

Giới thiệu Lột Xác

Bạn đang đọc truyện Lột Xác Tác giả: Hương Thái Ngưu Nhục Giáo Từ Thể loại: ngôn tình hay, lãng mạn Nội dung truyện: Chuyện trước khi sống lại là như vậy: Đối với em gái thì giầy vò ăn hiếp, chấp tay tặng gia sản cho người đàn ông cận kề, trêu chọc tới vị hôn phu thần kinh biến thái, có thể nói là nổi tiếng xấu xa, báo ứng liên tục, cuối cùng chết. Chuyện sau khi sống lại là như vậy: Ăn hiếp em gái? Mối thù giết mẹ của cô, có thể nào không báo! Gia sản bị lừa gạt? Mối thù lừa gạt như vậy, có thể nào không báo! Nhưng mà cái vị hôn phu kia? Khi thể gian phi báng cô, ức hiếp cô, nhục mạ cô, mắng cô, lừa cô, chỉ có y còn nguyện đứng ở bên cạnh cô. Vị hôn phu này là người như thế nào? Mời các bạn đọc truyện sẽ rõ nhé, song song đó Sếp Dè Dặt Một Chút sẽ là tác phẩm để lại nhiều cảm xúc trong lòng bạn đọc, về mối quan hệ khó phát triển, về những nỗi đau chôn giấu.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Người Phụ Nữ Ác Độc Sống Lại

Lúc Mộc Lạp Lạp tỉnh lại thì đã bị trói đến phòng cô từng sống này.

Cả phòng trang trí ấm áp và ngọt ngào, cô lớn lên ở chỗ này, bây giờ lại bị bức dợn khỏi nơi đây.

“Mộc Lạp Lạp.” Mộc Lạp Lạp nhìn Mộc Diệp – em gái cùng cha khác mẹ của mình – cầm lên một phần văn kiện từ trên bàn, lộ ra một nụ cười có thâm ý khác. “Chị xem, toàn bộ nhà họ Mộc đều là của tôi, bao gồm phòng của chị.”

“Mộc Diệp, xem như mảy mòi hại.” Mộc Lạp Lạp cắn chặt hàm răng, không muốn tỏ ra chút yếu thế nào. Tóc của cô rối tung che hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có cặp mắt lớn và sáng ngời kia là đặc biệt nhìn chăm chú.

“Chị xem đi, bây giờ chị thành cái bộ dáng nhếch nhác gì? Thiên kim nhà họ Mộc của quá khứ?” Tướng mạo của Mộc Diệp vô cùng thuần khiết, nhưng về mặt thì âm u lạnh lẽo và nham hiểm.

Mộc Lạp Lạp chăm chăm trừng Mộc Diệp, trong miệng vẫn còn cựa mạnh: “Tao cho mày biết không nên đắc ý quá sớm, sớm muộn, sớm muộn gì tao cũng sẽ đoạt lại tất cả Mộc gia!”

“Đoạt lại? Chị có bản lĩnh này?” Trên khuôn mặt của Mộc Diệp châm biếm rõ rệt. “Tôi có Văn Xương cùng Ngôn Viễn giúp tôi, nhưng còn chị? Tôi cho chị biết, bây giờ Phó Cảnh Phi tìm chị khắp thế giới, chị lừa cổ phần của công ty anh ta, chị nghĩ anh ta sẽ bỏ qua cho chị sao?”

Phó Cảnh Phi... Nghe thấy tên này, trong ánh mắt của Mộc Lạp Lạp hiện lên vẻ áy náy.

Vào lúc cô bị mọi người vứt bỏ, cũng chỉ có Phó Cảnh Phi còn nguyện đứng ở bên cạnh cô, thế nhưng cô lại nhẫn tâm phụ Phó Cảnh Phi.

Giống bây giờ, coi như là quả báo đi.

“Tôi chờ một lúc sẽ giao chị cho Phó Cảnh Phi, không cần tôi ra tay cũng có người giúp tôi giải quyết chị.” Mộc Diệp che miệng cười khinh thường. “Mộc Lạp Lạp, chị cũng không nên sống trên thế giới này!”

Mộc Lạp Lạp cười nhạt ở trong lòng. Mộc Diệp thật đúng là biết diễn, giả bộ nhu nhược ở trước mặt người khác như vậy, ngược lại ở đây, trước mặt cô lộ ra nguyên hình.

“Mộc Diệp, mày giết mẹ tao, thật sự cho là mình có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật sao?! Mày sớm muộn gì cũng sẽ gặp quả báo!”

Mộc Lạp Lạp dùng sức giãy dụa, vành mắt phấp phồng, nhìn chòng chọc vào Mộc Diệp. “Cho dù tao chết, những chuyện xấu mà mày đã làm cuối cùng sẽ có người tới báo thù thay tao!”

Mộc Diệp như là nghe được chuyện cười gì đó, ngửa đầu cười to: “Ha ha, Mộc Lạp Lạp, chị quả nhiên quá ngây thơ rồi. Chẳng lẽ chị không nhớ là chị bây giờ đã bị Mộc gia đuổi ra ngoài? Chị bây giờ trong mắt tất cả mọi người cũng chỉ là một người chị ác độc ăn hiếp em gái của mình mà thôi! Chuyện xấu mà chị đã làm, toàn bộ người ở thành phố Long đều biết, chị nghĩ còn có ai sẽ đến báo thù cho chị?”

Thật ra Mộc Diệp nói không sai. Sau khi Mộc Lạp Lạp trong lúc vô tình biết được bộ mặt thật của người em gái này thì nghĩ mọi cách trả thù ả, thế nhưng làm hết thấy đều biến thành chứng cứ phạm tội của cô, không ai tin tưởng cô.

Mộc Lạp Lạp đau xót trong lòng. Lúc này còn có ai tin tưởng cô đây? Anh ta thật sự bị cô lừa gạt nhiều lần như vậy, hơn nữa anh ta là cái loại tính tình biến thái, ai biết sẽ tin hay không tin cô, hoặc sẽ thù tiêu xương cốt cô thành tro bụi?

Nghĩ như vậy, Mộc Lạp Lạp lập tức cảm thấy không còn muốn sống nữa.

Chắc chắn... Mộc Diệp không biết trong căn phòng này có thứ đó. Cô đã cài thuốc nổ ở chỗ này, tính một ngày nào đó dùng để tự sát sau khi đã báo thù cho mẹ. Bây giờ đúng lúc, có thể đem ra cùng Mộc Diệp đồng quy vu tận.

Ôm ý tưởng cực đoan như vậy, Mộc Lạp Lạp lợi dụng khi Mộc Diệp không chú ý, nhấn cái nút trên đồng hồ đeo tay.

Trong nháy mắt, tiếng nổ kèm theo ngọn lửa nuốt trọn cả phòng.

Mộc Lạp Lạp nở nụ cười giải thoát: “Mộc Diệp, may theo tao đi chết đi!”

Đáng tiếc, cô quả nhiên là mạng nữ phụ, người chết chỉ có cô.

Mộc Diệp được cứu. Khi trong phòng bốn bề lửa cháy, Văn Xương và Ngón Viễn xông vào cứu Mộc Diệp ra, không ai quan tâm đến cô bị trói ở trên ghế.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp tràn đầy thù hận, chết thì chết, cho dù sống ở trên đời cũng chắc chắn không thể có kết quả gì tốt.

Khi linh hồn của cô từ từ rời khỏi thân thể, bỗng nhiên giữa không trung thì ngạc nhiên không gì sánh được phát hiện, người đàn ông mà cô luôn coi là kẻ thù mà đối đầu đã hất ra vệ sĩ của y ở xung quanh lôi kéo y, vọt thẳng vào trong đám cháy.

Kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ từ trước đến nay của Phó Cảnh Phi đều rối loạn, đường nét sâu sắc trên gương mặt của y lộ ra vẻ mà Mộc Lạp Lạp nhìn không hiểu.

Đôi con ngươi màu đen vẫn vẹn tia máu, còn đầu sáng ngời tinh thần phấn chấn vốn nên có, nhưng bởi vì cô mà biến thành hoàn toàn tĩnh mịch.

Tại sao? Cô chết, chẳng phải Phó Cảnh Phi nên rất vui mới đúng, tại sao lại lộ ra vẻ mặt đau buồn như vậy?

Đáng tiếc Mộc Lạp Lạp đã không kịp suy tư. Linh hồn của cô tiêu tán trên không trung. Cảnh cuối cùng trong trí nhớ chính là bóng dáng của Phó Cảnh Phi vọt vào đám cháy. Người đàn ông trầm ổn bình tĩnh kia, bóng lưng lại hốt hoảng như vậy...

Lúc Mộc Lạp Lạp tỉnh lại, trên người đau đớn giống như có bánh xe nghiền qua, xương cốt giống như muốn rời ra.

Cô giật giật ngón tay, sau đó đột nhiên kinh động phát hiện chẳng phải mình đã là một người chết đi rồi sao, đau đến thấu tim như bây giờ lại là chuyện gì đã xảy ra?

Ngay sau đó cô dùng một phút để tiêu hoá sự thật mình còn sống.

Một đôi mắt lạnh lùng không hợp tình người bỗng nhiên hiện lên, tiến vào não cô. Đôi mắt kia chỉ có khi đối diện với cô mới có thể dịu dàng xuống, lúc ở bên ngoài đám cháy đã chứa đựng đau khổ và cực kỳ bi ai. Cái loại tuyệt vọng này còn khiến người ta run sợ hơn so với cái chết của cô.

Đúng vậy, chết, cô đáng lẽ đã chết.

Cô cả đời làm nhiều việc ác, nhất là phụ Phó Cảnh Phi, cuối cùng rơi vào kết cục chết đi, chứng minh trời xanh vẫn còn công bằng.

Thế nhưng cô đã kỳ diệu sống lại. Là trời xanh cũng cho rằng cô cả đời làm việc ác quá mức, ngay cả tư cách xuống địa ngục cũng không có sao?

Cô cũng không có nhiều thời gian rơi vào trong hồi ức hoặc là nói sám hối đối với chuyện xưa. Một giọng nói trầm thấp, khàn khàn đã vang lên ở bên tai cô, một giọng nói mà cô từng cho rằng mình không còn cách nào nghe được nữa.

“Lạp Lạp, em đã tỉnh?” Giọng nói trầm thấp dịu dàng như tình nhân thì non nói với cô, giống như gió nhẹ phát qua, rồi lại trong nháy mắt trở nên âm u lạnh lẽo, tràn đầy ý uy hiếp: “Nếu như em lại không ngoan ngoãn ăn cơm, đừng hòng tôi để cho em ra ngoài nữa!”

Cô lập tức mở to hai mắt. Phó Cảnh Phi! Quả nhiên là tiếng của Phó Cảnh Phi!

Cô chịu đựng cảm giác khó chịu của thân thể, ngồi dậy, liền trông thấy người đàn ông ngồi ở bên giường, vẻ mặt lạnh như băng, nhưng trong mắt lại chứa đựng vẻ lo lắng.

Người đàn ông mày kiếm, mắt sáng, ngũ quan nhìn vô cùng xuất sắc. Hốc mắt sâu hơi giống như con lai, nhưng mà khuôn mặt không biểu cảm nhìn lạnh lùng sắc bén. Lúc mắt lạnh lùng chăm chăm nhìn thẳng bạn giống như là sự tử mạng theo về khát máu nhìn chăm chăm con mồi thuộc về nó.

Đây là... Suy nghĩ vừa tới, cô trong ánh mắt mang sự kinh ngạc của Phó Cảnh Phi, quăng cả người vào trong ôm ấp ấm áp của Phó Cảnh Phi.

“Em thật sự cho rằng không bao giờ có thể nhìn thấy anh nữa, Cảnh Phi! Xin lỗi, thật xin lỗi!” Cô kinh ngạc tròn to mắt nhìn Phó Cảnh Phi, nghẹn ngào ăn hận nói, lời nói có phần không đầu không đuôi.

Cô thế nhưng có thể thật sự sống lại... Hơn nữa còn có thể gặp Phó Cảnh Phi lần nữa, không phải là một Phó Cảnh Phi tàn nhẫn khát máu, không khoan nhượng trong sinh mạng kia của cô, mà là một Phó Cảnh Phi tinh thần phấn chấn, lên mặt nạt người.

Trên mặt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi hiện lên vẻ nghi ngờ. Hai tay nửa nâng trên không thậm chí có vẻ như không biết làm sao, tỏ vẻ hết sức hoài nghi

đối với Mộc Lạp Lạp đột nhiên tới ôm ấp yêu thương.

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng khi cảm giác được cô đang nghẹn ngào thì hai tay cuối cùng không khống chế được buông xuống, ôm lấy cô vào lòng.

“Mộc Lạp Lạp...” Trên khuôn mặt hơi tái nhợt nhưng đường cong rõ ràng của Phó Cảnh Phi hiện đầy vẻ thâm trầm, do dự mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của anh tràn đầy sự khó hiểu, đáy mắt lại mang một chút vẻ dịu dàng không đổi, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Phó Cảnh Phi... Xin lỗi.” Ngoại trừ nói xin lỗi, cô không nghĩ ra còn có cách gì để có thể biểu đạt áy náy của mình.

Có thể sống lại, là chuyện cô nghĩ cũng không dám nghĩ tới, nhưng cô thật sự có thể có cơ hội duy nhất này để làm lại từ đầu, đây quả thật là trời xanh thương xót cô.

Mộc Lạp Lạp nhìn chăm chú vào ánh mắt sâu thẳm của Phó Cảnh Phi. Đôi mắt đẹp này đã từng bởi vì cô mà bị bụi bặm che phủ, cũng may bây giờ vẫn còn lấp lánh sáng ngời như Ngân Hà.

Cô nghĩ, có lẽ tất cả đều còn chưa bị cô ép đến tình trạng không thể挽回.

Mộc Lạp Lạp nhìn quanh bốn phía một cái, nhiệt huyết toàn thân cũng đã nguội đi một chút. Cô cho rằng có thể trở lại lúc mới bắt đầu bị kịch, để cho cô còn kịp挽回 tất cả đau khổ.

Mà bây giờ, tất cả xung quanh cô ngược lại nói cho cô biết, lúc này đã là chuyện sau khi cô và Phó Cảnh Phi đối nghịch.

Vì đề phòng cô chạy trốn, ngay cả trên cửa sổ cũng bị gắn song sắt. Phó Cảnh Phi ngoại trừ việc kinh doanh ra, hầu hết mọi chuyện đều đặt ở trên việc coi chừng cô.

“Mộc Lạp Lạp, em lại muốn làm gì?” Thấy vẻ cô nhìn xung quanh, Phó Cảnh Phi bỗng nhiên mặt lạnh xuống, trong mắt đầy đề phòng nhìn cô.

Đúng rồi, cô chợt nhớ tới, hôm nay là ngày cô tuyệt thực uy hiếp Phó Cảnh Phi thả cô đi, còn khàn cả giọng tranh cãi với anh, tràn đầy thù hận nhìn anh, thậm chí còn nói trong cuộc đời đến nay người ghét nhất chính là anh.

A, cô tàn nhẫn dường nào.

“Phó Cảnh Phi, em đối...” Mộc Lạp Lạp nâng mắt nhìn thẳng anh, mong muốn anh có thể nhìn thấy thay đổi của mình. Cô không còn là Mộc Lạp Lạp điên cuồng, cực đoan kia nữa.

Thật ra, đoạn cuối cùng trong cuộc đời kia, Mộc Lạp Lạp đã sớm bắt đầu hối hận với cách làm của mình. Phó Cảnh Phi là người duy nhất chịu theo ở bên cạnh cô khi cô bị mọi người phỉ nhổ, chỉ ít cô không nên chán ghét anh như vậy, biết đâu hai người có thể lấy cách bạn bè chung sống với nhau, không cần tiếp tục đối lập nhau.

Nhưng ánh mắt sâu sắc của Phó Cảnh Phi chỉ nhìn cô một chút, liền xoay người đi ra ngoài.

Mộc Lạp Lạp không khỏi thất vọng, cup mắt xuống. Lẽ nào hình tượng ác độc của cô đã sâu tận xương tủy, bỗng nhiên thay đổi đã không có bất cứ tác dụng gì?

Khi cô đang rơi vào trong tự trách đối với bản thân, cửa phòng bị đẩy ra, Phó Cảnh Phi lần nữa bùng mồm sãi bước đến, đặt thức ăn ở mép giường.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, nhưng bị anh lập tức bóp lấy cằm: “Mộc Lạp Lạp, em tốt nhất không nên suy nghĩ ý định quỷ quái gì cố gắng rời khỏi tôi nữa. Đời này, cho dù em chết cũng chỉ có thể là của Phó Cảnh Phi tôi!”

Cách thức cứng rắn bá đạo của anh như nhau, luôn luôn khiến cho Mộc Lạp Lạp cảm thấy bất mãn. Nhưng bởi vì bây giờ đáy lòng hồ thẹn mà miễn cưỡng nhịn xuống xung động muốn phản kháng.

“Được.” Mộc Lạp Lạp cười lấy lòng. “Phó Cảnh Phi, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không trốn chạy nữa.”

Sự thay đổi đột nhiên của Mộc Lạp Lạp quả nhiên khiến Phó Cảnh Phi không muốn cả tin. Anh chỉ hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm cô ăn, không nói gì nữa.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng không cảm thấy buồn. Dù sao trước đây, sau khi mình và Phó Cảnh Phi trở thành kẻ thù, mình đã làm không ít chuyện xấu, bây giờ anh ta có thể tin tưởng mình mới là lạ.

Nếu cô sống lại, vậy còn có cơ hội, cô sẽ thay đổi tất cả.

Phó Cảnh Phi bùng lên chỉ là chút thức ăn rau cải và cháo đơn giản, đoán chừng là sợ dạ dày cô sau khi tuyệt thực chịu không nổi áp lực nên mới cố ý dặn nhà bếp làm.

Cô nhớ mang máng lúc này cô đã tuyệt thực ba ngày, không chịu ăn một miếng cơm nào, cho nên giờ quả thật rất đói bụng, ngay cả đồ ăn Phó Cảnh Phi bụng lên cũng không đủ.

Sờ sờ cái bụng còn hơi xẹp, Mộc Lạp Lạp thay vẻ mặt vô tội nhìn Phó Cảnh Phi, nói với anh ta: “Phó Cảnh Phi... Em còn chưa ăn no.”

Phó Cảnh Phi ngồi ngay ngắn ở mép giường, ngón tay trắng nõn, thon dài gõ trên bàn rất có tiết tấu, nhúu mày nhìn cô, một lát mới lạnh lùng phun ra một câu: “Bác sĩ nói em tuyệt thực quá lâu, lượng ăn chỉ có thể tăng từng chút một.”

“Ồ.” Xem ra cô chỉ có thể nhẫn nại thêm một chút bởi vì mình đã tự muốn chết.

Phó Cảnh Phi thấy bộ dáng này của cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, mới hỏi: “Thật sự rất đói?”

Mộc Lạp Lạp liền vội vàng gật đầu, lòng đầy mong đợi nhìn anh: “Thật sự rất đói.”

“...” Phó Cảnh Phi lại nhìn cô, khoé miệng bỗng nhiên chậm rãi cong lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng nhưng quyến rũ bất ngờ. “Đói cũng phải chịu.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Nhưng mà nói thật, nụ cười trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của anh dễ nhìn lạ thường, khiến cả người cô đều mềm nhũn ra.

Cô giống như bị nụ cười của anh mê hoặc, mở miệng không suy nghĩ: “Phó Cảnh Phi, chúng ta hoà hảo được không?”

“Loảng xoảng” một tiếng, Phó Cảnh Phi đang cầm cái chén lên thân thể cứng đờ, toàn bộ đĩa thức ăn đều rơi xuống đất.

Thấy vẻ không tin của anh, cô dường như... hơi quá nóng lòng.

Làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Từng Đi Hưởng Diệt Vong

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp nhất định là cái loại nữ phụ nhà giàu căn bản trong phim thần tượng.

Cô cho rằng cô là đại tiểu thư muôn người cung chiều của Mộc gia ở thành phố Long, có thể sống không kiêng nể gì cả.

Từ nhỏ đã dưỡng thành tính cách bốc đồng, kiêu căng ngạo mạn không coi ai ra gì.

Cho đến có một ngày, Mộc gia bỗng nhiên có một đứa con ngoài giá thú tới, chỉ nhỏ hơn cô hai tuổi, nhu nhu nhược nhược, xinh đẹp nũng nịu, rất khiến người ta yêu thương!

Tuy nói tính tình Mộc Lạp Lạp điều ngoa nhưng còn có thể phân biệt rõ ràng, tất cả đều là tạo nghiệt của cái người cha chơi bởi trăng hoa ở bên ngoài kia, không thể trách tội ở trên người Mộc Diệp.

Cô tự cảm thấy đối đãi đủ tốt với người em gái ngang hông này. Thấy nó bị người ta bắt nạt liền chủ động xông lên cứu nó, thấy nó đáng thương nên làm cái gì cũng đều nghĩ tới nó.

Thế mà cuối cùng Mộc Lạp Lạp lại phát hiện một sự thật khiến cô không thể tiếp nhận. Người mẹ ruột của cô không phải là chết ngoài ý muốn, mà là Mộc Diệp đã hạ thủ.

Thù này có thể nào không báo!

Kể từ đó, Mộc Lạp Lạp hao tổn tâm trí, dần dần biến thành một người mà ngay cả mình cũng không biết, lòng tràn đầy ngọn lửa báo thù thiêu đốt.

Tiếc là cuối cùng lại vẫn thua Mộc Diệp.

Tất cả những gì cô từng có đều biến thành một chuyện cười, còn bị ép đính hôn với thiếu gia nhà họ Phó.

Ai mà không biết thiếu gia nhà họ Phó vui giận thất thường, tính tình bạo ngược tàn nhẫn?

Sao cô có thể gả qua!

Mộc Lạp Lạp hận lây Phó Cảnh Phi, cuối cùng bị Ngôn Viễn – người bạn thanh mai trúc mã đã yêu Mộc Diệp – lợi dụng, lừa cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi chấp tay nhường cho người.

Mặc dù trong cuộc sống lúc ban đầu đó, Phó Cảnh Phi luôn mặt lạnh lùng, vô tình đối với người khác, bao giờ cũng cứng chiều cô.

Nhưng cô càng tàn nhẫn lựa chọn ngoảnh mặt làm ngơ, không để mắt đến những điều tốt Phó Cảnh Phi đối với cô.

Mới dần tới sau đó Phó Cảnh Phi giam cầm và khống chế cô.

Tất cả đều là bản thân cô tạo nghiệt, cô đáng đời.

Phó Cảnh Phi híp mắt quét về phía Mộc Lạp Lạp. Trong ánh mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, nhưng không lên tiếng nào.

Mộc Lạp Lạp bị Phó Cảnh Phi dùng ánh mắt sắc bén như thợ săn vò mói nhìn khiến sau lưng phát lạnh, vội vã giải thích: “Em... Em nói là... Thật ra chúng ta có thể chung sống hoà bình.”

Nếu không phải bản thân Mộc Lạp Lạp gặp được chuyện sống lại huyền huyền này thì chính cô cũng không tin lời của mình.

Chung sống hoà bình?

Đổi thành trước đây, khi mới biết Phó Cảnh Phi thì còn tạm được. Bây giờ với cục diện này, Phó Cảnh Phi đã sâu sắc biết được mình là một người tội ác tày trời cỡ nào, còn có thể tin tưởng mình?

Chớ nói chi là Mộc Lạp Lạp lúc trước tội án chồng chất, khi đó vắt hết óc đối đầu với Phó Cảnh Phi, còn làm sao hy vọng anh có thể lập tức thay đổi cái nhìn đối với mình.

Mộc Lạp Lạp bắt đầu đi thờ dài. Thôi, từ từ đi, dù sao thời gian còn nhiều. Tuy rằng lúc này quan hệ của cô và Phó Cảnh Phi đã cứng ngắc vô cùng, nhưng chỉ cần cô thật tình cầu xin Phó Cảnh Phi tha thứ, vẫn còn có cơ hội... chứ?

“Rốt cuộc em đang suy nghĩ gì?” Phó Cảnh Phi mặc kệ những mảnh sứ trên mặt đất, chân thon dài bước từng bước, từng bước tới gần Mộc Lạp Lạp.

Bị hoảng sợ bởi luồng hơi thở mạnh mẽ kiêu ngạo của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể dựa cả người vào đầu giường, không ngừng lắc đầu: “Em thật sự không hề suy nghĩ bất cứ điều gì.”

Bây giờ vừa biết được tình trạng sống lại của mình, cả người Mộc Lạp Lạp đều còn có chút lơ mơ, không có thời gian suy nghĩ kỹ đến cuộc sống sau này phải làm sao, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Ngón tay với khớp xương rõ ràng không nói lời nào nâng lên chiếc cằm nhỏ xinh của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, giọng nói trầm thấp như rượu nguyên chất, nhưng tràn đầy uy hiếp: “Nếu như em còn đang suy nghĩ làm sao chạy trốn, tốt nhất là vứt đi những tâm tư này, không thì em sẽ biết hậu quả.”

Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt, nhìn mặt của Phó Cảnh Phi gần trong gang tấc. Trên mặt mũi người này có loại cảm giác kiêu ngạo bẩm sinh; màu da trắng nhợt mịn màng; chân mày sắc nét, tinh tế; sống mũi cao, độ cong vô cùng đẹp; môi mỏng mang theo một chút vẻ tàn nhẫn, khiến cho người ta không khỏi tán thưởng thật sự là tướng mạo đẹp.

Mà giờ phút này, trên gương mặt đó hiện đầy nghi ngờ sâu sắc đối với Mộc Lạp Lạp. Ánh mắt giống như một thanh kiếm bén đâm thẳng vào lòng cô.

Rõ ràng là khuôn mặt đẹp như thế... nhưng cả ngày mặt lạnh lùng không biểu cảm khiến cho người ta nhìn một cái đều cảm thấy sợ hãi trong lòng. Mộc Lạp Lạp yên lặng nhỏ nước miếng ở trong lòng.

“Em thề, em thật sự không có suy nghĩ bất cứ điều gì. Em chỉ thật đói bụng mà thôi.” Giọng Mộc Lạp Lạp thành khẩn, thiếu chút nữa là gờ ba ngón tay lên trời.

Thấy vẻ mặt cô đúng là không có bất kỳ khác thường gì, Phó Cảnh Phi rút cuộc buông cô ra, nhưng vẻ nghiêm túc toàn thân còn chưa có giảm đi.

“Bác sĩ nói em bây giờ chỉ có thể ăn bao nhiêu đó thôi, buổi tối lại thêm lượng thức ăn.” Phó Cảnh Phi cứng rắn ra lệnh, nhưng giọng nói mềm lại một cách hiếm thấy. “Bằng không thì không tốt đối với thân thể, nhé?”

Mộc Lạp Lạp giật mình một cái. Lại nữa rồi! Mỗi lần Phó Cảnh Phi dùng giọng điệu dịu dàng như thế này nói chuyện với cô, đều khiến Mộc Lạp Lạp trong lòng không nhịn được run lên, rất sợ anh đột nhiên biến xấu.

Tính cách của người này tuyệt đối là hay thay đổi, vui giận thất thường. Cũng không biết anh ta rốt cuộc khi nào thì tâm trạng tốt, cũng không cách gì đoán được khi nào thì không vui, dẫn đến Mộc Lạp Lạp tính tình cũng quái đản của trước đây luôn đối chọi gay gắt với anh ta mỗi ngày.

Bây giờ đã sống lại, Mộc Lạp Lạp cảm thấy hối lỗi. Tốt xấu gì Phó Cảnh Phi vẫn không hề từ bỏ cô vào lúc cuộc đời cô bi thảm nhất. Ân tình này dù thế nào cũng phải báo chứ?

Nghĩ như vậy, Mộc Lạp Lạp liền yên tâm thoải mái đón nhận giọng điệu giống như quan tâm của Phó Cảnh Phi, mắt cong cong nở nụ cười: “Được,

nhưng mà buổi tối em phải được ăn ngon.”

Mộc Lạp Lạp ở thành phố Long là một nhân vật rất nổi tiếng. Ngoại trừ bản thân cô là thiên kim tiểu thư duy nhất của Mộc gia, quan trọng nhất là cô có một gương mặt xinh đẹp.

Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, chân mày như dáng núi, đôi mắt như nước hồ thu, nhất là đôi mắt kia đặc biệt hơn người, lấp lánh như con sóng dưới hàng mi, sáng ngời rung động lòng người.

Nhưng mà về sau, khi cô từng bước rơi vào đen tối, gương mặt này đẹp hơn nữa cũng không ai thích.

Bởi vì miệng tươi cười của Mộc Lạp Lạp, về mặt Phó Cảnh Phi dụ đi phần nào: “Ngoan ngoãn ở trong phòng, tôi đi đây.”

“Tạm biệt!” Mộc Lạp Lạp vội vẫy tay, nụ cười trên mặt bỗng hơi có vẻ không kịp chờ.

Khoé miệng Phó Cảnh Phi hơi co rút một cái, nhưng vẫn không nói gì rời đi.

Mộc Lạp Lạp nhìn cửa phòng bị đóng lại, cả người đều mềm nhũn ra. Mới tuyệt thực nên thân thể quá mức suy yếu, thêm nữa Mộc Lạp Lạp bởi vì sống lại mà thân kinh căng thẳng, lúc này chỉ cảm thấy cả người đều vô lực.

Nhìn gian phòng này, có loại cảm giác kỳ diệu dâng lên từ đáy lòng. Cô một dạo bị Phó Cảnh Phi nhốt ở đây, sau khi điên cuồng đấu tranh, rốt cuộc có được cơ hội liên lạc với Ngôn Viễn – thanh mai trúc mã mà cô toàn tâm tín nhiệm lúc đó, Ngôn Viễn giúp cô trốn khỏi nơi này.

Mộc Lạp Lạp vốn cho là rời khỏi Phó Cảnh Phi, mình có thể cùng Ngôn Viễn báo thù cho mẹ của mình, nhưng không ngờ cuối cùng rơi vào kết cục hài cốt không còn.

Mà bây giờ nhìn lại, trước đây Phó Cảnh Phi nhốt cô... là có ý khác sao?

Mộc Lạp Lạp trở mình ở trên giường, vốn định ngủ một giấc thật tốt trước rồi sau đó suy nghĩ xem mình nên làm như thế nào, nhưng bất ngờ sờ thấy một cái điện thoại di động ở dưới gối.

A... Hình như là cái điện thoại di động mà cô trộm từ chỗ người giúp việc khi cô tuyệt thực ở kiếp trước, sau đó liên lạc với Ngôn Viễn.

Đó là khởi đầu hướng diệt vong của cuộc đời cô. Lần này cô nên làm như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vắt Hết Óc

Nắm thật chặt điện thoại di động, trong đầu Mộc Lạp Lạp loé lên rất nhiều ý niệm.

Lúc này, người em gái Mộc Diệp vô cùng giỏi nguy trang kia của cô đã đến Mộc gia.

Ngay từ đầu, mặc dù Mộc Lạp Lạp không có yêu thương gì đối với cô em gái này, nhưng vì lịch sự, khoảng thời gian cô em gái này vừa đến, cô vẫn thường giúp ả giải quyết một chút phiền toái.

Nhưng vào một ngày, Mộc Lạp Lạp bảo người giúp việc làm thức ăn khuya đưa đến cho Mộc Diệp. Có lẽ là ả đang tắm, trong phòng ngủ không có người, Mộc Lạp Lạp để thức ăn khuya lên bàn, vì vậy vô tình thấy được nhật ký của ả để mở trên bàn.

“Mỗi một người Mộc gia đều rất đáng ghét, nhưng mà khi mình đối mặt với bọn họ còn phải nặn ra nụ cười, giả bộ đến bản thân muốn ói.”

“Con ngu Mộc Lạp Lạp kia chắc chắn sẽ không biết người mẹ xảy ra tai nạn xe của nó rốt cuộc là chết như thế nào. Người đàn bà kia bị xe mình đụng té ở trên đường, nhưng không ai biết cả, ai bảo bà ta lúc đó tinh thần đã có vấn đề chứ?”

“Minh trở về là để trả thù Mộc gia đã bỏ mặc, quảng minh và mẹ ở bên ngoài nhiều năm như vậy. Con tiện nhân Mộc Lạp Lạp kia đoạt những thứ mà mình vốn nên có, mình nhất định sẽ không bỏ qua cho nó!”

Từng chương từng chương nhật ký, bên trên viết đầy sự phẫn nộ cùng căm hận của Mộc Diệp đối với cái gia đình này. Thì ra trong lòng ả xem mọi người Mộc gia thành kẻ thù!

Đêm đó Mộc Lạp Lạp sốc đến gần như chạy trời chết, cũng không phát hiện sau khi cô đi, Mộc Diệp đi ra từ phòng tắm, đem quyển nhật ký kia đốt rụi toàn bộ.

Từ đó về sau Mộc Lạp Lạp thay đổi, không còn là tiểu thư điều ngoa nhưng ngây thơ của Mộc gia nữa, mà đã bị ngọn lửa báo thù che hai mắt, bắt đầu một đoạn đời tối tăm nhất.

Cô làm khó dễ Mộc Diệp khắp nơi, nghĩ hết cách nhưng tìm không được chứng cứ Mộc Diệp giết người. Tất cả mọi điều cô làm đều khiến cho cô biến thành kẻ xấu trong mắt người khác. Mộc Diệp thì là người em gái đáng thương, bị bắt nạt khắp nơi.

Mộc Diệp rất biết nguy trang, ả nguy trang mười phần vẹn mười, thậm chí ngay cả cha của bọn họ cũng cho rằng Mộc Lạp Lạp bị mình làm hư, cuối cùng đuổi cô ra khỏi Mộc gia.

Sau khi bị đuổi ra khỏi Mộc gia... Cô đã bị tên biến thái Phó Cảnh Phi kia giam lại.

Trước khi Mộc Lạp Lạp sinh ra, Mộc gia và Phó gia đã định hôn ước, bởi vậy sau khi Mộc Lạp Lạp sinh ra là đã có vị hôn phu Phó Cảnh Phi này.

Nhưng có người nói thiếu gia nhà họ Phó cũng không có hứng thú gì đối với hôn ước này, nên thôi.

Mộc Lạp Lạp tỏ vẻ rất bằng lòng với kết quả như vậy. Cô mới không muốn gả cho người mà mình không biết.

Thế nhưng người của Mộc gia ngược lại rất mất mát. Dù sao nếu Mộc Lạp Lạp gả tới Phó gia, địa vị của Mộc gia sẽ không thể so sánh nổi.

Địa vị của Phó gia ở thành phố Long còn phải nói nhiều? Hầu như đã khống chế toàn bộ mạch máu kinh tế của thành phố Long, ngay cả người đứng đầu của thành phố Long cũng là người nhà họ Phó.

Nhất là vị thiếu gia của nhà họ Phó này, anh ta không thường xuyên xuất hiện ở nơi công chúng, nhưng bởi vì có vài lần lộ diện, khiến vô số thiếu nữ thành phố Long thầm trao trái tim cho anh ta.

Trước khi Mộc Lạp Lạp biết Phó Cảnh Phi, đã nghe rất nhiều chuyện nói về Phó Cảnh Phi.

Gia thế Phó Cảnh Phi hiển hách, bối cảnh hùng mạnh, một tay che trời ở thành phố Long.

Phó Cảnh Phi vui giận thất thường, kiêu ngạo tùy ý, khiến người khác hết sức kiêng kỵ.

Khuôn mặt Phó Cảnh Phi tuần tú, quyền rũ lòng người. Giương môi cười nhạt, ngay cả phong cảnh xung quanh đều say đắm.

Thế nhưng sau khi Mộc Lạp Lạp nghe qua chỉ cười khẩy. Phó Cảnh Phi lợi hại hơn nữa thì có quan hệ gì với cô?

Ngay cả bản thân Mộc Lạp Lạp cũng không biết cái ông lớn của Phó gia này sao lại bỗng nhiên nhìn tới cô?

Hôn ước vốn bị hủy nhưng bởi một câu nói của Phó Cảnh Phi mà bỗng nhiên bắt đầu lại. Sau khi Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi Mộc gia, vị thiếu gia họ Phó này trực tiếp phái người nhận Mộc Lạp Lạp đến Phó gia.

Chuyện sau đó, gần như là mình và Phó Cảnh Phi đấu trí so đũa khỉ, nghĩ hết cách lừa gạt cổ phần công ty mà anh đã giao cho mình lúc đó, đến trong tay thanh mai trúc mã giúp đỡ mình khi ấy, chạy trốn khỏi Phó gia, sau đó bị Mộc Diệp bắt về Mộc gia.

Bây giờ nghĩ lại chuyện lúc ấy thật sự là rất nực cười. Mình giống như con ngốc, tin người không nên tin, phụ người duy nhất đối tốt với mình, kết thúc cuộc đời bị ai ngăn ngủi.

Bây giờ nghĩ lại, con người Phó Cảnh Phi này tuy rằng tính tình biến thái quỷ quyệt một chút, nhưng nhiều lúc đối với cô thật sự tốt.

Kiếp trước làm kẻ thù, kiếp này phải cố gắng biến chiến tranh thành hoà bình, chẳng phải là rất tốt sao?

Nhưng vấn đề mấu chốt nhất hiện giờ là rốt cuộc phải làm sao với chiếc điện thoại di động mình đang cầm này.

Hai đứa Mộc Diệp và Ngôn Viễn kia, mình sống lại kiếp này nhất định phải báo thù, mới không phụ lòng trời xanh cho cô sinh mệnh lần thứ hai.

Vậy nên báo thù này như thế nào?

Tâm tư của Mộc Diệp vượt xa hẳn Mộc Lạp Lạp, cô hoàn toàn không thể so sánh được. Đến nỗi kiếp trước Mộc Lạp Lạp ngu ngốc bị lợi dụng hết lần này đến lần khác, huống chi bên cạnh còn có nhiều người ủng hộ Mộc Diệp như vậy. Bây giờ ngay cả cha ruột cũng lựa chọn tin tưởng đứa con gái ngoài giá thú mà không phải tin mình. Không ai sẽ tin lời cô nói, cô nên làm thế nào để báo thù?

Còn có tên thanh mai trúc mã Ngôn Viễn kia, y thích Mộc Diệp nên mới giúp đỡ Mộc Diệp lừa gạt mình.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp cầm cái di động này gọi điện thoại cho Ngôn Viễn, y liền nghĩ kế giúp mình, để cho mình đi lừa gạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi. Vậy kiếp này thì sao?

Sống lại một kiếp, có quá nhiều vấn đề cần cô giải quyết. Lúc này Mộc Lạp Lạp mới phát hiện, muốn giải quyết sạch sẽ Mộc Diệp cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Giống như bên người Mộc Diệp còn bao quanh bởi hào quang nhân vật chính, cô ngược lại chỉ là một nữ phụ ác độc người người phi nhỏ.

Phải làm thế nào mới có thể báo thù?

Còn chưa có nghĩ ra nguyên do, cửa phòng vốn đã đóng lại bỗng nhiên bị đẩy ra lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bắt Đầu Báo Thù

Cửa phòng mở ra bất thình lình khiến Mộc Lạp Lạp sợ run cả người, vội vàng bỏ đi động về dưới gối nằm. Nếu bị Phó Cảnh Phi phát hiện chút tâm tư nhỏ này của cô, tuyệt đối sẽ bị lật tẩy.

May là người vào không phải là Phó Cảnh Phi, mà là quản gia của nhà họ Phó.

Ông quản gia mặc bộ đồ tây ba mảnh*, áo sơ mi trắng hồ cứng, áo chèn và nơ màu đen, quần dài màu đen phẳng phiu cùng giày da đen bóng. Một bộ phong cách Tây phương, từ đầu đến chân đều tản ra vẻ quý ông, cách cư xử thanh lịch, ngay cả nụ cười cũng giữ độ cong hoàn hảo.

(* tây trang ba mảnh gồm: quần+áo chèn trong+áo khoác ngoài.)

Người quản gia này đã ở Phó gia rất nhiều năm, ít nhất lúc Mộc Lạp Lạp chết, linh hồn vẫn thấy ông ta ở bên ngoài biệt thự Mộc gia, yên lặng đứng bên cạnh Phó Cảnh Phi.

“Mộc tiểu thư.” Quản gia khẽ gật đầu. “Thiếu gia bảo tôi tới nói cho cô biết, nếu cần gì thì có thể trực tiếp tới tìm tôi.”

Sau một chút kinh ngạc, Mộc Lạp Lạp lập tức lễ phép trả lời: “Biết rồi ạ. Cảm ơn chú Phó.”

Mộc Lạp Lạp cũng không biết tên của quản gia là gì, nhưng sống ở Phó gia thời gian dài như vậy, cũng đủ khiến cho cô hiểu được người quản gia này theo họ của Phó gia.

Trên mặt bình tĩnh của chú Phó hiện ra vẻ bất ngờ vì Mộc Lạp Lạp biểu hiện lễ phép. Mộc Lạp Lạp ở Phó gia thời gian dài như vậy nhưng đều không có phản ứng đối với mọi người của Phó gia. Khuôn mặt của cô hai Mộc gia khiến cho người ta thấy kiên cường xấc láo, mặc dù bị Mộc gia đuổi ra ngoài nhưng cũng không chịu cúi đầu.

Nhưng tới kiếp này, Mộc Lạp Lạp đã bắt đầu tự kiểm điểm lại những gì mình từng làm. Sở dĩ cô thua Mộc Diệp, có lẽ phần lớn nguyên nhân đều tại bản thân cô. Từ khi Mộc Diệp xuất hiện, IQ của cô giống như bị chó gặm, không coi ai ra gì và kiên cường ngạo mạn. Bây giờ hồi tưởng lại chỉ cảm thấy mình quả thật là một chuyện cười.

Bây giờ cô muốn thay đổi bản thân, sẽ bắt đầu từ những chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống, ít nhất phải sửa chữa tính tình kiên cường và xung động này của mình trước.

Sự chuyên nghiệp khiến cho chú Phó sau khi khiếp sợ phút chốc liền khôi phục lại như thường, khom người về kính trọng: “Vậy tôi đi ra ngoài trước, mời Mộc tiểu thư nghỉ ngơi.”

Thật ra, cửa vừa mới mở là có thể nhìn ra thái độ của người quản gia này không có vẻ tôn trọng nào đối với sự tồn tại của Mộc Lạp Lạp.

Dù sao không ai lại thích một người như Mộc Lạp Lạp của quá khứ. Nhưng một tiếng “cảm ơn” chân thành vừa rồi của Mộc Lạp Lạp hơi khiến đánh giá đối với cô ở trong lòng chú Phó thay đổi một chút.

Chú Phó ở Phó gia bao nhiêu năm, ông ta thật sự đã quên là bao lâu, nhìn thiếu gia lớn lên, dĩ nhiên không thể lý giải nổi tại sao thiếu gia muốn dùng mọi cách cung chiêu một người điều ngoa xấc láo như thế, trong lòng thâm phê bình.

Nhưng bất kể trong lòng nghĩ như thế nào, chú Phó cũng sẽ không nói ra, bởi vì trách nhiệm của ông chính là nghe theo.

“Chú Phó, chú đi làm việc của chú đi, tôi ngủ một hồi là được.” Mộc Lạp Lạp vẫn lộ ra vẻ tươi cười khi nói tạm biệt với quản gia.

Chú Phó gật đầu, khẽ đóng cửa lại rồi rời đi.

Sau khi ra ngoài, ông ta nói với vệ sĩ ở ngoài cửa: “Làm tốt chuyện các anh cần làm.”

“Vâng.”

Dặn dò xong, chú Phó lại không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng. Chẳng phải là tuyệt thực vài ngày mà thôi, sao tỉnh lại liền thay đổi nhiều như vậy?

Nếu thật thay đổi vậy dĩ nhiên tốt, nếu có nguyên nhân gì khác...

Ánh mắt của chú Phó trở nên sắc bén một chút, nhưng cũng không có dừng lại lâu, đi thẳng xuống lầu.

Mộc Lạp Lạp ngồi xếp bằng ở trên giường, ôm gối nằm bắt đầu kế hoạch. Rất nhiều thứ không ngừng chuyển động trong đầu cô, sôi trào mãnh liệt.

Mộc Lạp Lạp đã suy nghĩ rõ ràng. Muốn báo thù, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành. Quân bài tốt cô đã từng nắm bắt trong tay hoàn toàn bị cô làm hỏng, cho dù sống lại cũng không có tốt hơn bao nhiêu.

Trời xanh cũng không để cho cô sống lại lúc tất cả vừa mới bắt đầu, lúc Mộc Diệp vừa đến Mộc gia, không để cho cô kịp chuẩn bị kỹ lưỡng.

Hai chuyện quan trọng nhất kiếp này của cô, một là báo thù, một chuyện khác là có thể coi như báo ân không?

Phó Cảnh Phi đối tốt với cô, cô đều nhớ. Tuy rằng vẫn khó có thể tiếp nhận phương pháp của Phó Cảnh Phi, nhưng chậm rãi cải biến quan hệ với Phó Cảnh Phi, luôn có ngày sẽ thành công.

Mà tình huống hiện tại, cô bị đuổi ra khỏi nhà, người không có đồng nào, còn bị Phó Cảnh Phi nhốt ở chỗ này, không được rời khỏi Phó gia nửa bước.

Hai kẻ thù của cô, Mộc Diệp đã đính hôn với Văn Xương – ông chủ của tập đoàn Văn thị, là người sắp kết hôn, có thể nói là cuộc sống tốt đẹp.

Về phần Ngôn Viễn, e là bây giờ hẳn còn thích Mộc Diệp, một lòng si tình cho dù Mộc Diệp sắp kết hôn. Cũng không biết Mộc Diệp rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mà khiến y mê đắm xoay quanh.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp ngu ngốc cho rằng Ngôn Viễn là thanh mai trúc mã của mình thì nhất định sẽ giúp mình. Sự thật là Ngôn Viễn đã sớm đứng trên cùng chiến tuyến với Mộc Diệp.

Bây giờ hồi tưởng lại, hình như ngoại trừ Phó Cảnh Phi, khi đó cũng không ai sẵn lòng với mình.

Mấu chốt là Phó Cảnh Phi cứ nhốt cô ở Phó gia như vậy, càng khơi dậy lòng phản nghịch của cô, dẫn đến đủ loại thảm kịch sau này.

Nghĩ thế, Mộc Lạp Lạp liền nhìn không được thăm mắng hai câu. Phó Cảnh Phi tên biến thái này, có lời gì thì nói không tốt sao, chỉ biết thủ đoạn giam cầm này...

Quảng Phó Cảnh Phi sang bên trước, Mộc Lạp Lạp suy tính rốt cuộc nên báo thù như thế nào. Mối thù với hai người Mộc Diệp và Ngôn Viễn, cô đều phải báo. Nhưng mà phải nghĩ ra cách vẹn toàn, không thì cho dù sống lại, cô vẫn có khả năng bại bởi Mộc Diệp.

Nghĩ tới nghĩ lui, mắt Mộc Lạp Lạp rốt cuộc sáng lên, trên khuôn mặt trắng nõn tràn đầy vẻ tươi cười.

Tuy IQ của cô không cao bằng Mộc Diệp, nhưng tốt xấu gì cô cũng là sinh viên giỏi tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, chỉ số thông minh vẫn phải có. Nếu Mộc Diệp có thể lợi dụng Ngôn Viễn gạt cô, cô cũng có thể ngược lại dùng Ngôn Viễn tới báo thù này, còn có thể một mũi tên bắn hai chim, thật tốt...

Nghĩ như vậy, Mộc Lạp Lạp lấy điện thoại di động ra, gọi số điện thoại của Ngôn Viễn.

Mộc Lạp Lạp sau khi sống lại rốt cuộc bước ra bước đầu tiên trên con đường trả thù. Tuy rằng lựa chọn gọi điện thoại cho Ngôn Viễn giống kiếp trước, nhưng lúc này đây sẽ là bắt đầu thắng lợi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bước Ra Bước Đầu Tiên

Trong thời gian chờ điện thoại kết nối, lòng Mộc Lạp Lạp nhiều lần nhắc nhở mình bình tĩnh, rốt cuộc sau khi nghe một giọng nói dịu dàng truyền đến từ đầu kia, tất cả khẩn trương cùng vẻ thù hận ở trên mặt đều được che giấu.

“Xin chào, xin hỏi tìm ai.” Ngôn Viễn ở đầu kia điện thoại, chỉ nghe tiếng cũng có thể tưởng tượng ra là một người dịu dàng như thế nào. Nhưng chính bởi vì những dịu dàng ngoài mặt này mới khiến cho Mộc Lạp Lạp dễ dàng tin y.

“Ngôn Viễn! Là em! Lạp Lạp!” Mộc Lạp Lạp nâng cao giọng, giả vờ vẻ vô cùng hốt hoảng, ngay cả cô cũng không khỏi khâm phục diễn xuất của mình. Xem ra tiềm lực của con người quả nhiên vô hạn.

“Lạp Lạp?” Ngôn Viễn hơi bất ngờ, sau khi ngừng vài giây thì lập tức quan tâm hỏi thăm cô. “Lạp Lạp, em ở đâu? Tại sao lâu rồi không đến tìm anh?”

Xem đi, kiếp trước cũng là thế này. Y quan tâm cô như vậy, khiến cho cô tưởng rằng Ngôn Viễn có thể cứu cô, lại không nghĩ rằng Ngôn Viễn chỉ là một cọng cỏ đề chết cô mà thôi.

Lần này, Mộc Lạp Lạp đã có dự định trong lòng, tiếp tục dùng giọng như sợ hãi nói: “Ngôn Viễn, xin anh tới cứu em, em không muốn sống ở chỗ này! Tên điên Phó Cảnh Phi nhốt em ở chỗ này, không cho em ra ngoài, anh tới cứu em có được hay không?”

“Phó Cảnh Phi?! Em bị Phó Cảnh Phi nhốt?” Ngôn Viễn giống như vẻ rất kinh ngạc. “Hèn chi anh làm thế nào cũng không tìm được em, thì ra em bị Phó Cảnh Phi nhốt lại... Lạp Lạp, em đừng sợ, anh nhất định sẽ tới cứu em”

“Hắn không cho em ra ngoài, hạn chế cuộc sống tự do của em. Ngôn Viễn, anh nhất định phải giúp em!”

Nhưng bên kia Ngôn Viễn chợt sửa giọng điệu: “Nhưng mà Lạp Lạp, em biết thế lực của Phó gia đó, con người Phó Cảnh Phi đáng sợ như vậy, anh e là cứu không được em...”

Bên môi Mộc Lạp Lạp nổi lên một nụ cười khẩy. Cô cũng biết Ngôn Viễn phải nói thế với cô, như vậy mới nghĩ cách để cô đi lừa cổ phần của công ty Phó Cảnh Phi.

Tiếc là bây giờ Mộc Lạp Lạp sẽ không ngu giống như kiếp trước, trong đôi mắt đẹp của cô lộ ra vẻ cười xảo quyệt: “Ngôn Viễn, có chuyện gì chúng ta gặp mặt nói được không? Mấy ngày nữa là Phó Cảnh Phi phải xuất ngoại, đến lúc đó em nghĩ cách ra gặp anh, chúng ta lại bàn bạc được không?”

“... Được.” Ngôn Viễn ở đầu kia do dự hồi lâu mới trả lời. Khiến cho Mộc Lạp Lạp không thể không nghĩ có phải là Mộc Diệp cũng ở bên cạnh y, dạy y làm như thế nào?

“Ngôn Viễn, anh chờ em liên lạc lại với anh, đến lúc đó chúng ta tìm một chỗ gặp mặt. Trước như vậy đi, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Mộc Lạp Lạp nhìn mấy thanh sắt bị đóng trên cửa sổ, nên làm sao để thuyết phục Phó Cảnh Phi thả mình ra đây?

Bước đầu của kế hoạch báo thù, trước hết gặp Ngôn Viễn, làm bộ đồng ý với hắn để mình làm mọi chuyện, sau đó mình lại nghĩ cách gọi lên tình cảm trong lòng Ngôn Viễn đối với Mộc Diệp, khiến quan hệ của Mộc Diệp cùng Ngôn Viễn xuất hiện hiềm khích.

Nhưng bây giờ làm cho Phó Cảnh Phi thả mình ra ngoài thật đúng là một chuyện phiền toái mà. Cái tên Phó Cảnh Phi này đối với Mộc Lạp Lạp có một ham muốn biến thái phải chiếm làm của riêng. Nhất là sau khi nhìn ra tâm tư muốn chạy trốn của cô, càng không có khả năng dễ dàng thả cô ra ngoài.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp gặp phải tình huống này, phỏng chừng chỉ biết điên cuồng tranh cãi với Phó Cảnh Phi, đối lấy anh ta càng giam cô chặt chẽ hơn.

Kiếp này dầu gì cũng nghĩ tới muốn báo ân, làm sao có thể lại gây gổ với anh ta?

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Mộc Lạp Lạp nghiêng rằng, Nghe nói cái tên Phó Cảnh Phi này rất thích ăn cháo, mình cứ làm chút chuyện lấy lòng khiến anh ta vui, thay đổi bầu không khí như giường cung bật kiếm giữa hai người một chút rồi hãy nói.

Sau khi quyết định, Mộc Lạp Lạp cũng không nghỉ ngơi, lê cái thân còn hơi mệt mỏi chuẩn bị xuống lầu. Kết quả cửa phòng vừa mở ra, liền thấy hai vệ sĩ quen thuộc đứng ở đó, mặt không chút biểu cảm đưa tay cản đường của cô: “Ngại quá Mộc tiểu thư, cô bây giờ chỉ có thể ở trong phòng.”

“Cái gì chứ, tôi chỉ là muốn đi phòng bếp một chuyến, tôi bảo đảm tôi không nghĩ đến chạy trốn!” Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt nhìn hai vệ sĩ, vẻ mặt ngây thơ vô tội như nai con.

Hai vệ sĩ bị vẻ mặt như thế của cô khiến cho tâm thần không yên, thậm chí trong lòng thầm niệm: “Không thể bị bề ngoài của cô ta đánh lừa, không thể bị bề ngoài của cô ta đánh lừa...”

“Có được hay không ạ?” Mộc Lạp Lạp tiếp tục cầu xin, giọng mềm nhũn, khiến người ta cảm thấy lòng cũng yếu mềm. “Hơn nữa trong biệt thự này nhiều người như vậy, tôi bây giờ thân thể còn chưa khôi phục, muốn chạy trốn cũng chạy không được, không phải sao? Tôi thật sự chỉ muốn đi phòng bếp mà thôi.”

Vào lúc một vệ sĩ thấy vẻ Mộc Lạp Lạp không giống như là nói sáo, sắp thả lỏng, có lẽ Phó quản gia nghe được động tĩnh ở đây, đi lên.

Lúc chú Phó bước đi sóng lưng ườn đến thẳng tắp, vẻ mặt cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, tuyệt đối xứng với chức quản gia.

Ông ta hơi gật đầu với Mộc Lạp Lạp: “Mộc tiểu thư, thiếu gia dặn cô ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, cô không cần đi khắp nơi.”

“Chú Phó...” Mộc Lạp Lạp bĩu môi. Cô mới không muốn kế hoạch ngay từ đầu đã chết yểu, vì vậy tiếp tục dùng vẻ mặt vô cùng chân thành nhìn ông ta. “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn đi phòng bếp mà thôi, nghe nói Phó... Cảnh Phi rất thích ăn cháo, tôi muốn đi nấu một chén cháo cho anh ấy, buổi tối anh ấy trở về có thể ăn.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có vẻ mặt của hai vệ sĩ mà ngay cả chú Phó cũng không kiềm được, tràn đầy kinh ngạc.

Người cho tới bây giờ đều chỉ biết đối chọi gay gắt với Phó Cảnh Phi, không tranh cãi ầm ĩ thì ném bình hoa, ném chén đĩa, ném tất cả những gì có thể ném để làm mình hài lòng, lúc này lại nói nấu cháo cho thiếu gia?

Lời này tuyệt đối khiến cho người ta sợ hãi.

“Tôi biết các người không tin tôi.” Mộc Lạp Lạp chán nản cúi đầu, giọng hết sức đáng thương. “Tôi cũng biết khoảng thời gian trước tôi thật sự rất vô liêm sỉ, nhưng vậy cũng không thể hoàn toàn trách tôi mà, anh ấy không thêm nói cái gì cả liền buộc tôi tới nơi này, là con người thì đều sẽ thật tức giận mà, nhưng bây giờ đã hết giận, tuyệt đối muốn chung sống hoà bình cùng anh ấy mới được, các người cũng không cho tôi một cơ hội hoà hảo với anh ấy sao?”

Cái chụp mũi này thật hơi lớn, nếu để cho thiếu gia biết bọn họ ngăn cản chút lòng tốt hiếm thấy này của Mộc Lạp Lạp, phỏng chừng tất cả bọn họ gánh không nổi.

Sau một hồi lâu, chủ Phó thăm thờ dài, nói: “Mộc tiểu thư muốn đi thì đi đi.”

Thật sự có thể làm cho cái vị quản gia nghiêm túc này đồng ý cho mình đi xuống lầu, trong lòng Mộc Lạp Lạp vẫn còn hơi cảm khái.

Cô có thể nhìn ra kỳ thật Phó gia không ai thích cô, nhất là chủ Phó đã ở Phó gia rất nhiều năm. Có lẽ cũng không quen nhìn Phó gia bị cô quấy đến gà chó không yên, cho tới bây giờ cũng chỉ là lễ phép chu toàn ở ngoài mặt, nhưng thật ra trong lòng nhất định là khinh thường cô.

Nhưng có lẽ nhìn thấy lòng cô thật sự thay đổi, tuy rằng thái độ đối với cô không tính là rất tốt nhưng còn hơn quá khứ, cũng coi là tốt rồi. Bây giờ vậy mà cũng đồng ý cho cô ra khỏi phòng.

Mộc Lạp Lạp muốn ngửa mặt lên trời la hét. Nữ phụ độc ác của kiếp trước thay đổi thành như bây giờ, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nhưng mà nấu cháo lấy lòng Phó Cảnh Phi làm thế nào đây? Đây cũng là một vấn đề phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phó Cảnh Phi Trở Lại

Phó Cảnh Phi nhất định là một người kén ăn. Trong một số ký ức không nhiều của Mộc Lạp Lạp về sống chung hoà thuận với anh, người này thật sự là một quý kén ăn. Mọi món ăn mà Mộc Lạp Lạp cảm thấy ngon thì người này đều nhăn mũi tỏ vẻ ghét bỏ, hơn nữa còn càng dùng mọi cách xoi mói. Ở một bữa xã giao nào đó, Mộc Lạp Lạp chính mắt thấy anh ta cùng lắm chỉ động một thìa với đồ ăn ở trên bàn trước mặt anh ta, sau đó về Phó gia, chuyện thứ nhất anh ta làm chính là bảo nhà bếp thêm món ăn.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp nghĩ Phó Cảnh Phi là người khó nhất trên thế giới này.

Thế nhưng bây giờ cô cũng biến thành một trong những người hàu, ai bảo cô muốn cầu cạnh Phó Cảnh Phi chứ?

Mộc Lạp Lạp từ xuống lầu đến vào phòng bếp đều nhận rất nhiều ánh mắt kinh dị, e là đang lấy làm lạ tại sao cái vị tiểu thư kiêu ngạo này lại xuống lầu, thậm chí còn vào phòng bếp.

Di Xảo, người giúp việc phụ trách phòng bếp, cũng là người làm lâu năm của Phó gia, sống ở Phó gia từ khi còn trẻ, hiểu biết rõ ràng khẩu vị của mỗi người nhà họ Phó. Mộc Lạp Lạp thậm chí thăm xoa tay nghĩ, nhờ có sự tồn tại của di ấy, người kén ăn như Phó Cảnh Phi mới có thể sống tới ngày nay, nếu không thì cũng khó nói ngày nào đó sẽ chết đói.

Khi Mộc Lạp Lạp đi vào phòng bếp, di Xảo liền nghênh đón: “Mộc tiểu thư, chỗ như nhà bếp này cô đừng nên vào, tránh cho làm dơ quần áo của cô, mau trở về phòng đi thôi.”

Phòng bếp của Phó gia mà dơ sao? Đương nhiên là không. Cho nên Mộc Lạp Lạp biết di Xảo chỉ mong mình rời khỏi mà thôi.

“Di Xảo, tôi muốn mượn nhà bếp dùng một chút, sẽ không làm lỡ di làm cơm tối đâu.” Mộc Lạp Lạp làm một thế chấp tay cầu xin. Cô bây giờ đặc biệt giỏi về dùng cách nửa làm nũng để thể hiện thái độ của mình. Cũng may là cô có đôi mắt như nai con, lúc mở to mắt nhìn người ta thật là có chút khiến người ta không kháng cự được về ngay thờ ở bên trong.

“Tại sao Mộc tiểu thư muốn dùng phòng bếp? Cô muốn làm gì?”

“À, tôi muốn nấu cháo cho Cảnh Phi.” Mộc Lạp Lạp hơi ngượng ngùng nói. Dáng vẻ lấy lòng Phó Cảnh Phi như thế này tuyệt đối là lần đầu tiên trong đời cô.

Trong mắt di Xảo lộ ra vẻ nghi ngờ, nhưng thấy thái độ cầu khẩn của Mộc Lạp Lạp, di ấy chỉ là một người làm, nói sao đi nữa thì Mộc Lạp Lạp cũng là người của thiếu gia, di ấy đương nhiên không thể thật sự từ chối yêu cầu của Mộc Lạp Lạp.

“VẬY cô đến làm đi, nhưng tôi phải ở bên cạnh cô, cũng không biết cô có từng xuống bếp chưa, ngộ nhờ bị thương thì làm sao bây giờ?”

Mộc Lạp Lạp cười hi hi hai tiếng: “Cái khác thì không biết, nấu cháo tôi vẫn có thể.”

Vò sạch gạo, để vào nồi nước, nước ngập gạo trắng tinh. Thao tác của Mộc Lạp Lạp ngăn nắp có thứ tự, bật lửa đun mở gạo, thời gian chờ đợi, cô muốn đi tìm trong tủ lạnh những nguyên liệu nấu ăn khác.

Cà rốt? Phó Cảnh Phi không ăn thứ này.

Nấm hương? Hình như thấy anh ta ăn cái này. Vì vậy Mộc Lạp Lạp lấy chút nấm hương, thái miếng, tiếp theo lấy thịt gà đã ướp gia vị xong thái hạt lựu. Đợi đến khi trong nồi đã toả ra mùi thơm của gạo, từ từ bỏ nguyên liệu nấu ăn vào, dùng lửa nhỏ ninh từ từ.

Không lâu sau đó, mùi thơm của cháo thịt gà nấm hương liền bắt đầu tràn ngập trong phòng bếp. Mùi thơm mê người như quyến rũ vị giác của người ta, khiến cho Mộc Lạp Lạp căn bản chưa có ăn no lúc này vô cùng đói. Nếu không phải di Xảo đang canh chừng ở một bên, cô nhất định sẽ ăn vụng một chén trước.

“Mộc tiểu thư thật sự biết nấu ăn?” Trên mặt di Xảo có ý cười, cảm thấy vừa lòng đối với ngón này của Mộc Lạp Lạp.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười thầm. Thật ra cô cũng chỉ biết nấu cháo, vì học từ người bạn cùng phòng ký túc xá ở đại học.

Lửa liu liu hầm cháo, chỉ chờ tới buổi tối Phó Cảnh Phi trở về là có thể dâng cho anh ta, sau đó nhân cơ hội xin anh ta thả mình ra ngoài.

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ vô cùng hoàn hảo.

Kết quả, khi cô vẫn còn tính toán trong lòng đến lúc đó nên mở miệng với Phó Cảnh Phi như thế nào, bỗng nhiên nghe loáng thoáng một tiếng: “Thiếu gia đã về.”

Cái gì! Chẳng phải Phó Cảnh Phi buổi tối mới về sao, bây giờ là mấy giờ chứ! Cô hiện giờ chưa có sắp xếp lời nói xong!

Đối với biểu hiện không theo lẽ thường của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể nói với di Xảo: “Không thì tôi về phòng trước, di đừng nói với Phó Cảnh Phi là tôi nấu cháo, tôi đi trước.”

Vâng, đến lúc này Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên lúng túng. Cô sợ đến lúc đó Phó Cảnh Phi không chỉ không bị cô lấy lòng mà còn có thể thay đổi giày vò cô gấp bội. Như vậy cô sẽ thật sự muốn tự tử.

Mộc Lạp Lạp nói xong thì nhanh như chớp chạy lên lầu. Kết quả, vừa tới chỗ quẹo của cầu thang thì nghe thấy phía sau truyền tới giọng nói lạnh lùng khiến người ta run sợ: “Mộc Lạp Lạp, chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

Trong nháy mắt, Mộc Lạp Lạp cảm thấy máu toàn thân mình đều lạnh xuống, một luồng khí lạnh vô hình từ lòng bàn chân dọc theo sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Mộc Lạp Lạp bắt đắc dĩ thu lại bước chân đã bước ra, thân thể cứng ngắc chậm rãi xoay lại.

Phó Cảnh Phi đứng ở chỗ huyền quan*, mặc bộ tây trang màu xanh nhạt được cắt may vô cùng hoàn hảo, bao lấy dáng người cao lớn của anh ta.

(*là chỗ vừa vào cửa)

Màu da anh ta trắng nhợt, nhưng không khiến người ta cảm thấy yếu đuối, hợp với đôi mắt đẹp có đuôi mắt xếch lên, thật khiến người ta liếc mắt nhìn đều cảm thấy rung động.

Tính tình của Phó Cảnh Phi không tốt lắm, đa số thời gian đều vui giận thất thường, khi tức giận thì vẻ lạnh lùng trong đôi mắt đẹp kia sẽ khiến người ta cảm thấy như rơi vào sông băng.

Nhưng bây giờ Mộc Lạp Lạp không thể phân biệt được anh ta đang tức giận hay là vui vẻ. Bởi vì trong mắt anh ta không có tiết lộ ra một cảm xúc gì, chỉ nhìn cô, hơi nâng cằm lên, ánh mắt dường như hơi tới lui ở trên khuôn mặt cô.

Có gì đáng nhìn sao? Mộc Lạp Lạp nghĩ, nhưng trong nháy mắt trên mặt đổi lại vẻ tươi cười, vô cùng niềm nở: “Phó Cảnh Phi, anh về sớm vậy?”

Phó Cảnh Phi sải bước về phía trước, lập tức có luồng cảm giác áp bức đánh thẳng vào tim Mộc Lạp Lạp, khiến tim cô không tự chủ đập nhanh hơn một chút.

“À, anh về sớm chắc là có chuyện khác phải làm đi, em không quấy rầy anh, em về phòng trước nhé?”

Phó Cảnh Phi không trả lời cô. Trong con ngươi đen như mực như có ý cười, nhưng lại như không có gì cả.

Mãi đến khi anh ta chậm rãi đi lên cầu thang, Mộc Lạp Lạp đứng ở trên bậc cao nhất rất muốn xoay người bỏ chạy. Nhưng khí thế quanh thân Phó Cảnh Phi khiến cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Hoặc là anh tìm em có chuyện? Nhưng mà em cam đoan ngày hôm nay em không hề làm gì cả!” Mộc Lạp Lạp thiếu chút nữa là thề để biểu lộ trung thành. Không biết Phó Cảnh Phi có nghiêm phạt cô tự ý ra khỏi phòng không? Anh ta quá đáng sợ a!

Trong khi Mộc Lạp Lạp đang suy nghĩ lung tung, Phó Cảnh Phi rốt cuộc đứng ở trước mặt cô. Anh đứng trên cùng một bậc thang với cô, lấy thế từ trên nhìn xuống cô, nheo mắt lại: “Cháo của tôi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bữa Com Sau Này Do Em Phụ Trách Đi

“Cháo?” Anh ta đi tới với khí thế bức người như vậy cũng chỉ để hỏi mình một câu, cháo đâu? Mộc Lạp Lạp cảm thấy mặc dù sống lại một kiếp, cô vẫn không có cách nào hiểu được con người Phó Cảnh Phi này.

Phó Cảnh Phi nhú mày, rất có kiên nhẫn lặp lại một câu: “Đúng, cháo.”

“Ở phòng bếp...” Mộc Lạp Lạp chỉ chỉ dưới lầu.

Tiếp đó Phó Cảnh Phi không nói hai lời tay chụp lấy cổ Mộc Lạp Lạp mang xuống lầu, không cho cô cơ hội cự tuyệt chút xíu nào.

Bàn ăn của Phó gia rất lớn, lúc trước Mộc Lạp Lạp đều tận lực ngồi cách Phó Cảnh Phi xa một chút, tuy rằng cuối cùng vẫn bị anh tóm áo lại.

Trong khoảng thời gian ở Phó gia, Mộc Lạp Lạp hầu như không có yên ổn ăn một bữa com cùng Phó Cảnh Phi, bởi vì cuối cùng thường sẽ bị sự la hét cùng hành vi thô lỗ của cô phá hư mất.

Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi Mộc Lạp Lạp sống lại, nhưng cô đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý đi đối phó với tất cả về sau, trong đó bao gồm việc yên ổn cùng Phó Cảnh Phi ăn com.

Vì vậy sau khi đi Xảo bụng cháo thịt gà nắm hương đi ra, cô rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Di Xảo: “...Mộc tiểu thư, cô...”

Mộc Lạp Lạp cười toe toét: “Sao thế đi Xảo?”

Di Xảo theo bản năng nhìn về phía thiếu gia, lúc phát hiện đối phương chỉ bình tĩnh ngồi đồng thời ánh mắt đặt ở trên cháo thịt gà nắm hương thì thờ phào một cái.

Phó Cảnh Phi hình như hoàn toàn không chú ý đến thái độ thay đổi của Mộc Lạp Lạp, con người lạnh lùng đặt trên cháo nóng bốc hơi, nhìn giống như một người đối bụng thật lâu.

Thật ra Mộc Lạp Lạp đang bận lòng chú ý đến biểu hiện của Phó Cảnh Phi. Người này tuyệt đối không có khả năng có bất kỳ sở thích gì đối với đồ ăn. Nếu có thể không ăn com mà vẫn tiếp tục sống thì chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian để ăn com. Anh ta sẽ giống như máy móc lạnh lẽo được cài sẵn trước, cứ theo trình tự mà tiếp tục là được rồi.

Không gì khiến cho Mộc Lạp Lạp khó hiểu bằng người đàn ông vạn người kính ngưỡng này, rốt cuộc vì sao có dục vọng chiếm hữu sâu như vậy đối với cô.

Rõ ràng người lúc đầu yêu cầu hủy bỏ hôn ước là anh ta, sau đó yêu cầu lập lại hôn ước lần nữa cũng là anh ta. Hơn nữa, lần đầu tiên Mộc Lạp Lạp nhìn thấy anh ta, anh ta cũng đã biểu lộ ra cái loại chấp niệm biến thái này đối với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp cũng không quá quan tâm muốn hỏi tường lại cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Phó Cảnh Phi... Những kinh nghiệm đau đớn kia khiến cô mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy mình là một người bị thương.

“Mộc Lạp Lạp.” Phó Cảnh Phi bỗng mở miệng, phá vỡ suy nghĩ miên man của Mộc Lạp Lạp

“Hà?”

“... Em làm à?” Lúc này Phó Cảnh Phi đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi trắng. Tuy rằng dáng người anh hơi thon gầy, nhưng tuyệt đối chỉ là thoát nhìn. Áo sơ mi được cắt may thủ công phác thảo đường nét cơ thể gọn gàng của anh. Cổ áo sơ mi tùy ý để mở, lộ ra một ít da thịt khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Toàn thân toát ra loại gọi cảm vô thức.

Mộc Lạp Lạp lúng túng tách tầm mắt của mình khỏi anh ta, thành thật gật đầu: “Em làm.”

Phó Cảnh Phi cầm muống khuấy trong chén một cái, lập tức mùi thơm nóng hổi bốn phía, khiến Mộc Lạp Lạp ở bên cạnh không tự chủ nuốt nước miếng.

Anh ta lộ ra một đoạn cổ tay, mịn nhẵn nhưng có lực. Ngón tay thon dài cầm muống chậm rãi khuấy, vì cúi đầu nên Mộc Lạp Lạp chỉ có thể nhìn thấy bên gáy của anh, không rõ anh ta đang suy nghĩ cái gì.

“Anh không ăn sao...” Trong lời nói của Mộc Lạp Lạp thật ra hàm ý là nếu anh không ăn thì nói để cho tôi ăn đi, tôi bây giờ vô cùng đói! Nhưng mà hiện giờ không có sự cho phép của Phó Cảnh Phi, cô hoàn toàn không dám nói ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn, cực kỳ đáng thương.

Vì thế khi Phó Cảnh Phi quay đầu lại liền thấy ánh mắt của Mộc Lạp Lạp như chú chó con, nhìn chăm chăm cháo nóng toả ra mùi thơm, nuốt nước miếng.

“Rất muốn ăn à?” Anh ta vừa nói vừa tiếp tục khuấy trong chén, cuối cùng ăn một miếng trong ánh mắt sụp đổ của Mộc Lạp Lạp.

Gạo trắng mềm nhuyễn vào trong miệng mang đến cảm giác sảng khoái. Mùi thơm nức hương cùng thịt gà kết hợp với nhau, lưu lại trên môi và răng dư vị dài lâu.

Thật ra chỉ là cháo thông thường mà thôi, nhưng giây phút này Phó Cảnh Phi lại có loại cảm giác kỳ diệu.

Có chút giống như trong tim cô đơn bỗng nhiên được ấm áp bao bọc, giống như nhiệt độ của cháo xuyên qua toàn thân chạy ở trong máu.

Rõ ràng chỉ là một chén cháo mà thôi.

Lại khiến cho Phó Cảnh Phi vốn nên dự một hội nghị quan trọng, đang nói một nửa thì vút xuống mồm ăn hơn một tý mà chạy về nhà.

Khi anh nhận được điện thoại của quản gia, chú Phó nói trong điện thoại: “Hôm nay Mộc tiểu thư hơi kỳ quái, chẳng những thái độ đối với người khác khá hơn một chút, mà còn nói muốn đi nấu cháo cho cậu ăn.” Sau đó, tâm tư của Phó Cảnh Phi cũng đã cách xa thương trường ngơoi lửa ta gạt, về tới Phó gia.

Thấy vẻ vô cùng mắt mát rõ rệt của Mộc Lạp Lạp, đáy mắt Phó Cảnh Phi xẹt qua một tia ý cười không rõ ràng. Anh ngẩng đầu bảo di Xảo: “Đi làm một ít đồ ăn để tiêu bụng lên, cho Mộc tiểu thư ăn.”

“Vâng, thiếu gia.” Di Xảo lập tức theo lời dặn đi làm.

“Vậy anh đồng ý cho em ăn cơm?” Đôi mắt Mộc Lạp Lạp nhìn Phó Cảnh Phi đều sáng lên.

Động tác húp cháo của Phó Cảnh Phi dừng lại, bởi vì một ánh mắt của Mộc Lạp Lạp mà tâm thần khẽ run.

Rất nhanh đã khôi phục vẻ lạnh lùng, Phó Cảnh Phi gật đầu biểu thị đồng ý.

Di Xảo nhanh chóng chuẩn bị vài món ăn để tiêu lên bàn, cho cô một chén cơm.

Mộc Lạp Lạp giờ tay kháng nghị: “Tôi cũng muốn ăn cháo!”

Phó Cảnh Phi cự tuyệt không hề nghĩ ngợi, thái độ hết sức cứng rắn: “Không được.”

“Vì sao! Em cực cực khổ khổ nấu cháo, vì sao em không thể ăn?”

Phó Cảnh Phi hoàn toàn không cho cô quyền kháng nghị, trực tiếp không để mắt đến cô, nói với di Xảo: “Giữ ấm cháo còn dư lại, buổi tối tôi muốn ăn khuya.”

Di Xảo liền bưng cháo xuống.

Mộc Lạp Lạp trơ mắt nhìn cháo thịt gà nức hương rời xa mình, khóc không ra nước mắt.

Càng thú vị hơn là mắt Phó Cảnh Phi thân nhiên lãnh đạm nhìn cô, bên trong mang ý cười rõ rệt, anh ta nói: “Bữa cơm sau này của tôi sẽ do em phụ trách đi.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Điều gì xảy ra khi cô là đầu bếp thế! Tuy rằng cô muốn báo thù không sai, nhưng cô cũng không phải là Thumbelina*!

(*Thumbelina: là nàng tiên tí hon trong truyện cổ tích của Andersen)

“Thật ra em cũng chỉ biết nấu cháo mà thôi. Anh xem, anh làm việc bận rộn như vậy, cần rất nhiều dinh dưỡng, chắc chắn không thể mỗi ngày đều chỉ húp

cháo, đúng không?” Mộc Lạp Lạp hết lòng trình bày, mong muốn Phó Cảnh Phi đại biến thái, à không Phó đại thiếu gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

“Không biết những thứ khác? Học.” Phó Cảnh Phi nói rất thân nhiên.

Mộc Lạp Lạp rất muốn vỗ bàn, chỉ vào mũi anh ta mắng: “Không phải anh học, đương nhiên anh nói dễ dàng!”

Nhưng mà câu nói tiếp theo của Phó Cảnh Phi liền trực tiếp xua tan lòng cò kè mặc cả của Mộc Lạp Lạp, bởi vì anh nói với thâm ý: “Em có chuyện gì muốn xin tôi? Đồng ý yêu cầu của tôi, tôi liền cân nhắc đồng ý yêu cầu của em.”

Rõ ràng là một trao đổi không công bằng. Thế nhưng hiện tại Mộc Lạp Lạp đã khổ như vậy, cũng chỉ có thể mím môi gật đầu, giống như một cô vợ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bảo Vệ Đồ Ăn

Thấy Mộc Lạp Lạp đồng ý, khoé môi Phó Cảnh Phi giương lên một độ cong không rõ ràng, hơi hài lòng nói: “Em muốn nói cái gì thì nói đi.”

“À...” Con người Mộc Lạp Lạp xoay vòng, vô cùng nịnh nọt nhìn Phó Cảnh Phi. “Nể tình em thành thật như vậy, anh có thể cho em một ngày nghỉ, thả em ra ngoài hay không?”

Sắc mặt Phó Cảnh Phi nhanh chóng thay đổi, trầm xuống: “Em muốn đi đâu hả?”

Mộc Lạp Lạp cảm thấy biểu cảm của anh ta không đúng thì lập tức đổi giọng: “Em chỉ muốn đi ra ngoài, bảo đảm không chạy trốn. Anh có thể phái người đi theo em, và lại em chỉ ra ngoài hai tiếng, đến giờ sẽ trở lại.”

Phó Cảnh Phi nhếch khoé miệng cười nhạt: “Nói cho tôi biết em ra ngoài làm cái gì, tôi có thể cân nhắc một chút.”

Nói cho anh biết thì thật không có cách suy tính, được không! Mộc Lạp Lạp oán thầm trong bụng, chỉ có thể nói: “Em chỉ muốn ra ngoài đi một chút. Anh thấy đó, em ở chỗ này lâu như vậy cũng chưa từng đi ra ngoài, cả người đều sắp mọc meo lên rồi. Hoặc em đi bộ ở gần đây một chút cũng được.”

“Nói cho tôi biết trước em đi ra ngoài rốt cuộc muốn làm gì, không thì khỏi bàn nữa.” Phó Cảnh Phi đứng lên, thân hình cao lớn có cảm giác áp bức vô cùng, khiến cho Mộc Lạp Lạp tự dưng căng thẳng trong lòng.

Biết bây giờ làm cho Phó Cảnh Phi đồng ý với mình nhất định là không thực hiện được, Mộc Lạp Lạp định bụng đổi kế hoạch khác, liền nói: “Anh không đồng ý thì quên đi, em lên lầu, bai bai.”

Mộc Lạp Lạp không ngờ vừa đứng lên đã bị Phó Cảnh Phi kéo lại. Ánh mắt của anh ta sắc bén như báo: “Nói, em rốt cuộc muốn làm gì.”

“Dù sao anh cũng không đồng ý để em ra ngoài, quên đi.” Trong lòng Mộc Lạp Lạp bỗng tức lên. Cô cảm thấy lúc trước tính tình của mình và Phó Cảnh Phi không khác một chút nào, hai người mới có thể xúm lại là sẽ đối chọi gay gắt. Nếu như đôi lại kiếp trước, cô đối mặt với tình huống như thế này chắc chắn cũng sẽ âm ỉ với anh ta một trận.

Nhịn xuống ý tưởng muốn cãi nhau ở trong lòng, Mộc Lạp Lạp mềm giọng lại: “Phó Cảnh Phi, coi như là em xin anh có được hay không? Anh xem, em cho tới bây giờ cũng chưa từng cầu xin anh cái gì, em chỉ muốn đi ra ngoài một chuyến, hơn nữa bảo đảm sẽ không đi lung tung, nhất định sẽ trở về đúng thời hạn.”

Lực độ Phó Cảnh Phi nắm trên cổ tay Mộc Lạp Lạp giảm đi một chút, ánh mắt loé lên rất nhiều cảm xúc, rốt cuộc nói: “Cho em hai giờ, nhất định phải trở về.”

“Anh đồng ý rồi?” Mộc Lạp Lạp vô cùng ngạc nhiên, thật không ngờ Phó Cảnh Phi lại thật sự đồng ý mình.

“Tôi sẽ phái người theo em” Giọng của Phó Cảnh Phi lạnh như băng, giống như là đã làm ra thoả hiệp lớn.

“Biết rồi, yên tâm đi.” Mộc Lạp Lạp nhịn xuống kích động muốn hoan hô, cũng không để ý tới Phó Cảnh Phi đang nắm cổ tay của cô, ngồi xuống tiếp tục ăn.

Vì vậy bữa cơm này, tay trái của Mộc Lạp Lạp căn bản luôn ở trong lòng bàn tay của Phó Cảnh Phi. Nhiệt độ nóng hầm hập khiến Mộc Lạp Lạp cuối cùng cảm giác được, phản ứng sau đó là lập tức hốt hoảng hắt ra.

Phó Cảnh Phi ngược lại rất bình tĩnh. Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống khuôn mặt, lộ ra một loại khô ngô lấp lánh.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cảm thấy rất hoảng từ trước đến nay chưa từng có, vội nói một tiếng với Phó Cảnh Phi rồi đi lên lầu.

Sau khi Mộc Lạp Lạp lên lầu, quần gia mới đi tới: “Thiếu gia.”

“Tôi biết chú muốn nói cái gì.” Một tia cười cực cạn ở trên mặt Phó Cảnh Phi biến mất hoàn toàn, trở nên lạnh lùng. “Cô ấy muốn làm cái gì... thì để cho cô ấy đi đi. Nhưng mà đến lúc đó phải nhất định mang cô ấy an toàn trở về, biết không?”

Chú Phó gật đầu: “Tôi sẽ căn dặn... Vừa rồi Hứa thiếu gia đã gọi điện đến, nói cậu ấy muốn qua tìm ngài.”

Phó Cảnh Phi mặt không chút cảm xúc hỏi: “Cậu ta tới làm cái gì?”

“Cụ thể cậu ấy nói muốn tìm ngài nói ngay mặt.”

“Biết rồi, hồi nữa bảo cậu ta đến phòng sách tìm tôi.” Phó Cảnh Phi quay về từ công ty, quảng đi mỗi làm ăn quan trọng, lúc này tất nhiên phải nghĩ cách đi bỏ cửu.

Hứa An Chi tới rất nhanh. Lúc cậu ta bước vào Phó gia liền ngửi thấy trong không khí thoang thoảng một mùi thơm.

“Phó Cảnh Phi đâu?” Hứa An Chi không chút khách sáo hỏi quần gia. Dáng người cậu ta vô cùng đẹp, tóc màu nâu, mắt xanh biếc như một khối ngọc bích không tỳ vết, đường nét mặt mũi cũng rất có vẻ con lai.

Chú Phó cung kính trả lời: “Thiếu gia nói sau khi ngài tới thì đi thẳng đến phòng sách là được.”

“Đến phòng sách? Không vội.” Hứa An Chi cười ngả ngón. “Tôi ngửi thấy một mùi thơm hơi đặc biệt, đúng lúc tôi ghé về nhà đổi quần áo, bây giờ đói bụng rồi, ăn một chút gì trước đã rồi nói.”

“Tôi đi làm chút thức ăn cho ngài.” Chú Phó nói xong liền đi về phía phòng bếp.

“Không cần phiền phức như vậy.” Mũi của Hứa An Chi rất nhạy bén, men theo mùi thơm mà đi đến phòng bếp. “Để tôi xem có chút gì sẵn là được rồi.”

Chú Phó vừa nói với di Xảo nổi lửa làm cơm, Hứa An Chi liền cao giọng: “Ha, để tôi tìm được rồi.”

Chú Phó và di Xảo quay đầu nhìn lại, đã thấy Hứa An Chi động tác nhanh nhẹn mở lò vi sóng ra, lấy ra cháo ở bên trong: “Cái này được rồi, người chắc là ăn rất ngon.”

“Hứa thiếu gia, ngài không thể ăn cái này được.” Chú Phó lập tức đổi sắc mặt.

“Tôi không thể ăn? Tại sao? Chẳng phải chỉ là chén cháo thôi sao.” Hứa An Chi không thêm để ý chút nào, ung dung thản nhiên để chén cháo lên bàn, chuẩn bị ăn.

“Hứa An Chi!” Một tiếng gầm giận dữ truyền đến cách đó không xa. Hứa An Chi vừa mới quay đầu liền cảm thấy một cơn gió mạnh thổi qua bên cạnh mình, đến khi cậu ta kịp phản ứng lại thì cháo ở trước mặt đã biến mất.

Hứa An Chi thu hồi nụ cười: “Phó Cảnh Phi, khi nào thì cậu trở nên nhỏ mọn như vậy?”

Phó Cảnh Phi hừ lạnh một tiếng: “Cái này không cho cậu ăn, những cái khác thì tùy cậu.”

Mặt Hứa An Chi ngạc nhiên: “Chuyện gì, từ khi nào cậu xem một chén cháo như là báu vật thế?”

Nhìn chén cháo còn toả ra hơi nóng cùng mùi thơm nức hương thịt gà ở trong tay, sắc mặt Phó Cảnh Phi hơi dịu xuống một cách khó hiểu: “Đây là của Mộc Lạp Lạp làm.”

Trên mặt đẹp trai của Hứa An Chi là khó tin tuyệt đối: “Cậu khẳng định cậu nói đúng, Mộc Lạp Lạp?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lần Đầu Gặp Gỡ

Phó Cảnh Phi lạnh lùng liếc Hứa An Chi một cái: “Nếu không, cậu nghĩ sao?”

Hứa An Chi lắc đầu không tin một chút nào: “Đây thật là chuyện cười buồn cười nhất tôi nghe được gần đây.”

Phó Cảnh Phi không để ý đến cười nhạo của cậu ta: “Tóm lại, chén cháo này cậu đừng nghĩ tới ăn, muốn ăn thì ăn cái khác đi.”

Biết Phó Cảnh Phi là người nói một không nói hai, muốn nghe được lời đối ý từ trong miệng của cậu ta cũng không có khả năng lắm, bởi vậy Hứa An Chi cũng không xoắn lấy cái đề tài này nữa, để dì Xảo đi nấu cơm cho cậu ta.

“Hôm nay cậu tới tìm tôi làm cái gì.” Phó Cảnh Phi để cháo về chỗ cũ, mới ngồi xuống hỏi.

“Thư chuyển nhượng cổ phần của cậu sắp làm xong rồi, tôi chỉ đến xác nhận một chút, cậu thật sự muốn làm như vậy?”

Phó Cảnh Phi mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Hứa An Chi: “Cậu cứ việc đi làm là được rồi.”

“Được, nếu cậu nói như thế, vậy đợi thêm vài ngày.” Hứa An Chi luôn vẻ cười dịu dàng, hơi có vẻ của một playboy, anh ta nói: “Vậy cậu và Mộc Lạp Lạp, chuẩn bị tiếp tục như thế?”

Phó Cảnh Phi không trả lời, toàn thân hiện ra vẻ lạnh lẽo cứng rắn.

Hứa An Chi thì giống như có vẻ không cảm giác ra được chút nào, tiếp tục nói: “Vậy nhốt người ta lại ở đây như cậu cũng không phải là cách. Nếu sau này cô ta cũng không thích cậu, cậu không thể nào nhốt cô ta cả đời chứ?”

Ngón tay với khớp xương rõ ràng của Phó Cảnh Phi chậm rãi nắm chặt lại, giọng nói rét lạnh: “Chờ khoảng thời gian này trôi qua rồi hãy nói tiếp.”

“Ồ đúng, tôi biết ý nghĩ hiện giờ của cậu.” Hứa An Chi nhún nhún vai, cười với vẻ thú vị. “Cậu thật đúng là tự tìm phiền toái cho mình.”

Phó Cảnh Phi im lặng một hồi, nói từng chữ một: “Tôi cam tâm tình nguyện.”

Hứa An Chi không biết làm sao: “Cậu thật đúng là một người lập dị.”

Những đường nét lưu loát trên gương mặt của Phó Cảnh Phi đều căng lên, không nói thêm gì nữa.

Hứa An Chi đến ăn trưa một bữa cơm trễ, sau khi ăn xong thì tự giác rời đi. Cho dù anh ta rất quen với Phó Cảnh Phi nhưng cũng không cần đến những nước này.

Mà Phó Cảnh Phi ngồi hồi lâu trong phòng ăn chỉ bật một ngọn đèn vàng nhạt.

Tia sáng mờ nhạt chạm ở khoé mắt anh đổ ra một dải hào quang rực rỡ. Anh chỉ ngồi yên lặng như vậy, gò má giống như được một con dao nhỏ tinh tế chạm trổ. Bất kể là sống mũi thẳng tắp hay là môi mỏng hơi mím đều được ánh sáng phác họa ra hình bóng, cho dù mặt mày lộ ra vẻ lạnh như băng nhưng vẫn khiến người ta kinh diễm.

Mộc Lạp Lạp từ trong phòng ngủ len lén đi ra, dựa vào trên lan can lầu hai nhìn anh, thậm chí cảm thấy rằng anh cách xa mình đến một vũ trụ.

Từ sau khi anh trở về thì vệ sĩ ở cửa phòng đã bị rút đi, bởi vì lúc Phó Cảnh Phi ở nhà, cô tuyệt đối không cách nào chạy khỏi nơi này.

Phó Cảnh Phi không nên bị mình ảnh hưởng. Anh ta là một người kiêu ngạo như vậy, sống và làm việc liều mạng, tùy theo ý mình, nhưng Mộc Lạp Lạp chỉ cần nhớ đến vẻ tuyệt vọng của anh sau khi mình chết liền rất muốn cho mình mấy cái bạt tai thật mạnh. Nếu không phải cô vô liêm sỉ, Phó Cảnh Phi cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt đau khổ như thế.

Mặc dù bây giờ nhớ tới lần đầu tiên gặp Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp cũng vẫn cảm thấy người này thật sự rất quá đáng. Nhưng khi mình bị hãm sâu vào đủ loại phiền toái thì cũng chỉ có anh sẵn lòng kéo cô ra từ trong tuyệt cảnh, chẳng qua là cô không nắm giữ cơ hội, tìm đường chết mà thôi.

Khi đó Mộc gia tổ chức một bữa tiệc, khó khăn lắm mới mời được Phó Cảnh Phi tới dự. Mặc dù rất lâu trước đó Phó Cảnh Phi đã hủy hôn ước với Mộc gia, nhưng Mộc gia vẫn cứ mong ngóng có cơ hội dựa vào cây đại thụ Phó gia thâm căn cố đế ở thành phố Long này.

Phó Cảnh Phi đến trễ. Bữa tiệc ở biệt thự Mộc gia đã cử hành được phân nửa, anh ta mới khoan thai tới. Nhưng khi anh ta đi vào, không ai lại nghĩ tới vì sao anh trễ, anh ta tới cũng đã là thể diện lớn nhất.

Lúc anh ta xuất hiện ở trước mặt mọi người chỉ mặc áo sơ mi trắng, nút áo cài tới cái trên cùng, không để lộ một chút phong cảnh nào, nhưng vẫn cứ khiến người ta suy nghĩ vẫn vơ.

Vạt áo được nhét vào trong quần tây, nhưng vẫn khiến người ta có thể thấy eo thon mạnh mẽ. Áo khoác âu phục bị anh tùy ý vắt trên cổ tay, ống tay áo được xắn tới khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay mạnh mẽ dẻo dai.

Da tay của anh ta trắng nhợt nhưng lại không có chút cảm giác yếu đuối nào. Bất kể là cảm hay là đường nét khuôn mặt đều vô cùng đẹp. Trong đôi mắt mờ mờ dường như không có bất kỳ cảm xúc nào.

Anh không vắt và thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng bản thân anh lại không thèm để ý chút nào.

Chẳng trách mọi người đều nói thiếu gia của nhà họ Phó trời sinh kiêu ngạo cao quý, không cần làm gì cả cũng có thể làm say mê hàng nghìn hàng vạn thiếu nữ.

Phó Cảnh Phi không coi ai ra gì đi tới trước mặt ông Mộc, khẽ gật đầu một cái: “Bác trai.”

Ông Mộc rất vui đối với Phó Cảnh Phi đến, nhiệt tình hàn huyên với anh ta. Nhưng về mặt Phó Cảnh Phi từ đầu tới cuối đều không có biến đổi nhiều.

Mà ông Mộc hiển nhiên không quan tâm đến việc này. Với địa vị của Phó gia ở thành phố Long mà nói, Phó Cảnh Phi có thể đến cũng đã là thể diện lớn nhất.

“Tối nay là tiệc sinh nhật của con gái tôi, nếu con gái biết Phó thiếu gia nể mặt như vậy chắc chắn sẽ rất vui.” Ông Mộc cười rạng rỡ. “Tôi bảo con gái tới nói cảm ơn với cậu.”

Ngược lại, Mộc Lạp Lạp khinh khỉnh đối với sự có mặt của Phó Cảnh Phi. Khi bị kêu đi qua gặp Phó Cảnh Phi, cô càng trực tiếp xụ mặt xuống, không tính nể mặt vị hôn phu mà mình chưa từng gặp mặt này.

Khi đó Mộc Lạp Lạp còn chưa bị đuổi ra khỏi nhà, được muôn vàn cưng chiều ở Mộc gia, càng thêm không biết trời cao đất rộng, vừa đi tới liền nói thẳng: “Ba, chuyện gì mà gọi con qua ạ.”

“Mau tới nói cảm ơn với Phó thiếu gia. Hôm nay cậu ấy đặc biệt tới tham dự tiệc sinh nhật của con.”

“Ai thêm anh ta tới tham dự chứ, con mới không nói cảm ơn với anh ta đâu.” Mộc Lạp Lạp đi tới trước mặt ông Mộc, vừa quay đầu liền nhìn thấy Phó Cảnh Phi.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thẳng Thắn

Anh ta xuất hiện trước mặt Mộc Lạp Lạp, trong nháy mắt giống như có ánh sáng trải xuống từ đỉnh đầu anh ta, về mặt anh ta mơ hồ nhưng vô cùng tràn đầy sức quyến rũ.

“Ừm...” Mộc Lạp Lạp vừa muốn mở miệng, tính nói một tiếng với cha rồi đi, Phó Cảnh Phi ở trước mặt cô liền nhúc nhích.

Anh ta đi về phía trước một bước. Thân hình cao lớn như bóng râm che phủ đỉnh đầu Mộc Lạp Lạp. Với thế từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt tới lui ở trên mặt cô, như là nhìn con mồi thuộc về mình.

Tim Mộc Lạp Lạp nảy lên, cảm thấy da toàn thân đều căng ra.

Trên khuôn mặt trắng nhợt kiêu ngạo của Phó Cảnh Phi từ từ xuất hiện cảm xúc đầu tiên của hôm nay. Trong mắt anh ta nhanh chóng loé lên sắc thái gì đó, bắt lấy cổ tay Mộc Lạp Lạp trong sự nhìn trộm của rất nhiều người.

“Anh làm gì vậy!” Mộc Lạp Lạp khiếp sợ, không hiểu vì sao Phó Cảnh Phi không nói câu nào liền kéo cổ tay cô, hơn nữa sức lực trên cổ tay mạnh giống như muốn bóp nát cô.

Con người đen nhánh của Phó Cảnh Phi khoá ở trên người Mộc Lạp Lạp, giống như là nhận ra gì đó, môi mím chặt, toàn thân đều tản ra khí thế bức người.

Xung quanh có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía này, bên trong tràn ngập tò mò, có lẽ đều đang suy nghĩ tại sao Phó thiếu gia cho tới bây giờ đều bình tĩnh trầm ổn lại bỗng làm ra hành động hơi thất thố như thế này. Nhưng mặc kệ Phó Cảnh Phi thất thố ra sao cũng không ai dám nói một câu không đúng. Mọi người đều ở một bên yên lặng nhìn, ngay cả ông Mộc cũng không có lên tiếng.

Ông ta đương nhiên mong muốn thiếu gia nhà họ Phó có thể phát sinh chút gì với con gái của mình. Nếu Mộc Lạp Lạp có thể gả tới Phó gia, vậy dĩ nhiên là kết quả tốt nhất.

Chưa bao giờ bị nhiều người dùng thái độ như xem kịch vui nhìn mình như vậy, trong lòng Mộc Lạp Lạp nổi lên rất nhiều bất bình cùng phẫn nộ. Trong nháy mắt nhìn thấy Phó Cảnh Phi, vốn một chút hứng thú sinh ra bởi bộ dáng đẹp của anh ta đều bay theo gió, chỉ còn lại tức giận tràn đầy.

Khi Mộc Lạp Lạp định bụng không quan tâm cùng muôn cho Phó Cảnh Phi buông tay ra, Phó Cảnh Phi rút cuộc mở miệng, không có không thêm đề ý như lúc nói chuyện với ông Mộc vừa rồi, mang theo giọng trầm khàn, anh ta nói: “Mộc Lạp Lạp, là em.”

“Là tôi cái gì, tôi không biết anh đang nói gì cả, mau buông tôi ra!” Mộc Lạp Lạp dùng sức vùng vẫy. Mà động tác nắm cổ tay cô của Phó Cảnh Phi nhìn như hơi hột nhưng khiến cho cô xuất ra tất cả sức lực cũng không có cách nào giãy thoát.

Trong mắt Phó Cảnh Phi bị nhiễm một tầng cảm xúc khiến người ta nhìn không thấu. Anh ta nhìn chăm chăm vào Mộc Lạp Lạp, chỉ lặp lại lần nữa: “Là em.”

“Anh rốt cuộc đang nói cái gì!” Mộc Lạp Lạp vô cùng bất mãn, sự chán ghét ở trong lòng đối với Phó Cảnh Phi bỗng nhiên tăng lên một độ cao mới.

“Bác trai.” Phó Cảnh Phi không trả lời Mộc Lạp Lạp, mà là chuyển mắt sang trên người ông Mộc.

Ông Mộc vội nhiệt tình trả lời: “Phó thiếu muốn nói gì với tôi?”

Phó Cảnh Phi khẽ hếch cằm “Hôn ước giải trừ lúc trước có thể khôi phục lại.”

Chỉ một câu nói mà thôi, nhưng một câu nói này, ý nghĩa đại biểu của nó đủ để ông Mộc lộ ra vẻ mặt kích động: “Phó thiếu nói thật chứ? Được, được, cậu đã nói như vậy, con gái nhất định sẽ rất vui.” Sau khi Phó Cảnh Phi nói xong câu kia, anh ta vẫn nắm cổ tay của Mộc Lạp Lạp. Nhiệt độ lòng bàn tay của anh ta nóng hầm hập, đến nỗi khiến cho Mộc Lạp Lạp cảm thấy da của mình có thể thiêu cháy bất cứ lúc nào.

“Chuyện tiếp theo Phó gia sẽ liên lạc với bác trai.” Phó Cảnh Phi lại chuyển qua nhìn chăm chăm Mộc Lạp Lạp, nhưng không nói gì nữa.

Mộc Lạp Lạp thật vất vả mới gỡ tay khỏi Phó Cảnh Phi, lập tức trốn sau lưng ông Mộc, cảnh giác nhìn anh ta: “Tôi cho anh biết, tôi mới mặc kệ cái hôn ước chó má gì đó. Anh muốn tôi gả cho anh, còn phải hỏi tôi trước là có chịu hay không đấy!”

Ông Mộc trừng cô một cái: “Không được náo loạn!”

“Con náo loạn gì chứ!” Mộc Lạp Lạp hô to. “Rõ ràng từng nói hôn ước không tính, bây giờ lại có ý gì. Cho là Mộc Lạp Lạp tôi giá rẻ, muốn cần thì cần, không cần thì không cần sao? Tóm lại tôi tuyệt đối không thể nào gả cho người này!”

Rống xong, Mộc Lạp Lạp bỏ chạy về phòng, buồn bực không muốn đi đối mặt.

Mà ở dưới lầu, ông Mộc đang nói xin lỗi với Phó Cảnh Phi: “Con gái tôi bị nuông chiều tính tình kỳ cục một chút, Phó thiếu đừng để ý.”

Phó Cảnh Phi nghe xong, nhìn thoáng qua về phía trên lầu, khoé miệng hơi nhếch lên: “Không sao.”

“Vậy theo cậu nói, khi nào hai nhà chúng ta bàn bạc lại lần nữa...”

Ngày hôm đó, ngay trước mặt nhiều người như vậy, Mộc Lạp Lạp từ là người tự do bỗng nhiên bị kêu án tử hình, tất cả đều chỉ vì một câu nói của Phó Cảnh Phi mà thôi.

Anh ta cao cao tại thượng, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, thuận miệng nói một câu như vậy liền quyết định tương lai của Mộc Lạp Lạp, hơn nữa còn là ở trước mặt của nhiều người.

Mộc Lạp Lạp từ trước đến nay đều rất sĩ diện mới vì vậy mà hận lây Phó Cảnh Phi. Bởi vì trải qua lần gặp gỡ đầu tiên không vui kia, liền gián tiếp dẫn đến nhiều đối chọi gay gắt sau đó.

Hồi tưởng lại chuyện khi ấy, Mộc Lạp Lạp luôn vô cùng cảm khái, nhất là lúc nhìn thấy Phó Cảnh Phi ngồi trong phòng ăn, bóng dáng của anh nhìn như có chút cô đơn. Anh ta là người mạnh mẽ như vậy, không nên có một mặt như thế mới đúng.

Mộc Lạp Lạp thờ dài. Mà thôi, đời này cô vốn là muốn báo ân, Phó Cảnh Phi đối với cô như thế nào thật ra đều được cô nhớ trong lòng.

Không suy nghĩ nhiều, Mộc Lạp Lạp đi xuống cầu thang.

Cô cũng không có cố ý bước khế, Phó Cảnh Phi nhanh chóng phát hiện ra sự có mặt của cô.

Phó Cảnh Phi quay đầu lại nhìn Mộc Lạp Lạp, không có lập tức mở miệng.

Thời gian dường như lắng đọng trên khuôn mặt người đàn ông này bao điều tốt đẹp khiến người ta mê mẩn. Anh ta chỉ ngồi lặng lẽ như vậy, trông giống như một bộ tranh thủy mặc.

“Phó Cảnh Phi...” Sau khi Mộc Lạp Lạp đấu tranh trong lòng vài lần mới nói. “Em tới nói cho anh biết vì sao em muốn ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Khơi Thông

Đôi mắt sắc bén như báo của Phó Cảnh Phi chậm rãi nheo lại, trên mặt trắng nhợt lộ ra cảm xúc khiến Mộc Lạp Lạp nhìn không hiểu, anh ta nói: “Nói đi.”

Mộc Lạp Lạp bị anh ta nhìn đến tim đập rộn lên, chậm rãi chuyển đến ngồi xuống bên cạnh anh: “Em muốn đi gặp Ngôn Viễn.”

Ánh mắt của Phó Cảnh Phi lập tức u ám vài phần: “Em nói, em muốn đi gặp ai?”

“Em đi gặp Ngôn Viễn không phải như anh nghĩ!” Mộc Lạp Lạp vội vàng giải thích. Cô cảm thấy lúc này nhất định Phó Cảnh Phi đang suy nghĩ lung tung.

Bên môi Phó Cảnh Phi gọn lên một nét cười lạnh lùng: “Em biết tôi đang nghĩ gì sao?”

“Em gặp y không phải là vì chạy trốn, là bởi vì...”

“Bởi vì sao?” Hôm nay Phó Cảnh Phi nhìn rất có vẻ kiên nhẫn. Nếu là kiếp trước, lúc này chắc chắn anh ta đã không nói hai lời quãng Mộc Lạp Lạp về phòng, tiếp tục cho người canh chừng nghiêm ngặt.

Mộc Lạp Lạp có nghĩ qua rốt cuộc nên báo thù như thế nào. Ngôn Viễn và Mộc Diệp đều là đối tượng cô muốn trả thù, nhưng mà lực lượng bây giờ của cô căn bản không đủ, muốn báo thù bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu như vậy, muốn báo thù phải cần lên kế hoạch rất lâu. Mà Mộc Lạp Lạp nghĩ với hiện nay mà nói, nếu muốn dựa vào tự mình báo thù thì hoàn toàn không có khả năng, càng chưa nói đến cô bây giờ ngay cả tự do cũng còn bị hạn chế.

Cho nên, chuyện quan trọng trước nhất đối với cô là phải lấy được tín nhiệm của Phó Cảnh Phi, ít ra phải ra vào tự do mới có thể đi làm chuyện tiếp theo.

Dưới tình huống như vậy, Mộc Lạp Lạp cảm thấy muốn giấu giếm Phó Cảnh Phi toàn bộ việc mình cần làm đều không có khả năng lắm.

Nếu không gạt được, vậy dứt khoát thành thật giải thích.

Lúc Mộc Lạp Lạp căng thẳng sẽ có thói quen nghịch ngón tay. Ngón tay của cô đan lại với nhau, dưới ánh mắt ngày càng lạnh như băng của Phó Cảnh Phi, cô rốt cuộc mở miệng: “Em muốn báo thù.”

Sau khi cô nói xong, ánh mắt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi giống như biến thành mũi tên đâm vào trên người cô, khiến cho cô cảm thấy hít thở khó khăn.

Có lẽ là anh đang phán đoán cô có nói dối hay không?

Mộc Lạp Lạp chỉ có thể nghĩ như vậy.

“Báo thù... báo thù gì?” Phó Cảnh Phi đột nhiên thu hồi ánh mắt khiến người ta sợ hãi, bình tĩnh hỏi.

Mộc Lạp Lạp không rõ lắm Phó Cảnh Phi biết bao nhiêu, vì vậy cô chỉ có thể nói: “Mộc Diệp khiến em bị đuổi ra khỏi nhà, thù này em nhất định phải báo.”

“Chỉ là việc này?” Trên mặt Phó Cảnh Phi bỗng hiện lên vẻ tức giận, kẻ sát vào Mộc Lạp Lạp, nhìn cô vẻ đe dọa. “Sau khi báo thù thì trở về Mộc gia, tiếp đó rời khỏi tôi, hừm?”

Sau khi Phó Cảnh Phi nói xong, lại giống như bị uất ức gì lớn lắm, bắt lấy cổ Mộc Lạp Lạp, dùng giọng điệu giống như bị thương tổn, nói: “Em đừng có mơ!”

Mộc Lạp Lạp cuống quýt xua tay. Phó Cảnh Phi đang suy nghĩ cái gì vậy chứ!

“Em nói báo thù xong sẽ rời khỏi anh bao giờ...” Mộc Lạp Lạp cũng hơi tủi thân. “Anh hoàn toàn xuyên tạc ý của em”

Phó Cảnh Phi tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt của Mộc Lạp Lạp, rốt cuộc buông cô ra: “Vậy em có ý gì?”

“Em chỉ không muốn cô ta tiếp tục chiếm thứ của em mà thôi. Trước đây em đối với cô ta tốt như vậy, thế nhưng sau đó... Em đoán chắc anh cũng cảm thấy em là một người chị xấu xa, ăn hiếp cô ta, không cho cô ta sắc mặt tốt, nghĩ đủ mọi cách giày vò cô ta, là một người hoàn toàn xấu. Anh nhất định là nghĩ em như vậy.” Mộc Lạp Lạp nói xong lời cuối cùng thì rất bị thương nhào ra bàn. “Mọi người đều thấy em như vậy, ngay cả ba cũng thấy em như vậy, ông ấy mới có thể đuổi em ra khỏi Mộc gia, bọn họ không ai tin em”

“Không có.” Giọng của Phó Cảnh Phi kéo dài, vang lên trong không khí yên tĩnh.

“Cái gì?” Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu nhìn đường nét xinh đẹp của chiếc cằm anh ta.

Phó Cảnh Phi cúi đầu đối diện với cô, trong đôi mắt trầm lắng gần như biểu đạt thẳng thắn: “Tôi tin em.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Cô nhất định sẽ không thừa nhận bởi vì những lời này của Phó Cảnh Phi đã khiến cô đỏ mặt.

“Cho nên em muốn làm gì, báo thù, trở lại Mộc gia, sau đó thì sao?” Phó Cảnh Phi khôi phục lại giọng lạnh như băng, hỏi.

Trong mắt Mộc Lạp Lạp thoáng qua vẻ thù hận. Cô đương nhiên muốn báo thù. Mộc Diệp giết mẹ của cô nhưng lại nhon nhon ngoài vòng pháp luật, sao cô có thể để cho Mộc Diệp sống yên?

Còn có Ngôn Viễn lừa gạt cô. Cô nhất định phải khiến cho y cũng nếm được cảm giác bị người thân nhất của mình lừa gạt là thế nào!

“Phó Cảnh Phi, nếu anh tin tưởng em, em nhất định sẽ không rời khỏi anh... Em chỉ vì báo thù mà thôi, cho nên em cần phải tự do.”

Phó Cảnh Phi không trả lời.

Mộc Lạp Lạp nói tiếp: “Cô ta và Ngôn Viễn cùng một giuộc. Tuy rằng Ngôn Viễn và em cùng nhau lớn lên, nhưng Ngôn Viễn đã thích Mộc Diệp từ lâu, y nghe lời cô ta, bắt kê cô ta muốn y làm cái gì. Em nhất định phải trở lại Mộc gia, em không thể nhìn Mộc Diệp cướp đi thứ vốn thuộc về em...”

Nghe Mộc Lạp Lạp lên những lời cố chấp như vậy, nếu là người bình thường có lẽ cũng sẽ cho rằng cô bây giờ chỉ là đang ghen tỵ mà thôi, đã hoàn toàn bị mất trí.

Kiếp trước cô bại bởi Mộc Diệp chính là như thế. Bởi vì cô không biết cách giấu nội tâm của mình, luôn đem tất cả trong lòng viết rõ trên mặt.

Ngược lại Mộc Diệp là một đối thủ có tâm cơ rất sâu, ả giấu tâm tư vô cùng sâu, không ai có thể thấy suy nghĩ chân thật của ả.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy hình như mình nghe được Phó Cảnh Phi khề thờ dài.

Cô không hiểu hỏi anh ta: “Anh ở đây thờ dài, tại sao?”

Phó Cảnh Phi nhìn chăm chú Mộc Lạp Lạp, nhẹ nhàng giơ tay lên, sau đó đặt ở trên mặt của cô, động tác dịu dàng vuốt má cô.

“Mộc Lạp Lạp, nếu chỉ nói như vậy, em không báo được thù.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Bắt Đầu Hành Động

“Không báo được thù... Là ý gì?” Mộc Lạp Lạp không hiểu tại sao Phó Cảnh Phi lại đột nhiên nói như vậy.

“Cô ta đã khiến em bị đuổi ra khỏi Mộc gia.” Phó Cảnh Phi nói không chút khách sáo, mang theo vẻ dụ hoặc. “Em đã bị bại bởi cô ta một lần, muốn thế nào mới có thể báo thù, hừm?”

Mộc Lạp Lạp né tránh động tác trên tay của anh, cứng cổ phản bác: “Còn chưa có thử qua mà, làm sao biết không có khả năng?”

Phó Cảnh Phi chớp mắt, con ngươi tối lại: “Được, vậy em thử đi.”

Mộc Lạp Lạp không để ý vẻ coi thường trong giọng của Phó Cảnh Phi, dù sao chắc cũng không ai sẽ tin cô lúc này, vả lại Phó Cảnh Phi nói không sai, cô quả thật bại bởi Mộc Diệp.

Thậm chí coi như chuyện kiếp trước đã xảy ra, cô không chỉ một lần bại bởi Mộc Diệp, cô có thể nói là thất bại thảm hại, hơn nữa khiến mạng cũng thua bởi ả.

Nhưng Mộc Lạp Lạp tuyệt đối không cam tâm. Nếu ông trời đã cho cô cơ hội sống lại, cô nhất định phải nắm bắt cơ hội này, trả lại tất cả uất ức của kiếp trước.

“Em biết anh nhất định không tin em có thể làm được, nhưng mà nếu anh cho em một cơ hội, em sẽ khiến anh thấy...” Mặt Mộc Lạp Lạp chân thành, dịu giọng lại. “Cho nên ngày mai em ra ngoài đi gặp Ngôn Viễn, anh đừng suy nghĩ nhiều có được hay không?”

Trong mắt Phó Cảnh Phi có ánh âm trầm, thu lại tay đặt ở trên mặt Mộc Lạp Lạp, hồi lâu mới trả lời: “Đã biết.”

Lúc này Mộc Lạp Lạp mới xem như thờ phào nhẹ nhõm. Theo như tính chiếm hữu của Phó Cảnh Phi đối với cô, nếu không nói cho Phó Cảnh Phi mà đã ra ngoài gặp Ngôn Viễn, anh ta nhất định sẽ hiểu lầm, đến lúc đó lại không biết sẽ phát sinh cái gì.

“Em đi ngủ trước, anh đi nghỉ ngơi sớm chút. Ngủ ngon.” Đoán chừng đây là lần đầu tiên Mộc Lạp Lạp dùng lời nhẹ nhàng nói với Phó Cảnh Phi từ khi cô vào ở Phó gia.

Ánh mắt anh vô cùng phức tạp nhìn chăm chú vào Mộc Lạp Lạp, nhìn kỹ mới phát hiện được bên trong lại ẩn giấu sự dịu dàng không dễ bị phát giác.

Ngay cả Mộc Lạp Lạp đang đắm chìm trong suy nghĩ nên làm như thế vào hẹn gặp Ngôn Viễn ngày mai, cũng không có phát giác.

Đêm nay Mộc Lạp Lạp ngủ cũng không yên. Trong mộng tất cả đều là chuyện xảy ra ở kiếp trước, hình ảnh khiến cô nghĩ lại mà sợ liên tục xuất hiện ở trong mộng, nhất là cái ngày cô chết. Cái loại cảm giác bị lửa thiêu khiến cho cô khi tỉnh lại đầu đầy mồ hôi, ngay cả áo ngủ trên người cũng thấm ướt.

Hơn nữa Mộc Lạp Lạp bị giật mình tỉnh lại là lúc cô đang mơ thấy Phó Cảnh Phi liều mạng xông vào biệt thự đang nổ, tóc tai anh tán loạn, trong mắt tràn đầy lo lắng, nhưng bị lửa bốn phía ngăn lại ở phòng khách, không cách nào đi vào.

“Mộc Lạp Lạp!” Hai mắt Phó Cảnh Phi đỏ bừng, giống như dùng hết sức lực toàn thân gọi tên cô, vừa giống như con báo bị phần.

“Thiếu gia, lửa quá lớn, nguy hiểm như vậy, ngài mau ra đi!” Có vệ sĩ chắn ở trước người Phó Cảnh Phi.

Trong mắt Phó Cảnh Phi hiện đầy tơ máu đỏ, anh quát: “Cút ngay, để tôi đi vào.”

Lúc vệ sĩ đang suy nghĩ phải làm sao để ngăn cản Phó Cảnh Phi, lần hai lại vang lên tiếng nổ mạnh, lửa lớn lan tràn lần nữa, khói dày đặc toả ra, toàn bộ căn nhà đều chìm trong biển lửa.

Dưới tình huống này, cho dù bên trong có cái gì cũng không cách nào hoàn hảo không chút tổn hại.

Mộc Lạp Lạp vẫn còn ở bên trong, khả năng sống sót có thể là con số không.

Mộc Lạp Lạp tỉnh lại trong tiếng nổ mạnh ở trong mơ, cô thình lình ngồi dậy ở trên giường, giống như cảm nhận được cảm giác mình bị bao vây trong hoá hoạn, toàn thân bị phồng. Cái loại cảm giác đè nén ở trong lòng này khiến cô thở hỗn hển, tim đập vô cùng nhanh.

Phó Cảnh Phi... Mộc Lạp Lạp che mắt lại. Nếu không phải lúc đó tận mắt nhìn thấy, cô hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được người vững như núi Thái Sơn này mà cũng sẽ biểu hiện tuyệt vọng như vậy.

Thật vất vả mới khôi phục lại cảm xúc, Mộc Lạp Lạp liếc nhìn tia sáng ngoài cửa sổ. Đây là ngày thứ hai sau khi cô sống lại, kiếp trước tất cả giống như một giấc mộng, nhưng cảm giác đau đớn chân thật nhắc nhở cô không nên quên.

Mộc Lạp Lạp đã nói thời gian, địa điểm hẹn gặp mặt với Ngôn Viễn. Sau khi cô tắm sơ, cố gắng ăn mặc nhìn rất có tinh thần rồi mới ra ngoài.

Phó Cảnh Phi đã đi. Ngày hôm qua, sau khi anh đồng ý với thỉnh cầu của Mộc Lạp Lạp thì phân phó vệ sĩ. Lúc này đã không ai ngăn cản, nhưng đến lúc đó vẫn sẽ có người theo cô.

Phó Cảnh Phi sẽ không dễ dàng để mặc cho Mộc Lạp Lạp rời khỏi địa bàn Phó gia như vậy.

Lúc xuống lầu lại gặp được quản gia, Mộc Lạp Lạp vẫn lễ phép ân cần chào hỏi: “Chú Phó, buổi sáng tốt lành.”

“Đã không còn sớm, Mộc tiểu thư.” Chú Phó khẽ gật đầu, giọng nói hơi hoà hoãn hơn so với ngày thường. “Bữa trưa đã chuẩn bị xong, bây giờ cô có thể dùng cơm.”

“Cảm ơn chú Phó.” Hôm nay Mộc Lạp Lạp mặc một chiếc váy sọc đen, phác hoạ ra dáng vóc xinh đẹp của cô, eo nhỏ chân dài, đủ mê người.

Chú Phó không nhiều lời, tiếp tục đi làm công việc của mình. Hầu như toàn bộ cuộc sống hàng ngày của Phó gia đều phải qua sự trông coi của ông ta, cho nên địa vị của ông ta ở Phó gia cũng không thấp.

Ăn xong cơm trưa, Mộc Lạp Lạp ngồi xe của Phó gia ra ngoài, chạy tới đích là một quán cà phê phong cách thanh nhã.

Lúc cô vẫn còn ngồi ở trong xe, xuyên qua cửa sổ xe liền thấy được Ngôn Viễn đang ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

Y ở vị trí bên cạnh cửa sổ, ánh mặt trời vừa vắn chiếu vào trên người y, một mảnh ấm áp. Trước kia, nếu Mộc Lạp Lạp thấy hình ảnh như vậy sẽ cảm thấy động lòng, bây giờ cũng chỉ có tâm lạnh vô tận.

Y vậy mà tới rất sớm... Mộc Lạp Lạp khẽ cười, chỉ sợ là không kịp chờ gặp cô, sau đó sẵn sàng để lửa gạt cô.

Từ trên xe bước xuống, Mộc Lạp Lạp đối diện với cửa sổ xe chính lại về mặt của mình. Mang theo vẻ mặt cùng tư thế kiêu ngạo, Mộc Lạp Lạp đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Con Mồi Cẩn Cầu

“Chào mừng quý khách.” Người phục vụ nhiệt tình chào hỏi.

Mộc Lạp Lạp tùy ý gật đầu, hoàn toàn không đưa mắt nhìn đối phương, cái cổ cao ngạo mang vẻ trịch thượng, đi thẳng tới Ngôn Viễn.

Nụ cười nhiệt tình vốn có của người phục vụ biến mất, nhìn theo bóng lưng của Mộc Lạp Lạp, khinh thường nhỏ nước bọt: “Là ai chứ.”

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp không nghe được những lời này, cô đã toàn tâm nhập vào chuyện mình cần làm, muốn làm cho mình nhìn không có gì khác với kiếp trước.

Ngôn Viễn lớn lên cùng với cô, hiểu cô rất rõ. Nếu như tính cách của cô đột nhiên có thay đổi lớn, Ngôn Viễn chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Kiếp trước, khi Mộc Lạp Lạp chết đã trải qua quá nhiều chuyện, cho nên tính cách cũng đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa khi sống lại đã quyết định phải thay đổi bản thân. Cả người thoát nhìn không giống lắm với kiếp trước, bây giờ nhất định phải trở lại con người lúc trước của mình, mới có thể gạt được Ngôn Viễn.

“Ngôn Viễn.” Mộc Lạp Lạp không chút khách sáo đi tới ngồi xuống đối diện Ngôn Viễn. Trên mặt mang chút hoảng hốt, lập tức bắt lấy bàn tay của Ngôn Viễn đang để ở trên bàn. “Anh nhất định phải giúp em!”

Bộ dáng của Ngôn Viễn rất nhã nhặn, cách ăn mặc cũng rất có khiêu thẩm mỹ, nhìn Mộc Lạp Lạp, biểu hiện lại rất bình tĩnh: “Lạp Lạp, em không nên gấp gáp, từ từ nói.”

“Em thật sự không muốn sống chung một chỗ với tên biến thái Phó Cảnh Phi kia nữa! Anh phải giúp em rời khỏi Phó gia, bất kể cách gì, em không muốn gặp lại hắn!” Về mặt Mộc Lạp Lạp khẩn trương, thoát nhìn tình trạng tin thần rất không ổn định.

Ngôn Viễn lặng lẽ rút tay ra từ trong tay Mộc Lạp Lạp, sau đó khẽ phủ lên mu bàn tay của cô: “Lạp Lạp, em yên tâm, hai chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, anh nhất định sẽ giúp em.”

“Ngôn Viễn, cảm ơn anh! Nhưng mà em nên làm cái gì bây giờ? Hôm nay em ra ngoài đều có người của Phó Cảnh Phi luôn trông em, bọn họ sẽ không cho em cơ hội để chạy trốn!”

Ánh mắt Ngôn Viễn khẽ liếc chiếc xe hơi màu đen đậu ở ven đường, trong giọng nói tràn đầy quan tâm: “Đừng gấp, anh sẽ nghĩ cách giúp em.”

Mộc Lạp Lạp tiếp tục khẩn cầu: “Được, anh nghĩ cách giúp em, anh nhất định phải giúp em.”

Ngôn Viễn không nói nữa, nhìn giống như là đang nghĩ cách.

Mộc Lạp Lạp nhìn chăm chú vào vẻ mặt của y. Xem đi, kiếp trước chính là như vậy, Ngôn Viễn dịu dàng đối đãi cô, khiến cho cô tưởng rằng thật sự đã tìm được anh hùng cứu mình.

Nhưng thực tế là Ngôn Viễn sẽ chỉ đến huỷ diệt cô nhanh hơn mà thôi.

Dường như thời gian qua thật lâu, Ngôn Viễn mới rốt cuộc mở miệng: “Lạp Lạp, em nên biết Phó Cảnh Phi gia đại nghiệp đại, muốn cho em thoát khỏi hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu thừa nhận: “Em biết, em biết, cho nên em mới đến cầu anh.”

“Không thì như vậy đi, anh ngược lại có một cách, nhưng mà không biết có được hay không.”

Mộc Lạp Lạp vội ngắt lời của y: “Bất kể là cách gì, chỉ cần có thể để em thoát khỏi hắn, em sẽ làm tất cả!”

Trên mặt Ngôn Viễn gọn lên ý cười không dễ phát hiện: “Chúng ta lợi dụng lúc gần đây Phó Cảnh Phi đang tiến hành tài chính, nhiều loạn giá cổ phiếu của công ty hắn, em đoạt tất cả các cổ phiếu trong tay hắn, lấy đó uy hiếp hắn thả em đi.”

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp đã trả lời như thế nào đây? Cô không chút do dự đồng ý kiến nghị của Ngôn Viễn, hoàn toàn bước vào cái bẫy của y và Mộc Diệp đào.

Nhưng mà kiếp này có một số thứ nhất định cần thay đổi.

Mộc Lạp Lạp làm bộ suy nghĩ một chút, rất khó sở nói: “Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Có lẽ cũng thật không ngờ Mộc Lạp Lạp sẽ do dự, Ngôn Viễn hơi có chút giật mình, giọng nói hơi gấp hơn so với trước.

“Chúng ta làm như vậy không phải là phạm pháp sao? Ngộ nhờ thất bại thì làm sao đây?”

Ngôn Viễn cười phớt lờ, dẫn dắt từng bước: “Lạp Lạp, những điều này em không cần lo lắng, có anh ở đây, nhất định sẽ nghĩ cách cho em thoát khỏi tội danh này. Anh sẽ để em dùng cách hợp lý lấy được cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi, chỉ cần em phối hợp với anh. Lạp Lạp, em tin anh không?”

“Em khẳng định tin lời của anh, Ngôn Viễn, chỉ là...”

Trong mắt Ngôn Viễn gọn lên một chút mắt kiên nhẫn, chẳng qua vẫn được che giấu tốt, nhìn chăm chăm Mộc Lạp Lạp, giọng dịu dàng: “Chỉ là cái gì, em không tin năng lực của anh sao Lạp Lạp? Chúng ta chỉ cần vạch kế hoạch chu đáo thì nhất định có thể thành công.”

Mộc Lạp Lạp rất lo lắng nói với Ngôn Viễn: “Thế nhưng em nghe nói Phó Cảnh Phi lần này hợp tác cùng Thẩm Văn Xương. Thẩm Văn Xương thích Mộc Diệp, nhất định sẽ giúp Mộc Diệp, như vậy chúng ta vẫn có thể thắng sao?”

Lúc nghe thấy cái tên Thẩm Văn Xương này, vẻ mặt Ngôn Viễn rốt cuộc có biến hoá rõ ràng.

Mộc Lạp Lạp biết Ngôn Viễn thích Mộc Diệp, mà Thẩm Văn Xương chính là tình địch mạnh nhất của y. Y nhất định sẽ thăm so sánh ở trong lòng. Dưới so sánh này, sự chênh lệch giữa Ngôn Viễn và Thẩm Văn Xương sẽ nảy ra.

Chẳng những Thẩm Văn Xương là thanh niên tuấn kiệt, mà còn có thể nói là người đàn ông hoàn mỹ ở thành phố Long, tuyệt đối là nhân vật tổng tài bá đạo.

Mà gia thế Ngôn Viễn không tệ, nhưng so với xuất thân của Thẩm Văn Xương thì vẫn kém một khoảng. Hơn nữa, Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương đang yêu nhau, Ngôn Viễn đau khổ thích ả nhưng không chiếm được ả, loại cảm giác này nhất định sẽ hành hạ y trong vô hình.

Mục tiêu hiện tại của Mộc Lạp Lạp, nói đơn giản chút, chính là muốn làm cho trong lòng Ngôn Viễn nảy sinh hiềm khích với Mộc Diệp.

“Thẩm Văn Xương lợi hại như vậy, em bây giờ đã biến thành kẻ thù với Mộc Diệp, tương đương với chúng ta có nhiều kẻ thù lớn mạnh. Ngôn Viễn, anh vẫn có thể giúp em sao?”

Ý những lời này của Mộc Lạp Lạp chính là đang nghi ngờ năng lực của Ngôn Viễn. Như vậy mới có thể tiến một bước khiến trong lòng Ngôn Viễn sinh ra bất mãn đối với Thẩm Văn Xương.

Quả nhiên, Ngôn Viễn nhìn Mộc Lạp Lạp, giọng nói không còn dịu dàng như vậy: “Lạp Lạp, em nghĩ là anh không bằng Thẩm Văn Xương sao?”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười một tiếng, con mồi cuối cùng cũng cắn câu.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Mộc Lạp Lạp lập tức nắm chặt tay Ngôn Viễn: “Ngôn Viễn, không phải là em không tin năng lực của anh, nhưng mà Thẩm Văn Xương hấn rất lợi hại đó. Em tin rằng qua vài năm là anh nhất định có thể lợi hại như hấn, nhưng mà bây giờ quả thật không có cách nào. Và lại quan trọng nhất là hấn và Mộc Diệp một phe, chúng ta thật có thể thắng sao?”

“Mộc Diệp thích Thẩm Văn Xương như vậy, Thẩm Văn Xương cũng tốt đối với cô ta. Cũng không biết người phụ nữ này có tư cách gì khiến Thẩm Văn Xương thích cô ta như thế.” Mộc Lạp Lạp nói với vẻ hơi trào phúng.

Mộc Lạp Lạp tin rằng lúc này Ngôn Viễn nhất định đã bị mình ảnh hưởng, nếu không thì y sẽ không lộ ra chút vẻ bất mãn ở mắt.

Có lẽ là Mộc Diệp có cách của ả vừa yêu đương với Thẩm Văn Xương vừa có thể khống chế được lòng của Ngôn Viễn, khiến cho Ngôn Viễn có thể vì ả mà gần như sẵn lòng xông pha khói lửa.

Nhưng bây giờ chuyện Mộc Lạp Lạp cần làm chính là làm đổ vỡ niềm tin và cảm tình của y đối với Mộc Diệp, khiến y nảy sinh nghi ngờ đối với Mộc Diệp.

Con người của Ngôn Viễn dần tới lại, trầm lặng một hồi mới nói: “Tạm thời để cách này qua một bên đi, em cho anh thời gian, anh sẽ nghĩ cách.”

“Được, Ngôn Viễn, anh nhất định phải giúp em nghĩ ra biện pháp vẹn toàn, em chờ anh.” Mộc Lạp Lạp uống một ngụm cà phê liền tạm biệt Ngôn Viễn: “Em không thể rời khỏi Phó gia quá lâu, bây giờ em đi trước, em chờ điện thoại của anh.”

Mộc Lạp Lạp đứng dậy, sải bước rời khỏi. Nháy mắt xoay người liền thu lại vẻ kiên cường cùng nóng nảy trên mặt, bên môi mang theo nụ cười thần nhiên.

Hôm nay, mục đích tới đây của Ngôn Viễn vốn là muốn làm cho cô rơi vào bẫy của bọn họ, đồng ý đi đoạt lấy cổ phần công ty trong tay của Phó Cảnh Phi. Nhưng bây giờ, bởi vì mấy câu nói của Mộc Lạp Lạp mà Ngôn Viễn tạm thời gián đoạn đề tài này, chứng minh trong lòng y cũng sinh ra ý bất mãn đối với Mộc Diệp.

Rốt cuộc y đang suy nghĩ gì đây? Mộc Lạp Lạp không thể biết rõ y và Mộc Diệp đến cùng là bàn bạc như thế nào. Nhưng có lẽ có khả năng nhất là

Mộc Diệp nói với Ngôn Viễn lừa gạt cổ phần công ty trong tay của Phó Cảnh Phi để cho Ngôn Viễn sử dụng.

Chắc chắn Ngôn Viễn sẽ động tâm, nhưng khi Mộc Lạp Lạp ở trước mặt y không ngừng nhắc đi nhắc lại Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương yêu nhau.

Có thể Mộc Diệp sẽ nói với Ngôn Viễn rằng ả và Thẩm Văn Xương với nhau là bất đắc dĩ, chỉ giả bộ. Nhưng mà không có đàn ông nào, nhất là dạng đàn ông như Ngôn Viễn, có thể thật sự không để bụng người mình thích yêu đương với người khác. Mặc dù y không có phản ứng ra ngoài mặt, nhưng trong lòng cũng sẽ có hành vi bất mãn đối với Mộc Diệp. Tất nhiên y sẽ ghen tỵ. Thẩm Văn Xương có thể quang minh chính đại có Mộc Diệp, sẽ mong muốn người đứng bên cạnh Mộc Diệp là mình.

Mộc Lạp Lạp phải làm chính là tìm cách phóng đại cảm xúc tiêu cực trong lòng của Ngôn Viễn.

Bây giờ thời gian còn nhiều, từ từ sẽ tới, đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Rời khỏi quán cà phê, ngồi vào ghế sau xe, Mộc Lạp Lạp lại nhìn thoáng qua vị trí Ngôn Viễn đang ngồi. Y ngồi lại đó một hồi mới rời đi, gương mặt tươi sáng giống như bao phủ một tầng âm u.

Xe chậm rãi lái đi. Trên đường quay về Phó gia, Mộc Lạp Lạp thấy một tiệm bánh bông lan ở ven đường, cô bảo tài xế dừng xe lại, đi mua về vài cái bánh bông lan.

Về phần tại sao muốn mua bánh bông lan? Là bởi vì với hiểu biết của Mộc Lạp Lạp đối với Phó Cảnh Phi, thứ người đàn ông này thích nhất có lẽ cũng chỉ có đồ ngọt.

Mộc Lạp Lạp hiện đang cố gắng lấy lòng Phó Cảnh Phi, nhất định phải khiến anh ta hoàn toàn lo lắng quan chế đối với cô. Không phải giống như ngày hôm nay vậy, tuy tiện ra cửa cũng có một đoàn vệ sĩ theo giám sát cô, cô thật sự sẽ điên mất.

Trở lại Phó gia, trong nhà vẫn chỉ có người giúp việc cùng quản gia.

Phó Cảnh Phi là một người bận rộn. Anh ta tựa như một cỗ máy tinh chế, cuộc sống mỗi ngày đều theo dây cót, vô tình lạnh lùng, quay quanh anh ta đều là tất cả có liên quan đến công việc, không hiểu nổi khổ của nhân gian, cũng không quan tâm đến tình người ấm lạnh, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

Mộc Lạp Lạp chính là điều bất ngờ duy nhất trong cuộc sống của anh ta, liên tiếp khiến anh ta phải bỏ xuống chuyện quan trọng nhất để đi giải quyết vấn đề phiền phức cô gặp phải.

Nói thật, Mộc Lạp Lạp không thể hiểu được rốt cuộc cô đáng giá ở chỗ nào để Phó Cảnh Phi làm như vậy?

Nghĩ không ra, Mộc Lạp Lạp cũng sẽ không nghĩ nữa, đặt bánh bông lan lên bàn trà, ngồi vào ghế sa lon xem ti vi.

Chuyện cô yên yên ổn ổn ngồi xem ti vi ở phòng khách như vậy thật sự chưa từng xảy ra trong quá khứ. Người làm của Phó gia tới tới lui lui đều lo lắng liếc về phía cô, không biết cái vị Mộc tiểu thư tính tình không tốt này rốt cuộc bị trúng gió gì, hoàn toàn biến thành người khác.

“Di Xảo ơi, cơm tối bao giờ xong, tôi đói rồi.” Hai ngày trước còn đang tuyệt thực, bất luận thế nào cũng không chịu ăn cơm, vậy mà lúc này Mộc Lạp Lạp đặc biệt chủ động đòi ăn cơm, hơn nữa còn dùng giọng nửa nũng nịu thân thiết này nói chuyện với người mà trong quá khứ cô đều coi thường. Di Xảo ngược lại đã từng gặp qua, cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhưng một số người quét dọn vệ sinh thì không thể nào tiếp nhận được, vô cùng khiếp sợ.

Di Xảo từ trong bếp đi ra: “Cũng sắp rồi Mộc tiểu thư, cô muốn chờ thiếu gia một chút không, buổi tối cậu ấy sẽ về.”

Mộc Lạp Lạp nghĩ nghĩ, nếu có việc cầu người ta, đương nhiên phải biểu hiện tốt một chút.

“Vậy tôi chờ anh ấy về. Di Xảo, di chuẩn bị chút đồ ăn cho tôi trước đi, nếu không thì tôi chắc chắn không chống đỡ được đến khi anh ấy về.”

Di Xảo nhìn Mộc Lạp Lạp nằm trên sa lon với dáng vẻ tùy tiện, cảm thấy Mộc tiểu thư như vậy khiến người ta thất vọng rất nhiều so với lúc trước.

Bà ta cười nói: “Chẳng phải Mộc tiểu thư mua bánh bông lan về sao, có thể ăn trước.”

Mộc Lạp Lạp ngồi dậy dựa vào lưng ghế sa lon, cười vui vẻ: “Nhưng bánh bông lan là mua cho Phó Cảnh Phi mà, tôi không thể ăn trước.”

Thật đúng lúc, cô vừa nói xong thì Phó Cảnh Phi bước vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bánh Bông Lan

Hôm nay Phó Cảnh Phi hiếm khi không ăn mặc trang trọng. Mộc Lạp Lạp nghĩ chắc là anh đi tập thể thao, mặc một cái áo liền mũ* màu đen, tóc rũ xuống tự nhiên khiến cho nét mặt hết sức hiền lành.

(*là áo hoody)

Anh vừa vào cửa liền nghe thấy câu nói kia của Mộc Lạp Lạp, đôi mắt thoáng loé lên.

Di Xảo vô cùng vui vẻ nghênh đón: “Thiếu gia, hôm nay cậu về sớm vậy.”

Phó Cảnh Phi nhàn nhạt lên tiếng. Đôi mắt khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức từ lúc vừa mới vào cửa liền đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp chưa hề dời đi.

Mộc Lạp Lạp dựa vào lưng ghế sa lon, chống má cười: “Phó Cảnh Phi, anh đói bụng chưa, chúng ta ăn cơm đi.”

Cô nói một cách hân hoan, giọng nói quen như là cuộc sống của hai người xưa nay đã vậy, bình thản và ấm áp, không có đối chọi kịch liệt.

Vì vậy Phó Cảnh Phi không nói hai lời đi về phía phòng ăn, sau khi ngồi xuống thì ngoắc ngoắc ngón tay với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp vô cùng nghe lời đi theo, ngồi ở bên cạnh anh, chỉ vào bánh bông lan cười lấy lòng: “Lúc em trở về đã mua cho anh, anh có muốn nếm thử không?”

Bánh bông lan xinh đẹp bày ở trên bàn, nhìn rất hấp dẫn.

Sau khi ánh mắt của Phó nhìn lướt qua bánh bông lan thì cũng không trả lời câu hỏi của Mộc Lạp Lạp ngay, mà hỏi: “Hôm nay nói chuyện thế nào rồi?”

“...” Mộc Lạp Lạp sững sốt một chút mới trả lời. “Thì là như vậy...”

Khoé miệng nhếch lên một độ cong như có như không, dưới ánh đèn, gương mặt của Phó Cảnh Phi được phủ lên một tầng ánh sáng diu dịu, nhưng cặp mắt như chim ưng kia vẫn khiến Mộc Lạp Lạp hơi thấp tha thấp thỏm.

Cô dù sao cũng có chút sợ Phó Cảnh Phi. Kiếp trước sở dĩ khắp nơi đối chọi với anh cũng bởi vì chỉ có cách ấy mới có thể khiến bản thân mạnh mẽ lên đôi chút, không chịu sự ảnh hưởng của anh ta.

Phó Cảnh Phi trong mắt Mộc Lạp Lạp thật sự là một kẻ rất đáng sợ, chỉ vui giận thất thường cũng không sao, mấu chốt là tâm tư của người này giấu quá sâu. Kiếp trước cãi vã với anh ta lâu như vậy nhưng Mộc Lạp Lạp cũng chưa từng hiểu anh.

Anh ta thỉnh thoảng lộ ra tính chiếm hữu biến thái sẽ khiến Mộc Lạp Lạp cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Cho nên lúc này trong lòng Mộc Lạp Lạp thật có chút bồn chồn, nhưng không đủ để Phó Cảnh Phi nhìn ra.

“Nói chuyện vui không?” Anh nói rất bình thản không gọn sóng, không có một cảm xúc gì.

Mộc Lạp Lạp liếc nhìn nét mặt vô cùng đẹp trai của anh ta, từ tốn trả lời: “Cũng không phải đến mức vui vẻ, anh biết em muốn báo thù mà, nhiều nhất là hơi, ừm, dễ chịu.”

Cô cũng không định che giấu nội tâm của mình. Nếu đã thành thật nói cho anh biết tất cả tính toán của mình, bây giờ vẫn có thể nói cho anh biết như trước.

Không biết Phó Cảnh Phi suy nghĩ cái gì, nhìn Mộc Lạp Lạp nói với vẻ phức tạp: “Không có tính quay lại tình cũ?”

Quay, lại, tình, cũ?

Quay lại tình cũ là ý gì... Tình cũ của cô và ai?

Không phải Phó Cảnh Phi nói Ngôn Viễn chứ?

Tuy rằng cô và Ngôn Viễn là thanh mai trúc mã, cô cũng từng vì quá tin y mà dẫn đến đủ loại bi kịch. Nhưng mà cô đối với Ngôn Viễn chưa từng có những ý nghĩ gì khác, chỉ là hoàn toàn tín nhiệm y, xem y như bạn bè mà thôi.

Mộc Lạp Lạp nghĩ chắc là Phó Cảnh Phi hiểu lầm cái gì.

“Em và Ngôn Viễn chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, hoàn toàn không có tình cũ gì mà quay lại. Phó Cảnh Phi, anh hiểu lầm rồi.” Mộc Lạp Lạp nói vô cùng chân thành, chớp chớp mắt nhìn Phó Cảnh Phi, đôi mắt mềm như nước sáng long lanh.

Đầu chân mày Phó Cảnh Phi hơi nhíu lên, bỗng quay đầu sang một bên: “Đã biết.”

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai: “Vội lại chẳng phải em đã nói là em không chạy trốn. Nhìn em đi, chẳng phải bây giờ em cũng đã về rồi sao.”

Giọng của Phó Cảnh Phi trầm thấp, sâu kín tràn đầy ý khó hiểu: “Em nên mừng là em đã trở lại.”

Mộc Lạp Lạp theo bản năng cả người run lên. Sao cô cảm thấy giọng điệu vừa rồi của Phó Cảnh Phi rất giống như đang đe dọa cô vậy?

Mà thật như Phó Cảnh Phi nói, nếu hôm nay cô ngay thơ chạy trốn, đoán chừng sẽ nhanh chóng bị bắt lại, cuộc sống sau đó càng thê thảm.

Nhưng thật tốt là cô đã trở lại.

Không tiếp tục đề tài này, Mộc Lạp Lạp để bánh bông lan vào trong chén đưa cho Phó Cảnh Phi như dâng vật quý: “Ném thử xem?”

Phó Cảnh Phi nhìn chằm chằm bánh bông lan Mộc Lạp Lạp đưa tới trước mặt mình, môi khẽ vênh lên: “Được.”

Ngay cả động tác ăn bánh bông lan của anh cũng thanh lịch. Hôn nữa, đáng vẻ ăn đồ ngọt giống như là đang thưởng thức sơn hào hải vị gì. Rõ ràng không thừa bao nhiêu biểu cảm, nhưng lại khiến cho Mộc Lạp Lạp không thể dời ánh mắt ở trên người anh.

Diện mạo của Phó Cảnh Phi rất tinh tế, nét mặt khô ngô tuấn tú. Đôi mắt thâm thúy hơi hột quết qua bạn, đều có loại cảm giác đẹp tuyệt vời.

Mộc Lạp Lạp vô thức nhìn bàn tay của anh ta. Ngón tay thon dài, đốt ngón tay tròn nhẵn, nhưng trên mu bàn tay có một vết sẹo nhỏ, thật ra cũng không trở ngại mỹ quan, nhưng ở trên tay của anh thì lại có chút bất ngờ.

Trên mu bàn tay của anh tại sao có một vết sẹo như thế?

Không giống như bất cẩn va chạm, càng giống như là có người dùng mũi dao đâm thành hình dạng như vậy.

Có người nào to gan dám vẽ ra một vết sẹo trên mu bàn tay của Phó Cảnh Phi như vậy?

Ép mình thu tầm mắt lại, Mộc Lạp Lạp cũng chuyên tâm ăn bánh bông lan. Cái bánh bông lan tùy tiện chọn ở trong tiệm này thật sự ăn rất ngon... Ngay cả Mộc Lạp Lạp là người không cảm thấy hứng thú mấy với đồ ngọt cũng không nhịn được ăn rất nhiều.

“Phó Cảnh Phi, anh còn muốn ăn không? Em lấy cho anh một miếng nữa?” Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình bây giờ rất có tiềm chất làm tay sai.

Phó Cảnh Phi nhìn qua, sau khi ánh mắt chạm tới Mộc Lạp Lạp thì trong nháy mắt ngưng tụ.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Em Có Tôi Thích Là Đủ Rồi

Toàn thể trang trí của Phó gia đều theo phong cách Baroque*, vì vậy ngọn đèn cũng tán ra ánh sáng ấm. Mộc Lạp Lạp vốn có khuôn mặt dễ nhìn, làn da trắng nõn dưới ánh đèn giống như men sứ hào hạng, trong đôi mắt như nai con tràn đầy vẻ ngây thơ. Khi cô ăn bánh bông lan, không cần thận đính bơ trên khoé môi, cô dường như cảm thấy, đưa lưỡi hồng nhậ ra liếm sạch bơ bên mép. Thật ra chỉ là một động tác thông thường, nhưng ở trong mắt của Phó Cảnh Phi lại đủ để dấy lên cơn sóng thần.

(*link tham khảo: https://vi.wikipedia.org/wiki/Kiến_trúc_Baroque)

Mộc Lạp Lạp không hề cảm giác được động tác của mình đối với Phó Cảnh Phi mà nói có cỡ nào mê hoặc. Cô còn cong cong khoé miệng cười rất vui vẻ.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi tối sầm, ép bản thân dời tầm mắt đi, khi mở miệng thì giọng hơi khàn khàn lạ thường: “Không cần, nếu không thì lát nữa không cách nào ăn cơm. Em cũng đừng ăn, chẳng phải còn muốn ăn đồ ăn đi Xảo làm sao?”

Phó Cảnh Phi nói có lý, Mộc Lạp Lạp liền bỏ bánh bông lan xuống, rất ngoan ngoãn trả lời: “Được rồi, nghe lời anh.”

Mộc Lạp Lạp của quá khứ sẽ thành thật nghe lời như thế sao? Đương nhiên sẽ không. Dưới tình huống bình thường đều là Phó Cảnh Phi nói một thì cô sẽ nói hai, Phó Cảnh Phi bảo cô đi tắm thì cô sẽ đi đồng, nam, bắc. Nói chung là phải đối nghịch với Phó Cảnh Phi thì mới hài lòng.

Bây giờ cô lại thành thật nghe lời như thế sao? Thật ra cũng sẽ không. Nhưng vì bây giờ cô còn có chuyện nhờ cậy Phó Cảnh Phi, phải tiếp tục biểu hiện tốt một chút mới có thể nói ra thỉnh cầu.

Di Xảo nhanh chóng dọn cơm lên. Thói kén ăn cực kỳ biến thái của Phó Cảnh Phi khiến anh ta đều luôn duy trì thái độ “ăn để sống” là được rồi, cho nên

bữa cơm ở Phó gia thật ra đều theo sở thích của Mộc Lạp Lạp. Vì thế, hiện tại thức ăn ở trên bàn đều là những thứ Mộc Lạp Lạp nhìn là rất muốn ăn.

Kiếp trước, trước khi cô chết đã bị Mộc Diệp trói ở trong phòng của cô chừng mấy ngày, không được ăn gì cả. Cái loại cảm giác đói bụng trong tuyệt vọng vẫn còn mới mẻ trong ký ức của Mộc Lạp Lạp, bởi vậy sau khi sống lại cô thật sự nghĩ có thể ăn thật đúng là một điều rất hạnh phúc.

“Rất đói bụng?” Phó Cảnh Phi thông thả ăn cơm, tốc độ gấp đôi ăn từ tốn tao nhã, nhìn như là không cảm thấy quá hứng thú đối với những thức ăn này.

Mộc Lạp Lạp hơi ngượng ngùng: “Không đến nỗi.”

Kiếp trước, việc bình tĩnh cùng ăn chung với Phó Cảnh Phi như thế này quả thật hiếm thấy, lúc này cô thật sự rất không được tự nhiên.

“Phó Cảnh Phi, đến bây giờ anh chắc chắn vẫn không tin em nói chuyện muốn trả thù phải không?”

Mộc Lạp Lạp bỏ chén xuống, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Phó Cảnh Phi cười với ý tứ không rõ: “Bằng bản lĩnh của em bây giờ không thắng nổi Mộc Diệp.”

“Tại sao nói vậy? Tuy rằng em bị đuổi ra ngoài, nhưng bây giờ em đã tỉnh ngộ, anh cũng có thể nhìn ra em thay đổi. Em không tin em như vậy còn có thể thua kém cô ta.” Mộc Lạp Lạp hơi tức giận. Cô vậy mà không đáng khiến cho người ta tin tưởng cô sao? Cô và Mộc Diệp chênh lệch lớn như vậy?

Phó Cảnh Phi thấy Mộc Lạp Lạp tức giận, nhướn mày, chợt đưa tay giữ lấy gáy của cô, kéo cô tới trước mặt mình. Đôi mắt sâu đen như mực nhìn Mộc Lạp Lạp với khoảng cách gần, nói từng chữ một: “Em không có thua kém cô ta, em rất tốt.”

Gò má Mộc Lạp Lạp lập tức ửng đỏ. Phó Cảnh Phi không hề báo trước khen cô như vậy, khiến bản thân cô cũng ngượng ngùng.

“Nhưng bây giờ chỉ có tôi tin em.” Giọng của Phó Cảnh Phi thông thả nhưng đầy cường độ. “Mà tất cả mọi người tin cô ta.”

Trước khi Mộc Lạp Lạp nói, Phó Cảnh Phi lại nhìn khuôn mặt nở nụ cười gần trong gang tấc của Mộc Lạp Lạp, anh nói: “Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, bởi vì chỉ có tôi mới có thể thấy con người chân thật nhất của em, để cho những người khác thích Mộc Diệp đi, em có tôi thích là đủ rồi.”

Hít thở của Mộc Lạp Lạp vương phải hơi thở của Phó Cảnh Phi, cả người cô đều cứng ngắc hồi lâu mới khôi phục lại.

Tuy rằng cô biết Phó Cảnh Phi này dường như có tính chiếm hữu đáng sợ đối với cô một cách khó hiểu, nhưng chính tai nghe được Phó Cảnh Phi gọn gàng dứt khoát biểu đạt yêu thích như ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên.

Có thể cũng là bởi vì kiếp trước hai người bọn họ luôn không có nói chuyện bình tĩnh hoà nhã như bây giờ, hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào khiến Phó Cảnh Phi nói ra một chút ý nghĩ.

Tuyên bố rõ ràng như thế này khiến Mộc Lạp Lạp không biết nên trả lời thế nào. Kiếp trước cô cũng hoàn toàn không có cơ hội nghĩ đến những ý niệm đẹp này, gần đến lúc chết cô mới biết được thì ra người duy nhất đối tốt với mình từ đầu đến cuối đều chỉ có một Phó Cảnh Phi mà thôi.

“Phó Cảnh Phi, em...” Mộc Lạp Lạp nói đến một nửa thì ngừng lại, trong nháy mắt đã quên mình vốn muốn nói gì.

“Cho nên em vẫn muốn báo thù sao?” Trong mắt Phó Cảnh Phi như loé sáng lên, quỳn rũ Mộc Lạp Lạp.

Anh ta rất hy vọng mình không đi báo thù? Tại sao? Bởi vì nếu như nói báo thù thì mình vĩnh viễn chỉ có thể bị Phó Cảnh Phi nuôi nhốt ở đây?

Nhưng mà Mộc Lạp Lạp không thể nào bỏ qua ý nghĩ báo thù.

“Xin lỗi Phó Cảnh Phi, em nhất định phải báo thù.” Bây giờ Phó Cảnh Phi cho là cô chỉ bất mãn vì bị đuổi ra khỏi nhà mà thôi, nhưng bản thân Mộc Lạp Lạp biết thù hận giữa cô và Mộc Diệp đã xa hơn chuyện này.

Biểu cảm vốn dịu dàng của Phó Cảnh Phi lập tức thay đổi, lạnh lùng nói: “Em vẫn còn muốn rời khỏi tôi.”

Mộc Lạp Lạp hoàn toàn khó chịu. Báo thù cùng rời khỏi anh căn bản là đối lập nhau, được không!

Nhưng bây giờ Phó Cảnh Phi thật giống như đã cho rằng nếu cô báo được thù thì sẽ rời khỏi anh.

Cô biết mình ngoài muốn báo thù ra còn muốn báo ân, bởi vậy cô sẽ không mong Phó Cảnh Phi không vui.

“Sẽ không, Phó Cảnh Phi, em hứa với anh, cho dù em báo thù thành công em cũng sẽ không rời khỏi anh.”

Lúc này vẻ mặt Phó Cảnh Phi mới hơi hoà hoãn một chút.

Thấy thế, bây giờ Mộc Lạp Lạp mới nói ra mục đích chính của hôm nay: “Anh đã nói em bây giờ không có năng lực báo thù, vậy anh giúp em một chút nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Đồ Máu

Ánh mắt Phó Cảnh Phi sâu thẳm: “Giúp em?”

Điều này càng khiến người ta khó tin hơn so với tất cả thay đổi lúc trước của Mộc Lạp Lạp. Cô thà rằng mình chết đói cũng không muốn tìm Phó Cảnh Phi giúp đỡ, lại không biết tha thiết, cố chấp đáng sợ.

Mộc Lạp Lạp vô cùng thành khẩn gật đầu: “Đúng thế.”

“Nói đi.” Phó Cảnh Phi không có ưng thuận ngay lập tức, mà chuẩn bị nghe trước xem yêu cầu của Mộc Lạp Lạp là gì.

Chuyện đề phòng cô như vậy nhất định phải tồn tại, bằng không thì có thể bị Mộc Lạp Lạp hãm hại không còn lại chút cặn.

Mộc Lạp Lạp thấy Phó Cảnh Phi bằng lòng nghe mình cầu xin giúp đỡ, cười vô cùng vui vẻ: “Phó Cảnh Phi, anh thật tốt.”

Phó Cảnh Phi xoay xoay ly nước trong tay, nhàn nhạt lên tiếng.

Anh thoát nhìn cảm xúc không có thay đổi, nhưng dấu tay lưu lại trên ly thủy tinh biểu hiện giây phút này nội tâm của anh cũng không có bình tĩnh như bề ngoài.

“Thật ra yêu cầu của em vô cùng đơn giản.” Mộc Lạp Lạp nghiêm túc nhìn chăm chú vào đường cong lưu loát của gò má Phó Cảnh Phi, thè lưỡi. “Anh có thể cho em đầy đủ tự do hay không?”

“Xoảng!” Ly thủy tinh trong tay Phó Cảnh Phi theo tiếng mà bể nát, nhất thời giận không kiềm được trừng Mộc Lạp Lạp: “Em muốn tự do? Đó là lý do em vẫn muốn rời đi?”

Mộc Lạp Lạp bị tiếng thủy tinh vỡ làm giật mình một cái, đứng lên theo bản năng, hoảng hốt nhìn tay của Phó Cảnh Phi bị mảnh thủy tinh đâm rách. Máu đỏ tươi chảy xuống từ giữa ngón tay anh, tí tách nhỏ trên bàn.

“Phó Cảnh Phi, anh đang làm cái gì vậy?” Mộc Lạp Lạp lên giọng, đặc biệt là bởi vì thái độ của Phó Cảnh Phi hồ hững xem chuyện như vậy không liên quan đến mình khiến cho cô tức giận. Anh không hề cảm giác tay của mình bị thương như thế nào, chỉ xoay người lại nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp.

“Tôi nói rồi, em đừng nghĩ tới rời khỏi tôi.”

Mộc Lạp Lạp muốn đỡ trán thở dài. Những cuộc nói chuyện lặp đi lặp lại trong hai ngày nay giữa bọn họ, bất luận cô làm cái gì, Phó Cảnh Phi đều sẽ nghi thần nghi quỷ, cho là cô đang suy nghĩ làm thế nào rời khỏi.

Nói cho cùng cũng là bởi vì thời điểm Mộc Lạp Lạp vừa sống lại chính là lúc cô tuyệt thực ép Phó Cảnh Phi thả mình đi.

Với hành động như vậy, muốn Phó Cảnh Phi tin tưởng cô cũng không dễ dàng.

“Di Xảo, mau đưa hộp cứu thương cho tôi!” Mộc Lạp Lạp rống lớn một tiếng, tức giận nhìn Phó Cảnh Phi. “Anh làm cái gì vậy, em không có nói là em muốn rời đi, tại sao làm cho mình bị thương?”

Ngón tay của Phó Cảnh Phi giật giật, giống như cuối cùng cảm nhận được bàn tay bị thương, mím môi vẻ mặt nghiêm túc: “Không có.”

“Cái gì?”

“Tôi không có muốn tự làm mình bị thương, không phải cố ý.”

Bởi vì Mộc Lạp Lạp từng chết qua một lần, mức độ quý trọng đối với sinh mạng cũng đã đến độ cao chưa từng có trước đây, lúc này thấy tay Phó Cảnh Phi đây máu nên đặc biệt lo lắng.

Di Xảo vội vội vàng vàng đem hộp cứu thương tới, vẻ mặt lo lắng: “Thiếu gia đây là sao vậy, sao không cẩn thận như vậy?”

Phó Cảnh Phi ngược lại giống như người không có chuyện gì, mặc cho máu chảy xuống.

Mộc Lạp Lạp mở hộp cứu thương, lấy ra băng vải và thuốc ở bên trong. Di Xảo vội thu dọn miếng thủy tinh trên bàn.

Mộc Lạp Lạp cũng không thêm quan tâm áp lực toàn thân của Phó Cảnh Phi, kéo cánh tay anh qua, bắt đầu xử lý vết thương cho anh. Động tác tỉ mỉ, thận trọng lấy ra hết mảnh thủy tinh đâm vào trong thịt.

Mảnh thủy tinh bén nhọn từ từ được lấy ra khỏi bàn tay của Phó Cảnh Phi, nhưng Phó Cảnh Phi ngay cả đầu chân mày cũng không hề nhú một lần, tựa như vết thương kia không phải là của mình.

Ánh mắt của anh tới lui trên mặt Mộc Lạp Lạp, nhìn đáng vẻ cúi đầu của cô. Ngũ quan rục rờ đi rất nhiều, vẻ mặt chuyên chú, đôi môi đỏ thắm hơi mờ bởi vì lo lắng, vô cùng quẩn rối.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi tối lại.

Đến khi vết thương được xử lý tốt cùng băng bó xong, Mộc Lạp Lạp còn đặc biệt có lòng thất một cái nợ con bướm.

Mộc Lạp Lạp hết sức hài lòng với tác phẩm của mình: “Được rồi, tạm thời xử lý tốt.”

Phó Cảnh Phi nhìn hai cái nợ con bướm xinh xinh, lâm vào trầm mặc quý dị: “...”

Mộc Lạp Lạp hoàn toàn không cảm thấy kỳ lạ ở chỗ nào, còn đặc biệt vui vẻ dặn: “Anh mấy ngày tới tuyệt đối đừng chạm vào nước nha, nếu không vết thương nhiễm trùng thì phiền.”

Phó Cảnh Phi ngẩng đầu nhìn cô, nửa ngày mới trả lời một câu: “Ừ.”

Cảm thấy anh không có tức giận, Mộc Lạp Lạp lại lần nữa bày tỏ tâm tư của mình: “Phó Cảnh Phi, anh tin em một lần có được hay không, giống như chiều hôm nay em ra ngoài nhưng cuối cùng em cũng đã trở lại, chuyện em hứa với anh chắc chắn sẽ không nuốt lời.”

Phó Cảnh Phi lại trầm mặc lần nữa, gương mặt yên lặng ở dưới ánh đèn giống như một bức tranh.

“Em chỉ hy vọng anh có thể cho em ra vào tự do, nếu như em muốn chạy trốn, anh vẫn có thể bắt em trở lại. Anh cũng biết là em muốn báo thù, nếu không thể ra vào tự do thì rất nhiều chuyện cũng không thể làm.”

Mộc Lạp Lạp nói rất cảm động, phát huy tất cả kỹ năng đàm phán của mình, rốt cuộc được sự đồng ý của Phó Cảnh Phi. Anh đứng lên, thân hình cao lớn, từ trên cao nhìn xuống Mộc Lạp Lạp: “Em tốt nhất đừng để tôi thất vọng.”

Mộc Lạp Lạp giong ngón cái lên: “Anh yên tâm đi.”

Phó Cảnh Phi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi.

Lúc này Mộc Lạp Lạp với yên tâm. Phó Cảnh Phi cuối cùng đã đồng ý, nhiều chuyện sau này của cô cũng sẽ làm tốt hơn.

Phó Cảnh Phi vào phòng ngủ chính không bao lâu, quần gia liền gõ cửa đi vào.

“Thiếu gia, vết thương của cậu có cần xử lý lần nữa không?” Chú Phó thật sự không tin tưởng lắm với kỹ thuật băng bó của Mộc Lạp Lạp.

“Không cần.” Phó Cảnh Phi từ chối thẳng thừng.

“Vâng.” Nếu Phó Cảnh Phi đã từ chối, chú Phó cũng sẽ không nói thêm lời vô ích nữa.

“Tôi kêu chú phái người theo dõi Mộc gia, gần đây có động tĩnh gì không?”

Chú Phó trả lời: “Cô ta bắt đầu tiếp nhận làm ăn của Mộc gia, Thẩm Văn Xương luôn hỗ trợ cô ta.”

Phó Cảnh Phi nhíu mày suy nghĩ một chút, rồi nói: “Sau này phái vài người bảo vệ Lạp Lạp, cô ấy làm cái gì, đều nói cho tôi biết trước.”

“Vâng, thiếu gia.” Quân gia do dự hồi lâu, rốt cuộc vẫn mở miệng hỏi: “Thiếu gia, cậu thật sự không cảm thấy Mộc tiểu thư gần đây... thay đổi rất lớn?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Không Suông Sẻ

Phó Cảnh Phi mở mắt ra, trong đôi mắt sáng trong không để lộ bất kỳ cảm xúc gì, anh lãnh đạm trả lời: “Những điều này chú không cần quan tâm.”

Quân gia hơi lo lắng. Có thể thấy được thái độ của thiếu gia nhà mình như đã rõ ràng, bây giờ đừng nói là tính cách của Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên có thay đổi, cô ta thật sự có biến thành người khác, thiếu gia nhà mình cũng chắc sẽ không có phản ứng gì.

Người bình tĩnh nhất vào thời điểm như thế này... quả nhiên chỉ có Phó Cảnh Phi.

Buổi tối trước khi ngủ Mộc Lạp Lạp quy hoạch rất nhiều chuyện ở trong đầu, bao gồm mỗi một bước tiếp theo mình nên đi như thế nào, nên trả thù Mộc Diệp như thế nào, cô đều suy nghĩ rất nhiều cách.

Nếu muốn khiến Mộc Diệp nếm được đau khổ giống như kiếp trước của cô, ít nhất là phải lột trần những tâm tư đen tối kia của ả, khiến cho ả cũng cảm thụ mùi vị bị mọi người phi nhổ một chút.

Hoàn toàn như trước đây, đến lúc cô rời giường thì Phó Cảnh Phi đã đi. Người này trông coi toàn bộ sự nghiệp của Phó gia, là một người hết sức bận rộn.

Rất nhiều người Phó gia muốn gặp mặt một lần với Phó Cảnh Phi đều phải hẹn trước, còn chưa nhất định là có thể gặp được anh.

Thế nhưng trước đây Mộc Lạp Lạp lại có thể khiến cho Phó Cảnh Phi hết lần này tới lần khác bỏ xuống công việc trong tay để đi xử lý phiền phức cô tạo ra. Bây giờ nhớ lại, Mộc Lạp Lạp cũng cảm thấy mình thật là ở trong phúc mà không biết.

“Di Xảo, Phó Cảnh Phi thay thuốc chưa?” Mộc Lạp Lạp rời giường, chuyện quan trọng nhất chính là quan tâm vết thương trên tay của Phó Cảnh Phi. Mặc dù cô không coi chấy máu là gì, nhưng muốn hoàn toàn phát tỉnh thì cũng không có khả năng lắm.

Di Xảo lắc đầu: “Không có, thiếu gia nói buổi tối về thì thay.”

Mộc Lạp Lạp lên tiếng: “Vậy buổi tối gọi bác sĩ gia đình tới đi, tôi thật lo là đã không xử lý tốt vết thương, ngộ nhờ vết thương bị nhiễm trùng sẽ không tốt.”

Di Xảo cười rất vui vẻ: “Bây giờ Mộc tiểu thư rất quan tâm đến thiếu gia nha.”

Mộc Lạp Lạp ghen hòng, xấu hổ nói: “Cũng không phải...”

Sau khi ăn xong điểm tâm, Mộc Lạp Lạp nói với quản gia mình muốn ra ngoài. Hôm qua Phó Cảnh Phi đã đồng ý để Mộc Lạp Lạp có thể tự do đi lại, hôm nay vệ sĩ của Phó gia cũng không tiếp tục hạn chế sự tự do của cô nữa. Lúc cô ra cửa có thể nói là trót lọt, không có bất kỳ ai tiến lên ngăn cản.

Nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn có thể mơ hồ cảm giác được có người đi theo phía sau mình. Cô liền trực tiếp không để mắt đến những người này. Dù sao nếu muốn Phó Cảnh Phi rút hết những người này đi thật sự là một con đường khá dài và gian khổ.

Hôm nay cô ra ngoài dĩ nhiên là có tính toán của mình. Muốn báo thù, chỉ sử dụng một ít tài mọn là không thể được, nhất định phải không ngừng nâng cao thực lực của mình mới có thể bảo đảm thắng nổi Mộc Diệp.

Cho nên hiện giờ cô cần phải đi tìm việc làm. Cô đầu gì cũng là sinh viên tốt nghiệp trường đại học top 3 của trong nước, năng lực làm việc cũng không tệ, nhưng vì trước đây y vào gia thế ưu việt nên chưa từng nghiêm túc lo lắng cho sự nghiệp của mình, luôn sống cuộc sống mơ màng, hầu như không có ưu sầu gì cả, dù sao những thứ đó Mộc gia đều có thể cho cô.

Nhưng bây giờ đã khác, cô bị ông Mộc đuổi ra khỏi nhà, thậm chí đã nói ở trước mặt rất nhiều người là sau này không có đứa con gái là cô đây. Bây giờ cô không thể dựa vào danh tiếng của Mộc gia mà sống, nhất định phải tay làm hàm nhai mới được.

Bất quá tay làm hàm nhai này còn có một thâm ý khác, đó là hôm nay Mộc Lạp Lạp muốn đi đến công ty xin việc.

Không ai ngờ rằng công ty cô đi xin việc hôm nay là một trong những công ty trực thuộc quản lý của tập đoàn của Thẩm Văn Xương.

Thẩm gia cũng coi là gia nghiệp to lớn, chỉ ít Thẩm Văn Xương rất nổi tiếng là một tổng giám đốc bá đạo. Sau khi Mộc Diệp được nhận về Mộc gia thì mới quen Thẩm Văn Xương. Mộc Lạp Lạp cũng không rõ lắm bọn họ yêu nhau như thế nào, nhưng kiếp trước Mộc Lạp Lạp vì trả thù mà sau đó làm ra những hành vi xấu xa, Thẩm Văn Xương từng muốn giải quyết Mộc Lạp Lạp, thế nhưng có vị phạt gia Phó Cảnh Phi ở đó, Thẩm Văn Xương cho dù có bản lĩnh ngấp trời cũng không dám động đến Mộc Lạp Lạp chút nào.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy Thẩm Văn Xương chắc chắn cũng xem mình như một cái đinh trong mắt. Nếu những người ngoài không hiểu rõ nội tình thấy những trò vặt của Mộc Lạp Lạp trước đây là ấu trĩ và xấu xa, phỏng chừng cũng sẽ vô cùng chán ghét cô.

Huống chi Thẩm Văn Xương cưng chiều đoá sen trắng quý báu Mộc Diệp của hắn như vậy.

Trong mắt hắn, Mộc Lạp Lạp nhất định là một kẻ xấu.

Cho nên, làm việc ở công ty của Thẩm Văn Xương thật ra có nguy hiểm, nhưng Mộc Lạp Lạp của hôm nay biết rõ núi có hổ nhưng không hề nao núng, cho dù công ty này là của Thẩm Văn Xương, cô cũng muốn đến nộp đơn.

Suy cho cùng, muốn thật sự khiến cho Mộc Diệp nếm được mùi vị bị người lừa dối phản bội, tại sao không thể ra tay từ chỗ Thẩm Văn Xương chứ?

Muốn tự tay khiến cho quan hệ của Thẩm Văn Xương và Mộc Diệp tan vỡ, khiến cho Mộc Diệp cũng nếm trải bị người mình tin nhiệm nhất phản bội, mới có thể hả giận không phải sao?

Mộc Lạp Lạp không thể nào quên kiếp trước Mộc Diệp cười nhạo mình những lời này. Huống chi Mộc Diệp thật ra chỉ giả bộ biểu hiện bị cô ăn hiếp ở trước mặt mọi người, trên thực tế cô hoàn toàn không có làm ra bất kỳ thương tổn gì đối với Mộc Diệp. Thế nhưng Mộc Diệp lại khiến tất cả mọi người đều cho rằng cô là một kẻ xấu xa tội ác tày trời.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp thật sự muốn tự tay trả lại tất cả những thứ này cho ả, đem những khổ sở mình từng chịu trả lại toàn bộ trên người ả.

Chuẩn bị xong sơ yếu lý lịch, Mộc Lạp Lạp rất tự tin mình ít nhất có thể gia nhập vào cái công ty này, hơn nữa Thẩm Văn Xương ngồi ở vị trí cao như vậy, bây giờ khẳng định cũng sẽ không đến quan tâm cô – một người xin việc nhỏ nhoi.

Thế nhưng Mộc Lạp Lạp cảm thấy vận may của mình thật sự tệ vô cùng, mới có thể sau khi phỏng vấn liền gặp phải kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lối Hẹp Gấp Gỡ

Công ty Mộc Lạp Lạp phỏng vấn là Văn Vũ, một trong những công ty tầm thường nhất của Thẩm Văn Xương

Giống như mọi năm, doanh thu hàng năm của công ty đều đứng vị trí chót nhất. Ông chủ lớn như Thẩm Văn Xương theo lý mà nói thì không nên xuất hiện ở đây, nhưng khi Mộc Lạp Lạp vừa mới phỏng vấn xong, đi ra phòng phỏng vấn thì thấy một người được nhiều người vây quanh đang đi tới ở đầu kia hành lang.

Thẩm Văn Xương ở giữa đám người có vẻ vô cùng nổi bật. Thân hình cao lớn được bao bọc bên trong tây trang, trên mặt là vẻ “ta là người đệ nhất thiên hạ” khiến cho người ta đều có chút không dám nhìn hấn.

Thật ra khoảnh khắc nhìn thấy hấn, trong đầu Mộc Lạp Lạp còn nghĩ đến chuyện tình yêu của người này và Mộc Diệp, đó chẳng phải là truyện truyền thuyết “Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi” sao?

Cho nên Mộc Lạp Lạp nhìn không được cười ra tiếng.

Thẩm Văn Xương vốn cũng không có chú ý tới cô, sau khi nghe được tiếng cười thì đưa mắt nhìn qua.

Trên khuôn mặt uy nghiêm của Thẩm Văn Xương xuất hiện một tia nghi hoặc, bỏ lại người ở bên cạnh, đi thẳng về phía Mộc Lạp Lạp.

Lúc này Mộc Lạp Lạp rốt cuộc mới biết khẩn trương. Trong kế hoạch của cô hoàn toàn không có nghĩ tới chạm mặt với Thẩm Văn Xương nhanh như vậy. Cô muốn trước tiên là vào công ty của Thẩm Văn Xương, sau khi thông qua thời gian làm việc thì nghĩ cách vào tổng công ty, đạt được công nhận với thực lực làm việc của bản thân, sau đó mới tới gần Thẩm Văn Xương, rồi nghĩ cách ở trước mặt hấn vạch trần bộ mặt thật của Mộc Diệp.

Con người Thẩm Văn Xương tính tình hơi nóng nảy, nhưng hấn đối với Mộc Diệp thật là tốt, lúc trước cũng nổi tiếng là cao thủ tình trường, nhưng sau khi quen Mộc Diệp thì thu hồi tất cả tâm địa gian xảo, rất một lòng một dạ.

Mà điểm tốt duy nhất của người này là từ trước đến nay trong công việc đều không có tình cảm cá nhân, chỉ cần thật sự có năng lực làm việc thì đều được hấn thưởng thức, nhưng nếu năng lực làm việc kém thì tuyệt đối sẽ bị hấn sa thải không chút do dự.

Cho nên Mộc Lạp Lạp muốn chờ đến sau khi thực lực làm việc của mình được công nhận thì phần thắng tiếp cận Thẩm Văn Xương sẽ lớn hơn nhiều.

Nhưng cô cũng thật không ngờ sẽ gặp phải Thẩm Văn Xương ở đây sớm như vậy. Cô biết người ta chán ghét mình cỡ nào, ít ra hiện giờ mà nói, Thẩm Văn Xương tuyệt đối xem mình như là rác rưởi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Mộc Lạp Lạp rất là bất đắc dĩ.

Đều do kiếp trước cô đã quá ngây thơ, hoàn toàn không có cách đấu thắng Mộc Diệp tâm tư thâm trầm, đến có chuẩn bị.

Hôm nay gặp Thẩm Văn Xương ở chỗ này, Mộc Lạp Lạp cảm thấy kế hoạch của mình nhất định phải thay đổi, cách ban đầu hoàn toàn không thể tiếp tục nữa.

“Mộc Lạp Lạp, sao cô ở đây?” Thẩm Văn Xương đứng ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, con người vô cùng sắc bén dùng một loại ánh mắt hơi khinh thường nhìn cô, trong giọng nói tràn đầy miệt thị.

Mộc Lạp Lạp khẽ thở dài một tiếng, không nói sáo, dứt khoát trả lời: “Tìm việc làm.”

“Tìm việc làm?” Sau khi Thẩm Văn Xương nhìn Mộc Lạp Lạp một hồi thì nở nụ cười hết sức giễu cợt. “Cô hai của nhà họ Mộc cũng cần tìm việc làm ư?”

“Đứng, tìm việc làm” Mộc Lạp Lạp làm bộ như không nghe thấy châm chọc của Thẩm Văn Xương, hiền lành giải thích. “Anh cũng đã biết chuyện của tôi, chắc chắn biết tôi bây giờ không nhà để về, không có nguồn thu nhập. Không tìm việc làm thì làm sao có thể nuôi sống bản thân?”

Xét thấy ấn tượng Mộc Lạp Lạp lưu lại cho người ta luôn quá mức xấu xa, cho nên sự thành thật của cô của bây giờ lại khiến cho Thẩm Văn Xương càng dễ phòng.

“Vậy cũng thật khéo, tìm được chỗ này của tôi.”

Mộc Lạp Lạp hít một hơi, cười rạng rỡ với Thẩm Văn Xương: “Tôi cũng thật bất ngờ, thì ra công ty này là của anh.”

Ánh mắt có chút tìm tòi nghiên cứu của Thẩm Văn Xương vẫn đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp. Mộc Lạp Lạp đúng là loại khuôn mặt rất rực rỡ, lúc cười lên càng có thể nói là gọi tình, đôi mắt kia luôn vô thức toát ra vẻ quyến rũ. Có lẽ cũng bởi như thế, chỉ với ngoại hình của cô cũng sẽ khiến cho người ta có ấn tượng khó quên, hơi vênh vào hống hách.

Ánh mắt chuyển động, Thẩm Văn Xương nhớ tới những chuyện Mộc Lạp Lạp đã làm đối với người mình thích, trong lòng từ từ nổi giận, giọng nói càng không tốt: “Ai biết cô lại đang có ý định quý quái gì.”

“Anh không muốn tin tôi, tôi còn có cách nào? Cùng lắm thì tôi không tới đây làm việc thôi, tôi đi nơi khác xin việc là được rồi?” Mộc Lạp Lạp không muốn tiếp tục dây dưa với Thẩm Văn Xương, dù sao cũng có rất nhiều cách tiếp cận hắn, từ từ đi, bây giờ không cần gấp.

Kết quả là lúc cô chuẩn bị đi thì Thẩm Văn Xương trầm giọng nói: “Đứng lại.”

Mộc Lạp Lạp thầm nghĩ một tiếng, tên này cho mình là ai hả, lời nói giống như ra lệnh cho cô như thế!

Nhưng Mộc Lạp Lạp rút cuộc vẫn xoay người, vô cùng hiền lành hỏi: “Còn có chuyện ư?”

Nếu cô đổi thành trước kia, thái độ của Mộc Lạp Lạp tuyệt đối không thể nào như vậy.

Lúc trước khi rạn nứt với Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp gặp Thẩm Văn Xương còn xem người này là bạn trai của em gái mình, không có bất kỳ mâu thuẫn gì.

Nhưng sau khi rạn nứt với Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp liên đới gặp Thẩm Văn Xương cũng cảm thấy khó chịu, lời nói luôn quái gở, cũng khiến cho Thẩm Văn Xương dần dần chán ghét cô.

Sau đó nếu cô nhìn thấy Thẩm Văn Xương, hai người khẳng định nói không được ba câu thì sẽ cãi vã. Hôm nay lại kiên nhẫn trả lời như thế, khiến Thẩm Văn Xương nghi ngờ vô cùng.

Thật ra lúc bọn họ nói chuyện, ở bên cạnh nhiều cấp cao từ tổng công ty theo Thẩm Văn Xương thị sát đều lấy làm kinh hãi. Bọn họ từ trước đến nay chưa từng thấy ai dám nói chuyện như thế với tổng giám đốc. Bạn gái của tổng giám đốc khi ở cùng với anh ta đều là dịu dàng như mưa phùn. Cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tổng giám đốc như vậy, tất cả cảm xúc đều viết ở trên mặt.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng không biết được suy nghĩ của những người này, cô kiên nhẫn đợi lời tiếp theo của Thẩm Văn Xương.

“Cô hôm nay thật sự tới xin việc?” Thẩm Văn Xương lạnh lùng hỏi.

Mộc Lạp Lạp trầm ngâm một chút, nhưng giọng nói thì hết sức dịu dàng: “Vâng.”

Trong mắt Thẩm Văn Xương có vẻ giống như nhìn thấy quỷ, hắn nhìn chằm chằm nghiên cứu Mộc Lạp Lạp sau một hồi thì chợt nói: “Được, cô theo tôi đi làm ở tổng công ty.”

Mộc Lạp Lạp không che giấu nổi vẻ mừng rỡ bên trong, cau mày: “Anh đang nói đùa ư?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Mộc Lạp Lạp, Về Nhà

Mộc Lạp Lạp không nhận được kinh ngạc đối với sự đột nhiên của Thẩm Văn Xương.

Hắn muốn làm gì?

Theo như sự chán ghét của hắn đối với cô, lúc này nên là cực kỳ ghét cô, ước gì lập tức đuổi cô khuất mắt mới vừa lòng.

Thế nhưng hắn lại kêu mình đến tổng công ty làm, còn ngay lập tức.

Mộc Lạp Lạp không thể không hoài nghi mục đích của Thẩm Văn Xương. Lẽ nào hắn muốn mang mình tới tổng công ty rồi sau đó thật sự nghĩ cách mà tổn hại danh tiếng của mình?

Nếu Mộc Diệp biết mình vào công ty của Thẩm Văn Xương, nhất định sẽ làm như vậy. Hơn nữa sẽ làm rất trôi chảy, khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ hết thảy Mộc Lạp Lạp gặp phải đều là tự làm tự chịu.

Nghĩ như vậy, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên cảm thấy cả người mình hùng hực ngọn lửa báo thù. Nếu lần này là Thẩm Văn Xương đích thân cho Mộc Lạp Lạp cơ hội tiếp cận hắn, thì sao cô có thể không cố gắng lợi dụng?

Bây giờ cô thật quen với những thủ đoạn này của Mộc Diệp, vậy nhìn xem lúc này rốt cuộc là ai lợi hại hơn đi!

Mộc Lạp Lạp trước đến nay không phải là hạng người hiền lành, nhưng kiếp trước thua là bởi vì tính cách kiêu ngạo của mình. Cô luôn cảm thấy mình mọi thứ đều tốt hơn Mộc Diệp, nên thiếu cảnh giác.

Lần này Mộc Lạp Lạp đã nhận thức trọn vẹn khuyết điểm của mình, cũng nỗ lực thay đổi. Cô tin tưởng có thể chuyển bại thành thắng.

“Được.” Vừa nghĩ đến đây, Mộc Lạp Lạp dứt khoát lộ ra nụ cười rực rỡ. Trong nhất thời, gương mặt phát ra ánh sáng chói mắt.

Thẩm Văn Xương thấy Mộc Lạp Lạp sáng khoái đồng ý, ánh mắt nhấp nháy, rốt cuộc sau một tiếng hừ lạnh thì xoay người rời đi, tiện thể để lại một câu: “Ngày mai chín giờ báo cáo.”

Mộc Lạp Lạp toét miệng vẫy tay: “Ông chủ đi thông thả!”

Bước chân của Thẩm Văn Xương không dễ phát hiện hơi dừng một chút, rồi khôi phục lại bình thường, tiếp tục dẫn đám người với thanh thế thật lớn rời đi.

Lúc này đã có người vây quanh xem, vẻ mặt bọn họ khác nhau, bao gồm HR* vừa phỏng vấn qua Mộc Lạp Lạp cũng nhìn lại đây.

(* viết tắt của Human Resources, là Bộ phận nhân sự)

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai. Xem ra cô không có duyên với cái công ty này.

Lúc này chắc chắn những người đó đều đang suy đoán thân phận của Mộc Lạp Lạp, e rằng còn có thể tưởng tượng xa vời gì đó, chẳng qua Mộc Lạp Lạp không hề quan tâm đến những điều này. Nếu công việc đã có xếp đặt, cô sẽ lẳng lặng đợi khiêu chiến bắt đầu. Sau khi Mộc Diệp biết thì sẽ dùng cách gì đi đối phó cô? Bây giờ Mộc Lạp Lạp thật rất chờ mong.

Sau khi Mộc Lạp Lạp đi ra, đứng ở bên ngoài quảng trường hồi lâu, sắp xếp lại toàn bộ tình huống hiện giờ của mình.

Thời điểm sống lại đúng vào lúc sau khi cô bị Mộc gia đuổi ra. Mà cô vừa bị đuổi ra ngoài thì Phó Cảnh Phi liền phái người mang cô về Phó gia.

Lúc đó Phó Cảnh Phi hoàn toàn không có trưng cầu ý kiến của cô. Thật ra lúc Mộc Lạp Lạp lâm vào tình huống bị thế giới gần như vứt bỏ, có một Phó Cảnh Phi chịu tiếp nhận cô thì đã gần như là cứu rỗi.

Chỉ trách cái lòng tự trọng kia của Mộc Lạp Lạp đã gây chuyện, trước sau không chịu thỏa hiệp, mới gây tới cuối cùng tuyệt thực.

Dựa theo tiến độ của kiếp trước, lúc này Mộc Lạp Lạp đã lén lút liên lạc với Ngôn Viễn, âm thầm cấu kết với y, sau đó nghĩ mọi cách lấy được cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi, cuối cùng thì chết.

Mà kiếp này, bây giờ Mộc Lạp Lạp móc tìm móc phổi đối với Phó Cảnh Phi, quang minh chính đại nói cho anh biết dự định muốn báo thù của mình, rất nhiều chuyện cũng như vậy mà khác đi.

Sẽ không bị Ngôn Viễn lừa dối nữa. Lời cuối cùng của Mộc Lạp Lạp hôm gặp y nhất định đã gọi lên ngọn sóng không nhỏ trong lòng y.

Bây giờ cô yên lặng chờ đợi Ngôn Viễn liên lạc lại với mình, sau đó cùng y tiến hành kế hoạch.

Cô biết Ngôn Viễn còn lâu mới dễ dàng thay đổi ý định bởi mấy câu nói của mình. Y vẫn thích Mộc Diệp, Mộc Diệp giỏi nguy hiểm như vậy, nhất định sẽ xua tan bất mãn trong lòng y.

Chắc chắn lần thứ hai Ngôn Viễn liên lạc với mình là thương lượng kế hoạch đoạt lấy cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi.

Nhưng mà Mộc Lạp Lạp cũng không lo lắng. Bởi vì chút mầm móng ghen tỵ này được gieo trồng, sẽ nhanh chóng mọc rễ đâm chồi, Ngôn Viễn sớm muộn gì cũng sẽ trúng kế.

Mà về phía Thẩm Văn Xương và Mộc Diệp, nếu bây giờ Thẩm Văn Xương để cho mình vào tổng công ty của hắn, vậy tiết kiệm Mộc Lạp Lạp suy nghĩ cách tiếp cận hắn.

Chờ thực lực của mình lớn mạnh hơn chút, nhất định phải nghĩ cách đi điều tra chuyện mẹ mình bị Mộc Diệp hại chết.

Khởi đầu của tất cả bị kịch kiếp trước là từ quyển nhật ký kia.

Quyển nhật ký kia ghi lại suy nghĩ trong lòng của Mộc Diệp, nhưng sau khi Mộc Diệp khiến cho Mộc Lạp Lạp mắc lừa thì đã đốt rụi nhật ký.

Lúc ấy Mộc Lạp Lạp chỉ một lòng thù hận, bây giờ bình tĩnh suy nghĩ lại, thậm chí nghĩ Mộc Diệp rốt cuộc có làm ra chuyện như vậy hay không? Tai nạn xe cộ của mẹ mình rốt cuộc có liên quan tới ả hay không?

Mộc Lạp Lạp nhất định phải điều tra rõ.

Còn có mọi thứ liên quan tới Mộc Diệp, kiếp trước Mộc Lạp Lạp thật sự hiểu ả quá ít, càng hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của ả trước khi đến Mộc gia. Bây giờ muốn vùng lên, có lẽ biết cuộc sống dĩ vãng của Mộc Diệp sẽ có giúp đỡ tốt hơn đối với kế hoạch trả thù của Mộc Lạp Lạp.

Kiếp trước chết thảm, kiếp này Mộc Lạp Lạp rốt cuộc phản tỉnh mình, nhưng cũng hiểu được báo thù không phải là chuyện dễ dàng. Dựa vào sức một mình mình đi đối phó bọn họ, kết quả cuối cùng ra sao, cô hoàn toàn không thể nào đoán được.

Nhưng nếu ông trời cũng cho cô cơ hội, sao cô có thể buông tha cho người đã dồn cô vào chỗ chết?

Cô không phải là thánh mẫu, có thù không báo. Người khác đối với cô thế nào, cô sẽ trả lại gấp bội!

Suy tư trong đầu suốt, Mộc Lạp Lạp không biết mình ngồi trên băng ghế ở quảng trường đã bao lâu, mãi đến khi trong bụng trống rỗng cảm thấy đói mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Sắc trời đã tối xuống, kẻ đến người đi, không ai để ý tới cô, mỗi người đều bận rộn với cuộc sống của mình, không rảnh để ý tới một người xa lạ.

Mộc Lạp Lạp bỗng sinh ra một cảm giác buồn vô cớ. Trời đất rộng lớn, nhưng cô bây giờ ngay cả một gia đình cũng không có.

Cô vùi đầu xuống, đặt đầu ở trên chân, không hiểu sao rất muốn khóc.

Nhưng vào lúc đủ loại cảm xúc đan xen, nghe được tiếng bước chân tới gần mình.

Âm thanh dừng lại ở trước mặt cô, Mộc Lạp Lạp chậm rãi ngẩng đầu, liền thấy một cái tay duỗi ra ở trước mặt mình, giọng nói trầm thấp vang lên ở trên đỉnh đầu cô: “Mộc Lạp Lạp, về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chờ Em Đút Cho Tôi

Mộc Lạp Lạp nhìn lên theo bàn tay với đường nét rõ ràng, tay áo sơ mi được tùy ý vén lên tới khuỷu tay, nút được cài tận cái trên cùng, cẩn thận tỉ mỉ giống như con người anh.

Gương mặt của Phó Cảnh Phi vô cùng quyến rũ dưới ánh đèn neon lấp loé. Từ trán xuống đến cằm không có chỗ nào mà không tinh xảo đến cực điểm, một bức tranh đẹp cũng không hơn thế này.

Ánh mắt anh lặng lẽ, không có bao nhiêu cảm xúc dư thừa, nhưng mang đến cho Mộc Lạp Lạp cảm giác yên lòng.

Giống như mặc kệ trong hoàn cảnh gì, người đàn ông này đều trầm lặng bình tĩnh như bây giờ, không có chuyện gì có thể làm cho cảm xúc của anh dao động, không ai có thể quấy nhiễu tâm trí anh.

Nhưng Mộc Lạp Lạp biết, Phó Cảnh Phi cũng không phải không biết sợ giống như ngoài mặt, ít nhất vào thời điểm cô chết, anh đã từng lộ ra một con người khổ sở tuyệt vọng khác, lộ ra vẻ mặt vốn không nên xuất hiện ở trên mặt anh.

Mộc Lạp Lạp nghĩ vậy, thậm chí ngay cả trái tim cũng hơi nảy lên đau đớn.

Phó Cảnh Phi nhìn cô ngồi ngơ ngẩn thật lâu không có phản ứng, từ từ nhú đầu chân mày lại: “Em không muốn về?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh khiến cô lập tức đứng dậy, cười rộ lên như một đoá hoa kiêu diễm ướt át: “Không phải, chúng ta về thôi, em đói rồi.”

Bàn tay của Phó Cảnh Phi giờ ở giữa không trung còn chưa thu lại, lúc anh đang nhìn Mộc Lạp Lạp, đáy mắt chừng như có cô đơn trong khoảnh khắc nhưng nhanh chóng biến mất, chợt khôi phục lại như thường.

Tài xế chờ ở ven đường. Mộc Lạp Lạp ngồi vào xe cùng Phó Cảnh Phi, hơi ngượng ngùng hỏi anh: “Sao anh đột nhiên tới đón em?”

Phó Cảnh Phi một tay khoác lên trên đùi, một tay kê trên bệ cửa sổ. Một động tác tùy ý trên người anh cũng đều có loại quyến rũ khác thường, khiến cho Mộc Lạp Lạp nhìn không được nhìn anh vài lần.

Anh khẽ mở môi mím, lời ít mà ý sâu xa: “Tôi tan việc rồi, em vẫn chưa có về nhà.”

Mộc Lạp Lạp có thể từ trong giọng nói bình thản của Phó Cảnh Phi mà suy ra được một chút. Đại khái là sau khi anh về nhà, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của cô, sau đó liền lập tức ra ngoài tìm cô.

Nhận thức này khiến cho cảm giác cô đơn lúc cô đứng bàng hoàng ở ven đường ban nãy bị tiêu tán không ít, cười cảm ơn một hành động nhỏ này của anh.

Phó Cảnh Phi khẽ gật đầu coi như là tiếp nhận cảm ơn của cô.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng không thể nào đoán được, khi Phó Cảnh Phi trở lại Phó gia, thấy trong nhà nhiều người làm như vậy nhưng chỉ thiếu duy nhất bóng dáng của cô, trong lòng nháy mắt cuộn lên nỗi sợ hãi to lớn.

Nếu như cô ấy thật sự thừa dịp loi lóng canh chừng mà trốn thì làm sao bây giờ?

Cũng may tình táo lập tức trở về trong suy nghĩ của Phó Cảnh Phi. Anh đứng trong phòng khách, mặt không chút cảm xúc hỏi quản gia tình hình của Mộc Lạp Lạp.

Quản gia kính cẩn nói cho anh biết: “Sau khi Mộc tiểu thư phỏng vấn xong thì ngồi trên băng ghế ở quảng trường bên ngoài công ty cả buổi chiều.”

Mãi đến lúc này Phó Cảnh Phi mới rút cuộc tỉnh táo lại.

Mộc Lạp Lạp ở trên xe dường như buồn chán, niềm vui duy nhất chính là nhìn chằm chằm Phó Cảnh Phi. Trong lòng cô xao xuyến, hoàn toàn cho rằng bên mặt của Phó Cảnh Phi nhìn khôi ngô tuấn tú như thế nào, nhưng nhìn tỉ mỉ với khoảng cách gần như vậy mới biết được gương mặt của người đàn ông này rất cuộc đẹp bao nhiêu.

Nét mặt anh như một bức tranh, chân mày đen nhánh, đôi mắt hơi xéch lên, không khỏi có vẻ hơi lạnh lùng nhưng càng thêm quyến rũ.

Sống mũi thẳng tắp; hình dáng môi đẹp, cho dù hơi mím lại không mang theo bất kỳ cảm xúc gì đều có bản lĩnh khiến người ta sợ hãi

Máu chốt là khí chất độc đáo kia của Phó Cảnh Phi. Khi tức giận thì giống như loài báo hung ác vô mồi, khi thu hồi toàn bộ cảm xúc thì tao nhã cao quý, nhưng đều thuộc về loại không dễ chung đụng.

Nhưng anh khiến người ta lo lắng nhất đoán chừng là phần tâm tư nhìn không thấu này. Thần bí như cây anh túc, thỉnh thoảng ném một miếng liền bị hãm sâu trong đó, trọn đời khó quên.

Chẳng trách nhiều thiếu nữ ở thành phố Long đều đối với anh vừa gặp đã yêu, càng vô số người thề rằng không phải anh thì không lấy chồng. Nhưng Phó Cảnh Phi chẳng bao giờ liếc nhìn bất cứ người nào mang lòng ái mộ đối với anh, luôn đứng ở đám mây xa vời, quan sát người trần gian điên cuồng vì anh.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp âm thầm tán thưởng. Nhìn đi, Phó Cảnh Phi chính là người như vậy.

Mà người này bất luận là mắt thờ ơ nhìn nhân sinh vô tình vô nghĩa, nhưng cũng đã từng làm rất nhiều chuyện vì cô. Bây giờ nghĩ lại đều khiến cho linh hồn cô run rẩy.

Tại sao Phó Cảnh Phi có thể vì cô mà làm được đến như vậy?

Kiếp trước cô loang lổ vết sẹo, lúc thể gian phi báng cô, nhục mạ cô, mắng cô, lừa cô, người duy nhất chia tay cứu giúp cũng chỉ có một Phó Cảnh Phi mà thôi.

Nhưng cô lại chưa từng có lòng cảm kích.

Mộc Lạp Lạp không có chú ý tới ánh mắt mình nhìn chằm chằm Phó Cảnh Phi biến đổi đột ngột, sau một hồi lâu, Phó Cảnh Phi đang im lặng trong xe cũng ho nhẹ một tiếng, mới khiến cô hồi tỉnh lại.

“Mộc Lạp Lạp.” Giọng của Phó Cảnh Phi lạnh lùng, thậm chí hơi mang ý uy hiếp. “Không cho phép em nhìn tôi như vậy.”

Mộc Lạp Lạp hơi xấu hổ thề lười, lập tức dời ánh mắt đi, cố gắng biện giải cho mình: “Thật ra em không có nhìn anh, em chỉ đang suy nghĩ một chuyện nên thất thần mà thôi.”

Khi cô chưa giải thích thì Phó Cảnh Phi vẫn chỉ giọng lạnh như băng, cô vừa giải thích thì Phó Cảnh Phi trực tiếp từ sắc mặt đến toàn thân đều đóng băng, khiến Mộc Lạp Lạp rung mình một cái.

Mộc Lạp Lạp không khỏi ở trong lòng nhỏ nước miếng lên Phó Cảnh Phi vui giận thất thường. Người này rõ ràng mới vừa rồi còn lời nói dịu dàng đối với cô, bây giờ mới bao lâu thì chợt thay đổi thái độ, khiến người ta hoàn toàn không đoán không ra anh ta.

Cho nên, thật ra kiếp trước phát sinh những chuyện kia cũng không thể chỉ đổ thừa cô, đúng không?

Lúc đó Phó Cảnh Phi không nói hai lời đã mang cô về Phó gia giam lỏng, cũng không trung cầu sự đồng ý của cô, hành vi bá đạo như vậy đổi thành ai cũng sẽ thật không vui!

Hơn nữa, cho tới bây giờ Phó Cảnh Phi cũng không chịu giải thích với cô gì cả, luôn mạnh mẽ quyết định tất cả cho cô. Cô với tính tình kiêu căng của quá khứ làm sao có thể không ghét?

Mộc Lạp Lạp lại lần nữa rơi vào trầm tư, hoàn toàn bỏ qua tiếng thở dài nhỏ đến mức không thể nghe thấy của Phó Cảnh Phi ở bên cạnh, cùng với lỗ tai còn chưa tan đi màu đỏ của anh.

Kiếp này Mộc Lạp Lạp cũng không biết khi đôi mắt với con ngươi trong trẻo sáng ngời kia của cô nhìn chăm chăm vào người ta, sẽ khiến người ta bị bao nhiêu tác động mạnh mẽ.

Về tới Phó gia, Mộc Lạp Lạp gần như lập tức mở cửa xe, vui vẻ hân hoan vào cửa liền xông về phía phòng bếp.

“Di Xảo, di Xảo, tối nay ăn cái gì...”

Bỏ qua thái độ kiêu căng ngạo mạn của cô trong quá khứ, thật ra rất nhiều lúc tính nết cô là của một người lớn nhà giàu được cưng chiều, giống như một đứa con nít mà thôi.

Thái độ của di Xảo đối với Mộc Lạp Lạp đã bắt đầu thay đổi, rất thân thiết nói với cô về bữa tối. Phó Cảnh Phi thì đứng bên ngoài phòng bếp, nhìn dáng vẻ Mộc Lạp Lạp tham ăn nhìn chăm chăm thức ăn ngon, ngây thơ đáng yêu một cách khó hiểu.

Anh khẽ ngoắc tay một cái, gọi một thuộc hạ đến, đôi mắt ẩn trong bóng râm của hàng mi: “Đem những gì những gì trước khi Lạp Lạp tới đưa cho hắn.”

Thuộc hạ vô cùng kinh ngạc với quyết định của Phó Cảnh Phi, nhưng cũng không nhiều lời, phục tùng mệnh lệnh đi làm theo như vậy.

Mộc Lạp Lạp ở phòng bếp ăn vụng chút gì đó, lòng chợt suy nghĩ, đặc biệt lấy chén nước một chén canh gà nhìn rất hấp dẫn đi tới trước mặt Phó Cảnh Phi.

“Anh có muốn ăn một chút canh trước khi ăn cơm không?”

Phó Cảnh Phi nhìn Mộc Lạp Lạp, sau khi ngây ra một hồi thì buồn bã nói: “Tôi còn chưa có rửa tay.”

Ánh mắt của anh mang theo sôi nổi có thể đốt thủng người ta, ý kia rõ ràng là đang nói tôi chờ em đợi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tặng Em

Tay Mộc Lạp Lạp liên khựng lại giữa không trung. Trong đôi mắt của Phó Cảnh Phi không có nhiều cảm xúc, con ngươi đen nhánh trần định nhìn chăm chăm cô như thế, không có một chút che giấu nào.

“...” Mộc Lạp Lạp hít một hơi thật sâu, rốt cuộc vẫn phải bắt đầu dĩ hòa vi quý đến giống như dỗ đứa con nít. “A, ném thử xem.”

Lúc này Phó Cảnh Phi mới dường như thoải mái vênh khoé môi, nuốt vào một miếng thịt gà nhỏ trên muỗng.

Thật ra Phó Cảnh Phi không có sở thích lớn gì với hương vị thức ăn, vị giác của anh cũng chỉ nói cho anh biết món này có thể ăn mà thôi.

Thế nhưng một Phó Cảnh Phi từ trước đến nay đều xem thức ăn là nhu yếu phẩm duy trì mạng sống vào lúc này lại bỗng ném được hương vị khác biệt.

Bởi vì người trước mắt với vẻ mặt đỏ hồng và làn da trắng nõn, bởi vì cô mang theo ánh mắt mong đợi, bởi vì trên người cô có mùi thơm như có như không của trà xanh nên Phó Cảnh Phi ngoài được no bụng còn có cảm giác thoải mái hiếm thấy.

Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt nhìn chằm chằm mình của Phó Cảnh Phi có biến hoá. Cô không rõ ánh u tối trong mắt anh là có ý gì, nhưng có thể cảm thụ được rõ ràng nhiệt độ ánh mắt anh đang tăng lên rõ rệt, càng nóng bỏng hơn vừa rồi.

Cô có chút giống như chạy trốn, nhét chén sứ vào trong tay Phó Cảnh Phi, liền vội vã đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, giống như đã điều nói với di Xảo trong phòng bếp: “Di Xảo, đi nhanh lên một chút, đói muốn chết rồi!”

Phó Cảnh Phi rút cuộc thu hồi ánh mắt của mình, tự nhiên ngồi vào bên cạnh Mộc Lạp Lạp, tao nhã giải quyết xong chén canh gà kia.

Trong quá trình ăn cơm Mộc Lạp Lạp không khỏi có chút lo âu thấp thỏm. Cô thậm chí hơi sợ Phó Cảnh Phi sẽ hỏi cô ngày hôm nay đã làm những gì, chẳng lẽ phải nói cho anh biết mình ra trận bất lợi, kế hoạch vừa mới bắt đầu thì đã hoàn toàn bị làm rối loạn, phải sắp xếp lại một lần nữa?

Cô theo bản năng không muốn nói cho Phó Cảnh Phi, nhưng cũng không muốn để anh xem thường mình.

Nhưng lời thề son sắt muốn báo thù của mình... Có nên để anh biết kế hoạch của mình tạm thời có thay đổi không? Ngộ nhớ khiến anh không tin mình có thể thành công thì làm sao bây giờ?

May là phong cách trên bàn ăn của Phó Cảnh Phi từ trước đến nay rất tốt, gia giáo tốt khiến anh ở trên bàn ăn đều nhai nuốt chậm rãi, không nói chuyện. Vì vậy Mộc Lạp Lạp lo lắng đề phòng trôi qua bữa ăn tối.

Ngay lúc cô bỏ chén xuống, nhanh như chớp chuẩn bị nói trở về phòng ngủ thì Phó Cảnh Phi bỗng ho nhẹ một tiếng.

Đây rõ ràng là khúc nhạc dạo của lời muốn nói.

Vốn Mộc Lạp Lạp đã bước ra bước chân, đột nhiên ngừng lại, cười ngỏn ngoèn nói: “Phó Cảnh Phi, anh làm sao vậy, bị cảm mạo à? Đêm nay anh còn cần phải nhớ bảo bác sĩ Lưu tới xử lý vết thương cho anh, ngàn vạn lần cẩn thận nhé.”

Phó Cảnh Phi không nói hai lời xách cổ áo Mộc Lạp Lạp mang cô đến phòng sách.

“Anh mang em tới đây làm gì...” Mộc Lạp Lạp ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, ánh mắt vô thức liếc loạn. Lúc xẹt qua trên giá sách liền thấy ở nơi đó bày một chiếc bình sứ màu xanh hoa văn rạn nứt*, tầm mắt tiếp tục dời xuống thì thấy một bộ chén đầu thái kê**, bên cạnh bày một cái đĩa men sứ xanh dương***.

(*link tham khảo hình: <http://www.chinanews.com/cr/2011/0804/3652667898.jpg>)

(**link tham khảo hình: <http://images.epochhk.com/20081118/b6-1.jpg>)

(***link tham khảo hình: <http://imgtrade.cang.com/201511/09/2015110910084126666037.JPG!s700>)

Mộc Lạp Lạp ở Mộc gia mưa dầm thấm đất nên có biết chút ít về đồ cổ liền cảm thán một câu ở trong lòng, gia sản Phó gia thật rất lớn.

Mấy đồ vật lấy ra làm trang trí này đều là tinh phẩm, đem ra thị trường đều có thể bán với giá trên trời.

Phó Cảnh Phi thấy Mộc Lạp Lạp liếc về hướng bên kia, liền thuận miệng hỏi: “Thích à?”

Mộc Lạp Lạp trả lời theo bản năng: “Đúng vậy.”

Phó Cảnh Phi cười khẽ một tiếng: “Vậy tặng em.”

“Hả, được.” Sau Khi Mộc Lạp Lạp trả lời thì mới ý thức được không đứng ở chỗ nào, khiếp sợ cao giọng: “Tặng... tặng em?”

Phó Cảnh Phi không cảm thấy có gì kỳ lạ, bưng lên trà Long Tĩnh người làm đưa tới, thông thả uống một ngụm: “Tặng em.”

Mộc Lạp Lạp khó tin lặp lại một câu: “Anh chắc chắn chứ?”

Giá trị những đồ vật này cộng lại cũng không ít. Nói cho cùng, hơn hai mươi năm trước ông Mộc thu được một cái chén đầu thái kê tốn hơn mười triệu, không đề cập tới giá trị của món đồ này trên thị trường bây giờ đã tăng gấp bao nhiêu lần, mấu chốt là chỗ này của Phó Cảnh Phi bày đến bốn cái.

“Tặng em.” Phó Cảnh Phi khẳng định lại lần nữa.

Mộc Lạp Lạp lập tức có cảm giác bị ghen phải ruồi. Nhớ tới kiếp trước cô cực khổ lừa dối Phó Cảnh Phi như vậy, từ chỗ anh lấy được cổ phần công ty đổi ra chỉ vài trăm triệu mà thôi. Hôm nay anh phóng khoáng nói một câu tặng cô như thế, tổng giá trị của những món đồ này cũng đã không dưới giá trị của cổ phiếu.

Sự tương phản to lớn như thế này thật khiến người ta nhất thời khó có thể tiếp nhận.

“Quên đi, em sợ làm bề chúng, bán em cũng không đền nổi một mảnh vụn.” Mộc Lạp Lạp vô cùng bất đắc dĩ. Máy thứ này thật sự khẳng định giá rất cao, nhưng Phó Cảnh Phi nhìn như hoàn toàn không để ý.

Cô biết Phó gia ở thành phố Long căn cơ thâm hậu, khá có nền móng. Thế nhưng nền móng đến mức này thì cũng khiến cho người ta ngay cả một chút lòng ghen tỵ cũng không thể nổi lên.

Mộc gia có tiền, nhưng cũng chỉ có thể coi như là nhà giàu bình thường, so với Phó gia khổng lồ như vậy quả thật không đáng chú ý.

Thảo nào trước đây ông Mộc trăm phương ngàn kế muốn Mộc Lạp Lạp gả cho Phó Cảnh Phi.

Đây mới thật sự là một bước lên trời.

Trên gương mặt lạnh như băng của Phó Cảnh Phi lại xuất hiện một nụ cười, sau đó nhìn Mộc Lạp Lạp rất chăm chú, thấp giọng nói: “Sẽ không, em quý báu hơn chúng.”

Gò má Mộc Lạp Lạp thoáng cái đỏ lên. Kiếp trước cô chỉ lo đối chọi gay gắt với Phó Cảnh Phi, hoàn toàn không có phát hiện anh nghiêm trang nói lời âu yếm lại bản lĩnh lợi hại như vậy.

Đến bây giờ cô có thể hiểu rõ, chỉ cần cô không tỏ ý muốn rời khỏi Phó Cảnh Phi, Phó Cảnh Phi đều đối với cô rất bình thường.

Cái loại giam lỏng gần như biến thái ở kiếp trước cũng là vì sau khi cô la hét muốn rời đi mới xảy ra.

Mộc Lạp Lạp xoa xoa gò má ửng đỏ của mình, không hề ý thức đáng về mình đỏ mặt ở trong mắt Phó Cảnh Phi quyền rũ cỡ nào.

“Anh nói đi, mang em tới là muốn làm gì...” Mộc Lạp Lạp rốt cuộc nói đến chính sự.

Phó Cảnh Phi ngưng thần một chút, ngón tay nhíp trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch theo tiết tấu, thỉnh thoảng mở miệng. “Thẩm Văn Xương cho em đi tổng công ty của hắn?”

“... Anh đều biết rồi?” Mộc Lạp Lạp nhanh chóng nghĩ thông suốt. Mọi thứ xảy ra với mình chắc chắn đều chạy không thoát mí mắt của Phó Cảnh Phi. Anh muốn biết hành tung của mình thì quả thật dễ như trở bàn tay.

“Ừm.” Về mặt Phó Cảnh Phi khôi phục lại lãnh đạm, nhưng đáy mắt ẩn chứa bóng tối dày đặc.

“Nếu anh muốn cười nhạo em thì cứ việc cười nhạo đi, em cũng không biết sao lại biến thành như vậy.” Mộc Lạp Lạp thở dài. “Hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch lúc trước của em.”

“Kế hoạch lúc trước của em là gì?” Phó Cảnh Phi bình tĩnh hỏi cô. Khuôn mặt thản nhiên khiến cho người ta cảm giác tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

“Nói chung là tiếp cận Thẩm Văn Xương, sau đó cho hắn biết bộ mặt thật của Mộc Diệp, nhưng không ngờ nhanh như vậy.”

Phó Cảnh Phi đứng lên, cái bóng của thân hình cao to rơi trên cửa sổ. Anh đi tới bên cạnh Mộc Lạp Lạp, dùng giọng điệu cô không thể nào hiểu hỏi cô: “Em có thể nói cho tôi biết tại sao lại đột nhiên muốn báo thù hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chớ Quên Hôn Ước

Mộc Lạp Lạp từng nghĩ rất nhiều lần, Phó Cảnh Phi nhất định sẽ nảy sinh thái độ hoài nghi đối với mình đột nhiên quyết định muốn tìm cách báo thù.

Dù sao kiếp trước tuy rằng mình cũng làm như vậy, nhưng mà chưa bao giờ thử bàn bạc với Phó Cảnh Phi. Hơn nữa, tất cả ý tưởng báo thù đều chỉ nhằm vào Mộc Diệp mà thôi.

Thời điểm đó, Mộc Lạp Lạp toàn tâm toàn ý tin tưởng người thanh mai trúc mã Ngôn Viễn, hoàn toàn không có bất cứ thời gian ở chung hoà thuận với Phó Cảnh Phi.

Nhưng bây giờ, chỉ một lần tuyệt thực mà thôi, Mộc Lạp Lạp thật giống như biến thành người khác, rất nhiều hành vi đều khác với lúc trước.

Phó Cảnh Phi có thể chờ tới bây giờ mới hỏi cô, đã rất có kiên nhẫn rồi.

Mộc Lạp Lạp biết cửa này sớm muộn gì cũng phải qua. Nếu không khiến cho Phó Cảnh Phi tin tưởng mình, đối với cô mà nói rất nhiều chuyện cần làm sau này đều là mìn định giờ.

Nhưng Mộc Lạp Lạp không muốn lừa dối Phó Cảnh Phi, anh là người duy nhất sẵn lòng ở bên cạnh cô không rời. Nếu tìm chút cơ qua loa lấy lệ, trong lòng Mộc Lạp Lạp cũng sẽ áy náy.

Nhưng nếu nói thật với anh, đừng nói là Phó Cảnh Phi sẽ không tin chuyện sống lại hoàn toàn có vẻ huyền huyền này, coi như anh tin, Mộc Lạp Lạp lại phải nói với anh như thế nào?

Nói cô kiếp trước tự tìm chết, còn cho anh nhiều phiền phức như vậy?

Nói cô từng như một con ngốc đi lừa cổ phần trong tay anh?

Mộc Lạp Lạp không dám nói chuyện đã xảy ra ở kiếp trước cho anh biết. Cô hơi lo lắng sau khi Phó Cảnh Phi biết... ngộ nhờ anh cũng chán ghét cô thì làm sao bây giờ?

Mộc Lạp Lạp không muốn, cũng không dám đánh cuộc ván này.

Đây là một lựa chọn khó đôi bề.

“Em không muốn nói?” Phó Cảnh Phi khẽ mở miệng. Giọng nói rõ ràng là không gọn sóng, nhưng Mộc Lạp Lạp đột nhiên nghe ra một ít cảm xúc biến hoá, trực giác cảm thấy Phó Cảnh Phi không vui.

“Không phải! Em không muốn lừa gạt anh!” Mộc Lạp Lạp chợt đứng lên, bất chấp đáng về, đưa tay tóm lấy cánh tay của Phó Cảnh Phi. “Em chỉ không biết nên nói thế nào cho anh biết, em thay đổi sau khi tuyệt thực...”

Ánh mắt mang ý tứ không rõ của Phó Cảnh Phi nhìn thoáng qua tay của Mộc Lạp Lạp đặt trên tay mình. Ngón tay đẹp mảnh khảnh nắm thật chặt áo của anh, cảm xúc truyền ra từ ngón tay chân thật trước nay chưa từng có.

Đây là Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ thấy từ trước tới nay, nhưng khiến lòng anh vui vẻ một cách khó hiểu.

“Nếu em không muốn nói bây giờ thì tôi cho em thời gian.” Phó Cảnh Phi hơi liếc mắt. Nét mặt còn muốn xinh hơn con gái dưới ánh đèn pha trộn một sắc thái kỳ lạ.

“Em sẽ không lừa anh... Anh chỉ phải tin tưởng em lần này là được rồi, chờ đến khi em báo thù, em nhất định sẽ nói chân tướng cho anh biết.” Mộc Lạp Lạp gần như dùng giọng khẩn cầu để tìm lấy sự đồng ý của Phó Cảnh Phi.

“Được.” Phó Cảnh Phi gật đầu, coi như là đồng ý.

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm: “Em chỉ sợ anh không tin em, cho rằng em nói báo thù là có mục đích khác.”

“Vậy em có mục đích khác không?” Giọng của Phó Cảnh Phi êm dịu, bỗng mang theo một chút ý thú vị.

“Đương nhiên không có!” Mộc Lạp Lạp lắc đầu nguầy nguậy. Xét thấy Phó Cảnh Phi vui giận thất thường, cô không thể để cho anh có chỗ hiểu lầm.

Tựa như tùy ý xoè bàn tay ra xoa xoa tóc của Mộc Lạp Lạp, anh nói: “Đi nghỉ sớm một chút đi, chỗ Thẩm Văn Xương gặp phải chuyện gì không giải quyết được thì tới tìm tôi. Đúng rồi...”

Tế bào toàn thân Mộc Lạp Lạp lập tức nổi lên khấn trương, luôn cảm thấy Phó Cảnh Phi đột nhiên thay đổi chủ đề là có ý tứ gì khác.

“Tôi muốn nhắc nhở em một câu, đừng quên hôn ước của chúng ta.” Sau khi Phó Cảnh Phi nói xong thì trong lòng dường như rất tốt, gần như là vĩnh viễn rời khỏi phòng sách.

Mộc Lạp Lạp giống như hoá đá từng mắt nhìn, rồi lại từng mắt nhìn.

Đúng rồi á, cô suýt nữa đã quên... Giữa cô và Phó Cảnh Phi còn có hôn ước.

Vốn hôn ước đã huỷ bỏ, bởi vì một câu nói hơi hợt của Phó Cảnh Phi mà lại lần nữa có hiệu lực, hơn nữa hiện đang nhắc nhở Mộc Lạp Lạp, cô cũng không phải là người thật sự tự do.

Cô đã nghĩ xong, kiếp này ngoại trừ báo thù thì còn muốn báo ơn. Nhưng báo ơn gì đó thì chẳng hạn mình đối với Phó Cảnh Phi tốt một chút là được rồi, không nên chung sống với anh như kiếp trước vậy, cũng không nên mang nhiều phiền phức đến cho anh.

Nhưng hôn ước gì đó thật sự khiến người ta phiền muộn mà.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình thật ra vô cùng bạc tình bạc nghĩa, người duy nhất từng tin tưởng cũng chỉ là Ngôn Viễn, cũng không phải là tình yêu, chỉ là tình bạn đơn thuần từ nhỏ đến lớn khiến cho cô sẵn lòng tin tưởng.

Trừ điều đó ra, trong cuộc đời Mộc Lạp Lạp cũng không có người quan trọng nào khác.

Nhưng chỉ một Phó Cảnh Phi làm rối loạn con đường đời của mình. Cái vị hôn phu này khi đó vừa mới xuất hiện liền lấy thái độ ương ngạnh tuyên bố tư cách muốn chiếm hữu cùng sở hữu cô, khiến cho cô cảm thấy không thoải.

Tạm thời không nghĩ ra biện pháp giải quyết, Mộc Lạp Lạp cũng không tiếp tục suy nghĩ. Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, vấn đề với Phó Cảnh Phi để qua một bên trước, bây giờ điều quan trọng nhất là báo thù mới đúng...

Hoàn toàn trái ngược với Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp cau mặt trở về phòng ngủ.

Trước khi ngủ đi Xảo còn bung lên một ly sữa tươi, nói là thiếu gia đặc biệt phân phó, để cho cô có thể ngủ ngon một chút.

Về một phương diện nào đó, Phó Cảnh Phi này thật ra vẫn rất tỉ mỉ...

Sau khi uống sữa tươi, Mộc Lạp Lạp ngủ rất ngon, một đêm không mộng mị.

Sáng sớm, Mộc Lạp Lạp ngồi trên giường mơ màng mở mắt hồi lâu, mới đột nhiên nhớ tới hôm nay mình phải đi báo cáo ở công ty của Thẩm Văn Xương.

Đây đối với cô mà nói thật sự là điều ngoài ý muốn. Thế nhưng nếu đã như vậy thì cô nhất định phải lợi dụng thật tốt cơ hội này, đạt được mục đích của mình.

Hoàn toàn giống như trước đây, Phó Cảnh Phi đã rời đi. Bây giờ có lòng quan tâm anh ta, mới biết được làm thiếu gia của nhà họ Phó cũng không phải là việc nhẹ nhàng như vậy. So với những cậu ấm cô chiêu chỉ biết ăn no chờ chết mà nói, cuộc sống của Phó Cảnh Phi hơn phân nửa thời gian đều bị sắp xếp đầy ắp công việc.

Cũng bởi thế, anh mới có thể trở thành người thừa kế duy nhất của Phó gia, trở thành ngôi sao nổi bật nhất của thế hệ sau của thành phố Long.

Phó Cảnh Phi phái tài xế chuyên môn phụ trách đưa đón Mộc Lạp Lạp đi làm. Tuy rằng cô muốn cự tuyệt nhưng cũng biết cự tuyệt nhất định sẽ bị bác bỏ, nên cũng không tiếp tục uống công, thoải mái chấp nhận.

Tiếp chiêu đi, những người bắt nạt cô, xúc phạm cô ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bạn Gái Của Tổng Giám Đốc

Công ty của Thẩm Văn Xương nằm bên trong khu thương nghiệp, xung quanh đều là cao ốc, nên xí nghiệp của Thẩm gia cũng không quá chói mắt.

Nhưng một cao ốc như thế vẫn trị giá rất nhiều tiền, đủ để thấy tài lực của Thẩm gia.

Nếu không so sánh với loại khác thường như Phó Cảnh Phi, Thẩm Văn Xương thật coi như là một nhân vật đứng đầu, nhiều tiền đẹp trai, cũng là người tình trong mộng của bao nhiêu cô gái.

Tiếc là đối tượng mà họ mơ tưởng bây giờ đã có chính thất, không còn là kim cương vương lão ngũ* nữa.

(*người đàn ông độc thân có giá)

Lúc Mộc Lạp Lạp đi vào cửa chính của công ty thì đã thu hồi tất cả tâm trạng khẩn trương trước đó, cô thậm chí bảo tài xế ngừng xe ở trên đường phố bên ngoài, từ từ đi tới khôi phục lại nhịp tim của mình.

Cũng coi như đã lâu rồi chưa thật sự làm việc, huống chi bây giờ còn mang theo mục đích khác, nói hơi khẩn trương cũng phải thôi.

May là còn trong giới hạn chịu đựng của Mộc Lạp Lạp.

Bởi vì ngày hôm qua mới nhận chức, hơn nữa là do Thẩm Văn Xương bổ nhiệm trước, không có tiến hành phỏng vấn ở đây, dọc đường đi hầu như không ai biết Mộc Lạp Lạp.

Hoặc có thể cũng có người biết cô, dù sao trước đây danh tiếng của cô hai nhà họ Mộc cũng cực kỳ vang dội ở thành phố Long này.

Nhưng hôm nay Mộc Lạp Lạp ăn mặc vô cùng khiêm tốn, cất vào tất cả nữ trang lộng lẫy cùng quần áo phô trương, mặc gọn gàng như một nhân viên văn phòng bình thường, toàn thân không có chỗ nào để soi mói.

Đáng tiếc là cô vẫn đưa tới những chú ý không nhỏ. Bởi vì có một số người giống như Mộc Lạp Lạp, ngay cả khi cô không muốn thu hút sự chú ý cũng khó có thể.

Đều bởi vì gương mặt của cô thật sự rất xinh đẹp.

Mắt ngọc mảy ngài, mắt như làn thu thủy, cho dù khiêm tốn, bao bọc dưới bộ đồng phục làm việc nhưng dáng người mảnh mai có lỗi có lỗ cũng khiến cho cô thật sự không cách nào ẩn mình trong đám người.

Được cái vào lúc này là giờ cao điểm, tất cả mọi người đều bận rộn gặt thê, đa số chỉ liếc nhìn cô một cái liền dời đi.

“Xin chào, tôi là Mộc Lạp Lạp.” Đứng trong Bộ nhân sự, Mộc Lạp Lạp giấu đi tất cả thấp thỏm của mình, biểu hiện vô cùng tự tin, có kinh nghiệm.

Ngày hôm qua Thẩm Văn Xương bắt quả chỉ nói một câu kêu cô hôm nay đứng giờ tới báo cáo mà thôi, cũng không nói thêm tin tức gì cả. Nếu đổi thành một người không có kinh nghiệm, lúc này đều đã không biết làm sao.

Mộc Lạp Lạp ngược lại tự giác đi đến Bộ nhân sự trước. Hôm qua Thẩm Văn Xương nói ra lời như vậy ngay trước mặt các cấp cao của tổng công ty, trong đó nhất định sẽ có người thông minh đi làm dựa theo phân phó của Thẩm Văn Xương.

Cũng không ngoài dự đoán, thư ký phụ trách tiếp đón cô nhanh chóng nói thông tin cụ thể với cô: “Mộc Lạp Lạp, dựa theo sắp xếp, công việc sau này của cô là ở chỗ thư ký. Đến chỗ thư ký tìm Ric, Ric sẽ nói công việc cụ thể cho cô biết, trước hết cô theo Ric làm quen với hoàn cảnh.”

“Đã biết, cảm ơn ạ.” Sau khi Mộc Lạp Lạp nói lời cảm ơn thì theo lời của đối phương đi đến chỗ thư ký, tìm được Ric.

Quảng đường này ngược lại dễ dàng hơn so với tưởng tượng của cô, ít ra trước mắt thoát nhìn Thẩm Văn Xương cũng không có bất cứ ý gì làm khó dễ cô.

Đoán chừng Mộc Diệp còn chưa biết chuyện cô làm việc ở đây. Nếu như Mộc Diệp biết, cuộc sống của cô chắc chắn sẽ không an bình nữa.

Lúc gặp Ric, Mộc Lạp Lạp thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Vị đồng nghiệp này thật đúng là... không tầm thường.

Nhìn bề ngoài Ric vừa chỉ hơn ba mươi, đầu tóc ngắn gọn gàng, trên gương mặt sạch sẽ mang nụ cười, vóc dáng cao gầy, toàn thân mặc một màu đen.

Trước khi đối phương mở miệng, Mộc Lạp Lạp vẫn cho rằng đây là một người đồng nghiệp nam thanh tú, nhưng khi đối phương vừa mở miệng, giọng nói thanh thúy trực tiếp khiến Mộc Lạp Lạp kinh ngạc.

Đẹp trai như vậy hoá ra là một cô gái!

Ric nhìn không có vẻ nhiệt tình, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy khó gần. Cô ta dùng giọng điệu công việc để giới thiệu một ít tình hình cơ bản của tập đoàn Thẩm thị với Mộc Lạp Lạp, cũng nói cho cô biết một ít công việc của cô.

Mộc Lạp Lạp tốc ký ở trong lòng, tiện thể khoé mắt quan sát môi trường chỗ thư ký một chút.

“Hôm nay cô mới tới, tôi tạm thời sẽ không sắp xếp công việc cho cô, có thể làm quen với đồng nghiệp một chút. Dưới tình huống bình thường, chỉ cần Boss không nói bảo thì bầu không khí chỗ này của chúng ta cũng rất nhẹ nhàng.”

Mộc Lạp Lạp cười cười: “Được ạ.”

Ánh mắt của Ric quan sát tới lui vài lần trên người Mộc Lạp Lạp, bỗng nói: “Mới vừa rồi chắc chắn cô cũng coi tôi là nam giới phải không?”

Bị đoán trúng tâm tư, Mộc Lạp Lạp rất xấu hổ, chỉ có thể nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không phải cố ý...”

“Không sao, rất nhiều người đều cho là vậy. Đầu lại mái tóc này của tôi, bị một thợ cắt tóc nghe không hiểu tiếng người làm hồ, rõ ràng bảo cậu ta chỉ cắt một chút thôi, cậu ta trực tiếp cắt thành ngắn như thế này.”

Giọng nói đùa của Ric khiến trong lòng Mộc Lạp Lạp thả lỏng không ít, chút khấn trương còn sót lại trong đầu cũng cảm thấy biến mất hoàn toàn.

Thật ra cũng bởi vì lâu rồi cô chưa từng xuất hiện trong trường hợp như thế này, cho nên mới có chút không quen.

Mặc dù là loại xí nghiệp đa quốc gia, nhưng cũng không giống với nhịp độ công việc đầy điên cuồng và không ngừng nghỉ như nhiều người tưởng, bất quá người ở đây càng biết lợi dụng thời gian, hiệu suất cao hơn mà thôi.

Người ở chỗ thư ký dễ chung đụng hơn so với tưởng tượng của Mộc Lạp Lạp. Xã giao một vòng, Mộc Lạp Lạp có thể nói là dùng hết sức lực toàn thân.

Thân là cô hai của Mộc gia, từng tham dự vô số bữa tiệc, trình độ xã giao cũng rất cao.

Chẳng qua là trong quá khứ mặc dù Mộc Lạp Lạp biết xã giao như thế nào, nhưng không có đón ý nói hòa người khác, luôn bày ra vẻ kiêu ngạo.

Mà hiện thực bây giờ không cho phép cô tùy hứng như quá khứ nữa.

Hiểu được cái gì là hiện thực có thể là tiến bộ lớn nhất sau khi sống lại của Mộc Lạp Lạp.

Cô ngồi trước bàn làm việc của mình, cảm thấy rất kỳ diệu.

Trước đây cô có phòng làm việc của riêng mình nhưng vẫn chê làm việc không thú vị, bây giờ chỉ có một cái bàn làm việc như thế nhưng lại có cảm giác thoả mãn.

Ít ra sau này cũng có thể tự mình kiếm tiền, tay làm hàm nhai đúng không?

Thật giống như Ric nói, mục đích chủ yếu hôm nay của cô là làm quen với hoàn cảnh, cũng không có tiếp quản bất kỳ công việc gì.

Trước khi cô tới cũng đã tra xong các thông tin có thể tìm thấy của công ty này, bây giờ cũng có sự hiểu biết sơ bộ với các đồng nghiệp. Nhìn qua rất buồn tẻ, ấy mà có lòng rồi rãnh đi để ý tới từng phòng làm việc thì đều nhất định sẽ phát huy thời gian ngồi lê đôi mách.

Có đồng nghiệp hỏi cô: “Lạp Lạp, cô vừa tới, chắc chắn chưa từng gặp tổng giám đốc của chúng ta phải không?”

“Hả... Sao?” Đối diện với câu hỏi như vậy, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể giả điên.

Nếu không thì cô phải nói là cô từng gặp, còn coi như là nửa kẻ thù?

“Tổng giám đốc của chúng ta là một người tuấn tú lịch sự khó gặp đó, chờ đến lúc cô gặp anh ta, nhất định sẽ bị vẻ đẹp trai của anh ta mê hoặc.”

Ha ha.

Mộc Lạp Lạp nặn ra một nụ cười: “Vây à.”

“Nhưng mà tôi nói cho cô nghe, đến công ty của chúng ta, kiêng kỵ lớn nhất là có ý định với tổng giám đốc. Cô biết tại sao không?”

Mộc Lạp Lạp vô cùng phối hợp hỏi: “Tại sao?”

“Chuyện này nha, có thể nói là rất dài dòng, chủ yếu cũng là bởi vì... bạn gái của tổng giám đốc.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Máu Huyết Sôi Trào

Bạn gái của tổng giám đốc.

Mộc Lạp Lạp lập đi lập lại mấy chữ này ở trong lòng, cười hỏi: “Bạn gái của tổng giám đốc thế nào?”

“Cái người chủ đó ngàn vạn lần không thể đùa. Tổng giám đốc vô cùng cưng chiều cô ta, cô ta cũng thường xuyên đến công ty chúng ta. Hai người đó ân ái thật sự khiến người ta ghen tị. Nhưng cái người đó rất hung hăng, nếu ai dám biểu lộ chút xíu tâm tư gì với tổng giám đốc thì không biết sẽ bị dày vò hành hạ thế nào đâu. Hơn nữa ban đầu cũng làm rất bí mật, sau đó bị người phát hiện nói cho tổng giám đốc, bắt quả tổng giám đốc nói anh ta thích bộ dáng cô ta ghen vì mình. Cho nên á, chúng tôi bây giờ không ai dám tồn tại một chút tâm tư gì.”

Thật ra thì Mộc Lạp Lạp cảm thấy, có lẽ là người này nói chuyện mà bản thân cô ta đã ném qua mùi vị?

“Nếu như thấy có người tiếp cận tổng giám đốc, cô ta sẽ làm như thế nào?” Mộc Lạp Lạp nhìn thật tò mò, chớp mắt về mặt ngây thơ.

“Nhẹ thì bị quản lý khấu trừ tiền lương, nặng thì trực tiếp bị sa thải.”

“Vây à... Tôi đây sau này nhất định sẽ cách xa tổng giám đốc một chút.” Mới là lạ! Mộc Lạp Lạp phi nhỏ trong bụng. Xem ra kiếp trước cô có rất nhiều chuyện không biết mà. Thì ra Mộc Diệp cũng không phải toàn thân tìm không ra sơ hở, tất cả mọi người đều thích à như cô tưởng

Trước kia cô làm sao có thể nghĩ đến thật sự đột nhập vào cuộc sống của Mộc Diệp, nhưng ngược lại tất cả về cô đều bị Mộc Diệp hiểu rõ ràng.

Cũng phải trách lòng Mộc Lạp Lạp rộng rãi, trước khi xích mích với Diệp Mộc, đã mang Diệp Mộc đi chơi khắp nơi, thậm chí giới thiệu à với tất cả bạn

bè của mình, để giới thượng lưu của thành phố Long nhanh chóng đón nhận ả, mới dẫn đến trong lúc Mộc Lạp Lạp hoàn toàn không biết, Mộc Diệp đã chiếm lấy mạng lưới quan hệ của cô.

Đến khi Mộc Lạp Lạp thật sự cần người giúp đỡ thì đã không ai chịu tin cô, ngoại trừ Phó Cảnh Phi.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp biết những người đó đều không phải là bạn bè chân chính. Trong cái giới thượng lưu này, còn phải nhìn bối cảnh của các nhà, lợi ích liên quan đến nhau. Nhưng cô từng nghĩ cho rằng những người đó có thể là bạn bè thật sự của mình, mà sau khi hoàn toàn tỉnh ngộ thì cũng hiểu được không có đáng gì.

Không ai thật tình đối đãi cô, cô cũng lạnh lòng, cứng đầu cứng cổ.

“Nhưng người ta có tư cách đó. Nghe nói là thiên kiêu tiểu thư của đại gia tộc nào đó. Trong nhà rất có tiền, coi như là môn đăng hộ đối với tổng giám đốc của chúng ta. Chúng ta những người bình dân này hoàn toàn không với cao nổi.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu: “Hình như là vậy. Cuộc sống của người có tiền như bọn họ, chúng ta nhìn xem một chút là được rồi.”

Cô cũng không phải là nói dối. Sau khi bị Mộc gia đuổi ra, bây giờ cô không còn là cô hai của Mộc gia nữa. Mộc gia giàu có đi chăng nữa cũng không có liên quan gì đến cô. Gia tài bạc triệu này không có chia một phần nào thuộc về cô.

Mộc Lạp Lạp cũng xem nhẹ đối với tiền tài, huống hồ cô sớm muộn phải trở về Mộc gia, đến lúc đó mọi thứ Mộc Diệp đoạt của cô đều phải trả lại toàn bộ cho cô.

Lúc ra khỏi Mộc gia, trên người Mộc Lạp Lạp chỉ mang theo một ít tiền lẻ, toàn bộ chi phiếu gì đó đều bị đóng băng.

Lúc trước khi ông Mộc đuổi cô đi từng nói: “Chờ đến khi nào mày suy nghĩ rõ ràng thì quay về xin lỗi em gái mày, thừa nhận lỗi lầm của mình, tao sẽ nhận mày là con gái.”

Xin lỗi? Đừng có mơ!

Sự kiêu ngạo cùng tự tôn của Mộc Lạp Lạp không thể cho phép cô trở lại nói xin lỗi với Mộc Diệp trước mặt cả gia tộc, trừng phạt như vậy còn đáng sợ hơn so với muốn cô chết.

Nhưng cô cảm thấy mình vẫn phải nghĩ cách quay về Mộc gia một chuyến. Trong phòng của cô có một két sắt, bên trong đều là đồ do mẹ để lại cho cô, ngoại trừ một số châu báu có giá trị không nhỏ, còn có một phần văn kiện.

Mộc Lạp Lạp chưa từng mở ra xem, cũng không biết bên trong rốt cuộc là gì. Di ngôn của mẹ là nếu cuộc sống sau này của Mộc Lạp Lạp gặp chuyện khó khăn gì không cách nào giải quyết thì mới mở ra.

Cô mơ hồ cảm thấy đồ vật bên trong kia đối với mình mà nói sẽ rất quan trọng.

Mặc dù Mộc Diệp chiếm phòng của cô làm của riêng ả, nhưng cũng không cách nào mở két sắt kia ra. Ngoài mật mã ra còn cần dấu vân tay của cô.

Nhưng bây giờ cô còn chưa biết làm thế nào để quay lại lấy mấy thứ kia, tạm thời để ở đó cũng được, dù gì Mộc Diệp cũng không mở ra được.

“Cũng không phải sao, nhìn dáng vẻ ăn mặc của cô ta thì biết.”

Thời gian ngồi lê đôi mách không có kéo dài lâu lắm, việc này giống như đặc biệt chuẩn bị cho người mới là Mộc Lạp Lạp. Có lẽ là đối với mỗi người mới đều phải nhắc nhở một lần, không được phép có ý đồ với tổng giám đốc.

Nói không chừng đây là Mộc Diệp dặn bảo xuống?

Truyền thống của phòng làm việc gì đó...

Mộc Lạp Lạp không khỏi cảm thấy buồn cười với sức tưởng tượng bây giờ của mình. Nhưng đã đến nơi này, cô nhất định phải đề cao cảnh giác, cô không thể chỉ đơn giản làm việc như vậy.

Một ngày này làm việc rất thuận lợi, cũng bởi vì Mộc Lạp Lạp không có tiếp quản bất cứ nhiệm vụ mang tính thực chất gì.

Gần tới lúc tan làm. Thẩm Văn Xương cũng chưa từng xuất hiện. Hẳn là dạng ông chủ lớn ngày bận trăm việc chắc chắn sẽ không thường xuyên xuất hiện.

Mộc Lạp Lạp cũng không gấp. Điều cô muốn trước khi tiếp cận Thẩm Văn Xương là tóm được nhược điểm của Mộc Diệp dưới các tình huống.

Thế nên phải đợi Mộc Diệp lộ ra sơ hở, phải chờ ả tìm đến mình.

Mộc Lạp Lạp tin rằng sau khi Mộc Diệp biết mình làm việc ở đây, nhất định sẽ bắt đầu đến kiểm chuyện với mình.

Bây giờ cô án binh bất động, tất nhiên là đang chờ thời cơ thích hợp.

Trước khi Mộc Lạp Lạp đi Ric đã đến nhắc nhở cô vài câu: “Ngày mai nhớ đi làm đúng giờ, rất nhiều việc sẽ trực tiếp giao cho cô, cẩn thận một chút đừng để xảy ra lỗi.”

“Được ạ.” Mộc Lạp Lạp gật đầu.

“Cô về bằng gì?” Ric thuận miệng hỏi cô.

“À... Ngồi xe...” Mộc Lạp Lạp đương nhiên sẽ không nói là mình ngồi xe gì về. Xe Phó Cảnh Phi phải đưa mình đi làm là Bentley có cấu tạo đặc biệt, không những chống đạn mà còn phòng đạn, đẳng cấp an toàn vô cùng cao.

Về điểm này Mộc Lạp Lạp đương nhiên không có quyền từ chối. Phó Cảnh Phi nói cái gì thì cô ngoan ngoãn đón nhận là được rồi.

Nếu không thì Phó Cảnh Phi chắc chắn sẽ tức giận.

Cô chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ tức giận của Phó Cảnh Phi là lòng vẫn còn sợ hãi.

“Vậy cô dọc đường cẩn thận. Tạm biệt.”

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm, thật tốt là Ric không tiếp tục hỏi.

Rời khỏi công ty, Mộc Lạp Lạp vẫn để cho taxi dừng xe ở một quảng trường bên ngoài, gần như mở cửa xe ngồi vào ngay, chỉ sợ bị ai đó thấy.

“Mộc tiểu thư, thiếu gia nói để tôi đưa cô đi tìm cậu ấy.”

“Không về nhà?”

“Thiếu gia dặn chờ chuyện của cậu ấy xử lý xong.”

“Được rồi.” Mộc Lạp Lạp không để ý, tuy Phó Cảnh Phi muốn làm gì, dầu sao cô cũng không bận.

Thế nhưng lúc đến địa điểm, sau khi nhìn thấy Phó Cảnh Phi cùng với người ở bên cạnh anh thì tim Mộc Lạp Lạp đều bắt đầu đập dữ dội.

Đó là sau khi nhìn thấy kẻ thù, dòng máu khắp người cũng xúc động sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kẻ Thù Gặp Nhau

Thật ra cách ngày bỏ mình ở kiếp trước chỉ mới qua vài ngày mà thôi, nhưng giống như đã qua rất lâu.

Nhất là trước cái người thoát nhìn hiền lành và dịu dàng này, thù hận hai kiếp khiến trong nháy mắt khi Mộc Lạp Lạp nhìn đến ả thì không che giấu được cảm xúc của mình.

Nhưng rất nhanh, Mộc Lạp Lạp bình phục lại cảm xúc của mình, mặt lập tức xuất hiện vẻ cao ngạo như quá khứ.

Mộc Lạp Lạp không biết vì sao Phó Cảnh Phi đột nhiên muốn để mình tới gặp mặt với Mộc Diệp. Mộc Diệp ngồi bên cạnh Thẩm Văn Xương, trai xinh gái đẹp, dáng vẻ vô cùng thân thiết của hai người có thể nói là mọi người ganh tỵ.

Đứng ở cửa một hồi, Mộc Lạp Lạp cười lạnh đi vào: “Úi cha, tôi tưởng là ai chứ.”

Cô đi đến ngồi xuống bên cạnh Phó Cảnh Phi, khoanh tay đánh giá Mộc Diệp, giọng châm biếm: “Thì ra là em gái tốt của tôi.”

Đây mới là thái độ nên có của Mộc Lạp Lạp sau khi nhìn thấy Mộc Diệp. Cho dù bại bởi ả, cũng không chịu nhận thua, duy trì vẻ kiêu căng đáng thương hại.

Phó Cảnh Phi không nói chuyện, anh giống như chuyện không liên quan tới mình, lực chú ý vẫn để vào cái chén ở trước mặt.

Sau khi Mộc Lạp Lạp đổi thái độ, cố gắng dùng khoé mắt quan sát Phó Cảnh Phi, muốn nhìn xem rốt cuộc Phó Cảnh Phi đang nghĩ gì, nhưng cô còn chưa có bản lĩnh nhìn ra ý nghĩ của Phó Cảnh Phi. Anh hơi mím môi, ánh mắt trước sau vẫn lạnh như băng.

Mộc Diệp khẽ cười một tiếng, dáng vẻ tuyệt nhiên khác với Mộc Lạp Lạp, càng dịu dàng vô hại: “Chị, đã lâu không gặp.”

Đúng là đã lâu không gặp á, hai kiếp rồi.

Mộc Lạp Lạp gần giọng: “Mộc Diệp, mày đừng nên đắc ý quá sớm.”

Ánh mắt Mộc Diệp thuần lương, vẻ rất lo lắng: “Chị, sao chị vẫn như thế? Ba cũng nói chị không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không thì ông ấy vẫn sẽ không cho chị về nhà.”

“Hừ, mày nghĩ là tao thèm à? Mày cho là tao đi thi mày có thể lấy được gia sản của Mộc gia? Tao cho mày biết, mày đừng có mơ! Bất quá chỉ là con của một á điểm sanh ra mà thôi.” Lời của Mộc Lạp Lạp rất nặng, thật ra cũng là đang phát tiết.

Bởi vì Điền Hân, mẹ của Mộc Diệp, vốn chính là một tiểu tam, quyến rũ Mộc Chính Thịnh, cho rằng từ đó về sau có thể đắc đạo thăng tiên. Nhưng không ngờ là trước khi mẹ của Mộc Lạp Lạp qua đời, Mộc Chính Thịnh hoàn toàn không có nghĩ tới muốn cho Điền Hân vào cửa.

Thậm chí bây giờ Mộc Diệp được nhận về Mộc gia, nhưng Điền Hân ở Mộc gia cũng không có thật sự được danh phận gì.

Đây là sự vô tình của Mộc Chính Thịnh. Ông ta chơi gái ở bên ngoài, nhưng xưa nay sẽ không cho những người đàn bà kia danh phận.

Lúc trước Điền Hân sinh ra Mộc Diệp là vì lên lút gạt Mộc Chính Thịnh mới tìm được cơ hội mang thai.

Mục đích à, đương nhiên chính là muốn mượn đứa con trong bụng để bức vua thoái vị.

Nhưng có lẽ Điền Hân cũng thật không ngờ, Mộc Chính Thịnh ban đầu đối với Mộc Diệp cũng không thèm quan tâm, dù sao cũng chỉ là một đứa con gái.

Đây không phải là lỗi của một người. Nhưng loại hành vi của Điền Hân khiến cho Mộc Lạp Lạp vô cùng khinh thường.

Đối với người cha kia của mình, Mộc Lạp Lạp bây giờ cũng không có bất kỳ cảm tình gì, cảm thấy ông ta chính là một người đàn ông cặn bã trăm phần trăm.

Mộc Lạp Lạp không chút khách sáo nói ra những lời này, chính là để bôi đen hình tượng của mình.

Dù gì cô ở trước mặt Mộc Diệp làm ác còn thiếu sao, đến cuối cùng chẳng phải đều ngược lại tổn thương chính mình.

Bây giờ nếu đột nhiên thay đổi, nhất định sẽ khiến cho Mộc Diệp cảnh giác. Dựa vào cơ trí của Mộc Diệp, chỉ cần Mộc Lạp Lạp có thay đổi nhỏ nhỏ đều sẽ lập tức phát hiện.

Mộc Diệp lập tức mở to hai mắt, trong hốc mắt bắt đầu ngân ngấn nước mắt: “Chị, sao chị lại nói như vậy? Em đã nhường nhịn chị đủ điều, tại sao chị còn muốn nhắm vào em như vậy? Nhắm vào em thì thôi đi, em có thể nhịn, nhưng mà mẹ em cũng không có làm gì, sao chị muốn gây sự như vậy?”

Á vừa nói vừa nghẹn ngào, một bộ dạng đầm đìa đáng yêu. Lời bộc bạch khiến cho Thẩm Văn Xương triệt để nghiêm mặt, kéo Mộc Diệp vào trong lòng, sắc mặt khó coi: “Mộc Lạp Lạp, cô đừng có quá đáng!”

Mộc Lạp Lạp không thèm quan tâm liếc bọn họ: “Thế nào, Mộc Diệp, chẳng lẽ tao nói dối? Trước đây không phải là mẹ mày lúc làm thư ký cho ba tao thì có ý quyến rũ ông ấy? Bây giờ xem ra mày quả nhiên là ruột thịt, bản lĩnh quyến rũ đàn ông rất lợi hại.”

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp chính là như vậy, luôn không có kỳ chút nào nói ra những lời trong lòng. Mặc dù chuyện cô nói đều là thật, nhưng khi không có người tin cô thì cô nói sự thật cũng sẽ biến thành lý do để người ta phỉ nhổ.

Khi đó cô vô cùng không hiểu, có một số việc thật ra có thể đổi một cách khác càng tiện hơn để giải quyết, mà không chỉ đã miệng tạm thời.

Bây giờ tuy cô đã hiểu, nhưng cũng vẫn phải làm như vậy, ít nhất bây giờ không thể lộ tẩy.

Dù sao thì Thẩm Văn Xương vốn chán ghét mình, biểu hiện của mình quá đáng một chút là vì khiến cho sự chán ghét của hắn đối với mình sâu hơn mà thôi.

Mình chỉ cần ở trong công ty của Thẩm Văn Xương, còn sợ gì tìm không được cơ hội sửa đổi hình tượng?

Mộc Diệp trực tiếp dựa ở trên vai Thẩm Văn Xương nhỏ giọng khóc nức nở, bộ dạng quyến rũ mê người quả thật khiến người ta đau lòng. Sự là bất cứ ai thấy hình ảnh như vậy đều sẽ cho rằng Mộc Lạp Lạp là một kẻ xấu, Mộc Diệp là một người vô tội bị hại.

Thẩm Văn Xương dỗ dành Mộc Diệp, lạnh lùng nói: “Mộc Lạp Lạp, nếu không phải nể mặt cô là chị của Mộc Diệp, hôm đó tôi đã không cho cho vào làm việc ở công ty của tôi.”

Mộc Lạp Lạp nhướn mày: “Nói như là tôi rất muốn vào ý. Thế nào, Thẩm thiếu gia định bụng yêu ai yêu cả đường đi, tiện đường thiên vị tôi người chị này một phen?”

Thẩm Văn Xương bị thái độ của Mộc Lạp Lạp làm cho tức giận hoàn toàn: “Mộc Lạp Lạp, cô thật sự được lắm!”

Hắn nhìn về phía Phó Cảnh Phi: “Hôm nay là nể mặt Phó thiếu chúng tôi mới đến gặp mặt. Nghĩ nếu như Mộc Lạp Lạp có thay đổi để cho Mộc Diệp nói tốt giúp cô ta, cho cô ta trở lại Mộc gia. Bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết.”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp lộp bộp một tiếng. Trời ạ, cô diễn quá chuyên tâm đến mức quên mất Phó Cảnh Phi còn ở chỗ này đây!

Phó Cảnh Phi vẫn im lặng không lên tiếng ngồi ở đó, bầu không khí quanh thân đều thu liễm, mặt mày sắc bén vẻ châm biếm, cười như không cười, thờ ơ lạnh nhạt với tất cả.

Cuối cùng Mộc Lạp Lạp cũng biết tại sao Mộc Diệp muốn biểu hiện yếu đuối như vậy. Ngoại trừ tiếp tục tăng thêm chán ghét của Thẩm Văn Xương đối với mình, quan trọng nhất có lẽ là muốn khiến cho mình lộ bộ mặt thật, để Phó Cảnh Phi chứng kiến chứ gì?

Hiện giờ người duy nhất sẵn lòng chấp nhận mình cũng chỉ có Phó Cảnh Phi. Nếu như Phó Cảnh Phi bởi vì mình biểu hiện đủ loại xấu xa mà không nhận được nữa, nói không chừng cũng sẽ cách xa mình như những người khác.

Cô vừa biểu hiện hung hăng như vậy, nhưng không thật sự như Mộc Diệp nói!

Mộc Lạp Lạp của quá khứ dĩ nhiên sẽ không quan tâm đến những điều này, nhưng bây giờ cô gần như xem Phó Cảnh Phi trở thành cọng cỏ cứu mạng duy nhất của mình, sao có thể ngay cả anh cũng mất đi?

Mộc Diệp tựa vào vai Thẩm Văn Xương khóc thầm, trong lúc không ai thấy, cười rất nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mạch Não Thần Kỳ

Đã lâu rồi Mộc Lạp Lạp chưa từng khản trương như thế, cô không cách nào nhìn ra cảm xúc từ trong mắt sâu không thấy đáy của Phó Cảnh Phi. Cũng không biết anh có bất kỳ bất mãn gì với biểu hiện vừa rồi của mình hay không.

Ngộ nhờ anh thật sự thất vọng đối với cô, cô thật coi như được một mất mười.

Nhịp tim không nhận được nhanh hơn, trong mắt Mộc Lạp Lạp không tự chủ tràn đầy vẻ khản trương.

Thẩm Văn Xương giống như không kèm được giận nhìn Phó Cảnh Phi, giọng điệu không tốt.

Nhưng Phó Cảnh Phi tựa như không cảm giác, anh thường thức chén trà xinh xắn ở trong tay, trong mắt một mảnh đen như mực, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Bầu không khí đều lâm vào nhịp điệu chậm chạp theo sự yên lặng của Phó Cảnh Phi. Trên gương mặt đẹp như tranh vẽ của anh chậm rãi gợn lên một nụ cười nhạt.

Nụ cười lạnh lùng mang theo khinh miệt, nhìn tất cả bằng nửa con mắt. Phó Cảnh Phi lười biếng nâng mí mắt nhìn về phía Thẩm Văn Xương, nhưng ánh mắt gần như không hề chiếu vào mặt của Thẩm Văn Xương.

Giọng của anh bình thản, mang theo vẻ khinh thường mọi thứ bẩm sinh, nhưng có vài phần sắc bén, nổ tung trong tim của mỗi người: “Mộc Lạp Lạp là người của tôi, có trở về Mộc gia hay không thì thế nào? Không nhọc Thẩm thiếu gia quan tâm.”

Thật ra trước kia Phó Cảnh Phi cũng không xưng hô như vậy với Thẩm Văn Xương, nhưng lúc này lại học giọng điệu vừa rồi của Mộc Lạp Lạp, không cần giễu cợt nhưng giống như xáng một bạt tai trên mặt của Thẩm Văn Xương.

Thật sự là buồn cười, người phụ nữ của Phó Cảnh Phi anh mà cần các người tới thương hại, tội nghiệp cô ấy sao?

Mạch não của Phó thiếu gia tuyệt nhiên không giống với người bình thường, chẳng những không bất mãn vì biểu hiện không tử tế vừa rồi của Mộc Lạp Lạp, mà còn để anh nhìn thấu lòng muốn thương hại cô của Thẩm Văn Xương và Mộc Diệp.

Anh ước gì đem tất cả mọi thứ tốt cho cô, khi nào tới phiên người khác quản?

Phó thiếu gia cảm thấy quyền sở hữu Mộc Lạp Lạp của mình bị khiêu chiến, tâm tính vốn vui giận thất thường lúc này lại giở ra, mặc dù đối với người có gia thế hơi cường đại như Thẩm Văn Xương nhưng cũng không khách sáo chút nào.

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp không biết suy nghĩ trong lòng của Phó Cảnh Phi, cô chỉ sau khi nghe câu nói kia của Phó Cảnh Phi thì lập tức yên tâm.

Xem ra Phó Cảnh Phi thật sự còn đặc biệt hơn so với cô tưởng tượng. Người này hoàn toàn không để ý đến cô không hiền lành hay gì gì đó.

Người thật sự để ý tới những điều này có lẽ đã cách xa cô từ lâu.

Thẩm Văn Xương giận nhưng không cách nào biểu lộ. Phó Cảnh Phi không phải là người thường, làm địch với anh ta hiển nhiên không phải là quyết định đúng đắn của một thương nhân có thể làm.

Nhưng ngọn lửa trong lòng lại chậm chạp tiêu tan, Thẩm Văn Xương dời mắt đến trên người Mộc Lạp Lạp. Đối phương còn nghịch ngợm le lưỡi với hắn một cái, cười rất đắc ý, bộ dáng sinh động đẹp quyến rũ, giống như có thể rọi sáng u tối.

Nói đến ngoại hình, Mộc Lạp Lạp có thể toàn thắng Mộc Diệp. Bản thân Điền Hân cũng chỉ là một phụ nữ có ngoại hình chung chung, trước đây bà ta có thể thành công quyến rũ Mộc Chính Thịnh cũng bởi vì bà ta dịu dàng và chăm sóc mà thôi. Cho nên Mộc Diệp cũng lắm coi như là mặt mày đẹp dễ thương mà thôi.

Mộc Lạp Lạp lại thừa kế ưu điểm ngoại hình đẹp nhất của mẹ. Đôi mắt đen láy đẹp mê người, ngậy thơ giống như nai con nhưng cũng xinh đẹp gợi cảm, bất cứ ở khía cạnh nào cũng tìm không thấy khuyết điểm.

Lúc trước sở dĩ Mộc Chính Thịnh không chịu đem Điền Hân về Mộc gia cũng bởi vì ông ta thủy chung vẫn không nỡ bỏ mẹ của Mộc Lạp Lạp. Một đại mỹ nhân chân thật như vậy, đối với một người đàn ông thành thạo vẫn lén lút ở bên ngoài tìm kiếm kích thích như Mộc Chính Thịnh mà nói, trước sau vẫn yêu cái người ở nhà hơn.

Nếu không phải mẹ của Mộc Lạp Lạp chết bất ngờ, bây giờ Điền Hân cũng không có khả năng vào nhà.

Con người Thẩm Văn Xương thâm thay đổi vài lần rõ ràng, cuối cùng cũng chỉ nén xuống mọi bức tức: “Nếu Phó thiếu đã nói vậy, chúng tôi đây sẽ không xen vào chuyện của người khác. Mộc Lạp Lạp, cô tự giải quyết cho tốt đi.”

Mộc Diệp đứng lên theo Thẩm Văn Xương, cũng thật không ngờ thái độ của Phó Cảnh Phi lại cứng rắn như thế. Trong lòng ả thầm mắng, tiện nhân Mộc Lạp Lạp này ngoại trừ gương mặt đó thì cũng sẽ không có bất kỳ ưu điểm gì, nhưng có thể khiến Phó Cảnh Phi tiếng tăm lừng lẫy thành phố Long cung chiều cô ta như vậy!

Nhưng trên mặt ả vẫn là vẻ tội nghiệp sau khi bị ức hiếp, ngoan ngoãn cùng rời đi với Thẩm Văn Xương, không khóc không nháo, khiến trong lòng Thẩm Văn Xương rốt cuộc bình phục một ít.

Nhìn bọn họ đi, Mộc Lạp Lạp nhìn không được phun ra một câu: “Anh có muốn gọi bọn họ tới thì cũng nói trước một tiếng với em á, em không có chuẩn bị chút nào, vừa rồi khăn trương muốn chết.”

Nhưng Phó Cảnh Phi lại không lên tiếng, ánh mắt cực lạnh kè gần vào cô.

Mộc Lạp Lạp cảm giác được sự biến hoá của ánh mắt Phó Cảnh Phi, lắp bắp hỏi: “Sao, sao vậy?”

Phó Cảnh Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp: “Vừa rồi em cười với hắn.”

Bầu không khí mơ hồ truyền đến một mùi giấm chua, Mộc Lạp Lạp lại nở nụ cười lần nữa: “Có sao.”

Nụ cười này sáng chói một cách khó hiểu trong mắt Phó Cảnh Phi, con người anh tối sầm lại: “Không cho phép có lần sau.”

Cho dù có lần sau, cũng chỉ có thể cười với anh.

“Được.” Mộc Lạp Lạp trả lời rất sáng khoái, đầu sao vừa rồi cô cũng chỉ bởi vì hơi đắc ý mà thôi.

Đặc biệt là thái độ của Phó Cảnh Phi khiến cô rất vui, khiến cô hiểu rõ, mặc kệ cô làm cái gì, ít ra đều có một người như thế đang ủng hộ cô.

“Những lời em nói vừa rồi, anh không cảm thấy rất đáng ghét sao?” Mộc Lạp Lạp nghĩ đến liền hỏi ra miệng

Phó Cảnh Phi nhìn cô, chậm rãi đưa ra tay của mình,捏捏 má của Mộc Lạp Lạp, xúc cảm hết sức trơn mềm.

Anh nói: “Tôi thích xem bộ dáng em giả vờ.”

Từ giây phút vào cửa trở đi, hình dáng kia của Mộc Lạp Lạp đều hoàn toàn khác với mấy ngày nay, càng giống như Mộc Lạp Lạp chân thật kia, vừa kiêu ngạo vừa xấu xa.

Nhưng Phó Cảnh Phi biết, tính cách này cũng chỉ là nguy trang thôi, là Mộc Lạp Lạp muốn tự nguy trang càng thêm kiên cố, cô ấy thật ra là người nhất gan và khờ dại, không nhiều mưu trí, lòng dạ thẳng thụt.

Cũng mặc kệ Mộc Lạp Lạp là ai, Phó Cảnh Phi đều thích cô.

Mộc Lạp Lạp bị giọng nói trầm thấp của Phó Cảnh Phi trêu chọc mặt đỏ rần, ngượng ngùng quay mặt sang chỗ khác, cổ tình lãnh đạm: “Ồ.”

Phó Cảnh Phi nhếch môi vào lúc cô không nhìn thấy, ý cười nhanh chóng biến mất, nhàn nhạt vỗ vỗ đầu cô: “Thế nào, hôm nay đã gặp được người, ý muốn báo thù càng thêm mãnh liệt?”

Mộc Lạp Lạp một chút cũng không hiểu Phó Cảnh Phi này rốt cuộc nghĩ cái gì. Tâm tư của anh dường như vô cùng khó đoán như hoàng đế ở cổ đại. Mộc Lạp Lạp không hiểu, liền không tiếp tục suy nghĩ nữa, chuyên tâm trả lời câu hỏi của anh: “Ý muốn báo thù cho tới bây giờ đều chưa từng phai nhạt.”

Phó Cảnh Phi lại chuyển chủ đề: “Vì vậy, em muốn rời khỏi lòng tôi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chị

Mộc Lạp Lạp dừng lại: “Đây, đây, đây không phải cùng một vấn đề!”

Phó Cảnh Phi cách cô rất gần, dường như hít thở của hai người đều có thể đan lại với nhau, sinh ra cảm giác ái muội.

“Em báo thù xong sẽ trở lại Mộc gia, có phải vậy hay không?” Phó Cảnh Phi dùng giọng điệu nặng nề hỏi cô, âm cuối xuống giọng, mang theo một chút tức giận mờ nhạt.

Sao anh lại đột nhiên nói tới đề tài này! Mộc Lạp Lạp không biết có phải Phó Cảnh Phi này bị thần kinh không, mới vừa rồi tốt đẹp, liền lại quán vào vấn đề này.

Trong đầu bỗng có một ý nghĩ, Mộc Lạp Lạp hỏi anh với vẻ không chắc chắn: “Không phải là vừa rồi Mộc Diệp nói cái gì với anh chứ?”

Con người đen như mực của Phó Cảnh Phi không chớp một cái, giống như ngầm thừa nhận.

“Em biết mà!” Mộc Lạp Lạp thoáng cái rất tức giận. “À quả nhiên là phải nắm bắt tất cả cơ hội gây chia rẽ, muốn khiến em trở nên cô lập hoàn toàn, tốt nhất là chỉ có thể cô đơn một mình, à mới yên tâm.”

Phó Cảnh Phi tiếp tục nhìn cô. Sống mũi cao dưới ánh đèn tạo thành một độ cong rất đẹp, đôi môi thoạt nhìn hơi bạc tình mím lại với nhau, vẫn không nói một lời.

Dưới sự hận thù đối với Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp vỗ vỗ ngực cam đoan: “Em thề, dù báo thù xong em cũng sẽ không rời đi.”

Nhưng có một câu còn chưa nói ra, đó là sẽ xem Phó Cảnh Phi như người thân mà đối đãi.

Dù sao bây giờ Mộc gia đối với cô mà nói chỉ là một cục tức nghẹn ở trong lòng, bởi vì đã bị Mộc Diệp đoạt đi nên mới canh cánh trong lòng, đợi đến lần nữa đoạt lại thứ thuộc về cô, cô cũng sẽ không quan tâm nữa.

Nhưng may là cô không nói ra ý nghĩ chân thật, nếu như Phó Cảnh Phi biết, cuộc sống sau này của cô cũng đừng muốn được yên ổn.

Trong mắt Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi như là người đứng ở trên mây, cô hoàn toàn không đáng giá để anh đối với cô tốt vô điều kiện như vậy, phải có người tốt hơn cùng với anh mới đúng.

Cô muốn làm chính là để Phó Cảnh Phi dừng lại theo như kiếp trước, vì cô mà gặp nhiều phiền não, sau này đi một bước nhìn một bước đi.

Phó Cảnh Phi nghe xong cam đoan của Mộc Lạp Lạp, trong mắt rốt cuộc nổi lên ý cười nhợt nhạt.

Sở dĩ anh như vậy với Mộc Lạp Lạp cũng không hoàn toàn như Mộc Lạp Lạp nghĩ. Mặc dù Mộc Diệp đã nói một chút gây chia rẽ, nhưng hoàn toàn không có vào tai của Phó Cảnh Phi.

Anh có ý hỏi như vậy, mục đích chính là chọc giận cô, sau đó đạt được cam đoan của cô.

Nếu như bàn về bụng dạ, một trăm Mộc Lạp Lạp cũng không sánh bằng Phó Cảnh Phi.

Người này có rất nhiều cách ăn trọn cô, chẳng qua phải xem anh có muốn làm như vậy hay không mà thôi.

“Ăn cơm trước, sau đó về nhà.” Phó Cảnh Phi nói dứt khoát, bảo người phục vụ dọn đồ ăn lên.

Hôm nay sở dĩ muốn cho Mộc Lạp Lạp gặp Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương là để cho bọn họ biết rõ, mặc kệ tình cảnh hiện giờ của Mộc Lạp Lạp ra sao, đều là người của Phó Cảnh Phi anh.

Nếu không phải vì Mộc Lạp Lạp đề xuất ý tưởng muốn tự báo thù, Phó Cảnh Phi cũng đã tính giải quyết toàn bộ Mộc Diệp. Nếu Mộc Lạp Lạp có ý này, vậy anh theo cô chơi một chút, bắt quá chỉ lãng phí chút thời gian mà thôi.

Mặc cho Mộc Lạp Lạp gặp phải cái gì, cuối cùng đều sẽ có anh đi giải quyết.

Người của anh thì do chính anh đến che chở, cô thích như thế nào thì chơi như thế đó, chỉ cần... cô không rời khỏi anh.

Mộc Lạp Lạp cũng thả lỏng lòng mình, cùng Phó Cảnh Phi ăn xong bữa cơm rồi mới về nhà.

Mà trước đó, Thẩm Văn Xương mang theo tức giận rời đi cùng Mộc Diệp, trên đường trở về đều vô cùng im lặng.

Mộc Diệp dịu dàng tựa vào lòng Thẩm Văn Xương, giọng khê khàng chậm rãi: “Văn Xương...”

Tầm mắt của Thẩm Văn Xương đặt bên ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì mà kiểm soát lại, nhìn ra được tâm tình không tốt.

“Sao vậy?” Nhưng hần vẫn thu hồi lửa giận sinh ra ở chỗ Phó Cảnh Phi, sờ sờ mái tóc đen của Mộc Diệp.

Mộc Diệp là một người yếu đuối thương, dịu dàng hiểu ý người, lại khác với phụ nữ thông thường, không thêm quan tâm đối với tiền tài của hần, có cá tính của mình, là loại người Thẩm Văn Xương chưa từng gặp cho tới bây giờ, bất tri bất giác đã bị cô ấy thu hút.

Hiện nay hai người cùng với nhau cũng có một khoảng thời gian rất dài, tình cảm vững chắc, không có bất kỳ trắc trở gì.

Vừa vận gia thế của cô ấy cũng rất tốt, không đến mức khiến người của Thẩm gia có bất mãn gì, giống như mọi thứ đều nước chảy thành sông*.

(*mọi việc thành công một cách tự nhiên)

Thế nhưng bây giờ Thẩm Văn Xương lại có chút bức dọc không rõ, luôn cảm thấy có thứ gì đang phiền não hần, nhưng lại không tìm ra được nguyên nhân cụ thể.

“Những lời Phó Cảnh Phi nói ngày hôm nay là có ý gì?” Mộc Diệp nhìn Thẩm Văn Xương, nũng nịu hỏi hần. “Không phải Phó Cảnh Phi muốn giúp chị em trở lại Mộc gia chứ?”

Nhắc tới hai người này, mặt Thẩm Văn Xương thoáng hiện lên chút mây đen rồi nhanh chóng ẩn đi. Hần bình tĩnh không chớp mắt trả lời: “Có lẽ vậy, sao bỗng nhiên hỏi cái này?”

“Em nghĩ rằng... nếu như chị có thể trở lại thì tốt vô cùng. Một mình chị ấy cứ ở Phó gia cũng không tốt lắm đâu. Hai người hiện giờ lại không có quan hệ gì, thanh danh của chị ấy sẽ có bị ảnh hưởng hay không? Ngộ nhớ sau này Phó Cảnh Phi đổi ý không cần chị ấy nữa, đó chẳng phải là khiến chị ấy được một mất mười sao?”

Mắt Thẩm Văn Xương đầy yêu thương nhìn Mộc Diệp: “Sao em lúc nào cũng khờ như vậy, em xem Mộc Lạp Lạp đối với em như thế, em vẫn bệnh vục cô ta?”

Mộc Diệp cúi đầu, tựa vào trong ngực Thẩm Văn Xương, giọng nói dịu dàng, nhưng ánh mắt sắc bén hung ác: “Chị ấy trước sau gì cũng là chị của em, cho dù chị ấy làm cái gì, em đều phải tha thứ cho chị ấy, không phải sao?”

Thẩm Văn Xương thở dài: “Cho nên em mới lúc nào cũng thua thiệt cô ta. Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không cần phải nhường nhịn cô ta. Cái loại tính tình kiêu căng như cô ta nhất định là bị các người nhường nhịn đủ điều mà thành.”

Mộc Diệp nói: “Vậy làm sao bây giờ? Nghe giọng điệu của chị như không muốn quay về Mộc gia? Cho dù có Phó Cảnh Phi giúp chị ấy, ba không đồng ý thì chị ấy vẫn không cách nào quay về.”

Thẩm Văn Xương đang suy nghĩ vấn đề này, tạm thời không trả lời.

Mộc Diệp nhân cơ hội mở miệng: “Bằng không thì em nói với ba một tiếng, để cho chị ấy tạm thời quay về, cũng không thể ở mãi tại Phó gia chứ? Tuy Phó gia gia đại nghiệp đại, nhưng chị ấy có thể cùng với anh ta hay không cũng chỉ là một câu nói của anh ta? Nếu anh ta nói không cần chị ấy, chị ấy tốt xấu gì cũng có thể ở nhà của mình.”

Tổng kết lại ý của Mộc Diệp là muốn nghĩ cách đem Mộc Lạp Lạp về nhà, không nên để cô tiếp tục sống chung một chỗ với Phó Cảnh Phi.

Thẩm Văn Xương không khỏi nghĩ tới khuôn mặt với nụ cười rực rỡ quyến rũ kia, giống như là tinh linh trong rừng, dễ dàng câu hồn phách người ta.

“Tuy em vậy, tự em quyết định là được rồi, dù sao thì cô ấy là chị của em.” Thẩm Văn Xương nhìn như không có ý kiến.

“Vậy đến lúc đó anh cũng giúp chị nói tốt với ba nhé? Nếu không thì em sợ ba sẽ không đồng ý, ông ấy bây giờ bị chị làm tức giận đến tim cũng không tốt lắm.”

“Ừm.”

Mộc Diệp lấy được trả lời khẳng định, cười rất vui vẻ.

Chị của tôi ơi, có cái gì càng khốc liệt hơn so với đạt được rồi lại mất đi đây? Chờ đến khi chị về đến nhà, lại phát hiện chị chẳng là cái thá gì, khi chị nghĩ muốn quay lại thì phát hiện ngay cả Phó Cảnh Phi của chị cũng không muốn chị nữa, chị có sụp đổ hay không đây? Có thể tiếp tục giương giương đắc ý giống như bây giờ hay không?

Tôi chờ xem bộ dáng thê thảm nhất của chị.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Em Rất Tốt

Mộc Lạp Lạp đang trên đường quay về Phó gia cùng Phó Cảnh Phi thì nhận được điện thoại của Ngôn Viễn.

Nếu không phải lúc này Phó Cảnh Phi đã kêu người trả điện thoại di động lại cho cô thì nhất định cũng không cách nào nhận được điện thoại.

Trong khoảnh khắc di động vang lên, Mộc Lạp Lạp nhìn số điện thoại hiện lên trên di động, nhất thời không có phản ứng.

Nếu Ngôn Viễn không gọi điện thoại tới, hai ngày nay Mộc Lạp Lạp có nhiều chuyện để nghĩ đến nên cũng nhanh chóng quên đi sự hiện hữu của y.

Từ ngày ở quán cà phê đó, Mộc Lạp Lạp cự tuyệt yêu cầu của y bảo cô đi lừa gạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi, hơn nữa còn dùng quan hệ thân mật của Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương kích thích y một chút, khiến tâm thần y tạm thời hỗn loạn sau khi rời đi, vẫn không có động tĩnh.

Mộc Lạp Lạp đã tưởng rằng Ngôn Viễn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Sau khi chuông điện thoại vang lên, Phó Cảnh Phi đang ngồi ngay ngắn yên lặng hát đầu nhìn Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp hơi chột dạ một cách khó hiểu, sau khi nhận cú điện thoại, ngay cả âm lượng cũng không tự chủ hạ thấp xuống: “A lô, Ngôn Viễn?”

“Lạp Lạp, em ở đâu?” Giọng của Ngôn Viễn vẫn vô cùng thân thiết như thường ngày, không có bất kỳ khác biệt gì, thật giống như bọn họ đối xử với nhau trong mười năm qua, quen thuộc như bạn thân của nhau.

Giọng Ngôn Viễn xuyên qua điện thoại truyền tới, ánh mắt Phó Cảnh Phi nhìn Mộc Lạp Lạp lập tức lạnh đi.

Mộc Lạp Lạp vội trả lời: “Em ở trên xe... Sao vậy?”

“Chuyện anh nói với em lúc trước, em nghĩ sao?” Y cười nói. “Anh còn đang đợi trả lời của em, Lạp Lạp.”

Một tiếng Lạp Lạp đó có thể nói là nỡ ám đến rung động tâm can không thôi, khiến Phó Cảnh Phi ở bên cạnh nghe thấy, nhiệt độ ánh mắt lại thấp xuống vài phần.

Lúc trước y nói với cô cái gì ấy nhỉ? Mộc Lạp Lạp trước đây chưa hề sợ Phó Cảnh Phi, lúc này lại hơi kinh hãi, bị ánh mắt sắc như dao của anh khoét đến tim đều đau.

À, hình như là bảo cô nghĩ cách lấy được cổ phần công ty trong tay của Phó Cảnh Phi, sau đó cùng y đối phó với Phó Cảnh Phi, y sẽ giúp cô trở lại Mộc gia với lại giải quyết Mộc Diệp.

Nhưng đương nhiên đây chỉ là tiến trình của kiếp trước. Bây giờ tuy nói Mộc Lạp Lạp bị khuôn mặt rõ ràng không lộ vẻ gì nhưng lại mang theo âm u lạnh lẽo của Phó Cảnh Phi làm chần động đến vô cùng căng thẳng, nhưng vẫn có thể bảo trì một chút bình tĩnh cuối cùng, lập tức trả lời y: “Chuyện đó chẳng phải em đã từ chối anh sao, cách ấy khẳng định không đáng tin, chúng ta phải nghĩ cách khác.”

“Lạp Lạp, chỉ bằng quan hệ của hai chúng ta, em cũng nên tin tưởng anh. Còn có chuyện anh không làm được sao?” Ngôn Viễn lời lẽ quả quyết, giống như là bị người ta bỏ thuốc định tâm hoàn, không khiến cho Mộc Lạp Lạp vào bẫy là không được.

Nhưng câu “quan hệ của hai chúng ta” đã vô ý chạm phải vảy ngược, mắt Phó Cảnh Phi trở nên rất lạnh, ánh mắt dần dần bất thiện.

Mộc Lạp Lạp bị anh nhìn cực kỳ chột dạ, nhưng lại không thể làm Ngôn Viễn ở đầu bên kia dừng lại, chỉ có thể chọn kế sách hoãn binh: “Nếu không thì lúc nào đó chúng ta gặp mặt nói tí mi đi? Trong điện thoại nói cũng không rõ lắm.”

“Phó Cảnh Phi có thể thả em ra ngoài?” Ngôn Viễn giống như rất nghi ngờ.

“Việc này...” Mộc Lạp Lạp chỉ có thể nói. “Gần đây em vì để đạt được tín nhiệm của hấn nên biểu hiện cực kỳ tốt, hấn sẽ phải thả em ra ngoài...”

Lời này vừa nói ra, Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình cũng sắp bị ánh mắt của Phó Cảnh Phi giết chết.

Một ánh mắt mà thôi, cũng có thể có tác dụng tổn thương đáng kể. Người đàn ông này nổi lên biến thái thật sự quá khủng khiếp đi được!

“Vậy thì tốt, chúng ta hẹn chừng nào gặp mặt? Chiều mai thế nào?” Ngôn Viễn có phần vội vã không nhịn được.

“Vậy chiều mai đi, sáu giờ ở quán cà phê lần trước.”

Cúp điện thoại, hơi thờ lạng lạng toàn thân Phó Cảnh Phi có thể nói là chưa từng giảm chút nào.

Mộc Lạp Lạp giơ tay đầu hàng: “Lời vừa rồi của em đều chỉ để gạt y mà thôi! Em bảo đảm không có nghĩ như vậy! Em thật không có dối anh!”

Đầu chân mày nhíu lại của Phó Cảnh Phi hơi giãn ra một chút: “Ừm.”

Mộc Lạp Lạp lại nói: “Em và y gặp mặt lần trước chẳng phải đã báo qua với anh rồi sao? Buổi chiều ngày đó em còn mua bánh bông lan về cho anh...”

“Ừm.” Ánh mắt Phó Cảnh Phi cuối cùng dịu xuống vài phần.

Nhưng trong lòng đã âm thầm tính toán, liên quan tới cái người vừa mới gọi điện thoại kia.

Mộc Lạp Lạp nói tiếp: “Bởi vì báo thù chán chán sẽ có quan hệ với y, cho nên em mới phải làm cho y tin em...”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi khôi phục lại bình thường, đột nhiên nói: “Tôi có thể giúp em.”

Mộc Lạp Lạp lắc đầu: “Không cần, em tự mình làm. Đây là chuyện của em, em không muốn mang phiền phức tới cho anh.”

Giống như đã sớm biết câu trả lời này của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi cũng không có chút bất ngờ nào, bình tĩnh trả lời: “Chờ đến lúc em cần tôi, tôi sẽ giúp em.”

Anh nói không đầu không đuôi nhưng ngụ ý là bảo Mộc Lạp Lạp không cần phải sợ, cho dù gặp phải khó khăn gì anh cũng sẽ thay cô giải quyết.

Mộc Lạp Lạp không trả lời, nhưng lạnh lẽo ở trong lòng bỗng âm áp lên.

Cô vốn đã không có nhà, nhưng bởi Phó Cảnh Phi nên cô lại có một ngôi nhà khác.

Tuy nói chỗ này từng đối với cô mà nói chỉ là một phiền chán, khó có thể chịu đựng.

Nhưng sau cuộc bể dâu Mộc Lạp Lạp mới rõ cuộc hiểu rõ, Phó gia đối với cô mà nói, tương đương với cứu rỗi cuối cùng của cuộc đời.

Nếu không có sự tồn tại của Phó Cảnh Phi, cho dù cô luôn luôn ôm lòng báo thù cũng có lẽ không cách nào kiên trì.

Bởi vì kiên trì có hữu dụng gì đâu, bất quá là giải quyết tất cả kẻ thù, nhưng cuối cùng còn lại chẳng phải chỉ có mình cô lẻ loi trơ trọi?

“Anh cũng không chuẩn bị hồi kế hoạch của em là gì sao?” Mộc Lạp Lạp phát hiện Phó Cảnh Phi vậy mà thật không có hỏi mình. Anh nhìn như thờ ơ với kế hoạch báo thù của cô.

“Em muốn làm gì đều được cả.” Phó Cảnh Phi nhàn nhạt nói với cô. “Tôi sẽ ủng hộ em.”

“Anh thật sự không chán ghét em giống như bọn họ? Bởi vì em tuy hừng, không tử tế, thậm chí lòng dạ hẹp hòi, không thiện lương?” Đây coi như là tổng kết của Mộc Lạp Lạp đối với kiếp trước của mình. Dẫu sao thì khi đó cô ở trong mắt mọi người đúng là như vậy.

Cô cũng thật không hiểu rốt cuộc vì sao Phó Cảnh Phi sẵn lòng tin tưởng cô.

“Em rất tốt, không phải là như vậy.” Phó Cảnh Phi xoay mặt Mộc Lạp Lạp qua, bình tĩnh nhìn cô. “Cho dù trước đây không lâu em còn mỗi ngày cãi vã với tôi, nhưng tôi biết em không phải là như vậy.”

Lời nói không đầu vào đâu cũng đủ khiến cho Mộc Lạp Lạp cảm động rồi tỉnh rồi mù, vành mắt hồng hồng: “Tại sao? Tại sao có thể kiên định như thế?”

“Mộc Lạp Lạp em nhớ cho kỹ, không có tại sao, chỉ bởi vì em là em.” Giọng nói của Phó Cảnh Phi chắc chắn như đinh đóng cột.

Mộc Lạp Lạp sụt sịt vài cái: “Thật sự là... Sao trước đây em không phát hiện con người anh còn thật biết khôi hài.”

Phó Cảnh Phi nhíu mày: “Tôi không có đùa em.”

Anh nói lời thật.

Chỉ là bởi vì Mộc Lạp Lạp không biết mình tốt bao nhiêu.

Nhưng anh biết, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên Mộc Lạp Lạp kia.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thay Quần Áo

Mộc Lạp Lạp nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó Cảnh Phi, biết người đàn ông này chắc chắn sẽ không nói khoác.

Cô vui đầu, nhỏ giọng nói: “Được rồi, cảm ơn anh.”

Hình như ngoài một câu cảm ơn ra, cũng không có lời nào thích hợp hơn.

Về tới Phó gia, quán gia vẫn như cũ cẩn thận tận tâm mở cửa cho bọn họ, sau đó cùng Phó Cảnh Phi đi phòng sách.

Mộc Lạp Lạp trở về phòng, trước khi ngủ lại tính toán một phen.

Đối với Mộc Diệp, Ngôn Viễn, Thẩm Văn Xương, Mộc gia, rốt cuộc rất nhiều kế hoạch đã hình thành trong đầu Mộc Lạp Lạp.

Cô thận trọng, từ từ hoàn thành mục tiêu báo thù của mình.

Nếu đã sống lại lần nữa, sao có thể không đoạt lại tất cả những thứ mất đi ở kiếp trước?

Sáng sớm hôm sau, Mộc Lạp Lạp kinh ngạc phát hiện Phó Cảnh Phi thế mà vẫn chưa đi.

Dưới tình huống bình thường, Phó Cảnh Phi đều đã ra cửa rất sớm, hôm nay thế nhưng vẫn còn ở nhà.

Hôm nay Mộc Lạp Lạp cũng thức sớm, dù sao bây giờ cô cũng đã là người đi làm.

“Chào buổi sáng.” Mộc Lạp Lạp rất tự nhiên ngồi vào bàn ăn. Trước đây không lâu còn là người đối địch, bây giờ đã có thể chung sống với nhau rất tự nhiên, Mộc Lạp Lạp cảm thấy sự thay đổi của mình thật đáng mừng không ngờ.

Phó Cảnh Phi mặc áo sơ mi trắng. Trang phục khi làm việc của anh luôn là như vậy, từ cổ áo đến vạt áo đều cẩn thận tỉ mỉ, không có chút nếp nhăn nào.

Đuôi mắt Mộc Lạp Lạp chú ý đến kiểu tóc hôm nay của anh hình như có thay đổi nhỏ. Toàn bộ tóc đen được hất ngược ra sau, lộ ra cái trán cùng mặt mày anh khí. Hình ảnh yên lặng lạt báo đẹp vô cùng.

Cô chưa từng gặp qua những người khác của Phó gia, bởi vì thái độ từng không phối hợp của cô nên không có khả năng đi gặp những người khác của nhà họ Phó.

Chỗ hiện giờ bọn họ đang ở là nhà chính của Phó gia những năm gần đây. Người trong tộc thì đang ở nơi xa hơn thành phố Long một chút. Nhưng ở đây mới xem như là đại bản doanh chân chính của Phó gia. Người đứng đầu Phó gia, bao gồm một số thân thích quan trọng đều ở bên kia.

Phó Cảnh Phi giống như một ngoại tộc. Rõ ràng là người thừa kế duy nhất của Phó gia nhưng lại cách xa nơi các thành viên của gia tộc tụ tập, một mình ở lại bên thành phố Long này, bên cạnh ngoại trừ người làm cũng chỉ có một chú Phó quản gia.

Chủ yếu cũng bởi vì trước đây Mộc Lạp Lạp không quá chú ý tới tình hình cuộc sống của Phó Cảnh Phi, biết thỉnh thoảng nơi này sẽ có khách đến, nhưng cô chưa bao giờ phản ứng. Bây giờ thì không thể nhớ tới rốt cuộc là ai.

Mộc Lạp Lạp dĩ nhiên là không hiểu rõ tình hình nội bộ của Phó gia, ý nghĩ như vậy cũng chỉ mờ nhạt xẹt qua trong đầu cô, nhanh chóng biến mất.

“Chào buổi sáng.” Phó Cảnh Phi nhìn Mộc Lạp Lạp tới, trong mắt lập tức dịu đi.

Anh bỏ báo xuống, lấy thịt bacon* chiên để ở trước mặt cô, ngón tay thon dài còn đưa lên bộ đồ ăn: “Ăn đi.”

(*thịt bacon là phần thịt ba chỉ heo, được ướp và thái lát mỏng, thường dùng trong bữa sáng của phương Tây. Link tham khảo hình: <https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/31/Made20bacon.png>)

Cảm giác được Phó thiếu gia hầu hạ thật đúng là kỳ diệu. Mộc Lạp Lạp ngay lập tức lộ ra một nụ cười: “Cảm ơn.”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi tới lui trên người Mộc Lạp Lạp một chút, nhìn trang phục của cô, hơi híp mắt hỏi cô: “Sau này đều làm việc ở công ty của Thẩm Văn Xương?”

“Đúng vậy, đều sẽ ở đó trước khi đạt được mục tiêu kế tiếp.” Mộc Lạp Lạp vừa trả lời vừa bắt đầu ăn.

“Ừm.” Phó Cảnh Phi nhấp một ngụm trà, ánh mắt sắc bén vẫn đặt trên người cô.

Phó Cảnh Phi đang cân nhắc có muốn bảo Mộc Lạp Lạp đi lên đổi bộ quần áo hay không?

Cô mặc rất bình thường, áo sơ mi trắng cùng quần jeans, nửa chuyên nghiệp nửa bình thường, rất hợp với công việc của cô ở Thẩm thị.

Cũng bởi vì sau một ngày làm ở Thẩm thị hôm qua, cô phát hiện các đồng nghiệp chung quanh đều ăn mặc hơi tùy ý một chút. Trong mùa thu, không ít người vẫn ăn mặc vậy ngăn gợn cảm.

Nhưng chính tướng mạo của Mộc Lạp Lạp sau khi ăn diện sẽ lộ ra vẻ hơi sexy, hợp với loại áo sơ mi trắng mang theo vài phần khí chất cấm dục này, càng khiến cho Phó Cảnh Phi cảm thấy... muốn tốt hơn hết là nhốt cô ở trong nhà...

Nghĩ đến nếu làm như vậy sẽ khiến Mộc Lạp Lạp kịch liệt phản kháng, quan hệ của hai người sẽ theo thế mà trở lại tình trạng thù địch như lúc ban đầu, ngón tay thon dài của Phó Cảnh Phi cong lại thành nửa hình cung ở trên đùi, nhịp nhịp.

Trong cuộc sống ở kiếp trước của Phó Cảnh Phi, cảm thấy hứng thú đối với bất kể cái gì, chỉ cần chỉ tay một cái thì sẽ có người dâng lên, hoàn toàn không cần anh đi phiền nhiễu.

Người nhà họ Phó chưa bao giờ quan tâm có thể hay không, chỉ cần muốn thì sẽ nghĩ hết biện pháp đạt được.

Thế nhưng Mộc Lạp Lạp... Anh không thể tùy ý khống chế suy nghĩ của cô, mặc dù có thể có cô dễ như trở bàn tay, nhưng cũng chỉ sẽ cảm thấy chưa đủ.

Cái loại dục vọng muốn chiếm giữ này chỉ biết càng lúc càng mạnh mẽ, không ngừng nghỉ một chút nào.

Đó là một người sống sờ sờ, không giống như những đồ vật quý báu không có mạng sống, mặc cho anh giày vò.

Nghĩ như vậy, Phó Cảnh Phi cứng rắn nén xuống ý nghĩ muốn cảm tức Mộc Lạp Lạp lần nữa, dùng ánh mắt ra hiệu cho quản gia đứng ở một bên.

Quản gia nhanh chóng thụ ý, hiểu rõ ý của thiếu gia nhà mình.

Ông ta nhất thời hơi bất đắc dĩ, nhưng đối với mệnh lệnh của thiếu gia thì không đi không được.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp đang hưởng thụ bữa sáng, vào lúc hoàn toàn không hề để ý, bỗng nhiên cả người giật mình một cái.

Cảm giác được một con ớn lạnh từ bả vai trái bắt đầu lan ra hơn nửa người.

Cô giật mình tại chỗ, kinh ngạc nhìn nước khắp người mình.

Quản gia lập tức nói xin lỗi: “Xin lỗi Mộc tiểu thư, là tôi không cầm ly nước cẩn thận.”

Một ly nước ở trên bàn bị quản gia đụng vào, toàn bộ nước lạnh bên trong vừa khéo tưới hết lên người của Mộc Lạp Lạp.

“Không sao, không sao, tôi đi thay bộ quần áo là được rồi.” Mộc Lạp Lạp khoát khoát tay, đó cũng không phải là chuyện lớn gì.

Đổi thành trước đây, Mộc Lạp Lạp chắc chắn sẽ mượn cớ mà khóc lóc om sòm một trận. Nhưng cô bây giờ thật sự thay đổi rất nhiều, từ đầu tới cuối không có tỏ ra bất kỳ tức giận gì.

Ánh mắt quản gia tối sầm, nói xin lỗi lần nữa rồi lui sang một bên.

Trước mắt bỗng nhiên đưa ra một bàn tay đẹp, Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu mới phát hiện là Phó Cảnh Phi đưa đến khăn lông.

“Cảm ơn, em đi thay quần áo trước.” Mộc Lạp Lạp cười một tiếng với Phó Cảnh Phi, cầm khăn lông qua tuý tiện lau ở trên người một chút, xoay người đi lên lầu.

Cô vội vàng đi thay quần áo, cũng không có chú ý tới ánh mắt của Phó Cảnh Phi trở nên sâu thẳm.

Tầm mắt của anh đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp chưa từng dời đi.

Ly nước vừa rồi kia tưới ướt áo sơ mi trắng của Mộc Lạp Lạp, nước ngấm qua vải trắng, cái tình trạng nửa thấu nửa không có vài phần dụ hoặc cùng lãng lợ.

Sau khi bóng dáng Mộc Lạp Lạp biến mất ở thang lầu, Phó Cảnh Phi khẽ liếc nhìn quần gia một cái.

Quần gia lập tức cúi đầu, cảm thấy mình rất vô tội.

Ông là dựa theo ý của thiếu gia mà làm... Đây cũng không nên trách ông.

Dẫu sao thì mục đích của thiếu gia là muốn làm cho Mộc tiểu thư thay bộ quần áo, ông đã làm xong rồi...

Phó Cảnh Phi thu hồi ánh mắt, yên lặng bước đi, dĩ nhiên cũng đi lên lầu.

Trong đầu anh tất cả đều là bộ dáng mê người trong vô thức vừa rồi của Mộc Lạp Lạp, tràn đầy sức quyến rũ trí mạng.

Thật không nên thả cô ấy đi ra ngoài... Cái ý nghĩ này lại tràn ngập trong đầu của anh lần nữa.

Tiếp đó, Mộc Lạp Lạp đang thay quần áo bỗng nhiên nghe được tiếng cửa phòng bị mở ra, cô ngẩng ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thay Toàn Bộ

Tiếng cửa bị đẩy ra kinh động đến Mộc Lạp Lạp dừng tay lại một giây. Cởi áo sơ mi ném lên trên giường, còn chưa kịp mặc lại áo, lộ ra mảng lưng lớn da mịn như mỡ đồng.

Cô xoay người, ánh mắt liên đới diện với ánh mắt của Phó Cảnh Phi đang đi tới.

Phó Cảnh Phi dáng người cao ngất dựa ở cửa, ánh mắt bình tĩnh đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp.

Hình ảnh này quả thật còn muốn tràn đầy dụ dỗ hơn so với lúc ở dưới lầu.

Khiến cho con người của Phó Cảnh Phi càng thêm sâu thẳm.

Gần như không do dự, Phó Cảnh Phi bước vào vài bước, lấy áo Mộc Lạp Lạp đang cầm ở trên tay chuẩn bị thay khoác lên người cô.

Mộc Lạp Lạp mới từ trong trạng thái hoá đá khôi phục lại, kinh hô một tiếng: “Phó Cảnh Phi, anh làm gì thế!”

“...” Không trả lời Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi không hề cảm thấy hành vi của mình có gì không thích hợp, nhưng chuyển đề tài: “Có thể mở tủ quần áo của em ra không?”

Mộc Lạp Lạp trừng mắt nhìn, trên gương mặt hiện đầy đờ ừng. Bởi vì Phó Cảnh Phi đột nhiên xông tới mà bị hù, tiếp theo đó là cảm giác xấu hổ không tự chủ lan ra. Thế nhưng xét thấy đáng về Phó Cảnh Phi lúc này vô cùng bình tĩnh, Mộc Lạp Lạp muốn tức giận cũng không được.

Đối phương hình như hoàn toàn không để ý... Hơn nữa ngay cả biểu cảm cũng không có bất cứ gợn sóng gì...

“Không có đồ đặc gì, có thể mở.” Mộc Lạp Lạp thành thật trả lời anh.

Mộc Lạp Lạp từ nhà đi ra vốn không mang nhiều đồ lắm, cũng không có mua sắm thêm, thậm chí thời gian thật dài không có đi mua sắm quần áo, hoàn toàn một trời một vực với tính cuồng mua sắm của cô ở quá khứ.

Trong cuộc sống ở quá khứ của cô chưa từng bị khổ vì tiền và vật chất.

Mộc Chính Thịnh trái lại tin vào kiểu nuôi nấng con gái trong sự giàu có. Trong cuộc sống của Mộc Lạp Lạp luôn luôn là muốn gì được đó, không cần bất kỳ lo lắng nào, chỉ cần là thứ cô thích thì gần như đều có thể lấy được.

Nhưng có lẽ cũng bởi áo com không lo như thế mới khiến Mộc Lạp Lạp dần dưỡng thành tính tình hơi kiêu căng.

Nhưng trong tình trạng bây giờ, Mộc Lạp Lạp đã không có tư cách gì kiêu căng, ăn nhờ ở đậu không còn có tư cách kiêu căng nữa.

Cho nên bây giờ trong tủ treo quần áo đều chỉ có một phần quần áo Mộc Lạp Lạp mang đến từ Mộc gia, không có gì mà người ta không thể thấy.

Phó Cảnh Phi được sự đồng ý của Mộc Lạp Lạp, xoay người mở ra tủ quần áo.

Mộc Lạp Lạp nhìn bóng lưng của anh, bỗng kinh ngạc phát hiện một sự thật.

Phó Cảnh Phi cứ như vậy trực tiếp đi vào, hoàn toàn chưa có được sự đồng ý của cô!

Thế nhưng người này thật sự quá mức bình tĩnh, khiến cho phản ứng của Mộc Lạp Lạp đều theo đó chậm nửa nhịp.

Mở tủ quần áo, ánh mắt Phó Cảnh Phi bắt đầu tới lui trong tủ treo quần áo, bầu không khí quanh thân rất quái dị.

Mộc Lạp Lạp đã mặc xong quần áo khi anh quay lưng đi, đi đến bên cạnh vai anh, rất lấy làm lạ hỏi anh: “Anh đang làm gì vậy?”

Phó Cảnh Phi híp mắt một cái, chột khép tủ quần áo lại, sau đó quay đầu đối diện với Mộc Lạp Lạp lần nữa.

Ánh mắt lướt qua quần áo của cô, khi nhìn đến áo khoác màu đen đơn giản cô đang mặc thì rớt cuộc vẽ mặt điệu xuống.

Nhìn bộ dáng này cuối cùng đã bình thường một chút... Phó Cảnh Phi hài lòng sờ sờ cằm.

“Không có chuyện gì.” Phó Cảnh Phi rất hiển nhiên không tính nói ý nghĩ của mình cho Mộc Lạp Lạp biết.

“Ày, sau khi anh nhìn tủ quần áo của em thì dù sao cũng phải nói cho em biết lý do anh nhìn chứ?” Mộc Lạp Lạp theo bản năng đã xem nơi này trở thành sở hữu của mình, trong lời nói tràn đầy cảm giác chủ nhân.

“Ăn mặc theo mùa, tôi kêu người đưa quần áo đến cho em.” Phó Cảnh Phi nói lý do của mình.

“Vậy thì trực tiếp đưa đến đi, sao còn phải tới nhìn một cái...” Mộc Lạp Lạp vẫn còn rất nghi hoặc.

Phó Cảnh Phi nhìn chằm chằm trên dưới cô một hồi, nửa ngày mới nhếch khoé môi lên: “Bởi vì tôi muốn vứt bỏ những quần áo này của em.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Trong mắt Phó Cảnh Phi loé ra vẻ đắc ý, giễu cợt nói: “Những quần áo này khó coi, đợi hồi nữa sẽ có người đến thu dọn cho em.”

Mộc Lạp Lạp trừng hai mắt: “Phó Cảnh Phi, anh đây là đang nghi ngờ trình độ thưởng thức của em?!”

Khi cô trong tình trạng đau khổ bị đuổi ra khỏi nhà mà vẫn có tâm tư thu thập những bộ quần áo cô thích nhất này đó nha! Mỗi kiểu dáng đều phù hợp nhất với cô, Phó Cảnh Phi thế mà lại nói những quần áo này khó coi!

Điều này căn bản là đang chất vấn ánh mắt thẩm mỹ của cô!

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình bị chọc giận!

“À há.” Phó Cảnh Phi gật đầu, từ trên cao nhìn xuống Mộc Lạp Lạp với bộ dáng tức giận, mắt to tròn, con ngươi loé sáng, trong veo như ngọc.

“Tuyệt đối không thể nào!” Mộc Lạp Lạp càng nhìn càng cảm thấy Phó Cảnh Phi cũng không phải là đang cố ý cười nhạo khiêu khích thẩm mỹ của cô, hát cảm liếc xéo anh: “Những quần áo này của em nhìn đẹp như vậy, nhất định là khiếu thẩm mỹ của anh có vấn đề.”

Đáy mắt Phó Cảnh Phi hiện lên ý cười, nhưng môi lại căng ra, từ chối cho ý kiến: “Còn chưa chuẩn bị đi làm? Không đi thì sẽ bị trễ đó.”

“Đúng vậy...” Mộc Lạp Lạp suýt chút là quên chuyện mình phải đi làm. “Em đi làm trước đây, những quần áo này của em anh tuyệt đối không thể động vào!”

Phó Cảnh Phi cũng không có trả lời.

Anh nhìn bóng lưng Mộc Lạp Lạp vội vội vàng vàng rời đi, nổi lên một nụ cười lạnh. Kêu Lisa đưa đến một số kiểu quần áo nào tương đối đẹp đây?

Cái kiểu áo sơ mi quyến rũ này tuyệt đối không thể có...

Mộc Lạp Lạp vội vã ra cửa lên xe, vừa muốn bảo tài xế lái xe thì cảm thấy cửa xe cũng bị kéo ra.

Phó Cảnh Phi đã thay âu phục ngồi xuống bên cạnh Mộc Lạp Lạp, anh khí hừng hực quả thật đẹp mắt.

Theo lời của Mộc Lạp Lạp, quả thật chính là hormone toả ra mọi nơi mọi lúc.

“Sao anh lại ở đây...”

Phó Cảnh Phi vẽ mặt điềm tĩnh: “Hôm nay tôi đi cùng em. Đi Thẩm thị họp.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tôi Cùng Với Em

Đại khái trong khoảnh khắc đó Mộc Lạp Lạp cảm giác được về mặt của mình nhất định rất kỳ quái.

Hôm qua mới tan rã trong không vui, hôm nay lại đi Thẩm thị hợp, chẳng lẽ là có hợp tác gì?

Quả nhiên những thương nhân này cuộc sống đều phân biệt vô cùng rõ ràng, chỉ cần có liên quan tới lợi ích làm ăn thì ăn oán cá nhân gì cũng có thể để qua một bên.

Mộc Lạp Lạp nhìn nửa ngày cũng nhìn không được hỏi dò suy nghĩ của Phó Cảnh Phi, rốt cuộc vẫn phải mở miệng hỏi anh: “Anh muốn hợp tác với Thẩm Văn Xương?”

“Chỉ là hợp mà thôi.” Phó Cảnh Phi liếc Mộc Lạp Lạp một cái, cười như không cười hỏi ngược lại: “Em đang khẩn trương?”

“...”

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp sẽ không nói cho anh biết ý nghĩ trong lòng cô lúc này.

Dù sao vẫn còn có chút lo lắng, chuyện kia chưa xác định được thì hoàn toàn cũng không có cách nào nói rõ.

Mộc Lạp Lạp hiểu rõ tâm trạng bây giờ của mình, có thể được cơ hội sống lại đã là trời cao ban ơn, trong tình huống này, ý nghĩa của Phó Cảnh Phi đối với cô không tầm thường.

Chỉ có người đàn ông này là an ủi duy nhất vào lúc cuộc đời cô đau khổ nhất. Chỉ có anh khiến cho Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình cũng không có bị toàn thế giới vứt bỏ, bất kể gặp phải gì, chỉ cần quay đầu đều sẽ thấy bóng dáng của Phó Cảnh Phi.

Thế nhưng càng như vậy, tâm tình lo được lo mất trong lòng Mộc Lạp Lạp sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Giả như Phó Cảnh Phi không hề tin tưởng cô giống như cô nghĩ, ngộ nhờ Phó Cảnh Phi cũng chọn rồi đi giống như những người khác, vậy cô còn lại gì?

Suy nghĩ như vậy khiến Mộc Lạp Lạp rất u sầu.

Cô sợ Phó Cảnh Phi hợp tác với Thẩm Văn Xương, sau đó cũng sẽ chọn Mộc Diệp, từ nay về sau sẽ không ai ủng hộ cô.

“Em không có gì để khẩn trương, anh suy nghĩ nhiều rồi.” Mộc Lạp Lạp mạnh miệng, tiện thể lái đề tài câu chuyện. “Sau khi tan việc em phải đi gặp Ngôn Viễn, chắc sẽ về trễ một chút, vậy ừm... com tối anh không cần chờ em.”

Khoé môi mới vừa rồi còn vênh lên lập tức sụp xuống, tốc độ Phó Cảnh Phi trở mặt khiến Mộc Lạp Lạp cảm thán lần nữa. Cho nên những cảm xúc bị anh ta cảm động cũng chỉ là biểu hiện giả tạo ấy mà! Ai có thể chịu được những cảm xúc biến thái hoá này!

“Đã biết.” Giọng của Phó Cảnh Phi lập tức trở nên lạnh như băng, trong giọng nói cũng không có vô cùng tình nguyện.

Cho nên con người hoàn toàn không bao giờ biết thoả mãn. Phó thiếu gia trước đây không lâu gây lộn trước mặt Mộc Lạp Lạp, tuyệt đối không thể có bất kỳ chung sống hoà bình gì với cô, bây giờ chỉ bởi vì cô không cùng ăn tối với mình thì sẽ vô cùng không vui.

Nhất là đối tượng ăn com với Mộc Lạp Lạp còn là cái gã Ngôn Viễn kia...

Nếu đổi thành những người khác, Phó Cảnh Phi cũng sẽ không có bất cứ cảm giác nguy cơ gì, nhưng gã này là Ngôn Viễn. Y là thanh mai trúc mã của Mộc Lạp Lạp, tình bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên của hai người không phải người bình thường có thể so sánh. Nếu Ngôn Viễn muốn Mộc Lạp Lạp làm chuyện gì, cô ấy có thể cũng sẽ không cự tuyệt.

Thậm chí Phó Cảnh Phi không dám khẳng định tất cả thay đổi gần đây của Mộc Lạp Lạp có phải là bởi vì Ngôn Viễn hay không.

Về mặt hơi tối sầm, Phó Cảnh nhìn chằm chằm chiếc cổ thon dài của Mộc Lạp Lạp vài lần, rồi lại yên lặng di chuyển ánh mắt, bắt đầu tính toán.

“Tôi sẽ tới đón em.”

“Hả?”

Ngón tay Phó Cảnh Phi vẫn vè cằm, vẻ lạnh như băng trên mặt trong nháy mắt ảm áp như ngày xuân: “Tôi chờ em.”

“Mộc Lạp Lạp: “...”

Xác định đây là Phó Cảnh Phi đó sao?

Trong trí nhớ của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi luôn không nói cười tùy tiện, lãnh đạm trầm mặc, khi đối diện với Mộc Lạp Lạp cũng chưa từng biểu lộ một chút biểu cảm gì, cả người giống như giếng cổ khô dò, sâu không thấy đáy.

Có thể trở thành người thừa kế hoàn toàn xứng đáng của Phó gia, bản lĩnh của Phó Cảnh Phi rất cuộc bao lớn, Mộc Lạp Lạp cũng không thể tưởng tượng ra. Người này ít khi bày ra quá nhiều bản lĩnh ở trước mặt cô, nhưng từ bữa tiệc đó cũng có thể thấy được, mặc dù anh luôn luôn khiêm tốn nhưng chỉ một câu nói mà thôi cũng có thể khiến cho Mộc Chính Thịnh ước gì nhanh chóng gả Mộc Lạp Lạp tới Phó gia. Địa vị của anh ở Phó gia gần như đạt tới đỉnh điểm.

Thành phố Long có rất nhiều người nói, ông cụ của Phó gia thân thể khỏe mạnh, còn có thể quản lý Phó gia nhiều năm, nhưng nếu Phó Cảnh Phi muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể nắm quyền Phó gia.

Thế nhưng bởi vì mình thay đổi sau khi sống lại, liên đới khiến hướng đi của rất nhiều chuyện khác với kiếp trước, bao gồm Phó Cảnh Phi của giây phút này.

Nụ cười của Phó Cảnh Phi cô nhìn thấy trong mấy ngày nay còn nhiều hơn so với tất cả nụ cười của Phó Cảnh Phi trong nhiều năm ở kiếp trước, cũng khiến cho Mộc Lạp Lạp hiểu, thì ra lúc Phó Cảnh Phi ngẫu nhiên cười lên cũng tựa như thiên đường.

Cô không hiểu người này lắm. Ngoại trừ chấp niệm biến thái của anh đối với cô, Mộc Lạp Lạp thật ra không biết chút gì về anh.

“Vậy đến lúc đó em sẽ nhanh nhanh.” Mộc Lạp Lạp nghe Phó Cảnh Phi nói muốn đợi cô, trả lời rất mau.

Cô và Ngôn Viễn nói chuyện chắc sẽ không kéo dài quá lâu, cũng chỉ là xem lần này Ngôn Viễn có ý định gì, kế hoạch sau này của y và Mộc Diệp là gì.

Mộc Lạp Lạp chuẩn bị tiếp tục theo như kế hoạch của mình, tạm thời án binh bất động trước.

Kế hoạch của cô đều là cuộc chiến lâu dài, cũng không gấp được.

Trong dự đoán của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp sẽ bảo anh về không cần chờ cô, thế nhưng cô lại nhân nhượng không chút do dự.

Điều này khiến cho con người của Phó Cảnh Phi hơi loé lên, rất lâu mới khôi phục bình tĩnh.

Dựa theo tình huống thường ngày, tài xế sẽ dừng xe cách Thảm thị một con đường, Mộc Lạp Lạp sẽ đi bộ tới.

Nhưng hôm nay có Phó Cảnh Phi ở trên xe, tài xế không được lệnh rút cuộc nên làm thế nào, lúc chạy gần đến nơi thì hỏi một câu: “Mộc tiểu thư, cô vẫn xuống ở chỗ này à?”

Mộc Lạp Lạp lập tức nói: “Dừng ngay chỗ cũ đi.”

Nếu cô theo Phó Cảnh Phi cùng xuất hiện ở Thảm thị, tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì. Dù sao cô đều biết năng lực trêu hoa ghẹo nguyệt của Phó Cảnh Phi, người này luôn mang hào quang, có thể dễ dàng giành được sự chú ý của mọi người.

Nếu cô quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh Phó Cảnh Phi thì lập tức sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Đến lúc đó không biết lại sẽ gây ra phiền toái gì.

Phó Cảnh Phi hỏi một câu: “Em xuống xe ở chỗ này à?”

“Ừm... Mỗi ngày ngồi xe rất buồn chán, đi bộ một chút cũng tốt.” Mộc Lạp Lạp không muốn nói cho anh biết suy nghĩ thật của mình, tùy tiện tìm một cái cớ khiến người ta cũng chẳng tin.

Phó Cảnh Phi gật đầu, không vạch trần cũng không hỏi nhiều.

Tài xế thấy Phó thiếu gia không phản đối, cũng dựa theo lời của Mộc Lạp Lạp, ngừng xe ở đầu phố.

Mộc Lạp Lạp cười khan nói với Phó Cảnh Phi: “Vậy chúng ta buổi tối gặp.”

Sau khi nói xong thì không kịp chờ mở cửa xe ra chuẩn bị xuống xe, kết quả trước khi mở cửa xe đã bị Phó Cảnh Phi bắt lấy cổ tay.

“Tôi cùng với em.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đến Trễ

“Anh tính đi bộ tới đó cùng em sao?” Mộc Lạp Lạp khó có thể tin, tên Phó Cảnh Phi này nhiều năm giày da không dính bụi lại sẵn sàng cùng cô đi qua đường phố biển người nghìn nghịt đến tập đoàn Thẩm Thức, thật đúng là mới mẻ.

Hơn nữa điểm chính là Mộc Lạp Lạp chủ ý vì tránh né cảnh cùng xuất hiện với Phó Cảnh Phi. Anh bất ngờ muốn cùng cô đi đến công ty như vậy, lại còn trên con đường ở phụ cận này, nói không chừng sẽ dẫn tới càng nhiều chú ý.

Mộc Lạp Lạp trăm phần trăm tin rằng chỉ cần Phó Cảnh Phi xuất hiện trong đám người, không hề nghi ngờ sẽ là đối tượng chú ý của vô số người.

“Vậy em ngồi xe đi tới.” Mộc Lạp Lạp lại phải ngồi xuống, tạm thời thoả hiệp.

Nhưng cô đã làm ra quyết định trong nháy mắt, đợi lát nữa sau khi đến, nhất định phải thành linh xông ra không nói cho Phó Cảnh Phi biết, tuyệt đối không thể đi cùng với anh.

Phó Cảnh Phi thấy Mộc Lạp Lạp ngoan ngoãn ngồi trở về, yên lặng đánh giá vẻ mặt ranh mãnh của cô, liền đoán được cô chắc chắn đang suy nghĩ quỷ kế gì.

Xe chạy đến bãi đỗ xe ngắn hạn ở bên ngoài tập đoàn Thẩm Thức, Mộc Lạp Lạp yên lặng ôm chặt túi xách trong tay, bắt đầu đếm ngược, chuẩn bị chờ xe dừng hẳn thì xông ra ngoài.

Kết quả Phó Cảnh Phi bỗng ra lệnh cho tài xế: “Dừng ở nhà để xe ở dưới hầm.”

Tài xế lập tức vòng tay lái lái tới nhà để xe dưới hầm.

Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt lấy làm lạ: “Gì vậy?”

Phó Cảnh Phi cười lạnh một tiếng: “Tôi biết em đang suy nghĩ cái gì, lát nữa đi tới thang máy thì tôi sẽ không cùng với em nữa.”

Mộc Lạp Lạp cười vô cùng không tìm không phôi: “Vậy thật tốt, Phó Cảnh Phi anh hiểu em rất rõ.”

Khoé mắt Phó Cảnh Phi không tự chủ giật giật.

Người dám ở trước mặt Phó Cảnh Phi được lời mà còn khoe mẽ như vậy, đời này chỉ có một Mộc Lạp Lạp.

Anh im lặng thở dài: “Sau khi làm xong chuyện của em thì gọi cho tôi.”

“Biết rồi. Em nhất định nhanh nhanh.” Mộc Lạp Lạp ra dấu tay OK.

Nhà để xe dưới hầm u tối, ánh sáng không đủ, trong đôi mắt giống như là ẩn chứa những vì sao trên trời của Mộc Lạp Lạp sáng chói mắt Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi gạt đầu, cho phép Mộc Lạp Lạp đi trước. Anh cũng không vội lên lầu, lật văn kiện ở trên đùi, đang chờ thời cơ thích hợp hơn.

Thế nhưng cô sau khi xuống xe lại quay về, gõ gõ cửa sổ xe.

Gương mặt của Phó Cảnh Phi xuất hiện ở trước mắt Mộc Lạp Lạp, trong ánh mắt còn chưa thu hồi lại vẻ sắc bén, khiến Mộc Lạp Lạp dừng một chút.

Về sắc bén loé lên một cái rồi biến mất, Phó Cảnh Phi hỏi: “Sao vậy?”

“Anh thật sự sẽ không hợp tác cùng Thẩm Văn Xương?” Mộc Lạp Lạp rất không yên lòng hỏi dò lần nữa.

Phó Cảnh Phi bật cười: “Chỉ hợp mà thôi.”

“Vậy thì tốt.” Mộc Lạp Lạp nâng khoé môi lên, ngay cả bóng lưng cũng trở nên hơn hớn.

Chỉ cần Phó Cảnh Phi còn đứng ở sau lưng cô, cô chắc chắn sẽ không lo lắng.

Làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ có nhiều tự tin, điều này chỉ có Phó Cảnh Phi mới có thể cho cô.

Phó Cảnh Phi không lập tức quay cửa xe lên. Ánh mắt của anh luôn đặt trên bóng lưng của Mộc Lạp Lạp, mãi đến khi sợi tóc của cô đều hoàn toàn ra khỏi tầm mắt của anh, mới rút cuộc thu hồi ánh mắt, lần nữa đặt sự chú ý ở trên văn kiện.

Tài xế ở trước mặt không biết lúc nào đã đổi người. Người xuất hiện ở chỗ ngồi của tài xế cũng tây trang giày da giống vậy, vẻ mặt nghiêm túc.

Cậu ta nói: “Thiếu gia, cuối tuần nên về bên kia ăn cơm.”

Phó Cảnh Phi cau mày: “Nhanh như vậy?”

“Ngài đã một tháng không trở về.” Người nọ giọng tôn kính nhưng không nịnh nọt, thái độ tự nhiên. “Không về lại sẽ bị mướn có.”

“Đã biết.” Về mặt Phó Cảnh Phi lãnh đạm.

“Vậy lần này ngài có cần dẫn Mộc tiểu thư về hay không?” Người nọ lại hỏi. “Bên kia đã có người bắt đầu chú ý tới Mộc tiểu thư.”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi phút chốc trở nên cứng rắn lạnh lùng, như lưỡi dao đâm vào trong lòng người ta.

Sống lưng của đôi phương đều cương cứng.

Nhưng cậu ta phải kiên trì nói tiếp: “Hơn nữa ông cụ cũng đã nói trước, cho nên ngài xem?”

Khoé miệng Phó Cảnh Phi xả ra một nụ cười không chút tình cảm nào: “Phó Dương, cậu là thuộc hạ của Phó gia à?”

Phó Dương kinh hồn táng đảm trả lời: “Không, thiếu gia, tôi là thuộc hạ của ngài.”

Nhận được câu trả lời vừa ý, Phó Cảnh Phi thu hồi khí thế sắc bén toàn thân, tất cả biểu cảm trên mặt biến mất, mặt không chút cảm xúc trả lời: “Lời của cậu nói tôi đều hiểu.”

Ngụ ý là anh đã có quyết định của mình, quyết định nên làm như thế nào.

Phó Dương ngay cả thở mạnh cũng không dám chút nào, tiếp tục nói đến chuyện khác.

Làm một trong những thân tín của Phó Cảnh Phi, đối mặt với thiếu gia sâu không lường được, cuộc sống của cậu ta giống như liếm máu trên lưỡi dao, rất có cảm giác như làm bạn với hổ.

Nhưng Phó Dương cũng biết rất nhiều người muốn đi theo Phó Cảnh Phi, anh ta có thể dễ dàng được nhiều người ủng hộ. Nếu muốn vẫn có thể làm việc cho Phó Cảnh Phi, ngoài năng lực ra quan trọng nhất chính là trung thành.

Phản bội là điều Phó Cảnh Phi tuyệt đối không cho phép, người phản bội Phó Cảnh Phi kết quả càng vô cùng bi thảm.

Phó Cảnh Phi xuống xe đã là chuyện của một giờ sau. Lúc anh đi vào thang máy, người bên cạnh lại thay đổi một lần nữa, Phó Dương hoàn toàn biến mất.

Thư ký cúi đầu, báo cáo với Phó Cảnh Phi: “Tổng giám đốc của Thẩm Thức đã chờ ngài ở phòng họp nửa tiếng, các cổ đông của Thẩm Thức đều ở đó.”

Phó Cảnh Phi hừ mũi một tiếng, ý bảo thư ký nói tiếp.

“Về mặt tổng giám đốc Thẩm Thức không tốt lắm, chắc có vẻ hơi tức giận.”

Trong mắt Phó Cảnh Phi loé lên ánh lạnh lùng, sau khi thang máy phát ra tiếng “ding” thì giẫm bước đi ra ngoài, lưu lại cho thư ký một bóng lưng mạnh mẽ trấn định.

Tựa như đang dùng cái ót nói: “Vậy thì thế nào?”

Dưới sự chỉ dẫn của thư ký, Phó Cảnh Phi đi vào phòng họp lớn nhất của Thẩm Thức. Đang ngồi bên trong phòng họp đều là những đại cổ đông có giá trị đến bạc triệu của tập đoàn Thẩm Thức cùng với người có quyết định tối cao của tập đoàn Thẩm Thức là Thẩm Văn Xương.

Nhưng cái người gọi là tổng giám đốc ngày thường tính tình nóng nảy này bây giờ mặc dù trên mặt rõ ràng tức giận nhưng trước sau vẫn ần ần không phát ra.

Hắn khoanh tay ngồi, mày kiếm xoắn lại với nhau, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Phó Cảnh Phi rồi cuộc đã xuất hiện.

Lúc Phó Cảnh Phi xuất hiện, ánh mắt lãnh đạm quét qua bên trong phòng họp, không cần một lời nào cũng đủ khí thế bức người. Nhưng khác với sự bá đạo lộ ra ngoài của Thẩm Văn Xương, khí thế của anh đều ẩn ở trong xương, khiến cho người ta sinh ra cảm giác kính sợ.

“Xin lỗi, đã đến trễ.” Phó Cảnh Phi khẽ gật đầu. Trên người anh có khí chất đặc biệt khiến người ta tin phục, chỉ một câu xin lỗi đã khiến cho sắc mặt của rất nhiều người dịu đi, ngay cả Thẩm Văn Xương vô cùng tức giận cũng đã không như trước.

“Nếu Phó thiếu đã đến, vậy hội nghị bắt đầu đi.” Thẩm Văn Xương gõ gõ bàn, vẫn ngang ngược như trước.

Phó Cảnh Phi ngồi xuống một đầu khác của bàn hội nghị, đối diện với Thẩm Văn Xương. Sau khi anh ngồi xuống thì phát hiện trước mặt đã bày văn kiện thảo luận lần này.

Đáng tiếc là Phó Cảnh Phi không có hứng thú đối với những thứ này.

Tập đoàn Thẩm Thức trước đây chỉ là một nhà xưởng nhỏ, dưới sự dẫn dắt của ông Thẩm mà dần dần làm lớn, từ từ hưng thịnh theo cái cách mở cửa. Ngày nay ở thành phố Long, mặc dù địa vị rõ rệt nhưng đối với người nắm quyền mà nói thì còn kém rất nhiều.

Sau khi Thẩm Văn Xương tiếp nhận Thẩm Thức liền dứt khoát tiến hành cải cách cùng mở rộng. Mà nếu tập đoàn Thẩm Thức muốn mở rộng hiệu quả và lợi ích kinh tế thì đầu tiên phải qua được chính là cửa ải Phó gia này.

Phó gia trấn giữ ở thành phố Long đã lâu năm, thậm chí toàn bộ phát triển của thành phố Long đều cùng một nhịp thở với Phó gia. Gia tộc này chứng kiến sự ra đời, phát triển cùng phồn thịnh của thành phố Long. Thế lực rất không lồ, rắc rối phức tạp ở thành phố Long.

Bởi vậy tập đoàn Thẩm Thức nếu như đạt được hỗ trợ của Phó gia thì sau này phát triển sẽ càng thêm thuận lợi.

Thương nhân chú trọng nhất chính là lợi ích, dù rằng bởi vì Mộc Lạp Lạp nên quan hệ giữa Thẩm Văn Xương và Phó Cảnh Phi có một chút tế nhị.

Quan hệ giữa Mộc Lạp Lạp và Mộc Diệp rạn nứt trở nên ác liệt, Thẩm Văn Xương là bạn trai của Mộc Diệp nên đứng về phía cô ta là chuyện tất nhiên, mà Phó Cảnh Phi sau lưng Mộc Lạp Lạp là một sự tồn tại rất đặc thù.

Phó Cảnh Phi cũng không có đề cập đến bất kỳ chuyện gì giữa Mộc Lạp Lạp và Mộc Diệp. Đối với những việc xấu xa Mộc Lạp Lạp làm trước đây, anh dường như cũng thờ ơ lạnh nhạt không thêm quan tâm, ở trong mắt anh mấy thứ đó giống như đều không quan trọng.

Điều anh quan tâm chỉ có mình Mộc Lạp Lạp.

Bởi vậy anh không trở mặt với Thẩm Thức.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Rất Nể Mặt

Nguyên vọng đạt được hợp tác cùng Phó gia lần này của Thẩm thị ít nhất phải có được ủng hộ của Phó Cảnh Phi. Ảnh hưởng của anh ở Phó gia đủ để cho kế hoạch của Thẩm Văn Xương thành công hoàn mỹ.

Sau khi mỗi xí nghiệp phát triển đến một mức độ thì sẽ gặp phải ách tắc, Thẩm Văn Xương bây giờ là người quyết định của tập đoàn Thẩm thị, đối diện với việc kiên cố xí nghiệp, muốn cho toà cao ốc này trở nên to lớn lần nữa thì cần phải quyết tâm cùng quyết đoán phá đi rồi dựng lại. Thẩm Văn Xương nhất định phải làm đủ để thay đổi hiện trạng.

Cho dù hắn là người nắm quyền nhưng vẫn sẽ phải chịu rất nhiều thách thức. Rất nhiều cổ đông nắm không ít cổ phần của công ty đều là phái bảo thủ, rất nhiều phê bình úp mở đối với quyết đoán của Thẩm Văn Xương, ngầm đưa ra vấn đề khó khăn cho hắn, tạo thành trở ngại không nhỏ đối với kế hoạch của Thẩm Văn Xương.

Nếu như có thể đạt được ủng hộ của Phó gia, như vậy tất cả kế hoạch của Thẩm Văn Xương có thể tiếp tục tiến hành vô cùng thuận lợi.

Hắn tự tin kế hoạch thương nghiệp của mình, cũng cho rằng Phó Cảnh Phi sẽ nhìn xa trông rộng giống như hắn vậy.

Về thành tựu kinh doanh của Phó Cảnh Phi, mọi người ở thành phố Long đều nhìn thấy, là thiên tài một trăm phần trăm. Chỉ cần anh nói một câu, sự phát triển của Thẩm thị trong tương lai sẽ ngày càng tốt, để quốc thương nghiệp của Thẩm gia cũng sẽ đủ quy mô.

Thẩm Văn Xương là một người có dã tâm. Thật ra tình trạng tập đoàn Thẩm thị bây giờ đã vô cùng ổn định, cho dù không hề có bất kỳ cải cách nào cũng có thể duy trì phát triển, chỉ có điều tốc độ sẽ chậm rất nhiều, đồng thời nhiều năm sẽ không có thay đổi.

Nhưng hắn sẽ không cho phép thành tựu của mình chỉ là làm cho tập đoàn Thẩm thị duy trì hiện trạng mà thôi, hắn muốn nhiều hơn thế nữa.

Bây giờ khởi đầu chính là phân dự án hợp tác này.

Thế nhưng Thẩm Văn Xương tuyệt đối sẽ không ngờ tới, hắn vốn tràn đầy tự tin, thậm chí khiến cho Phó Cảnh Phi thẩm tán dương dự án hợp tác, bởi vì câu nói đầu tiên của Mộc Lạp Lạp hôm nay mà biến thành tro tàn... Đương nhiên những điều này đều là sau này nói.

Lúc này Thẩm Văn Xương đã kiểm soát tất cả tức giận, chậm rãi nói dự án của mình, miêu tả hết sức rõ ràng bản kế hoạch phát triển Thẩm thị tương lai.

Phó Cảnh Phi yên lặng nghe, ánh mắt lạnh nhạt đặt trên bản dự án, chống cằm biểu cảm lạnh lùng.

Quả nhiên, rất nhanh có cổ đông đưa ra ý kiến phản đối: "Tình hình phát triển của Thẩm thị vào năm ngoái trong tình trạng thị trường bây giờ đã tốt rồi,

tại sao chúng ta còn phải mạo hiểm lớn như vậy?”

“Đúng, là cổ đông của Thẩm thị, chúng tôi mong muốn cổ phần của mình có thể duy trì ổn định lâu dài, không muốn nhìn thấy bởi vì những kế hoạch này mà đến lúc đó có bất kỳ chấn động gì.”

“Tôi và lão Vương giống nhau, cũng thấy như vậy...”

Tuy rằng Tập đoàn Thẩm thị gọi là Tập đoàn Thẩm thị, nhưng cũng không phải là xí nghiệp gia tộc. Năm đó ông Thẩm xây dựng Thẩm thị từ một hãng nhỏ, quá trình đã được rất nhiều vốn giúp đỡ, những cổ đông này hầu như đều là những người trong thiên hạ cùng nhau hợp lại đi theo ông Thẩm.

Người đã già, suy nghĩ sẽ khác đi, hùng tài vĩ lược khi còn trẻ đều tiêu tán gần hết, không tiếp tục muốn làm thế nào để mở rộng, chỉ hy vọng có thể được đầy đủ ổn định.

Đám người này trải qua cả đời phấn đấu trên thương trường, trải qua ngời lửa ta gặt, tranh đấu không khói lửa nhiều không kể xiết, bọn họ đã cảm thấy chán nản.

Bởi vậy mới có gần nửa cổ đông không ủng hộ kế hoạch của Thẩm Văn Xương. Dưới cái nhìn của bọn họ, có thể an ổn sống qua ngày được coi như là một phương thức tốt.

Lại thêm bây giờ Thẩm thị phát triển xác thực rất tốt đẹp, có ông Thẩm gây dựng nền móng vững chắc, thêm Thẩm Văn Xương cũng không phải là thế hệ thứ hai bất tài, bản lãnh của hắn không thấp, trên thực tế làm cho Thẩm thị ngày nay phát triển còn nhanh hơn so với thời kỳ của ông Thẩm.

Nhưng suy nghĩ của người trẻ luôn luôn khác nhau, Thẩm Văn Xương về mưu lược kinh doanh hơn xa những người này. Hắn có rất nhiều kế hoạch muốn thực hiện, những ý tưởng này nhìn rất cấp tiến khiến cho các cổ đông lâu năm bỏ phiếu chống. Bọn họ đã không muốn tiếp tục giằng co với người tuổi trẻ.

Nhưng bởi vì ông Thẩm ở đây, Thẩm Văn Xương cũng không thể làm ra bất kỳ hành động gì đối với các bạn chí cốt cùng ông ấy bắt đầu sự nghiệp, tạm thời chỉ có thể vòng quanh với bọn họ.

Nhưng nếu như lấy được ủng hộ của Phó Cảnh phi thì tất cả đều không giống nhau.

Phó gia sau lưng Phó Cảnh Phi mới có thể thật sự coi là một pho tượng khổng lồ, ngoài có nguồn tài nguyên và gia sản không cách nào ước tính được, ở thành phố Long này kiên trì trăm năm không ngã đủ để làm chứng thực lực đó.

Chớ đừng nói chỉ là Phó Cảnh Phi tự mình tạo ra những kỳ tích thương nghiệp. Anh đã từng dùng phương thức bán tháo cổ phiếu để loại trừ một chuyên gia tài chính thâm niên của Wall Street, ép đối phương phải ném ra toàn bộ cổ phần công ty mới thôi, làm một đao phủ giết người không thấy máu.

Thẩm Văn Xương nhìn những cổ đông này vẫn đang phản đối mình, chân mày cau chặt, nhưng lại không thể phát tác ở trước mặt bọn họ.

Hắn chỉ có thể nghiêng răng, dùng giọng hết sức bình tĩnh nói: “Bây giờ tình hình kinh tế phức tạp, nếu như Thẩm thị vẫn muốn sừng sững không ngã thì nhất định phải cải biến. Tiếp tục duy trì tình trạng hiện nay sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện tệ đoan, cho đến lúc đó muốn cứu vẫn có lẽ không còn kịp nữa.”

“Văn Xương, sao cậu có thể nói như vậy? Thẩm thị này là chúng tôi và ba cậu cùng nhau dựng nên. Bây giờ ông ấy truyền xí nghiệp này tới trong tay cậu, vẫn tiếp tục để chúng tôi làm cổ đông là muốn để cho những lão già chúng tôi đến giúp đỡ cậu một chút. Người trẻ tuổi á, đúng là dễ kích động, ý tưởng cũng mênh mông vô bờ bến. Thẩm thị đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, làm sao có thể có bất cứ vấn đề gì?”

Những cổ đông này mỗi một người đều lấy giọng nguyên lão gia trưởng nói chuyện với Thẩm Văn Xương, nơi nơi đều hạn chế kế hoạch của hắn.

Điều này khiến Thẩm Văn Xương rất là bất nhẫn.

“Ba giao công ty này cho tôi, tôi sẽ có trách nhiệm đối với công ty này. Bác Vương, kế hoạch của tôi cũng không phải là không có căn cứ, mọi thứ đều có cơ sở thực tế. Tin tưởng tôi, nhất định có thể khiến cho Thẩm thị nhảy lên cấp độ hoàn toàn mới.”

Theo đạo lý, những điều này đều là chuyện nội bộ của công ty, đúng là không nên nói ngay trước mặt của một người ngoài là Phó Cảnh Phi như vậy. Nhưng bất kể là Thẩm Văn Xương hay là những cổ đông khác đều đang có ý định của mình, mới có thể trực tiếp như vậy.

Thẩm Văn Xương đúng là mong muốn Phó Cảnh Phi thấy vị trí khôn cảnh và cản trở gặp phải lớn nhất của mình. Nếu như Phó Cảnh Phi có thể ủng hộ kế hoạch của hắn, vậy đối với những cổ đông này tất nhiên sẽ nghĩ cách khiến cho bọn họ nhả ra, đến lúc đó cũng càng có lý do thương nghị cùng Phó Cảnh Phi.

Các cổ đông thì lại cố ý làm đến vậy là muốn khiến Phó Cảnh Phi biết rằng Thẩm Văn Xương mặc dù là người quyết định tối cao nhưng không có chương quản tất cả quyền hạn, sẽ cẩn thận cân nhắc hợp tác với hắn hơn.

Hai phe đều có tính toán của mình, mới tạo thành cảnh tượng tranh cãi như vậy ở trước mặt người ngoài.

Nhưng điều ngoài dự đoán của bọn họ, lúc này Phó Cảnh Phi sớm đã dời sự chú ý, suy nghĩ tới thứ khác, hoàn toàn không có suy nghĩ đến nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thời khắc này Phó Cảnh Phi đang nhìn chăm chăm văn kiện trên mặt bàn đá cẩm thạch, thật ra trong đầu toàn là hình dáng của Mộc Lạp Lạp.

Tất cả trong suy nghĩ đều là cô.

Đối với thay đổi cực lớn gần đây của Mộc Lạp Lạp, Phó thiếu gia trong lòng hoang mang nhưng không ít hơn chút nào so với những người giúp việc ở trong nhà, thậm chí quản gia còn ba lần bốn lượt nhắc nhở anh, phải gia tăng chú ý, không thể lơ là.

Chứ Phó cũng không phải là người đa nghi. Ông ấy ở Phó gia phục vụ rất nhiều năm, vẫn luôn tuân thủ bổn phận, việc nên làm thì đi làm, việc không nên làm thì ông ấy tuyệt đối sẽ chọn cách không nghe không thấy, tuyệt không quan tâm.

Nhưng mà gần đây Mộc Lạp Lạp thật sự thay đổi quá lớn, khiến chủ Phó cũng nhận không được nổi lên nghi ngờ trong lòng.

Đoán chừng không chỉ là chủ Phó, ngay cả di Xảo cùng với những người giúp việc và vệ sĩ khác, nói không chừng ngay cả con chó collie biên giới* nuôi ở sau nhà cũng có nghi ngờ.

(*Collie biên giới – còn gọi là border collie – là giống chó chăn gia súc và chó săn đuổi có nguồn gốc từ Anh Quốc thuộc dòng Collie, chúng được coi là đứng hạng nhất trong danh sách chó thông minh là một chú chó chăn cừu đến từ nước Anh – theo Wikipedia)

Trước kia Mộc Lạp Lạp không chỉ đối với mọi người Phó gia đều vô cùng kính trọng, đối với con chó collie biên giới nuôi ở sau nhà cũng đều sinh lòng chán ghét.

Thật ra là cô rất thích động vật nhỏ, nhưng bởi vì con chó collie biên giới đó được nuôi ở Phó gia, dính líu đến Phó gia nên tiện thể bị Mộc Lạp Lạp ghét. Khi thấy nó sẽ làm mất quý, có đôi lúc còn cố ý bụng thức ăn cho chó đến lác lác ở trước mặt nó, nhưng không để cho nó ăn.

Mỗi lần đều khiến cho Đậu Đậu với màu đen trắng đan xen, vô cùng thông minh đều tức giận réo lên không ngừng, nhưng vì uy nghiêm của ông chủ mà không dám lỗ mãng.

Nếu không phải lần đầu tiên Mộc Lạp Lạp gặp gỡ Đậu Đậu là do Phó Cảnh Phi mang cô theo cùng thì về sau Đậu Đậu tuyệt đối cũng không thêm để ý đến Mộc Lạp Lạp.

Nhưng sau khi sống lại, Mộc Lạp Lạp luôn chủ động đi cho Đậu Đậu ăn, thỉnh thoảng còn có thể vuốt cổ, gãi ngứa cho nó, khiến cho Đậu Đậu lờ mờ mất ra, vừa nghi ngờ vừa thuận theo nằm xuống, giờ bụng ra để Mộc Lạp Lạp vuốt ve nó.

Rốt cuộc là cái gì mới có thể khiến cho một người ngày hôm trước vẫn còn cãi lộn, thái độ cương quyết muốn tuyệt thực, sau khi hôn mê tỉnh lại thì tính tình thay đổi lớn, không còn bộ dáng hung hăng vênh vác của lúc trước?

Điều này khiến Phó Cảnh Phi giật mình không ít hơn so với người khác, nhưng đối với anh mà nói, bất kể Mộc Lạp Lạp là ai đều cũng đủ để anh quan tâm, không quan trọng thay đổi hay không thay đổi.

Chẳng qua là bây giờ... khiến anh càng thích hơn so với trước đây mà thôi.

Cũng đủ khiến cho Phó Cảnh Phi dưới tình huống này không tự chủ phân tâm nhớ tới cô, nhớ tới bộ dáng cô cười híp mắt, nụ cười vừa ranh mãnh vừa xinh đẹp, khiến cho người có lòng dạ cứng hơn nữa cũng đều tan ra.

Nghĩ đến bộ dáng Mộc Lạp Lạp vì lấy lòng mình, mặc kệ thật hay giả, đều dễ thương vô cùng, giống như sợ mình sẽ cự tuyệt cô ấy.

Phó Cảnh Phi nhận không được bật cười.

Bỗng nhiên cảm giác được quanh mình đều chợt yên tĩnh lại, Phó Cảnh Phi mới nâng mí mắt lên, con ngươi thâm trầm bình tĩnh tiếp nhận cái nhìn chăm chú của mọi người.

Tất cả mọi người nhìn nguyên nhân là anh...

Đương nhiên là bởi vì anh bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, giọng từ tính đặc biệt rõ ràng trong phòng hội nghị vốn yên tĩnh.

Phó Cảnh Phi với khoé môi mang ý cười, vẻ dịu dàng như thế tuyệt đối là hiếm thấy.

Bởi vậy khiến cho tất cả mọi người đều nhìn về phía anh.

Độ cong khoé miệng Phó Cảnh Phi dần dần biến mất, vẻ dịu dàng trong mắt hoàn toàn tiêu tán không thấy, cảm khẽ nâng lên, giọng nói trầm ổn: “Làm sao vậy?”

Thẩm Văn Xương hơi nghi hoặc một chút, nhưng cũng không có mở miệng hỏi, mày kiếm nhướng lên, đi thẳng vào vấn đề: “Phó thiếu cảm thấy kế hoạch của tôi thế nào?”

“Kế hoạch?” Phó Cảnh Phi trừng mắt nhìn, lông mi còn muốn dầy rậm hơn nhiều so với phụ nữ khẽ chớp chớp, tiếp đó môi mỏng khẽ mở: “Không tệ.”

Kế hoạch quả thật không tệ. Mặc dù coi như rất to gan nhưng cũng không có rời xa thực tế, rất phù hợp với một ít quy hoạch sau này của chính phủ. Nếu như Thẩm Văn Xương thật sự làm như vậy, sẽ rất có lợi đối với tập đoàn Thẩm thị.

Phó Cảnh Phi không thích quanh co, cũng trả lời rất trực tiếp, lời ít mà ý nhiều: “Kế hoạch khả thi.”

Ánh mắt Thẩm Văn Xương quét qua các cổ đông khác. Về mặt của đại đa số người phản đối đều rất kỳ lạ, thật giống như vừa nuốt phải ruồi vậy... Dầu sao lúc này người nói đồng ý là Phó Cảnh Phi.

Một câu nói của Phó Cảnh Phi có thể hoàn toàn đại biểu cho ý kiến của Phó gia, ai dám nói lời phản đối?

Những cổ đông khác đương nhiên là sẽ không thoả mãn tình hình giây phút này. Bọn họ đều cho rằng Phó Cảnh Phi sẽ không làm ra quyết định nhanh như vậy, thế nhưng không ngờ...

Thẩm Văn Xương lộ ra nụ cười đắc ý. Tuy nói ngày hôm qua bởi vì gặp mặt Mộc Lạp Lạp rồi tan rã trong không vui, nhưng hiện giờ xem ra Phó Cảnh Phi cũng không phải coi trọng Mộc Lạp Lạp như vậy đi?

Nghĩ đến Mộc Lạp Lạp cùng với nụ cười sau cùng kia của cô ta, về mặt Thẩm Văn Xương cũng lại một cách khó hiểu.

Nhưng ý nghĩ trong đầu chợt loé lên rồi biến mất, Thẩm Văn Xương khôi phục lại bình thường, từ chỗ ngồi đứng lên: “Bác Vương, bác Hứa... Các bác còn có ý kiến gì không?”

Hai cổ đông giữ thái độ không tán thành đưa mắt nhìn nhau vài lần, vẫn không tán thành nhưng cũng không có cách nào dưới tình huống này bác bỏ lần nữa ở trước mặt Phó Cảnh Phi.

Ít nhất cũng phải chờ sau khi Phó Cảnh Phi rời khỏi rồi hãy nói. Dầu sao bây giờ cũng chỉ là một hội nghị thương thảo, cũng không có liên quan đến nội dung hợp tác chính thức.

“Nếu như vậy thì chúng ta sẽ mở lại thương nghị cụ thể sau, hội nghị hôm nay tới đây thôi.” Thẩm Văn Xương bá đạo, nghiêm nghị đứng đó, quyết định quên đi không vui vừa rồi Phó Cảnh Phi mang đến cho hắn vì tới trễ.

Các cổ đông lục tục rời khỏi, trên mặt mỗi người đều có vẻ khác nhau, có suy nghĩ khác nhau, bởi vậy thái độ của mỗi người cũng khác nhau, nhưng đều bởi vì toàn bộ quá trình Phó Cảnh Phi không lên tiếng gì nên lựa chọn tạm thời im lặng.

Nếu như Thẩm thị thật sự có thể hợp tác với Phó gia, cho dù là ông Thẩm còn đang ở vị trí tổng giám đốc cũng sẽ làm ra lựa chọn giống như Thẩm Văn Xương vậy.

Uổng phí bỏ qua hợp tác cùng Phó gia, ở thành phố Long không có một thương nhân thông minh nào sẽ làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Chẳng qua những cổ đông có ý kiến phản đối này cũng không hoàn toàn hết hy vọng, bởi vì sau khi bọn họ rời đi thì Phó Cảnh Phi đứng ở cửa phòng họp nói một câu với Thẩm Văn Xương.

“Phương pháp khả thi, nhưng tôi sẽ không hợp tác với anh.” Dáng người Phó Cảnh Phi cao ngất, hơi lộ ra vẻ thon gầy hơn so với dáng người cao lớn của Thẩm Văn Xương, nhưng khí thế nội liễm lại không thấp hơn hắn chút nào. Mặt mũi anh nổi bật, hốc mắt sâu, động tác nhưu này cũng mang vẻ cao quý tự nhiên, nhưng ánh mắt quá mức lạnh lùng, khiến cho người ta không dám tùy tiện đối diện.

Con người của Thẩm Văn Xương co rụt lại: “Anh nói sao?”

Bởi vì hắn quá mức kinh ngạc nên không có xưng hô khách sáo.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi nhẹ bồng xẹt qua hắn, vẻ mặt lãnh đạm: “Anh có thể đi tìm người khác đầu tư, nhưng tôi sẽ không hợp tác với anh.”

Thẩm Văn Xương cười nhạt: “Anh đang đùa giỡn tôi?!”

Toàn thân Phó Cảnh Phi lạnh lùng hờ hững, vẻ lạnh lùng trong mắt đều nhanh chóng biến thành mảnh băng, không có chút nhiệt độ nào: “Phương án của anh tốt, cũng có thể thực hiện, nhưng đối với tôi mà nói cũng không có bất cứ điều cần thiết hợp tác gì.”

Không ai phải cần cùng ai hợp tác, tất cả đều là ý nguyện của mỗi một người, cho nên Phó Cảnh Phi làm cũng không có quá đáng, trái lại rất hợp lý.

Nói xong câu đó, Phó Cảnh Phi trực tiếp rời đi. Vừa rồi không có nói ra lời đó trước cổ đông, Phó Cảnh Phi cảm thấy đã rất nể mặt Thẩm Văn Xương rồi.

Thái độ của hắn và Mộc Diệp đối với Mộc Lạp Lạp, anh không có truy cứu đã coi như là nể mặt Thẩm gia.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chân Chạy Việc Vật

Mộc Lạp Lạp rốt cuộc được như nguyện bắt đầu chính thức làm việc. Khoảnh khắc khi cô bước vào phòng làm việc, Ric đã quăng một đồng lớn văn kiện để bắt đầu, hạn cô xử lý xong toàn bộ văn kiện này trước khi tan sở.

Không nói lời gì vô ích, Mộc Lạp Lạp ngồi vào chỗ bắt đầu nhiệm vụ của mình. Tuy nói văn kiện thoạt nhìn rất nhiều, nhưng sau những thao tác thực tế thì Mộc Lạp Lạp phát hiện thật ra cũng chỉ là đơn giản chỉnh lý một chút. Có lẽ cũng bởi vì cô mới bắt đầu tiếp nhận nên Ric không có cho cô nội dung công việc nặng nề.

Vì vậy cô thành thành thật thật làm việc siêng năng chăm chỉ, ngay cả thời gian uống một ngụm nước cũng không có.

Trước đây cô thật đúng là người không nghiêm túc gì cả, nhất là đối với làm việc, nghĩ là mình cũng không dựa vào tiền lương này để sống nên đi làm cũng tùy tiện theo ý mình, về sau bởi vì chán ghét mà trực tiếp bỏ việc.

Nhưng tình huống bây giờ không giống, đã không còn có Mộc gia, cô cần phải tự mình nhanh chóng độc lập mạnh mẽ lên. Chỉ có mình mạnh mẽ mới có thể mau sớm báo thù.

“Lạp Lạp, giúp tôi đem những tài liệu này photocopy một chút.”

“Lạp Lạp, cô có đang bận không, giúp tôi đưa tài liệu này cho Ric.”

“Lạp Lạp...”

Mộc Lạp Lạp là một người mới, hơn nữa xem ra không có bất kỳ bối cảnh gì, bất kỳ đãi ngộ đặc biệt gì, mới vừa vào đến môi trường làm việc này, đương nhiên trở thành đối tượng bị sai bảo.

Dường như đây là một ít quy luật ở chỗ làm, người mới tới luôn phải mệt một chút.

Mộc Lạp Lạp thật ra đã hạ quyết tâm nhẫn nhục chịu khó, chạy vào chạy ra cũng không có oán giận, đồng thời còn phải làm công việc của mình.

Cũng bởi vì kinh nghiệm làm việc của Mộc Lạp Lạp quả thật không coi là nhiều, rất nhiều người chung quanh sẽ theo bản năng mà xem cô như một sinh viên mới ra đời, cho dù cô đã tốt nghiệp hai năm.

Giai đoạn cuối trong cuộc đời của Mộc Lạp Lạp thường xuyên tự xem xét lại cuộc sống trong quá khứ của mình, rồi đột nhiên nhận ra rằng mình đã u u mê mê hơn hai mươi năm, không gặp phải thất bại, không có mục tiêu, thoải mái trong mọi tình cảnh, tất cả trọng tâm của cuộc sống đều là lấy hưởng thụ làm việc chính, sống kiêu ngạo tùy hứng.

Mãi đến khi Mộc Diệp xuất hiện, cuộc sống yên bình của cô bị phá vỡ, tất cả đều rời khỏi quỹ đạo ban đầu, mọi chuyện bắt đầu lộn xộn.

Bây giờ nếu sống lại, Mộc Lạp Lạp quyết định thay đổi một ít chuyện, hầu như dễ thay đổi nhất là những chuyện nhỏ trong cuộc sống.

Công việc làm được phân nửa, Mộc Lạp Lạp vừa làm xong việc mà người đồng nghiệp muốn cô làm trước, chuẩn bị làm công việc của mình thì Ric đi tới.

“Chạy việc vật có vui không?”

Theo lý mà nói Mộc Lạp Lạp cũng không phải là trợ lý, không cần đi giúp làm những chuyện kia. Đối thành trước kia cô cũng sẽ không chút do dự từ chối, đồng thời khinh thường hất cằm lên nói một câu: “Dựa vào cái gì mà tôi phải giúp cô làm?”

Cho dù là hiện tại, Mộc Lạp Lạp nói một câu như vậy cũng không quá phận, chẳng qua là cô bây giờ không muốn để cho người khác nghĩ rằng cô quá cứng cỏi. Con rồi luôn phải chịu chút thua thiệt, huống hồ bản tính của Mộc Lạp Lạp sẽ không thay đổi, cô làm như thế cũng có nguyên nhân của cô, có điều là không tiện nói cho Ric biết.

Vì vậy cô ngờ nghếch cười một tiếng với Ric: “Không sao, mới tới mà, nên làm nhiều chuyện.”

Hơn nữa, cô cũng sẽ không giúp không không.

Ric vén sợi tóc lên, nhún vai không thêm đề ý: “Bản thân cô vui là được rồi.”

Nói xong câu này, Ric lập tức chuyển đề tài: “Cầm mấy thứ này đến văn phòng của tổng giám đốc đi.”

Cô ta đưa một phần văn kiện cho Mộc Lạp Lạp, ánh mắt rất khó hiểu.

Mộc Lạp Lạp làm như không cảm nhận được ánh mắt của cô ta, thuận theo nhận lấy, lập tức bắt đầu kiếp sống chân chạy việc.

Giao cho văn phòng của tổng giám đốc? Việc này hẳn là toàn bộ phụ nữ của công ty đều mơ ước đi làm ấy chứ, tại sao Ric muốn kêu mình đi?

Chợt nhớ tới những chuyện ngồi lê đôi mách của mấy người kia ngày hôm qua, Mộc Lạp Lạp suy nghĩ cẩn thận.

Có lẽ là bất cô làm kẻ thế mạng đây mà?

Phòng chừng trước đó có những người bị sa thải, không ai còn dám đến gần vị tổng giám đốc đại nhân lạnh lùng độc đoán kia.

Cho dù anh ta nhiều tiền đẹp trai, tài năng xuất chúng, là người tình trong mộng của rất nhiều phụ nữ.

Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên dám chắc chắn, hôm nay cô đi giao văn kiện cho Thẩm Văn Xương, quay đầu đi Mộc Diệp liền biết.

Bây giờ mới phát hiện, thì ra Mộc Diệp còn có thủ đoạn như thế, nhìn chằm chằm những người phụ nữ có sức uy hiếp ở xung quanh Thẩm Văn Xương.

Kiếp trước, lúc ả và Thẩm Văn Xương mới vừa bắt đầu tới lui, chẳng phải là gương mặt luôn coi tiền tài như cặn bã, Thẩm Văn Xương càng theo đuổi thì ả càng ghét bỏ, nhìn như không thèm quan tâm mà, sao bây giờ lại lộ ra bản tính? Nhưng Thẩm Văn Xương lại luôn cảm thấy mọi hành vi của ả đều rất đáng yêu.

Chẳng qua trong mắt người tình biến thành Tây Thi, Mộc Lạp Lạp cũng không quan tâm hai người bọn họ yêu nhau cỡ nào, cô chỉ rất muốn nhìn thấy sau khi Thẩm Văn Xương biết bộ mặt thật của Mộc Diệp thì còn có thể giống như bây giờ không?

Văn phòng tổng giám đốc ở tầng hai mươi mẩy, Mộc Lạp Lạp đi thang máy lên. Cửa văn phòng tổng giám đốc khép hờ, vừa mới chuẩn bị gõ cửa thì chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng găm lên giận dữ.

“Tôi nuôi các người ăn không ngồi rồi à? Mấy thứ này cho tôi xem chẳng những lãng phí thời gian của tôi mà còn lãng phí tiền bạc, hiểu không?”

Mộc Lạp Lạp liếc vào bên trong một cái. Một nam thư ký đang cúi đầu nhận lấy con giận dữ của Thẩm Văn Xương. Thân hình Thẩm Văn Xương cao lớn, mặt mày mang tức giận hung tợn, bộ dáng kia thật hơi dọa người.

Nhưng Mộc Lạp Lạp không sợ chút nào. Trước kia cô không sợ trời không sợ đất, đối mặt với Thẩm Văn Xương nổi tiếng là tổng giám đốc bá đạo cô cũng không hề sợ hãi.

Có thể khiến cho cô vô thức trốn tránh nhất cũng chỉ có một Phó Cảnh Phi.

Thẩm Văn Xương đối với cô mà nói cũng chỉ là một người không có bất kỳ quan hệ nào, cho nên cô không biết sợ.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp vô cùng không sợ chết gõ cửa một cái. Lập tức đưa tới một trận bùng nổ bạo lực: “Ai!”

Mộc Lạp Lạp trực tiếp đẩy cửa ra, đầy ý cười đứng ở cửa nhìn Thẩm Văn Xương, nói: “Tổng giám đốc, tôi tới đưa văn kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Háo Hức Về Nhà

Sau khi nhìn đến người đứng ngoài cửa là Mộc Lạp Lạp thì vẻ giận dữ trên mặt Thẩm Văn Xương lập tức ngấy ra.

Tiếp đó hắn hít sâu một cái, đủ loại cảm xúc ở trong mắt không ngừng tràn ra, nhưng cuối cùng chỉ còn lại một mảnh u ám.

Thẩm Văn Xương không nhìn được phát phát tay, để người đàn ông cúi đầu rồi đi trước.

Lúc người đàn ông đi thoáng qua Mộc Lạp Lạp, Mộc Lạp Lạp nhìn anh ta một cái, là một người đàn ông diện mạo tuấn tú. Mộc Lạp Lạp theo lễ phép cười với anh ta một cái.

Đầu của anh ta lập tức thấp hơn, bước chân đi cũng rối loạn một chút.

Mộc Lạp Lạp đi vào, rất cung kính đặt văn kiện trên bàn làm việc của Thẩm Văn Xương: “Thẩm tổng, tài liệu của ngài.”

Thẩm Văn Xương “Ừ” một tiếng, tức giận trên mặt từ từ biến mất.

“Tài liệu đã đưa đến, vậy tôi không quý rầy ngài làm việc, đi trước.” Mộc Lạp Lạp lúc này không có dự định tiếp xúc nhiều với Thẩm Văn Xương. Dù

sao bây giờ cô còn chưa có nhiều nhược điểm của Mộc Diệp, nói với bất cứ ai cũng sẽ không có người tin tưởng, sẽ không làm nên chuyện gì, nói không chừng còn có thể biến khéo thành vụn, gây rắc rối cho mình.

Nhưng hiển nhiên Thẩm Văn Xương không phải là một người dễ đối phó, cũng không định bỏ qua cho cô lúc này.

“Đứng lại.” Thẩm Văn Xương lạnh lùng mở miệng.

Mộc Lạp Lạp vốn định giả bộ không nghe thấy gì, xoay người rời đi, nhưng nghĩ lại sau này mình vẫn còn làm việc ở đây, chuyện như vậy không chừng còn có thể gặp phải lần nữa, để tránh phiền phức sau này, bây giờ một chút trước thì tốt hơn.

Kết quả là, Mộc Lạp Lạp ngoan ngoãn uốn cong thắt lưng: “Thẩm tổng, ngài còn có chuyện gì ạ? Xin phân phó.”

Nét mặt Thẩm Văn Xương mang đầy vẻ nghi hoặc, khi mở miệng thì mang theo một hai phần giễu cợt: “Bây giờ lễ phép như vậy, hôm qua lúc ăn cơm chẳng phải là rất khéo mồm lắm miệng sao?”

Mộc Lạp Lạp cúi đầu bác lại: “Hôm qua còn chưa có ăn cơm ạ, con người tôi đây rất quái lạ, chỉ cần đối diện dễ nói nhảm, nếu như đụng chạm ngài, thật sự xin lỗi.”

Cách nói chuyện như vậy thật đúng là không giống với Mộc Lạp Lạp. Cô làm thế nào cũng không thể cúi đầu thua thiệt người khác, như bây giờ rõ ràng là đang tìm bậc thang xuống, ý muốn thừa nhận ngày hôm qua.

Hầu kết của Thẩm Văn Xương chuyển động, vẻ mặt thay đổi nhiều lần.

Một là đang rất lấy làm lạ với thái độ của Mộc Lạp Lạp giây phút này, hai là nghĩ đến quan hệ giữa Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi ngày hôm qua, không khỏi cảm thấy bức bối.

Người này hôm nay lại giống như biến thành một người khác, chẳng những không có lời nói ác độc kiêu ngạo của ngày hôm qua, mà giọng nói đều hoà nhã cung kính, thật khiến hắn khó hiểu.

“Mộc Lạp Lạp, không phải là cô đang nung nấu chiêu gì chuẩn bị chơi đùa chứ?” Trong giọng nói của Thẩm Văn Xương tràn đầy nghi ngờ.

Biết mình bây giờ gần như không có nhân phẩm cùng tín nhiệm đáng kể, Mộc Lạp Lạp đành phải nói: “Tôi muốn nung nấu chiêu gì cũng không thể ở ngay trước mặt của ngài ạ. Tôi đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”

Thẩm Văn Xương suy nghĩ một chút, cảm thấy Mộc Lạp Lạp nói có lý. Chẳng phải cô ta làm cái gì cũng biểu lộ ra ở trên mặt sao?

“Ngài yên tâm, nếu tôi đến đây làm việc thì sẽ hoàn toàn từ giả con người của trước kia. Ít ra trong công việc tôi rất nghiêm túc, tuyệt đối không phải là Mộc Lạp Lạp mà ngài quen biết trước kia.”

Cả nửa ngày Thẩm Văn Xương rút cuộc gạt đầu, hời hợt nói: “Ừm.”

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm, nghĩ nếu đã nói thành như vậy, Thẩm tổng cũng nên tạm thời buông tha cho cô chứ?

Nào ngờ cô chuẩn bị rời đi, Thẩm Văn Xương lại nảy sinh ý nghĩ bất chợt hỏi một câu: “Ai bảo cô đưa văn kiện tới đây?”

Mộc Lạp Lạp nói: “Giúp đồng nghiệp đưa tới.”

“Những chuyện này là nội dung việc làm của cô?” Thẩm Văn Xương bồng nhử nhử mảy.

“Đương nhiên là...” Ánh mắt Mộc Lạp Lạp liếc nhìn mọi bày biện trên bàn của Thẩm Văn Xương, hờ hững trả lời hắn. “Mới tới luôn phải làm việc nhiều chút.”

Thẩm Văn Xương cười lạnh một tiếng: “Tôi trước đây không biết cô còn có ý định làm tốt tình bạn bè với đồng nghiệp?”

Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu nhìn lại hắn, cười rạn rờ: “Chuyện ngài không biết còn nhiều.”

Cô một câu là ngài, thái độ tôn kính khiến cho Thẩm Văn Xương không thể bới ra được một cái gai nào, cuối cùng chỉ có thể khoát khoát tay, hơi có chút không cam lòng để cô đi.

Đóng cửa văn phòng tổng giám đốc, Mộc Lạp Lạp dựa ở trên cánh cửa thở phào một hơi. Không nói chứ, khí thế mới vừa rời của Thẩm Văn Xương vẫn có chút dọa người.

Cô đứng một lát rồi đành hoàng đi thang máy xuống dưới lầu, quay lại với công việc của mình vẫn là tốt hơn một chút.

Về phần bộ dáng lúc nổi giận vừa rời của Thẩm Văn Xương lặng lẽ bị cô vắt ra sau đầu.

Sau đó công việc rút cuộc cũng lơi lỏng một ít, Mộc Lạp Lạp thành công trước khi tan làm đã hoàn thành những nhiệm vụ Ric giao cho cô, cũng may không phải là quá khó khăn, hơi tự tin về cơ bản có thể xử lý tốt.

“Được, cô đi đi, ngày mai gặp.” Ric chỉ đơn giản liếc nhìn sơ những tài liệu lay động ở trong tay, cũng không có phân biệt tí mĩ, thuận miệng bảo Mộc Lạp Lạp đi.

Nghĩ đến lát nữa gặp mặt cùng Ngôn Viễn, sau đó còn có một tổ tông chân chính chờ cô, Mộc Lạp Lạp chỉ cảm thấy tan tằm lòng giống như nước sông cuộn cuộn.

Ngôn Viễn hẹn cô hôm nay, cũng không biết sẽ nói cái gì, Mộc Lạp Lạp cảm thấy lát nữa mình lại phải xốc lên tất cả tinh thần đi đối phó, ngàn vạn lần không thể để vị thanh mai trúc mã này phát hiện bất kỳ không đúng gì.

Nếu lơ là làm lộ ra ở trước mặt y lúc ấy, Mộc Lạp Lạp nhất định sẽ mắng chết mình.

Suy cho cùng y coi như là người đã từng hiểu rõ mình nhất trên thế giới này.

Suy nghĩ của Mộc Lạp Lạp bay tới nơi khác, cũng không chú ý trong mắt Ric chợt loé lên khôn khéo.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cháy Rừng

Vẫn quán cà phê hẹn gặp lần rồi, Mộc Lạp Lạp đi vào trước, đối diện với cái gương nhỏ trong giỏ xách làm mấy lần vẽ mặt nhe răng trợn mắt, rốt cuộc lựa chọn xong vẻ mặt thích hợp nhất của mình, tiếp tục hất cằm lên vênh vào hồng hách đi vào.

Trong khoảnh khắc đó Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình có thể lấy được giải Kim Tượng nữ diễn viên phụ giỏi nhất gì gì đó. Còn nữ diễn viên chính giỏi nhất đương nhiên chỉ có thể thuộc về Mộc Diệp, ả mới thật sự là diễn rất nhập tâm, giây phút nào cũng đang diễn trò.

Mộc Lạp Lạp vẫn còn rất khiêm tốn, chỉ ít so với Mộc Diệp thì cô vẫn thấp hơn một cái đầu.

Vừa khéo hôm nay người chào đón nói hoan nghênh quý khách vẫn là người nữ phục vụ trước kia.

Sau khi cô ta nhìn thấy Mộc Lạp Lạp thì dường như nhận ra cô.

Dù sao ký ức của cô ta hẳn còn mới đối với cái vị khách này lần trước lúc đi vào thì mắt để trên đỉnh đầu, lúc rời đi thì lại mỉm cười lễ độ.

Bởi vì cô ta thủy chung vẫn cảm thấy người phụ nữ bề ngoài xinh đẹp này hẳn là tinh thần có vấn đề đi?

Cho nên ngày hôm nay, thời điểm nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, người nữ phục vụ liền nhận ra cô, biểu cảm hơi ngưng trệ một chút, nhưng may mắn không hề thất lễ: “Xin hỏi cô có hẹn trước hay không?”

Câu nói kế tiếp của cô ta còn chưa có cơ hội nói xong, bởi vì Mộc Lạp Lạp lại lần nữa trực tiếp hất cằm lên coi thường cô ta, đi thẳng vào bên trong, chỉ lưu lại một bóng lưng kiêu ngạo, hung hăng vênh vào.

Nữ phục vụ: “...”

Lần này Ngôn Viễn không ngồi ở vị trí lần trước, y ngồi ở ghế dựa vào tường. Đèn trên tường lộ ra ánh sáng ảm áp chiếu vào xung quanh y, đường nét trên mặt rõ ràng, mang theo vẻ dịu dàng.

Mặt mũi y rất ôn hoà, khiến cho người ta luôn cảm thấy tin tưởng. Mộc Lạp Lạp cũng bởi vậy mà đã quá mức tin tưởng y, thậm chí xem y trở thành cọng cỏ cứu mạng của mình. Nhưng sau đó lại phát hiện y không chỉ không phải là cọng cỏ cứu mạng mình, ngược lại còn là một trong những tảng đá nặng nhất đè chết mình.

Có cái gì khiến cho người ta càng đau khổ hơn so với phát hiện được người mình tin cậy nhất thật ra chỉ muốn làm sao để đẩy mình xuống vách núi chứ?

Mộc Lạp Lạp đã từng cảm thụ mùi vị khiến người ta đau khổ tuyệt vọng như vậy, và hơn nữa sẽ vĩnh viễn không quên.

Mỗi đêm tỉnh mộng, cô bị nỗi sợ hãi hành hạ như đang đi trên vách núi, xung quanh luôn luôn có nhiều người nhìn chằm chằm đang chờ cơ hội đẩy cô xuống vách núi. Bất kể là Mộc Diệp hay Ngôn Viễn, bọn họ đều một lần lại một lần hành hạ Mộc Lạp Lạp, khiến cho cô bị chúng bạn xa lánh, khiến cho cô bị người ta phỉ nhổ, trống rỗng, mất đi tất cả mọi thứ.

Gặp Ngôn Viễn lần thứ hai, Mộc Lạp Lạp lập tức cảm thấy sự thù hận của mình đối với y không những không tiêu tan mà trái lại còn sâu hơn.

Cô thật vất vả mới thu lại vẻ mặt của mình, không đến nỗi lộ ra một vẻ hận thù nào.

“Anh tới thật sớm” Mộc Lạp Lạp cong môi cười, kéo cái ghế ra ngồi đối diện với Ngôn Viễn.

Ngôn Viễn vẫn bộ dáng dịu dàng ấm áp, nói với Mộc Lạp Lạp: “Em còn chưa tới, anh đã gọi cho em cappuccino và bánh tiramisu mà em thích nhất.”

Mộc Lạp Lạp nhìn đồ ngọt ở trước mặt, đây đều là những đồ ngọt cô thích nhất trong quá khứ, nhất là bánh tiramisu.

Cô từng nghĩ vị ngọt của phô mai trong tiramisu có thể mang cho cô thể nghiệm vị giác ngọt ngào, nhưng bây giờ mới hiểu được, bên trong còn có bột ca cao đắng, rất giống như những ngày tối tăm nhất của cuộc đời cô, khiến cho cô nghĩ lại mà sợ, nhưng không thể thoát khỏi men đắng ở đầu lưỡi.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng không có bất kỳ biểu hiện khác thường gì ở trước mặt Ngôn Viễn, cô khuấy cappuccino, đi thẳng vào vấn đề: “Ngôn Viễn, anh đã nghĩ xong làm thế nào để giúp em rồi sao?”

Ngôn Viễn uống một ngụm cà phê, hỏi cô trước: “Em làm thế nào thuyết phục Phó Cảnh Phi thả em ra ngoài, còn để cho em đi làm ở công ty của Thẩm Văn Xương vậy?”

Mộc Lạp Lạp đôi mắt giận dữ: “Anh biết em vì để có thể ra ngoài mà đã cầu xin hắn bao lâu không? Nhưng là vì trả thù Mộc Diệp, em đều nhận.”

Trong mắt Ngôn Viễn có hơi mù không dễ phát giác: “Vậy sao em đến làm việc ở công ty của Thẩm Văn Xương? Em không biết hắn...”

Mộc Lạp Lạp cười thâm trong lòng. Không biết hắn cái gì? Không biết hắn là bạn trai của Mộc Diệp? Hay không biết Ngôn Viễn và hắn là tình địch?

Mộc Lạp Lạp biểu hiện rất vô tội: “Em cũng không biết, em chỉ muốn ra ngoài đi làm mà thôi, cũng không biết thế nào lại đến làm việc ở công ty của Thẩm Văn Xương.”

Ngôn Viễn gật đầu, nhưng rất rõ ràng chỉ tạm thời bỏ qua đề tài này, cũng không phải thật sự tin vào giải thích của Mộc Lạp Lạp.

Y mơ hồ cảm thấy trên người Mộc Lạp Lạp có thay đổi đâu đó, nhưng mà quan sát kỹ thì lại cảm thấy cô ngay cả về mặt sau khi uống vào cappuccino đều không có bất cứ thay đổi nào, vẫn là cái Mộc Lạp Lạp vĩnh viễn vào hống hách kia.

Thậm chí khoảnh khắc khi Mộc Lạp Lạp bắt đầu đi vào quán cà phê, Ngôn Viễn cũng đã đang len lén quan sát cô, cố gắng phát hiện một chút gì khác thường từ trên người cô.

Về phần vì sao y bắt đầu nghi ngờ, dĩ nhiên là không thoát khỏi liên quan đến cái vị hoa sen trắng kia.

Ngày đó, Ngôn Viễn rời đi sau khi gặp mặt Mộc Lạp Lạp, trong lòng bị mấy câu nói của cô nhiễu loạn tâm thần, đầy đầu đều là những lời cô nói, ân ái của Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương.

Ngôn Viễn có thể không đổ kỵ sao? Là một người đàn ông, không có khả năng mở to mắt nhìn người phụ nữ mình yêu thích anh em em em cùng với người đàn ông khác. Cho nên nổi ghen ghét ầm giấu trong lòng Ngôn Viễn bởi vì mấy câu nói của Mộc Lạp Lạp mà từ từ khuếch đại, cuối cùng dẫn đến y tâm thần không yên, tạm thời bỏ qua kế hoạch mà Mộc Diệp đã cùng y thương lượng xong.

Ngôn Viễn thích Mộc Diệp, cái loại thích bắt đầu từ ánh mắt nhìn thấy Mộc Diệp lần đầu tiên, bắt đầu từ một tiếng “Chào anh Ngôn Viễn” nhu nhu nhược nhược của ả, khiến cho y từ đó về sau không có cách nào quên được hình bóng của Mộc Diệp.

Cái cô gái lần đầu tới Mộc gia kia, buộc tóc đuôi ngựa, cười hiền lành ngọt ngào, giống như người mà Ngôn Viễn mơ thấy vô số lần, đánh thẳng vào tim y, khiến y từ đó về sau đắm chìm.

Thế nhưng y lại trở mắt nhìn người con gái kia càng lúc càng xa mình, cuối cùng đi vào lòng của người khác. Rõ ràng người quen cô ấy trước là mình...

Cảm xúc ghen tỵ một khi lây lan thì sẽ tăng trưởng với tốc độ cháy rừng, không còn cách nào ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tâm Tư Khác Nhau

Thế nhưng sau khi Ngôn Viễn trở về cũng không có biểu lộ ra cảm xúc của mình ở trước mặt Mộc Diệp.

Có một số đàn ông luôn luôn bất kể xảy ra chuyện gì, đều muốn hiện ra mặt tốt nhất của mình ở trước mặt người trong lòng.

Ngôn Viễn là người như vậy. Mặc dù trong lòng bị nổi ghen tỵ thiêu đốt, nhưng y vẫn có thể rất bình tĩnh đối mặt với Mộc Diệp

“Thế nào? Cô ta đồng ý không?” Sau khi Mộc Diệp gặp Ngôn Viễn thì câu đầu tiên chính là hỏi vấn đề này.

Ngôn Viễn nắm tay lại, đột nhiên hỏi: “Em chỉ quan tâm đến việc này sao?”

Trên khuôn mặt thanh tú của Mộc Diệp xuất hiện vẻ nghi hoặc, trong con ngươi thoát nhìn vô cùng tinh khiết loé lên tia khác thường, gần như lập tức ý thức được Ngôn Viễn bất thường.

Đây mà một trong những nguyên nhân ả có thể thắng được Mộc Lạp Lạp. ả càng hiểu được làm thế nào nhìn thấu lòng người hơn, biết rõ ràng trong lòng người ta đang nghĩ gì, cũng có thể theo đó mà lựa chọn biện pháp đối phó.

Trong khi đó Mộc Lạp Lạp lớn lên trong hoàn cảnh hậu đãi, lúc ấy hoàn toàn sống trong thế giới riêng của mình, chưa bao giờ quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cũng hiếm khi tự hỏi người khác đang suy nghĩ gì.

Có lẽ trong lúc vô thức cô đã tạo ra rất nhiều kẻ địch, mới dẫn đến cục diện cuối cùng đối mặt với vạn người khinh bỉ.

Mộc Diệp nhìn thấu vẻ khác thường của Ngôn Viễn, chỉ ít hoàn toàn trái ngược với lúc y xuất phát đi tìm Mộc Lạp Lạp.

Hôm nay bọn họ gặp mặt là ở trong nhà của Ngôn Viễn. Ngôn gia cũng làm ăn, chẳng qua là quy mô kinh doanh tương đối nhỏ hơn chút. Nhưng đối với người thường mà nói, mức thu nhập kinh doanh hàng năm của Ngôn gia cũng đã đủ hơn tưởng tượng.

Mộc Diệp nhìn Ngôn Viễn, đưa tay nắm lấy mu bàn tay của y, thật giống như trước đó Ngôn Viễn nắm tay Mộc Lạp Lạp vậy, chỉ là bây giờ đối tượng thay đổi, Ngôn Viễn biến thành người được an ủi.

“Anh đang giận em sao, A Viễn? Bởi vì em nhờ anh giúp em một chút?” Ánh mắt của ả luôn rất ngây thơ trong sáng, khiến cho người ta dễ dàng rơi vào trong sự dịu dàng của ả tạo ra, Ngôn Viễn chính là như vậy.

Nhìn gần, gương mặt của Mộc Diệp tuy rằng không tính là xinh đẹp tuyệt vời nhưng cũng đủ thanh tú, điềm tĩnh, còn có đôi mắt trong trẻo kia. Sự ghen tuông trong lòng Ngôn Viễn cuối cùng cũng tiêu tan một ít.

Y nói: “Diệp Diệp, em suy nghĩ nhiều rồi, chuyện của em thì sao anh có thể ngại phiền phức?”

“Vậy tại sao anh nhìn rất không vui? Ngôn Viễn, tuy rằng chị đối với em như vậy, nhưng cùng lắm thì em không cần đối phó với chị ấy. Thế nhưng bất luận thế nào, em đều không muốn nhìn thấy anh không vui, anh hiểu không?” Trong mắt ả lấp lánh nước mắt ngưng trệ, khiến cho không ai không đau lòng.

Một lời nhẹ nhàng liền lần nữa đưa mình vào vị trí của người bị hại, khiến Ngôn Viễn chỉ muốn ôm ả vào lòng.

Những lời đã quán trên đầu lưỡi cũng không nói ra miệng, y nghĩ, sở dĩ Mộc Diệp ở cùng một chỗ với Thẩm Văn Xương đều bởi vì muốn mượn thế lực của hắn, chỉ tự trách mình không đủ mạnh, không thể thật sự trợ giúp Mộc Diệp.

Nhưng lần này mạnh mẽ nhìn xuống oán giận trong lòng không có nghĩa là những ý nghĩ kia cũng sẽ không bao giờ nổi lên ở trong đầu.

Mộc Diệp thấy ánh mắt của Ngôn Viễn nhìn mình lại trở nên dịu dàng, hài lòng đề cập tới Mộc Lạp Lạp lần nữa: “A Viễn, hôm nay chị nói với anh thế nào?”

“Cô ấy nói...” Ngôn Viễn nhíu nhíu mày. “Cô ấy không quá tin tưởng kế hoạch này của anh.”

“Ồ?” Mộc Diệp có chút không tin, cái người chị gái phế vật này khi nào đã bắt đầu suy tính tới những vấn đề này?

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Ánh mắt Mộc Diệp âm trầm: “Chờ đã, em suy nghĩ lại một chút.”

...

Ngôn Viễn nhìn Mộc Diệp trước mắt, nhất thời cảm xúc hơi phức tạp.

Mộc Diệp sau một khoảng thời gian suy nghĩ thì lại có cách mới.

Mục đích cuối cùng của bọn họ là muốn làm cho Mộc Lạp Lạp nghĩ cách đi lấy cổ phần trong tay của Phó Cảnh Phi. Nhưng nếu bây giờ Mộc Lạp Lạp không làm, thậm chí xem ra cô ta còn đã thoả hiệp với Phó Cảnh Phi.

Thái độ của Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp khiến cho Mộc Diệp lần nữa đề cao cảnh giác. Có lẽ là bởi vì tình cảm của hai người đã lặng lẽ biến hoá trong lúc bọn họ không nhìn thấy, cho nên Mộc Lạp Lạp mới không mắc lừa.

Mộc Diệp thật ra rất xem thường Mộc Lạp Lạp. Cái người gọi là chị gái này ngoại trừ trưng ra khuôn mặt đẹp mê người thì còn có cái gì?

Nhưng lần này cô ta vậy mà không có dễ dàng bị Ngôn Viễn lừa, khiến cho Mộc Diệp rất không vui.

Nhưng sau khi hơi suy nghĩ một chút, Mộc Diệp liền có dự tính. Ắ muốn cho Mộc Lạp Lạp ném thử cảm thụ hoàn toàn mất đi tất cả, nhất là Phó Cảnh Phi, người duy nhất ủng hộ cô ta bây giờ. Nếu một ngày nào đó, ngay cả Phó Cảnh Phi cũng không muốn cô ta, xem cô ta còn có cái gì?

Hơn nữa cảm thụ đạt được sau đó lại mất đi luôn luôn khiến cho người ta càng khó có thể quên. Mộc Diệp lên rất nhiều kế hoạch ác độc, ả hận Mộc Lạp Lạp, hạ quyết tâm muốn triệt để huỷ diệt cả cuộc đời của Mộc Lạp Lạp...

Nhưng những điều này Ngôn Viễn đều không biết. Ở trong lòng y, Mộc Diệp chính là một cô gái hiền lành nhu nhược mỗi ngày bị Mộc Lạp Lạp ăn hiếp nhưng xưa nay đều không phản kháng, khiến cho y muốn cưng chiều ả.

Nhưng thật ra Mộc Lạp Lạp cũng là bạn bè của Ngôn Viễn, tình cảm hai người cùng nhau lớn lên không phải là giả. Chỉ là so với tình bạn, so với Mộc Lạp Lạp, Ngôn Viễn cảm thấy Mộc Diệp càng khiến y muốn yêu thương và chăm sóc hơn.

Với lại Mộc Diệp đã nói, mục đích của bọn họ chỉ là làm cho Phó Cảnh Phi xuất ra cổ phần công ty, sau đó đem kinh doanh của Ngôn gia phát triển đến độ cao mới, đến lúc đó hai người bọn họ có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ.

“Ngôn Viễn? Anh đang suy nghĩ gì vậy?” Tiếng của Mộc Lạp Lạp kéo Ngôn Viễn ra khỏi hồi ức.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chờ Mong Vô Vị

Đột nhiên phát giác mình lại xuất thần, Ngôn Viễn lập tức lúng túng ho nhẹ một tiếng: “Không có chuyện gì, gần đây công việc hơi bận rộn, mệt mỏi chút.”

Mộc Lạp Lạp cười cười: “Ngôn Viễn, anh cũng không thể làm việc điên cuồng, tuy rằng kiếm tiền quan trọng, nhưng nghỉ ngơi cũng rất cần thiết đó.”

Ngôn Viễn gật đầu, sau đó rút cuộc nói đến mục đích hẹn gặp mặt Mộc Lạp Lạp hôm nay: “Về chuyện lần trước anh đề cập đến, quan điểm hôm nay của em vẫn giống với hôm đó hả?”

“Ngôn Viễn, anh biết đó, em chỉ là lo lắng nếu như kế hoạch của chúng ta không thành công, chẳng những được một mất mười mà nói không chừng còn có thể ảnh hưởng đến kinh doanh của nhà anh. Nếu bây giờ là Thẩm Văn Xương, nói không chừng cũng sẽ không có can đảm đối nghịch với Phó Cảnh Phi. Tuy nói em bây giờ ở chỗ của Phó Cảnh Phi, nhưng anh chắc chắn sẽ không biết người này biến thái cỡ nào. Mỗi ngày em sống chung một chỗ với hắn đều lo lắng đề phòng, chỉ nghĩ phải làm sao đi lấy lòng hắn, để cho hắn thả em tự do...”

Ngôn Viễn không nói gì, dùng ánh mắt ý bảo Mộc Lạp Lạp nói tiếp.

Trong đầu Mộc Lạp Lạp muôn vàn suy nghĩ, vừa vỗ tay khen ngợi diễn xuất của mình, vừa âm thầm tự giễu. Bây giờ thật sự là người người biết diễn trò, mỗi một diễn xuất đều không học mà biết, cảm động trời đất.

Lúc trước Ngôn Viễn thật đúng là gạt cô quay mòng mòng, vào trước khi Mộc Lạp Lạp bị Mộc Diệp bắt đi thậm chí cũng không tin Ngôn Viễn thật sự lừa gạt mình. Cô mãi đến lúc đó vẫn còn trước sau tin tưởng Ngôn Viễn thật sự xem mình là bạn bè.

Nhưng mà sự thật chứng minh, tất cả đều chỉ là cô tự đa tình mà thôi.

“Anh biết bản khoán của em, vậy anh sẽ giúp em nghĩ cách khác nhé.” Ngôn Viễn vươn tay, vò vò trên đầu Mộc Lạp Lạp một cái. Đây là động tác vô cùng thân mật Ngôn Viễn thường làm trước đây khi hai người vô cùng thân thiết.

Khoảnh khắc khi y đưa tay qua, thân thể Mộc Lạp Lạp cương cứng.

Thói quen thân mật trước đây cho tới bây giờ đều khiến Mộc Lạp Lạp hết sức không được tự nhiên, thậm chí còn theo bản năng muốn nghiêng đầu né tránh đụng chạm của Ngôn Viễn.

May mà trong phút chốc lý trí khống chế được phản ứng của bản thân, cô cười khan để Ngôn Viễn sờ đầu cô.

Từng là động tác quen thuộc, bởi vì bây giờ biết được bộ mặt thật của người này, lại mang đến cảm giác trào phúng không nói rõ được. Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười lạnh, nét mặt vẫn hết sức bình tĩnh như cũ.

“Anh có cách tốt gì khác sao?” Mộc Lạp Lạp đầy chờ mong, đợi Ngôn Viễn nói ra cách tốt hơn của y.

“Xin lỗi, anh còn cần một ít thời gian, những vấn đề em nói kia anh đều sẽ suy xét, nhất định bằng mọi cách an toàn giải thoát em khỏi chỗ Phó Cảnh Phi, đồng thời... giúp em trả thù Mộc Diệp.”

“Được! Em nhất định phải khiến cho Mộc Diệp nhìn rõ, khiến cho ả biết kết quả của chọc đến em, con của ả điểm sanh thật sự không là thứ tốt gì!”

Quả nhiên, ngay sau khi Mộc Lạp Lạp mĩa mai, sắc mặt của Ngôn Viễn có thay đổi không rõ ràng, bị Mộc Lạp Lạp nhảy bén bắt được.

Cô cong khoe môi lên một chút, rên sất khi còn nóng: “Bây giờ em đi làm ở công ty của Thẩm Văn Xương, ả mà đã nghe kể thật nhiều chuyện về con tiện nhân Mộc Diệp kia, không ngờ rằng quan hệ của ả và Thẩm Văn Xương lại tốt như vậy. Nghe nói Thẩm Văn Xương vô cùng cưng chiều ả, người của công ty đều đã ngầm chấp nhận ả là bà chủ của Thẩm thị.”

Không thích hợp dùng quá nhiều kích thích trong một lần, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp thấy được liền thôi, không nói về Mộc Diệp nữa, cùng Ngôn Viễn bàn bạc đến kế hoạch làm sao rời khỏi Phó Cảnh Phi.

Sau một hồi bàn bạc, Ngôn Viễn bỗng nhìn chằm chằm vào mắt Mộc Lạp Lạp, hỏi cô: “Lạp Lạp, anh hỏi em một vấn đề.”

“Hà? Anh nói đi.”

“Bị chú Mộc đuổi ra, em hận ông ấy không?”

Sao đột nhiên lại đề cập đến cha mình?

Có thể nói hận không? Vào lúc trước khi chết, Mộc Lạp Lạp cũng từng cân nhắc qua vấn đề này, thật ra cũng không tính là hận. Đối với ông ấy chọn vứt bỏ mình, lúc vừa mới bắt đầu thì từng oán hận, sau đó đại khái là bình tĩnh.

Mộc Lạp Lạp biết mình đã làm rất nhiều chuyện khiến cho cha thất vọng. Nhưng nói cho cùng, mình thật đúng là di truyền từ ông ấy rất nhiều thứ, ví dụ như trong xương cốt thật ra là lãnh đạm, ích kỷ vô cùng.

Cha đối với cô đã từng rất cưng chiều, nhưng loại cưng chiều này dễ dàng mất đi. Cô vốn cho rằng tình thân là thứ bền chắc nhất, cuối cùng đều thành một trò cười.

Huống hồ cha bây giờ chỉ tâm tâm niệm niệm gả cô tới Phó gia để cho Mộc gia phát triển tốt hơn.

So với toàn bộ Mộc gia mà nói, Mộc Lạp Lạp chẳng qua chỉ là một con cờ bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ mà thôi. Bây giờ cô hết sức rõ ràng đạo lý này.

Cho nên sẽ không có bất kỳ chờ mong gì với tình thân nữa, vì thế cũng sẽ không hận.

Kiếp này sống lại một lần nữa, Mộc Lạp Lạp càng thêm hồ hững đối với mấy vấn đề này.

Tình thân cùng tình bạn, hai thứ tình cảm này đều ở kiếp trước đã khiến cho Mộc Lạp Lạp bị thương nặng, khiến cho linh hồn cô trăm vết thương ngàn lỗ hổng. Cũng bởi vậy bây giờ cô sẽ không để cho mình tái phạm sai lầm giống nhau nữa, không ôm ấp chờ mong vô vị nữa.

Nhưng trò nên diễn vẫn phải tiếp tục diễn thôi, không thể bỏ dở nửa chừng.

“Làm sao vậy, đột nhiên hỏi vấn đề này?” Trên mặt cô xuất hiện oán giận. “Đến bây giờ em cũng không nghĩ ra tại sao cha muốn đuổi em ra khỏi nhà, ông ấy lại có thể tin Mộc Diệp cũng không tin em? Lẽ nào em không phải là con gái ruột của ông ấy sao!”

Ngôn Viễn nói: “Em có nghĩ tới sau khi rời khỏi Phó gia thì quay về Mộc gia không?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Động Lực

Quay, về, Mộc, gia.

Mộc Lạp Lạp nghĩ hôm nay nhất định là Ngôn Viễn chưa tỉnh ngủ, mới nói ra lời buồn cười như vậy.

Cô thật sự bị đuổi ra khỏi Mộc gia, đồng thời tin tức cô bị đuổi ra đã truyền khắp toàn bộ thành phố Long trong khoảng thời gian ngắn. Trong giới thượng lưu của thành phố Long, ngay cả đứa con nít ba tuổi cũng biết tiểu thư của Mộc gia bị đuổi ra khỏi nhà.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy nếu bây giờ mình trở lại khu biệt thự Mộc gia – chỗ tụ tập nhân vật nổi tiếng, ngay cả một con chó ở nơi đó cũng khinh thường bởi vì mình là một người bị đuổi ra khỏi nhà.

Không chỉ không còn là tiểu thư của Mộc gia, mà địa vị và danh tiếng từng có cũng toàn bộ bị Mộc Diệp cướp đi. Cô bây giờ chẳng những là người không có đồng nào, tất cả những thứ trong quá khứ cũng biến mất hầu như không còn.

Người bình thường tốt xấu gì cũng còn có nhà thuộc về mình, nhưng cô ngay cả nhà cũng không có, tình cảnh của cô bây giờ chính là bi ai như thế.

Có lẽ may mắn duy nhất là Phó Cảnh Phi không có vứt bỏ cô. Nếu không Mộc Lạp Lạp sẽ cảm thấy mình nhất định là người thảm nhất trên cái thế giới này.

Trong tình huống bi thảm như vậy, Ngôn Viễn vậy mà lại đột nhiên hỏi mình có muốn về Mộc gia hay không?

Bây giờ là vấn đề bản thân mình muốn hay không muốn trở về sao? Căn bản là cô đã không có tư cách trở về nữa.

Cha ở trước mặt toàn bộ thành viên của gia tộc đã nói ra lời đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô, đồng thời còn quăng xuống một câu đời này cũng không cho phép cô bước vào Mộc gia một bước.

Đây giống như là cây búa nặng nề nện vào tim cô, khiến cho cô cảm thấy tim mình bị lực đau đớn kích thích gần như sụp đổ.

Ngôn Viễn rõ ràng là người biết tất cả, sao lại đột nhiên hỏi cô có muốn trở về hay không? Biết suy nghĩ của cô thì thế nào? Có bất kỳ hữu dụng nào sao?

“Ngôn Viễn... Không phải là em không muốn trở về, mà là em không thể trở về.” Khoé miệng Mộc Lạp Lạp lộ ra nụ cười khổ sở. “Ông ấy không chịu tin em, em không có cách nào trở về.”

“Nếu như chú Mộc tha thứ cho em thì sao? Nếu như ông ấy cho em trở về, em sẽ trở về không?”

Nếu như là Mộc Lạp Lạp của quá khứ, nghe được như vậy nhất định sẽ trả lời “muốn” ngay.

Bởi vì trước khi từng gặp phải tuyệt vọng thật sự, Mộc Lạp Lạp vẫn luôn cảm thấy Mộc gia là bến cảng có thể chắn gió cho cô.

Hơn nữa, Mộc gia cũng là nơi cô sống từ nhỏ đến lớn, nơi mà cô có rất nhiều kỷ ức, mang rất nhiều kỷ niệm, làm sao có thể không muốn trở về?

Nhưng Mộc Lạp Lạp của bây giờ đối với Mộc gia đã không có chút hoài niệm nào, cũng đã suy nghĩ cẩn thận, có lẽ duyên phận của cô và Mộc gia tới đây thôi, ông trời đã định trước ngày hạnh phúc của cô ở Mộc gia phải kết thúc sớm như vậy, cũng không cần cưỡng cầu nữa.

Có thể đáy lòng còn có một chút cảm giác khó khăn, nhưng theo thời gian trôi qua sẽ từ từ lắng lại.

Mà bây giờ ở trước mặt Ngôn Viễn, Mộc Lạp Lạp đương nhiên không có khả năng nói cho y biết mình đã không mong muốn xa rời trở về nữa, ý nghĩ duy nhất là trở về lấy lại di sản mẹ để lại cho mình thế thôi.

“Nếu như ba ba chịu tin tưởng em, để cho em trở về, em nhất định sẽ... Nơi đó là nhà của em, làm sao em không muốn trở về?” Mộc Lạp Lạp nghẹn ngào nói.

Lúc này thật ra cô không có làm bộ làm tịch ở trước mặt Ngôn Viễn, mà thật sự có chút khó chịu, khó chịu vì tuổi thơ đã mất của mình.

Quyết định muốn triệt để chia tay với quá khứ có đôi khi tàn nhẫn như vậy.

“Ngôn Viễn, tại sao anh đột nhiên hỏi em cái này?”

Ngôn Viễn bỗng lộ ra biểu cảm đã dự tính trước: “Nếu như anh nói anh có cách có thể cho em trở về thì sao? Lạp Lạp, lần này em vẫn có thể tin anh hay không?”

Mộc Lạp Lạp hơi giật mình. Cô thật không ngờ Ngôn Viễn sau khi vứt bỏ ý định để cô đi chiếm đoạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi thì lại nói lời như vậy. Y có cách nào để cho cô trở về Mộc gia?

“Cách gì?”

“... Thật ra cách rất đơn giản, chẳng qua là cần phải áp dụng một điều kiện tiên quyết.” Về mặt Ngôn Viễn bỗng thật khó xử.

Mộc Lạp Lạp giục y: “Anh mau nói xem, cần điều kiện tiên quyết gì?”

Ngôn Viễn thấp giọng: “Vẫn là cần em chiếm lấy cổ phần công ty trong tay Phó Cảnh Phi.”

Sao lại vòng trở về rồi? Trong lòng Mộc Lạp Lạp cảnh giác vài phần, nét mặt không lộ mấy may, do dự nói: “Chẳng phải đã nói chiếm cổ phần công ty trong tay của Phó Cảnh Phi sẽ rất nguy hiểm sao? Phó gia mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, nếu như không cẩn thận, em chẳng những không thể trốn khỏi Phó gia, mà nói không chừng ngay cả anh cũng sẽ gặp phải nguy hiểm...”

Ngôn Viễn cố gắng thuyết phục cô: “Nhưng mà muốn trở về Mộc gia cũng chỉ có một cách như vậy. Chỉ có dùng cổ phần trong tay Phó Cảnh Phi mới

có thể thật sự cho em có tư cách trở về. Anh cũng có thể nói trước với chú Mộc một chút, để cho chú ấy tạm thời tha thứ cho em”

Xem ra cô ở trong mắt người khác đã thâm đến mức này? Đến nỗi phải trao đổi lợi ích mới có tư cách trở về nhà?

Mộc Lạp Lạp cảm thấy rất mỉa mai, giọng nói có chút nóng nảy: “Em nghĩ ý này thật sự không được, em không muốn liều lĩnh cuộc mạo hiểm này!”

Ngôn Viễn thấy sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, vội nói: “Lạp Lạp, em đừng gấp gáp, trở về suy nghĩ thật kỹ, chờ đến khi em suy nghĩ rõ ràng thì nói cho anh biết.”

Mộc Lạp Lạp vừa vặn không muốn tiếp tục nhìn thấy y nữa, gật đầu thuận theo: “Cứ như vậy đi, chúng ta gặp lại sau.”

Nói lời tạm biệt trước, Mộc Lạp Lạp xoay người rời đi, về mặt giả vờ kiêu căng kia dần dần biến mất, chỉ còn lại một mồi vô tận.

Lúc ra cửa cô cười cười với người phục vụ kia: “Làm phiền.”

Nữ phục vụ: “...”

Vào buổi tối, trong blog của một người nào đó viết: Gần đây gặp phải một người đặc biệt kỳ quái, con mẹ đó tuyệt đối là tâm thần phân liệt! Một hồi cười với tôi, một hồi mặt đen với tôi. . .

Đương nhiên là Mộc Lạp Lạp không thấy được. Sau khi cô ra khỏi quán cà phê thì điện thoại liền vang lên.

Thấy dây số điện thoại gọi đến, Mộc Lạp Lạp toàn thân một mồi rã rời thoáng cái tắt cả liên cuốn sạch. Lòng vòng với Ngôn Viễn khiến cho cô một mồi chưa từng có, thậm chí cảm thấy bất lực.

Nhưng luôn có một người như vậy, có thể cho cô đầy đủ lòng tin cùng động lực.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Không Thay Đổi

Xe đỗ ở ven đường, Mộc Lạp Lạp mở cửa xe tiến vào liền thấy Phó Cảnh Phi đang ngồi ngay ngắn ở bên trong.

Sắc trời dần tối xuống, ánh đèn neon ngoài cửa sổ chiếu vào, nhuộm thành vàng trên khuôn mặt anh, mang theo vẻ quyến rũ.

Quanh người anh tràn ngập sương mù mờ nhạt, đường nét giống như tác phẩm điêu khắc tinh tế nhất.

Mộc Lạp Lạp đột nhiên hơi cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, không biết nên nói cái gì.

Trái lại, Phó Cảnh Phi quay mặt qua, trong mắt chứa đựng ý cười dịu dàng nhân nhậ: “Chuyện đã nói xong rồi?”

Mộc Lạp Lạp bị nụ cười của anh lay động một chút, thậm chí cả người giật mình một cái.

Phó Cảnh Phi vốn khuôn mặt dễ nhìn, mặt không biểu cảm cũng đẹp như một bức họa, lúc cười lên cho dù chỉ là hơi cong môi cũng gợi cảm một cách yêu nghiệt.

“Cũng không có gì để nói.” Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Giờ này nói muộn cũng không muộn, nhưng để cho Phó Cảnh Phi một người bạn bị chờ đợi cô lâu như vậy, Mộc Lạp Lạp hơi áy náy.

“Về về nhà thôi.” Phó Cảnh Phi nói xong liền ra lệnh cho tài xế lái xe.

“Anh không hỏi xem em và Ngôn Viễn đã nói những gì à?” Mộc Lạp Lạp dựa vào lưng ghế phía trước, quay đầu nhìn Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi liếc cô một cái, nói không rõ ràng: “Em dự định nói cho tôi biết một chút?”

“Có thể á.” Mộc Lạp Lạp rất sáng khoái. “Vốn cũng không có nói chuyện quan trọng gì.”

Ý cười bên môi Phó Cảnh Phi sâu hơn vài phần, lại nói: “Quên đi, tôi không có hứng thú biết.”

Mộc Lạp Lạp cảm thấy quan hệ của mình và Phó Cảnh Phi bây giờ vô cùng phức tạp. Cô ngụ ở chỗ của anh, người duy nhất có thể tin tưởng cũng là anh.

Mà Phó Cảnh Phi đối với cô... Anh không nói cái gì cả, nhưng chỉ từ hành động của anh là có thể nhìn ra, Phó Cảnh Phi khát vọng đối với cô.

Hay chỉ là dục vọng chiếm hữu ám ảnh? Nhưng kiếp trước tất cả mọi chuyện Phó Cảnh Phi làm cũng không chỉ là như vậy mà thôi.

Một khi Mộc Lạp Lạp đối mặt với vấn đề này thì cảm nhận sâu sắc chỉ số IQ của mình không đủ, cô thật sự không quá am hiểu đi ứng phó với quan hệ phức tạp như vậy.

Cô thật ra rất muốn hỏi Phó Cảnh Phi một câu, rốt cuộc tại sao muốn đối với cô tốt như vậy?

Nhưng câu hỏi vòng vo ở đầu lưỡi nửa ngày đến cuối cùng cũng không nói nên lời. Cô không chắc là mình sợ nghe được câu trả lời hay là không muốn nghe câu trả lời của Phó Cảnh Phi.

Nói chung sau khi cô sống lại, duy nhất không dám đối mặt chính là đi làm rõ quan hệ cùng Phó Cảnh Phi.

Tất cả những việc trải qua ở kiếp trước đều vẫn rõ ràng trước mắt, cô vĩnh viễn nhớ bàn tay thon dài sạch sẽ của Phó Cảnh Phi vươn ra lúc cô bị đuổi ra khỏi Mộc gia, lúc cô đến bước đường cùng.

Đó là cứu rỗi cuối cùng trong sinh mệnh của cô, cho dù đã từng bị cô coi nhẹ.

“Trước đây em không biết, cho rằng Ngôn Viễn chính là người em có thể tin nhiệm. Nhưng bây giờ gặp lại y, chỉ cảm thấy em trước đây đã quá ngây thơ, không biết rằng con người sẽ thay đổi.” Mộc Lạp Lạp thở dài, ánh mắt xa xăm, không rõ muốn nói với Phó Cảnh Phi những gì.

Phó thiếu gia dĩ nhiên không phải là người thích hợp với an ủi, trên nét mặt như dao khắc xuất hiện chần chừ, mãi mới thốt ra một câu nói: “Tôi sẽ không.”

Lời nói không đầu không đuôi lại khiến cho Mộc Lạp Lạp lập tức hiểu ý tứ của anh.

Anh sẽ không thay đổi sao? Hình như thật sự là vậy. Coi như kiếp trước đây đưa với Phó Cảnh Phi nhiều năm như thế, tuy rằng thái độ của anh đối với mình thỉnh thoảng mạnh mẽ một chút, nhưng anh chưa từng nghĩ tới muốn tổn thương cô.

Hơn nữa nhiều năm như vậy, chỉ có Phó Cảnh Phi y hệt năm đó, cái người xuất hiện trong tiệc sinh nhật của Mộc Lạp Lạp, kiêu ngạo tao nhã, vạn vật đều không lọt nổi mắt xanh của anh.

Mộc Lạp Lạp thấy qua rất nhiều dáng vẻ của anh, ngoại trừ ngày thường xa cách khó gần, lạnh lùng âm trầm, còn bao gồm dáng vẻ đầy giận dữ, đôi môi mím chặt khi bị cô chọc tức, còn có bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa bóp cổ cô, nhưng Mộc Lạp Lạp khó quên nhất vẫn là ngày đó ở bên ngoài biệt thự Mộc gia, ánh mắt tuyệt vọng của Phó Cảnh Phi trong ánh lửa ngập trời, tóc tai hỗn loạn, hoảng loạn trên mặt không giống như Phó Cảnh Phi kia.

Linh hồn của Mộc Lạp Lạp thấy anh liều mạng vọt vào, chỉ lưu lại bóng lưng dường như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Cô trước đến giờ không biết Phó Cảnh Phi sẽ bởi vì cô chết mà có phản ứng lớn như vậy.

Khi chính cô đều đã chấp nhận kết quả bỏ mình, Phó Cảnh Phi vẫn còn vùng vẫy vô dụng, nhìn hoang vắng trong mắt của anh khiến Mộc Lạp Lạp khắc khoải không thôi.

Cũng may... bây giờ Phó Cảnh Phi vẫn là Phó Cảnh Phi kia.

“Ừm, em biết.” Mộc Lạp Lạp cười với anh, đôi mắt hơi cong.

Cô hy vọng mặc dù bề dẫu thay đổi thế nào, Phó Cảnh Phi cũng sẽ là anh của lúc ban đầu.

Phó Cảnh Phi ho nhẹ một tiếng, lặng lẽ dời tầm mắt đi chỗ khác. Dưới cái nhìn soi mói của Mộc Lạp Lạp, sau tai ửng hồng không dễ phát hiện.

“Đói quá đi.” Mộc Lạp Lạp cảm khái một câu. “Thật muốn trở về nhà nhanh một chút, ăn cơm của dì Xảo làm.”

Sắc mặt Phó Cảnh Phi khôi phục bình tĩnh, sau khi nghe Mộc Lạp Lạp than thở thì dùng ánh mắt ra hiệu cho tài xế. Ngay sau đó tài xế lập tức tăng nhanh tốc độ.

Đến khi về tới Phó gia sắc trời đã tối hẳn. Mộc Lạp Lạp gần giống như là chó Husky thoát cương mở cửa xe liền xông vào nhà, đến nỗi dẫn tới chú ý của con chó collie biên giới Đậu Đậu kia.

Phó Cảnh Phi cùng cô đi vào trong, nhìn bóng lưng vui sướng của cô, không nhận được khoé môi cong cong.

Thế nhưng sau khi đi vào nhà thì nụ cười cực kỳ nhạt ở trên mặt Phó Cảnh Phi nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Khách Không Mời Mà Đến

Mộc Lạp Lạp thật ra cũng giống như Phó Cảnh Phi, cô hưng phấn chạy vào cửa, không chú ý đến những việc khác, định bụng đi đến phòng bếp, nhưng chạy được phân nửa thì khoé mắt liếc về phía người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách ở lầu một.

Bị một luồng ánh mắt sắc bén khó hiểu nhìn chằm chằm, Mộc Lạp Lạp dừng bước, nhìn đối phương, hơi ngần ra.

Gắng sức suy nghĩ một chút, cuối cùng trong đầu cũng không nhớ ra được thân phận của đối phương. Mộc Lạp Lạp đành phải bỏ qua, sau đó đứng tại chỗ chờ Phó Cảnh Phi đi vào.

Tuy rằng không biết đối phương, nhưng Mộc Lạp Lạp lại vô hình cảm thấy không mấy vui vẻ. Có lẽ là bởi vì ánh mắt của đối phương nhìn cô không hiền lành, cảm xúc ẩn sâu bên trong thậm chí có chút thù địch.

Sau khi Phó Cảnh Phi đi vào, ánh mắt trước tiên tới lui trên người Mộc Lạp Lạp một vòng, thấy cô bỗng nhiên dừng lại đứng ở trong phòng khách, lấy làm lạ nhìn sang theo ánh mắt của cô, con ngươi liền lạnh xuống.

Một khách không mời mà đến Phó gia.

Chỉ ít Phó thiếu gia thấy là như thế.

Anh không nói lời nào đi đến bên cạnh Mộc Lạp Lạp, lạnh lùng nói với người trên ghế sa lon: “Sao cậu lại tới đây?”

“Xem ra anh rất không chào đón tôi.” Người đang ngồi trên ghế sa lon thoải mái thay đổi tư thế, đưa ngón tay ra chống cằm, vô cùng hứng thú mở miệng: “Quả nhiên là kim ốc tàng kiều, cho nên không muốn gặp tôi.”

Phó Cảnh Phi chỉ nhìn người đó một cái liền dời tầm mắt đi, lạnh lùng nói: “Sao tôi lại không biết bây giờ ai cũng có thể tới nơi này, ai cho phép cậu?”

“Tôi muốn đến nên liền đến.” Người đàn ông cười cười. Nụ cười kia nhìn kỹ lại giống với Phó Cảnh Phi đến mấy phần, đều là nụ cười quyền rũ mê người.

Mộc Lạp Lạp không biết người này, cũng không có dự định kết giao. Tuy ánh mắt của đối phương nhìn cô rất trắng trợn, khiến cho cô có cảm giác bị xúc phạm, nhưng bây giờ cô không đến mức giống như quá khứ nổi giận bất cứ lúc nào, tràn đầy vẻ đại tiểu thư.

Nếu Phó Cảnh Phi biết người này, cô cũng sẽ lịch sự đối đãi.

“Các anh nói chuyện nhé, em đi xem phòng bếp trước.” Mộc Lạp Lạp cảm thấy bầu không khí không bình thường, quyết định tạm thời rời khỏi chỗ thị phi này.

“Chờ đã.” Người nói không phải là Phó Cảnh Phi. Người đàn ông ngồi trên ghế sa lon có một đôi mắt sâu, ngũ quan cũng mạnh mẽ rõ ràng, miệng nhếch lên theo thói quen, có vẻ nham hiểm.

Mộc Lạp Lạp đẩy cánh giác nhìn anh ta: “Hả?”

Thân thể Phó Cảnh Phi lặng lẽ di chuyển, chắn ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, trong mắt tràn đầy uy hiếp: “Phó Ngộ.”

Bên trong hai chữ đơn giản lại mang theo ý đe dọa, khiến cho Phó Ngộ trên ghế sa lon mím mím môi, cười rất có thâm ý: “Đi đi đi, tôi bảo đảm không nói nhảm.”

Người này tên là Phó Ngộ?

Từ cái họ khẳng định cũng là người nhà họ Phó, thông qua đối thoại của anh ta và Phó Cảnh Phi, phần lớn có thể đoán ra địa vị của người này ở Phó gia cũng không tính là quá thấp.

Tuy là người nhà họ Phó nhưng không phải ai cũng có tư cách tùy tiện gặp Phó Cảnh Phi, chớ đừng nói chi là giống như bây giờ trực tiếp không mời mà tới chỗ ở của Phó Cảnh Phi.

Chỉ tại trong quá khứ Mộc Lạp Lạp đều thờ ơ đối với Phó Cảnh Phi cùng tất cả Phó gia, cho tới bây giờ cũng không rõ ràng lắm kết cấu nội bộ của Phó gia rốt cuộc thế nào, chớ đừng nói chi là biết những người khác của Phó gia.

Ngoại trừ Phó Cảnh Phi là người duy nhất xưng là người của Phó gia mà cô biết, thì cũng chỉ có một chú Phó quản gia.

“Cô chính là Mộc Lạp Lạp hả?” Phó Ngộ xem ra cũng là lần đầu tiên gặp Mộc Lạp Lạp, đối với cô hết sức cảm thấy hứng thú.

“Đúng, tôi là Mộc Lạp Lạp, xin chào.” Lịch sự lên tiếng chào hỏi, Mộc Lạp Lạp khẽ mỉm cười một cái.

“Sao tôi không nghe không có ấn tượng gì vậy?” Phó Ngộ xoa xoa gò má, lộ ra một vẻ mặt rất khổ não.

Mộc Lạp Lạp: “...”

Cô không biết Phó Ngộ này rốt cuộc là thân phận gì, không biết nên dùng thái độ thế nào để đối mặt anh ta, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Phó Cảnh Phi.

Ít ra Phó Cảnh Phi có thể khiến cho cô khỏi phải chịu đựng tình huống kỳ quái này.

Quả nhiên, vẻ lạnh như băng trong mắt Phó Cảnh Phi rốt cuộc dịu đi vài phần, nhưng lúc nhìn Phó Ngộ vẫn mang ý cảnh cáo tràn đầy: “Nói đi, cậu rốt cuộc tới đây làm gì.”

Phó Ngộ chỉ có thể lộ vẻ tức giận, tạm thời bỏ qua Mộc Lạp Lạp, thế nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định trừng mắt nhìn, mắt hai mí sâu như là người ngoại quốc.

“Tôi tới để nói, ông cụ bảo anh cuối tuần nhớ phải trở về.” Anh ta vừa nói vừa giang rộng hai cánh tay đứng dựa vào trên lưng ghế sa lon, bộ dáng rất thành thoi.

Lại một người tới nhắc nhở anh trở về bên kia. Không thể không nói người của Phó gia bên kia vẫn thật hao tâm vì chuyện của anh.

Phó Cảnh Phi lãnh đạm liếc Phó Ngộ: “Đã biết, cậu cút đi.”

Phó Ngộ bất mãn kháng nghị: “Tôi cực cực khổ khổ chạy vất, anh ngay cả giữ tôi lại ăn bữa cơm cũng không chịu?”

“Tôi có để cho cậu không ăn cơm sao?” Phó Cảnh Phi cười nhạt. “Cút về nhà cậu ăn.”

Phó Ngộ kháng nghị không có kết quả, cũng không nói tiếp. Anh ta biết tính tình Phó Cảnh Phi nói một không hai.

Hơn nữa, hôm nay anh ta không có thông báo một tiếng mà tới đây, quả thật đã khiến cho Phó Cảnh Phi bất mãn, nếu thật sự chọc giận Phó Cảnh Phi, mình sợ là cũng không chịu nổi.

Ngược lại, Mộc Lạp Lạp vẫn không rõ ràng tình huống bây giờ lắm, ngốc nghếch khách sáo một câu: “Anh không ăn cơm đã muốn đi sao?”

Phó Ngộ chỉ mong sao nghe được Mộc Lạp Lạp nói như vậy, trong lòng mặc dù còn một ít nghi ngờ đối với cô nhưng lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế sa lon: “Àn, sao lại không ăn?”

Tốc độ của anh ta vọt vào phòng bếp cực nhanh, lưu lại Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Phó Cảnh Phi mím môi, đáng vẻ nhìn không vui lắm.

Mộc Lạp Lạp hỏi: “Anh không vui à?”

Về mặt Phó Cảnh Phi hơi động, nhưng trả lời: “Không có.”

Mộc Lạp Lạp ngốc nghếch gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Dù sao thì cô nhất định sẽ không nói, mình sợ dĩ nhiên muốn giữ người kia lại ăn cơm là vì có ý muốn từ trong miệng người khác nghe ngóng Phó gia, ít ra có thể hiểu Phó Cảnh Phi nhiều hơn một chút cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đùa Giỡn

Phó Cảnh Phi yên lặng cùng Mộc Lạp Lạp đi phòng ăn. Phó Ngộ đã quen cửa quen nẻo ngồi xuống lần nữa, còn hướng về phía Mộc Lạp Lạp vẫy vẫy tay: “Đến ngồi đi.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Đây rốt cuộc là khách hay là chủ nhà...

Phó Ngộ vốn về mặt dương dương đắc ý, sau khi chạm tới ánh mắt mang theo sức uy hiếp của Phó Cảnh Phi thì rốt cuộc có thay đổi.

Anh ta sờ sờ mũi, hơi lúng túng nói: “Quên đi, tôi không nói nhảm nữa.”

Mộc Lạp Lạp đi ở phía trước nên không nhìn thấy ánh mắt như dao găm của Phó Cảnh Phi, lấy làm lạ ngồi đối diện Phó Ngô, chống cằm hỏi anh ta: “Tại sao?”

Phó Ngô nói: “Bởi vì tôi nói nhầm nữa thì đêm nay sẽ bị ám sát.”

Bên trán Mộc Lạp Lạp xẹt qua mấy vạch đen, cảm giác thù địch cô vừa cảm thấy từ trên thân của người này nhất định đều là ảo giác, đây rõ ràng chính là một kẻ dở hơi mà.

“Anh cũng là người nhà họ Phó sao?” Mộc Lạp Lạp cuối cùng hỏi vấn đề mình cảm thấy hứng thú. Bây giờ cô bỗng nhiên có tâm tư muốn hiểu rõ cuộc sống của Phó Cảnh Phi hơn một chút

Khi thật sự muốn chung sống hoà hợp cùng anh, Mộc Lạp Lạp mới kinh ngạc phát hiện mình trong quá khứ rất cuộc không quan tâm anh đến cỡ nào. Ngoại trừ bởi vì bình thường sống chung một chỗ với Phó Cảnh Phi mà tự nhiên hiểu được chút chi tiết nhỏ bên ngoài, Mộc Lạp Lạp cho tới bây giờ thậm chí cũng không biết Phó Cảnh Phi mỗi ngày phải đi làm ở đâu.

Phó gia sở dĩ trở thành khổng lồ cũng bởi vì tài nguyên phong phú trong tay bọn họ. Tập đoàn tài chính mà Phó Cảnh Phi nắm trong tay chắc ngạch số cũng không nhỏ, nhưng Mộc Lạp Lạp trong quá khứ cũng không có nhiều tâm tư đi quan tâm.

Ngay cả cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi mà cô lừa gạt cũng không phải bởi vì cô nghĩ ra nhiều mưu kế, mà là cô nói với Phó Cảnh Phi một câu: “Nếu anh chịu cho tôi tất cả cổ phần công ty của anh, tôi liền tin tình cảm của anh.”

Chỉ một câu cổ tình gây sự, hơn nữa không có độ khả thi nào, thế mà Phó Cảnh Phi không chút do dự nghe theo, ngày hôm sau đã chuyển nhượng cổ phần công ty cho cô.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp cảm thấy trong quá khứ mình cặn bã thế nào, muốn bù đắp một số chuyện ít nhất cũng phải bắt đầu từ những chuyện căn bản nhất trong cuộc sống, như là hiểu rõ Phó Cảnh Phi.

Cho nên lúc này cô mới có thể sinh ra hứng thú đối với Phó Ngô. Từ quan hệ của anh ta và Phó Cảnh Phi mà suy đoán, anh ta là người của Phó gia, hơn nữa địa vị không thấp, như vậy hiểu Phó Cảnh Phi cũng sẽ nhiều hơn.

Phó Ngô thật không ngờ Mộc Lạp Lạp sẽ chủ động hỏi chuyện mình, đầu tiên là lấy làm lạ một chút, tiếp theo là giương môi nở nụ cười: “Tôi đương nhiên là người nhà họ Phó... Thế nào, Lạp Lạp muốn biết tôi?”

Phó Cảnh Phi giống như bức tượng ngồi bên cạnh Mộc Lạp Lạp, trong đôi mắt đẹp đầy lạnh lùng âm hiểm nhìn Phó Ngô, mang ý tứ cảnh cáo nồng đậm.

Nhưng Phó Ngô chợt có một ý nghĩ, cổ tình phớt lờ Phó Cảnh Phi, nhiệt tình nhìn Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp trực tiếp làm lơ xưng hô chợt trở nên vô cùng thân thiết của Phó Ngô, vòng vo hỏi: “Vậy anh và Phó Cảnh Phi là quan hệ thế nào, thân thích à?”

“Coi là vậy đi.” Phó Ngô thuận miệng trả lời một câu, thân thể cách cái bàn hơi chồm về trước, khoảng cách gần Mộc Lạp Lạp một chút. “Vậy còn cô, cô và Phó Cảnh Phi...”

Không ngờ Phó Ngô sẽ lật ngược lại mình một nước cờ, Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt, cười khan giả ngu: “Cái gì mà quan hệ thế nào.”

Cặp mắt như con lai của Phó Ngô tới lui đánh giá trên người Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp, thật ra có chút cổ giả bộ bình tĩnh.

Giây phút này gương mặt của Phó Cảnh Phi dưới ánh đèn tuấn tú lạ thường, cặp mắt đen nhánh bình tĩnh không lay động, nhưng khi anh nhẹ bồng nhìn Phó Ngô, lỏng to toàn thân Phó Ngô đều dựng lên, giống như bị thú săn trong rừng rậm nhìn chăm chăm.

Anh ta không khỏi hơi hối hận với hành vi của mình, không có chuyện gì thì đại miệng làm chi, thậm chí dám đùa giỡn đến Mộc Lạp Lạp, thật sự đã quên mất cái vị này bị Phó Cảnh Phi nuôi nhốt ở đây, không phải là một người chủ có thể tùy tiện trêu chọc

Đây thật ra là lần thứ hai Phó Ngô gặp Mộc Lạp Lạp, nhưng đối phương rõ ràng là không có ký ức với lần gặp đầu tiên, có lẽ tình huống lần gặp kia không thể so với hiện tại, cô ấy cũng không có khả năng nhớ ra mình.

Lần gặp mặt kia cũng là ở Phó gia, chẳng qua lúc đó Mộc Lạp Lạp mới vừa tới Phó gia, cô cả ngày tự giam mình ở trên lầu, hầu như không có xuống lầu đi lại, tuy rằng anh ta tới nơi này nhưng cũng chỉ từng gặp mặt Mộc Lạp Lạp một lần mà thôi.

Bây giờ cách lần gặp ấy bao lâu rồi nhỉ? Phó Ngô bỗng nhiên hơi lấy làm lạ, cảm thấy cũng không coi là rất lâu, sao lần này gặp Mộc Lạp Lạp, không chỉ cảm thấy cô tuyệt nhiên không giống với lời đồn kia, còn hoàn toàn khác với người mà mình gặp lần ấy?

Cái loại thay đổi này không chỉ đơn giản là tính nết phong cách, mà là một loại gì đó càng thâm trầm hơn.

Và lại lúc này trên người Mộc Lạp Lạp có một phần cảm giác đặc biệt vô cùng, khiến cho người ta cảm thấy toàn thân cô đều mang một vẻ thần bí.

Ít ra Mộc Lạp Lạp trong lời đồn kia tuyệt đối không có khả năng yên lặng ngồi ở đây ăn trong tình huống như thế này, còn bình tĩnh giao lưu với mình, trong lúc đó mặt mũi đều thần nhiên, không có chút thái độ kiêu kỳ cùng khinh thường nào.

Nhưng sự thật là, từ khoảnh khắc Phó Ngộ nhìn thấy Mộc Lạp Lạp đã bắt đầu mơ hồ cảm thấy trên người cô có thay đổi không nhỏ.

Lẽ nào đây là nguyên nhân gần đây Phó Cảnh Phi mãi không quay về bên kia, thậm chí làm ra lựa chọn như thế này?

Lần này anh ta tới vốn là bị ông cụ sai bảo. Một là muốn xem tình hình cuộc sống bây giờ của Phó Cảnh Phi, hai là muốn nhìn xem người phụ nữ đã khiến đại thiếu gia của Phó gia thần hồn điên đảo rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bảo Hộ An Toàn

Trước đây Phó gia và Mộc gia vốn có hôn ước, chẳng qua hôn ước kia là chuyện của thế hệ trước, hơn nữa còn chỉ là ước hẹn ngoài miệng mà thôi, cho nên Phó gia thờ ơ đối với ước định kia.

Bọn họ là gia tộc chiếm cứ thành phố Long lâu năm, tất cả việc làm đều tôn trọng tổ huấn, bởi vậy vẫn không có làm ra chuyện bội ước.

Nhưng đây cũng chỉ là trước khi thiếu gia Phó Cảnh Phi của Phó gia trưởng thành. Lúc đó trong hôn ước có một câu như vậy, đợi sau khi Phó Cảnh Phi trưởng thành là có thể có tư cách làm ra sự lựa chọn của mình.

Chuyện hôn ước có thể trở thành sự thật hay không, hoàn toàn xem ý nghĩ của anh.

Nếu Phó Cảnh Phi không muốn cưới tiểu thư của Mộc gia, chỉ cần anh nói một câu, hôn ước sẽ không còn giá trị.

Đối với người nhà họ Phó mà nói, đương nhiên là đang mong đợi Phó Cảnh Phi hủy bỏ hôn ước. Còn thật sự muốn người thừa kế của Phó gia cưới một tiểu thư gia thế bình thường?

So với Phó gia, Mộc gia đúng là vẫn còn kém một chút, không đáng để Phó gia tuân theo ước định.

Mà cũng giống như dự đoán của người nhà họ Phó, tính cách của Phó Cảnh Phi vốn là tùy ý, không chịu bị khống chế, chuyện anh muốn làm luôn từ xưa tới nay chưa từng ai có thể ngăn cản anh.

Sau khi anh nghe nói mình có hôn ước thì phản ứng đầu tiên chính là chân mày nhăn lại, sau đó nói: “Hôn ước? Bất kể là với ai, đều hủy bỏ đi.”

Cứ như vậy, một câu nói của anh đã kết thúc hôn ước vài chục năm. Lúc đó đối với Mộc Lạp Lạp mà nói coi như là một tin tức tốt.

Nhưng mà ngày tháng tốt lành của Mộc Lạp Lạp cũng không dài. Cô hoàn toàn không biết vào bữa tiệc sinh nhật của mình, tại sao Phó Cảnh Phi muốn trước mặt những nhân vật nổi tiếng của các giới nói ra lời khôi phục lại hôn ước.

Lúc trước, người bội ước là anh, sau đó muốn đính ước lại cũng là anh.

Thật ra thì không chỉ Mộc Lạp Lạp, ngay cả người nhà họ Phó cũng khiếp sợ với cách làm đậm đà của Phó Cảnh Phi. Rốt cuộc tại sao anh đột nhiên nói khôi phục hôn ước, hơn nữa không có một chút dấu hiệu báo trước nào?

Nhất cử nhất động của anh từ xưa tới nay chưa từng ai có thể không chế, cũng không ai có thể biết trước suy nghĩ của Phó Cảnh Phi. Bởi vậy khi người nhà họ Phó biết tin tức thì tin Phó gia và Mộc gia lại lần nữa quan hệ thông gia đã truyền khắp thành phố Long.

Có một câu nói của Phó thiếu gia, cuộc hôn ước này mới thật sự chắc chắn, sẽ không thay đổi.

Lúc ấy, nhất là ông nội của Phó Cảnh Phi, vốn đều đã nghĩ đến tìm kiếm ứng viên môn đăng hộ đối làm vợ Phó Cảnh Phi, nhưng lại bị hành động bất ngờ của Phó Cảnh Phi mà bị bỏ dở.

Phó gia tất nhiên sẽ không hài lòng đối với bản thân Mộc Lạp Lạp. Không nói tới ở trong xã hội, Mộc gia và Phó gia không môn đăng hộ đối, gia sản của Mộc gia cũng kém hơn Phó gia quá mức rõ ràng. Rất nhiều người nhà họ Phó thật ra đều phản đối, chẳng qua vì hôn ước ban đầu do thế hệ trước định ra, lại có tổ huấn áp chế nên mới không có bội ước.

Hơn nữa, ban đầu Phó gia vẫn hài lòng đối với bản thân Mộc Lạp Lạp, dù gì cũng coi là một tiểu thư khuê các đi, rốt cuộc miễn cưỡng phù hợp yêu cầu. Nhưng từ sau khi Mộc Diệp xuất hiện, Mộc Lạp Lạp lâm vào ý nghĩ báo thù, bị ý nghĩ báo thù làm mờ hai mắt, dưới mọi mưu kế của Mộc Diệp khiến cho mọi người bị hiểu lầm, khiến cho mọi người đều cho rằng cô là một người ác độc, đối với em gái ruột cũng có thể ra tay ác độc.

Phẩm hạnh của Mộc Lạp Lạp có vấn đề như vậy tất nhiên càng không có tư cách bước vào Phó gia. Nhưng không ai ngờ rằng Phó Cảnh Phi sẽ sau khi Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi Mộc gia thì liền đón cô về, từ đó về sau bắt đầu nuôi nấng, thay cô ngăn chặn tất cả công kích bên ngoài, cho cô một môi trường đầy đủ an toàn.

Có rất nhiều chuyện Mộc Lạp Lạp đều không biết, ví dụ như cô cho rằng Phó Cảnh Phi chỉ là muốn nuôi nấng cô, thật ra anh xây dựng cho cô một vòng bảo hộ kiên cố, để cho cô có thể không bị bên ngoài quấy rối nhiều.

Rất nhiều người nhà họ Phó đều muốn thăm dò Mộc Lạp Lạp, đồng thời cũng có rất nhiều người đang suy nghĩ làm thế nào để gặp Mộc Lạp Lạp, tốt nhất là có thể dùng ngôn ngữ hoặc tiền bạc khiến cho cô biết khó mà lui mới được.

Thời điểm đó Mộc Lạp Lạp thật ra bị Phó Cảnh Phi nhốt trong một môi trường hoàn toàn an toàn, mới có thể tránh khỏi đả kích của nhiều người.

Nhưng những điều này cô đều không biết.

Phó Ngộ không khỏi nghĩ, nếu không có Phó Cảnh Phi dùng hết toàn lực bảo vệ, có lẽ bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng không cách nào sống an ổn như vậy. Bởi vì chỉ cần cô cùng Phó Cảnh Phi dính líu chút quan hệ liền quyết định không cách nào trải qua cuộc sống yên tĩnh.

Đó là những điều mà người muốn trở thành người của Phó Cảnh Phi phải chịu.

Mà Phó Cảnh Phi đã nhiều ngày không trở về nhà lớn của Phó gia. Ông cụ nhà họ Phó điều tra biết được khoảng thời gian gần đây Phó Cảnh Phi ngoại trừ ở công ty thì hầu như tất cả thời gian đều ở nhà cùng Mộc Lạp Lạp.

Hôm đó ông cụ xem chút nữa đã ném ra cây ba-toong ở trong tay, đại khái là vì đau lòng cháu nội của mình.

Bởi người nhà họ Phó đều nghĩ, gia thế bối cảnh đều có thể là một chuyện khác, nhưng phẩm hạnh của Mộc Lạp Lạp xấu như vậy, người tâm địa ác độc tuyệt đối không thể bước vào Phó gia.

Cho nên ông cụ mới phái Phó Ngộ đến thăm dò trước một chút.

Phó Ngộ có chút bất đắc dĩ. Hôm nay anh ta thật ra đến để thăm dò, nhưng càng thăm dò càng băn khoăn nên làm cái gì bây giờ?

Nói Mộc Lạp Lạp là một người phụ nữ lòng dạ rắn rết, kiêu căng ngạo mạn không coi ai ra gì, sao hôm nay anh ta nhìn thấy hoàn toàn không phải là như vậy?

Phó Ngộ nghĩ, có lẽ nên thôi việc nhân viên tình báo của Phó gia.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Quan Hệ Thế Nào

Thanh danh lúc trước của Mộc Lạp Lạp tuyệt đối nổi tiếng ngàn dặm, đương nhiên cũng không phải là mỹ danh gì, thậm chí hầu như đều là tin tức mặt xấu của cô.

Vốn bình thường tính tình rất thẳng thắn, có sao nói vậy, chưa bao giờ biết uyển chuyển vì cái gì, Mộc Lạp Lạp trong tình huống đó quả thật đã tạo ra rất nhiều kẻ địch. Cũng không phải toàn bộ là kẻ địch, phần lớn có lẽ là xuất phát từ lòng ghen ghét hâm mộ, mới có thể sau khi tiếng xấu của cô truyền ra thì ở bên cạnh thêm mắm dặm muối, châm dầu vào lửa.

Việc Mộc Lạp Lạp từng ghét nhất chính là thoả hiệp cùng uyển chuyển. Cô vô hình trung đã đắc tội với rất nhiều người, lại thêm cô ngày thường kiêu ngạo hồng hách, huông chi cái gương mặt xinh đẹp này trước đây chiếm được rất nhiều ưu ái của đàn ông. Rất nhiều người âm thầm bắt mắt, đặc biệt là phụ nữ.

Bởi vậy sau khi Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi Mộc gia, có rất nhiều người không có thù hận mang tính thực chất gì với Mộc Lạp Lạp đều vỗ tay bảo tốt. Bọn họ có lẽ không phải là đặc biệt đối nghịch với Mộc Lạp Lạp, chỉ là hiếm khi thấy được một người trước đây đứng trên mây bị ngã vào trong bùn, cảm thấy rất sáng khoái, muốn tiện thể đạp hai cước để hả giận mà thôi.

Mộc Lạp Lạp thật sự là rất xui xẻo.

Nhưng đại đa số người cũng sẽ không quan tâm bạn có xui xẻo hay không, bọn họ chỉ muốn thấy bạn rủi ro mà thôi.

Giây phút này trong lòng Phó Ngộ hoàn toàn lật đổ cái nhìn đối với Mộc Lạp Lạp, về dò xét không dễ bị phát giác ở đây mắt cũng tiêu tán, vui vẻ nói chuyện qua lại cùng Mộc Lạp Lạp. Anh ta không khỏi suy nghĩ, nhiệm vụ ông cụ giao mình đã hoàn thành, kế tiếp chính là thoả mãn lòng tò mò của mình.

Tò mò cái gì đây... Đương nhiên là Mộc Lạp Lạp.

Dưới câu hỏi của Mộc Lạp Lạp, Phó Ngô cùng cô trò chuyện một chút chuyện của Phó gia. Không quá bí mật, chỉ là một ít chuyện mà bên ngoài tùy tiện muốn biết đều có thể biết đến.

Ví dụ như thân phận người thừa kế không ai có thể khiêu chiến của Phó Cảnh Phi, ví dụ như sự nuông chiều của ông cụ đối với Phó Cảnh Phi, ví dụ như gia tộc Phó gia khổng lồ, thành viên phân bố các giới.

Mãi đến khi đi Xảo bụng đồ ăn lên, Phó Cảnh Phi nhàn nhạt một câu: “Ăn cơm.”

Mộc Lạp Lạp mới rút cuộc không vui vẻ tạm dừng lòng tò mò.

Thật sự là Mộc Lạp Lạp hỏi rất sáng khoái, hoàn toàn không có chú ý đến Phó Ngô khi đang trả lời câu hỏi của cô đã phải làm thế nào để chống đỡ áp lực ngày càng mạnh mẽ thỉnh thoảng đến từ ánh mắt bình thần của Phó Cảnh Phi, khiến cho Phó Ngô đã sống ở bên cạnh ông cụ nhiều năm lại có cảm giác thờ không nổi, cũng may định lực đầy đủ mới không có thất thố.

Trong quá trình hai người bọn họ háng hái nói chuyện, ánh mắt chuyên chú của Phó Cảnh Phi phần lớn thời gian đều đặt trên người Mộc Lạp Lạp. Cô nói chuyện vui vẻ, không có chú ý tới ánh mắt đầy yêu thương sâu lắng của Phó Cảnh Phi nhìn cô chăm chăm, khiến cho Phó Ngô thỉnh thoảng thoáng liếc nhìn chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Phó Cảnh Phi cũng là người có tình cảm nồng nàn như vậy sao?

Tóm lại, với lý giải của Phó Ngô đối với anh, mặc dù con chó nhỏ từng được yêu thích nhất của Phó Cảnh Phi bị chết, ánh mắt của anh cũng không có bất cứ gọn sống gì, lạnh lùng bạc tình bẩm sinh vốn là nên thừa kế Phó gia.

Bọn họ đều nói muốn tiếp quản Phó gia phải cần một người đối mặt với bất cứ điều gì vẫn có thể giữ được tỉnh táo.

Mà giờ khắc này Phó Ngô thấy Phó Cảnh Phi như vậy thì không nhận được trong lòng phức tạp, về thờ ơ không quan tâm ở trên mặt đều biến mất, nhiem đầy lo âu sâu sắc.

Nếu như Mộc Lạp Lạp không phải bộ dáng như tin đồn kia, Phó Cảnh Phi đối với cô như vậy đều là bình thường, nhưng như vậy đối với Phó Cảnh Phi mà nói thật sự tốt sao?

Bởi vì chút lo lắng ấy ở trong đầu, lúc ăn cơm Phó Ngô không nói nữa. Mộc Lạp Lạp cũng sớm thành thói quen yên lặng lúc dùng cơm, thỉnh thoảng đối diện với ánh mắt của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp sẽ cười cười với anh, mắt cong cong vô cùng xinh đẹp.

Khuôn mặt cô rõ ràng xinh đẹp, nhưng khi cười lên vẫn tự động có vài phần ngậy thơ ở bên trong, vô cùng quyến rũ.

Ánh mắt của Phó Cảnh Phi hơi sâu hơn trước nụ cười của cô.

Ăn xong cơm tối, Phó Ngô có vẻ như còn tính tiếp tục ở chỗ này, Phó Cảnh Phi khẽ gõ gõ bàn, lãnh đạm nói: “Tôi đi gọi điện thoại, lúc trở lại nếu cậu còn ở đây tôi nhất định sẽ quảng cậu ra ngoài.” Sau đó liền thật sự rời khỏi phòng khách đi phòng sách gọi điện thoại.

Khoé mắt của Phó Ngô nhướn lên: “Tôi lại bị Phó thiếu gia ghét bỏ.”

Nhưng không ai đáp lại anh ta. Mộc Lạp Lạp đoán rằng có thể khiến cho Phó Cảnh Phi ăn xong cơm tối liền lập tức đi gọi điện thoại chắc cũng là chuyện quan trọng trên phương diện làm ăn, vì vậy sau khi dùng mất tiền Phó Cảnh Phi lên lầu thì định bụng giúp đi Xảo rửa chén.

Trước khi bước vào phòng bếp, Phó Ngô bỗng nhảy lên từ trên ghế, kéo Mộc Lạp Lạp lại, kéo cô về phía sân sau.

Mộc Lạp Lạp bị anh ta lôi kéo cánh tay, cả người mờ mịt, ngơ ngác hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Chúng ta tiếp tục nói chuyện phiếm. Vừa rồi cô chắc chắn vẫn còn chuyện hỏi tôi chứ gì.” Về mặt của Phó Ngô rõ ràng là đã nhìn thấu lòng của Mộc Lạp Lạp.

“Vậy mà bị anh phát hiện.” Mộc Lạp Lạp ngượng ngùng khịt khịt mũi, bộ dáng không khỏi rất đáng yêu.

Trong nháy mắt Phó Ngô thất thần, nhanh chóng trấn tĩnh lại. Trên gương mặt như người ngoại quốc xuất hiện nụ cười không có ý tốt: “Cô nhất định là muốn hỏi vấn đề có liên quan tới Phó Cảnh Phi.”

Mộc Lạp Lạp làm bộ cười ngây ngô: “Làm sao anh biết?”

“Nhìn vẻ mặt của cô là biết. Nói đi, muốn hỏi tôi cái gì tôi đều trả lời cô.”

Mộc Lạp Lạp thấy Phó Ngô sáng khoái như vậy, không xấu hổ hỏi anh ta trước: “Anh và Phó Cảnh Phi là quan hệ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Giải Đáp

Mình và Phó Cảnh Phi là quan hệ thế nào?

Phó Ngộ khom người, ý cười không ngừng toả ra từ khoé mắt, vui vẻ nói: “Cô thật sự không biết tôi?”

Mộc Lạp Lạp: “... Tại sao tôi phải biết anh?”

Phó Ngộ thu hồi vẻ tươi cười: “Chỉ đùa chút thôi, cô không biết tôi mới là bình thường.”

Mộc Lạp Lạp không nhận được nhử nước miếng ở trong lòng, người Phó gia sao một người càng quái gở hơn một người. Phó Ngộ thoạt nhìn như là một người rất chừng mực, bây giờ lại không ngừng giở trò.

“Không đùa giỡn cô nữa, cô biết đó, tôi cũng là người nhà họ Phó.”

“Nếu anh không phải là người nhà họ Phó thì hôm nay cũng không có khả năng đứng ở đây. Phó Cảnh Phi đã quăng anh ra ngoài từ lâu.”

Phó Ngộ nhún vai. “Bị cô nói trúng rồi. Nhưng người họ Phó này ngày hôm nay cũng thiếu chút nữa bị quăng ra ngoài rồi.”

Mộc Lạp Lạp dựa vào bồn hoa ở sân sau. Đậu Đậu, con chó collie biên giới màu đen trắng, không ngừng kéo sợi dây xích muốn đi qua.

Trong quá khứ, Mộc Lạp Lạp không định gặp tất cả người nhà họ Phó, vì vậy ngay cả con chó collie biên giới này làm sao cũng cảm thấy không vừa mắt. Bây giờ không mang ánh mắt thù địch nhìn tất cả người nhà họ Phó nữa, thái độ đối với Đậu Đậu cũng theo đó mà thay đổi, tốt hơn nhiều, ít ra thỉnh thoảng sẽ cho nó chút đồ ăn, cũng sẽ vuốt ve cổ nó nhìn nó làm nũng.

Đậu Đậu tuyệt đối là sinh vật có nhân lực nhất trong Phó gia. Nó trong quá khứ cũng không thích Mộc Lạp Lạp, thấy cô thì sẽ nghiêng đầu qua chỗ khác, không muốn để mắt tới cô, đầu cúi xuống không nhìn lên.

Nhưng đồng thời Đậu Đậu cũng biết địa vị của Mộc Lạp Lạp trong nhà này. Sự cưng chiều của Phó Cảnh Phi đối với cô ngay cả con chó cũng có thể thấy được, Đậu Đậu không dám nhẹ nhàng trợn mắt đối với Mộc Lạp Lạp, cũng lắm chỉ không để ý tới cô.

Đậu Đậu vô cùng thông minh, thường này đều có người chuyên môn chăm sóc, có thể nói là được cưng mà kiêu, muốn không đáp lại người ta thì sẽ không đáp lại, rất thông minh cao ngạo, ngoại trừ lúc thấy Phó Cảnh Phi thì sẽ lập tức ngoắc ngoắc cái đuôi, biểu hiện vẻ mặt nịnh nọt,

Gần đây thái độ của Mộc Lạp Lạp đối với Đậu Đậu rất tốt, nó cũng liền thuận thể càng thêm nũng nịu, thấy Mộc Lạp Lạp liền muốn chui vào trong lòng cô, không mang thù một chút nào.

Lúc nói chuyện với Phó Ngộ, Mộc Lạp Lạp chú ý tới Đậu Đậu, liền đi tới cởi dây buộc trên cổ nó ra. Nó lập tức dúi vào trên người Mộc Lạp Lạp.

“Hôm nay tắm chưa mà mảy nhào vào chị, làm quần áo chị dơ là chị vứt mảy ra ngoài liền.” Mộc Lạp Lạp cười đe dọa một câu.

Đậu Đậu không thêm để ý chút nào đến đe dọa của cô, lỗ tai vung vẩy, vòng lông đen trên cổ đều dựng lên, con ngươi sáng trong tràn đầy khôn ngoan lấp lánh.

Phó Ngộ nhú mảy, hơi kinh ngạc nói: “Con này thế mà thân thiết đối với cô, tôi tới nhiều lần vậy mà nó cũng không thêm đáp lại tôi.”

Như là phụ họa anh ta, Đậu Đậu vô cùng khinh thường nghiêng đầu qua chỗ khác liếc nhìn Phó Ngộ, rồi quay trở về.

Quả nhiên con chó Phó Cảnh Phi nuôi cũng đều cùng tính tình với anh ta, Phó Ngộ cảm thấy rất là bất đắc dĩ.

Mộc Lạp Lạp bật cười. Cô đương nhiên biết Đậu Đậu thân thiết với cô cũng là vì nể mặt Phó Cảnh Phi, bằng không nó tuyệt đối sẽ không thêm để ý tới cô.

“Ôi chào, anh còn chưa nói cho tôi biết anh và Phó Cảnh Phi rốt cuộc quan hệ thế nào đó? Anh em họ nội? Anh em họ ngoại? Hay là cái gì?”

Ánh mắt Phó Ngộ loé lên, chậm rãi mở miệng: “Nói về vai vế thì tôi phải gọi anh ta một tiếng chú.”

Động tác vuốt ve Đậu Đậu của Mộc Lạp Lạp trực tiếp dừng lại, kinh sợ tới mức suýt nữa bị nước miếng của mình làm nghẹn.

Đậu Đậu bắt mắt hất đầu, dùng miệng ngậm tay cô tiếp tục đặt ở trên mình nó vuốt ve.

Mộc Lạp Lạp vỗ vỗ đầu Đậu Đậu: “Yên lặng cho chị, không thì không chơi với mảy nữa.”

Có lẽ là giọng của Mộc Lạp Lạp nghiêm khắc không giống như đùa, Đậu Đậu chỉ có thể ư ừ một tiếng, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống ở bên chân cô, vô cùng nghe lời.

“Phó Cảnh Phi mới bao nhiêu đó tuổi, anh ấy lại là chú của anh?” Mộc Lạp Lạp khó tin.

“Xem ra cô thật sự hiểu rất ít về Phó gia.” Phó Ngộ nở nụ cười. “Chẳng lẽ cô không biết cha của Phó Cảnh Phi là đứa con có được lúc về già của ông cụ? Tôi phải gọi ông cụ một tiếng ông cố, nhưng Phó Cảnh Phi chỉ cần gọi ông nội. Cô nói xem có phải vai vế của anh ta cao hơn tôi không?”

Dưới sự giải thích của Phó Ngộ, Mộc Lạp Lạp cuối cùng cũng biết một ít tình hình căn bản của Phó gia. Ví dụ như lúc ấy ông cụ nhà họ Phó có ba trai hai gái, đứa con út có được lúc về già là cha của Phó Cảnh Phi, ra đời khi đứa con cả đã gần ba mươi, mà Phó Ngộ chính là cháu nội của đứa con cả của ông cụ, như vậy quả thật vai vế của Phó Cảnh Phi rất cao.

Chỉ ít anh chị em của anh bây giờ đều đã bước vào trung niên.

Bằng tuổi với anh đều trở thành người vai dưới, cư xử phải rất cung kính. Phó gia cảnh lá sum xuê, thành viên gia tộc rất là khổng lồ, Phó Cảnh Phi lại có thể trong đông đảo nhân tài của Phó gia đột xuất vòng vây trở thành người thừa kế ông cụ lựa chọn, những lần ngoãn bên trong thật ra còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của Mộc Lạp Lạp, chẳng qua là bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu.

“Tại sao anh muốn nói cho tôi biết điều này?” Mộc Lạp Lạp đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái. Hôm nay cô mới gặp mặt Phó Ngộ lần đầu tiên, người này thoát nhìn cũng không giống như quá tùy tiện nói cho người khác biết tình hình gia đình của mình.

Về mặt của Phó Ngộ rất thâm trầm, bên trong mang ý tứ không rõ, anh ta nói: “Cô biết nhiều một chút cũng tốt.”

Mộc Lạp Lạp không hiểu ý của anh ta, về mặt rất nghi hoặc.

Phó Ngộ lại nở nụ cười: “Sau này thì cô sẽ biết. Nếu muốn đứng bên cạnh Phó Cảnh Phi thì tốt nhất biết rõ một chút, nếu không đến lúc đó có một số chuyện xảy ra thì cô cũng không biết là ai làm.”

Lời này của anh ta khó hiểu, Mộc Lạp Lạp yên lặng ghi tạc trong lòng, định bụng lúc rảnh rỗi thì cẩn thận suy nghĩ một chút. Bởi vì cô có thể nhìn ra từ trong về mặt của Phó Ngộ, anh ta không phải là đang nói đùa.

Phó Ngộ đưa tay vỗ vỗ vai Mộc Lạp Lạp, lời nói thành khẩn: “Nhiều保重.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Phó Ngộ nhìn về mặt mờ mịt của Mộc Lạp Lạp, cười vô cùng đắc ý.

Nhưng mà anh ta nhanh chóng không còn đắc ý được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Uy Hiếp

Phó Cảnh Phi điện thoại nói chuyện công việc xong thì từ phòng sách đi xuống lầu, mới vừa trên thang lầu liền thấy Phó Ngộ nghiêng người tới gần Mộc Lạp Lạp, và còn đưa bàn tay khoác lên trên vai của cô.

Ánh trắng sáng ngời, nhọt nhọt chiếu vào trên thân hai người. Mặc dù trên gương mặt không thừa bao nhiêu cảm xúc của Mộc Lạp Lạp có vài phần quyến rũ, hình như hơi ngây người, nhưng không có bất cứ cự tuyệt gì.

Phó Cảnh Phi không nghe được bọn họ nói gì, nhưng có thể nhìn thấy được tư thế thân mật của bọn họ.

Đằng xa, Phó Ngộ còn chưa kịp rút tay về từ trên vai Mộc Lạp Lạp thì chợt cảm thấy phía sau lưng mát lạnh, một luồng ánh mắt lạnh lùng sắc bén đâm thẳng vào trên người anh ta, khiến cho cơ bắp toàn thân anh ta không khỏi căng lên.

Phó Ngộ chợt quay đầu, liền thấy Phó Cảnh Phi ở trên thang lầu. Một tay anh khoác lên trên tay vịn, ngón tay thon dài sạch sẽ nắm lấy đồ trang trí ở trên tay vịn, thân hình đứng thẳng, ngũ quan có vẻ quý dị yêu nghiệt.

Nhưng trong cặp mắt kia lúc này không có chút tình cảm nào, khiến cho người ta sợ hãi trong lòng.

Phó Ngộ cơ hồ giống như bị điện giật rời tay khỏi vai Mộc Lạp Lạp, trong lòng không ngừng mắng mình, nói thì cứ nói đi, không có chuyện gì thì động tay làm chi, đây không phải là muốn tự tìm phiền toái cho mình sao?

Mộc Lạp Lạp không có cảm nhận được biến hoá phức tạp ở trong lòng Phó Ngộ, cũng không biết cái vị thiếu gia này đi đâu cũng đều có thể kiêu căng ngạo mạn không kiêng nể gì, nhưng khi đối mặt với Phó Cảnh Phi thì chỉ có thể ngoan ngoãn thu hồi tất cả nỗi loạn, không dám có chút lỗ mắng.

Có thể trên thế giới này Mộc Lạp Lạp là người duy nhất không biết sợ Phó Cảnh Phi. Cũng bởi vì trên người cô quá nhiều đặc quyền, lúc Phó Cảnh Phi đối mặt với cô thì chỉ có kiên nhẫn, nhưng Phó Ngộ tự biết mình không may mắn như vậy, cho nên tốt nhất là đừng nói gì cả, nếu không Phó Cảnh Phi có thể dùng một trăm loại thủ đoạn trừng trị mình.

“Nhớ kỹ lời của tôi nói nhé, nếu muốn đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, tốt nhất phải làm cho bản thân cô mạnh mẽ lên, không thể chỉ chờ anh ta đến bảo vệ cô.” Đây là lời khuyên duy nhất Phó Ngộ có thể nói ra. Xét cho cùng, bất kể tâm tư anh ta ra sao, thậm chí thông qua chung đụng hôm nay thì cảm nhận được Mộc Lạp Lạp là người thích hợp nhất với Phó Cảnh Phi, cho dù như vậy, anh ta vẫn trước sau nhớ rằng bản thân là người nhà họ Phó, chung quy vẫn không thể đứng phía đối lập với Phó gia. Anh ta đến nay cũng không có bản lĩnh đối kháng với người nhà họ Phó.

Chỉ có Phó Cảnh Phi là có thể có bản lĩnh này, thật sự coi như tùy tiện theo ý mình. Anh ta là gia chủ tương lai của Phó gia, nhưng cũng quyết định muốn đứng ở phía đối lập với đại đa số người nhà họ Phó.

Phó gia vĩnh viễn là Phó gia, nhưng người nhà họ Phó cũng sẽ phải thay đổi, nói không chừng sau này người thua chính là người nhà họ Phó ấy chứ. Cho dù bọn họ không muốn Phó Cảnh Phi cưới về Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi cũng sẽ không nghe theo ý kiến của bọn họ.

Hiện tại làm sao biết được kết quả cuối cùng rốt cuộc là ai thắng ai?

Nói xong lời khuyên cuối cùng, Phó Ngộ liền dang hoàng đi về phía Phó Cảnh Phi chịu đòn nhận tội.

Bấy giờ Mộc Lạp Lạp mới chú ý tới Phó Cảnh Phi. Cặp mắt xinh đẹp của anh luôn nhìn đẹp như tranh vẽ.

Mộc Lạp Lạp nhe răng cười với anh một cái, nụ cười vô cùng hồn nhiên rực rỡ.

Về hung dữ trong đáy mắt Phó Cảnh Phi tiêu tán một ít theo nụ cười của cô, lúc quay nhìn lại Phó Ngộ thì cảm giác áp bức trên người cuối cùng cũng không còn đáng sợ nữa.

Phó Ngộ đi tới, thiếu chút nữa là giơ tay đầu hàng: “Chú, tôi sai rồi.”

Phó Cảnh Phi nhắm mắt lại, khi mở mắt ra nữa thì đã khôi phục lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng: “Cậu về đi.”

Phó Ngộ thờ phào nhẹ nhõm: “Biết rồi, tôi đi ngay đây.”

Vừa muốn đi, Phó Ngộ lại nhớ ra cái gì đó, vội nói trước khi Phó Cảnh Phi mất kiên nhẫn: “Bọn họ nói chuyện chú chuyển nhượng cổ phần là thật sao?”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi lập tức sắc bén vài phần: “Cậu nghe được từ trong nhà?”

“Ừm, có ngày nghe được bác cả đang nói chuyện với ông cụ thì nhắc tới.”

Phó Cảnh Phi không tiếp tục truy hỏi, chỉ trả lời: “Đúng vậy.”

“Nhưng...” Phó Ngộ muốn nói lại thôi.

“Cậu không cần phải xen vào, trở về đi, cuối tuần tôi sẽ về.”

Phó Ngộ đành phải bắt đầu đi rồi đi.

Nếu thật sự bần về có chấp, trên thế giới này cũng không ai có thể hơn được người chủ này của anh ta. Chuyện mà Phó Cảnh Phi quyết định, ngoại trừ bản thân anh, cho tới bây giờ đều không có đường quay lại.

Nhưng Phó Ngộ lại không nhận được suy nghĩ, chuyện duy nhất trong quá khứ khiến Phó Cảnh Phi đổi lời chính là hôn ước cùng Mộc Lạp Lạp. Sau này không biết người kia có thể trở thành uy hiếp duy nhất của Phó Cảnh Phi cứng đầu cứng cổ này hay không?

Nhưng cũng không biết như vậy rốt cuộc là tốt hay không tốt.

Sau khi Phó Ngộ rời khỏi, trong nhà rốt cuộc yên tĩnh lại. Mộc Lạp Lạp đùa với Đậu Đậu xong, sau khi bắt nó chạy về phòng nhỏ của nó đi ngủ thì đi vào phòng khách.

Phó Cảnh Phi còn ngồi trên ghế sofa uống trà. Trên tivi chiếu tin thời sự, những thứ này có liên quan đến số liệu tài chính khiến cho Mộc Lạp Lạp không tự chủ nhìn sang.

“Công việc của anh làm xong rồi sao?” Mộc Lạp Lạp hỏi anh.

“Ừm.” Phó Cảnh Phi quay đầu lại, một tay chống trán, hầu kết kêu gọi lẫn lộn lên xuống theo hít thở của anh, hormone nam tính vô thức tỏa ra.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy được nhịp tim của mình dường như không khống chế được tăng nhanh, cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì, theo bản năng muốn cách xa Phó Cảnh Phi.

Trên thân người này giống như có từ trường khiến người ta say mê, một khi tới gần anh sẽ hít thở không thoải mái.

Rõ ràng kiếp trước lúc sống chung với anh cũng chưa từng có cảm giác như vậy.

Lúc đó đầy tâm trí Mộc Lạp Lạp đều muốn làm sao ngộ nghịch Phó Cảnh Phi, đương nhiên không có những ý tưởng đẹp đẽ ở trong đầu.

Lúc dự định nói trở về phòng ngủ thì Phó Cảnh Phi bỗng nhiên để chén trà xuống, ngoắc tay một cái với cô: “Đến đây.”

Trong con người sâu thẳm của anh một màu đen kịt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt Mộc Lạp Lạp vào trong.

Bước chân giống như không nghe theo sai khiến, Mộc Lạp Lạp đi tới, nhưng không lường được vừa tới gần thì đã bị Phó Cảnh Phi lập tức nắm lấy cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Cổ Tình Bất Nạt

Gần như chỉ khẽ dùng sức, Mộc Lạp Lạp liền theo động tác của Phó Cảnh Phi mà ngã về phía anh, tiếp đó cả người đều ngã xuống trong lòng của anh.

Ngã vào trên người Phó Cảnh Phi, khuỷu tay chống trên lồng ngực anh, khuôn mặt cách Phó Cảnh Phi gần đến có thể ngửi được mùi thơm thảo một nhàn nhạt ở trên người anh, hình như là mùi của một loại sữa tắm, rất dễ chịu.

Nhưng khoảng cách này thật sự quá gần, ngay cả hít thở cũng đan vào với nhau. Tim Mộc Lạp Lạp không khống chế được nhảy dựng điên cuồng, nhất thời mất đi phản ứng.

Mộc Lạp Lạp: “...”

Phó Cảnh Phi có vẻ như vô cùng thoải mái với trạng thái này, khoé môi hơi nhếch lên một độ cong, bàn tay nắm chặt cổ tay của Mộc Lạp Lạp, cũng không có ý định buông ra.

Hồi lâu suy nghĩ mới rốt cuộc tìm về, Mộc Lạp Lạp không được tự nhiên cự quấy thân thể, ý đồ cách xa Phó Cảnh Phi.

“Vậy ừm... có chuyện gì chúng ta hãy nói sau, Phó Cảnh Phi, anh trước hết để cho em đứng lên đã.”

“Ừm.” Phó Cảnh Phi đáp một câu, nhưng vẫn cứ bình tĩnh ngồi không nhúc nhích, khiến Mộc Lạp Lạp tiếp tục bị mắc kẹt trong bầu không ngưng ngừng.

Tuy nói bọn họ có hôn ước trong người, đồng thời đã ở chung với nhau dưới một mái nhà lâu như vậy, nhưng cho dù tính đến kiếp trước, Mộc Lạp Lạp cũng chưa từng có tiếp xúc mập mờ như vậy với Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi chưa từng ép buộc cô làm bất cứ chuyện gì, tất cả đều dựa vào ý nguyện của cô.

Cho nên đối mặt với tình huống ngã vào trong lòng của Phó Cảnh Phi lúc này, toàn bộ tâm trí Mộc Lạp Lạp đều mơ hồ, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ. Cô cũng từ trước đến nay không am hiểu đi đối phó với mấy vấn đề như thế này.

Mà khi cô nhìn Phó Cảnh Phi, trong đối diện ở khoảng cách gần, vẻ thâm trầm ẩn chứa bên trong đôi mắt đen nhánh kia của Phó Cảnh Phi khiến Mộc Lạp Lạp tại thời điểm này đều mất đi khả năng suy nghĩ, như là có trong đáy mắt anh nổi lên bầu trời đầy sao bất tận, quyến rũ lòng người.

“Phó Cảnh Phi...” Mộc Lạp Lạp gần như là dùng giọng cầu xin tha thứ để nói. Trước kia Phó Cảnh Phi chưa từng... cô tình bất nạt cô như vậy. Cô ngoại trừ từng lớn giọng la lối cãi nhau với anh thì không còn có biện pháp nào khác đối mặt với anh.

Huống chi lúc này Phó Cảnh Phi tuần tú làm say lòng người. Mộc Lạp Lạp đối diện ở khoảng cách gần như vậy, tuy rằng rất không muốn thừa nhận nhưng cũng phải nói một câu, gương mặt này của Phó Cảnh Phi thật sự là hoàn mỹ.

Dưới sự chấn động tâm thần, Mộc Lạp Lạp tốn thời gian thật dài mới khiến cho mình tỉnh táo lại, ép bản thân mình không để ý đến sắc đẹp quyến rũ của Phó Cảnh Phi.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi chợt động đậy, nhưng cũng không tiếp tục nữa, mà là buông lỏng tay ra, để cho Mộc Lạp Lạp có cơ hội bò dậy từ trên người anh.

Nhưng động tác đứng dậy của Mộc Lạp Lạp thật không khéo đụng phải một chỗ nhạy cảm, khiến cho đầu chân mảy của Phó Cảnh Phi trong nháy mắt nhũn chặt.

Hầu kết lẩn lộn vài cái, Phó Cảnh Phi mới nén xuống ngọn lửa cháy hừng hực, bình tĩnh nói: “Không sao, em về phòng trước đi.”

“Ồ.” Mộc Lạp Lạp ngoan ngoãn đáp một tiếng. Sau khi được Phó Cảnh Phi đồng ý thì lập tức vui vẻ cách xa cái nơi khiến cho tim cô đập rộn lên này.

Bởi vì trốn quá nhanh, cô cũng không có thấy cặp mắt nổi lên đỏ ửng của Phó Cảnh Phi, dục vọng ẩn sâu bên trong đang hừng hực sôi trào.

Sau khi Mộc Lạp Lạp trở về phòng thì vội rót ly nước, mới ức chế được thần kinh không hiểu sao hưng phấn. Mới vừa rồi tiếp xúc thân mật với Phó Cảnh Phi khiến cho hít thở của cô tới giây phút này đều vẫn không cách nào ổn định.

Thậm chí nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi, Mộc Lạp Lạp cũng còn lòng hơi sợ hãi.

Cảm giác tâm thần run rẩy trong khoảnh khắc tựa vào trên người Phó Cảnh Phi kia, căn bản là khó có thể nói rõ.

Sau khi tắm xong, sự khô nóng toàn thân cô cuối cùng đều biến mất, Mộc Lạp Lạp nằm trên giường không nhin được suy nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, nhất là gặp mặt cùng Ngôn Viễn.

Những chuyện mà hôm nay Ngôn Viễn nhắc tới, ví dụ như hỏi cô có muốn trở về Mộc gia hay không, khiến cho bây giờ Mộc Lạp Lạp nghĩ đến liền phải đề cao cảnh giác.

Không thể hiểu sao Ngôn Viễn lại nhắc tới quay về Mộc gia như vậy. Y biết mình bị đuổi ra khỏi Mộc gia có bao nhiêu uất ức, điều kiện để có thể trở về quả thật cũng đủ hấp dẫn.

Cũng đủ để cho cô quyết định đi mạo hiểm... Mạo hiểm ăn cắp cổ phần trong tay Phó Cảnh Phi, sau đó nhờ vào đó mà trở lại Mộc gia.

Trước kia Mộc Lạp Lạp rất muốn quay về, cô vội vã muốn có được thừa thừa của cha, cũng vội vã muốn tạo nên hình tượng của mình ở Mộc gia và chứng minh với bên ngoài lần nữa, mình mới là tiểu thư danh chính ngôn thuận duy nhất của Mộc gia, Mộc Diệp gì đó bất quá chỉ là con gái của một tiểu tam mà thôi, không lên được mặt bàn.

Bởi vậy so với một Phó Cảnh Phi, điều kiện trở lại Mộc gia thoát nhìn đúng là đầy hấp dẫn.

Không thể không nói, sau khi Ngôn Viễn đưa ra cái kế hoạch này của Mộc Diệp, thật sự đủ để hiểu Mộc Lạp Lạp.

Có lẽ thật sự như Mộc Diệp đã từng nói khi cười nhạo Mộc Lạp Lạp, ả vì khiến cho Mộc Lạp Lạp thân bại danh liệt, vì huỷ hoại cô, đã hoàn toàn lên kế hoạch, cho nên ả nhất định sẽ thắng.

Mà Mộc Lạp Lạp vẫn luôn trong trạng thái bị động, tự cho là đúng chủ động xuất kích đều nằm trong ý muốn của Mộc Diệp, ngược lại hại chính mình.

Nhưng dùng điều kiện quay về Mộc gia để lừa gạt Mộc Lạp Lạp đi đoạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi, ý tưởng này tuy tốt nhưng cũng chỉ là đối với Mộc Lạp Lạp của kiếp trước mà thôi.

Mộc Lạp Lạp của bây giờ tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

Dù sao cô cũng sớm mất đi mọi kỳ vọng đối với Mộc gia, bây giờ cảm thấy người quan trọng hơn... là Phó Cảnh Phi.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Về Sớm Một Chút

Mộc gia là nơi cô từ nhỏ lớn lên, nhưng cái nơi mà cô đã từng yêu quý nhất lại chỉ cho cô tuyệt vọng vô tận vào thời điểm cuộc đời cô khó khăn nhất. Ở nơi đó từng xảy ra tất cả kỷ ức tốt đẹp nhất, đến cuối cùng chỉ còn lại hồi ức khiến người ta đau khổ.

Có thể tất cả đều bởi vì nguyên nhân Mộc Diệp, nhưng sự xuất hiện của ả có lẽ là một bước ngoặt, khiến cho Mộc Lạp Lạp rốt cuộc có cơ hội thấy rõ nhiều điều.

Giống như cô đã từng cho rằng bên cạnh mình đều là bạn bè, người nhà đều yêu thương cô, nhưng đến một ngày cô chợt phát hiện, mọi người đều rời xa cô, trong cuộc sống của cô chỉ còn lại chính mình, ngay cả cái nhà này cũng không thuộc về cô.

Nhà vốn nên là bến cảng cho cô ẩnấp, cuối cùng cũng chỉ từ bỏ cô.

Chớ đừng nói chi là thân nhân. Đả kích Mộc Cảnh Thịnh đem đến cho Mộc Lạp Lạp chưa chắc nhỏ hơn so với những người khác, người mà cô cho rằng thân nhất cuối cùng đều lựa chọn tin tưởng Mộc Diệp, không cho cô chút cơ hội giải thích nào.

Thế nhưng Phó Cảnh Phi lại khác. Bất kể chuyện gì xảy ra, cho dù người của toàn thế giới đều cho rằng Mộc Lạp Lạp có tội, đều cho rằng cô là một người ác độc, Phó Cảnh Phi đều không nói hai lời đứng bên cạnh cô, lựa chọn cùng một chỗ với cô.

Tuy nói Mộc Lạp Lạp nghĩ không ra rốt cuộc điều gì khiến Phó Cảnh Phi tin tưởng cô vô điều kiện, nhưng không nghi ngờ gì bây giờ loại tín nhiệm này cho Mộc Lạp Lạp rất nhiều động lực.

Giống như là cứu rỗi duy nhất hiện giờ của cô.

Cho nên dùng một cơ hội quay về Mộc gia để đi lừa dối Phó Cảnh Phi?

Chuyện ngu như vậy sao cô sẽ làm?

Mục tiêu thứ hai khi cô sống lại là để báo ơn, làm sao sẽ làm chuyện bất lợi đối với Phó Cảnh Phi? Chỉ trách Mộc Diệp đã không biết cô của bây giờ.

Mộc Lạp Lạp thừa nhận Mộc Diệp điều tra đầy đủ và hiểu biết cô, cũng có thể thông qua tính cách của cô mà phân tích ra một số kế hoạch hữu hiệu đối với cô, khiến cho cô cắn câu.

Thế nhưng sống lại lần nữa, có rất nhiều thứ đều thay đổi, Mộc Diệp vẫn là Mộc Diệp kia, nhưng Mộc Lạp Lạp đã không còn là Mộc Lạp Lạp kia nữa. Dưới những thay đổi như vậy, còn có chuyện gì là nhất định chứ?

Cho dù Mộc Diệp lợi hại hơn nữa cũng không cách nào ngờ tới cô bây giờ đã thay đổi. Mộc Diệp tuyệt đối không có khả năng ngờ tới tuy rằng linh hồn trong thân thể này vẫn thuộc về Mộc Lạp Lạp nhưng tuyệt nhiên khác với Mộc Lạp Lạp của trước đây.

Khoảng thời gian cuối của cuộc đời kia, Mộc Lạp Lạp nhìn thấu rất nhiều thứ, những việc trải qua đã lặng lẽ không tiếng động thay đổi tính cách của cô, mặc dù bây giờ biểu hiện không rõ ràng nhưng đã bắt đầu đom đóm cao chót vót.

Giống như thời khắc này cô đã có thể phân tích rõ ràng ý nghĩ của Mộc Diệp. Nếu là ý muốn tiếp tục lợi dụng cô đi lừa dối Phó Cảnh Phi, như vậy Mộc Lạp Lạp đương nhiên phải tiếp tục kế hoạch của mình.

Nhưng lừa dối Phó Cảnh Phi là tuyệt đối không thể được, Mộc Lạp Lạp bất kể ra sao cũng không thể nào làm như vậy nữa.

Nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn sẽ nắm bắt tất cả cơ hội, khiến Ngôn Viễn bắt đầu nảy sinh lòng ghen tỵ đối với Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương, như vậy sau này cô mới có thể lợi dụng ngược lại Ngôn Viễn thật tốt.

Bây giờ còn chưa đạt được tình huống như vậy, Mộc Lạp Lạp suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc quyết định tạm thời đồng ý.

Tuy nói phải tạm thời đồng ý kế hoạch của Ngôn Viễn để đạt được mục đích làm mờ mắt y và Mộc Diệp, nhưng Mộc Lạp Lạp lại tuyệt đối không thể nào thật sự làm ra chuyện bất lợi đối với Phó Cảnh Phi. Cô không bao giờ muốn có bất cứ giấu diếm nào đối với Phó Cảnh Phi nữa.

Sau khi nghĩ thông suốt, Mộc Lạp Lạp lập tức lấy điện thoại di động ra gọi tin nhắn cho Ngôn Viễn.

“Ngôn Viễn, sau khi em suy nghĩ cẩn thận đã quyết định làm theo lời của anh. Khi nào chúng ta gặp lại thì anh đem kế hoạch cụ thể nói cho em biết.”

Sau khi gửi đi tin nhắn, Mộc Lạp Lạp lộ ra nụ cười đầy thâm ý. Chắc chắn Ngôn Viễn sẽ rất nhanh chóng báo cho Mộc Diệp, Mộc Diệp sẽ có phản ứng gì đây, có thể trong lòng cười nhạo cô rất ngu hay không?

Có phải Mộc Diệp cũng cảm thấy sẽ rất nhanh thôi có thể khiến cho cuộc đời của cô triệt để bị hủy diệt?

Nhưng tại sao có thể dễ dàng như cô mong muốn đây?

Mộc Lạp Lạp vẫn cầm điện thoại di động, cuối cùng trước khi ngủ cũng đã được hồi âm của Ngôn Viễn.

“Lạp Lạp, em tin tưởng anh thật là tốt quá. Anh nhất định sẽ giúp em rời khỏi Phó Cảnh Phi, trở lại Mộc gia. Chờ đến khi nào em rảnh rồi thì chúng ta gặp lại, ngủ ngon.”

Nhìn nội dung tin nhắn, Mộc Lạp Lạp cười khẩy một tiếng.

Ngôn Viễn và Mộc Diệp thật đúng là đều xem cô như con ngọc mà đùa bỡn. Nhưng đáng tiếc lúc này đây tất cả đều sẽ không tiếp tục theo như ý nghĩ của bọn họ, cô sẽ khiến cho những kẻ khi dễ cô biết được cái gì gọi là báo ứng.

Sáng sớm thức dậy, Phó Cảnh Phi đã rời khỏi như trước. Anh từ đó đến giờ đều xuất quỷ nhập thần như vậy, Mộc Lạp Lạp thật ra đã quen.

Ăn xong điểm tâm đi công ty, lúc trên đường lại nhận được điện thoại của Phó Cảnh Phi.

Bên phía anh âm thanh rất ồn ào, từ âm thanh xung quanh có vẻ như là đang ở phi trường.

“Tôi phải đi Châu Âu, sẽ mau chóng trở lại, em... có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Mộc Lạp Lạp sững sốt một chút, không ngờ rằng Phó Cảnh Phi lại đột nhiên xuất ngoại.

Trong quá khứ, anh tuyệt đối không thể nào thoải mái rời đi như vậy, cho dù đi công tác cũng sẽ phải rất nhiều người coi chừng cô, chỉ sợ cô nhân cơ hội chạy trốn, bây giờ lại đơn giản rời đi như vậy.

Đây có phải chứng minh Phó Cảnh Phi bắt đầu tin tưởng cô?

“Anh yên tâm đi.” Mộc Lạp Lạp cười bảo đảm một câu, sau đó hơi ngượng ngùng nói. “Anh về sớm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Phiên Phức Tới Cửa

Cô nói những lời này không có ý gì khác, cũng chỉ buộc miệng nói ra theo bản năng.

Dù sao người mà mỗi ngày đều gặp lại đột nhiên đi vắng, không quen cũng phải thôi. Huống hồ bây giờ Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình hơi kỳ quái, rõ ràng trong quá khứ bị người bên cạnh mình từng tin nhiệm lừa dối phản bội, theo lý hẳn là một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng mới đúng, nhưng sau khi sống lại đã dễ dàng lựa chọn xem Phó Cảnh thành đối tượng có thể tin tưởng.

Mặc dù biết dựa vào bản thân mình mới là quan trọng nhất, nhưng đáy lòng Mộc Lạp Lạp vẫn muốn đi thử một lần. Hơn nữa chỉ bằng kiếp trước Phó Cảnh Phi đối với cô cung chiều cùng nhường nhịn đủ điều, cô hiện giờ cũng không khỏi không đặt Phó Cảnh Phi ở vị trí hoàn toàn khác với những người khác.

Tuy nhiên, sau khi Phó Cảnh Phi ở đầu kia điện thoại nghe được câu nói “Anh về sớm một chút” không mang theo bất cứ tình cảm gì của Mộc Lạp Lạp, nhất thời có loại xung động báo thư ký trả vé sau đó về nhà.

Phó Cảnh Phi có thể trở thành người thừa kế hoàn toàn xứng đáng của Phó gia, một nhân tố rất quan trọng đó là anh đầy đủ bản lĩnh tự kiềm chế, luôn rõ ràng biết con đường phía trước của mình là như thế nào, quỹ đạo hướng về phía trước vĩnh viễn sẽ không có thay đổi.

Nhưng về bình tĩnh này khi đối diện với Mộc Lạp Lạp lại có khuynh hướng biến mất. Giống như Phó Ngộ đã nghĩ, trên thế giới này người duy nhất có thể khiến cho Phó Cảnh Phi bỏ xuống công việc làm ăn cũng chỉ có Mộc Lạp Lạp, mặc dù đại đa số mọi người đều không biết Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp đặc biệt như vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Nhưng rất nhiều chuyện chính là như vậy, người ngoài vĩnh viễn nhìn không hiểu, chỉ có người bị hãm sâu trong đó mới có thể cảm nhận được các loại tuyệt vời khác nhau.

Nhưng vẫn còn bình tĩnh, Phó Cảnh Phi biết rõ đi Châu Âu làm ăn lần này quan trọng bậc nào, anh phải đích thân có mặt, nếu không thì sẽ không khẩn cấp đặt vé máy bay bay qua như vậy, thậm chí cũng không kịp về nhà thu dọn hành lý, tất cả đồ đạc đều chỉ chờ sau khi hạ cánh thì mới mua.

Vì thế anh cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói: “Được, tôi sẽ mau chóng trở về.”

Mộc Lạp Lạp nghe không hiểu, chỉ có bản thân Phó Cảnh Phi mới hiểu một chữ “được” này đã dùng lực khống chế mạnh mẽ nhường nào mới nói ra khỏi miệng.

Cúp điện thoại, Mộc Lạp Lạp mới nhớ tới quên hỏi Phó Cảnh Phi mấy giờ thì hạ cánh, nhưng nghĩ đến anh cũng sẽ gọi điện thoại cho mình, Mộc Lạp Lạp nhanh chóng tạm thời để Phó Cảnh Phi qua một bên, chuyên tâm đi đối phó với công việc của mình mới là chuyện cần nhất.

Nhưng sau khi cô đến công ty thì phát hiện, nguyện vọng chăm chỉ làm việc của cô không khỏi bị tan vỡ, bởi vì xem ra có người không muốn nhìn thấy cô thoải mái làm việc.

Gần như trong khoảnh khắc cô bước vào phòng làm việc, một người phụ nữ liền đi tới, cầm văn kiện thật dày trong tay, hùng hổ quăng về phía Mộc Lạp Lạp.

Đối phương đi đôi giày cao mười phân, cao hơn Mộc Lạp Lạp mang giày da đế thấp gần nửa cái đầu, môi trang điểm đỏ mọng, khí thế trên người rất là mạnh mẽ.

Nhưng người này ngũ quan quá bình thường, không tính là đẹp.

Cô ta nhìn chăm chăm Mộc Lạp Lạp, mở miệng là một tràng giáo huấn: “Cô chỉnh lý lại những thứ này hả? Phạm đầy lỗi, còn không bằng thực tập sinh của công ty chúng ta! Rốt cuộc là ai mướn cô vào? Không muốn làm thì cút đi!”

... Thật xấu hổ là cấp trên của cô trực tiếp mướn tôi vào.

Tuy nghĩ vậy, nhưng phản ứng đầu tiên của Mộc Lạp Lạp cũng là chuyện đã rồi, còn xảy ra chuyện gì, thâm ý ẩn chứa bên trong rất đáng để xem xét cẩn thận.

Người đến mắng cô là chủ quản của bộ thư ký, được coi là nửa cấp cao, bởi vậy có tư cách giáo huấn Mộc Lạp Lạp như thế, không ai dám đến nói tốt một câu.

Đặc biệt là tính tình cáu kỉnh của vị chủ quản Lina này cũng rất nổi tiếng, chỉ cần trong công việc có một chút sai lầm thì bất kể cô là người mới hay cũ, bị cô ta mắng xối xả quả thật bình thường như cơm bữa.

Như Mộc Lạp Lạp trải qua ngày hôm nay, rất nhiều người trong ban đều đã gặp phải, cho nên cũng không ai ngu ngốc đến giúp cô.

Mộc Lạp Lạp thật ra không biết rốt cuộc nguyên nhân Lina mắng mình là gì, cô hít sâu một hơi, trước mặt bao người, chậm rãi khom người xuống, sau đó nhặt lên tất cả văn kiện tán loạn trên đất.

Nếu là cô trong quá khứ, gặp phải cục diện bị Lina phê bình ở trước mặt mọi người như vậy, chắc chắn sẽ không chút do dự vứt văn kiện trở lại, sau đó âm ỉ một trận với cô ta rồi đi thẳng một mạch.

Lúc đó Mộc Lạp Lạp căn bản không hiểu được làm sao giải quyết vấn đề một cách viên mãn, chỉ biết béc đổng tuỳ theo ý mình.

Nhưng sống lại lần nữa, nếu cô vẫn như quá khứ mới thật sự phụ cơ hội ông trời cho cô sống lại.

Nếu là văn kiện cô phụ trách, bây giờ mặc kệ xảy ra vấn đề gì đều phải do cô chịu trách nhiệm, kiểm soát chối từ là cách làm ngu xuẩn nhất.

Sau khi Mộc Lạp Lạp nhanh chóng xem một lần, trong lòng có kết luận sơ bộ, lập tức nói xin lỗi, cam đoan lập tức sửa chữa sai sót.

Lina nhìn thấy thái độ Mộc Lạp Lạp thành khẩn, sắc mặt cuối cùng cũng khá hơn một chút, quẳng xuống một câu: “Sau một tiếng sửa sang xong cho tôi.” Liền dầm giày cao gót vào phòng làm việc của mình.

Bị đủ loại ánh mắt chăm chăm nhìn xem, Mộc Lạp Lạp cũng không thêm phân biệt trong những ánh mắt đó đại biểu ý nghĩa gì.

Từng chịu đựng rất nhiều chú ý trong những ngày bị toàn thể giới bỏ rơi, đồ kỵ cũng có, trào phúng cũng có, nhìn hà hề cũng có, hôm nay lại đối mặt với những ánh mắt chú ý này, cô đã có thể rất lạnh lùng bình tĩnh ứng phó.

Chống lại những ánh mắt ấy, Mộc Lạp Lạp vẫn cảm thấy khá tốt cười cười với bọn họ: “Mọi người tiếp tục công việc ạ, không cần phải để ý đến tôi, bây giờ tôi phải nhanh chóng đi sửa lại sai sót, nếu không sẽ thật sự bị mắng chết.”

Thấy tâm tình cô vẫn tốt, có một đồng nghiệp mở miệng an ủi cô: “Lạp Lạp đừng để trong lòng, tính tình Lina như thế, tập quen thì tốt rồi.”

Mộc Lạp Lạp phát tay một cái tựa như không sao cả: “Biết rồi, đừng lo lắng cho tôi.”

Đến chỗ ngồi của mình, Mộc Lạp Lạp mở văn kiện lượm trên đất ra nhìn kỹ một lần, khoé miệng gọn lên một nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Vì Hoà Được Phúc

Văn kiện đúng là cô đã làm xong trước khi tan sở ngày hôm qua, tồn của cô gần cả một ngày. Đương nhiên cũng bởi vì hôm ấy có quá nhiều đồng nghiệp tìm cô làm chuyện lật vật khác.

Tuy nói Mộc Lạp Lạp biết những chuyện đó không phải để mình làm, nhưng nếu là một người mới thì cũng không thể quá mức từ chối, cho nên mới dẫn đến cô gần như đến lúc tan làm mới chỉnh lý xong văn kiện.

Tuy nhiên chỉ như thế thì không có mức độ khó gì, chỉ phải cẩn thận là có thể xử lý tốt chuyện, thế nhưng xảy ra rất nhiều sai sót rõ ràng, khiến cho Lina nổi giận đùng đùng.

Bây giờ sau khi Mộc Lạp Lạp cẩn thận nhìn lướt qua những văn kiện này thì biết vấn đề nằm ở đâu.

Có rất nhiều trang lỗi, trong đó bao gồm một ít số liệu rối loạn, những thứ này đều hết sức rõ ràng.

Bởi vì những lỗi rõ ràng không nên xảy ra, dẫn đến sự mất hiệu quả vốn cần có của những văn kiện này, những thứ viết ở trên đều trở nên lộn xộn vô cùng.

Thấy đáng về tài liệu như vậy, Lina nổi giận mới là phản ứng tự nhiên. Dù sao không có bất kỳ một thủ trưởng nào muốn nhìn thấy cấp dưới phạm phải sai lầm đơn giản như thế, hơn nữa là sai lầm không nên xuất hiện.

Thật tốt là lúc đó cô không có nói dối với Lina, nếu không thì sẽ lưu lại cho Lina ảnh hưởng cực kỳ kém.

Tuy nói bản thân Mộc Lạp Lạp có thể khẳng định công việc mình làm không có vấn đề gì, nhưng tài liệu của cô hôm nay giao đến trên tay Lina ký tên là tài liệu xảy ra vấn đề, chỉ có cô tới chịu trách nhiệm.

Không ai sẽ trả giá cho những sai lầm của cô, cho dù lúc đó cô giải thích những sai sót này không phải do mình, thật sự với bằng chứng bày ở đây, Lina cũng sẽ không tin.

Mộc Lạp Lạp xem một chút liền nở nụ cười. Một số người vì khiến cô mất mặt thật đúng là phí tâm tư. Suy cho cùng dựa theo tính cách trong quá khứ của Mộc Lạp Lạp, ngay lúc đó chắc hẳn đã xảy ra cái vạ kịch liệt không thể tránh khỏi với Lina, sẽ để lại ảnh hưởng không tốt ở trong lòng mọi người.

Rất đáng tiếc, mưu kế lần này của đối phương đã thất bại.

Mộc Lạp Lạp thật sự rất muốn biết, khi Mộc Diệp biết được cô chẳng những không có tranh cãi mà còn lập tức nói xin lỗi, đồng thời cam đoan sẽ sửa lại, thì biểu cảm sẽ như thế nào?

Ngắm lại cảm thấy rất thú vị.

Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên tìm được một niềm vui thú từ trong tranh đấu cùng Mộc Diệp, có thể nhìn thấy Mộc Diệp tự cho là nắm giữ mọi thứ hết lần này đến lần khác bị đánh vào mặt, loại cảm giác này thật sự là sáng khoái.

Sai sót trên phần văn kiện này hết sức rõ ràng, vừa nhìn là biết bị người khác sửa đổi. Mộc Lạp Lạp mở ra bản nguyên thủy được lưu trữ trong máy tính của mình, dưới so sánh liền phát hiện dấu vết sửa đổi vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng Lina chắc chắn sẽ không quan tâm đến những điều này, cô ta chỉ nhìn kết quả cuối cùng được trình lên.

Mộc Lạp Lạp chống cằm nhìn chăm chăm máy tính, giống như là đang ngăn người, nhưng thật ra đang cẩn thận suy nghĩ, là ai động tay động chân trên văn kiện của cô đây?

Hôm qua từ sau khi chỉnh lý xong những tài liệu này, người có thể tiếp xúc đến tổng cộng cũng không có mấy người.

Đối tượng hoài nghi quả thật ít đến thấy thương, Mộc Lạp Lạp trong nháy mắt có thể đoán được.

Nhưng như vậy chẳng phải là quá rõ ràng sao? Mộc Diệp sẽ để cho người đồng lõa với ả bại lộ nhanh như vậy?

Bây giờ coi như người có thể động tay chân trong đó chỉ có ba. Một là Ric, hôm qua trước khi tan sở Mộc Lạp Lạp đã đưa văn kiện cho cô ta, nếu cô ta và Mộc Diệp có quan hệ, như vậy rất có thể cô ta sửa đổi tài liệu.

Người thứ hai là trợ lý của Lina, giả như loại bỏ tình nghi Ric, cô ta rất có thể trước khi giao văn kiện trong tay Ric cho Lina đã tiến hành phá hoại.

Người thứ ba... Chính là Lina tự biên tự diễn vở kịch này.

Sau khi cô ta lấy được văn kiện thì sửa đổi một phần, sau đó làm khó dễ cô, nghĩ lại cũng không phải là không có thể.

Như vậy rốt cuộc ai có khả năng nhất đây?

Mộc Lạp Lạp nhìn thời gian trên màn hình máy tính từ từ di chuyển, sắp đến một tiếng đồng hồ mà Lina nói.

Tiếp đó cô mới lấy văn kiện nguyên thủy trong máy tính in ra một phần, sau khi sắp xếp tốt thì đích thân đi giao đến văn phòng của Lina.

Trước khi đi vào, Mộc Lạp Lạp lên tiếng chào hỏi với Lưu Hi, trợ lý của Lina. Đối phương là một cô gái đeo mắt kính, nhìn có vẻ khờ.

Lưu Hi cũng thân thiện cười đáp lại Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp đi qua trước bàn làm việc của cô ta, lơ đãng cầm lấy chiếc đồng hồ báo thức trên bàn của cô ta, thoáng nhìn qua, cười nói: “Thật tốt, chưa đến một tiếng đồng hồ, bằng không tôi lại phải bị mắng.”

Sắc mặt Lưu Hi không có bất kỳ biến hoá nào, vẫn quan tâm nói: “Mau vào đi thôi, chị Lina hết giận cũng sẽ không mắng chửi người.”

Mộc Lạp Lạp bỏ chiếc đồng hồ báo thức xuống, cười nói: “Vậy tôi vào.”

Văn phòng của Lina rất thoáng, cô ta hầu như không ngẩng đầu lên nói với Mộc Lạp Lạp: “Bỏ văn kiện xuống, cô có thể đi ra.”

Mộc Lạp Lạp cũng không nói nhảm, để văn kiện xuống liền chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng trước khi cô đi ra, Lina rốt cuộc nói một câu: “Sau này cẩn thận một chút.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu: “Sau này tôi sẽ chú ý.”

Lần này văn kiện giao đến không có xuất hiện bất cứ vấn đề gì nữa, Mộc Lạp Lạp cũng tạm thời chưa có xác định rốt cuộc ai mới là người bị Mộc Diệp xúi giục.

Nhưng Mộc Lạp Lạp tin tưởng, dựa vào tính cách không dễ dàng buông tha của Mộc Diệp, mưu kế lần này chỉ áp dụng phần nửa không thành công khiến cho cô mắc câu, à nhất định sẽ nghĩ tiếp biện pháp chính cô.

Mộc Diệp nhất định sẽ không để cho cô yên ổn sống ở chỗ này, nhất định trước khi đuổi cô đi sẽ khiến cho thanh danh của cô mất sạch, đó mới là phong cách làm việc của Mộc Diệp.

Sau khi Mộc Lạp Lạp đi ra từ văn phòng của Lina liền nghĩ, yên lặng chờ, Mộc Diệp chắc chắn sẽ ra tay lần nữa, sao lại không nhìn một chút kế hoạch bước tiếp theo của ả rốt cuộc là cái gì?

Tuy rằng buổi sáng cô vừa tới liền ăn mắng, nhưng đồng nghiệp chung quanh đại khái đều có một chút cảm giác đồng bệnh tương lân đối với cô, càng thêm thân thiết với cô một chút, cũng không ai tiếp tục sai bảo cô đi làm một ít chuyện lật vật.

Xem ra cô tính là vì hoạ được phúc?

Bởi vì bị Lina mắng một trận, trong nháy mắt liền hoà nhập vào tập thể chung quanh.

Có vẻ như không ít người ở đây bị Lina mắng.

Mộc Lạp Lạp không nhịn được cười trộm lần nữa. Mộc Diệp à Mộc Diệp, chiêu tiếp theo của mày sẽ là gì đây?

Trong khi Mộc Lạp Lạp rốt cuộc có mối quan hệ thân mật với đồng nghiệp xung quanh, người kia trốn ở chỗ cầu thang gọi một cú điện thoại, người nghe điện thoại đúng là Mộc Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chờ Mong Giao Chiến

“Mộc Diệp, tôi đều làm dựa theo lời của cô.”

“Ồ? Thế nào, cô có chụp được tình hình xảy ra lúc đó không? Có phải con tiện nhân kia rất tức giận? Sau đó ả ỉ một trận lớn?” Lúc nói lời này, Mộc Diệp đang làm móng tay, ả nhìn mình ở trong gương, cười vô cùng đắc ý.

“... Không có.”

“Cái gì?” Mộc Diệp nhất thời không hiểu, hỏi lại một câu. “Cô nói không có là ý gì?”

“Ý của tôi là cô ta không có tức giận, cũng không có ả ỉ một trận lớn.”

“Làm sao có thể?” Về đắc ý trên mặt Mộc Diệp dần dần tiêu tan, giống như nghe được tin tức vô cùng khiếp sợ. “Cô nói hết tình hình lúc đó cho tôi biết.”

“... Chuyện lúc đó là như vậy...”

Đúng lúc người làm móng tay cho Mộc Diệp có một sai lầm nhỏ, Mộc Diệp mất sắc như dao nhìn sang, hung hăng mắng một câu: “Ai phái cô kỹ thuật kém như vậy? Nhanh đổi người khác cho tôi!”

Người nọ mặt mang áy náy, lập tức làm theo lệnh của ả đổi thành người khác.

Mộc Diệp tiếp tục nói với đầu bên kia điện thoại: “Làm sao có thể, cô khẳng định tình hình xảy ra lúc đó đúng như cô nói vậy, không gạt tôi một chữ nào?”

“Sao tôi lại gạt cô? Tất cả chi tiết xảy ra lúc đó tôi đều nói cho cô biết, cô ta chẳng những không tức giận giống như cô nói, mà còn lập tức thái độ thành khẩn xin lỗi, đi sửa lại lỗi ngay.”

“Đây thật sự là một chuyện tiêu lâm! Người đó là ai, là Mộc Lạp Lạp, cô ta sẽ nhin vô duyên vô cớ bị mắng sao? Tuyệt đối không thể nào!” Mộc Diệp không ngừng giễu cợt.

“Thật ra tôi cảm thấy cô ta rất khác với cô nói.”

Ánh mắt Mộc Diệp hơi hung ác: “Cô ta là hạng người gì tôi không rõ hơn cô sao? Cô đừng để cho bề ngoài của cô ta lừa gạt, đó đều là biểu hiện giả dối mà thôi.”

“Tiếp theo tôi nên làm như thế nào?”

Sau khi suy nghĩ một chút, Mộc Diệp trả lời: “Dù cho hôm nay cô ta không có tức giận, nhưng trong lòng sẽ khó chịu. Hôm nay cô ta không mắc câu thật sự là cô ta may mắn... Chuyện kể tiếp vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu đi, đuổi đi cô ta càng sớm càng tốt.”

Sau khi cúp điện thoại, Mộc Diệp nhin không được nghĩ, Mộc Lạp Lạp này chẳng lẽ đã đổi tính rồi sao, gặp phải hiểu lầm cùng vụ tội như vậy cũng không biện giải cho mình?

Rốt cuộc là bởi vì cái gì?

Mộc Diệp thật sự suy nghĩ mãi cũng không thể hiểu được, không biết rốt cuộc vì sao Mộc Lạp Lạp không có tức giận, lập tức nói xin lỗi thật sự không phải là tính cách của cô ta chút nào.

Chẳng lẽ cô ta đang cố ý biểu hiện như vậy? Xem ra gần đây Mộc Lạp Lạp trở nên thông minh chút... Thế nhưng bất luận nguy trang như thế nào, bản tính của con người đều nhất định sẽ không thay đổi.

Điểm này ả cảm thấy mình vô cùng chắc chắn, ả còn hiểu Mộc Lạp Lạp hơn so với bản thân cô ta.

Lúc Ric trở lại phòng làm việc, Mộc Lạp Lạp liền đi tới: “Ric, ngày hôm qua cô bảo hôm nay đưa nhiệm vụ cho tôi, còn chưa nói cho tôi biết đó?”

“Thật sao? Việc của tôi nhiều quá nên quên.” Ric vén vén mái tóc ngắn của mình, lộ ra một khuôn mặt tươi cười sạch sẽ. “Lập tức sẽ nói cho cô biết.”

Mộc Lạp Lạp cũng mỉm cười: “Được.”

Ric nhanh chóng dặn dò một số chuyện cho Mộc Lạp Lạp làm, đồng thời nói cho cô biết sau này có thể cùng với bộ Kế hoạch tham gia một số dự án.

Mộc Lạp Lạp rất ngạc nhiên mừng rỡ: “Thật sự?”

“Ừm, dù sao cô cũng tốt nghiệp ngành tài chính, đương nhiên là có thể.”

Mộc Lạp Lạp cười rất cảm kích: “Cảm ơn cô nha, Ric.”

“Không có chi, cô làm việc cho giỏi là được.”

Mộc Lạp Lạp lại hàn huyên vài câu cùng Ric rồi mới trở lại chỗ ngồi, đáy mắt ả giấu thật nhiều cảm xúc.

Giữa đường Lưu Hi tới chuyển lời của Lina đến Mộc Lạp Lạp, rất hài lòng đối với kết quả cô trình lên lần này.

Mộc Lạp Lạp thở phào một cái, thật tốt là không phải sửa lại một lần nữa.

Mà lúc này Mộc Lạp Lạp giống như là còn chưa biết người có quan hệ với Mộc Diệp rốt cuộc là ai, rõ ràng không gặp một chút nào.

Cô tiếp tục làm việc. Đây là loại cảm giác đã lâu không gặp, có thể từ trong công việc đạt được một ít cảm giác tồn tại, loại cảm giác mà hiện giờ cô vô cùng thiếu hụt.

Cũng trong quá trình này, trên thực tế Mộc Lạp Lạp không hề thiếu cảnh giác, cô biết Mộc Diệp nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, ả nhất định còn đang trù tính chuyện gì đó khiến cho cô có tiếng xấu.

Mộc Lạp Lạp biết ả muốn làm gì, tiếp tục cho cô đã kích, khiến cho cô ở bất kỳ chỗ nào cũng không thể được công nhận, thất bại hết lần này tới lần khác, cuối cùng phải đoạt cổ phần trong tay Phó Cảnh Phi, sau đó trở lại Mộc gia, tưởng rằng trở về mọi chuyện sẽ tốt lên.

Bởi vì đây thật là chuyện Mộc Diệp đã làm ở kiếp trước. Tuy rằng chuyện cụ thể không giống nhau, nhưng Mộc Lạp Lạp đã nhìn thấu tâm tư của Mộc Diệp.

Dù sao điều ả muốn là phá hủy cô từ mọi mặt.

Lòng dạ thật độc ác. Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình trong quá khứ thật sự vô cùng ngây thơ đối với những thủ đoạn của Mộc Diệp.

Nhưng tóm lại Mộc Diệp sẽ làm gì đây?

Mộc Lạp Lạp vô cùng tò mò, đồng thời cảm thấy té bào toàn thân mình đều phấn chấn. Cô thật sự rất chờ mong có một ngày chính thức giao đấu cùng Mộc Diệp. Á lợi hại hơn nữa thì sao, mình sống lại cũng không phải để ngồi không.

Nhưng rõ ràng không phải là bây giờ. Hiện tại lợi thế trong tay Mộc Lạp Lạp quá ít, cho nên chỉ có thể bị động tại chỗ.

Tuy nhiên... Mộc Lạp Lạp nghĩ đến chuyện mình nhờ vả Phó Cảnh Phi giúp điều tra, có lẽ sắp có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phát Hiện Kẻ Chủ Mưu

Một buổi tối nào đó, Mộc Lạp Lạp đã nhờ vả Phó Cảnh Phi, bảo anh phái người giúp cô điều tra một chuyện, đương nhiên là có liên quan với Mộc Diệp. Tuy nhiên, Mộc Lạp Lạp trong quá khứ cũng chưa kịp hiểu rõ ràng những điều cô muốn biết thì đã chỉ còn lại một vong hồn.

Trên thực tế tại thời điểm đó cô cũng không phải không thể chịu đựng, chẳng qua là thiếu đầu óc, lại quá dễ dàng tin tưởng người khác, thêm hơi tự phụ nên mới đưa đến kết quả cuối cùng.

Lúc đó cô thật ra đã sắp tìm được một số nhược điểm có liên quan đến Mộc Diệp, nhưng đáng tiếc thiếu một chút may mắn cùng thời gian. Bây giờ có cơ hội sống lại, tất cả còn chưa kết thúc, cô đương nhiên có thể tìm cơ hội cố gắng xoay chuyển tình thế.

Nếu như chuyện kia thật sự giống như một ít manh mối mình điều tra được hồi đó, như vậy cô đã có thể chân chính lấy được nhược điểm có thể phá hủy Mộc Diệp.

Đáng tiếc bây giờ cô còn chưa có năng lực đi điều tra chân tướng cái chết của mẹ, nhưng không biết làm sao nói cho Phó Cảnh Phi. Bởi vì đã không còn quyền nhật ký kia, mất đi chứng cứ, vô duyên vô cớ nói Mộc Diệp là hung thủ giết chết mẹ của mình, ngay cả chính Mộc Lạp Lạp cũng biết rất không đáng tin cậy. Chỉ có thể chờ đến thời gian thích hợp, chờ đến lúc cô có thể có một chút chứng cứ, mới nói rõ lý do cho anh nghe.

Lúc ăn trưa Mộc Lạp Lạp đi cùng với Ric, người mời là Ric, ở nhà ăn của nhân viên công ty.

“Chiều nay cô có bận không? Buổi chiều tôi thường thấy cô đều đang làm việc.” Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt, dáng vẻ giống như thật sự rất thắc mắc.

“Có sao? Khoảng thời gian trước nhiều việc lắm, cho nên mới tăng ca buổi chiều. Hôm nay xử lý cũng tạm tạm rồi, không cần làm thêm giờ.” Ric cười cười. Đầu tóc ngắn của cô ta thật sự rất giống nam sinh, nhưng lúc cười lên lại có vài phần dễ thương.

“Như vậy thật vất vả.”

Mộc Lạp Lạp nhìn chằm chằm đĩa cơm, bỗng nhiên nói: “Vừa rồi Luru Hi tới tìm tôi đó.”

Ric nhướn nhướn mày: “Ồ? Cô ta nói gì với cô?”

Mộc Lạp Lạp nhe răng cười: “Cô ta nói Lina không tức giận, còn nữa, cô ta nói Lina bảo tôi cẩn thận một chút.”

Ric thắc mắc: “Cẩn thận một chút? Cẩn thận cái gì?”

Mộc Lạp Lạp cắn cắn đầu, tựa như rất nghi hoặc: “Tôi cũng không biết nữa. Luru Hi nói, Lina kêu tôi trong công việc còn phải cẩn thận nhiều hơn, không phải, nghe hình như Lina phát hiện chuyện gì, là đang nhắc nhở tôi chăng? Hơn nữa, tôi nói cho cô biết á, tôi chính lý văn kiện thật sự không có sai, nhưng không biết vì sao đến chỗ Lina thì có sai lầm, Lina nhìn một cái là biết.”

Động tác gấp thức ăn của Ric không dễ phát hiện hơi dừng một chút, hồi lâu mới nói: “Ý của cô nói là có người động tay ở bên trong? Là phải cẩn thận một chút mới tốt?”

Mộc Lạp Lạp không tiếp tục đề tài này nữa, nhanh chóng ăn xong bữa trưa.

Cô không có nói cho Ric, vừa rồi Luru Hi tìm đến cô hoàn toàn không có nói những lời này.

Hơn nữa từ trong trò chuyện với đồng sự lúc trước, Mộc Lạp Lạp cũng biết một thói quen của Lina.

Lúc cô ta xem văn kiện thường không lưu lại đến ngày hôm sau, sẽ mang về nhà trong đêm đó.

Mà hôm qua lúc cô giao văn kiện cho Ric, Luru Hi đã về từ trước, hình như là đi hẹn hò với bạn trai.

Nếu không có quan hệ thân thiết bất chợt cùng với các đồng nghiệp xung quanh, bọn họ cũng sẽ không nói nhiều chuyện ngòi lê đôi mách cho Mộc Lạp Lạp biết như vậy. Nhưng bởi vì Lina làm khó dễ cô một trận ở trước mặt mọi người, khiến cho Mộc Lạp Lạp hỏi bọn họ cũng đều có vẻ danh chính ngôn thuận hơn nhiều, mà bọn họ càng vui lòng nói cho Mộc Lạp Lạp biết hơn.

Nhìn đáng về này, ít ra loại bỏ hiểm nghi Luru Hi.

Còn lại Lina và Ric. Mộc Lạp Lạp gần như không chút do dự xác định đối tượng mình nghi ngờ.

Bởi vì trong chuyện ngòi lê đôi mách từ đồng sự, Mộc Lạp Lạp còn biết một chuyện thú vị khác.

Lina cùng Mộc Diệp... được coi là kẻ thù đối đầu.

Bởi vì từng có một người bị Mộc Diệp đuổi ra khỏi công ty, cô ta là em gái của Lina.

Rất nhiều người nói trong lòng Lina nhất định ghi hận Mộc Diệp, nhưng cô ta rốt cuộc chỉ là một quản lý, không sánh bằng Mộc Diệp, phu nhân của Tổng giám đốc.

Dưới tình huống ghi hận, Lina có thể giúp Mộc Diệp làm bất cứ chuyện gì sao?

Tỉ lệ thật sự rất nhỏ.

Cho nên vừa rời Mộc Lạp Lạp mới thử Ric một chút. Tuy rằng cô ta biểu hiện tốt, nhưng động tác nhỏ trong khoảnh khắc đó, Mộc Lạp Lạp liền có thể xác định.

Nhất định là cô ta đã lên động tay động chân ở trong văn kiện.

Với ý nghĩ này, Mộc Lạp Lạp dưới gầm bàn gửi một tin nhắn cho một đồng nghiệp, rất nhanh có người đến tìm cô.

“Lạp Lạp, đợi lát nữa đi mua trà sữa cùng nhau nhé?”

“Được.” Mộc Lạp Lạp sáng khoái đồng ý, quay đầu hỏi Ric. “Cô muốn đi cùng không?”

Ric lắc đầu: “Tôi không đi, các cô đi đi.”

Mộc Lạp Lạp cùng đồng nghiệp nói tạm biệt với cô ta, đi ra ngoài mua trà sữa.

Sau khi thấy Ric rời khỏi, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên ôm bụng nói: “A... Hình như tôi ăn đến hông bụng rồi.”

“Không thể nào, làm sao vậy? Cần uống thuốc không?”

“Cô chờ tôi đi nhà vệ sinh một chuyến, có thể là tiêu chảy. Cô về phòng làm việc trước đi, chút nữa tôi sẽ cùng cô đi.”

Đồng nghiệp gật đầu.

Mộc Lạp Lạp vội chạy như một làn khói, bước chân nhanh không giống như người bị tiêu chảy chút nào. Cô chạy ra khỏi căn tin của nhân viên, đồng thời len lén đi theo sau Ric.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phiền Phức Tới Cửa

Cô nhanh chóng đi theo Ric, nhưng vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách.

Sau đó cô rút cuộc nghe được điều mình muốn nghe.

Trong góc khuất, Ric đứng ở đó gọi điện thoại. Hầu như khoảnh khắc cô ta lấy điện thoại ra, Mộc Lạp Lạp liền đoán được cô ta gọi cho ai.

“Mộc Diệp, chuyện tôi giúp cô làm hình như bị phát hiện...”

Mộc Lạp Lạp không nghe được bên kia nói cái gì, tuy nhiên tiếp theo Ric càng khiến cho Mộc Lạp Lạp mơ hồ hưng phấn.

Bởi vì cô ta đang nói: “Tôi đồng ý giúp cô đuổi đi Mộc Lạp Lạp, nhưng không có nghĩa là tôi phải tự mình gánh chịu mạo hiểm.”

“Chẳng phải cô đã nói sẽ tuyệt đối không có nguy cơ gì ư? Tại sao lại bị phát hiện?”

“Vậy cô nhanh lên đi, ngộ nhớ Lina biết thì tôi nhất định sẽ bị sa thải. Cô ta không chấp nhận nhất là xảy ra chuyện như vậy.”

“Cô có thể bảo đảm tổng giám đốc sẽ đứng về phía tôi? Được rồi, vậy tôi tin tưởng cô.”

“Đã biết, tôi lập tức đi làm theo lời cô nói...”

Mộc Lạp Lạp không thể nghe được Mộc Diệp bên kia nói cái gì, nhưng cũng có thể căn bản đoán được Mộc Diệp nhất định sẽ dùng mối quan hệ với Thẩm Văn Xương để Ric an tâm đi làm việc cho ả.

May mà sau khi tới Thẩm thị, Mộc Lạp Lạp đều mang cảnh giác đối với mỗi người, nhất là người chủ động tiếp xúc với cô. Mộc Diệp là bà chủ tương lai của Thẩm thị, nơi này cũng tương đương là nửa địa bàn của ả, cho nên nhất định sẽ có rất nhiều người có quan hệ với Mộc Diệp. Hiện tại xem ra Ric chính là một trong những người đó.

Kế tiếp Mộc Diệp sẽ làm gì?

Trong lòng Mộc Lạp Lạp có chút dự cảm xấu. Cô tắt đi ghi âm của điện thoại di động, lặng lẽ rời khỏi nơi này, sau đó trở lại phòng làm việc hẹn đồng nghiệp đi mua trà sữa lần nữa, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Lúc đi ra mua trà sữa, Mộc Lạp Lạp liếc nhìn người bên đường. Đó là người Phó Cảnh Phi phái tới... coi như là giám thị hành tung của cô.

Mất sáng lên, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên có một ý định.

Quá trình xếp hàng mua trà sữa, Mộc Lạp Lạp viết một vài thứ vào bản ghi chép trên điện thoại di động, trên đường đi về cùng đồng nghiệp thì giả bộ sờ sờ túi, kinh hô: “Hình như quên điện thoại di động ở trên quầy, tôi trở lại tìm thử xem.”

Mộc Lạp Lạp chạy trở lại, nửa đường liền thấy người phụ trách giám sát.

“Ê, anh qua đây.”

Người kia biết Mộc Lạp Lạp biết được sự tồn tại của mình, cũng không có tránh né, trực tiếp đi tới: “Mộc tiểu thư, có chuyện gì?”

“Mau đưa điện thoại di động của anh cho tôi.” Mộc Lạp Lạp giục anh ta.

Người kia không hiểu, nhưng lại không thể cãi lời. Dù sao trước đây Phó Cảnh Phi đã dặn dò bọn họ, trừ phi là lúc Mộc Lạp Lạp chạy trốn, những lúc khác bọn họ cũng chỉ là vệ sĩ của Mộc Lạp Lạp, mọi chuyện đều có thể nghe theo sai khiến của cô.

Tuy rằng người kia không hiểu nhưng vẫn giao ra điện thoại di động của mình.

Mộc Lạp Lạp cười cười, nhanh chóng ném điện thoại di động của mình cho anh ta: “Cầm lấy, không có bị khoá, nhớ mở ra xem.”

Hoàn thành việc trao đổi điện thoại di động, Mộc Lạp Lạp nhanh chóng quay trở về, để lại vệ sĩ vô cùng mờ mịt đứng tại chỗ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cùng đồng nghiệp trở về, Mộc Lạp Lạp cảm thấy toàn bộ lồng ngực đều đang chấn động kịch liệt. Nếu Mộc Diệp thật sự sẽ làm ra chuyện gì, chỉ ít lần này cô có năng lực tự vệ.

Khi không có cách nào chủ động xuất kích, có thể tự bảo vệ mình đã là vô cùng quan trọng.

Mặc dù Mộc Lạp Lạp chuẩn bị đầy đủ tâm lý đối với kế hoạch Mộc Diệp muốn tiến hành, nhưng cũng thật không ngờ Mộc Diệp sẽ hành động nhanh như vậy.

Nhất là khi cô bị mấy người vạm vỡ mang đi.

Khi đó cô vẫn đang xử lý công việc Ric giao cho cô, làm càng ngày càng trôi chảy. Tuy biết Ric là người của Mộc Diệp, đứng ở phía đối lập với cô.

Nhưng Mộc Lạp Lạp không có thù với công việc, lòng vẫn dâng lên cảm giác thoải mái nhàn nhạt.

Phòng làm việc bỗng nhiên âm ỉ lên, bàn làm việc của Mộc Lạp Lạp ở cạnh tường, mơ hồ nghe được có người đang nói chuyện.

“Sao bọn họ tới?”

“Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì khiến bọn họ đều tới đây?”

“Không phải là xảy ra chuyện tiết lộ bí mật chứ? Còn nhớ giám đốc Lý lần trước không, bị bọn họ mang đi sau đó cũng không trở lại nữa. Tôi nghe nói trước đây không lâu ông ta đã bị khởi tố?”

“Đúng vậy, mỗi người bị mang đi cuối cùng căn bản đều khó tránh khỏi ngồi tù. Nhưng ai bảo ông ta tiết lộ chuyện cơ mật cấp cao chứ? Tiết lộ chuyện cơ mật thương nghiệp như vậy nhất định bất cứ ai làm đều bị rui ro...”

Có dự cảm loại cảm giác kia trong nháy mắt trở thành sự thật, Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu lên, liền phát hiện những người trong miệng đồng nghiệp đang đi về phía mình.

Xem ra suy đoán của cô không phải là giả.

Mộc Lạp Lạp trái lại có cảm giác thả lỏng, so với không biết Mộc Diệp ra tay cái gì, đã đoán được hôm nay ả sẽ động thủ, đồng thời sớm chuẩn bị từ trước, chẳng phải là tốt hơn sao?

Lúc này đây mới xem như là từ lúc sống lại tới nay, Mộc Lạp Lạp lần đầu tiên đối chọi cùng Mộc Diệp. Nhìn có vẻ giống như cô bị vây trong thế bị động, hơn nữa ngay lập tức sẽ gặp phiền phức, nhưng mà kết quả sau cùng liệu có ai biết được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Mượn Dao Giết Người

Trước khi Mộc Lạp Lạp bị mang đi, biểu cảm trên mặt cũng không có gợn sóng cùng biến hoá gì, cô chỉ nhàn nhạt hỏi: “Các người là ai?”

Một trong những người vạm vỡ đó cười lạnh, giữ lấy bả vai cô: “Có lời gì đợi lát nữa hãy hỏi, bây giờ đi theo chúng tôi một chuyến trước.”

Mộc Lạp Lạp không biết những người này là ai, sẽ mang mình đi nơi nào, nhưng cô chỉ tùy ý suy ngẫm một chút đều có thể đoán đại khái.

Tóm lại là có liên quan với Mộc Diệp, nói vậy đây là chuyện cần làm mà ả sai khiến Ric.

Đồng nghiệp xung quanh nhìn thấy mục tiêu của bọn họ là Mộc Lạp Lạp, đều vô cùng giật mình.

Bởi vì trong mắt bọn họ, tiết lộ chuyện cơ mật của công ty, cho dù muốn làm cũng phải là người làm việc ở đây thật lâu mới có thể làm được. Như Mộc Lạp Lạp vừa mới tới vài ngày, tính thực chất gì bên trong công ty cũng không tiếp xúc đến, làm sao trở thành người tiết lộ bí mật được?

Chuyện này tiến triển thật khiến người ta giật mình.

Nhưng không ai dám chân chính đứng ra nói cho Mộc Lạp Lạp, dù sao bọn họ đã thấy qua chuyện như vậy xảy ra, nếu như lúc này ra mặt sợ là chỉ bị trở thành đối tượng dính líu.

Vốn Mộc Lạp Lạp tới đây làm việc chỉ có mấy ngày mà thôi, không có khả năng thành lập được quan hệ thâm sâu gì với đồng nghiệp xung quanh. Có thể khiến cho người ta có ấn tượng không tệ đối với cô, không tin cô có thể là một người tiết lộ bí mật thì đã tốt rồi.

Tuy không ai dám bước ra ngăn cản, nhưng xì xào bàn tán vẫn có. Mộc Lạp Lạp nghe được lời của bọn họ rốt cuộc cũng hiểu chút.

Những người này xem như là bộ chấp pháp của nội bộ tập đoàn Thẩm thị, chuyên môn điều tra người phản bội tiết lộ bí mật gây bất lợi đối với công ty. Hành động của những người phản bội này một khi bị người trong bộ chấp pháp phát hiện thì sẽ bị nhanh chóng mang đi.

Trước đây cũng từng xảy ra chuyện như vậy, những người tiết lộ bí mật này sau khi bị mang đi thì không biết gặp cái gì, nhưng cuối cùng đều bị khởi tố, sau đó ngồi tù.

Mà bởi vì trừng phạt đối với những người tiết lộ bí mật kia đều đi theo trình tự chính quy, cho nên cũng không có bất kỳ ai dám nghi ngờ cái gì. Dù sao đều là vụ án trải qua thụ lý của tòa án.

Nhưng khi chuyện tiết lộ bí mật xảy ra ở trên người Mộc Lạp Lạp như vậy, vẫn có rất nhiều người đều duy trì hoài nghi. Tuy rằng bọn họ cũng không biết bí mật tiết lộ là gì, có thể tiết lộ bí mật cũng khẳng định không tới phiên Mộc Lạp Lạp đến làm.

Cô tới công ty mấy ngày nay, ngoại trừ làm quen với hoàn cảnh cùng một ít công việc cơ bản thì cũng chỉ sửa sang lại một ít văn kiện, tài liệu. Những nội dung bên trong tài liệu kia đừng nói là tiết lộ bí mật, cho dù lấy ra cho đối thủ cạnh tranh xem thì bọn họ cũng không thèm nhìn đến, đều là số liệu không liên quan đến việc quan trọng.

Như thế rốt cuộc cô làm thế nào biến thành đối tượng bị nghi ngờ tiết lộ bí mật của công ty?

Có người nghĩ không ra.

Mộc Lạp Lạp gần như là bị áp giải rời khỏi phòng làm việc của bộ thư ký. Lúc ra cửa, Mộc Lạp Lạp thấy được Ric đứng ở một bên.

Cô ta tựa vào bên tường, vẻ mặt nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, cùng Mộc Lạp Lạp liếc mắt nhìn, ánh mắt rất phức tạp.

Tuy hai tay Mộc Lạp Lạp đều bị người khổng chế, sức lực của những người vạm vỡ này không nhỏ, bóp đến da cùng gân cốt của cô đều âm ỉ đau, nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn quay sang Ric lộ ra một nụ cười nhạt đầy thâm ý.

Phối với ngũ quan xinh đẹp của cô, nụ cười này cực kỳ chói mắt, khiến cho toàn thân cô thoát nhìn vô cùng rục rờ, nhất định không giống như là một người bị tình nghi tiết lộ bí mật.

Có người sẽ cho rằng Mộc Lạp Lạp thua, nhưng Mộc Lạp Lạp biết tất cả đều chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Cô cũng không có bất kỳ giấy dựa gì, dưới sự kiểm chế của người vạm vỡ đi thang máy lên tầng cao nhất.

Sau đó cô bị dẫn tới trong một căn phòng.

Không gian trong phòng rất lớn, xung quanh một mảnh tối đen, không có mở đèn, không nhìn thấy cái gì cả, cô đã bị ném vào một cách thô lỗ.

“Cô ở đây trước đi.” Có người lạnh lùng nói một câu, liền đóng cửa sắt của căn phòng lại, ngăn tất cả ánh sáng ở bên ngoài.

Mộc Lạp Lạp ở trong bóng tối đưa tay cũng không thấy được năm ngón, cô cố gắng đi tìm cửa sổ nhưng cuối cùng hơi bất đắc dĩ phát hiện, tất cả tường chỗ này đều bị sơn màu đen, dẫn đến hoàn toàn ngăn cách ánh sáng bên ngoài.

Chung quanh yên tĩnh giống như là thủy triều bao phủ Mộc Lạp Lạp. Trong căn phòng tối om nhất thời chỉ còn lại tiếng hít thở của mình Mộc Lạp Lạp, thẳng thẳng trăm trảm, nhưng cũng không có một chút vẻ hoảng loạn nào.

Trước khi vào, điện thoại di động trên người cô cũng đã bị mất, lúc này cô bỗng nhiên như là trong biển rộng không bờ bến, mờ mịt tuyệt vọng.

Nhưng cô sẽ không bị giam mãi ở chỗ này, trước sau gì sẽ có người tìm đến cô.

Cô tùy tiện ngồi trên mặt đất, nhắm mắt lại yên lặng chờ đợi.

Mộc Diệp đang làm cái gì đây? Chỉ giam cô lại thôi sao? Sau đó gán cho cô một ít tội danh?

Miệng Mộc Lạp Lạp nhếch lên một độ cong châm chọc. Thì ra Mộc Diệp cũng không có gì đặc biệt hơn người, chỉ biết dùng những thủ đoạn thấp hèn này.

Không có đồng hồ, cô cũng không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu, đợi đến lúc có người mở cửa ra lần nữa thì Mộc Lạp Lạp cảm thấy ánh sáng hơi chói mắt.

Như là chứng minh suy đoán vừa rồi của cô chính xác, người bên ngoài nói: “Mộc Lạp Lạp, đi theo chúng tôi.”

Mộc Lạp Lạp lại bị dẫn ra ngoài. Cô hít một hơi thật sâu, phát hiện sắc trời bên ngoài đều đang tối. Thì ra cô đã ngây ngốc ở trong phòng tối này đến mấy tiếng sao?

“Tôi phải đi đâu vậy?” Mộc Lạp Lạp hỏi một câu.

“Cô đi thì biết.”

Đứng ở chỗ phải đến, Mộc Lạp Lạp nhíu mày. Đây không phải là văn phòng của Thẩm Văn Xương sao? Sao mang cô tới đây?

Bị mang vào, Mộc Lạp Lạp liếc mắt một cái. Trong văn phòng của Thẩm Văn Xương lúc này lại có vài người ngồi, ngoại trừ Thẩm Văn Xương toàn thân tây trang màu đen, còn có một số người cô không quen biết, nhưng nhìn có lẽ cũng là của tập đoàn Thẩm thị.

Thế nào, bản thân Mộc Diệp không ra mặt, định bụng dùng một chiêu mượn đao giết người này liền đem cô giải quyết rồi ư?

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười lạnh, thấy không có ai đến khống chế tự do của mình, dứt khoát đi tới ngồi xuống ghế sa lon trong văn phòng, gác chéo chân bộ dạng rất tùy ý: “Thẩm tổng, khó khăn đem nhốt tôi lại, rồi lại mang tới nơi này, là muốn làm cái gì?”

Thẩm Văn Xương cau mày, ánh mắt nhìn Mộc Lạp Lạp giống như thẩm tra kẻ thù, đáy mắt còn mang vẻ hận rên sắt không thành thép.

Hắn còn chưa lên tiếng, bên cạnh liền có người lên tiếng: “Mộc Lạp Lạp, thành thật khai báo đi, phần tài liệu kia có phải là cô bán ra không!”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Nề Tình Mộc Diệp

“Tài liệu? Ông nói tài liệu gì, tôi không rõ ông đang nói cái gì.” Mộc Lạp Lạp không sợ hãi chút nào nhìn người nói chuyện. Dù sao cũng là chuyện cô không hề làm, cho dù Mộc Diệp đã tạo ra một ít chứng cứ giả để cung cấp bằng chứng gắn liền với cô.

“Cô cho rằng cô không thừa nhận là được sao? Chỗ chúng tôi có chứng cứ, nhưng chỉ xem cô khi nào thì thừa nhận mà thôi!”

Mộc Lạp Lạp khinh thường cười: “Chứng cứ, lấy ra đi, huống hồ trước khi bảo tôi khai cái gì thì các người cũng phải để cho tôi biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì chứ? Cho dù trong miệng các người nói tôi là “Người bán ra tài liệu”, là người bị hiềm nghi ít nhất phải có tư cách biết mình phạm vào tội gì chứ?”

Cô vốn cũng không phải tính cách mềm yếu, cho dù đối mặt với cục diện rõ ràng gây bất lợi cho cô như thế này cũng không sợ.

Dù sao ngay cả chết cũng đã trải qua, còn có cái gì phải sợ chứ.

Thậm chí tính cách của cô là kiểu căng khó thuần, nhưng sống lại tới nay đã rút ra được bài học của kiếp trước, cho nên biết một số tính tình phải thay đổi, cũng đang cố gắng khiến cho mình đại đa số thời gian đều ôn hoà một chút, không nên có vẻ gai góc quá, không nên quá mức kiêu ngạo.

Nhưng dưới tình huống như vậy, Mộc Lạp Lạp nghĩ không ai sẽ thương thức mình ản ản hay không, liền dứt khoát biến trở về mình của ban đầu kia.

“Cô đã tới nơi này rồi mà vẫn còn kiêu ngạo!” Người nọ vỗ bàn một cái, chỉ vào mũi Mộc Lạp Lạp, thiếu chút nữa chửi ầm lên. “Hôm nay phải khai ra hết những chuyện cô làm, nếu không thì kết quả của cô là gì, tự mình suy nghĩ đi! Chúng tôi muốn tổng cô vào tù là chuyện rất dễ dàng!”

“Tổng vào tù? Được, tổng đi, chỉ cần có chứng cứ, tôi mặc cho các người muốn làm gì. Bây giờ chỉ nghe ông nói ở chỗ này, sao còn không lấy chứng cứ ra?”

Thẩm Văn Xương ở một bên im lặng không lên tiếng, chăm chú nhìn Mộc Lạp Lạp, nhìn thấy đáng vẻ cô bình thản như vậy thì ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hôm nay hắn vốn đi vắng, thế nhưng nhận được báo cáo nói trong công ty lại xuất hiện nội gián cần phải xử lý. Phản bội là chuyện nghiêm cấm xảy ra ở công ty Thẩm Văn Xương quản lý, biết lại có người chân ngoài dãi hơn chân trong, Thẩm Văn Xương lập tức buông xuống những công việc khác, ngồi chuyển bay sớm nhất trở về.

Trước khi về tới, cấp dưới đã hỏi hắn tạm thời xử lý người kia như thế nào, hắn thuận miệng nói dựa theo quy củ.

Dựa theo quy củ, phải chờ lúc hắn có mặt mới có thể gọi lên bộ phận cổ đông, cùng nhau tiến hành thẩm vấn, đợi đến sau khi xác nhận hành vi nội gián thì Thẩm thị thông thường đều khởi tố người này, căn cứ vào trình độ nghiêm trọng hành vi của người này mà kết quả không giống nhau.

Nói chung, có vài người bây giờ vẫn còn ở trong tù.

Xử lý người như thế, từ trước đến nay Thẩm Văn Xương đều thủ đoạn gọn gàng, sẽ không dồng dãi. Tuy nhiên khi hắn đáp máy bay, trên đường về Thẩm thị thì đã hơn hai giờ sáng, sau khi hỏi thư ký tình hình cụ thể thì về mặt có chút không tốt.

Vậy mà là Mộc Lạp Lạp?

Cô ta mới tới có vài ngày, sao lại biết làm ra chuyện tiết lộ bí mật?

Chuyện này không nói lúc đó đồng nghiệp chứng kiến Mộc Lạp Lạp bị mang đi, ngay cả Thẩm Văn Xương cũng sẽ lập tức cảm thấy nghi ngờ.

Hơn nữa người cũng là hắn bổ nhiệm tới tổng công ty, đừng nói lúc đó hắn rất cuộc vì sao muốn cho Mộc Lạp Lạp đến tổng bộ Thẩm thị làm việc, chỉ gây ra cái chuyện tiết lộ bí mật này cũng đương nhiên có chút quan hệ cùng Thẩm Văn Xương hắn.

“Nói cụ thể quá trình cho tôi biết.” Thẩm Văn Xương ra lệnh, kiên nhẫn nghe thư ký báo cáo.

Văn kiện bị tiết lộ bí mật là một phần giấy tờ hợp đồng Thẩm thị ký kết với chính phủ, bên trong có một kế hoạch dự toán đầu thầu của Thẩm thị, tất cả đều chỉ là sơ bộ mà thôi.

Thế nhưng phần văn kiện này lại bị tiết lộ ra ngoài, tuy rằng cũng sẽ không sinh ra ảnh hưởng quá lớn đối với hợp tác cuối cùng, nhưng trên một số phương diện nào đó mà nói vẫn có bất lợi đối với Thẩm thị, khoảng thời gian tới khẳng định cần Thẩm Văn Xương đích thân đi ứng phó một số người mới có thể bỏ qua.

Thẩm Văn Xương lập tức cau mày hỏi: “Làm sao cô ta có thể tiếp xúc được văn kiện này?”

Mộc Lạp Lạp bây giờ chỉ là một người mới, những thứ kia dù cho cô ta muốn xem cũng không có khả năng hiểu, cô ta rốt cuộc làm thế nào tiếp xúc được?

Hơn nữa nếu như cô ta tốn công vào nơi này chỉ vì để tiết lộ bí mật của một văn kiện không có bất kỳ ảnh hưởng thực chất gì đối với Thẩm thị, còn đặt bản thân mình vào trong hiểm cảnh, sao lại làm ra chuyện ngu như vậy?

Mặc dù Mộc Lạp Lạp có nhiều tiền án, nhưng chỉ giới hạn trên chuyện xấu cô ta làm đối với Mộc Diệp. Hành vi liên quan đến tiết lộ bí mật thương nghiệp như vậy, Thẩm Văn Xương thật có chút không tin Mộc Lạp Lạp gây nên.

“Hôm đó Ric bề bộn nhiều việc, đã để Mộc Lạp Lạp giúp cô ta giao phần văn kiện này cho anh. Đoán chừng là cô ta tiếp xúc được vào lúc đó.”

Thẩm Văn Xương nghĩ tới, hôm đó Mộc Lạp Lạp quả thật đã đến văn phòng của hắn giao văn kiện, hơn nữa khi hắn xem lướt qua thì đúng là phần hợp đồng kia.

“Và lại chúng tôi kiểm tra hòm thư cùng một ít tài khoản của cô ta, phần tài liệu điện tử kia chính là cô ta gửi đi.”

Dù loại chứng cứ đều chỉ về phía Mộc Lạp Lạp, hiện giờ ngoại trừ cô cũng sẽ không ai làm ra chuyện như vậy.

Điểm hoài nghi cuối cùng của Thẩm Văn Xương đều bị xua tan, trong lòng ngoài tức giận ra còn có một chút thất vọng.

Sau khi Mộc Lạp Lạp tranh cãi hai câu với vị cô đồng gia thì đưa mắt liếc nhìn Thẩm Văn Xương ngồi ở chỗ đó, đuôi mắt cong lên: “Thế nào, Thẩm tổng cũng muốn đến đòi phạt tôi hai câu sao?”

Thẩm Văn Xương nói: “Nếu như là cô làm thì khai báo đi, tôi sẽ nể tình... Mộc Diệp mà huỷ bỏ truy tố cô.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Vô Tội Thả Ra

Nể tình Mộc Diệp?

Mộc Lạp Lạp nghĩ, đây nhất định là chuyện tiểu lâm nhất mà cô đã nghe được từ lúc sống lại tới nay.

Chỉ bằng quan hệ kẻ thù không đội trời chung giữa cô và Mộc Diệp, Thẩm Văn Xương lại có thể nói ra lời nể tình Mộc Diệp mà huỷ bỏ khởi tố cô như vậy?

Chẳng lẽ hắn cho mình là đáng cứu thế, đứng ở trên cao nắm giữ sự sống chết của cô sao?

Sự trào phúng trong lòng Mộc Lạp Lạp dần dần viết đến trên mặt, cô có chút khinh thường nhìn Thẩm Văn Xương: “Đừng nói bây giờ tôi không phải là người làm ra chuyện tiết lộ bí mật gì, cho dù tôi làm, cũng không cần anh cùng với Mộc Diệp quý báu của anh có bất cứ bỏ thí gì đối với tôi. Anh cho rằng anh là ai, dựa vào cái gì?”

Thẩm Văn Xương bị Mộc Lạp Lạp nói cho nghẹn họng, ánh mắt lập tức nhìn như muốn ăn thịt người.

“Chứng cứ đều ở nơi này, Mộc Lạp Lạp, cô còn muốn tiếp tục khăng khăng?” Trong ánh mắt Thẩm Văn Xương nhìn Mộc Lạp Lạp tràn đầy thương hại, giống như nếu Mộc Lạp Lạp không thừa nhận tội ác của mình thì sẽ không nhận được thương hại của Thẩm Văn Xương nữa, sẽ có kết cục thê thảm gì đó.

Mộc Lạp Lạp đan ngón tay chống trên cằm, vẻ mặt lại không có chút thay đổi nào: “Muốn để tôi thừa nhận, đem chứng cứ ra trước đi, bày ở trước mặt tôi, khiến cho tôi không lời nào để nói thì tôi mới có thể thừa nhận á, không phải sao?”

Cô đang cố ý kích thích Thẩm Văn Xương, bởi vì bây giờ cô cũng không biết chi tiết tội ác mà Mộc Diệp vu cho cô là gì, thậm chí ngay cả cô còn không biết rốt cuộc mình tiết lộ bí mật gì của công ty.

Nhưng nếu như Thẩm Văn Xương đem những chứng cứ này ra, ít nhất cô sẽ biết ở giai đoạn nào đã để cho Mộc Diệp lấy được cơ hội, như vậy cô tối thiểu biết nên đối phó với tất cả chuyện tiếp theo như thế nào.

Mộc Lạp Lạp trước sau tin tưởng, chỉ cần là chuyện mình không hề làm, bất kể Mộc Diệp vạch kế hoạch tỉ mỉ ra sao cũng sẽ lộ ra chân tướng.

Huống hồ cô cũng chẳng phải là không có bản lĩnh phản kích, không phải sao? Chẳng qua là đang chờ đợi cơ hội thích hợp hơn mà thôi.

Tuy nhiên chỉ hy vọng người vệ sĩ cô nhờ kia có thể lanh lợi một chút, an bài xong xuôi tất cả kế hoạch của cô...

Nhìn thấy Mộc Lạp Lạp như vệt chết còn mạnh miệng, nhất định không chịu thừa nhận tội của mình, hơn nữa không lời miệng chút nào, Thẩm Văn Xương đại khái đã dùng hết kiên nhẫn cuối cùng của mình, không nhìn Mộc Lạp Lạp nữa, khép mắt lại khoát tay: “Các người tới nói cho cô ta biết đi, để xem cô ta còn có thể nói cái gì.”

Thật ra lúc này Mộc Lạp Lạp cũng rất biết ơn kiếp trước của mình, ít ra luyện thành bản lĩnh nhanh mồm nhanh miệng như thế, không để cho người ta nhìn ra một chút tâm tình nào của cô.

Ngay sau đó thư ký của Thẩm Văn Xương đứng dậy, giọng điệu giải quyết việc chung nói: “Hợp đồng của công ty hôm qua bị tiết lộ, tổn thất thật lớn, qua một hồi điều tra cùng sau khi xác định nhân chứng vật chứng mới đoán được Mộc Lạp Lạp là người bị tình nghi nhất.”

“Há, các người nói là cái gì thì là cái đó à? Cho tôi là con nít ba tuổi ư?” Mộc Lạp Lạp tiếp tục phát động kỹ năng trào phúng, vẻ mỉa mai in đầy trên mặt.

Đương nhiên cái bộ dạng này của cô ở trong mắt rất nhiều người, bao gồm Thẩm Văn Xương, cũng chỉ là phô trương thanh thế lần chót mà thôi, cô sẽ không có đường sống vẹn toàn nữa.

“Chứng cứ, chúng tôi đương nhiên có.” Thư ký gật đầu. “Nhân chứng là Ric, cô ta có thể chứng minh phần văn kiện kia là đích thân cô ta bảo cô giao đến trong tay tổng giám đốc, ở giữa lại không có người nào khác tiếp xúc qua, cho nên tình nghi cô là lớn nhất.”

Cảm xúc trong đáy mắt Mộc Lạp Lạp sôi trào. Quả nhiên a quả nhiên, hôm qua hợp đồng bị tiết lộ ứng với sau khi kế hoạch thứ nhất của Mộc Diệp không thành thì lại ra chiều thứ hai. Hơn nữa kế hoạch của ả thật đúng là mắc xích với nhau, Mộc Lạp Lạp mà không chú ý tới chi tiết bên trong, không chừng còn khiến cô bị sập bẫy.

Ngày đầu tiên chính thức đến công ty làm việc, Ric đã để cô làm chân chạy vặt giao văn kiện. Ngay lúc đó Mộc Lạp Lạp nghĩ là hành động rất bình thường, bởi vì không chỉ Ric mà những đồng nghiệp khác đều bảo cô giúp đỡ, cô vốn cũng không để ý.

Bây giờ nghĩ lại, nội dung phần văn kiện dĩ nhiên là Ric biết đến, chọn ngày hôm qua tiết lộ khẳng định cũng là Mộc Diệp bày mưu đặt kế.

Lòng có phán đoán, ánh mắt Mộc Lạp Lạp càng thêm trấn định vài phần: “Một nhân chứng mà thôi, căn cứ vào lời của anh mà nói, người có thể tiếp xúc với phần văn kiện đó cũng không chỉ một mình tôi, Ric cũng bị tình nghi không phải sao. Thậm chí nói Thẩm tổng của chúng ta, anh cũng xem qua, anh cũng tương tự bị tình nghi.”

Một câu nói của Mộc Lạp Lạp liền xếp Thẩm Văn Xương vào phạm vi bị tình nghi, thật khiến người ta trở tay không kịp.

Nhưng cũng may không có người nào sẽ tin lời của cô, bởi vì dưới ra hiệu của Thẩm Văn Xương, thư ký lại lấy ra phần chứng cứ thứ hai.

“Phần chứng cứ thứ hai, Mộc Lạp Lạp, cô có muốn tới tự mình nhìn hay không? Hòm thư tiết lộ văn kiện có phải là địa chỉ của cô hay không? Chúng tôi điều tra địa chỉ IP thì email chính là gửi đi từ máy tính trong phòng làm việc của cô. Lần này cô còn có lời gì muốn nói?”

Chứng cứ này xuất hiện, còn có thêm Ric, dường như đã thật sự nhận định tội danh của Mộc Lạp Lạp, khiến cho cô hết đường chối cãi.

Thế nhưng Mộc Lạp Lạp lại cũng không nhận tội như bọn họ tưởng, mà bỗng nhiên hỏi một câu: “Máy giờ rồi?”

Không ai trả lời cô, trái lại Thẩm Văn Xương mở miệng: “Bốn giờ sáng.”

Mộc Lạp Lạp nói không đầu không đuôi: “Giữa đường anh ấy sẽ phải đi Hồng Kông một chuyến, rồi bay đi Châu Âu, coi như lúc này đã xuống máy bay.”

Đầu chân mày Thẩm Văn Xương cau chặt: “Cô đang nói cái gì?”

Mộc Lạp Lạp mắt cong cong, cười đẹp một cách lạnh lùng: “Ý của tôi đây là tôi sắp được vô tội thả ra.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Mạn Đà La

Phó Cảnh Phi đến sân bay Heathrow vẫn là bảy giờ tối, nhưng ở thành phố Long đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Anh chuyển máy bay ở Hồng Kông, bởi vì có một người bạn làm ăn đúng lúc ở Hồng Kông nên hai người có thể gặp mặt đàm phán một mối làm ăn lợi ích khả quan. Bởi vậy thời gian đến nơi chậm hơn nhiều so với bình thường.

Trên máy bay Phó Cảnh Phi vẫn luôn làm việc, mãi đến sau khi xuống máy bay mới định ở trên xe nghỉ ngơi một hồi, sau đó sẽ lập tức cùng gặp mặt với đại diện của công ty thương nghiệp nào đó.

Chuyến đi Châu Âu lần này của anh đã được vạch ra vẹn toàn, bởi vì phải trong vòng một tuần nói xong chuyện của một vài quốc gia.

Về phần vì sao anh gấp gấp như vậy, đương nhiên là có liên quan cùng Mộc Lạp Lạp.

Anh chỉ muốn nhanh nói xong chuyện làm ăn rồi trở về, sau đó nhìn thấy cô.

Gần đây Mộc Lạp Lạp thay đổi rất nhiều. Loại thay đổi này đối với anh mà nói rất đáng mừng, nhưng cùng lúc cũng mang tới rất nhiều sự không chắc chắn.

Do đó kế hoạch chuyến xuất ngoại này Phó Cảnh Phi nhất định buộc thư ký giảm bớt đủ mọi thời gian, cuối cùng mới có thể cố gắng trong vòng một tuần giải quyết xong tất cả các vấn đề.

Tuy nhiên, sau khi anh xuống máy bay chắc chắn là không cách nào nghỉ ngơi, bởi vì khoảnh khắc anh khởi động máy liền nhận được điện thoại.

Tốc độ như thế này cũng đã có thể tưởng tượng được người gọi điện thoại gấp gấp như thế nào, phòng chừng mỗi giây mỗi phút đều không ngừng gọi, không ngừng nghỉ một khắc nào.

Đương nhiên, người vệ sĩ gọi điện thoại nhất định sẽ nói không gấp mới là lạ. Trước khi thiếu gia rời khỏi đã ra lệnh, ngoại trừ giám sát chặt chẽ Mộc tiểu thư, không để cho cô ấy có cơ hội chạy trốn, còn phải bảo vệ an toàn của cô ấy.

Nếu Mộc tiểu thư xảy ra bất cứ chuyện gì, nói nghiêm trọng chút chính là nếu bị thiếu gia phát hiện thiếu đi cọng tóc thì đám vệ sĩ bọn họ sẽ kết cục bị thảm.

Hơn nữa bọn họ cảm tiền lương cao như vậy, nhất định phải làm tốt chức trách của mình mới đúng.

Khoảnh khắc Phó Cảnh Phi nhận điện thoại thì có dự cảm không tốt, nhưng ý nghĩ đầu tiên trong đầu là liên quan tới Mộc Lạp Lạp lợi dụng cơ hội chạy trốn, sau đó mới là cái khác.

Nhưng sau khi anh nghe được đầu bên kia điện thoại báo cáo thì con thịnh nộ sinh ra tuyệt đối còn muốn lớn hơn so với biết Mộc Lạp Lạp chạy trốn.

Vệ sĩ ở đầu kia điện thoại nói: “Thiếu gia, Mộc tiểu thư đã xảy ra chuyện.”

Khi đó Phó Cảnh Phi còn chưa ra khỏi máy bay. Hành khách khoang hạng nhất đi trước, tiếp viên hàng không đứng hai bên trái phải dùng tiếng Anh nói hoan nghênh lần sau tiếp tục ngồi hăng máy bay này. Anh xách theo cặp công văn, một chân vừa muốn bước ra liền nghe được câu nói kia của vệ sĩ.

Tiếp đó đầu chân mày của Phó Cảnh Phi chậm rãi nhú lại, bộ dáng khẽ nhíu mày khiến nữ tiếp viên hàng không luôn nhìn lên anh trong toàn bộ hành trình tìm đập nhanh không ngớt.

Dáng vẻ tức giận không vui của Phó Cảnh Phi giống như một bộ tranh thủy mặc đẹp mắt nhất, nhưng quanh thân anh lại tản ra khí thế mạnh mẽ ngăn chặn bất cứ kẻ nào tới gần.

Trong khoang máy bay dường như tràn ngập không khí hung tợn trên người anh.

Thật may là bước chân anh chỉ dừng một chút rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra.” Giọng của anh dường như nghe rất bình tĩnh, không có bất kỳ cảm xúc gì, giống như ruyền tới từ trong tinh không xa xăm.

Nhưng người thư ký bên cạnh không nhận được tâm thần chấn động.

Lâu lắm rồi không có nghe được ông chủ dùng giọng như vậy nói chuyện... Lần trước là bởi vì ông chủ đang họp nhận được điện thoại nói Mộc tiểu thư ốm thật... Lần này có vẻ nghiêm trọng hơn đây...

Vệ sĩ đã sắp xếp tốt câu chữ, cho nên nói rất nhanh và rõ ràng: “Trưa hôm nay Mộc tiểu thư đột nhiên đưa di động của cô ấy cho tôi rồi cầm di động của tôi. Thế nhưng di động của tôi bốn giờ chiều bị tắt máy, người cũng đột nhiên mất tích, không tìm được dấu vết.”

Lời này nghe rất giống như là Mộc Lạp Lạp lập kế hoạch chạy trốn, nhưng rất rõ ràng không chỉ là như vậy mà thôi.

Vệ sĩ lại nói: “Trong di động Mộc tiểu thư đưa cho tôi có vài thứ, có thể liên quan đến sự mất tích của cô ấy. Sau đó chúng tôi phái người đến trong công ty điều tra. Buổi chiều, bộ điều tra của tập đoàn Thẩm thị giải Mộc tiểu thư đi, nghe nói là bởi vì Mộc tiểu thư là kẻ khả nghi tiết lộ bí mật một hợp đồng của Thẩm thị. Với phán đoán của chúng tôi, Mộc tiểu thư chắc còn ở bên trong công ty, đang tiếp thụ điều tra của bọn họ.”

Vệ sĩ tiếp tục báo cáo với Phó Cảnh Phi: “Một giờ trước chúng tôi thấy xe của Tổng giám đốc Thẩm thị trở về, hiện giờ anh ta cũng ở trên lầu.”

Lời của vệ sĩ khiến Phó Cảnh Phi nhanh chóng hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đơn giản mà nói, bây giờ Mộc Lạp Lạp bị vu tội tiết lộ bí mật của Thẩm thị, đang bị nhân viên nội bộ Thẩm thị xét hỏi.

Đối với cách thức thường dùng của nội bộ tập đoàn Thẩm thị, Phó Cảnh Phi có một chút hiểu rõ. Tiếp đó anh không thể tránh khỏi nghĩ tới bộ dáng lúc Mộc Lạp Lạp bị hỏi, một thân một mình ngậm đắng nuốt cay.

Anh không bao giờ sẽ bởi vì lời của người khác mà đi nghi ngờ Mộc Lạp Lạp, một phút một giây hoài nghi cũng sẽ không có.

“Hiện giờ anh đang ở chỗ đó?” Giọng của Phó Cảnh Phi vẫn bình tĩnh như trước, bình tĩnh giống như là giếng tổ đang cuộn cuộn nổi lên, một khi bùng nổ sẽ có khả năng phá hủy tất cả.

Vệ sĩ trả lời: “Chúng tôi ở chỗ này coi chừng, người cũng chưa có đi ra.”

Phó Cảnh Phi vênh vênh khoé môi, trong nháy mắt nụ cười như bị ngăn Mạn Đà La, vừa tà ác lại quyến rũ.

Thư ký ở bên cạnh hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa là quỵ trên mặt đất.

Nụ cười này thật sự quá đáng sợ! Ông chủ đây là muốn giết người á! Ai tới cứu tôi!

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hung Hăng Bạt Tai

Về mặt của Thẩm Văn Xương rất khó coi, hần trực tiếp đứng lên, vòng qua bàn làm việc đi tới trước người Mộc Lạp Lạp.

Toàn bộ đèn trong văn phòng của hần được bật lên, tương phản mãnh liệt với bóng đêm bên ngoài.

Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu, liên đối diện với ánh mắt của Thẩm Văn Xương. Tuy rằng ánh đèn hơi chói mắt nhưng cũng không khiến Mộc Lạp Lạp lui một bước.

“Những lời này của cô là có ý gì?” Thẩm Văn Xương lấy thái độ kẻ cả nhìn xuống Mộc Lạp Lạp. Đường nét khuôn mặt hần rõ ràng, mang theo uy nghiêm, giây phút này ánh mắt có chút khiếp người.

Trong ánh mắt nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp của hần tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, hơn nữa mang theo một vẻ hung ác độc địa, giống như muốn ăn Mộc Lạp Lạp bất cứ lúc nào.

Nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn không cảm thấy sợ hãi, cô chỉ cười lạnh một tiếng: “Tôi nói là...”

Tiếng nói của cô còn chưa dứt, điện thoại trong văn phòng Thẩm Văn Xương liền vang lên. Tiếng chuông dấy lên sóng âm chói tai phá vỡ bầu không khí.

Tức giận trên mặt Thẩm Văn Xương biến mất theo, đáy mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Thư ký của hần hỏi: “Thẩm tổng, muốn nghe điện thoại không?”

Tiếng chuông kiên nhẫn vang. Có ai lại vào lúc bốn giờ sáng gọi điện thoại đến văn phòng của Thẩm Văn Xương?

Mộc Lạp Lạp lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm vào lúc những người khác ở trong phòng đều nhìn về phía điện thoại.

Điện thoại vang lên, chứng minh người vệ sĩ kia vẫn đáng tin hơn chút so với tưởng tượng của cô. Tuy rằng chờ mãi cho tới bây giờ, hơn nữa còn bị nhốt ở trong phòng tối đen như mực tới mấy tiếng đồng hồ, nếu đổi thành một người tâm trí hơi yếu thì sẽ nổi lên đủ loại suy nghĩ miên man trong khi bị giam, đợi đến sau khi được thả ra liền chịu không nổi áp lực sẽ nhanh chóng thành thật khai báo.

Nhưng lúc Mộc Lạp Lạp ở trong căn phòng bốn phía tối đen không biết thời gian trôi qua, trái lại có loại cảm giác tâm thần yên tĩnh.

Trong khoảng thời gian đó, cô được dịp tĩnh tâm suy nghĩ một ít chuyện, thậm chí còn hồi tưởng lại những chuyện xảy ra kiếp trước một lần nữa.

Trong quá trình hồi tưởng lại đã nảy sinh ác cảm đối với mình của trước kia.

Cô của quá khứ sao cứ ngu ngốc như vậy, trong tay cầm con bài tốt mà cuối cùng lại đập tan toàn bộ, ngược lại Mộc Diệp chỉ có con bài xấu chuyển

bại thành thắng.

Đều do cô quá mức kiêu ngạo, chưa bao giờ chịu thừa nhận mình đã ở thế yếu.

Vào lúc mọi người đối với cô chán ghét và vứt bỏ, Mộc Lạp Lạp lại lần nữa tìm về động lực. Dù sao cũng có cơ hội làm lại, chứng minh ông trời không muốn thấy cô thất bại lần nữa, làm sao có thể không cố gắng nắm bắt cơ hội lần này?

Bây giờ điện thoại vang lên, chứng minh Mộc Lạp Lạp hiểu rõ Mộc Diệp, sau đó mới có thể làm ra hành động ứng đối có hiệu quả.

Cô nhìn Thẩm Văn Xương đi tới, tiếp điện thoại vào lúc điện thoại sắp sửa ngưng.

“A lô?” Cảm xúc trên mặt Thẩm Văn Xương tan biến, khiến cho người ta không thấy rõ lắm suy nghĩ của hắn.

“Người tiết lộ bí mật không phải là Mộc Lạp Lạp.” Đối phương đi thẳng vào vấn đề, giọng nói trầm thấp kết luận như đinh đóng cột.

Mộc Lạp Lạp thấy Thẩm Văn Xương nhìn lại đây, còn cố ý lộ ra một nụ cười xán lạn đối với hắn.

Cô hài lòng chứng kiến vẻ mặt Thẩm Văn Xương khê biến, quay mặt về.

“Anh nói không phải cô ta thì không phải cô ta à? Bên chúng tôi đã có đầy đủ chứng cứ.” Thẩm Văn Xương nghiêng rằng, giọng điệu cứng rắn. “Tôi biết anh sẽ ra tay bảo đảm cô ta, nhưng mà cô ta làm chuyện tổn hại lợi ích của công ty, cho dù tôi không có vấn đề, nhưng những thành viên khác cũng sẽ không đồng ý.”

“Phải không.” Phó Cảnh Phi lúc này đã ở trên xe, tay phải anh nắm điện thoại, ngón tay thon dài sạch sẽ khẽ nhịp trên mặt điện thoại. Cửa kính phản chiếu khuôn mặt của anh, khuôn mặt đẹp trai lúc này lạnh lùng sắc bén, trong mắt đầy vẻ lãnh đạm.

Giọng của Phó Cảnh Phi bình thản, nhưng lại càng mang theo cường thế không cho phép chống lại, vẻ lãnh đạm từ trong xương tuỷ toả ra: “Không cần nói chứng cứ với tôi, chứng cứ này của anh đối với tôi mà nói không có bất cứ tác dụng gì.”

Thẩm Văn Xương hơi tức giận: “Phó Cảnh Phi, anh không thể nuông chiều cô ta như thế! Hôm nay là tiết lộ bí mật, mai này còn không biết sẽ làm ra chuyện gì!”

Môi miệng của Phó Cảnh Phi khê cong, lộ ra một nụ cười lãnh đạm thờ ơ: “Tôi cam tâm tình nguyện, anh có ý kiến?”

Thẩm Văn Xương tức đến thiếu điều quăng điện thoại.

Điện thoại di động trên người Mộc Lạp Lạp chẳng phải đã bị mất sao? Làm sao Phó Cảnh Phi lại biết cô ta ở chỗ này!

Thẩm Văn Xương cũng bởi vì vô cùng tức giận mới mất đi lý trí. Thật ra chỉ cần ngầm nghĩ thì sẽ đoán được, Phó Cảnh Phi xuất ngoại một chuyến nhất định là sẽ không để mặc Mộc Lạp Lạp, bên cạnh cô ta nhất định sẽ có người đi theo, biết rõ hành tung của cô ta cũng không có gì khó hiểu.

“Cho dù hôm nay anh để cho cô ta đi, việc cô ta làm chúng tôi cũng sẽ không giải quyết sáng tỏ, để xem mai sau ở thành phố Long này còn có công ty nào dám muốn cô ta!”

Tay kia của Phó Cảnh Phi chống chiếc cằm đường nét rõ ràng, cười vô cùng lạnh lùng, ánh mắt không có nhiệt độ: “Phó gia nhiều xí nghiệp như vậy, cái nào cũng đều dám muốn. Thẩm Văn Xương, khoản nợ này tôi còn chưa có tính toán với anh đó.”

Ngay lập tức trong đầu Thẩm Văn Xương xuất hiện ý nghĩ, đó là Phó Cảnh Phi ý thế hiếp người... Nếu không phải Phó gia ở thành phố Long địa vị rõ rệt, Phó Cảnh Phi sao có thể nói chuyện với hắn như vậy!

Mộc Lạp Lạp nhìn sắc mặt không ngừng biến đổi của Thẩm Văn Xương thì biết Phó Cảnh Phi đã biết tất cả rồi. Nhưng cô tìm sự giúp đỡ của Phó Cảnh Phi không chỉ là muốn anh dựa vào quyền thế tới cứu cô ra.

Cô muốn làm là lần này hung hăng cho Mộc Diệp một bạt tai, để cho cô em gái này biết, cô bây giờ không phải là trước kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Vành Mắt Đỏ

“Thiếu gia, trên điện thoại di động của Mộc tiểu thư có gì đó, chắc là cô ấy hy vọng chúng tôi nhìn thấy, tôi lập tức gọi cho anh.”

Trước khi gọi điện thoại cho Thẩm Văn Xương, Phó Cảnh Phi đi ra sân bay, ngồi lên chiếc xe đã sớm chờ ở nơi ấy, sau đó trên điện thoại di động liền có

email của vệ sĩ gửi.

Email rất chi tiết, liệt ra từng hàng tất cả tin tức trong điện thoại di động của Mộc Lạp Lạp, bao gồm chuyện cô muốn báo cho biết.

Trong đó có một đoạn điện thoại di động ghi âm, Phó Cảnh Phi tựa lưng vào ghế ngồi chờ ghi âm chậm rãi phát ra. Gương mặt đẹp như tranh vẽ của anh theo ghi âm mà dần dần hiện đầy hơi mù.

Khi trong xe khôi phục lại yên tĩnh lần nữa, ghi âm hoàn toàn kết thúc, sắc mặt của Phó Cảnh Phi đã băng lạnh tới cực điểm, một độ cong có vẻ tàn nhẫn ở khóe môi khiến cho người ta chỉ nhìn cũng đều cảm thấy khiếp sợ.

Sau ghi âm trên điện thoại di động, Phó Cảnh Phi lại xem đến tin tức của cô.

Là Mộc Lạp Lạp viết lại tất cả những gì cô phát hiện, đồng thời dặn dò người vệ sĩ kia nếu cô không tan làm theo như thời gian bình thường thì nhất định là gặp phải phiền toái.

Nếu như bọn họ không có cách nào đối phó với phiền toái này thì kiên nhẫn đợi, sau đó liên lạc với Phó Cảnh Phi.

Lúc ấy Mộc Lạp Lạp thật ra có dự cảm kế hoạch đầu của Mộc Diệp không được thì thủ đoạn tiếp theo nhất định sẽ càng ác độc, nói không chừng một kích liền thắng lợi.

Cho nên chỉ dùng anh để chuẩn bị cho dự tính xấu nhất, nói chung cũng chỉ có phiền toái lớn mới cần Phó Cảnh Phi đích thân đến giải quyết.

Mà đoạn ghi âm trong tay Mộc Lạp Lạp này chính là một lợi thế lớn nhất, có lời nói của Ric, cô ta làm nhân chứng sẽ không thành lập.

Về phần vật chứng còn lại, ai có thể bảo đảm không người nào xâm nhập qua máy tính của cô? Tuy tiện tìm một nhân viên kỹ thuật đến kiểm tra một chút xem, người xâm nhập luôn sẽ lộ ra một ít dấu vết, chẳng qua quá trình này có thể cần chút thời gian.

Mà căn cứ vào xử lý mọi khi của tập đoàn Thẩm thị đối với người phản bội, bọn họ sẽ không cho đối tượng tình nghi nhiều thời gian như vậy để chứng minh bản thân.

Mộc Lạp Lạp còn nhờ Phó Cảnh Phi một chuyện, bảo anh đi điều tra một chút cái gọi là tiết lộ bí mật, rốt cuộc là tiết lộ đến ai, từ đó chẳng phải có thể biết người hành động trong đó rốt cuộc là ai?

Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp cũng không hề nghĩ tới thật có thể điều tra ra cái gì, chỉ muốn phân đoạn đó có thể chứng minh cô không có làm ra chuyện tiết lộ bí mật là được rồi. Lúc Mộc Diệp làm điều này chắc chắn sẽ không ngu ngốc để cho mình đứng ra, cũng sẽ không để cho người ta tra đến chỗ ả.

Chẳng qua chỉ cần có phần ghi âm này, còn lo lắng cái gì chứ. Một câu Mộc Diệp kia của Ric chính là chứng cứ tốt nhất.

Giây phút này Phó Cảnh Phi đã xem xong email, âm thanh trầm thấp đi nhiều, sau một hồi im lặng không nói, anh bỗng mở miệng hỏi thư ký ngồi ở vị trí kế bên tài xế: “Người ở nội bộ Thẩm thị có truyền về tin tức gì không?”

Thư ký Khương Nghị đã ở bên cạnh Phó Cảnh Phi rất nhiều năm. Người ngoài nhận thức vị thư ký này là người tuyệt đối nghiêm túc, không nói cười tùy tiện, nhưng bọn họ không biết rằng thật ra anh ta chỉ là mặt tê liệt bẩm sinh mà thôi, bất kể nội tâm cuộn cuộn cỡ nào, trên mặt đều bình tĩnh trước sau như một.

Có lẽ cũng bởi vì nguyên nhân này, ít ra thoát nhìn đều là vẻ trấn tĩnh, anh ta mới có thể trở hết tài năng đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi nhiều năm như vậy.

Lúc này trong lòng Khương Nghị đang không ngừng gào thét, may là bên ngoài trước sau như một mặt không chút thay đổi, ngay cả đầu chân mày cũng không ngoạ ngoạ chút nào.

Anh ta nói: “Đã được tin tức mới nhất.”

Lúc Khương Nghị nói chuyện thì cả người đều thấp thỏm, bởi vì anh ta biết đợi lát nữa nói ra khỏi miệng thì anh ta cũng sẽ bị lửa giận của ông chủ lan đến, trở thành người vô tội bị liên lụy.

Sống mũi thẳng tắp của Phó Cảnh Phi ở trong tranh sáng tranh tối tạo thành độ cong duyên dáng, môi nhàn nhạt nhếch lên một bên, lạnh lùng hỏi lại: “Nói.”

“Trước khi Thẩm Văn Xương quay về công ty, Mộc tiểu thư đã bị giam lại, nhốt cô ấy trong căn phòng tối kia từ buổi chiều cho tới hừng đông, hình như không có cơm ăn nước uống... Mãi cho đến khi Thẩm Văn Xương về tới, cô ấy mới được thả ra.”

Nói xong câu cuối cùng, Khương Nghị quả thật có cảm giác thấy chết không sờn.

Nếu không phải vì mặt anh ta tê liệt, lúc này trên mặt anh ta khẳng định đều là sợ hãi.

Nhưng nét mặt Phó Cảnh Phi tỉnh táo hơn nhiều so với trong tưởng tượng của anh ta. Sau khi nghe Khương Nghị nói thì anh không có nổi giận, cũng không có làm ra bất kỳ hành động phát tiết lửa giận gì, chỉ là từ từ khép mắt lại.

Khương Nghị ở trước mặt trái lại thấp thỏm, ông chủ không nổi giận càng đáng sợ hơn nữa cơ...

Phó Cảnh Phi không nói một câu, trong xe dần dần tràn ngập không khí nghiêm nghị, mãi đến khi anh mở mắt ra lần nữa.

Phó Cảnh Phi dời đầu về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt xâm nhập vào trong bóng đêm ở bên ngoài, trong đôi mắt đen nhánh sâu sắc kia lúc này nhuốm một tầng mây đen dày đặc.

Trong ánh mắt từng lạnh lẽo cứng rắn như bàn thạch, dưới ánh đèn neon lập loè bên ngoài lại giống như có sụp đổ, mãi đến cuối cùng xung quanh vành mắt của Phó Cảnh Phi lại ửng đỏ không dễ phát hiện.

Ở nơi không ai thấy được, bàn tay đang khoắc lên đùi của anh ngón tay nắm thành nắm đấm thật chặt, trên mu bàn tay là một mảng xanh kinh người.

Khi Khương Nghị sắp quên mất thời gian thì Phó Cảnh Phi mới rút cuộc mở miệng: “Gọi điện thoại cho Thẩm Văn Xương.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chính Là Khinh Người Quá Đáng

Thẩm Văn Xương nhận được điện thoại của Phó Cảnh Phi, quả nhiên là giận không kềm được, ước gì có thể trực tiếp quảng điện thoại đi.

Nhưng quyền thế của Phó gia không chỉ là nói suông, bây giờ hẳn vẫn không cách nào xem nhẹ.

“Phó Cảnh Phi, anh muốn cái gì, nói đi.”

Hắn nói như vậy rất rõ ràng là đã thỏa hiệp, ánh mắt nhìn Mộc Lạp Lạp hết sức phức tạp.

Mộc Lạp Lạp ngược lại như là một người không có chuyện gì, ung dung nhàn nhã dựa vào trên ghế sa lon, mặc cho những người khác nhìn chăm chăm cô giống như nhìn tội phạm.

Giọng nói của Phó Cảnh Phi ở trong điện thoại bình thản, không có lên xuống, nhưng có sự mạnh mẽ không cho phép bỏ qua: “Sau trời sáng tôi không muốn nghe bất cứ tin tức xấu gì có liên quan tới Mộc Lạp Lạp nữa.”

Thẩm Văn Xương nắm quả đấm: “Việc này tôi không làm chủ được, cô ta là đối tượng tình nghi đã được truyền khắp công ty, cho dù tôi không truy cứu cô ta, cô ta vẫn không cách nào tiếp tục ở lại công ty.”

“Thật sao?” Phó Cảnh Phi âm trầm nở nụ cười, trên lông mày sắc bén hiện đầy vẻ tàn nhẫn. “Vậy thì xin lỗi, một vài thứ về Mộc Diệp sáng sớm ngày mai sẽ bắt đầu lưu truyền trong mỗi công ty của Thẩm thị.”

Mộc Lạp Lạp ngồi ở trên ghế sa lon giống như việc không có liên quan tới mình. Nhìn vẻ cao ngạo của cô khiến Thẩm Văn Xương ngứa răng, nhưng bởi vì Phó Cảnh Phi nên thật sự không cách nào làm ra chút gì.

Hắn không khỏi có chút ý nghĩ tà ác, nếu không có Phó Cảnh Phi, nhìn xem cô ta còn đắc ý thế nào!

Mà sau khi Phó Cảnh Phi nói ra hai chữ Mộc Diệp lại thành công dời đi lực chú ý của Thẩm Văn Xương. Hắn giật mình một cái, trong giọng nói có gấp gáp: “Có quan hệ gì với cô ấy! Phó Cảnh Phi, anh không nên dính dáng đến người vô tội!”

Ánh mắt đen nhánh sắc bén của Phó Cảnh Phi dần dần lan đỏ hoàn toàn, giống như con sói hung hãn trên thảo nguyên bất cứ lúc nào cũng có thể cắn giết con mồi.

Không ai có thể lĩnh hội cảm giác lúc này của Phó Cảnh Phi, chỉ nghe được Mộc Lạp Lạp bị giam trong căn phòng tối mịt tiếng đồng hồ, không ăn không uống, là tim của anh giống như bị một bàn tay lớn bóp lấy, càng giống như có một cây đinh hung hăng đâm vào trong tim trong thịt của anh, mang đến đau đớn thấu xương.

Cũng sẽ không có người biết địa vị của Mộc Lạp Lạp ở trong lòng Phó Cảnh Phi. Cô chính là nơi mềm mại duy nhất trong lòng anh, hơi chút đau đớn sẽ trầy da tróc thịt, thậm chí cũng không thể tưởng tượng nổi cô bị uất ức gì.

Cái loại cảm giác thất bại chưa có bảo vệ chu toàn Mộc Lạp Lạp khiến cho Phó Cảnh Phi cảm thấy hít thở đều khó khăn.

Phó Cảnh Phi cho dù trời sụp xuống cũng mặt không đổi sắc, kiếp này lúc tâm thần lĩnh hội đau đớn nhất đều có liên quan đến Mộc Lạp Lạp.

Cho nên sau khi biết đầu sỏ làm cho Mộc Lạp Lạp bị giam lại là Mộc Diệp, lòng Phó Cảnh Phi dâng lên xung động muốn giết người.

Bây giờ Thẩm Văn Xương lại dám nói không nên dính dáng đến người vô tội.

Lẽ nào Mộc Lạp Lạp, người anh thương yêu để ở trong tim không phải là vô tội? Mộc Diệp dựa vào cái gì khiến cho người của anh bị uất ức như thế!

Khi mở miệng nữa, giọng của Phó Cảnh Phi lại thấp xuống vài độ, lạnh như băng, đã không hề mang theo hơi thở nhân gian: “Cô ta có phải vô tội hay không, anh nghe cái này thì sẽ biết.”

“Mộc Diệp, chuyện tôi giúp cô làm hình như bị phát hiện...”

“Tôi đồng ý giúp cô đuổi đi Mộc Lạp Lạp, nhưng không có nghĩa là tôi phải một mình gánh mạo hiểm.”

“Chẳng phải cô đã nói sẽ không xảy ra chuyện gì cả sao? Tại sao lại bị phát hiện?”

“Vậy cô nhanh lên đi, ngộ nhờ Lina biết được, tôi nhất định sẽ bị sa thải, cô ta không thể chịu đựng nhất là xảy ra chuyện như vậy.”

...

Tất cả lời nói, chỉ cần có một câu Mộc Diệp kia, hai chữ cũng đủ chứng minh một số chuyện.

Đặc biệt người nói chuyện còn là Ric, người này là nhân chứng ngày hôm qua chỉ chứng Mộc Lạp Lạp.

Những người khác không nghe được nội dung cuộc nói chuyện, chỉ kinh ngạc nhìn sắc mặt biến hoá kịch liệt của Thẩm Văn Xương, đến cuối cùng thậm chí nhuộm lên màu xám xịt.

Sau đó cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, ngoại trừ Mộc Lạp Lạp, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Ric bị người kèm cánh tay đi tới, về mặt cô ta lo lắng, chột dạ nói: “Tổng giám đốc... Xin lỗi...”

Thẩm Văn Xương đều hiểu tất cả.

Phó Cảnh Phi tắt ghi âm đi, xe của anh đã đến nơi họp. Thư ký Khương Nghị đương nhiên biết bây giờ Phó Cảnh Phi đang muốn làm gì, nên liền bảo tài xế cùng xuống xe, chờ ông chủ của mình xử lý chuyện quan trọng hơn.

“Tôi nghĩ anh còn cần thứ khác, tôi gọi tất cả đến hòm thư của anh.” Phó Cảnh Phi hoàn toàn không có ý định cho Thẩm Văn Xương thời gian giảm xốc, tiếp tục mở miệng một cách vô tình: “Tất cả chứng cứ trên thực tế đều cho thấy chuyện tiết lộ bí mật lần này là Mộc Diệp làm.”

Trong mắt Thẩm Văn Xương một mảnh phức tạp, giống như đang suy tư cái gì, sau một hồi lâu rốt cuộc phục hồi tinh thần, giọng hơi khàn khàn: “Anh muốn cái gì.”

Chuyện bỗng nhiên xoay ngược đến mức này, Thẩm Văn Xương đối mặt với kết quả như thế, trong lòng không muốn tin tưởng nhưng lại không thể làm gì.

Đã có chứng cứ chứng minh tất cả trên thực tế là vu oan giá hoạ Mộc Diệp đạo diễn, hơn nữa suýt chút là che được mắt mọi người.

Lần này Mộc Lạp Lạp đích thật là người bị hiểu lầm.

Thẩm Văn Xương rất khó hình dung cảm nhận của mình bây giờ, có loại cảm giác như bị lừa dối, bị phụ lòng.

Nhưng Mộc Diệp là bạn gái của hắn, hắn vẫn phải đi làm chút gì đó.

“Khu bất động sản khai thác ở phía bắc thành phố kia... đều cho anh. Chuyện này như vậy là huê nhau, ngày mai tôi sẽ thay Mộc Lạp Lạp làm sáng tỏ ở trong công ty.” Thẩm Văn Xương đã hy sinh rất lớn, vì một hiểu lầm mà dâng ra một mối làm ăn thu nhập cao.

Nhưng rất đáng tiếc người hắn đối mặt là Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi ở đầu bên kia điện thoại cười lạnh một tiếng: “Chỉ là một khu khai thác ở phía bắc thành phố mà thôi, Lạp Lạp bị oan ức, anh cho rằng có thể cứ tính như vậy?”

Đây chính là người mà khi anh tức giận nhất cũng đều không nổi động đến, thế nhưng bị giam lại mấy tiếng đồng hồ, khổ sở như vậy, dựa vào cái gì muốn để người của anh đến gánh chịu!

“Phó Cảnh Phi, anh đừng khinh người quá đáng...” Thẩm Văn Xương thật ra lo rằng cũng không tính là quá đủ, nhưng hắn tự nhận khu khai thác ở phía bắc thành phố kia cũng đủ bầy to áy náy.

Nào ngờ Phó thiếu gia chỉ lộ ra một nụ cười nhạt quấy rầy kinh người, thì coi như là khinh người quá đáng đi: “Để cho Mộc Diệp ở trước mặt tất cả mọi người nói lời xin lỗi, chuyện này tôi có thể không truy cứu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Không Thể Bỏ Qua

Sắc mặt của Thẩm Văn Xương khó coi đến cực điểm, vô cùng tức giận: “Phó Cảnh Phi!”

“Tôi không có thời gian nói nhảm với anh, chuyện do Mộc Diệp làm ra, cô ta phải trả giá, còn nên xử lý thế nào thì giao cho Lạp Lạp quyết định.” Sau khi Phó Cảnh Phi nói xong liền không chút do dự cúp điện thoại.

Hội nghị của anh đã kéo dài một giờ, tiếp tục trễ nữa có thể cuộc trao đổi này sẽ phải chết yểu giữa chừng.

Hơn nữa Phó Cảnh Phi tin tưởng chuyện này Mộc Lạp Lạp có thể xử lý tốt.

Suy cho cùng, trong sự kiện lần này anh cũng chỉ là người chuyển lời, không phải sao? Trên thực tế, tất cả mọi chuyện Mộc Lạp Lạp đều đã sắp xếp xong xuôi trước đó.

Cô có đoạn ghi âm, vậy có đầy đủ chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của mình.

Chẳng qua là... Ngón tay Phó Cảnh Phi vuốt cằm, xem ra hành trình lần này phải cắt ngắn thêm một chút.

Mộc Lạp Lạp thấy bộ dáng Thẩm Văn Xương tức giận như vậy, chẳng những trong lòng cười trộm mà nụ cười cũng đều nổi lên trên khoé miệng. Cô cố ý bày ra một nụ cười đắc ý: “Thế nào, Thẩm tổng, tôi vừa rồi nói không sai chứ, anh sẽ rất nhanh chóng thả tôi ra.”

Giọng nói của cô nghe rất chộc tức, giống như sớm có tự tin Phó Cảnh Phi sẽ cứu cô.

Nhưng đây là vì Mộc Lạp Lạp muốn cố ý diễn cho mọi người xem, làm giống như cô khiến cho Phó Cảnh Phi đến giải quyết tất cả thay cô. Thật ra là có suy tính của bản thân.

Nhất là không thể để cho bất cứ ai biết là cô phát hiện quỹ kế của Mộc Diệp, càng không thể để cho Mộc Diệp biết.

Hôm nay Phó Cảnh Phi đứng ra, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ tưởng Phó Cảnh Phi điều tra ra được, cô chỉ là may mắn đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, có một cứu viện mạnh mẽ như thế mà thôi.

Mộc Lạp Lạp chỉ mong sao Mộc Diệp vẫn cho là vì Phó Cảnh Phi nên mưu kế của ả mới bị vạch trần. Chỉ cần Mộc Diệp không có ý thức Mộc Lạp Lạp bây giờ đã thay đổi là tốt rồi.

Chỉ có Mộc Diệp vẫn cho rằng Mộc Lạp Lạp chỉ là một phế vật thì nhiều mưu kế của Mộc Lạp Lạp với cô có thể tiếp tục xuất ra, thời điểm Mộc Diệp thiếu cảnh giác thì sẽ xuyên lỗ hổng đó.

Cho nên giây phút này Mộc Lạp Lạp biểu hiện vô cùng chộc tức.

Cô đứng lên từ trên sa lon, cúi người: “Cả đêm không ngủ, Thẩm tổng, anh còn không chịu thả tôi về?”

Thẩm Văn Xương cẩn thận phân tích biểu cảm của Mộc Lạp Lạp, cuối cùng cho ra kết luận, chắc chắn là cô ta không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì... Cho nên bây giờ cô ta cũng không biết Mộc Diệp là cái người vu oan giá họa cho cô ta...

Trong khoảnh khắc, Thẩm Văn Xương nghĩ tới cứ để Mộc Lạp Lạp rời đi như vậy, tạm thời bỏ qua một chương này.

Nhưng mà sau khoảnh khắc đó, Thẩm Văn Xương hiểu rõ trên đời này làm ra chuyện gì thì phải trả giá tương ứng, Mộc Lạp Lạp lúc này mới là người vô tội, gây ra tất cả đều là Mộc Diệp... Tất nhiên cần phải bỏ ra cái giá gì. Mặc cho hắn muốn tạm thời bảo vệ Mộc Diệp.

Dù sao Mộc Diệp cũng là bạn gái của hắn, tuy nói lần này hành vi của Mộc Diệp khiến hắn rất khó hiểu, nhưng Thẩm Văn Xương theo bản năng tìm lý do cho Mộc Diệp. Nhất định là bởi vì Mộc Lạp Lạp luôn khi dễ cô ấy, nên có thể cô ấy mới nghĩ muốn trả thù lại.

Suy cho cùng đều bởi vì Mộc Lạp Lạp!

Nhất là người này hiện đang cười dào dạt đắc ý như vậy, bộ dáng vui mừng sáng rõ tuy rằng đẹp vô cùng nhưng lại khiến cho Thẩm Văn Xương vô có hạn đến ngửa răng.

Mộc Lạp Lạp lại nhìn về phía Ric, lông mày nhướn lên: “Sao Ric lại ở đây? Hơn nữa sao thấy bị đối xử giống tôi vừa rồi vậy?”

Thẩm Văn Xương nhắm mắt lại, hơi bất đắc dĩ: “Mộc Lạp Lạp, chuyện tiết lộ bí mật lần này là chúng tôi trách oan cô.”

Ánh mắt Mộc Lạp Lạp quét qua Thẩm Văn Xương, chăm chọc khiêu khích nói: “Áy, Thẩm tổng còn biết là đã trách oan tôi ư, mới vừa rồi là ai nói như đinh đóng cột tôi chính là người tiết lộ bí mật, còn nói muốn nể tình Mộc Diệp không truy cứu tôi? Thật sự là buồn cười.”

Loại cảm giác bị chân tướng ầm ầm đánh vào mặt thật sự là không dễ chịu, nhưng Thẩm Văn Xương cũng nhất định phải hứng chịu, trên đường nét cứng rắn viết đầy hai chữ ẩn nhẫn.

“Ric, chuyện này là cô làm, cô tự suy nghĩ một chút bây giờ nên làm như thế nào.” Tiếng nói của Thẩm Văn Xương rơi xuống, những người khác trong văn phòng không rõ chân tướng lại khiếp sợ lần nữa. Người thật sự tiết lộ bí mật lại là Ric?

Ric hít một hơi, không ngại biện nữa: “Tổng giám đốc, văn kiện hôm đó là tôi tiết lộ, cũng là tôi gọi đi từ hòm thư của Mộc Lạp Lạp.”

Mộc Lạp Lạp bùm miệng kêu lên một tiếng, làm bộ nói: “Ric! Sao cô có thể làm ra chuyện vu tội tôi như thế? Tôi vừa tới công ty này, có thù oán gì với cô!”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười trộm đối với diễn xuất khoa trương của mình, thế nhưng lúc này bất kể cô biểu hiện như thế nào, người chung quanh đều chỉ có thể yên lặng nhìn. Ai bảo cô mới là cái người vô tội bị người ta vu oan hãm hại chứ?

Cô không đi kiện những người này tội phi báng cũng đã là có tình có nghĩa rồi.

Ric một bộ dáng thấy chết không sờn: “Lạp Lạp, là tôi có lỗi với cô, nhưng mà chuyện là tôi làm, tôi sẽ hứng chịu.”

Xem ra Ric đã tính gom tất cả trách nhiệm vào trên người mình sao?

Thẩm Văn Xương cũng không nhắc tới Mộc Diệp chút nào, chờ đến khi Ric bị mang đi, những người khác đều rời khỏi, hắn mới gọi lại Mộc Lạp Lạp.

“Chuyện lần này là chúng tôi điều tra thiếu sót, mong rằng cô không tính toán.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu: “Ừ hử, cho nên?”

“Công ty sẽ bồi thường tương ứng, tôi cũng sẽ đích thân thay cô làm sáng tỏ.”

“Sau đó?”

Thẩm Văn Xương nhìn gương mặt có vài phần đẹp lãng lợ của Mộc Lạp Lạp gần trong gang tấc, do dự hồi lâu mới rút cuộc nói: “Chuyện này... là Diệp Diệp cùng Ric làm, nhưng cô ấy chỉ là nhất thời tức giận mới làm ra hành động như vậy, mong rằng cô có thể tha thứ cho cô ấy.”

Mộc Lạp Lạp lập tức nhưn mày lên giọng: “Anh nói cái gì? Là Mộc Diệp giờ trò?!”

Thẩm Văn Xương không nói gì.

Mộc Lạp Lạp sau khi nghĩ một hồi thì cười lên vô cùng tà ác: “Nếu là con tiện nhân Mộc Diệp thì tôi đây càng không thể bỏ qua cho ả đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Rất Muốn Khóc

Về mặt biến hoá của Thẩm Văn Xương trong mắt Mộc Lạp Lạp có thể nói là cực kỳ ngoạn mục, thậm chí không nhận được nghĩ, Thẩm Văn Xương vào lúc này có lẽ là rất ghét cô.

Song có điều ghét hay không ghét gì gì đó, cô hoàn toàn không quan tâm, cô vốn cũng không phải là muốn đi lấy lòng Thẩm Văn Xương. Nếu không phải còn muốn chờ lợi dụng Thẩm Văn Xương để trả thù Mộc Diệp thì có lẽ cô cũng hoàn toàn không muốn tiếp tục tới làm việc ở đây, hơn nữa càng có tiếp xúc sâu sắc thêm hơn với Thẩm Văn Xương.

Cô đối với con người Thẩm Văn Xương này cũng không có bất cứ cảm giác gì, hơn nữa cũng bởi vì mối quan hệ của hắn và Mộc Diệp nên trong lòng cô đối với hắn luôn có ngăn cách. Nhưng hình như những chuyện Mộc Diệp làm ở kiếp trước không có quan hệ đến Thẩm Văn Xương.

Đương nhiên cũng có thể là Thẩm Văn Xương từng làm cái gì, thế nhưng Mộc Lạp Lạp không biết mà thôi.

Lúc này thấy phản ứng của Thẩm Văn Xương, trong lòng Mộc Lạp Lạp tự dưng cảm thấy vui sướng. Kiếp trước, thái độ của những người này đối với cô là như vậy, chỉ cần chuyện gì xảy ra là sẽ nghi ngờ cô đầu tiên, chưa từng có tín nhiệm đáng nói, cũng không ai nghe lời giải thích của cô.

Duy nhất sẵn lòng tin tưởng cô cũng chỉ có một mình Phó Cảnh Phi.

Bản thân Mộc Lạp Lạp luôn tự hỏi tín nhiệm của Phó Cảnh Phi đối với cô rốt cuộc từ đâu mà tới.

“Mộc Lạp Lạp, cô là chị của Mộc Diệp, cô ấy nhường nhịn cô lâu như vậy, cô không thể tha thứ cho cô ấy một lần ư?”

“Tôi biết anh đang nghĩ gì, sẽ cảm thấy tôi vô nhân đạo, ý vào quyền lực của Phó Cảnh Phi, anh đã lui một bước mà tôi vẫn còn gây sự...” Trên mặt Mộc Lạp Lạp đã không còn vẻ cao ngạo, mà là có vài phần yếu đuối. “Thế nhưng vì sao các người cũng không suy nghĩ dùm tôi một chút? Tôi tự dưng bị người ta oan uổng mà còn tha thứ cho người ta vô điều kiện sao? Tôi không phải là thánh mẫu giống như Mộc Diệp, tôi không dễ tính như thế.”

Trước khi Thẩm Văn Xương phản bác, Mộc Lạp Lạp lại nói: “Về những chuyện tôi từng làm đối với Mộc Diệp, đó đã là quá khứ, anh không nên lôi các khoản đó đến tính toán với tôi, tôi cũng không thêm quan tâm. Thế nhưng người em gái tốt của tôi chẳng phải cũng đã nói cô ta tha thứ cho tôi sao? Coi như tôi là một đứa vô ơn là được rồi.”

Thẩm Văn Xương nghiêng răng: “Tốt lắm, Mộc Lạp Lạp.”

“Tôi cũng cảm thấy tôi rất tốt.” Mộc Lạp Lạp bật cười, lại đổi giọng nói: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để cho Mộc Diệp làm cái gì. Chuyện này... cứ tính như thế đi. Nhưng mà Ric, tôi không muốn nhìn thấy cô ta trong công ty này nữa.”

Bây giờ còn chưa phải là lúc hoàn toàn trở nên mâu thuẫn gay gắt với Mộc Diệp, chuyện Mộc Lạp Lạp muốn làm còn cần phải tiến hành từ từ.

Cô biết Phó Cảnh Phi sẽ khiến Mộc Diệp xin lỗi mình ở trước mặt mọi người, bởi vì đó là điều cô bảo vệ sĩ chuyển cho anh. Mục đích làm như vậy chỉ là muốn cho Thẩm Văn Xương thiếu cô một món nợ ân tình mà thôi.

Hơn nữa, không để cho Mộc Diệp xin lỗi mình ở trước mặt mọi người cũng không có nghĩa là không có bất cứ biện pháp nào khiến cho Mộc Diệp trả giá những chuyện mà ả đã làm.

Nếu như ngày nào đó đoạn ghi âm này không cẩn thận lưu truyền trong công ty, hoặc là ảnh chụp Ric lên gặp mặt Mộc Diệp bị phát ra, cho dù mọi người sẽ không nói ra nhưng trong lòng sẽ nghĩ như thế nào đây?

Đó coi như cũng không có quan hệ với cô.

“Cô thật sự không trách Mộc Diệp?” Thẩm Văn Xương rất nghi ngờ, cũng cảm thấy Mộc Lạp Lạp như vậy quả thật là không giống với cô.

“Như anh nói, cô ta thủy chung là em gái của tôi, tôi cũng không thể làm cái gì đối với cô ta, phải không?” Ánh mắt của Mộc Lạp Lạp rất chân thành tha thiết, nhưng chỉ là giả bộ làm người tốt một chút mà thôi. Mộc Diệp cả ngày đều giả bộ, cô cũng chỉ giả bộ có một chút, có cái gì không thể?

Thẩm Văn Xương thờ dãi: “Cảm ơn cô.”

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai: “Không có chuyện gì, chẳng qua anh phải nhớ đã nợ tôi một món nợ ân tình.”

Thẩm Văn Xương gật đầu: “Được.”

Mộc Lạp Lạp của xưa và nay thay đổi rất lớn, khiến cho Thẩm Văn Xương không biết người nào mới thật sự là cô. Nhưng nếu Mộc Lạp Lạp chính miệng nói ra không giận cá chém thớt Mộc Diệp, cũng khiến cho hấn tạm thời yên tâm.

“Cần tôi đưa cô về nhà không?” Để Mộc Lạp Lạp ngây ngốc ở đây cả một buổi tối, thật sự là rất tội nghiệp.

“Không cần, có người đưa tôi. Nhưng nhớ trả lại điện thoại di động cho tôi.” Đây là điện thoại di động của vệ sĩ, không phải là của cô.

Thẩm Văn Xương tìm người đem điện thoại di động đã tịch thu lúc đó trả lại cho Mộc Lạp Lạp. Sau khi cô cầm lấy điện thoại di động thì nói tạm biệt với Thẩm Văn Xương: “Dù sao thì cũng phải cho tôi một ngày nghỉ chứ? Tôi sắp một ngày một đêm không có ngủ rồi.”

Mộc Lạp Lạp mỉm cười, thoạt nhìn tinh thần không tệ, nhưng nếu như quan sát kỹ sẽ thấy vẻ mệt mỏi trong đáy mắt cô.

Bất kể là ai bị nhốt rồi lại thả vãn, trạng thái tinh thần cũng sẽ không tốt.

Thẩm Văn Xương lập tức đồng ý: “Tôi sẽ nói với Lina một tiếng.”

“Đến ngày mai khi tôi tới làm, mong rằng thanh danh của tôi cũng đã khôi phục lại.” Vẫy vẫy tay, dáng vẻ vô tư cười rộ lên của Mộc Lạp Lạp có chút trẻ con.

Thẩm Văn Xương hơi rung động, lúc còn định nói cái gì đó thì Mộc Lạp Lạp đã vào thang máy.

Ra khỏi tập đoàn Thẩm thị, sắc trời cuối cùng đã tờ mờ sáng, cô đưa trả lại điện thoại di động cho người vệ sĩ đi tới, đồng thời cầm về điện thoại di động của mình, hỏi anh ta: “Bây giờ Phó Cảnh Phi đang làm gì?”

Giải quyết xong phiền phức này, ngoại trừ cả người mệt mỏi rã rời, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên rất muốn trò chuyện với Phó Cảnh Phi. Chỉ cần nghe giọng nói của anh một chút cũng tốt.

Vệ sĩ lập tức cung kính trả lời: “Thiếu gia một mực chờ đợi điện thoại của cô.”

Giây phút đó Mộc Lạp Lạp chợt cảm thấy mình rất muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Mặt Đen

Đã trải qua hai kiếp, gặp phải rất nhiều hiểu lầm cùng không hiểu, khi tất cả mọi người nghi ngờ cô, suy đoán cô, Phó Cảnh Phi đều tin tưởng cô vô điều kiện, dành cho cô quan tâm sâu sắc nhất.

Khi ấy cô không có đề ý tới những điều này, thậm chí cảm thấy rất phiền phức, trước sau kiên cường khó thuận, đối nghịch với Phó Cảnh Phi.

Bây giờ nghĩ lại, hành vi của mình ở thời điểm đó rất ấu trĩ, thậm chí giống như là đứa con nít không ngừng ầm ĩ, chỉ nhằm đạt được quan tâm của người lớn.

Nhận lấy điện thoại của mình, Mộc Lạp Lạp gọi cho số điện thoại di động của Phó Cảnh Phi. Chỉ mới một giây, điện thoại liền thông.

“Phó Cảnh Phi...” Mộc Lạp Lạp nhất thời hơi nghẹn lời, sau một câu gọi tên Phó Cảnh Phi thì cũng không biết nên nói cái gì.

Bên kia không biết Phó Cảnh Phi đang làm gì, môi trường xung quanh cũng không yên tĩnh, thế nhưng sau một tràng tiếng chuông điện thoại, anh liền chuyển đến trong một bầu không khí yên tĩnh.

“Lạp Lạp.” Trong điện thoại, giọng của Phó Cảnh Phi vừa trầm thấp lại từ tính, bỗng nhiên tim Mộc Lạp Lạp như bị gãi một cái, dấy lên cảm xúc ngửa ngáy.

“Anh đang làm gì, ở khách sạn à?” Mộc Lạp Lạp tính toán hoán đổi thời gian một chút, nghĩ giờ này Phó Cảnh Phi hẳn là đang ở khách sạn chuẩn bị nghỉ ngơi mới đúng.

“Không phải.” Anh trả lời rất ngắn gọn. “Vẫn còn đang họp.”

“Đã trễ thế này vẫn còn đang họp?” Mộc Lạp Lạp nhú nhú mày. “Vậy anh ăn cơm chưa?”

“...” Phó Cảnh Phi ở đầu bên kia điện thoại lâm vào trong trầm mặc quý dị.

Mộc Lạp Lạp bắt đầu đi thờ dài: “Em cũng biết anh bận rộn, chắc là chưa có ăn cơm.”

Mộc Lạp Lạp rất rõ ràng sự không thêm đề ý của Phó Cảnh đối với thức ăn, từng chứng kiến tính tình kén ăn vô cùng của người này. Cô biết đối với Phó Cảnh Phi mà nói, thức ăn chỉ là nhu yếu phẩm duy trì tính mạng, thậm chí khi anh không cảm đói quá hoặc khi cảm thấy không ăn cơm cũng được thì nhất định là sẽ không lãng phí thời gian để ăn cơm.

Cách quá xa, Mộc Lạp Lạp cũng không có cách nào đi coi chừng Phó Cảnh Phi ăn cái gì, cô chỉ có thể dặn dò một câu: “Vậy chờ sau khi anh xong thì nhớ ăn cơm, có được hay không?”

Giọng nói nhỏ nhẹ ở trong màn đêm càng lộ vẻ dịu dàng. Thân hình Phó Cảnh Phi đứng trên hành lang bên ngoài phòng họp có biến đổi hơi nhỏ, anh gạt đầu, lại giật mình nghĩ trong điện thoại Mộc Lạp Lạp không thể nhìn thấy động tác của anh, mới bồi thêm một câu: “Đã biết.”

Mộc Lạp Lạp được bảo đảm của Phó Cảnh Phi thì yên lòng. Lời của Phó Cảnh Phi cho tới bây giờ đều nói là làm được, hứa hẹn của anh có lẽ là thứ có phân lượng nhất trên đời này.

Sau cù cửa nửa ngày, Mộc Lạp Lạp rốt cuộc nói đến chuyện đã xảy ra vào hôm nay với Phó Cảnh Phi: “Phó Cảnh Phi, cảm ơn anh nhé, lại giúp em một lần.”

Bên vai Phó Cảnh Phi hoàn toàn dựa vào lan can thủy tinh trong suốt, hai chân dài tùy ý bắt chéo, trên gương mặt đẹp quyến rũ dần dần hiện lên một nụ cười: “Không hề, đều là em làm, tôi chỉ giúp em nhấn lại mà thôi.”

“Đó cũng là dựa vào anh mà. Nếu như không có lời của anh giúp em, khẳng định bây giờ em còn đang cùng bọn họ tranh luận vấn đề này.” Mộc Lạp Lạp thuận miệng nói, giọng điệu còn mang theo đùa giỡn. “Nhất là hôm qua bị giam trong cái phòng tối đen kìa, không ngờ rằng bên trong Thẩm thị còn có nơi như vậy, xung quanh là một mảnh tối đen như mực không nhìn thấy cái gì cả, giống như một căn phòng ma vậy.”

Đối với Mộc Lạp Lạp mà nói, đây chỉ là một đoạn thậm chí gọi là thử nghiệm mới lạ. Rất nhiều người nói cô quá bất cẩn, cũng sẽ không cảm thấy cô bị giam lại có tội thân cỡ nào, nhưng tất cả có thể thành công khiến cho Mộc Diệp thua lần này, nên cô rất thoải mái.

Tuy nhiên lời vô tâm này được Phó Cảnh Phi nghe vào thì mạng ý nghĩa hoàn toàn khác.

Nụ cười trên mặt Phó Cảnh Phi từ từ phai đi, trong con ngươi lập tức mây đen giăng đầy, âm u viêt đầy trên mặt.

Nét mặt của anh giây phút này rất đáng sợ, có điều là Mộc Lạp Lạp không nhìn thấy, vẫn vô cùng vui vẻ tiếp tục kể về mình trải qua bị nhốt trong phòng tối: “Anh biết không, lúc đó em cũng không biết đã trải qua bao lâu, đủ loại suy đoán khi nào thì anh sẽ nhận được tin tức của em, chỉ cần anh ra tay, Thẩm Văn Xương nhất định sẽ thả em ra. Chỉ là anh không có thấy về mặt của hắn vào lúc ấy, cực kỳ buồn cười...”

Mộc Lạp Lạp nói càng nhiều, vết rách trong tim Phó Cảnh Phi sẽ bị toác càng lớn, thậm chí đã máu tươi giàn dụa.

Khương Nghị đẩy cửa ra muốn nhắc nhở ông chủ của mình một câu, nên trở về tiếp tục họp. Song, khi anh ta đụng phải bàn mặt đen thui âm trầm kia của Phó Cảnh Phi thì lập tức sợ hãi rút đầu về, không dám lúc này đi vuốt vẩy ngược, như vậy chắc chắn sẽ chết rất thê thảm.

Phó Cảnh Phi đặt tay trên lan can bên cạnh, bàn tay dùng sức, như đang nặn ra dấu vết trên lan can.

Mãi đến khi ngón tay của anh đã hoàn toàn hiện lên gân xanh, Phó Cảnh Phi bỗng nhiên rống lên một câu: “Đủ rồi!”

Mộc Lạp Lạp ở bên kia đang nói rất vui sướng hoàn toàn bị giật mình. Cô nhất thời có chút không quen đôi mắt với con giận đến đỏ ngốt của Phó Cảnh Phi.

Hai người đều lâm vào không khí yên lặng, Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt, có chút không dám tin người vừa rống cô trong điện thoại là Phó Cảnh Phi.

Cô cũng không có tức giận, chẳng qua là vô cùng buồn bực nghĩ, Phó Cảnh Phi uống lộn thuốc rồi sao?

Một lát sau, Phó Cảnh Phi lại nói một câu với đầu bên kia điện thoại, khiến Mộc Lạp Lạp hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Khom Lưng

“Tôi báo thù cho em, Mộc Lạp Lạp, em không thể đặt bản thân mình vào trong nguy hiểm.” Giọng nói của Phó Cảnh Phi mang theo hơi thở khiến người ta khó có thể hình dung, giống như đang tức giận, nhưng cũng không phải đối với Mộc Lạp Lạp.

Nghe được Phó Cảnh Phi đè nén cơn giận, Mộc Lạp Lạp rút cuộc hiểu rõ mọi thứ.

Sau khi Phó Cảnh Phi nghe thấy cô kể lại việc mình trải qua thì bỗng phát hỏa, bởi vì anh không thể chịu đựng cô gặp phải những uất ức này.

Cô lẩm bẩm nói: “Anh là bởi vì em bị giam trong căn phòng tối đó cho nên mới...”

“...” Bị chợt trúng tâm tư, Phó Cảnh Phi không trả lời Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp khịt khịt mũi, cảm thấy mũi đều ê ẩm.

Cô nói: “Không sao, thù của em, tự mình em báo, sau này sẽ chú ý an toàn của bản thân.”

Phó Cảnh Phi im lặng một hồi, sau mới âm trầm nói: “Nhớ kỹ, sau này mặc kệ gặp phải tình huống gì, đều không thể để cho mình bị tổn hại.”

Cho dù anh phải vận dụng tất cả lực lượng đi bảo đảm an toàn cho cô, nhưng ngộ nhờ khi năng lực của anh không thể đạt tới nơi đó, giống với lần này, vừa khéo sau khi xuất ngoại liền xảy ra chuyện như vậy.

Mộc Diệp thật sự biết tìm đúng lúc để hành động.

Nghĩ tới đây, Phó Cảnh Phi bỗng nhiên nheo mắt lại. Trên đời này có thể có chuyện trùng hợp như vậy sao? Anh vừa mới xuất ngoại thì Mộc Diệp lại bắt đầu kế hoạch vu oan?

Thế nhưng lời của Mộc Lạp Lạp tạm thời cắt đứt suy nghĩ của anh.

Mộc Lạp Lạp vô cùng cảm động trả lời: “Yên tâm đi, em nhớ kỹ.”

Sau khi Phó Cảnh Phi nói ra câu đó, trong lòng cô bỗng nhiên dâng lên một cảm giác thoải mái, ngọt, thật giống như có người đang rót mật vào lòng cô.

Đó là cảm giác chưa từng xuất hiện cho tới bây giờ. Bởi vì sự tín nhiệm vô điều kiện cùng quan tâm chân thành mà cô cảm nhận được của Phó Cảnh Phi đã khiến cho lòng lạnh như băng của cô từ từ ấm lên.

“Ông chủ... Hội nghị phải bắt đầu rồi.” Khương Nghị vẫn thủ ở sau cửa bất đắc dĩ nghĩ, thật sự không thể kéo dài nữa, cho dù nghe được tiếng rống giận rung trời mới vừa rồi của ông chủ, cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà đi ra.

Chẳng qua về mặt của anh ta vẫn không có biến hoá, bình tĩnh như một người chết.

Phó Cảnh Phi trừng mắt quét Khương Nghị một cái, dưới cái nhìn chăm chú của anh ta, rốt cuộc gật đầu, chuẩn bị cúp điện thoại đi họp.

“Nhanh đi về ngủ một giấc, có chuyện gì hãy nói sau.”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp dâng lên nỗi ngọt ngào khó hiểu khiến cho cô đặc biệt nghe lời, cũng không phải là miễn cưỡng: “Được, vậy chúng ta sẽ liên lạc lại.”

Phó Cảnh Phi ‘Ừ’ một tiếng, lại nghe được tiếng nói trong trẻo của Mộc Lạp Lạp: “Nhưng anh xong việc thì phải đi ăn nhé, đến lúc đó em sẽ hỏi cái người gì đó ở bên cạnh anh, Khương Nghị đúng không, anh ta chắc chắn không dám nói dối với em.”

Về phần vì sao Khương Nghị không dám nói dối, đương nhiên cũng là đặc quyền Phó Cảnh Phi cho Mộc Lạp Lạp.

Có đôi khi cũng bởi vì Phó Cảnh Phi dành cho quá nhiều, đã lấp đầy tất cả cuộc sống của Mộc Lạp Lạp, mới khiến cho cô không cách nào phát hiện mình rốt cuộc may mắn dường nào.

Cúp điện thoại, Mộc Lạp Lạp phân phó tài xế lái về Phó gia.

Gần như một đêm không có trở về, khiến Mộc Lạp Lạp kinh ngạc lần nữa, cả căn biệt thự đều vẫn mờ đèn, đèn đuốc sáng trưng.

Sau khi cô đi vào, phát hiện dì Xảo cùng quần gia vẫn chưa đi ngủ, toàn bộ ngây ngốc ở trong phòng khách.

Di Xảo thấy cô, giống như thở ra một hơi rất lớn: “Tiểu thư, cô cuối cùng cũng đã trở về.”

Mộc Lạp Lạp cười cười tựa như trấn an: “Tôi không sao, đây chẳng phải đã trở về rồi ư.”

Cô không chắc Phó Cảnh Phi có phải người nói cho mọi người ở đây biết cô gặp chuyện hay không, chỉ có thể nói cho bọn họ biết tình trạng mình bây giờ rất tốt, không có bất cứ vấn đề gì.

“Thiếu gia phân phó chúng tôi nấu cháo, ăn chút gì lấp bụng trước, ngày mai thức dậy sẽ ăn cơm.” Di Xảo vẫn bộ dáng bề trên thân thiết, luôn huyền thuyên, nhưng mà rất ấm lòng.

Mộc Lạp Lạp thuận theo đi vào phòng ăn ngồi, cười rất ngọt: “Được, vậy tôi ăn chút gì trước.”

Nguyên cả buổi tối cũng không có ăn, Mộc Lạp Lạp đã qua cơn đói từ lâu, bây giờ trong dạ dày trống rỗng nhưng không đến mức khó chịu, bất quá vẫn nên ăn chút gì bằng không hôm sau đói càng khó chịu hơn.

Lúc cô ăn cơm, dì Xảo ở bên cạnh than thở: “Làm sao đang tốt lành lại bị người ta oan uổng, vô duyên vô cớ chịu tội này, những người đó thật sự là đáng ghét!”

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai, xem ra Phó Cảnh Phi cũng không có hoàn toàn giấu diếm, tối thiểu đem một ít chuyện xảy ra báo cho nơi này biết.

Dù sao cũng không có gì để giấu diếm.

“Không sao nữa rồi dì Xảo, đừng lo lắng, đây không phải đã bình an trở về rồi ư.” Mộc Lạp Lạp cảm thấy lạ lùng, rất hưởng thụ bầu không khí như vậy, có một người lớn thân thiết dặn dò mình, hoàn toàn xuất phát từ sự quan tâm đối với mình, không có ý đồ gì khác.

Có lẽ loại quan tâm này là bởi vì Phó Cảnh Phi, nhưng ít ra cũng là thật lòng quan tâm cô.

Lâu lắm rồi cô không có cơ hội trải qua bầu không khí như vậy, nhất thời lại có chút hoài cảm, muốn ở chỗ này một lúc lâu.

Ăn cơm xong lên lầu, quần gia yên lặng không nói trước đó bỗng nhiên mở miệng.

Ông ta đứng dưới thang lầu, áo đuôi tôm trên người cẩn thận tỉ mỉ, bắt đầu từ vạt áo không chỗ nào không có phong thái quý ông. Cho dù trên mặt nếp nhăn trải rộng, đáng người mắt đi về cường tráng, nhưng vẫn đứng thẳng như trước. Phong thái phi phàm như vậy vẫn thể hiện tốt thái độ đúng mực của ông ta.

Chú Phó từ trước đến nay rất có phong thái của mình, làm bất cứ chuyện gì đều đầu vào đấy, ở trên mặt ông ấy vĩnh viễn là vẻ bình tĩnh lịch sự.

Ngoại trừ lễ phép thích hợp, ông ấy cũng chưa bao giờ dễ dàng khúm núm.

Mà giờ khắc này, lúc chủ nhân Phó Cảnh Phi không có ở đây, ông ấy thế mà hơi khom người xuống trong ánh mắt kinh ngạc của Mộc Lạp Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Khe Nút

“Chú Phó, chú làm cái gì...” Mộc Lạp Lạp theo bản năng lui về sau một bước, trên mặt có khiếp sợ rõ ràng.

Mặc dù thái độ của chú Phó đối với cô luôn khách sáo, nhưng chưa bao giờ về cung kính như giờ phút này. Có lẽ trong lòng ông ấy chỉ có Phó Cảnh Phi mới là người thật sự đáng tôn kính, Mộc Lạp Lạp bất quá chỉ là một người ngoài không liên quan mà thôi.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp hiểu rõ, cũng không cảm thấy có gì bất mãn. Dù sao chỉ với tính cách trước kia của cô, chú Phó vẫn có thể khách sáo đối đãi cô là đã rất cho cô mặt mũi.

Nhưng bây giờ chú Phó bỗng nhiên cúi người xuống, cái tư thế hoàn toàn cung kính khiến cho Mộc Lạp Lạp rất đổi ngạc nhiên, không biết chú Phó đây là thế nào.

“Mộc tiểu thư.” Sau khi chú Phó bái một cái thì thẳng thắt lưng lên lại, vẻ tao nhã trên mặt vẫn như cũ, mang theo vài phần nghiêm trọng.

Mộc Lạp Lạp cứ tưởng chú Phó sẽ nói với mình những câu đại loại như đứng ở đây quán lấy Phó Cảnh Phi nữa, trong đầu tự suy đoán như thế và còn cảm thấy rất thú vị.

Nhưng không giống với tưởng tượng của Mộc Lạp Lạp, chú Phó nói: “Xin Mộc tiểu thư sau này nhất định phải bảo đảm an toàn của mình.”

“Hả?” Mộc Lạp Lạp mở to mắt, nhất thời không có phản ứng.

Thái độ của chú Phó vẫn tôn kính: “Nếu như Mộc tiểu thư gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì, người khẩn trương nhất là thiếu gia, cho nên sau này xin Mộc tiểu thư nhất định phải bảo vệ tốt bản thân.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Cô dừng một hồi, sau đó mới từ tốn nói: “Chú Phó, tôi... tôi không phải cố ý khiến cho Phó Cảnh Phi lo lắng.”

Lần này mặc dù cô đã sớm ngờ tới Mộc Diệp sẽ ra tay với cô, nhưng cũng không biết rốt cuộc Mộc Diệp sẽ ra chiêu gì. Bị nhốt mấy tiếng đồng hồ, lại còn bị thăm vấn một hồi, xem ra bản thân cô giống như kiếp trước – khi gặp qua nguy hiểm đều không coi vào đâu, nhưng ở trong mắt người khác có lẽ đều là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa còn khiến Phó Cảnh Phi lo lắng như vậy, thậm chí ngay cả di Xảo đều lo lắng cho cô cả một buổi tối.

Mấy câu của chú Phó khiến Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên thật sự tin rằng, thì ra khi cô làm những chuyện này – gặp phải thời điểm nguy hiểm, không chỉ đặt bản thân cô vào nguy hiểm, mà còn Phó Cảnh Phi, anh cũng sẽ là người vì mình mà lo lắng.

Mộc Lạp Lạp từ trước đến nay rất ích kỷ, thậm chí ngay cả sau khi sống lại. Tuy rằng cô biết tính tình của mình thay đổi rất nhiều, sẽ không dễ dàng xúc động cùng dễ tin người khác như quá khứ, cũng đã luyện ra tính tình bình tĩnh, tình táo đến nỗi không giống cô, nhưng những tính cách này trong sâu thẳm vẫn có chút không thay đổi.

Cho dù cô muốn báo đáp ân tình của Phó Cảnh Phi và thật hoàn toàn lo lắng đến suy nghĩ của Phó Cảnh Phi, cô chỉ cảm thấy không nên đối chọi gay gắt với Phó Cảnh Phi như ở kiếp trước, cũng không cần tùy ý lợi dụng anh đối tốt với mình. Nhưng trên thực tế, Mộc Lạp Lạp vẫn là một người ích kỷ.

Cô chỉ muốn mình làm sao báo thù, biết Phó Cảnh Phi sẽ giúp đỡ mình, nhưng cho tới nay chưa từng thử đứng nhìn ở góc độ của anh, hành vi của cô sẽ sinh ra ảnh hưởng thế nào đối với anh.

Phó Cảnh Phi mang cô về Phó gia vào thời điểm cô bất lực nhất. Ở góc độ nào đó mà nói, ngoại trừ quan hệ hôn ước giữa bọn họ ra, Phó Cảnh Phi coi như là ân nhân cứu mạng của cô... Thế nhưng cô chỉ lo đến bản thân mình, hình như thật sự vẫn rất vô liêm sỉ.

Chú Phó ở Phó gia nhiều năm như vậy, có lẽ đối với ông ta mà nói, sự xuất hiện của cô mới dẫn đến cuộc sống của Phó Cảnh Phi rối loạn cả lên.

Cho nên cô xem như là một phiền phức lớn.

Chú Phó gật đầu, không nhiều lời: “Mộc tiểu thư nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Mộc Lạp Lạp nhin không được lại bảo đảm một câu: “Sau này tôi nhất định cố gắng không gây phiền phức cho Phó Cảnh Phi.”

Cô cũng không muốn lại khiến cho Phó Cảnh Phi rớt cuộc vì chuyện của mình mà phiền não. Anh vốn bận rộn như vậy, ngoại trừ chuyện của công ty, còn có nhiều chuyện của gia tộc. Báo thù của mình thật sự không nên liên lụy đến anh.

Bởi vì một câu nói của chú Phó khiến Mộc Lạp Lạp suy nghĩ vô cùng phức tạp, tâm trạng vừa thả lỏng đều biến mất, thoáng cái trở nên nghiêm nghị, thậm chí có chút chán ghét bản thân.

Nếu chú Phó biết ý của mình bị Mộc Lạp Lạp xuyên tạc nghĩ ngợi lung tung, sẽ phải ói ra máu.

Ông ấy thật chỉ muốn nhắc nhở Mộc Lạp Lạp chú ý an toàn mà thôi, hoàn toàn không có hề có phiền phức. Bởi vì nếu là người thiếu gia nhận định, ông ấy cũng sẽ không có bất kỳ phản đối gì.

Tuy lúc này Mộc Lạp Lạp suy nghĩ phức tạp, nhưng đối với cô mà nói cũng không phải là chuyện xấu.

Trưởng thành luôn phải học lo lắng vì người khác. Trong quá khứ cô tự cao thái quá, tiếp nhận lòng tốt của Phó Cảnh Phi là đương nhiên, không có bất kỳ cho ra nào.

Khi cô rớt cuộc ý thức được Phó Cảnh Phi đối với cô tốt cỡ nào mà không cần đến hồi báo, chút tâm tình của người nào đó cuối cùng cũng có biến hoá.

Hôn ước kia giống như là kềm chế duy nhất giữa bọn họ, nhưng Mộc Lạp Lạp biết theo tính chiếm hữu của Phó Cảnh Phi đối với cô, cho dù không có hôn ước anh cũng sẽ không buông tha cô.

Hôn ước, hôn ước, hôn ước... Mộc Lạp Lạp nằm ở trên giường nghĩ người nhìn chăm chăm trần nhà, từ đầu đến cuối khó tin tại sao lúc ấy Phó Cảnh Phi muốn khôi phục lại hôn ước.

Càng ngại đi suy nghĩ, giả như thật sự thực hiện hôn ước, nếu cô thật sự gả cho Phó Cảnh Phi...

Sống lại tới nay, ngoại trừ chuyện báo thù, Mộc Lạp Lạp luôn nỗ lực lảng tránh vấn đề này. Cô thậm chí không dám tưởng tượng một ngày nào đó thật sự gả cho Phó Cảnh Phi. Trên phương diện này cũng có thật nhiều ý trốn tránh.

Cô đem tình cảm của mình co đầu rút cổ vào bên trong mai rùa, làm bộ mình không cảm giác được cái gì cả. Nhưng bây giờ hình như cô thấy cái mai rùa kia từ từ nứt ra, vết nứt hiện đầy thân xác, tâm tư mà cô cố ý giấu có thể bất cứ lúc nào cũng sẽ nứt toác ra...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tốt Nhất Không Nên

Một giấc ngủ này có thể nói là không biết trời đất, kéo lại rèm cửa sổ, trong phòng liền hoàn toàn tối tăm, tạm thời thắng Mộc Diệp một lần, loại tâm tình vui vẻ này khiến Mộc Lạp Lạp ngủ hết sức yên ổn.

Thức giấc đã là hơn ba giờ chiều.

Trong lúc cô ngủ, bên trong ngôi biệt thự cao cấp nào đó ở thành phố Long đang xảy ra phong ba không nhỏ.

Mộc Diệp không sống cùng Thẩm Văn Xương nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đến chỗ hắn ở.

Ả ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách đã mấy tiếng đồng hồ, trên mặt luôn mang theo nụ cười thân nhiên.

Cái loại nụ cười âm hiểm khó hiểu.

Bởi vì nghĩ đến lúc này Mộc Lạp Lạp đang bị định tội, không còn cách nào tiếp tục ở tập đoàn Thẩm Thức nữa, ả liền không cảm được vui sướng.

Cục diện Mộc Diệp thích thấy nhất chính là bộ dáng Mộc Lạp Lạp bị mọi người hiểu lầm, mặc cho cô giải thích thế nào cũng sẽ không có người tin tưởng cô, nhìn Mộc Lạp Lạp mất đi tín nhiệm của người khác, bị người phi nhổ, ả luôn rất hả hê.

Mộc Diệp quả thật không nhin được chờ sau này nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, nhất định phải giễu cợt cô ta thật tốt. Đã từng là tiểu thư Mộc gia miệng ngậm thìa vàng thì sao, hôm nay còn không phải luân lạc tới tình trạng này?

Cho dù gương mặt kia của Mộc Lạp Lạp đủ quyến rũ, nhưng cũng không có bao nhiêu người thích cô ta?

Bị vút ở bên ngoài nhiều năm, chịu nhiều khổ cực như vậy, hận ý trong lòng Mộc Diệp đối với Mộc Lạp Lạp cũng đã không phải là ngày một ngày hai, từ lâu đã chờ có một cơ hội triệt để huỷ hoại Mộc Lạp Lạp.

Nếu không phải bởi vì Mộc Lạp Lạp và người mẹ kia của cô, Mộc Chính Thịnh không đến nỗi nhiều năm như vậy cũng không cho mẹ con ả danh phận. Á từ nhỏ đã biết sự tồn tại của Mộc Lạp Lạp, nhìn cuộc sống sung túc của cô trôi qua sôi nổi, ý nghĩ muốn đạp cô vào đáy cốc của Mộc Diệp đã kéo dài rất nhiều năm.

Dưới mưu tính trong thời gian dài như vậy, rốt cuộc có thể cướp đi những thứ trong tay Mộc Lạp Lạp, ả cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Thế nhưng còn chưa đủ, chỉ như vậy còn chưa thể khiến cho ả trút hết tức giận của những năm này. ả nhất định phải huỷ diệt hoàn toàn cuộc đời của Mộc Lạp Lạp.

Nhưng có Phó Cảnh Phi ở bên cạnh cô một ngày thì kế hoạch của Mộc Diệp sẽ vĩnh viễn không có khả năng hoàn thành. Cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp phá hoại quan hệ của Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi, khiến cho người duy nhất bên cạnh Mộc Lạp Lạp cũng rời khỏi cô, như vậy mới có thể thật sự phá huỷ Mộc Lạp Lạp!

Mộc Diệp sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên lời của bà Điền Hân nói với mình từ nhỏ, những thứ kia của Mộc Lạp Lạp vốn nên có một phần của ả, nhưng bởi vì mẹ con Mộc Lạp Lạp ích kỷ, đã khiến cho bọn họ sống nhiều năm danh không chính ngôn không thuận như vậy.

Bây giờ thật vất vả mới vào được Mộc gia, tìm về thân phận của mình, Mộc Diệp thậm chí muốn cho Mộc Lạp Lạp đi tìm chết đi! Chỉ cần người này không sống trên đời thì sẽ không bao giờ có người so sánh cùng với ả nữa, cũng sẽ không bao giờ lấy đi cái gì từ nơi ả!

Suy nghĩ một hồi, mãi đến khi nghe thấy tiếng tắt máy ở bên ngoài, Mộc Diệp mới bừng tỉnh lại, vội thu hồi tất cả dữ tợn trên mặt, lộ ra một vẻ mặt dịu dàng.

Đứng ở cửa, Mộc Diệp chờ Thẩm Văn Xương vào cửa liền nhướn mày mỉm cười với hắn: “Văn Xương, anh đã về! Không phải bàn chuyện làm ăn ở thành phố H sao, sao bây giờ đã trở lại?”

Thẩm Văn Xương theo thói quen đưa áo khoác cho Mộc Diệp, không nói một lời, vẻ mặt rất nghiêm túc, có vài phần mệt mỏi rã rời.

Mộc Diệp tự nhiên kéo cánh tay hắn qua, thật ra thì đang len lén quan sát sắc mặt của hắn, trong lòng dần có tí nghi hoặc nhưng lúc mở miệng vẫn dịu dàng săn sóc như cũ: “Ngồi xe rất mệt mỏi? Em đi mở nước cho anh tắm, sau đó ngủ một giấc thật tốt.”

Mộc Diệp không hề nhắc tới Mộc Lạp Lạp, thật giống như hoàn toàn không biết chuyện này xảy ra, có thể thấy tâm lý khá là bình tĩnh, vững vàng.

Thế nhưng Thẩm Văn Xương kéo ả lại: “Không cần, ngồi xuống cái đã.”

Người Mộc Diệp cứng lại, nhưng lập tức khôi phục bình thường, thuận theo Thẩm Văn Xương đẩy ngồi xuống ở trên ghế sa lon.

“Sao lúc này em đã thức dậy?” Thẩm Văn Xương hỏi ả.

Bên ngoài sắc trời đã sáng choang, nhưng thời gian còn sớm, nhìn bộ dáng tỉnh táo của Mộc Diệp cũng biết ả không phải là mới vừa dậy.

Mộc Diệp tự nhiên trả lời: “Đêm qua em tới, không có anh ở đây nên không chìm vào giấc ngủ được.”

Lời nói tình cảm này khiến người ta rất vui, nếu như Thẩm Văn Xương không biết những chuyện kia, nhất định sẽ cưng chiều Mộc Diệp thêm vài phần.

Nhưng lúc này trong lòng phức tạp khiến hắn không có tâm tư hưởng thụ.

“Mộc Diệp.” Thẩm Văn Xương ngưng mắt nhìn ả, bàn tay xoa nhẹ má ả.

Dáng dấp của Mộc Diệp không coi là rất đẹp, nhưng thẳng ở chỗ ngũ quan thanh tú, nụ cười dịu dàng khiến lòng người thoải mái.

Ả dịu dàng nói: “Làm sao vậy Văn Xương?”

Thẩm Văn Xương thờ dãi: “Hôm qua công ty xảy ra sự kiện tiết lộ bí mật.”

Mộc Diệp kinh ngạc hỏi hắn: “Tiết lộ bí mật? Nghiêm trọng không? Người tiết lộ bí mật là ai, điều tra ra được chưa? Có tổn thất cái gì không?”

Ả biểu hiện rất bình thường, giống như lần đầu tiên nghe được tin tức này.

“Em không có nghe nói một chút nào sao? Công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, em nên biết mới đúng.”

Mộc Diệp cười cười: “Hôm qua em nhiều việc bề bộn, cũng không có thời gian quan tâm đến những chuyện khác.”

Không tiếp tục truy vấn, Thẩm Văn Xương nói: “Người tiết lộ bí mật là Mộc Lạp Lạp.”

Mộc Diệp lộ ra ánh mắt cực kỳ khiếp sợ: “Sao có thể? Sao chị lại tiết lộ bí mật? Tuy rằng chị ấy bao giờ cũng làm một ít chuyện xấu, nhưng không thể nào có chuyện mất nguyên tắc như thế.”

Thẩm Văn Xương lắc đầu: “Rất nhiều chứng cứ đều chứng minh là cô ta làm.”

Mộc Diệp khó tin: “Em thật sự không thể tin được, chị ấy thừa nhận ư? Công ty định xử lý chị ấy như thế nào?”

“Cô ta không chịu thừa nhận, nhưng mà chứng cứ đều có, công ty nên xử lý thế nào thì xử lý như thế đó.”

Mộc Diệp có chút không tin, à hỏi: “Phó Cảnh Phi cứu được chị ấy không?”

Nhắc tới ba chữ Phó Cảnh Phi này, tất cả bình tĩnh trước đó của Thẩm Văn Xương đều tan vỡ, hần bỗng nhiên đứng lên, khuôn mặt tức giận: “Mộc Diệp, nếu lần sau em làm chuyện giả hoạ như thế này nữa thì tốt nhất không nên bị Phó Cảnh Phi nắm được cán!”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Có Qua Có Lại

Nụ cười trên mặt Mộc Diệp hoàn toàn cứng lại, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Ả không khóc lóc sụt sùi xin tha thứ giống như nhiều người làm chuyện xấu bị vạch trần, chỉ ngẩng đầu nhìn Thẩm Văn Xương: “Anh đang giận em sao, giận em làm chuyện này?”

Biểu hiện của ả rất bình tĩnh, Thẩm Văn Xương thấy ánh mắt của ả cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Trước khi làm tại sao em không nói cho anh biết?”

Mộc Diệp đưa tay kéo Thẩm Văn Xương xuống ngồi dựa vào mình, nũng nịu nhìn hắn: “Nếu em cho anh biết, anh sẽ đồng ý sao? Mộc Lạp Lạp làm nhiều chuyện xấu đối với em như vậy, em đứng là cô ý muốn trả thù chị ta, bằng không sau này chị ta sẽ cảm thấy em rất dễ bị bắt nạt thì làm sao bây giờ?”

Nhắc tới thì hình như là như thế, bởi Thẩm Văn Xương luôn cho rằng Mộc Lạp Lạp đối với Mộc Diệp rất cay nghiệt, thế nhưng thời gian dài như vậy Mộc Diệp từ đầu tới cuối lựa chọn ngậm ngậm chịu đựng.

“Thật ra em cũng không muốn làm như vậy, thế nhưng mẹ thấy em cuối cùng đều là bị ăn hiếp, mỗi lần đều khóc bảo em không nên nhường nhịn chị ta nữa. Em thật sự không đành lòng nhìn mẹ khó chịu cho nên mới làm chuyện này, cũng vì muốn để cho mẹ thấy em không chỉ là biết ngậm ngậm chịu đựng. Người hiền lành đến đâu cũng sẽ làm một số chuyện phản kích khi bị ép. Văn Xương, anh chán ghét em như vậy sao?” Ánh mắt của Mộc Diệp thuần lương, nhìn có vẻ như rất thẳng thắn thành thật đối với chuyện của mình làm, không giấu diếm nữa, cứ như vậy mà nói ra.

Lời này của ả rất cao minh, chẳng những lần nữa nhắc tới chuyện xấu Mộc Lạp Lạp đã làm ở trước mặt Thẩm Văn Xương, mà còn kêu oan cho mình, hơn nữa lấy lời của mẹ ra để biến lần hành động này thành mang theo nỗi khổ tâm bất đắc dĩ ở trong lòng.

“Thật ra nếu không phải nhịn quá lâu, em cũng sẽ không chọn làm như vậy. Hơn nữa em cũng biết Phó Cảnh Phi nhất định sẽ giúp Mộc Lạp Lạp, đến cuối cùng chị ta cũng sẽ không có bất cứ tổn thất gì.”

Lý lẽ này thật đúng là nói rất xuôi, nhất là Mộc Lạp Lạp có nhiều tiền án như vậy.

“Văn Xương, em biết em không có nói trước cho anh biết, chuyện này là em sai. Nhưng mà anh đừng giận em có được hay không? Sau này em không bao giờ gạt anh nữa, chỉ cần chị ấy đừng lại đến trêu chọc em, vậy em nhất định sẽ chung sống hoà bình với chị ta.”

Một lúc lâu Thẩm Văn Xương mới khẽ thở dài: “Diệp, uất ức cho em rồi.”

Mộc Diệp mất mạng theo lệ lắc đầu: “Không có, mặc kệ chị ấy làm cái gì, đến cuối cùng cũng là chị của em.”

“Anh sẽ cảnh cáo cô ta sau này cách xa em một chút, không cho phép tới tìm em.”

“Được.” Mộc Diệp trả lời, nhưng như có điều suy nghĩ, hỏi: “Anh mới vừa nói Phó Cảnh Phi, cho nên là anh ta phát hiện em ở sau lưng giả hoạ chị?”

Mặt Thẩm Văn Xương âm trầm nói: “Ừm, chỗ anh ta có ghi âm cuộc điện thoại của Ric và em, còn tra được những thứ khác, Ric đã thừa nhận là cô ta giúp em làm chuyện này.”

Mộc Diệp thoát nhìn rất khó chịu: “Đều tại em không tốt, xung động hại Ric.”

“Sau này đừng làm như vậy nữa, nếu như cô ta lại làm phiền em, còn có anh đây.”

“Ừm, Văn Xương, anh thật tốt.”

Sự dịu dàng của Mộc Diệp khiến con giận của Thẩm Văn Xương tiêu tan rất nhiều, mặc dù không ủng hộ đối với cách làm giả hoạ của Mộc Diệp, nhưng nghĩ rằng ả cũng vì nhện lâu như vậy mới làm ra chuyện thế này. Đầu sỏ gây nên chính là Mộc Lạp Lạp, nếu cô ta không có lòng dạ cay nghiệt ác độc thì cũng sẽ không tìm nhiều phiền phức như vậy cho bản thân.

Không biết vì sao Thẩm Văn Xương chỉ cần nhớ tới Mộc Lạp Lạp thì sẽ có lửa giận thiêu đốt trong lòng một cách khó hiểu.

Thật tốt là có Mộc Diệp biết hiểu ý người theo ở bên cạnh như vậy.

Mộc Lạp Lạp không biết chuyện xảy ra ở nơi đó, cô ngủ thẳng đến buổi chiều mới rời giường. Thức dậy liền phát hiện bụng rất đói, phóng tới phòng bếp bảo đi Xảo làm cho cô một ít thức ăn.

Bây giờ ở Anh quốc vẫn là sáng sớm, nhưng Mộc Lạp Lạp nghĩ dựa theo nếp sống của Phó Cảnh Phi, lúc này nhất định đã rời giường, nên vừa ăn cơm vừa gọi cho Phó Cảnh Phi.

Tốc độ nghe điện thoại của anh luôn rất nhanh, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm thấp rất từ tính.

“Phó Cảnh Phi, anh đang làm gì vậy?” Trong miệng Mộc Lạp Lạp vẫn còn thức ăn nhưng không nhận được đã mở miệng, nói mơ mơ hồ hồ, giọng nói không rõ, thế nhưng có vài phần đáng yêu.

“Chuẩn bị đi họp.” Phó Cảnh Phi còn đang ở trong phòng khách sạn, bên ngoài chưa có ánh mặt trời, thời tiết âm u lạnh lẽo như bất cứ lúc nào cũng sẽ mưa.

“Em vừa mới xem dự báo thời tiết, Luân Đôn sắp mưa phải không? Em đã nhắn tin cho thư ký của anh, bảo anh ta nhớ mang dù. Tuy rằng mấy người bọn anh sẽ không đi ở bên ngoài, nhưng mang theo dù thì chuẩn bị trước bao giờ cũng tốt hơn.”

Phó Cảnh Phi cầm điện thoại di động, bên môi tràn ra ý cười: “Được.”

Bọn họ đều không nhắc lại cú điện thoại lần trước. Mộc Lạp Lạp lại rúc vào trong mai rùa lần nữa, giả bộ về cái gì cũng không biết.

Tuỳ tiện hàn huyên vài câu, lúc Mộc Lạp Lạp cúp điện thoại thì lại có cảm giác lưu luyến không rời, mắt tự nhiên nói: “Phó Cảnh Phi, anh trở về sớm một chút nhé.”

Bên đầu kia điện thoại cách thật lâu mới vang lên một câu trầm trầm: “Ừm.”

Mộc Lạp Lạp hài lòng cười rộ lên, hoàn toàn không có phát hiện bộ dáng lúc này của mình, khoe mắt phiếm hồng, rõ ràng chính là động lòng xuân.

Bỗng dưng được thêm một ngày nghỉ, Mộc Lạp Lạp ăn cơm xong thì lại lên mạng xem phim, đến tối thì tiếp tục nằm ngủ ở trên giường, trước khi đi ngủ lại nhận được một tin nhắn ngắn của Phó Cảnh Phi.

Anh không nói gì, chỉ gửi đến một tin dự báo thời tiết ở thành phố Long.

Mộc Lạp Lạp nhũn mảy, rồi đột nhiên cảm thấy, thì ra tính cách của Phó Cảnh Phi đáng yêu như thế!

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Kẻ Thù Gặp Lại

Ngày hôm sau trước khi đến tập đoàn Thẩm thị, Mộc Lạp Lạp bỗng có một loại cảm giác như là nhớ nhà.

Trên thực tế chỉ ở chỗ này vài ngày mà thôi, nhưng dầu gì cũng là công việc đầu tiên sau khi cô sống lại, bởi vậy cho cô ký ức còn sâu sắc hơn so với những nơi cô từng làm việc kia.

Bây giờ cô cũng không biết Thẩm Văn Xương có giải thích như thế nào đối với đồng nghiệp công ty. Ngày hôm kia cô bị mang đi gần như trong toàn bộ sự trông thấy của bộ thư ký, nếu không có lời giải thích thì rất nhiều người sẽ cho rằng cô chính là người tiết lộ bí mật. Người như vậy nhất định sẽ không cách nào tiếp tục ở lại trong công ty, cho dù tiếp tục ở lại, các đồng nghiệp cũng đều ngại hành vi của cô mà không dám chung đụng với cô.

Mộc Lạp Lạp hiểu rõ, sở dĩ lúc đó Mộc Diệp làm như vậy cũng là vì ôm ý nghĩ ấy, đặt cô vào một tình cảnh khó đôi bề, cho dù Phó Cảnh Phi bảo vệ

cô, rồi đi hay tiếp tục ở lại đều không thể được đối đãi chân thành, sớm muộn sẽ bị mọi người cô lập.

Đáng tiếc, tính lằm duy nhất của ả chính là cô nắm giữ chứng cứ, chứng minh được sự trong sạch của mình.

Không biết giữa Thẩm Văn Xương và Mộc Diệp có thể nhờ vào chuyện lần này mà xảy ra chút mâu thuẫn gì hay không?

Tuy nhiên, Mộc Lạp Lạp cũng không hề nghĩ tới nhờ vào chuyện lần này để phá đi tình cảm của bọn họ. Dựa vào bản lĩnh của Mộc Diệp, không đến nỗi một nguy cơ nhỏ như vậy cũng không xử lý được.

Mộc Lạp Lạp cao hứng là lần này khiến Thẩm Văn Xương thiếu mình một món nợ ân tình, nói không chừng lúc nào đó có thể dùng đến. Hơn nữa, sau này có thể tung ra tin tức trong công ty Mộc Diệp là bàn tay đen ở phía sau màn, đây mới là thương tổn lớn nhất đối với Mộc Diệp.

Suy cho cùng, bây giờ Mộc Diệp đã quen là người đứng ở phía chiến thắng, đột nhiên bị người ta thắng một ván, nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Tức giận mới tốt. Mộc Lạp Lạp muốn từ từ khiến cho Mộc Diệp biết, chọc tới cô thì không phải có thể tránh thoát tai họa đơn giản như vậy.

Khoảnh khắc đi vào phòng làm việc, Mộc Lạp Lạp trên thực tế đã chuẩn bị gánh chịu ánh mắt cùng thái độ khác thường, nhưng tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, không có người có thái độ ác liệt đối với cô.

Ngược lại có rất nhiều người vọt tới trước: “Tôi đã nói rồi, Lạp Lạp cô mới tới có vài ngày mà thôi, sao có thể là người tiết lộ bí mật chứ? Nhất định là bị người ta hãm hại.”

“Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa không ngờ là Ric? Trước đây thật đúng là không nhìn ra lòng dạ cô ta xấu như vậy á, làm ra chuyện giá họa cho cô như thế.”

“Có điều là tổng giám đốc của chúng ta thật sự là soái nam, dễ dàng điều tra ra chân tướng, mang lại công bằng cho Lạp Lạp cô.”

Mộc Lạp Lạp bị vây quanh, cười hỏi: “Thẩm tổng đã giải thích rồi?”

“Đúng vậy, sáng sớm hôm nay tất cả mọi người nhận được tin tức Thẩm tổng gọi tới, nói chuyện hôm qua đều là hiểu lầm.”

“Lạp Lạp, sau này cô ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút nhé, nên có lòng phòng bị người. Cô vừa tới công ty cho nên không biết công ty trừng phạt rất nghiêm đối với người dám tiết lộ bí mật.”

“Cảm ơn mọi người quan tâm, sau này tôi sẽ chú ý.”

Có người hỏi Mộc Lạp Lạp: “Vậy tối hôm kia không phải cô thật sự bị nhốt chứ? Thật đáng thương, tôi nói, chắc chắn là bị hù chết.”

Mộc Lạp Lạp không thêm đề ý chút nào: “Coi như là đi ngủ sớm, không sao, bây giờ chẳng phải đã chứng minh không phải tôi làm sao, không có gì, đều đã trôi qua.”

“Lạp Lạp, con người cô thật thiện lương.”

Thiện — lương.

Mộc Lạp Lạp không ngờ rằng, lâu như vậy, trải qua hai kiếp, thế nhưng vẫn có người nói mình thiện lương.

Kiếp trước cô được nghe nhiều nhất đều là Mộc Lạp Lạp lòng dạ rắn rết như thế nào, thủ đoạn độc ác ra sao, xuống tay ác độc với em gái như thế nào, kiêu căng hà khắc, không để chung đụng.

Tóm lại, tất cả những lời nói hình dung người xấu đều gần như đổ lên trên người cô, biến cô từ đầu đến đuôi thành một người xấu bị khinh bỉ.

Thế nhưng bây giờ, những đồng nghiệp này mới quen cô không bao lâu lại hình dung cô rất thiện lương.

Cảm giác này thật phức tạp nhưng khiến cô thật vui vẻ. Dầu gì cũng tạo nên một hình tượng ban đầu tốt đẹp ở trước mặt người khác, không giống với hình tượng làm người ta không thích trong quá khứ.

Thật ra nhân duyên của cô ở kiếp trước cũng không phải là tệ, chỉ vì sống quá kiêu ngạo tùy hứng, làm theo ý mình, vô hình trung dẫn đến rất nhiều người bất mãn.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp toàn thân dựng thẳng, sẽ không tiếp tục gay gắt nữa, hoà nhã rất nhiều, kết hợp với khuôn mặt đẹp này trên thực tế rất dễ làm cho người ta yêu thích.

Cô thử dùng thái độ ôn hoà nhất chung sống với người khác, bản thân cũng thoải mái rất nhiều. Thái độ của những đồng nghiệp này chính là chứng minh tốt nhất.

Bởi vì Mộc Lạp Lạp rửa sạch oan ức, thật nhiều người chúc mừng cô, bầu không khí trong bộ thư ký nhất thời rất vui vẻ.

Ngay cả Lina lúc nào cũng mặt đen cũng lần đầu tiên nói với Mộc Lạp Lạp một câu: “Sau này làm việc cho thật tốt.”

“Ừm, chị Lina yên tâm, em biết rồi.”

“Nhưng lần này là Thẩm tổng đích thân đến làm sáng tỏ cho cô, ôi chào... Lạp Lạp, sau này cô ngàn vạn lần chú ý một chút nhé.” Có người nhắc nhở một câu.

Mộc Lạp Lạp nhướn mắt nhìn cô ta: “Sao vậy?”

“Chính là những bài học kinh nghiệm lúc trước á, đi gần Thẩm tổng quá...” Cô ta nói được nửa câu thì ngừng lại.

Bởi vì có người chậm rãi đi đến, giọng nói dịu dàng: “Tất cả mọi người đang nói cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chẳng Phải Là Diễn Trò Thôi Sao

Phòng làm việc vốn đang âm ỉ náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại, trở nên lặng ngắt như tờ.

Đề tài mọi người sôi nổi bàn luận không được tiếp tục nữa. Người vừa mới nói chuyện kia cũng che miệng lại, cố gắng làm giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của mình, cảm thấy may mắn lời vừa rồi mình còn chưa đề cập đến một cái tên, không thì lúc này thật sự bị bắt gặp tại trận.

Nếu cô ta biết mình nói những lời này ở sau lưng, có thể ngày mai sẽ bị công ty sa thải, hoàn toàn mất đi công việc này.

Nhiều người nhìn về phía người tới, ánh mắt rất khác thường, nhưng đều nhanh chóng khôi phục bình thường.

Mộc Lạp Lạp nhướn mày nhìn sang theo tiếng động, không hề ngạc nhiên nhìn thấy Mộc Diệp ở chỗ này.

Đương nhiên Mộc Diệp xuất hiện ở nơi này mới là bình thường. Mộc Diệp đang tràn đầy tự tin cho rằng có thể giả hoá cho cô, cuối cùng phát hiện cô chẳng những không có trở thành người bị tình nghi, mà còn thành công rửa sạch tội, chắc chắn sẽ rất tức giận mới đúng.

May là tất cả người biết chuyện đều sẽ không ngờ rằng thật ra là tự cô phát hiện chuyện này, bên phía Mộc Diệp chắc chắn cũng sẽ cho rằng đều là Phó Cảnh Phi điều tra ra được chân tướng.

Bây giờ Mộc Diệp tới đây, nói không chừng cũng là muốn xác định một chút tình trạng của cô ra sao?

Mộc Lạp Lạp không có chủ động chào hỏi với Mộc Diệp. Mới vừa rồi cô đang bị mọi người vây vào giữa, bây giờ sau khi Mộc Diệp đột nhiên xuất hiện hấp dẫn sự chú ý của phần lớn mọi người, Mộc Lạp Lạp liền thừa dịp lúc này lặng lẽ lui ra từ trong vòng vây.

“Mộc tiểu thư, sao cô lại tới đây? Là tới tìm Thẩm tổng à?”

“Mộc tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp.”

“Mộc tiểu thư, có muốn chúng tôi đi gọi Thẩm tổng giúp cô không?”

Thái độ nhiệt tình như vậy cũng khiến cho Mộc Lạp Lạp rất cuộc thấy được bảnh lĩnh nịnh hót của bọn họ.

Làm bạn gái của Thẩm Văn Xương, Mộc Diệp đương nhiên sẽ được nhận thức là bà chủ tương lai ở đây. Đại đa số nhân viên đều chỉ biết tìm cách nịnh bợ Mộc Diệp, tận lực thân cận ả một chút, có thể có được sự tán dương của ả là tốt nhất. Dù sao chỉ cần ả thuận miệng nói lời hữu ích ở bên tai Thẩm tổng thì sự nghiệp của bọn họ liền có thể có thay đổi.

“Không cần đâu, hôm nay tôi không phải đến tìm Văn Xương.” Giọng nói của Mộc Diệp rất thân thiện, không chút đáng về bà chủ.

Ngay sau khi Mộc Diệp nói ra những lời này, trong lòng Mộc Lạp Lạp lộ bộ một cái, lập tức đoán được mục đích tới đây hôm nay của Mộc Diệp.

Quả nhiên lúc có người hỏi mục đích tới của ả, ánh mắt của Mộc Diệp nhìn một vòng chung quanh trong phòng làm việc, cuối cùng rơi xuống trên người Mộc Lạp Lạp ở phía sau cùng trong đám người.

Ả đưa ngón tay ra, chỉ về phía Mộc Lạp Lạp: “Tôi tới... tìm cô ấy.”

Mộc Diệp trong ánh mắt đang trở nên kinh ngạc của mọi người, mặt mỉm cười đi về phía Mộc Lạp Lạp, sau đó dừng lại bên cạnh cô, lập tức thân thiết kéo cổ tay của cô: “Mọi người chắc chắn không biết, Lạp Lạp là chị gái của tôi.”

Vừa khéo, hai người đều họ Mộc.

Tuy rằng dáng dấp không quá giống, khí chất của hai người cũng hoàn toàn tương phản, nhưng nếu là lời chính miệng Mộc Diệp nói ra, tất nhiên mọi người sẽ không nghi ngờ.

Có người nói: “Té ra Lạp Lạp là chị của Mộc Diệp sao? Nói vậy Lạp Lạp cũng quen Thẩm tổng của chúng ta ư?”

Mộc Lạp Lạp thật sự không lời nào để nói đối với lời của người này, lại không thể nói cái gì, chỉ có thể cười gượng hai tiếng: “Đúng thế.”

Chiều này của Mộc Diệp làm thật đẹp, đột nhiên tuôn ra quan hệ chị em của hai người bọn họ, trong lúc đó cũng vô tình khiến cho Mộc Lạp Lạp biến thành một cá nhân liên quan.

Thậm chí ngay chuyện bị hoài nghi lần này, nói không chừng cũng sẽ có người động não mở ra ngõ vực, rốt cuộc bởi vì Mộc Lạp Lạp là thân thích của Thẩm tổng nên mới đi cửa sau, không có trách tội cô.

Trong khoảnh khắc đó Mộc Lạp Lạp nuốt chút nữa nghiêng nát răng, móng tay dùng sức bấm vào lòng bàn tay mới không khiến cho mình bùng nổ.

Hành động này của Mộc Diệp lần nữa phá hư hết quan hệ của Mộc Lạp Lạp với các đồng nghiệp xung quanh. Sau này mọi người đều mang theo thành kiến nhìn cô, bởi vì cô có bối cảnh, người như vậy dĩ nhiên chỉ có thể tôn kính đối đãi, không thể thật tình đối đãi.

Có lẽ Mộc Diệp cũng biết tình cảnh của ả ở trong công ty, mọi người biểu hiện ngoài mặt tôn kính, trên thực tế mỗi người đều có cảm giác khoảng cách với ả.

Nhưng Mộc Diệp không làm việc ở nơi này nên không có tổn thất gì. Trái lại Mộc Lạp Lạp sau này vẫn phải tiếp tục ở đây, cách làm này của Mộc Diệp đã khiến Mộc Lạp Lạp tách rời với mọi người chung quanh.

Thật sự là kẻ hay.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp không ngừng cười nhạt, ngoài mặt còn phải giả vờ tỉnh táo chào hỏi, nhất là Mộc Diệp bỗng nhiên nhiệt tình kéo tay của cô như vậy, khiến cho cô toát mồ hôi lạnh.

“Chị, hôm qua thật sự oan ức cho chị.” Mộc Diệp đáng vẻ rất khó chịu. “Em bảo đảm sau này sẽ không để cho chị ở đây chịu một chút uất ức gì nữa!”

Mộc Lạp Lạp dám cam đoan sau khi Mộc Diệp nói ra những lời này, ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh nhìn cô đều vô hình trung thay đổi.

Lòng không ngừng kêu khổ, nhưng Mộc Lạp Lạp rất bình tĩnh nhìn Mộc Diệp, nở nụ cười: “Em gái, em đang nói cái gì vậy? Chị cũng không có chịu uất ức gì, em đừng suy nghĩ nhiều, luôn suy nghĩ quá nhiều sẽ rất mệt mỏi.”

Mộc Diệp không tiếp lời, ngược lại quay qua dặn dò những đồng nghiệp khác.

Mộc Lạp Lạp đứng ở bên cạnh vẫn duy trì độ cong nụ cười không thay đổi, nhìn Mộc Diệp biểu diễn.

Thật ra trong lòng cô đang nghĩ: với kỹ năng diễn xuất này, cô có thể cho ả 99 điểm, còn 1 điểm không cho là vì sợ ả quá kiêu ngạo.

Nhưng Mộc Diệp cũng không ở chỗ này quá lâu, sau khi ả dặn dò một vòng thì buông Mộc Lạp Lạp ra, quay sang cô vẫy vẫy tay, giọng nói thân thiết đến mức giống như quan hệ của hai người thật sự tốt: “Chị, em đi trước, có chuyện gì thì nhất định nhớ gọi điện thoại cho em.”

Hừ!

Rốt cuộc Mộc Diệp cũng rời khỏi, Mộc Lạp Lạp hít sâu một hơi, cô mới không có ngu để cho quỷ kế của Mộc Diệp thực hiện được như vậy.

Chẳng phải là diễn kịch sao, ai mà không biết chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Diễn Xuất

Chẳng phải là diễn kịch sao, ai mà không biết diễn chứ?

Mộc Lạp Lạp nhắm mắt, khi mở ra lại thì làm cho mặt mình đều là ưu thương.

Có người chú ý tới về mặt cô thay đổi, tuy rằng tất cả mọi người đang trong nỗi kinh ngạc đối với quan hệ chị em của Mộc Lạp Lạp cùng Mộc Diệp, nhưng đã có tâm tư bén nhạy chuẩn bị bắt đầu tiến hành hành động ôm đồm.

Dù sao thì Mộc Lạp Lạp cũng là chị gái của Mộc Diệp, dựa vào quan hệ của cô và Thẩm tổng, chỉ cần lấy lòng cô là chắc chắn có thể sẽ có chỗ tốt không tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên còn có một số người trước đây từng nói một ít chuyện ngòi lê đôi mách về Mộc Diệp, bây giờ thật sự thấp tha thấp thỏm, sợ Mộc Lạp Lạp ra mặt thay em gái.

Nếu Mộc Lạp Lạp biết được ý nghĩ của bọn họ, nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười dài. Ra mặt thay Mộc Diệp? Cô không có đích thân chăm đầu vào lửa coi như là tốt rồi.

“Lạp Lạp, thật không ngờ rằng cô lại là chị gái của Mộc Diệp đó? Tuy cũng họ Mộc nhưng thật sự làm người ta giật mình.”

“Lạp Lạp, sao nhìn cô không mấy vui vẻ? Không thoải mái sao?”

Mộc Lạp Lạp nặn nặn, nặn nửa ngày cuối cùng cũng khiến hốc mắt mình đỏ một chút.

“Thật ra chúng tôi không phải là chị em ruột.” Giọng của cô đau buồn, vô cùng thương cảm.

Không phải là chị em ruột?

Các đồng nghiệp bộ thư ký tò về nội dung tin tức lấy được sáng sớm hôm nay thật sự quá lớn, bọn họ sắp chịu không nổi rồi!

“Đúng vậy, mấy năm trước sau khi mẹ tôi qua đời thì Mộc Diệp và mẹ cô ta mới gả cho ba của tôi. Cho nên quan hệ của tôi và Mộc Diệp nói thế nào đây, không quá thân cận, cô ta bình thường đối với người chị này đây... Haiz.”

“Nhưng hai người các cô nhìn có vẻ quan hệ tốt vô cùng mà?”

“Tuy rằng cơ hội ở chung không nhiều lắm, nhưng nói thế nào thì cũng là chị em mà, chẳng qua tất cả mọi người có cuộc sống của mình, sẽ không thường gặp mặt, hơn nữa, dù sao cũng rất nhiều chuyện không đơn giản như các người thấy vậy.”

“Vậy các cô không có quan hệ máu mủ à?”

“Thật ra, có. Chúng tôi không cùng mẹ mà thôi.”

Mộc Lạp Lạp âm ờ nói, cố ý làm cho người ta càng muốn đi tìm kiếm bí mật trong đó.

Cùng cha không cùng mẹ? Mấy năm trước sau khi mẹ của Mộc Lạp Lạp qua đời, mẹ con Mộc Diệp mới vào nhà của Mộc Lạp Lạp?

Người ngu đi nữa cũng có thể suy nghĩ ra thâm ý trong này. Rất rõ ràng, cha của Mộc Lạp Lạp lạc lối nhiều năm, đến khi vợ lớn qua đời thì bên kia mới có cơ hội leo lên.

Trên cái thế giới này, trừ tiểu tam ra, có lẽ tất cả phụ nữ đều chán ghét tiểu tam, vì vậy trong ánh mắt mọi người nhìn Mộc Lạp Lạp đều mang theo chút thông cảm.

Nghe được bát quái giật cả mình, ngày hôm nay người của bộ thư ký đều quyết định thoải mái lòng tò mò trước rồi mới đi xử lý công việc làm mãi không xong.

“Hơn nữa các người nhất định cho rằng tôi đến đây là bởi vì Thẩm tổng chứ gì? Trên thực tế tôi và Thẩm tổng không hề gặp mặt qua, Mộc Diệp rất không muốn tôi quen biết Thẩm tổng. Tôi tới đây làm việc cũng là ngẫu nhiên, Mộc Diệp hẳn là không biết trước. Có lẽ đột nhiên biết tôi làm việc ở chỗ này, cho nên mới tới chứ gì?”

Mộc Lạp Lạp lộ ra một nụ cười buồn bã: “Ngay cả số điện thoại của Mộc Diệp là gì tôi cũng không biết, chớ đừng nói chi là Thẩm tổng. Hôm qua tôi bị nhốt lâu như vậy, sau khi đi ra Thẩm tổng cũng đều là giải quyết việc công, nhiều cổ đông đều ở bên cạnh nhìn.”

Cô vừa nói vừa lấy ra điện thoại di động của mình cho người bên cạnh nhìn danh bạ điện thoại một chút. Bên trong điện thoại ít đến thấy thương, căn bản không có bạn bè, ngoại trừ số điện thoại của đồng nghiệp mới quen thì cũng chỉ có của Phó Cảnh Phi cùng với một số người xung quanh, như là vệ sĩ và thư ký chẳng hạn.

Ngược lại không có của Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương.

Ánh mắt người xung quanh nhìn Mộc Lạp Lạp từ từ trở nên đồng cảm. Mộc Lạp Lạp cũng không đi quản rớt cuộc bọn họ suy nghĩ cái gì, có lẽ có người sẽ cảm thấy quan hệ giữa hai chị em không tốt, cũng có người sẽ nghĩ Mộc Diệp không muốn cho chị gái của mình quen biết Thẩm Văn Xương, cũng có người sẽ tâm đắc lấy làm lạ vì Mộc Diệp là con gái của tiểu tam. Mặc kệ nghĩ cái gì, chỉ cần bọn họ tạm thời không chú ý tới quan hệ chị em giữa Mộc Lạp Lạp và Mộc Diệp, cũng không cảm thấy Mộc Lạp Lạp được đặc quyền là đủ rồi.

Nói cho cùng, nếu thật sự có giúp đỡ của Thẩm tổng ở chính giữa, Mộc Lạp Lạp không chỉ là đến bộ thư ký làm nhân viên bình thường, hơn nữa chỉ với

bằng cấp của Mộc Lạp Lạp, tới nơi này cũng là đủ rồi.

Tạm thời loại trừ hiềm khích trong lòng mọi người, Mộc Lạp Lạp phát hiện thái độ của bọn họ đối với mình cũng không có biến hoá lớn, có lẽ còn có người yên lặng thông cảm cô.

Hơn nữa hôm nay Mộc Lạp Lạp đều nói thật, bất quá chỉ thêm mắm dặm muối một chút, cường điệu hoá hiệu quả kịch tính, dễ dàng khiến người ta tín nhiệm hơn.

Nên diễn cũng đã diễn xong, Mộc Lạp Lạp không định nói tiếp. Có đôi khi nói nhiều trái lại không tốt, giữ lại chút dư âm khiến người ta suy nghĩ sâu xa, mới có thể tạo được hiệu quả tốt nhất.

Tất cả mọi người ai đi đường nấy làm việc, Mộc Lạp Lạp ngồi ở bàn làm việc, sắc mặt trở nên bình tĩnh.

Cô biết Mộc Diệp hận cô, nhưng hận đến bất cứ lúc nào cũng nghĩ đến chà đạp cuộc đời của cô, bản thân Mộc Lạp Lạp cũng rất hết ý.

Nhưng so với kết quả ả hại chết cô ở kiếp trước, những chuyện này đều vẫn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Tâm địa của Mộc Diệp vĩnh viễn còn muốn ác độc hơn so với tưởng tượng của cô, cho nên muốn báo thù thì tuyệt đối không thể lơ là.

Kiếp trước bị Mộc Diệp hại chết, đây là ký ức Mộc Lạp Lạp khó có thể quên được, cũng là chấp niệm từ khi cô sống lại cho tới bây giờ. Nếu như không xua tan mối chấp niệm này, kiếp này cô cũng sẽ không sống vui sướng được.

Sau lần tới này thì Mộc Diệp có một khoảng thời gian rất dài không xuất hiện nữa, khiến cho cuộc sống của Mộc Lạp Lạp tạm thời bình tĩnh lại.

Nhưng Mộc Lạp Lạp liên lạc qua một lần với Ngôn Viễn, hai người bày ra kế hoạch cận kề làm thế nào cướp đoạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi.

Trong quá trình đó Mộc Lạp Lạp hữu ý vô ý đề cập đến quan hệ của Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương, mãi đến khi phát hiện về mặt Ngôn Viễn khác thường thì mới ngừng lại kích thích.

Tiến hành đầu vào đẩy kế hoạch của mình, buổi sáng nào đó Mộc Lạp Lạp xem lịch thì phát hiện, Phó Cảnh Phi đã xuất ngoại gần một tuần.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Về Nước

Đương nhiên là Mộc Lạp Lạp không cách nào lãnh hội được một tuần này Phó Cảnh Phi xuất ngoại, đối với người đồng hành mà nói là có bao nhiêu dày vò.

Tất cả công việc đều bị dồn nén cao độ, mỗi khảo sát, hội nghị, đàm phán đều chỉ có thời gian cực kỳ ngắn, hành trình chật chội, ngay cả trợ lý bình thường nhất cũng sắp ăn không tiêu.

Nhưng bọn họ cũng chưa phải là mệt nhất, bởi cho dù bận rộn nhưng cũng chỉ phụ trách chuẩn bị công việc vật vãnh trước.

Người cực khổ nhất đương nhiên là ông chủ Phó Cảnh Phi của bọn họ. Anh ngựa không dừng vó chạy khắp bốn quốc gia Châu Âu, thời gian ở mỗi quốc gia đều bị rút đến ngắn nhất. Ngoại trừ đối phó với lộ trình dọc đường không ngừng, tất cả thời gian cá nhân còn lại đều lấy ra.

Trong gần một tuần lễ anh ở đây đều chỉ là mở cuộc họp cùng với các quốc gia khác, tổng cộng tiến hành bảy tám cuộc, lại càng không nói đến những đàm phán lời lẽ sắc bén khác.

Làm đệ nhất thư ký, Khương Nghị duy trì khí thế mặt lạnh trước sau như một, không sợ hãi đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Nhưng trên thực tế trong lòng anh ta nhỏ nước bọt một lần lại một lần, cuối cùng nể mặt tiền lương kết xù mà tiếp tục nhẫn nại cuộc sống bận rộn không phải của người.

Lần đi công tác này có thể nói là nhốn nháo hoang loạn, cũng may tố chất của mọi người đều không thấp, thành công đối phó với mọi vấn đề có thể xuất hiện, thật sự trước cuối tuần đã hoàn thành đầu đuôi mỗi một kế hoạch.

Đặc biệt là Phó Cảnh Phi với tư cách người lãnh đạo, có thể nói là phương thức lãnh đạo giang sơn vững vàng, trong đôi mắt đen quuyền rũ kia chỉ có lãnh đạm cùng bình tĩnh.

Cuối cùng khi đám người bọn họ hạ cánh thì giờ địa phương vừa mới mười giờ tối thứ sáu.

Người thường không cách nào biết được lý do chuyến đi lần này vội vàng là vì cái gì, Khương Nghị là thư ký đương nhiên biết rất rõ ràng.

Cho nên sau khi máy bay hạ cánh, anh ta rời đi trước để an bài xe đưa Phó Cảnh Phi đi.

Mọi người nhìn ông chủ vóc người cao ngất, toàn thân tây trang màu đen ngồi xe rời khỏi, đều hiếu kỳ vây quanh Khương Nghị.

“Khương Nghị, đây là tình huống gì vậy?”

“Luôn cảm thấy cậu biết chút tin tức nội tình, chuyến đi lần này ông chủ vội vã như thế rốt cuộc là vì cái gì?”

“Đúng vậy, tôi cá là ông chủ nhất định gấp gáp trở về làm gì đó.”

Những người thanh niên này đều có khiếu trên thương trường, đều tốt nghiệp từ những trường đại học hàng đầu thế giới, tuổi còn trẻ nhưng đã đứng ở cấp trên của đế quốc thương nghiệp, thời điểm bọn họ thao túng con số thì khiến cho kẻ địch run sợ trong lòng, mà bây giờ nhàn rồi mọi người đều vô cùng nhàn chuyện.

“Muốn biết? Đi hỏi tổng giám đốc là được rồi.” Khương Nghị mặt không đổi sắc, ngũ quan của anh ta thanh tú, thế nhưng luôn nghiêm mặt, đáng vẻ rất không dễ tới gần. Tuy nhiên người quen đều biết anh ta chỉ là mặt tê liệt điển hình mà thôi, thật ra thì nội tâm nhiệt tình như lửa.

“Xi, đừng hẹp hòi như vậy mà, trước kia tôi có nghe nói qua, tổng giám đốc có bạn gái phải không?”

Khương Nghị liếc qua: “Muốn tôi gọi điện thoại cho tổng giám đốc, để anh ấy đích thân nói cho cậu biết không?”

Người hỏi rốt cuộc cũng ngậm miệng.

Dù sao chuyện riêng tư của ông chủ nên ít đàm luận một chút vẫn tốt hơn. Khương Nghị tin tưởng vào đạo lý này.

Mà giờ khắc này Mộc Lạp Lạp không có nhận được tin tức nói Phó Cảnh Phi đã trở về từ trước, cho nên cô cũng không biết.

Lúc này cô đang ở trong một khu giải trí xa hoa của thành phố Long, tất cả đồng nghiệp bộ thư ký đều đang chơi ở đây.

Vì là sinh nhật của một đồng nghiệp, mà người đồng nghiệp này khuôn mặt nhỏ nhắn, ngực cao, eo nhỏ, chân dài kết giao với một bạn trai có tiền, nghe nói là một phú nhị đại*, gần đây theo đuổi rất căng, biết sinh nhật của đồng nghiệp, muốn mời tất cả người trong bộ đi ăn.

(*phú nhị đại: con nhà giàu đời thứ hai)

Thật ra Mộc Lạp Lạp từ chối. Sau khi cô sống lại cũng không hề tới chỗ này nữa. Có lẽ cũng bởi vì kiếp trước chơi rất nhiều, bây giờ đã mất đi kích thích.

Nhưng không thể chối từ thịnh tình của người khác, hơn nữa lần này bởi vì có người mời khách, hầu như tất cả đồng nghiệp đều đồng ý đi, và lại là chỗ tương đối sang trọng ở thành phố Long, mọi người càng hăng hái.

Mộc Lạp Lạp gần như là bị bắt tới chỗ này. Vừa mới tan tầm, vị phú nhị đại kia liền gọi một người bạn, đưa tất cả hơn mười người của bộ thư ký đến khu giải trí.

Cô bị động nhận lấy tất cả sắp xếp, bao gồm ngồi cùng xe với ai, ngồi xe của ai.

Ở trên xe, Mộc Lạp Lạp trước tiên gọi một tin nhắn cho chú Phó, nói cho ông ấy biết hôm nay cô không về ăn cơm tối, sẽ về trễ chút.

Dĩ nhiên là chú Phó không thể nói cái gì, chỉ hỏi âm thầm dò đơn giản, bảo cô chú ý an toàn.

“Hey, sao Lạp Lạp và Lư Hi hai người không hăng hái lắm vậy?” Người nói chuyện là Khuru Đình, rất sôi nổi trong bộ thư ký, là người trong mười chuyện ngồi lê đôi mách thì có tám là do cô ta khơi dậy. Trên chiếc xe này, ngoại trừ tài xế ra thì có ba người ngồi, Mộc Lạp Lạp, Khuru Đình và Lư Hi trợ lý của Lina – người bị Mộc Lạp Lạp liệt vào đối tượng nghi ngờ trước kia. Lư Hi là một người thiên về tính tình trầm lặng, không thích nói lắm, cho nên bầu không khí trên xe căn bản đều là Khuru Đình thúc đẩy.

Lư Hi là trời sinh tính cách buồn buồn, cũng là cô gái rất bình thường, cho nên chỉ xấu hổ nói một câu: “Không sao, các cô vui vẻ là được rồi.”

Mộc Lạp Lạp chỉ đơn giản không có hứng thú với vui chơi, nhưng cũng không muốn làm mất mặt mũi của người mời, cho nên nặn ra nụ cười, nói: “Tôi đang đói bụng, chờ khi tôi ăn no thì có hăng hái.”

Người lái xe là người bạn của vị phú nhị đại kia, đáng đáp rất bình thường, nhưng ăn mặc khá một chút. Mộc Lạp Lạp nhìn lướt qua sơ sơ, chỉ cảm thấy đồng hồ trên tay y rất có phẩm vị.

Lúc ấy Khuru Đình xưng phong ngồi ở ghế lái phụ, còn thật nhiệt tình nói chuyện phiếm với người đàn ông. Nhưng cô ta không có chú ý tới, ánh mắt của người đàn ông luôn hữu ý vô ý xuyên qua kính chiếu hậu, đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Trên Đường Đi

“Các cô đều là đồng nghiệp của Vũ Tây à? Cùng một bộ?” Người đàn ông lái xe mở miệng hỏi một câu.

Khuru Đình là một cô gái đáng đáp rất xinh đẹp, nhưng trên mặt trang điểm rất dày, khiến cho nhiều người hoài nghi gương mặt dưới trang điểm tinh xảo rốt cuộc là như thế nào. Tuy nhiên tính cách cô ta rộng rãi, rất hay nói, khiến bầu không khí lúc này không đến nỗi quá lúng túng.

Mà Vũ Tây chính là cô nàng nữ thần bị vị phú nhị đại kia theo đuổi, một cái nhăn mày một tiếng cười đều là tiểu mỹ nhân điển hình.

Tuy nhiên bây giờ rất nhiều mỹ nữ tựa tựa nhau, mới nhìn thì xinh đẹp, nhìn lâu sẽ chán. Có lẽ ngay cả cô nàng Vũ Tây kia cũng biết vị phú nhị đại này đối với mình cũng chỉ là nhiệt tình nhất thời, cho nên không chút kiêng dè hưởng thụ sự bỏ ra của đối phương.

Khuru Đình trả lời: “Đều cùng bộ, cho nên Vũ Tây sinh nhật mới gọi tất cả chúng tôi.”

Người đàn ông gật đầu, lực chú ý lại lần nữa lặng lẽ dời đến trên kính chiếu hậu.

Mộc Lạp Lạp ngồi rất yên lặng, tay chống má, tóc đen mềm mại rũ xuống gò má, mặt mũi đẹp rực rỡ.

Khuôn mặt của cô như là hoa thược được nong nhiệt, nở rộ nổi bật trong đám người, rất ít người không chú ý đến cô, bộ dáng gọi cảm rất quyến rũ.

Lại thêm từ nhỏ hoàn cảnh sống sung túc, trên người cũng có một vẻ cao quý, hơi xa cách, càng thêm cuốn hút.

Cô không giống với nhiều cô gái xinh đẹp đại trà, có một phong cách riêng, có dáng vẻ cùng ngũ quan rất riêng biệt, khiến cho người ta liếc mắt nhìn đều khó quên.

Đây là những gì toả ra từ trong xương cốt, cho dù bây giờ cô không ăn mặc lộng lẫy như quá khứ, chỉ ăn mặc quần áo đi làm đơn giản mà thôi.

Lần trước Phó Cảnh Phi thật sự phái người đưa quần áo tới Phó gia. Những bộ quần áo đó đều rất đẹp, nhưng kiểu dáng lại làm cho Mộc Lạp Lạp có thói quen ăn mặc tùy hứng có phần không thể tiếp nhận được.

Đều quá đơn giản, tuy những bộ quần áo đó được cắt may đến không thể xoi mói, mỗi một đường kim mũi chỉ đều mườì phân vẹn mườì, nhưng Mộc Lạp Lạp cảm thấy có phần không phù hợp với phong cách ăn mặc trong quá khứ của cô.

Tuy rằng từ sau khi sống lại, cách ăn mặc của cô dường như hoàn toàn khác với trong quá khứ.

Trước kia Mộc Lạp Lạp ăn mặc làm thế nào để bắt được sự chú ý của người khác, thậm chí có chút phong cách phương Tây, trên phương diện ăn mặc càng lớn mật. Dựa vào khuôn mặt xinh xắn cùng dáng người đẹp, bất kể mặc như thế nào, kết quả cuối cùng cũng đều đẹp mắt.

Bây giờ cô nghĩ mình phải làm việc, không thể tùy tiện quần áo gì cũng mặc lên người như quá khứ, chỉ mặc một số kiểu dáng khiêm tốn và nhã nhặn, nhưng chi tiết vẫn khác nhau, có thể nhìn ra rất nhiều cảm hứng thiết kế.

Giống như chiếc áo sơ mi ngày hôm đó bị chú Phó làm ướt nước, cho dù nút áo cài kín nhưng vẫn từ trong đường cắt may của chiếc áo lộ ra vẻ khêu gợi.

Thế nhưng tất cả quần áo trước đây của cô đều bị Phó Cảnh Phi phái người đem đi, lấy lý do là lỗi thời không thích hợp.

Lúc ấy Mộc Lạp Lạp nghe nói có quần áo mới, vốn rất là vui vẻ, nhưng sau khi nhìn thấy những quần áo này đơn giản đến cực điểm thì kết quả trong nháy mắt có loại cảm giác hoài nghi khiêu thầm mỹ của Phó Cảnh Phi.

Rõ ràng người đàn ông này tùy tiện mặc áo sơ mi cũng đẹp vô cùng...

Cho nên lúc này quần áo trên người Mộc Lạp Lạp là do Phó Cảnh Phi phái người đưa đến Phó gia. Trong mùa thu, áo sơ mi màu đen phối hợp với quần jean lưng cao, túi xách màu vàng sáng, thật ra chúng đều là những sản phẩm đơn giản, nhưng được Mộc Lạp Lạp phối hợp theo xu hướng, hơn nữa vóc dáng của cô thật sự rất được, nhất là đôi chân vừa dài lại thẳng, đường cong bắp chân mượt mà, hấp dẫn một cách khó hiểu.

Trong quá khứ, cô quen với cảm giác bị người chú ý, bây giờ thật sự muốn cô ăn mặc hoà lẫn vào trong đám người cô cũng không quen lắm, nhưng cũng không hề thích chơi nổi như quá khứ.

Người đàn ông lái xe liếc vài lần thì rốt cuộc mở miệng hỏi: “Sao hai vị ở phía sau không nói chuyện?”

Lưu Hi lại hơi xấu hổ, có lẽ là cô ta không biết làm thế nào chung đụng với đàn ông, tuy rằng đáng đáp có chút bình thường, nhưng đáng về hai gò má đỏ bừng cũng thật đáng yêu.

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ một chút, lên tiếng hoá giải ngưng ngừng: “Cô ấy say xe, tôi thì đói.”

Khuru Đình nghiêng mặt qua nhìn Mộc Lạp Lạp: “Lạp Lạp, cô thật đúng là một kẻ tham ăn, người mỗi ngày ăn nhiều nhất ở trong phòng làm việc chính là cô, nhưng cô vẫn không mập ra một chút nào.”

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai nói giỡn: “Thật ra tôi lén lút chơi thể thao, chỉ là các cô không biết thôi.”

Người đàn ông kia chen lời: “Ồ? Lạp Lạp, cô bình thường chơi thể thao gì?”

Khuru Đình cũng hỏi: “Không nhìn ra Lạp Lạp cô còn thích chơi thể thao?”

Đối với người đàn ông tự gọi cô là Lạp Lạp một cách quen thuộc như thế, Mộc Lạp Lạp chọn lựa không để ý tới.

“Ừm, lúc rảnh rỗi thì đánh tennis một chút.” Đương nhiên đó là lúc còn ở Mộc gia. Phía sau biệt thự Mộc gia có một sân tennis, khi đó Mộc Lạp Lạp thường hẹn huấn luyện viên tới đánh vài ván.

Nhưng sau khi bị đuổi ra thì không có chơi nữa. Phó Cảnh Phi thì không có hứng thú đối với môn thể thao này, trong sân sau chỉ có hồ bơi và sân bóng rổ.

Người đàn ông nói: “Thật có duyên, tôi thỉnh thoảng cũng đánh tennis.”

“Thượng Kha, anh muốn hẹn Lạp Lạp cùng chơi thể thao ư?” Khuru Đình tò mò hỏi.

Người đàn ông, cũng chính là Thượng Kha, cười nói: “Nếu Lạp Lạp đồng ý, chúng ta có thể hẹn cuối tuần.”

Mộc Lạp Lạp lễ phép từ chối: “Tôi gần đây đều không có thời gian, rất lâu rồi không có đánh.”

Vừa nói chuyện, nhanh chóng đã đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Vạch Trần

Thượng Kha trái lại vẫn rất ga lăng, xuống xe mở cửa xe cho các cô gái. Lúc Mộc Lạp Lạp xuống xe, cánh tay y lơ đãng đụng phải cô.

“Xin lỗi.”

Mộc Lạp Lạp lắc đầu: “Không sao.”

Anh chàng phú nhị đại theo đuổi Vũ Tây bao một gian phòng lớn nhất, xa hoa nhất ở khu giải trí này, mười mấy người ở bên trong quả thật rộng rãi.

Mọi người vốn sau tan tằm mới tới, đến đây cũng đã trời tối, anh chàng phú nhị đại còn đặc biệt gọi một cái lẩu đến. Một đám người dĩ nhiên liền lao vào cái lẩu, vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay là sinh nhật Vũ Tây, đương nhiên là như chúng tinh phùng nguyệt, mà những người được mời cũng đều mua quà tặng, trên mặt Vũ Tây đều là nụ cười hạnh phúc.

Cô ta mặc áo đầm ngắn màu xanh biển, tràn đầy vui vẻ. Anh chàng phú nhị đại luôn xoay chuyển xung quanh cô ta.

Lúc ăn lẩu, Mộc Lạp Lạp vô cùng chuyên tâm, ngoại trừ thỉnh thoảng đáp trả mấy câu, đa số thời gian đều là nhìn chăm chăm đồ ăn.

Cũng không biết lúc nào, bên cạnh cô đã đổi thành Thượng Kha, không ngừng nói chuyện với cô.

Mộc Lạp Lạp không nói lời nào, cô ăn rất chuyên tâm. Và lại cũng đã quen ở Phó gia khi ăn cơm cùng Phó Cảnh Phi thì rất yên lặng, lúc này bị người không ngừng quấy rối, rất bất đắc dĩ, nhưng lại không thể cự tuyệt.

Cho nên trong toàn bộ quá trình, Mộc Lạp Lạp vẫn miễn cưỡng tươi cười.

Cuối cùng ăn xong cơm tối, anh chàng phú nhị đại lại mua rất nhiều món tráng miệng ngọt cùng ăn, và còn mua rất nhiều rượu – rượu vang, rượu

whiskey, rượu sâm panh bày đầy bàn.

Đặc biệt là bánh ga-tô đặt ở ngay chính giữa, có đến ba tầng, bên trên còn dựng ý để búp bê mô hình Vũ Tây.

Mộc Lạp Lạp trầm suy nghĩ, anh chàng phú nhị đại này rất dễ tâm đối với Vũ Tây, chỉ là bộ dáng hơi khó coi một chút...

Đa số bạn bè của anh chàng phú nhị đại đều là người có tiền, cho dù chỉ là tiêu xài dựa vào tiền của gia đình nhưng vẫn là kẻ có tiền. Cho nên hiện trường hôm nay sẽ có một số người lòng ôm ý nghĩ tìm chàng rể rùa vàng, đều cố gắng trang điểm, quả thật trở thành cuộc thi sắc đẹp.

Kẻ có tiền đều rất biết chơi, cách chơi cũng vô cùng nhiều, các loại các dạng trò chơi giúp vui luân phiên diễn ra, ngay cả Lưu Hi luôn hướng nội cũng tham gia.

Nhưng Mộc Lạp Lạp không mấy vui vẻ.

Nguyên nhân chính là Thượng Kha ở bên cạnh. Nếu cho đến bây giờ còn không biết ý nghĩ của Thượng Kha, Mộc Lạp Lạp thật sự là ngu.

Cô còn từ trong mắt Thượng Kha nhìn ra, ý đối với cô cảm thấy rất hứng thú.

Hơn nữa, có lẽ là bản chất của người có tiền, luôn cảm thấy người mình nhìn trúng tất sẽ được.

Tuy rằng lúc ban đầu Thượng Kha cho Mộc Lạp Lạp ấn tượng coi như không tệ, nhưng dưới cái loại ánh mắt không hề che giấu hứng thú của y, trong lòng Mộc Lạp Lạp đã treo lên bảng hiệu cảnh giác thật cao.

Cô không phải lần đầu tiên gặp được tình huống như thế này, rất nhiều người đã từng bày tỏ hứng thú đối với cô, đa số đều giống như bây giờ, chỉ là thấy sắc này lòng tham.

Hơn nữa Mộc Lạp Lạp không hiểu nổi cuộc sống của bọn họ? Gặp phải người phụ nữ vừa lòng, nếu như đôi bên đều đồng ý thì chơi một cuộc chơi giữa người trưởng thành, đến lúc thì mỗi người mỗi ngả.

Tiếc là cô đối với việc này luôn đi đường vòng. Hướng chỉ mặc cho Thượng Kha ôm thái độ gì đối với cô, muốn chơi một chút cũng được, định phát triển lâu dài cũng được, Mộc Lạp Lạp đều sẽ chọn tránh xa một chút.

Sau khi bầu không khí dần dần lên cao, có một phú nhị đại mắt xéch ngâm điều thuốc, đưa mắt đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp, có lẽ cũng chú ý tới cô.

Đêm nay cô luôn áp dụng cách yên lặng, giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của mình, nhưng rất rõ ràng không có hữu dụng.

“Người đẹp, em tên gì? Cũng là đồng nghiệp của Vũ Tây ư?” Y lách lư thân thể đi tới gần, gần như là rống lên trong tiếng nhạc xung quanh.

Nhưng Thượng Kha đứng lên từ bên cạnh Mộc Lạp Lạp, ghé vào lỗ tai y nói mấy câu, đối phương dùng loại ánh mắt vô cùng mờ ám quan sát Mộc Lạp Lạp vài lần, rồi lách lư thân thể rời đi.

“Lạp Lạp.” Thượng Kha khẽ cười một cái, nhích đến gần Mộc Lạp Lạp, hơi thở gần như phun trên mặt cô.

“Hả?” Mộc Lạp Lạp không dấu vết ngồi nghiêng sang bên cạnh một chút.

“Không uống rượu à? Hát thì sao?”

Hơi thở mang theo mùi rượu khiến Mộc Lạp Lạp vô thức nhú mày: “Xin lỗi, anh từ từ chơi đi, tôi muốn đi ra ngoài một lát.”

Thượng Kha nhú mày, không có can Mộc Lạp Lạp.

Rời khỏi phòng bao âm ỉ, Mộc Lạp Lạp định gọi một tin nhắn cho những người khác, nói cho bọn họ biết mình đi về trước.

Loại vui chơi này cô đã thử nghiệm quá nhiều. Trước kia cả đêm hát hò uống rượu, xa hoa đòi truy cũng không phải là chưa có thử qua, nhưng bây giờ không thể nào hứng nổi.

Đến phòng vệ sinh rửa mặt, đêm nay cô chỉ uống chút rượu lúc mới vừa bắt đầu nên vẫn duy trì tỉnh táo, có thể tự mình về, hướng chỉ người mà Phó Cảnh Phi phái tới bảo vệ cô cũng đều chờ ở bên ngoài.

Nhưng sau khi đi ra từ phòng vệ sinh, đi qua phòng bao, Mộc Lạp Lạp liền thấy Thượng Kha đứng ở cửa.

Y nhìn vẫn có vài phần phong độ, cũng không đến nỗi quá quần là áo lượt.

Nhìn thấy Mộc Lạp Lạp đi ra, y lập tức bước đến gần cô.

“Thượng Kha, sao anh đi ra? Xin lỗi, tôi cần phải về trước...”

Thượng Kha tới gần Mộc Lạp Lạp, trong mắt có ý cười ngả ngớn: “Mộc, Lạp, Lạp, cái người bị đuổi ra khỏi Mộc gia kia?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Bạt Tai

Những lời này khiến Mộc Lạp Lạp vốn dậm bước đi bỗng dừng lại, cô cứng ngắc tại chỗ, vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Lúc vừa nhìn thấy cô là tôi đã cảm thấy quen quen, mới rồi rốt cuộc nhớ tới, cô chính là cái người bị đuổi ra khỏi Mộc gia.” Thượng Kha nhìn chăm chăm Mộc Lạp Lạp, ánh mắt rất là ngả ngớn.

“Đúng, vậy thì thế nào?” Mộc Lạp Lạp chỉnh lại cảm xúc, cô không ngờ rằng sẽ bị một kẻ xa lạ hoàn toàn không quen biết nhận ra, nhất thời hơi kinh ngạc mà thôi.

Thành phố Long lớn như vậy, mặc dù đều là người có tiền nhưng cũng không có khả năng mọi người đều quen biết, huống chi trong cái thành phố này luôn có nhiều người giàu nổi lên và có nhiều người từng phú quý quyền thế biến mất.

Mỗi nhóm khác nhau cũng không nhất định sẽ cùng xuất hiện một lúc, cho nên Mộc Lạp Lạp không ngờ rằng tin tức mình bị đuổi ra khỏi nhà lại truyền đến lỗ tai của rất nhiều người.

Nhưng suy nghĩ một chút, Mộc Lạp Lạp lại không cảm thấy có gì. Cho dù đó là sự thật, nhưng tối đa chỉ là những người ghét cô muốn nhìn cảnh khốn khó ngày nay của cô, đến bỏ đá xuống giếng một phen. Loại chuyện như thế này cô còn chịu ít sao?

Thượng Kha kẻ lại gần Mộc Lạp Lạp: “Nhìn có vẻ cô rất bình tĩnh, tôi cho là tôi nhận ra cô thì cô sẽ muốn trốn tránh mới đúng.”

“Có cái gì mà phải trốn tránh? Chỉ là bị đuổi ra khỏi nhà và không được làm tiểu thư của Mộc gia nữa mà thôi.” Mộc Lạp Lạp rất thân nhiên trả lời.

“Trước đây cũng chỉ nghe nói qua cô, hôm nay gặp mặt, phát hiện tin đồn thật sự là không thể tin.” Ánh mắt của Thượng Kha quan sát Mộc Lạp Lạp từ trên xuống dưới vài lượt, trong mắt có hứng thú nồng đậm. Xem ra y quả thật động tâm tư với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp cười khan hai tiếng, không định tiếp tục xoắn xít đối với việc Thượng Kha nhận ra mình, lại định bụng mượn cớ rời đi trước.

Thế nhưng Thượng Kha rõ ràng không tính buông tha cô.

“Cô nói đồng nghiệp của cô đều biết chuyện cô bị đuổi ra khỏi nhà không?”

Mộc Lạp Lạp giãn tái mặt: “Biết được hay không thì thế nào?”

Giọng điệu của Thượng Kha mập mờ: “Bọn họ có biết hay không, đương nhiên là phải xem tôi, nếu cô không muốn để cho bọn họ biết...”

Mộc Lạp Lạp nhìn y chăm chăm: “Nói đi, thế nào.”

“Cô có thể uống hai ly với tôi? Một mình chúng ta uống hai ly.” Thượng Kha nhấn mạnh hai từ một mình.

Lúc này Mộc Lạp Lạp thật sự rất muốn tát hấn một cái. Cũng không hỏi thăm một chút tính cách của Mộc Lạp Lạp cô trong quá khứ là gì, dám đến đùa giỡn cô?

Thế nhưng cô còn chưa hành động, cửa phòng đã được mở ra.

Có một người đàn ông đỡ một cô gái uống say đi ra.

Mộc Lạp Lạp tập trung nhìn vào, người uống say thì ra là Lưu Hi. Sắc mặt của cô ta ửng đỏ, nhìn là biết bị chuốc rất nhiều rượu.

Lưu Hi không giống như là người có từ lượng tốt, đoán chừng cũng không thường xuất hiện trong các trường hợp như thế này, không biết ứng phó như thế nào, lúc này đã bị say khướt, bất tỉnh nhân sự.

Mộc Lạp Lạp không để ý tới Thượng Kha nữa, bây giờ cần tìm người đưa Lưu Hi về mới được. Con gái uống say luôn dễ xảy ra điều bất trắc, không an toàn.

“Đưa cô ấy cho tôi, cảm ơn anh.” Mộc Lạp Lạp đưa tay muốn kéo Lưu Hi từ trong tay người đàn ông.

“Ồ, lại tới một người đẹp.” Người đàn ông có vẻ cũng uống không ít, cũng là bạn của anh chàng phú nhị đại. Anh ta nửa ôm Lưu Hi, vẫn còn lạnh tay lạnh mắt tránh động tác của Mộc Lạp Lạp, đứng là sắp say rồi mà vẫn không chịu yên phận.

Mộc Lạp Lạp hơi tức giận. Cô xưa nay ghét nhất là bị đàn ông xem nhẹ. Người đàn ông này có vẻ như muốn lợi dụng Lưu Hi say rượu mà động tay động chân với cô ta, thoáng cái liền khơi dậy lửa giận của Mộc Lạp Lạp.

Cô vốn vẫn còn không vui bởi uy hiếp của Thượng Kha, lúc này càng nổi nóng hơn.

“Làm phiền anh giao Lưu Hi cho tôi.” Nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn nhìn xuống nóng nảy, dù sao những người này đều là bạn của bạn Vũ Tây, Mộc Lạp Lạp không muốn gây ra mâu thuẫn gì.

“Người đẹp, bằng không giao em cho tôi đi.” Tên đó nói mà còn gờ tay đến, muốn sờ mặt của Mộc Lạp Lạp.

Lúc này Thượng Kha chỉ ở bên cạnh nhìn, không tính ra tay giúp đỡ.

Mộc Lạp Lạp cũng không trông cậy vào hắn, chỉ cần tên này đừng tới thêm phiền là tốt rồi.

Lui về sau hai bước, Mộc Lạp Lạp định mở cửa đi vào gọi đồng nghiệp ra giúp, dù sao một mình cô cũng không phải là đối thủ của tên đàn ông này.

Nhưng tên đàn ông thừa dịp Mộc Lạp Lạp muốn mở cửa gọi người thì trực tiếp đỡ Lưu Hi định đi tới thang máy.

Mộc Lạp Lạp không thể không vội cản ở trước mặt hắn: “Đứng lại, đưa người cho tôi.”

“Nếu người đẹp cũng muốn theo chơi cùng chúng tôi, tôi sẽ không ngại đâu.”

Trong mắt Mộc Lạp Lạp loé lên ngọn lửa nhỏ, cân nhắc muốn gọi điện thoại kêu vệ sĩ vào giúp.

Thế nhưng Thượng Kha vẫn không nhúc nhích lúc này lại đứng ra, hắn giống như xem kịch vui, nói: “Uống hai ly với tôi, tôi liền giúp cô đưa người về.”

Mộc Lạp Lạp quả thật không chịu nổi gã này, mới vừa rồi thoát nhìn còn giống người khiêm tốn, nhanh như vậy đã lộ bản tính.

Nhìn thấy vẻ tức giận của Mộc Lạp Lạp, trong mắt Thượng Kha càng phát ra hứng thú nồng đậm, y thích tính cách cay như ớt này.

“Nghĩ kỹ chưa? Không thì thang máy đi xuống...”

Mộc Lạp Lạp cười nhạt: “Ngại dung mạo của anh quá xấu, tôi uống rượu với anh sẽ mắc ói.”

Thượng Kha: “...” Y nổi giận. Con đàn bà này lại dám nói y xấu xí? Thật sự là không biết tốt xấu!

“Cô đã không còn là tiểu thư của Mộc gia, Mộc Lạp Lạp, tốt nhất đừng chọc giận tôi, bằng không cô sẽ nếm được kết cục của chọc giận tôi.” Thượng Kha tự cho là đẹp trai đe dọa một câu.

Kết quả, Mộc Lạp Lạp không nói một lời, trực tiếp quạt tới một bạt tai khiến Thượng Kha trở tay không kịp. Âm thanh vang dội khiến Lưu Hi say khướt cũng ngừng đầu lên, lăm lăm một câu rồi lại ngủ mê man lần nữa.

Thượng Kha rốt cuộc bị chọc giận, trực tiếp nắm lấy vai Mộc Lạp Lạp kéo cô tới trước mặt.

Sự khác biệt sức lực giữa đàn ông và đàn bà lúc này hiện ra rõ ràng, Mộc Lạp Lạp bị y dùng sức nắm lấy, không chút sức phòng vệ nào.

Vừa lúc ấy, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên vang lên ở cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đen Mặt

Từ sân bay đến Phó gia cũng không gần lắm, lúc Phó Cảnh Phi tới nơi thì trời đã tối xuống từ lâu.

Đậu Đậu thỉnh tai, nghe bên ngoài có tiếng xe liền bắt đầu ở sân sau kêu lên.

Tài xế vốn chuẩn bị xuống xe mở cửa xe cho Phó Cảnh Phi, nhưng Phó Cảnh Phi xuống xe trước anh ta, sải dài bước chân đi vào trong biệt thự.

Thân hình cao lớn có một vẻ hoảng loạn không dễ phát hiện, bước chân cũng mang vẻ vội vã.

“Thiếu gia đã trở về.” Chú Phó cung kính đợi ở cửa. Ông ấy được tin tức Phó Cảnh Phi về từ trước, đã sớm làm chuẩn bị. “Nước tắm và quần áo cùng

đồ dùng hàng ngày đều được chuẩn bị rồi, ngài có thể đi nghỉ trước.”

Bước chân Phó Cảnh Phi không ngừng, con người sâu sắc quét qua, trực tiếp hỏi: “Mộc Lạp Lạp đâu?”

Đây mới là nguyên nhân khiến anh vội vã trở về. Gần một tuần ở bên ngoài, nhớ nhung trong đầu càng sâu sắc, sắp dấy lên lửa lớn rừng rực.

Chú Phó dừng một chút, trả lời: “Mộc tiểu thư không có ở nhà.”

Bước chân đi lên lầu của Phó Cảnh Phi dừng lại, cau mày xoay người qua: “Không có ở nhà? Đi đâu vậy?”

“Mộc tiểu thư cùng đồng nghiệp tụ tập, không có trở về ăn cơm chiều.”

“Bao giờ cô ấy về?” Phó Cảnh Phi hí hóp mắt một cái, sắc mặt có chút không vui.

“Mộc tiểu thư cũng không có nói thời gian cụ thể.”

Phó Cảnh Phi không nhiều lời, trực tiếp lấy ra điện thoại di động gọi cho Mộc Lạp Lạp.

Tin anh trở về không có báo cho Mộc Lạp Lạp biết. Không thể nói chính xác lý do, có lẽ là ôm một chút ý định làm cho cô ngạc nhiên, nhưng kết quả sau khi trở về thì phát hiện trong nhà không có người mà mình tâm tâm niệm niệm, sắc mặt Phó Cảnh Phi rất nặng nề.

Thế nhưng sau khi điện thoại reng lại nửa ngày không ai nhận, khuôn mặt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi u ám tối tăm, sau một hồi thì trực tiếp đi ra ngoài.

Chú Phó nhìn ra thiếu gia nhà mình muốn đi làm cái gì, cũng chỉ có thể nói một câu: “Thiếu gia dọc đường cẩn thận.”

Phó Cảnh Phi lại đi ra ngoài lần nữa. Tài xế vốn chuẩn bị lái xe vào ga ra, thấy anh đi ra thì ngừng xe lại: “Thiếu gia, anh còn muốn đi đâu ư?”

Ngồi trở lại trong xe, Phó Cảnh Phi liên lạc với người vệ sĩ bên cạnh Mộc Lạp Lạp, lấy được vị trí hiện giờ của cô.

Khi nghe đến địa điểm thì anh vô thức mím môi.

Chỗ đó coi như là chỗ ăn chơi rất nổi tiếng của thành phố Long, Phó Cảnh Phi thỉnh thoảng cũng sẽ có một ít xã giao không từ chối được ở chỗ đó. Tuy nhiên cái loại địa phương ăn chơi hoan lạc đó chung quy vẫn quá mức huyền ảo.

“Cô ấy đã ở đó bao lâu?”

Vệ sĩ thành thật trả lời: “Vài tiếng.”

Sắc mặt của Phó Cảnh Phi lại sa sầm xuống lần nữa, phân phó tài xế lái xe đi nơi đó.

Bây giờ anh đối với Mộc Lạp Lạp gần như là hoàn toàn buông thả, không hạn chế bất cứ tự do gì của cô, hầu như tùy cô muốn làm gì cũng được.

Nhưng Phó Cảnh Phi rất không muốn Mộc Lạp Lạp thường đi chơi ở chỗ ngư long hỗn tạp kia, loại người gì cũng có.

Mà điểm quan trọng nhất là Phó Cảnh Phi không muốn người thuộc về mình bị người khác nhìn không chút kiêng dè.

Đã từng có một lần, Phó Cảnh Phi đang ở một quán rượu nào đó gặp được Mộc Lạp Lạp, khi ấy anh vừa mới nói muốn khôi phục lại hôn ước, Mộc Lạp Lạp căn bản không coi là chuyện to tát, vẫn dựa theo sở thích của mình vui chơi quên trời đất.

Lần đó Phó Cảnh Phi cũng là vô tình gặp cô ở chỗ ấy.

Trong ánh đèn rực rỡ lập loè, tuy Mộc Lạp Lạp chỉ mặc váy đơn giản nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cô khiêu vũ trong sàn nhảy, to gan chuyển động thân thể một cách khêu gợi, đáng người quyền rũ trên choker rất nhiều đàn ông vây ở chung quanh cô.

Lúc ấy Mộc Lạp Lạp giống như yêu tinh, một ánh mắt tùy tiện cũng có thể hấp hồn.

Sau đó Phó Cảnh Phi liền mặt lạnh xuyên qua đám người mang Mộc Lạp Lạp đi. Đương nhiên kết quả là quan hệ của hai người tiếp tục ác liệt, Mộc Lạp Lạp không cảm kích chút nào, cãi vả với anh một trận.

Nhưng sau lần đó Phó Cảnh Phi đã cảm thấy không thể để cho cô tiếp tục chơi ở đó, nếu không thì người ngấp nghé cô chỉ càng ngày càng nhiều.

Thuộc về anh, chỉ cần mình anh thấy là được rồi...

Xe chậm rãi dừng lại ở cửa. Vệ sĩ chờ bên ngoài thấy là xe của Phó gia, liền đi tới.

Mộc Lạp Lạp đã nói không muốn bọn họ đến gần quá mức, như vậy sẽ ảnh hưởng sinh hoạt cơ bản nhất của cô, cho nên bọn họ chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

“Người đâu?” Giọng của Phó Cảnh Phi lạnh như băng.

“Vẫn ở bên trong. Hôm nay sinh nhật một đồng nghiệp của Mộc Tiểu Thư, có người mời khách cho nên tất cả mọi người trong bộ đều tới nơi này.” Vệ Sĩ hình như nhìn ra tâm tình thiếu gia không tốt, liền giải thích một câu.

Dù sao bây giờ thái độ Mộc Lạp Lạp đối với bọn họ tốt vô cùng, không muốn phản kháng cự, mặt lạnh đón chào giống như trong quá khứ nữa, thỉnh thoảng còn trò chuyện với bọn họ một chút.

Làm vệ sĩ, cầm tiền lương, không quan tính tình của người được bảo vệ ra sao chỉ có thể nhẫn nhịn, nhưng bây giờ Mộc Lạp Lạp quả thật càng khiến người ta muốn gần gũi hơn.

Cho nên bọn họ cũng vui vẻ thay Mộc Lạp Lạp nói vài câu hữu ích.

Phó Cảnh Phi nhàn nhạt gật đầu: “Các cậu tiếp tục ở đây.”

Bóng dáng to lớn của anh đi vào, toàn thân toát ra khí thế mạnh mẽ giống như tới đây thị sát.

Có quản lý đến hỏi, Phó Cảnh Phi không nhìn thẳng bọn họ, dựa theo định vị trên di động của Mộc Lạp Lạp mà đi tìm.

Bản thân Mộc Lạp Lạp cũng không biết trên điện thoại di động của cô có microchip định vị. Ban đầu là do Phó Cảnh Phi sợ không tìm được người nên mới cài vào, bây giờ cũng gần như trở thành một thủ đoạn bảo vệ cô.

Khi Phó Cảnh Phi đang đến gần vị trí của Mộc Lạp Lạp thì trước mắt xuất hiện hình ảnh khiến sắc mặt anh trong nháy mắt đen xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Là Ai Quyền Rũ Cậu

Khi đó, Thượng Kha vừa khéo nắm lấy vai Mộc Lạp Lạp xoay cô hướng về phía y, toàn thân Mộc Lạp Lạp đều giống như tựa ở trong ngực y.

Cho dù Mộc Lạp Lạp dùng sức giãy dụa nhưng trước sau không ngăn nổi sức lực của một người đàn ông.

Vào lúc này giọng của Phó Cảnh Phi vang lên, anh nói: “Buông cô ấy ra.”

Giọng nói lạnh buốt thấu xương không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Thượng Kha không có lập tức buông Mộc Lạp Lạp ra. Ban đầu y tưởng rằng chỉ là người nào đó xen vào việc của người khác, kết quả sau khi y quay đầu lại theo tiếng nói thì biểu cảm trên mặt đều không tốt.

Làm một phú nhị đại có chút danh tiếng ở thành phố Long, Thượng Kha đã gặp qua Phó Cảnh Phi trong rất nhiều trường hợp.

Phó gia tài lực hùng hậu, gia sản giàu có, là gia tộc không ai dám trêu chọc ở thành phố Long, hơn nữa cũng là gia tộc mà các nhà giàu sang đều muốn kết giao.

Trong một vài tiệc rượu linh đình, Thượng Kha không chỉ một lần gặp qua Phó Cảnh Phi, bất kể anh xuất hiện lúc nào, xuất hiện ở đâu, đều giống như chúng tinh phùng nguyệt. Bởi vậy Thượng Kha có thể nói là khắc sâu ấn tượng đối với Phó Cảnh Phi, cũng biết rõ đối phương là người mình không thể trêu chọc.

Sau giây phút kinh ngạc, Thượng Kha thu hồi khiếp sợ trên mặt mình, lộ ra một nụ cười ân cần: “Thì ra là Phó thiếu gia?”

Y rất bình tĩnh chào hỏi, nhưng tay cũng không có buông Mộc Lạp Lạp ra.

Sau giây phút kinh ngạc, Thượng Kha chỉ coi như Phó thiếu gia danh tiếng như còn định bụng gặp chuyện bất bình, nên không thật sự coi là chuyện to tát.

Nhưng suy nghĩ của y rõ ràng đã sai lầm. Khoé môi Phó Cảnh Phi nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, nhưng tầm mắt luôn đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp đang ở trong ngực y, ánh mắt rất có tính gây hấn.

“Phó Cảnh Phi!” Sau khi Mộc Lạp Lạp nghe thấy giọng nói liền biết là ai. Đó là giọng từ tính chỉ thuộc về Phó Cảnh Phi.

Mộc Lạp Lạp rất ngạc nhiên Phó Cảnh Phi lại xuất hiện ở nơi này. Cô tưởng là Phó Cảnh Phi còn đang ở Châu Âu, không ngờ chỉ một ngày không liên lạc thì anh đã xuất hiện ở đây.

Nói không rõ bây giờ trong lòng là cảm giác gì, nhưng vẫn mang theo chút ngạc nhiên, Mộc Lạp Lạp cũng không thềm tranh chấp cùng Thượng Kha nữa, cố gắng muốn giãy thoát Thượng Kha.

Trên mặt Thượng Kha dần dần hiện ra khó hiểu. Mộc Lạp Lạp cũng quen Phó Cảnh Phi? Cho nên câu “Buông cô ấy ra” vừa rồi của Phó Cảnh Phi quả thật là nói với y?

Trong lòng Thượng Kha bỗng dâng lên dự cảm xấu.

Chuyện hôn ước của Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp người người thuộc thành phố Long chắc chắn đều biết, nhưng cố tình Thượng Kha là một người hời hững, mới từ nước ngoài trở về trước đây không lâu, đối với chuyện lớn mấy năm gần đây không được coi là biết rõ, cũng không biết quan hệ giữa Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp.

Nếu y biết thì sẽ không ngu ngốc đến trêu chọc Mộc Lạp Lạp.

Phó Cảnh Phi đi tới. Lúc này anh chỉ mặc áo sơ mi màu trắng, tay áo kéo lên tới khuỷu tay lộ ra cánh tay rắn chắc, mơ hồ tràn đầy sức mạnh.

Đôi mắt sâu đen nhánh chăm chú nhìn Mộc Lạp Lạp, cảm xúc ẩn sâu bên trong khiến người ta không mấy may nhìn thấu.

Thượng Kha còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận có nên buông Mộc Lạp Lạp ra hay không, Phó Cảnh Phi đã đi tới. Toàn thân anh khí thế mãnh liệt khiến người ta không dám tùy tiện nhìn thẳng.

Không ai thấy rõ động tác của Phó Cảnh Phi, thậm chí ngay cả bản thân Thượng Kha bị đánh cũng không thấy rõ. Đến khi y phản ứng lại thì quả đấm của Phó Cảnh Phi đã quất về phía y, động tác rất nhanh, không có một chút chần chừ.

Thượng Kha bị một đấm té xuống đất, mặt vô cùng kinh ngạc.

Phó Cảnh Phi vươn tay kéo Mộc Lạp Lạp đến bên cạnh mình, ánh mắt bình thản liếc cô một cái, sau đó từ trên nhìn xuống Thượng Kha vẫn còn nằm trên đất: “Người của tôi mà cậu cũng dám động đến?”

Thượng Kha lau mép một cái. Hàm răng đập vào thịt khiến có tia máu chảy ra từ khoe miệng, có vẻ hơi dọa người. Y vô cùng tức giận nhìn Phó Cảnh Phi: “Cô ta là người của anh?”

Phó Cảnh Phi cười nhạt: “Như cậu thấy.”

“Vậy sao cô ta quyến rũ tôi làm gì?” Con người của Thượng Kha khẽ chuyển động, Mộc Lạp Lạp này lại là người của Phó Cảnh Phi ư? Y mới từ nước ngoài trở về không bao lâu, chỉ nghe nói tin Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi Mộc gia, trái lại thật sự không biết quan hệ giữa Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi. Như vậy xem ra hành vi đêm nay của y đã tạo nên hậu quả hơi khó giải quyết.

Có điều là chuyện vừa mới xảy ra cũng không ai biết, cho dù có người thấy được cũng không dám nhiều chuyện gì, y mượn bất cứ cơ hội gì cũng đều có thể...

Vì vậy y đã nghĩ ra một chiêu đánh đòn phủ đầu, vừa ăn cướp vừa la làng như thế, định bụng rửa sạch tội động đến người phụ nữ của Phó Cảnh Phi.

Chỉ ít y vẫn hiểu, không ai dám cướp đồ của Phó Cảnh Phi, cho nên nhất định phải nghĩ cách côi tội.

Mộc Lạp Lạp bị cánh tay mạnh mẽ của Phó Cảnh Phi giam vào trong ngực, nghe thấy câu nói kia của Thượng Kha, cả người mơ hồ. Nói cô quyến rũ y cái gì? Sao người đàn ông này vô si như vậy hả?

“Đều do cô ta quyến rũ tôi trước, tôi tưởng là cô ấy độc thân nên mới... Á!” Lời của Thượng Kha còn chưa nói hết, Phó Cảnh Phi bỗng đập một cước vào ngực y.

Cả người Thượng Kha bị đá trượt ở trên sàn nẩy mét, đủ để thấy sức lực của Phó Cảnh Phi lớn thế nào.

Phó Cảnh Phi chậm rãi đi tới, cúi người xuống, đầy hung ác nhìn chăm chăm y: “Cậu nói ai quyến rũ cậu?”

Thượng Kha run run rẩy rẩy nói: “Cô ấy... Á!”

Phó Cảnh Phi lại đập tới một cước, không để ý chút nào đến sống chết của Thượng Kha.

Tiếng kêu thảm thiết của Thượng Kha vang dội trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy, bộ dáng nằm dưới đất quả thật thê thảm.

Giọng của Phó Cảnh Phi lạnh tới cực điểm, không tình cảm chút nào nói: “Tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu nói ai quyến rũ cậu?”

Chương 78: Cậu Không Có Bộ Dáng Đẹp Trai Như Tôi

Thượng Kha lúc này rốt cuộc nói không ra lời. Đến giờ khắc này y cũng coi như hiểu rõ, bất kể y nói cái gì, chỉ bằng hành vi vừa rồi của y đối với Mộc Lạp Lạp, kết cục đã được quyết định từ sớm.

Ở nơi Phó Cảnh Phi không có Mộc Lạp Lạp đúng hay sai, chỉ có người khác đúng hay sai. Cho dù Mộc Lạp Lạp có lỗi, cũng không tới phiên người khác đến nói.

Phó Cảnh Phi không phải hoàn toàn không để ý.

Bất luận con người Mộc Lạp Lạp ra sao, đối với Phó Cảnh Phi mà nói đều là giống nhau, không có bất cứ khác biệt gì.

Mới vừa rồi nhìn thấy động tác Thượng Kha ôm Mộc Lạp Lạp, trong đôi mắt của Phó Cảnh Phi đã không còn bất kỳ nhiệt độ gì, lạnh đến dọa người.

Đừng bảo hôm nay rốt cuộc bởi vì nguyên nhân gì, cho dù Mộc Lạp Lạp thật sự quyến rũ y, Phó Cảnh Phi cũng sẽ không nở ra tay với Mộc Lạp Lạp, cho nên kết quả người bị thảm cũng chỉ có thể là một Thượng Kha.

Lúc nhìn thấy hình ảnh mới vừa rồi, mặc dù Phó Cảnh Phi xưa nay ý chí sắc đá lại có loại cảm giác như bị người ta nã một phát súng vào tim, lập tức máu thịt lẫn lộn.

Mất mạng tia tàn nhẫn của Phó Cảnh Phi nhìn Thượng Kha đang run lấy bầy, có lẽ sống đến bây giờ cũng là lần đầu tiên bị người dùng ánh mắt như thế nhìn, vừa có chút khó có thể tin vừa sợ mất mặt.

Bảo an của khu giải trí phát hiện động tĩnh bên này, đều vọt tới, nhưng khi thấy khí thế toàn thân Phó Cảnh Phi thì không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ không nhận ra Phó Cảnh Phi, nhưng từ ánh mắt sắc bén của Phó Cảnh Phi thì đều có thể nhìn ra người này càng không dễ chọc vào, nhất thời không biết làm sao.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy tình huống bây giờ rất xấu hổ. Tuy rằng Thượng Kha đùa giỡn cô, thế nhưng cũng không đến mức bị đánh thành cái dạng này, rất thảm.

Đương nhiên, Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ là người hiền lành, sẽ không lạm dụng lòng thông cảm, hơn nữa hành động cả vú lấp miệng em vừa rồi của Thượng Kha cũng thật sự khiến cô ghê tởm.

Cho nên cô chỉ kéo kéo vạt áo của Phó Cảnh Phi, chớp đôi mắt vô tội nhìn anh: “Em không có quyến rũ y, là y nhất định muốn động tay động chân với em.”

Về mặt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi tiêu tan vài phần. Anh nghiêng đầu qua yên tĩnh nhìn chăm chú vào Mộc Lạp Lạp, giống như đang đánh giá lời nói của cô thật hay giả.

“Em bảo đảm, bộ dáng y như vậy làm sao em có thể để ý y! Vừa không có dung mạo đẹp trai như anh...” Nói xong lời cuối cùng, Mộc Lạp Lạp cũng có chút ngượng ngùng. Đây là lần đầu tiên cô ở ngay trước mặt Phó Cảnh Phi khen tướng mạo của anh.

Về mặt của Phó Cảnh Phi dịu đi vài phần.

Tuy nhiên anh lại mặt không chút cảm xúc quay trở lại, nhìn về phía Thượng Kha: “Cậu nghe thấy chưa?”

Thượng Kha trán toát mồ hôi lạnh, lấp ba lấp bắp hỏi: “Nghe, nghe thấy cái gì?”

Phó Cảnh Phi cười gằn vênh khoé môi lên: “Cậu không có dáng đẹp trai như tôi.”

Thượng Kha: “...”

Phó Cảnh Phi không để ý tới y, tự mình nói: “Cho nên không có khả năng Mộc Lạp Lạp quyến rũ cậu.”

Thượng Kha: “...”

Mộc Lạp Lạp chợt nhớ tới, người đàn ông ban nãy đâu rồi!?

Cô vội nói với Phó Cảnh Phi: “Đồng nghiệp của em mới vừa rồi bị người ta mang ra ngoài, vừa đi thang máy lên, cô ấy uống say không biết gì, em phải

đi tìm cô ấy.”

Phó Cảnh Phi nhú nhú mày, trực tiếp bỏ quên Thượng Kha như phé nhân đang nằm dưới đất, trầm giọng nói: “Tôi phải người đi tìm.”

Có những lời này của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm: “Mau đi tìm cô ấy đi, không thì thật sự có nguy hiểm.”

Phó Cảnh Phi đang gọi điện thoại. Vệ sĩ canh chừng xung quanh đây thật sự không nắm chắc được tình huống nơi này, liền kêu quản lý đại sảnh tới.

Vị quản lý kia đầu tiên nhìn thấy Thượng Kha nằm dưới đất, mặt liền biến sắc, sau đó lại nhìn thấy Phó Cảnh Phi dáng người cao lớn, sắc mặt liền hoàn toàn tối xuống.

Ai đưa vị tổ tông này tới?

“Phó thiếu gia! Hôm nay ngài tới à?” Quản lý đại sảnh vội vàng nghênh đón. Làm nghề này am hiểu nhất là nhận ra người, ở thành phố Long này người nào thân phận cao quý, người nào có quyền thế, bọn họ đều phải tìm hiểu rõ ràng.

Cũng bởi vì như thế, càng có khả năng nhận biết ai quan trọng hơn, cho nên ông ta trực tiếp không để mắt đến Thượng Kha.

Phó Cảnh Phi nói chuyện điện thoại xong, thấy quản lý đại sảnh thì lạnh lùng nói: “Đi tìm một người mới vừa rồi bị mang lên lầu.”

Mộc Lạp Lạp bổ sung một câu: “Là Lư Hi, người đi cùng chúng tôi, mấy phút trước vừa mới lên lầu.”

Quản lý đại sảnh liên tục gật đầu, lập tức gọi người đi tìm Lư Hi.

“Phó thiếu gia, ngài xem chỗ chúng tôi còn muốn tiếp tục làm ăn, Thượng thiếu gia này nằm mãi ở đây cũng không tiện, không thì tôi kêu người đưa Thượng thiếu gia tới bệnh viện trước?”

Thượng Kha nằm dưới đất thiếu chút nữa ói ra máu.

Phó Cảnh Phi lãnh đạm liếc nhìn Thượng Kha, phát phát tay: “Đi đi.”

Ánh mắt Thượng Kha rất phần hận, nhưng tự biết đuối lý, hơn nữa bây giờ bị đánh thành cái dạng này, càng không thể làm cái gì.

Với lại chuyện hôm nay cho dù trong nhà biết được, e rằng cũng sẽ không có người ra mặt cho y, thua thiệt này chỉ có thể khổ sở nuốt vào.

Song, cũng khiến trong lòng y hiểu một số chuyện. Ví dụ như tuy Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi Mộc gia, nhưng dựa vào Phó Cảnh Phi, tạm thời không thể đụng vào... Cho nên cô nhân đã nói, trên đầu chữ sắc có một cây đao, đây là chứng minh tốt nhất.

Đến khi Thượng Kha được người mang đi, xung quanh khôi phục lại yên tĩnh.

Mộc Lạp Lạp hơi lúng túng nói với Phó Cảnh Phi: “Bằng không anh buông em ra trước?”

Phó Cảnh Phi cúi đầu, nhìn Mộc Lạp Lạp bị ôm vào trong ngực, trên mặt trắng nõn có vài vệt ửng đỏ, rất là mê người.

Về hung ác trong mắt anh biến mất, bông đùa nói: “Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Xấu Xa

Có đôi khi Mộc Lạp Lạp thật sự cảm thấy tính nết của Phó Cảnh Phi này rất xấu xa, thường làm ra một số việc khiến cô xấu hổ.

Giống như lúc này, anh thông dong tự đắc ôm cô như vậy, hoàn toàn không có chút mất tự nhiên nào.

Giấy cũng không gãy ra được, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể chịu thua, thành thành thật thật vùi ở trong ngực Phó Cảnh Phi.

Sau khi lòng lắng xuống lại cảm thấy rằng ôm ấp của người này còn rất rắn chắc, rất ấm áp...

“Áy, sao anh trở về nhanh như vậy?” Mộc Lạp Lạp rốt cuộc có cơ hội hỏi vấn đề này.

Khoảnh khắc vừa mới nhìn thấy Phó Cảnh Phi, cảm giác trong lòng cô thật sự khó có thể hình dung – hơi kinh ngạc, lại có vài phần mừng rỡ

Phó Cảnh Phi xuất ngoại một tuần nay, Mộc Lạp Lạp đều cảm thấy cuộc sống có chút không thú vị.

Cho nên có đôi khi thói quen thật sự là thứ khó cưỡng lại, thỉnh thoảng Phó Cảnh Phi không có ở bên cạnh thì cô sẽ lòng bồn chồn lo lắng.

Bây giờ thấy Phó Cảnh Phi đã trở về, nói thật ra, Mộc Lạp Lạp có vài phần vui vẻ.

Chẳng qua là không tiện biểu hiện ý nghĩ ra ngoài.

Phó Cảnh Phi nhướn mày, giọng bất thiện: “Em không vui khi thấy tôi trở lại?”

“Không có không có.” Liệu trước được tâm tình của Phó Cảnh Phi sắp biến đổi, Mộc Lạp Lạp vội vuốt lông. “Chỉ vì anh chẳng nói trước cho em biết một tiếng, em hơi ngạc nhiên mà thôi.”

“Hừ.” Phó Cảnh Phi hừ lạnh một tiếng, nhưng giọng nói không còn cứng rắn nữa, anh nói. “Tôi không trở về, chẳng phải em được dịp đi ra ngoài chơi sao.”

“Nào có, chẳng qua là hôm nay sinh nhật đồng nghiệp, tất cả đồng nghiệp đều tới, em không có cách nào nói không tới được ạ.” Mộc Lạp Lạp giải thích, lại bổ sung một câu. “Em vốn định chờ ngày anh về thì đi phi trường đón anh, nhưng anh không nói trước một tiếng thì đã về, cho nên em mới rất giận mình.”

“Thật?” Ánh mắt Phó Cảnh Phi thâm trầm tới lui trên mặt Mộc Lạp Lạp một hồi, tựa như đang phân biệt lời nói của cô là thật hay giả.

Mộc Lạp Lạp liền vội vã gạt đầu: “Còn thật hơn so với trần châu.”

Phó Cảnh Phi hất cằm lên gạt đầu một cái, biểu thị tin lời cô nói. Đường nét gò má cũng có vẻ mềm dịu xuống.

Mộc Lạp Lạp sợ chuyện Thượng Kha khiến lòng của Phó Cảnh Phi có khúc mắc, cẩn thận giải thích với anh một lần, cuối cùng còn thêm một câu: “Thật ra chỉ có y một mực quấy rầy em, em hoàn toàn không có đáp lại y.”

Giơ tay lên vuốt vuốt tóc Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi nhìn chằm chằm cô: “Tôi biết.”

“Vậy bây giờ anh có thể buông em ra chứ?” Mộc Lạp Lạp bị Phó Cảnh Phi nhìn càng thêm lúng túng, nhịp tim cũng hơi rối loạn. Trái tim nhảy bang bang ở trong lồng ngực, tưởng chừng như không khống chế nổi.

Phó Cảnh Phi sự mặt xuống trong nháy mắt, khoé môi trẻ ra không trả lời.

Nhưng về mặt kia rõ ràng là đang nói: Đừng hòng.

Người của khu giải trí nhanh chóng tìm được Lưu Hi. Mộc Lạp Lạp bảo Phó Cảnh Phi chờ cô một hồi, đi vào căn phòng bao đang vui chơi triệt để tìm một đồng nghiệp đáng tin cậy bảo cô ta đưa Lưu Hi về.

Đúng lúc thời gian đã rất khuya, một số người không mấy muốn tiếp tục chơi nữa.

Nhưng đám phú nhị đại kia còn chưa có người phát hiện Thượng Kha đã không thấy đâu, bên cạnh mỗi người đều là mỹ nữ vây quanh, không đi để ý tới người khác.

Chỉ có Khuru Đình hỏi Mộc Lạp Lạp một câu. Xem ra cô ta vẫn còn cảm thấy rất hứng thú đối với Thượng Kha.

Mộc Lạp Lạp chỉ có thể chân thành nói một câu: “Tôi vừa mới nhìn thấy anh ta đi trước... Khuru Đình, cô là cô gái tốt, xứng đáng với người tốt hơn.”

Sau đó để lại Khuru Đình không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Mộc Lạp Lạp muốn cáo từ trước khi các đồng nghiệp rời đi, vì không để cho bọn họ thấy mình cùng với Phó Cảnh Phi nên sau khi ra ngoài liền liệ mạng kéo cánh tay của Phó Cảnh Phi lôi người đi ra ngoài.

Thân thể mềm mại dựa vào Phó Cảnh Phi, cách một lớp vải mỏng mang đến nhiệt độ da thịt, khiến con người Phó Cảnh Phi sâu tới vài phần.

Chẳng qua Mộc Lạp Lạp hoàn toàn không phát hiện ra, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này mà thôi.

Đi ra ngoài thấy mấy người vệ sĩ chờ ở bên ngoài, Mộc Lạp Lạp cười nói một câu: “Mau đi thôi.”

Giọng nói thân thiết khiến Phó Cảnh Phi ném một ánh mắt lạnh lùng về phía mấy người vệ sĩ.

Mấy người vệ sĩ toàn thân run lên, phía sau lưng vô thức toát ra mồ hôi lạnh.

Ngồi vào xe, Mộc Lạp Lạp mới hoàn toàn an tâm, thanh thoi hỏi Phó Cảnh Phi: “Chuyện làm ăn ở Châu Âu của anh đều bàn bạc xong rồi?”

Phó Cảnh Phi gạt đầu: “Xong rồi.”

“Com trưa com tối gì gì đó có ăn đúng giờ không?” Mộc Lạp Lạp híp mắt. “Mỗi ngày em đều hỏi Khương Nghi.”

Phó Cảnh Phi im lặng một hồi mới trả lời: “Hôm nay còn chưa có.”

Mộc Lạp Lạp quắc mắt trừng anh: “Bây giờ đã mấy giờ rồi mà còn chưa có ăn com tối?”

Bản thân Phó Cảnh Phi thật sự là không thèm để ý chút nào: “Ăn đồ ăn trên máy bay.”

“Com trên máy bay khó ăn như vậy mà anh cũng có thể nuốt trôi?” Mộc Lạp Lạp không khỏi nhô nước bọt nói. “Hơn nữa khẩu phần lại ít, anh không đói bụng sao?”

Phó Cảnh Phi giải thích: “Gấp gáp trở về, không có thời gian ăn.”

Nếu đổi thành người khác dám dùng giọng điệu như vậy nói với Phó Cảnh Phi thì đã sớm bị Phó Cảnh Phi đuổi xuống xe, cũng chỉ có cô có thể hỏi han phiền phức như thế này, Phó Cảnh Phi vẫn kiên nhẫn trả lời cô.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy sau này mình nhất định phải giám sát Phó Cảnh Phi thật tốt, sự không chú ý đến thức ăn của người này quả thật đã đến mức độ hồ hững. Nếu không ăn sẽ không chết đói, anh chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian để đi ăn com.

Phó Cảnh Phi ngắm nghía bộ dáng quan tâm của Mộc Lạp Lạp, ánh mắt dần liếc đến trên bộ quần áo cô mặc hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Khế Ước Bán Thân

Chiếc áo sơ mi màu đen đoán chừng là bị rách trong lúc dây dưa với Thượng Kha vừa rồi. Hai nút áo dưới cổ áo bị đứt, lộ ra cấn cổ thon dài cùng xương quai xanh xinh đẹp của Mộc Lạp Lạp. Máu da trắng nõn dưới ánh đèn neon ngoài cửa sổ tự dưng có vài phần quyến rũ.

Hơn nữa ứng đồ khả nghi ở trên mặt Mộc Lạp Lạp cũng chưa hoàn toàn tan biến, toàn thân cô đều tản ra sức quyến rũ kinh tâm.

Nhưng bản thân cô không ý thức được chút nào. Cũng bởi vì mới vừa rồi lời kéo Phó Cảnh Phi đi quá mau, cảm thấy có chút nóng nực, thậm chí lửa cháy đỏ thêm dầu kéo kéo cổ áo của mình: “Rõ ràng đã mùa thu rồi, sao vẫn còn rất nóng. . .”

Ánh mắt của Phó Cảnh Phi lập tức tối sầm xuống.

“Ồi chao, chờ một chút trở về em nhất định không thể không coi chừng anh ăn com, không biết di Xảo có nấu com tối không? Em đã nói trước tối này không về, nếu di ấy không có nấu com, anh chờ nữa cũng chỉ có thể tiếp tục đói bụng? Em gọi điện thoại cho di ấy trước. . .” Không hiểu sao trở nên nói huyền huyền, Mộc Lạp Lạp lấy điện thoại di động ra định gọi điện thoại về Phó gia.

Thế nhưng Phó Cảnh Phi bỗng vươn tay giữ lấy cổ tay của cô, khàn giọng nói: “Không cần làm phiền di ấy.”

“Vậy anh định tiếp tục đói bụng sao?”

Phó Cảnh Phi nói: “Chút nữa tùy tiện mua một ít đồ ăn ven đường.”

“Anh lại còn muốn ăn quán ven đường?” Mộc Lạp Lạp hưng phấn như là phát hiện tân lục địa. “Anh không cảm thấy đồ ăn của quán ven đường không an toàn à?”

Phó Cảnh Phi rất bình tĩnh: “Cũng chỉ là ăn mà thôi.”

Mộc Lạp Lạp lại lần nữa nghĩ, bất kể là cá muối, tổ yến hay là món chao ven đường, ở trong mắt Phó Cảnh Phi hẳn là không hề có bất cứ khác biệt gì.

Nhưng món chao gì gì đó. . . Phó Cảnh Phi cũng biết ăn ư?

Đáy mắt của Phó Cảnh Phi có ngọn lửa nhỏ không ngừng cuộn cuộn, dập tắt lại dấy lên, sau khi anh hít sâu vài lần thì mới từ từ biến mất.

Cuối cùng xe dừng ở cửa một tiệm cháo. Mộc Lạp Lạp xung phong nhận việc đi mua hai tô cháo cùng vài món nhắm, bởi vì đêm nay những thứ cô ăn vào không hiểu sao cũng đều đã tiêu hoá gần hết.

Mộc Lạp Lạp tuyệt nhiên không cùng ý nghĩ với Phó Cảnh Phi. Cô bây giờ bất kể như thế nào cũng sẽ không lựa chọn bỏ đói bản thân, sự yêu thích đối với thức ăn cũng hơn trước đây nhiều.

Khi bọn họ cùng nhau trở lại Phó gia thì đã là đêm khuya. Có lẽ di Xảo bị chú Phó khuyên đi nghỉ ngơi, toàn bộ người giúp việc đều ngủ, chỉ có chú Phó vẫn còn siêng năng cần mẫn đứng trên cương vị.

Ông ấy cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Thiếu gia, nhanh nghỉ ngơi đi.”

Phó Cảnh Phi liếc Mộc Lạp Lạp cùng đồ ăn cô cầm, nói với chú Phó: “Chú Phó, chú đi ngủ trước đi, tôi và Lạp Lạp ăn chút đồ ăn.”

Dù sao sau đó cũng không cần ông ấy hầu hạ, chú Phó không xoắn xít nữa, sau khi ăn bài xong tất cả mọi chuyện liền trở về phòng.

Biệt thự lớn như vậy nhất thời chỉ còn lại có hai người Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi.

Đèn ở những nơi khác đều đã tắt, chỉ còn lại ánh sáng ấm áp chiếu trong phòng ăn.

“Phó Cảnh Phi, hai ta gần một tuần không có cùng ăn cơm với nhau rồi nhỉ?” Mộc Lạp Lạp cười cười. “Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Phó Cảnh Phi bày cháo ra trên bàn ăn, trầm giọng nói: “Ừm, rất nhanh.”

Chỉ có bản thân anh mới biết được tuần này trôi qua chậm chạp cỡ nào. Từ giây phút bắt đầu xuất phát kia, anh đã không thể chờ nổi háo hức về nhà.

Tất cả đều bởi vì trong nhà có một người khiến anh từ đầu đến cuối nhớ nhung như vậy.

Chỉ tiếc đối phương không tìm không phải. Nếu anh không ép gần một chút, mãi mãi cũng sẽ không đi ra khỏi cái mai rùa rắn chắc kia

Nghĩ đến một tuần này, anh chỉ rời đi một chút mà đã nảy sinh nhiều việc như vậy. Ngoại trừ hôm đó Mộc Lạp Lạp bị vu oan giả họa, sau đó bị nhốt – điều bất trắc này cũng đã khiến anh rất tức giận, đêm nay lại còn có người không biết tốt xấu dám mơ ước Mộc Lạp Lạp.

Xem ra cần phải nghĩ cách... Phải triệt để giữ cô ở bên cạnh mình mới được.

Sau khi ăn cơm xong, Phó Cảnh Phi bỗng nhiên nói một câu với Mộc Lạp Lạp: “Em chờ ở đây trước.”

Sau đó trong ánh mắt khó hiểu của Mộc Lạp Lạp, đi lên phòng sách trên lầu.

Mộc Lạp Lạp chống cằm, không biết Phó Cảnh Phi định làm trò gì.

Cô nghĩ đến chuyện gặp phải ngày hôm nay, rồi lại nghĩ đến cuộc đối đầu cùng Mộc Diệp, cảm thấy cuộc sống như thế thật sự tràn đầy không chắc chắn, vô cùng đặc sắc.

Bản thân Mộc Lạp Lạp cũng không phải là người an phận, nếu cuộc sống quá phẳng lặng luôn sẽ cảm thấy rất không có gì hay.

Cô sẽ chờ đợi cuộc đấu tiếp theo cùng Mộc Diệp, tăng thêm niềm vui thú cho cuộc sống.

Buồn chán chờ đợi một hồi, Phó Cảnh Phi từ trên lầu đi xuống.

Từ góc độ của Mộc Lạp Lạp nhìn sang, anh vai rộng chân dài thật sự là vẻ oai nghiêm trời sinh, khiến cho người ta liếc mắt nhìn đều cảm thấy không đời nào nổi.

“Phó Cảnh Phi, anh đi làm gì vậy?”

Mộc Lạp Lạp bị anh nhìn cảm thấy rất buồn bực, vô thức dời ánh mắt đi, lẩm bẩm nói: “Anh rốt cuộc muốn làm gì hả...”

“Chúng ta nói chuyện kế hoạch báo thù của em nhé, Mộc Lạp Lạp.” Phó Cảnh Phi nói.

“Hả? Khi không nói chuyện này làm gì?”

“Nếu như kế hoạch của em đạt được sự tán thành của tôi, tôi sẽ sai người báo thù cho em. Nói cách khác, em muốn làm gì, tôi sẽ thay em làm.”

Khi nói, Phó Cảnh Phi chọt thả một tờ giấy ở trước mặt Mộc Lạp Lạp: “Đương nhiên còn có một cách khác. Ký khế ước bản thân này, bất kể em làm cái gì cũng đều có thể, tôi liền đồng ý đề cho em báo thù.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Ký

“Phó Cảnh Phi, anh thật không phải đang đùa giỡn em đó chứ...” Mộc Lạp Lạp trừng hai mắt, cầm tờ giấy qua, tỉ mỉ nhìn những gì trên đó viết, cả người hoàn toàn hỗn loạn.

Phó Cảnh Phi dửng dưng thanh nhả, khoanh tay mỉm cười: “Em cảm thấy thế nào?”

Mộc Lạp Lạp: “...”

“Xét thấy chuyện em bị người ta vu oan lần này, khiến tôi cảm thấy nhất định phải suy xét thật kỹ có nên để em đi báo thù hay không.” Phó Cảnh Phi cong cong môi. “Đương nhiên, nếu như ký bản khế ước bán thân này, tất cả mọi chuyện em làm sau này tôi đều có thể không hỏi tới.”

Dù sao thì tất cả cô đều là của anh rồi, còn sợ gì? Đến lúc đó Mộc Lạp Lạp tùy ý chơi đùa thế nào, anh đều có thể quang minh chính đại cột người vào bên cạnh mình, thuận tiện giúp cô giải quyết phiền phức.

Quan trọng nhất, cứ để Mộc Lạp Lạp thường rời khỏi phạm vi tầm mắt của anh như vậy thật sự khiến anh rất lo lắng...

Mộc Lạp Lạp đại khái hiểu ý tứ của Phó Cảnh Phi, đó là lý do mà người đàn ông này đang nghĩ mọi cách giữ cô lại, khiến cho cô không có cơ hội rời đi.

Tuy rằng cô đã nhiều lần tỏ thái độ sẽ không rời đi, nhưng rất rõ ràng trên phương diện này Phó Cảnh Phi không tin cô.

Mộc Lạp Lạp rất thất vọng. Dục vọng chiếm hữu của Phó Cảnh Phi đối với cô mạnh như thế nào, kiếp trước cô đã lãnh hội đủ, bây giờ cũng chỉ là càng nhận thức sâu sắc thêm mà thôi.

Sau khi sống lại cô liền thích ứng với hoàn cảnh, cho dù sống lại cũng chỉ là vì báo thù, cứ sống ở bên cạnh Phó Cảnh Phi như vậy cũng không tồi, dù sao thì anh là người duy nhất sẵn lòng ủng hộ cô.

Tiếc là về chuyện này Phó Cảnh Phi cực kỳ bướng bỉnh, lúc nào cũng lo lắng cô sẽ rời đi.

Có lẽ bởi vì trong quá khứ cô gây rất dữ dội, khiến cho bây giờ Phó Cảnh Phi đều mất đi độ tin nhiệm đối với cô.

“... Anh cũng đã là vị hôn phu của em, còn cần ký khế ước bán thân gì nữa?” Mộc Lạp Lạp chỉ có thể mang ra lý do này. Dù sao thì hôn ước trước đây đã sớm khôi phục, thế gia ở thành phố Long trong tình huống bình thường cũng không ai dám cưới cô chứ?

Nói cho cùng, có ý định với cô chính là đối nghịch với Phó gia, còn chưa có người lớn gan như vậy.

Nhưng mà Phó Cảnh Phi không tán thành lý do của Mộc Lạp Lạp chút nào, anh cười lạnh một tiếng: “Không có hiệu quả pháp luật không tính, chẳng lẽ bây giờ em muốn kết hôn với tôi?”

“...” Không có hiệu quả pháp luật thì sao! Một câu nói của anh còn hữu hiệu hơn so với hiệu quả pháp luật!

“Được rồi, khế ước bán thân không còn giá trị, kết hôn đi.” Nhìn vẻ ghen lời của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi sâu kín cười một tiếng, trong mắt tràn đầy tia đắc ý.

“Em ký!” Mộc Lạp Lạp rốt cuộc bại trận.

Biết hôm nay nếu không ký bản khế ước bán thân này, Phó Cảnh Phi nhất định có thể giam lỏng cô ở Phó gia lần nữa, không cho cô tự do.

Trước kia Mộc Lạp Lạp sẽ cho rằng loại hành vi này vô cùng quá đáng, bây giờ cũng đã thành thói quen, ngay cả tâm tình phản kháng cũng không nổi lên.

Hơn nữa cô biết Phó Cảnh Phi không có lòng hại cô, chỉ ít động cơ của việc anh làm đều vì tốt cho cô, chỉ là cách làm luôn rất cực đoan.

Mộc Lạp Lạp liếc cái gọi là khế ước bán thân một cái. Chữ viết của Phó Cảnh Phi rất đẹp, nét bút mang theo phong cách mạnh mẽ của Phó Cảnh Phi, mà nội dung lại rất chu toàn, thậm chí cả nghĩa vụ sau này của Mộc Lạp Lạp cũng đều viết lên bản khế ước bán thân.

Trong đó còn có một điều là “Giới nghiêm của Phó gia là mười một giờ, không thể vô cớ lơ giờ giới nghiêm”

Đây quả thật là hiệp ước không công bằng, lúc Mộc Lạp Lạp ký tên mình thậm chí có loại cảm giác bị tráng mình đã làm cái việc nhục nước mất chủ quyền.

Thật ra bản khế ước bán thân này cũng không có nội dung gì quá đáng, chỉ là có chút hạn chế đối với tình hình sinh hoạt của Mộc Lạp Lạp. Ví dụ như khi nào nên về nhà, trước khi đi đâu chơi thì phải gọi điện thoại thông báo trước cho Phó Cảnh Phi biết để được sự cho phép của anh.

Tiếp theo là nội dung quan trọng nhất, đó là Mộc Lạp Lạp không được có bất cứ quan hệ thân mật gì với người khác, bằng không Phó Cảnh Phi bất cứ lúc nào cũng có thể mang cô đi kết hôn.

Mộc Lạp Lạp rất muốn cười. Bởi vì Phó Cảnh Phi trông chừng cô nghiêm ngặt như thế, cô làm sao có thể cùng người khác nảy sinh tình cảm thân mật gì.

Hơn nữa, cô bây giờ cũng không có tâm tư đi nói chuyện yêu đương với người khác.

Ngược lại, bởi vì cô và anh có sự quen thuộc của hai kiếp nên còn thoải mái một chút, ở cùng với Phó Cảnh Phi không cần giây giây phút phút cảnh giác, cũng không cần che giấu tính cách thật của mình.

Mộc Lạp Lạp không hề suy nghĩ cẩn thận về bản thân mình bây giờ rốt cuộc được coi là gì.

Cùng Phó Cảnh Phi có hôn ước trong người, bây giờ lại ký bản hiệp ước này, hình như trong tương lai hai người bọn họ đều bị trói buộc cùng nhau.

Nhưng trên thực tế, Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ thật sự nghĩ tới chuyện tương lai. Đường như cô ngoại trừ nghĩ làm sao trả thù Mộc Diệp thì cũng không còn lại động lực gì.

Ngoại trừ thời điểm tự mình nói phải báo đáp ân tình của Phó Cảnh Phi đối với cô.

Nhưng báo đáp ân tình này, làm thế nào lại phải đem mình bán cho anh như vậy...

Mộc Lạp Lạp rất là phiền muộn.

Thấy Mộc Lạp Lạp ký tên xuống, Phó Cảnh Phi hài lòng thu lấy khế ước bán thân, ánh mắt dịu dàng: “Rất tốt.”

Mộc Lạp Lạp nhin không được liếc một cái, đương nhiên là tốt, cô bây giờ cũng không có tự do cá nhân đó!

“Ký khế ước bán thân, sau này em làm cái gì anh cũng sẽ không ngăn cản em chứ?”

Phó Cảnh Phi gật đầu: “Chuyện trong vòng hiệp ước đều có thể.”

Hiệp ước có chừng năm mươi điều đó, ok?

Mộc Lạp Lạp: “... Em có thể hỏi hận không?”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi sầm xuống: “Em nghĩ sao?”

Mộc Lạp Lạp thờ dãi: “Được rồi, em chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi.”

Phó Cảnh Phi thu vào khế ước bán thân, đứng lên: “Đi ngủ đi.”

Mộc Lạp Lạp không nói, gằm đầu đi theo anh lên lầu, trong lòng không ngừng oán thán, Phó Cảnh Phi tên biến thái này!

Giống như là nghe được Mộc Lạp Lạp ngầm nhỏ nước bọt anh, Phó Cảnh Phi bỗng nhiên dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đùa Giỡn

Dừng lại đột ngột không hề báo trước, Mộc Lạp Lạp không kịp chuẩn bị chợt va vào trên lưng cứng rắn của Phó Cảnh Phi, xoa trán nói: “Phó Cảnh Phi, anh làm cái gì vậy?”

Phó Cảnh Phi không nói một câu, xoay người lại nhìn chăm chăm Mộc Lạp Lạp, mắt đen như mực.

Mộc Lạp Lạp bị ánh mắt mang theo xâm lược không có bất kỳ che giấu nào của anh nhìn khiến trong lòng sợ hãi, nhịp tim cũng không nhịn được gia tốc: “Anh, anh làm cái gì.”

Cô theo bản năng muốn lui về đằng sau, nhưng quên mất mình đang ở trên thang lầu, bước chân vừa lùi, cả người đều chơi vơi, thân mình cũng theo đó mà ngã ra sau, mắt thấy sẽ từ trên thang lầu té xuống.

May mà Phó Cảnh Phi lanh tay lẹ mắt, vươn cánh tay nhanh chóng kéo cô lại.

Mộc Lạp Lạp bị đâm đầu vào trong lòng Phó Cảnh Phi nhiều lần, hồi tối ở khu giải trí bị Phó Cảnh Phi ôm, rồi lại tiếp xúc thân mật với Phó Cảnh Phi lần nữa.

Nhưng lần này khác biệt, Mộc Lạp Lạp rất có cảm giác chủ động ôm ấp yêu thương, va đầu vào lòng Phó Cảnh Phi, thân thể phản ứng nhanh hơn so với não, trực tiếp ôm lấy cái hông gầy của Phó Cảnh Phi.

Cánh tay mảnh khảnh đặt ở bên hông Phó Cảnh Phi, xúc cảm ấm áp xuyên qua lớp vải bám vào trên da anh, trên người Mộc Lạp Lạp còn có một mùi thơm nhàn nhạt tản ra, bay vào trong khứu giác của Phó Cảnh Phi.

Anh nghĩ được chính là mùi thơm của sữa tắm, nhưng bởi vì mùi thơm thông thường này toả ra từ trên người Mộc Lạp Lạp, trong bầu không khí như thế này không khỏi có vài phần quyến rũ.

Mộc Lạp Lạp: "..."

Phó Cảnh Phi: "..."

Hai người đều yên tĩnh một cách lạ lùng, cùng im lặng, thậm chí duy trì tư thế đứng ở trên thang lầu như thế này.

Nhất là Mộc Lạp Lạp, mùi thảo mộc truyền tới từ Phó Cảnh Phi khiến cho tất cả ý thức của cô đều mê muội, hoàn toàn quên mất lúc này nên phản ứng gì.

Mãi đến khi sân sau truyền đến tiếng kêu của Đậu Đậu, Mộc Lạp Lạp mới như tỉnh lại từ trong mộng, ý thức được mình bây giờ đang làm cái gì, vội thả tay ra, cách Phó Cảnh Phi xa mấy bước.

Cô giờ tay giải thích: "Em không phải cố ý!"

Giọng Phó Cảnh Phi thản nhiên: "Phải không."

"Này!" Mộc Lạp Lạp có vài phần tức giận, sao mà cảm giác hành động mới rồi của Phó Cảnh Phi như đang cố ý cười cô vậy!

Hay tay Phó Cảnh Phi rút trong túi, vô cùng bình tĩnh nói một câu: "Tôi sẽ không nói cho người khác biết."

Sau đó xoay người lên lầu, bóng dáng biến mất ở trước mặt Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp nhắm mắt, nhin xuống xung động muốn xông lên tìm Phó Cảnh Phi lý luận. Cái gì gọi là sẽ không nói cho người khác biết? Làm như cô là một nữ lưu manh vậy.

Cuối cùng Mộc Lạp Lạp vẫn là bỏ qua. Phó Cảnh Phi là ông lớn, anh nói cái gì thì là cái đó đi, mình nhất định là tranh luận không thắng. Người đàn ông này có đôi khi tính tình cực kỳ xấu xa, chưa bao giờ biết nhường cô!

Cũng trong lúc đó, trong phòng bệnh ở một bệnh viện nào đó, người đàn ông họ Thượng bởi vì vết thương trên người mà kêu thảm: "Bác sĩ, ông nhẹ một chút!"

Bác sĩ kiểm tra xong thương thế của y, sau đó nói: "Đội lạt nữa phải gây tê, phiền người nhà ký tên, sau đó đi trả tiền."

"Thượng Kha, mẹ nói con chộc ai không chộc, lại đi chộc Phó Cảnh Phi? Phó gia là người chúng ta có thể tùy tiện trêu chộc à?" Một người phụ nữ trung niên ở bên giường bệnh giáo huấn.

"Mẹ, mẹ đừng phí lời. Làm sao con biết Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi là quan hệ đó? Nếu con sớm biết, lẽ nào đi chộc giận cô ta?"

"Làm sao mẹ biết là con không biết rõ? Phó gia cùng Mộc gia vốn có quan hệ thông gia, con cũng không cần nhắc một chút xem ai có thể động vào?"

"Mộc Lạp Lạp kia đã bị Mộc gia đuổi ra khỏi nhà, Phó Cảnh Phi còn cùng với cô ta?"

"Những chuyện đó làm sao chúng ta biết được, dù sao đi nữa sau này con chớ trêu chộc bọn họ, nếu không thì mẹ cũng không bảo vệ con, con chờ bị cha cấm túc đi."

Thượng Kha không nhịn được khoát khoát tay: "Biết rồi."

Cho dù chỉ có thể cầm nín chịu thua thiệt, nhưng mối thù với Phó Cảnh Phi coi như là kết thúc.

Sáng hôm sau Mộc Lạp Lạp như thường lệ cùng Phó Cảnh Phi ăn bữa sáng, trở lại nhịp điệu như trước, tất cả dường như đều khôi phục trật tự.

Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp biết, chiến tranh giữa mình và Mộc Diệp vừa mới bắt đầu.

Cuộc sống sau này có lẽ sẽ dậy sóng không ngừng.

Bởi vì cái ôm thất thố không kịp đề phòng kia vào đêm qua, sáng sớm Mộc Lạp Lạp nhìn Phó Cảnh Phi cái nhìn đầu tiên liền bối rối không thể giải thích, dờn ánh mắt đi, không dám nhìn thẳng anh.

Mãi đến khi bắt đầu ăn thì cô mới thả lỏng một chút.

Rõ ràng chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, cảm giác ở trong ngực Phó Cảnh Phi lại không ngừng quấy rầy Mộc Lạp Lạp, ngay cả giấc mơ trước khi thức giấc vào buổi sáng cũng mơ thấy Phó Cảnh Phi.

Thức dậy liền quên mất chuyện gì xảy ra ở trong mơ, nhưng ở trong mơ đều nhìn thấy gương mặt khiến người ta chết mê chết mệt kia của Phó Cảnh Phi, khiến Mộc Lạp Lạp khi thức giấc càng thêm xấu hổ.

Trên kinh nghiệm tình cảm cô chính là một tay mơ, hoàn toàn không hiểu bản thân gần đây xảy ra tâm tư biến hoá là bởi vì cái gì, chỉ đàn độn muốn trốn tránh.

Mà Phó Cảnh Phi bình tĩnh trước sau như một, sau khi Mộc Lạp Lạp dời mắt đi không nhìn anh thì chỉ thoáng như mảy, cũng không có mở miệng vạch trần cô.

Mãi đến khi ra cửa, anh cố ý dừng lại ở cửa, sau đó cúi người xuống, dòm Mộc Lạp Lạp đang cực kỳ sợ hãi đến trong khe cửa.

Mộc Lạp Lạp đột nhiên nói lắp: “Phó... Phó... Phó Cảnh Phi, anh làm cái gì.”

Phó Cảnh Phi kè sát vào cô, chậm rãi đưa tay, một ngón tay nâng lên cằm Mộc Lạp Lạp, con ngươi đen như đá obsidian vững chắc khoá chặt cô.

Gò má Mộc Lạp Lạp đỏ lên, lông rối như tơ vò, nín không dám thở một hơi nào.

Phó Cảnh Phi nhìn cô chăm chăm hồi lâu, mới khẽ cong khoé miệng lên, lộ ra một nụ cười mỉa hoặc chúng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nguyên Do

“Tôi làm cái gì? Em nói đi, hửm?” Âm cuối nâng lên, Phó Cảnh Phi mang ý tứ không rõ ràng nhìn cô, nụ cười nhạt ở khoé môi vừa xấu xa vừa hài hước, khuôn mặt anh quả thật có bản lĩnh quyến rũ người.

Mộc Lạp Lạp rất muốn quay mặt đi, nhưng ngón tay của Phó Cảnh Phi đang kèm cầm cô khiến cô không cách nào tránh ra được, chỉ có thể kiên trì cười gượng hai tiếng: “Làm sao em biết được.”

Cô thậm chí có thể cảm giác được gò má của mình đang nhanh chóng ửng đỏ, nhiệt độ tăng lên, trên da mặt nóng bỏng.

Cũng may là Phó Cảnh Phi không có duy trì tư thế này quá lâu, vào lúc Mộc Lạp Lạp cảm giác mình thật sự muốn điên mất thì rốt cuộc thả cô ra.

“Đi làm đi.” Phó Cảnh Phi như là không có gì, lui về sau hai bước, hai tay đút trong túi quần, ung dung nhàn nhã ngồi lên xe trước.

Mộc Lạp Lạp đứng ở bên ngoài cửa xe sừng sốt: “Sao anh ngồi cùng xe với em?”

Phó Cảnh Phi tréo chân, cánh tay tùy ý đặt trên đùi, quay đầu nhìn cô: “Ai quy định chúng ta không thể ngồi cùng một xe đi làm?”

Cảm thấy trong giọng nói của Phó Cảnh Phi mang ý uy hiếp, Mộc Lạp Lạp vội vàng giải thích: “Em chẳng phải gì cả, sợ anh đi làm trễ thôi.”

Phó Cảnh Phi liếc cô: “Tôi là ông chủ, em cảm thấy sẽ có người dám coi chừng vấn đề tôi đi làm trễ hay không à?”

Mộc Lạp Lạp: “...”

“Đừng phí lời, lên xe.”

Nếu Phó thiếu gia đã lên tiếng, dĩ nhiên Mộc Lạp Lạp không thêm quan tâm, lập tức ngồi lên.

Tài xế theo thường lệ đưa Mộc Lạp Lạp đi công ty, rồi mới đưa Phó Cảnh Phi.

Song có điều trông dáng vẻ Phó Cảnh Phi bình tĩnh và thoải mái thì biết sáng nay công việc của anh nhất định thông thả, bằng không thì cũng sẽ không ung dung như thế.

“Lần này anh đi Châu Âu bàn chuyện làm ăn gì vậy?” Mộc Lạp Lạp tò mò hỏi một câu.

“Xuất khẩu nguồn năng lượng.” Phó Cảnh Phi trả lời xong thì thêm một câu: “Nguồn năng lượng sạch.”

Bắt đầu làm năng lượng sạch sớm nhất ở thành phố Long chính là Phó gia, nhất là sau khi Phó Cảnh Phi tiếp nhận kinh doanh của Phó gia liền bắt đầu phát triển mạnh dự án này. Giờ đây dùng công nghệ tiên tiến nhất của Châu Âu để đạt được xuất khẩu sang Châu Âu, có thể được coi như là sự táo bạo của Phó Cảnh Phi.

Cho nên ánh mắt Mộc Lạp Lạp nhìn Phó Cảnh Phi rất là sùng bái: “Lợi hại như vậy!”

Phó Cảnh Phi buồn cười hỏi: “Rất lợi hại?”

“Đĩ nhiên. Lúc trước đi học, một đàn anh của em bắt đầu làm năng lượng sạch, chẳng qua làm đã lâu cũng chỉ có thể phát triển một chút ở địa phương nhỏ. Anh lại có thể ký hợp đồng xuất khẩu với Châu Âu, đương nhiên là lợi hại.”

Lúc này Mộc Lạp Lạp đã hoàn toàn quên mất bầu không khí ngột ngạt lúc ra cửa, khôi phục lại bình thường.

Cô và Phó Cảnh Phi nói về chuyện kinh doanh một chút. Tốt xấu gì cũng coi như tốt nghiệp ngành tài chính của đại học hàng đầu, cô vẫn có thể hiểu một ít đối với công việc của Phó Cảnh Phi, nói chuyện với nhau mà không chút khó khăn nào.

Phó Cảnh Phi liền hỏi cô: “Em có thể tới làm việc ở chỗ tôi.”

Mộc Lạp Lạp thoáng nghẹn lời, hoang mang nhìn anh: “Em nghe nói yêu cầu tuyển dụng của công ty anh, một câu biến thái há có thể hình dung? Anh lại sáng khoái nhận em vào như vậy?”

Phó Cảnh Phi: “Tôi là ông chủ.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Sao cô có thể quên ngồi bên cạnh cô chính là Phó thiếu gia không có chút nhân tính nào cơ chứ?

“Tôi không nói đùa.” Phó Cảnh Phi nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp, đợi trả lời của cô.

Qua việc Mộc Lạp Lạp gặp phải nguy hiểm ở Thẩm thị, Phó Cảnh Phi cho rằng vẫn nên cột người vào bên cạnh mình, nơi mà có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào, mới đủ an tâm.

Hơn nữa ở lại Thẩm thị có tình trạng giống như hăm sâu trong lòng địch, anh không hy vọng Mộc Lạp Lạp mạo hiểm như vậy, dù rằng nguy hiểm này là bản thân Mộc Lạp Lạp chọn.

“Anh nên biết em ở lại đó... không chỉ là làm việc.” Mộc Lạp Lạp bĩu môi. “Thẩm thị là một phần rất quan trọng trong kế hoạch của em.”

Phó Cảnh Phi bởi vì Mộc Lạp Lạp cự tuyệt không chút do dự mà sắc mặt sa sầm vài phần, nhưng lại dần dần khôi phục mặt không biểu cảm.

“Ở lại đó không an toàn.”

“Em biết... Chẳng phải còn có anh ư?” Mộc Lạp Lạp cười hi hi lấy lòng Phó Cảnh Phi. “Chẳng phải anh phái nhiều người bảo vệ em sao, yên tâm đi không có chuyện gì đâu.”

Phó Cảnh Phi rất muốn cảnh cáo cái người không tim không phổi này – chuyện mấy hôm trước chính là bài học kinh nghiệm, nhưng lời đến khoé miệng vòng vo vài vòng cuối cùng lại không có nói ra.

Thôi, cô ấy thích thế nào thì tùy cô ấy đi.

Dù sao cũng đã có anh đến xử lý những chuyện phiền toái.

“Đừng rồi, lần trước không phải em nhờ anh điều tra một vài thứ cho em sao?”

Phó Cảnh Phi híp mắt, sau khi nhớ lại thì mới gật đầu: “Ừm, thế nào?”

“Có lẽ những người anh cấp cho em còn chưa đủ... Cũng không phải là không đủ, mà là quyền hạn của bọn họ không đủ cao, cho nên em muốn anh cấp cho em một số người mạng lưới thông tin rộng lớn hơn.”

“Em đang điều tra cái gì?” Lúc này Phó Cảnh Phi mới nhớ tới hỏi một câu.

Lúc ấy Mộc Lạp Lạp hỏi anh muốn người, anh không chút đắn đo phái vài người cho cô, tùy ý cô điều khiển, sau đó cũng đã ném chuyện này ra sau đầu.

Dù sao thì đối với anh mà nói, chỉ cần là Mộc Lạp Lạp yêu cầu trong phạm vi an toàn, căn bản đều sẽ thoả mãn.

“Điều tra... chuyện có liên quan đến Mộc Diệp.”

Phó Cảnh Phi liếc xéo cô: “Em còn chưa có nói cho tôi biết nội dung cụ thể kế hoạch trả thù của em.”

“Hôm qua chẳng phải anh nói ký cái kia... là có thể tùy ý em làm gì sao.” Mộc Lạp Lạp định giở trò vô lại không nói cho Phó Cảnh Phi biết.

Bởi vì một phần trong kế hoạch của cô, có lẽ bây giờ đối với Phó Cảnh Phi mà nói, sẽ khó có thể được duyệt.

Chỉ có những người từng trải qua kết cục như cô mới có thể nghĩ đến kết quả.

“Ừm.” Phó Cảnh Phi nhàn nhạt trả lời, nhưng cũng không bỏ qua cho cô đơn giản như vậy.

Trong mắt Phó Cảnh Phi nổi lên cảm xúc khiến Mộc Lạp Lạp nhìn không hiểu: “Vậy em nói cho tôi biết một chút, tại sao muốn báo thù.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thổ Lộ Hết

Hôm nay Phó Cảnh Phi quyết tâm phải gặng hỏi ngọn nguồn vấn đề ư?

Mộc Lạp Lạp vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng biết hôm nay vấn đề này không thể không trả lời.

Tại sao muốn báo thù? Nguồn gốc lý do này rất dài, không phải một hai lời là có thể nói rõ.

Xa xôi mà nói, thù hận là bắt đầu từ quyển nhật ký trước kia, bên trong ghi lại sự thù hận của Mộc Diệp đối với người nhà họ Mộc, và Mộc Diệp ở trong nhật ký nói là à đây mẹ của Mộc Lạp Lạp ra giữa đường, mới dẫn đến bà xảy ra tai nạn xe cộ tử vong.

Sau đó là trải qua cái chết ở kiếp trước, bị Mộc Diệp chính tay hại chết. Thù sâu oán nặng như vậy, làm sao có thể quên? Làm sao có thể dễ dàng tha thứ?

Thậm chí thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh mộng, Mộc Lạp Lạp đều có cảm giác như là bị người bóp cổ hít thở không thông, đó cũng là Mộc Diệp mang đến cho cô.

Gần mà nói, chỉ kiếp này sau khi sống lại, Mộc Lạp Lạp cũng không chủ động trêu chọc Mộc Diệp nữa, vẫn chấp hành nguyên tắc giấu tài, khiêm tốn làm việc, nhưng Mộc Diệp lại bưng bước ép sát, suy nghĩ hết thù đoạn này đến thù đoạn khác muốn đặt cô vào trong hoàn cảnh thâm nhát.

Đối mặt với một người như vậy, nếu không hoàn trả gấp bội việc ả làm, Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình đã phụ ông trời cho cô cuộc sống lần thứ hai.

Trên mặt không khỏi dâng lên trào phúng, Mộc Lạp Lạp vừa muốn nói chuyện nhưng Phó Cảnh Phi đã mở miệng trước cô.

“Bỏ sót một câu, thật ra là tôi hỏi nguyên nhân ban đầu khiến em cùng cô ta trở mặt.”

Mộc Lạp Lạp sừng sốt.

“Nếu nói em không định tự mình báo thù, tôi có thể trực tiếp giải quyết cô ta. Nhưng nhìn có vẻ báo thù là chuyện bây giờ em muốn làm nhất, tôi sẽ không ngăn cản, chỉ là muốn biết lúc ban đầu vì nguyên nhân gì khiến em cùng cô ta trở mặt. Còn có, những cái gọi là danh tiếng xấu ở trên đầu em, tôi chưa bao giờ tin, nhưng muốn biết rõ rốt cuộc là bởi vì cái gì.”

Biết những thứ này mới có thể chân chính tới gần Mộc Lạp Lạp.

Mặc cho bây giờ hai người thân cận bao nhiêu, ở nơi Mộc Lạp Lạp đều mãi ẩn giấu bản thân mình.

Phó Cảnh Phi của trước đây cũng từng hỏi cô vấn đề giống như vậy. Anh tin tưởng cô vô điều kiện, nhưng muốn nghe cô nói cho biết nguyên nhân trong đó. Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp lại nghĩ, người tin cô thì trước sau sẽ tin cô, người không tin cô thì bất kể giải thích như thế nào cũng sẽ không tin cô. Cho nên căn bản không đi giải thích.

Bây giờ mới biết ý nghĩ này của cô trong quá khứ không phải thích hợp hoàn toàn. Chung đụng giữa người với người, cho dù có thể tồn tại tín nhiệm vô điều kiện, nhưng cũng cần giải thích và thẳng thắn. Nếu không sẽ bị những lời giấu ở trong lòng ngăn cách, càng ngày càng xa.

Trong quá khứ Mộc Lạp Lạp không muốn giải thích cho Phó Cảnh Phi nghe, gián tiếp khiến quan hệ của hai người luôn ở trên rìa vách đá.

“Nguyên do dài đằng đẳng, nếu nói đơn giản chút thì chính là em trong lúc vô tình phát hiện ra bộ mặt thật của Mộc Diệp.” Mộc Lạp Lạp vẫn là lần đầu tiên nói cho người khác biết lời ở trong lòng mình. “Em nhìn thấy nhật ký của ả, bên trong viết rất nhiều thứ, đều là thù hận của ả đối với Mộc gia, những yêu thương lẫn nhau kia đều là giả, ả sống ở Mộc gia nhưng lại hận toàn bộ Mộc gia, bao gồm em.”

“Anh thấy rằng em có thể chịu được Mộc Diệp như thế sao? Đương nhiên em phải nghĩ cách vạch trần bộ mặt thật của Mộc Diệp, nhưng ả đã sớm có

mưu tính, em làm tất cả đều biến thành chứng cứ phạm tội ở nơi ả.” Mộc Lạp Lạp nở nụ cười tự giễu. “Tiếc là cuối cùng hành vi đối tốt với Mộc gia mà em tự cho là đúng lại phá hủy chính mình.”

Chỉ có bản thân Mộc Lạp Lạp mới có thể nhận thức cảm giác đó là gì, đơn độc chiến đấu, kết quả là không người nào nguyện ý tin tưởng ủng hộ cô.

Giải thích tất cả một lần, nhưng Mộc Lạp Lạp cũng không có nói ra điều then chốt nhất, về việc Mộc Diệp rốt cuộc có tạo ra trận tai nạn xe cô kia hại chết mẹ của mình hay không, bây giờ Mộc Lạp Lạp thật hoài nghi, hoài nghi Mộc Diệp cố ý biên soạn lời nói dối để chọc giận cô.

Nói cho cùng trong quyển nhật ký đó thật thật giả giả lẫn lộn, càng dễ dàng khiến cô bị mắc lừa.

Bây giờ cô thấy được những sơ hở mà mình của quá khứ không nhìn thấy, cho nên càng thêm cẩn thận.

Về chuyện chân tướng, cô đương nhiên sẽ tiếp tục điều tra, chẳng qua là vẫn cần thời gian.

Cho nên mới muốn Phó Cảnh Phi cho mình một số người để cô đi điều tra cho tốt. Ngoài ra còn có một bí mật, đó là quá khứ không muốn để người khác biết của Mộc Diệp.

Nếu thật sự có thể điều tra ra, cô sẽ có đầy đủ lợi thế đấu tranh cùng Mộc Diệp. Đến lúc đó Mộc Diệp lợi hại như thế nào đi nữa cũng không qua nổi chứng cứ này.

“Ây, em đều nói hết cho anh rồi.” Nói ra một ít chân tướng bị đè nén thật lâu trong lòng, Mộc Lạp Lạp có cảm giác thả lỏng.

Trong mắt Phó Cảnh Phi các loại cảm xúc đan xen chớp loé, sau đó từ từ kẻ sát vào Mộc Lạp Lạp: “Muốn bao nhiêu người, trực tiếp đi hỏi Phó Dương.”

Phó Dương là một thuộc hạ tối quan trọng bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Đây coi như là Phó Cảnh Phi đáp ứng yêu cầu trước đó của cô.

Mộc Lạp Lạp đầy ngạc nhiên mừng rỡ: “Thật? Phó Cảnh Phi, anh thật sự là một người tốt!”

Phó Cảnh Phi gật đầu, bình tĩnh tiếp nhận khen ngợi của Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp đang trong hưng phấn, không để ý đến ánh mắt phức tạp của Phó Cảnh Phi nhìn cô.

Cái loại ánh mắt mang theo chút yêu thương cùng cưng chiều.

Xe vừa vặn dừng ở một con đường bên ngoài Thẩm thị, chỗ Mộc Lạp Lạp xuống xe mỗi ngày.

Cô vẫy tay nói tạm biệt với Phó Cảnh Phi. Nhưng khoảnh khắc khi bàn tay cầm lấy tay nắm mở xe thì lập tức bị Phó Cảnh Phi kéo trở lại.

Sau đó môi của cô đã bị hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Sau Khi Hôn

Lần tiếp xúc thân mật này khiến Mộc Lạp Lạp kinh ngạc hơn so với bất cứ lần nào trước đây. Cô hoàn toàn không hề dự liệu bị Phó Cảnh Phi kéo vào trong lòng, tiếp theo đã bị Phó Cảnh Phi hôn. Bờ môi lạnh lạnh khẽ khẽ vào cô, cái loại cảm xúc bất ngờ khiến đầu óc cô biến thành một đồng bột nhão, hoàn toàn đứng hình.

Một tay Phó Cảnh Phi giữ lấy ót Mộc Lạp Lạp, một tay nâng cằm cô, không nói lời nào hôn cô.

Tài xế ở phía trước vô cùng thức thời giả bộ không thấy gì cả, tự xuống xe chờ, không tới quấy rầy bầu không khí mập mờ thế này.

Cảm giác hôn môi giống như là cùng ăn kẹo, ngọt ngào khiến người ta xấu hổ tim đập dồn, đỏ mặt tía tai.

Tim đập kịch liệt càng giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực, khiến Mộc Lạp Lạp hoàn toàn rối loạn tâm thần.

Đây thật ra là một cái hôn cực cạn, Phó Cảnh Phi chỉ ngấn ngùi hôn lên bờ môi cô, nhưng đối với Mộc Lạp Lạp mà nói quả thật như đã trải qua vô số năm tháng, chẳng biết bây giờ là năm nào.

Cô chưa từng nghĩ đến thì ra hôn môi có cảm giác như vậy. Khiến cho người ta hoa mắt mê man, không kiềm chế được, mất đi tất cả khả năng suy nghĩ, chỉ còn lại hệ thống sinh tồn cơ bản nhất là đang hoạt động.

Thậm chí... Nếu như bờ môi của Phó Cảnh Phi dừng lại thêm một hồi nữa, cô sẽ khấn trương đến ngay cả hít thở ra sao cũng không biết.

Nhất là khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc kia của Phó Cảnh Phi, ở khoảng cách phóng đại như thế càng có thể thấy rõ gương mặt này của anh đẹp cỡ nào, mỗi một ngũ quan đều tràn đầy quyền rũ khiến người ta khó có thể kháng cự.

Trước khi tách ra, Phó Cảnh Phi cố ý khẽ liếm trên môi Mộc Lạp Lạp một cái, càng khiến cho gò má của cô hoàn toàn biến thành một mảng đỏ rực.

Phó Cảnh Phi rất hài lòng với phản ứng của Mộc Lạp Lạp. Bộ dáng ngây ngốc xấu hổ này hoàn toàn tương phản với dáng vẻ ngày thường của cô, hết lần này tới lần khác khiến trong lòng Phó Cảnh Phi càng dâng lên suy nghĩ ác ý muốn bắt nạt cô.

Càng nhìn thấy cô xấu hổ, tâm tình của Phó Cảnh Phi càng tốt.

Nếu lúc này Mộc Lạp Lạp biết suy nghĩ xấu xa trong lòng Phó Cảnh Phi thì nhất định sẽ bắt chắp ngược ngược, lập tức bùng nổ.

Nhưng mà cô không biết, cho nên cũng chỉ khấn trương hai tay không biết để ở đâu, mãi đến khi Phó Cảnh Phi lùi lại thì mới mặt tái đi, gờ hai tay lên che đôi môi.

“Mùi vị tuyệt vời.” Phó Cảnh Phi lộ ra vẻ mặt đầy thâm ý, càng vô cùng thân thiết ngắm nghía lọn tóc rũ xuống bên tai Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp trừng mắt nhìn, rồi chớp mắt mấy cái, giống như rút cuộc hiểu được chuyện gì xảy ra, mặt liền biến sắc, trực tiếp mở cửa xe chạy trốn không quay đầu lại.

Xét thấy mới bắt nạt người ta một phen, lúc này tâm tình của Phó Cảnh Phi vui vẻ không gì sánh bằng, cũng không so đo Mộc Lạp Lạp hoảng loạn, sau khi nhìn bóng lưng lo âu hốt hoảng của Mộc Lạp Lạp từ từ biến mất, mới quay cửa kính xuống bảo tài xế lên xe, đi công ty của mình.

Mà khi Mộc Lạp Lạp vội vội vàng vàng bỏ chạy, toàn bộ trong đầu vẫn là một đống bột nhão như cũ.

Kiếp trước ở cùng Phó Cảnh Phi rất lâu, hai người đều mỗi ngày ở trong trạng thái cãi vã hoặc chiến tranh lạnh, chưa từng có bất kỳ tiếp xúc thân mật gì.

Đừng nói là chạm môi, ngay cả một cái ôm cũng không thể có.

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ tiếp đều chỉ cảm thấy tên đàn ông Phó Cảnh Phi này chẳng những nhìn không thấu mà còn rất nhẫn nại.

Thật giống như thợ săn trên thảo nguyên, luôn luôn phủ phục ở một nơi bí mật gần đó, mới có thể vào thời cơ thích hợp nhất chụp lấy con mồi xui xẻo.

Mộc Lạp Lạp cho mình là con mồi xui xẻo kia, mà Phó Cảnh Phi chính là người thợ săn mạnh mẽ nhất, mình bị anh ta nhìn chòng chọc lâu như vậy, hoàn toàn không có cách trốn thoát.

Phiền não rên lên vài tiếng, Mộc Lạp Lạp nuốt chút nữa bùng nổ ở trong đám người.

Sao cô lại cùng Phó Cảnh Phi chạm môi chứ! Đây! Là! Nụ! Hôn! Đầu! Cửa! Cô!

Nụ hôn đầu!

Đúng là cô rất ngây thơ. Cho dù trước đây chơi đùa điên loạn thế nào cũng đều kiên thủ ranh giới cuối cùng của mình, không để người ta đụng vào. Cho dù bất kỳ đàn ông nào muốn đến vui đùa trò chơi tình cảm với cô một chút, đều bị cô kiên quyết phản đối.

Tác phong làm việc của cô thành thạo vô cùng bạo dạn, nhưng đó cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi. Cô luôn được người mẹ đã qua đời dạy dỗ, con gái bất kể như thế nào đều phải có trách nhiệm với bản thân mình, từ phi gặp được người thật tình thích, bằng không không thể quá tùy tiện.

Cho nên tới bây giờ cô vẫn còn nụ hôn đầu của mình.

Nhưng mấy phút đồng hồ trước đã bị Phó Cảnh Phi cướp đi dễ dàng như thế.

Nói không tức giận, nhưng vẫn có một chút bức mình.

Tuy nhiên cái loại cảm giác bức mình này cũng không mạnh mẽ, chẳng qua là trong nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Còn lại rút cuộc là cái gì càng phiền lòng Mộc Lạp Lạp nhiều hơn, cũng chỉ có bản thân cô rõ ràng.

Hoa mắt vầng đầu đi vào tập đoàn Thẩm thị, rồi đi vào phòng làm việc, trở lại chỗ ngồi của mình ngồi xuống, trong toàn bộ quá trình tâm tình của Mộc Lạp Lạp cũng chưa bình tĩnh lại.

Quá trình cái hôn kia không ngừng tái diễn ở trước mắt Mộc Lạp Lạp, phiền phức quấy nhiễu suy nghĩ của cô, khiến cô thật sự sắp muốn điên.

Mãi đến khi Lina từ văn phòng riêng của cô ta đi ra, đến giao nhiệm vụ cho Mộc Lạp Lạp, cô mới chỉnh lại tâm tư của mình, quay trở lại công việc.

“Công việc Ric phụ trách trước kia bây giờ giao cho cô, làm cho tốt.”

Mộc Lạp Lạp không từ chối gì cả, lập tức đáp ứng.

Coi như là lấy Ric bồi thường cho cô đi. Mặc dù có Mộc Diệp nghĩ cách bảo vệ cô ta, cô ta cũng không có khả năng tiếp tục làm việc ở tổng công ty, bây giờ phòng chừng đã bị chuyển ra ngoài.

Tiếp nhận công việc mới, Mộc Lạp Lạp định bụng tạm thời bỏ qua những suy nghĩ tình cảm.

Nhưng sau khi cô vô ý liếc về phía Lina thì kinh ngạc hỏi người ở bàn ngay cửa: “Luru Hi còn chưa đến?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Cô Sẽ Chọn

“Tôi hôm qua cô ấy uống say bí tỉ, sáng sớm hôm nay xin nghỉ rồi.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu: “Tôi hôm qua quả thật cô ấy bị chuốc rất nhiều rượu.”

Lúc đó, khi người của khu giải trí tìm được Luru Hi thì cô ấy đã bị mang tới trong một căn phòng, nếu như trễ một chút, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Thật may là tôi kịp mang cô ấy đi.

Luru Hi nhìn có vẻ là một cô gái đơn thuần, đối với rất nhiều thứ chưa từng tiếp xúc qua, đối với người cũng không có lòng đề phòng cao, như thế ở trong xã hội luôn luôn dễ thua thiệt.

Ric rời khỏi Thẩm thị, nhưng công việc lúc trước cô ta phụ trách bây giờ đều giao toàn bộ cho Mộc Lạp Lạp, đối với cô mà nói coi như là nhiệm vụ không nhỏ.

Cô làm rất nghiêm túc, gần như không quan tâm đến những chuyện khác.

Thậm chí suýt chút nữa lỡ cuộc điện thoại.

Ngôn Viễn gọi tới.

Sau khi Mộc Lạp Lạp thấy biểu thị điện thoại gọi tới, vô thức nhún mày. Trước đó cô đã làm bộ đồng ý với Ngôn Viễn về kế hoạch làm sao đoạt được cổ phần công ty trong tay Phó Cảnh Phi, bây giờ Ngôn Viễn gọi điện thoại tới, nhất định là muốn nói chuyện này với cô.

Nhất định là muốn cô thăm dò ý tứ bên Phó Cảnh Phi một chút, mau sớm làm cho Phó Cảnh Phi đồng ý đem cổ phần công ty cho cô.

Nếu thật sự làm như vậy, Mộc Lạp Lạp biết giá trị của mình đối với Mộc Diệp sẽ hoàn toàn mất đi, ả sẽ giống như kiếp trước, thừa dịp lúc cô thoát khỏi Phó gia thì bắt cóc cô, kết cục sau cùng là tử vong.

Kiếp này đương nhiên cô sẽ không cho Mộc Diệp cơ hội nữa.

Mộc Lạp Lạp cố ý tìm một nơi ẩn núp nghe điện thoại.

“A lô, Ngôn Viễn? Có chuyện sao?”

“Lạp Lạp.” Giọng của Ngôn Viễn dịu dàng trước sau như một, khiến người ta như tắm trong gió xuân. “Em ở công ty?”

“Ừm, còn chưa có tan tầm ạ.”

“Chuyện lúc trước anh nói với em, em có bắt đầu làm hay chưa?”

Nụ cười bên môi Mộc Lạp Lạp rất lạnh, quả nhiên là gọi tới hỏi cô cái này.

Bây giờ nhìn rõ bộ mặt thật của Ngôn Viễn, mới phát hiện thời điểm y cùng mình chung đụng đều chỉ muốn làm thế nào tính toán mình.

“... Ngón Viễn, sao thấy anh còn gấp gấp hơn em vậy?” Mộc Lạp Lạp cố ý nói một câu.

“Lạp Lạp, em đang nói gì đấy, chẳng phải anh vì em sao? Nếu em lấy được cổ phần sớm một chút, anh sẽ có thể giúp em trở lại Mộc gia.”

Mộc Lạp Lạp đổi lại giọng điệu vô cùng cảm kích: “Ngón Viễn, anh thật tốt! Em có một người bạn như anh thật sự là phúc ba đời đó.”

Mấy chữ phúc ba đời sau cùng này Mộc Lạp Lạp còn thiếu chút nữa nghiêng răng nghiêng lợi nói ra. Đích thật là phúc ba đời mới có một người bạn chỉ biết nghĩ cách tính toán cô như vậy.

“Nếu là bạn bè, cần gì nói những lời như thế?” Ngón Viễn cười rộ lên.

Mộc Lạp Lạp chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh bi thương, trách cô kiếp trước không thấy rõ mặt trái bản thiêu của người ta, bây giờ nhìn lại thật sự là vô cùng châm chọc.

“Gần đây Phó Cảnh Phi đi vắng, cho nên em vẫn không có tìm được cơ hội nói với hắn, chờ một chút đi.”

Ngón Viễn thúc giục cô: “Lạp Lạp, em nhất định phải tranh thủ thời gian, bằng không không kịp.”

“Biết rồi.” Mộc Lạp Lạp cười nhạt, rồi giống như vô ý nhắc tới. “Nghe nói gần đây Mộc Diệp đang cùng Thẩm Văn Xương xem áo cưới...”

“Xem áo cưới?!” Ngón Viễn ở bên kia sừng sốt, giọng nói cất cao, có chút không thể tin. “Bọn họ đang chuẩn bị cho hôn lễ?”

Mộc Lạp Lạp vô tội nói: “Đúng vậy, Ngón Viễn, anh không biết ư? Nghe nói áo cưới còn đặc biệt mời nhà về kiểu người Pháp thiết kế đó, hoàn toàn may thủ công, bên trên còn đính rất nhiều kim cương...”

Ngón Viễn lại trầm mặc lần nữa.

Mộc Lạp Lạp biết Mộc Diệp sẽ không đem chuyện ả cùng Thẩm Văn Xương xem áo cưới, chuẩn bị hôn lễ nói cho Ngón Viễn. Dù sao ả còn muốn nghĩ hết cách không chế Ngón Viễn ở trong tay, như vậy tất nhiên phải tiếp tục lừa dối tình cảm của Ngón Viễn.

Chẳng qua trên đời nào có giấy gói được lừa, Mộc Diệp không muốn cho Ngón Viễn biết, Mộc Lạp Lạp liền càng muốn làm cho Ngón Viễn biết.

Lần này lại xem Mộc Diệp sẽ dùng có gì để giải thích với Ngón Viễn.

“Ngón Viễn...” Mộc Lạp Lạp gọi tên của y.

“Làm sao vậy?” Lời của y không còn dịu dàng, giọng nói lãnh đạm vài phần.

Mộc Lạp Lạp không ngần ngại chút nào, hỏi y: “Ngón Viễn, không phải anh có... tình cảm đối với Mộc Diệp chứ?”

Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Ngón Viễn, nhưng có lẽ y phải rất kinh ngạc trong khoảnh khắc.

Nhưng Ngón Viễn chỉ lập tức phủ định: “Lạp Lạp, em nói cái gì thế, trí tưởng tượng tốt như vậy từ lúc nào.”

“Em chỉ thuận miệng nói một chút thôi, đây không phải là sợ anh thích ả sao, vậy coi như thăm. ả và Thẩm Văn Xương tốt như thế, cũng không thể nào có phát triển gì với người khác đi.”

“Ừm.”

“Cho nên nếu ai thích ả thì sẽ thăm. Gặp được Thẩm Văn Xương, một người đàn ông đáng đáp vừa đẹp trai vừa có tiền, là phụ nữ đều sẽ thích kiểu như hắn đi? Mộc Diệp nhất định sẽ chỉ thích Thẩm Văn Xương.” Bây giờ Mộc Lạp Lạp tin tưởng vào không ngừng châm ngòi thổi gió, chỉ cần khiến cho trong lòng Ngón Viễn nảy sinh ghen tỵ, để ý, tiếp theo sẽ bắt đầu nghi ngờ.

Quả nhiên, giọng của Ngón Viễn rất kỳ quái: “Lạp Lạp, em nghĩ anh và Thẩm Văn Xương, ai được hơn?”

Mộc Lạp Lạp lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng giọng nói không thay đổi: “Anh là bạn của em, em đương nhiên sẽ cảm thấy anh được hơn.”

“Vậy, nếu em là Mộc Diệp... Em sẽ chọn ai?”

Oa oa, cá đã cắn câu.

Mộc Lạp Lạp nói: “Nếu em là Mộc Diệp... đương nhiên sẽ chọn Thẩm Văn Xương, so ra, hắn càng có thể cho phụ nữ cảm giác an toàn hơn.”

“Phải không?” Ngón Viễn như nở nụ cười, sau đó nói: “Hôm nay như vậy trước đi, hôm nào anh gọi lại cho em.”

Thành công đã kích Ngón Viễn, Mộc Lạp Lạp vô cùng hài lòng.

Chọn Thẩm Văn Xương? Cô điên rồi sao, hai người đàn ông dính líu quan hệ cùng Mộc Diệp, cô sẽ không chọn một ai.

Nhưng có người không cho là như vậy.

“Ồ? Cô sẽ chọn tôi?” Giọng của Thẩm Văn Xương vang lên ở sau lưng Mộc Lạp Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Cô Sẽ Chọn Tôi

Phản ứng đầu tiên trong đầu Mộc Lạp Lạp là, cô đã núp ở chỗ này rồi sao vẫn còn có người phát hiện cô?

Cái chỗ này là Mộc Lạp Lạp phát hiện được trước đây không lâu, ở bên cạnh một thang máy tạm thời ngưng sử dụng. Nơi này còn có nhiều cây xanh che chắn kín đáo, bình thường chỉ có vài người đến, đại đa số đều không biết còn có một nơi như thế.

Kết quả là cô mới đến gọi điện thoại liền bị phát hiện.

Sau suy nghĩ này, Mộc Lạp Lạp lại chợt phát hiện, lời của người mới vừa nói, cái giọng nói kia, Thẩm Văn Xương?

Hắn, một ông chủ suốt ngày hoạt động ở trên tầng hai mươi, sao lại xuất hiện ở nơi này?

Mộc Lạp Lạp cũng không phải muốn gặp Thẩm Văn Xương như vậy, nhất là sau khoảng thời gian bị hắn thẩm vấn một trận, ấn tượng của Mộc Lạp Lạp đối với người này giảm đi nhiều. Cho dù hắn và Mộc Diệp không có quan hệ người yêu, Mộc Lạp Lạp cũng sẽ không muốn có nhiều tiếp xúc với hắn.

Tuy nhiên bây giờ Thẩm Văn Xương thiếu cô một món nợ ân tình, đến lúc cần ân tình này, Mộc Lạp Lạp tất nhiên sẽ lợi dụng không nương tay.

Nhưng nếu bây giờ người cũng đã xuất hiện ở đây, Mộc Lạp Lạp không thể nào ra vẻ giả bộ hoàn toàn không quen biết.

Hơn nữa vừa rồi nói câu “chọn Thẩm Văn Xương” kia là để kích thích Ngón Viễn, chắc là bị hắn nghe được.

Tuyệt đối không nên tạo thành hiểu lầm gì đó mới được.

“Không, anh vừa nghe lầm.” Mộc Lạp Lạp cúp điện thoại, xoay người sang chỗ khác nói một hơi.

“Phải không?” Thẩm Văn Xương lộ vẻ không tin. Hắn vừa rồi ở bên ngoài loáng thoáng nghe được có người đang nói, đồng thời nhìn thấy bóng người cảm thấy quen thuộc, liền đi tới.

Vừa khẳng định người này là Mộc Lạp Lạp liền nghe được một câu kia của cô: Em sẽ chọn Thẩm Văn Xương.

Đây là tình huống gì?

Trên khuôn mặt bá đạo của Thẩm Văn Xương hiện lên nghi hoặc, vẻ mặt không kèm chế được tràn đầy giễu cợt.

“Nhưng mà vừa rồi tôi nghe rất rõ ràng.” Thẩm Văn Xương vòng qua cây xanh đi tới trước mặt Mộc Lạp Lạp, từ trên cao nhìn xuống cô.

Thẩm Văn Xương là loại người vóc dáng cao lớn rắn chắc, đứng ở trước mặt Mộc Lạp Lạp gần như chặn tất cả ánh sáng, rất có cảm giác áp bức.

Mộc Lạp Lạp nhíu mày: “Anh thật sự nghe lầm rồi, đó chẳng qua là tôi đang nói giỡn với bạn mà thôi.”

“À, nói giỡn gì mà phải nhắc tới tôi? Hừm?”

Mộc Lạp Lạp cười nhạt: “Thẩm tổng muốn đào tận gốc rễ ư?”

Thẩm Văn Xương từ trước đến nay đều là một người mạnh mẽ độc đoán, nói một không hai – thấy Mộc Lạp Lạp không muốn trả lời, càng thêm hứng thú.

“Hôm nay tôi muốn đào tận gốc rễ vấn đề.”

“Là các cô ấy đang bỏ phiếu chọn người đàn ông được hoan nghênh nhất của công ty, tôi thuận miệng trả lời như vậy.” Mộc Lạp Lạp tìm cái cớ.

Nhưng cô cũng không có hoàn toàn nói sáo, vì đồng nghiệp lên làm chuyện bỏ phiếu bầu quả thật tồn tại, chỉ có điều duy nhất Thẩm Văn Xương không có tư cách được bầu mà thôi.

“Xem ra cô rất hài lòng đối với tôi.” Trong mắt Thẩm Văn Xương nổi lên ý cười, ngay cả chính hắn cũng không có nhận ra được.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp nhỏ nước bọt một phen, nổi da gà, cô làm sao cũng không thể hài lòng hắn, ok?

Thẩm Văn Xương ở trong mắt cô chính là một người đáng thương bị Mộc Diệp cho đội nón xanh mà còn không biết.

Nếu không phải sau này còn cần lợi dụng hắn, lúc trước Mộc Lạp Lạp hoàn toàn sẽ không đồng ý đến làm việc ở tổng bộ Thẩm Thức.

“Thật ngại, Thẩm tổng, anh đã suy nghĩ nhiều rồi. Sở dĩ tôi nói chọn anh chỉ là vì anh có tiền mà thôi, không có bất kỳ nguyên nhân khác.” Mộc Lạp Lạp lộ ra vẻ mặt rất vô tội.

Ý cười trong đáy mắt Thẩm Văn Xương cứng đờ, nhuộm giận: “Được lắm.”

Mộc Lạp Lạp cúi đầu không nhìn hắn: “Ngại quá Thẩm tổng, tôi còn có chuyện phải bận rộn, đi trước.”

Cô muốn mau chóng rời đi cái nơi thị phi có Thẩm Văn Xương tồn tại này.

Nhưng Thẩm Văn Xương cũng không định cứ như thế mà bỏ qua cho cô, dễ dàng chặn đường cô, hắn nói: “Đứng lại.”

Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu, cùng Thẩm Văn Xương nhìn nhau, ánh mắt rất thản nhiên: “Thẩm tổng, còn có gì phân phó?”

Mặt Thẩm Văn Xương đen lại, nửa ngày không nói gì, cứ nhìn Mộc Lạp Lạp như vậy.

Mộc Lạp Lạp bắt đầu đi nói: “Thẩm tổng, nếu anh không để cho tôi đi, công việc hôm nay của tôi sẽ không xong được.”

Trong sự yên lặng quỷ dị, điện thoại di động của Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên vang lên. Cô nhìn thoáng qua biểu thị trên điện thoại, cũng không để ý đến Thẩm Văn Xương vẫn ở đây chặn đường, lập tức nhận điện thoại.

“A lô, Phó Cảnh Phi.”

“Đang bận?” Giọng nói đầu bên kia điện thoại lạnh lùng bình thản.

Liếc Thẩm Văn Xương một cái, Mộc Lạp Lạp nói: “Không có.”

“Tan tâm tài xế tới đón em, đêm nay không ăn cơm ở nhà.”

Mộc Lạp Lạp hỏi: “Sao đột nhiên muốn đi ăn bên ngoài?”

“Gặp một người bạn.”

“Được, buổi tối gặp, bái bai.”

Toàn bộ quá trình Mộc Lạp Lạp nói chuyện cùng Phó Cảnh Phi đều tiến hành trong mắt Thẩm Văn Xương. Hắn thấy rõ ràng vẻ mặt biến hoá của Mộc Lạp Lạp sau khi thấy điện thoại, cái vẻ mặt mảy dẫu dàng này hoàn toàn xuất phát từ thói quen. Mà từ giọng điệu rất bình thản, quen thuộc của cô cũng có thể nhìn ra, cô và người đầu bên kia điện thoại chung đụng hoà hợp bao nhiêu.

Mộc Lạp Lạp nói chuyện điện thoại với Phó Cảnh Phi, toàn thân chẳng thấy gai góc gì cả, là một điều rất hiếm thấy ở cô.

Cái dáng vẻ trong mắt đều có ý cười không tự chủ càng xinh đẹp hơn so với lúc lạnh lùng trừng mắt.

“Thẩm tổng, anh còn có chuyện gì khác?” Mộc Lạp Lạp lại khôi phục dáng vẻ gai góc.

Thẩm Văn Xương đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, nhất là sau khi chính mắt nhìn thấy hai thái độ hoàn toàn trái ngược của Mộc Lạp Lạp.

Trong lòng giống như có gai.

Cảm xúc sôi trào qua đi trong mắt hắn, rốt cuộc nói: “Hôm nay tôi tới tìm cô là để nói một câu về chuyện lần trước.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nhắc Nhở

Lần trước có chuyện gì, đương nhiên là Mộc Lạp Lạp vừa đoán cũng biết là nói đến chuyện Mộc Diệp mưu hại cô.

“Chuyện không phải đã giải quyết rồi ư, sao Thẩm tổng còn có nghi vấn gì, chẳng lẽ là định hỏi tôi và Phó Cảnh Phi một ít chứng cứ nữa?”

Mộc Lạp Lạp tuyệt đối tin vào bản lĩnh nói đen thành trắng của Mộc Diệp, thật sự khiến Thẩm Văn Xương tin tưởng à cũng không phải việc khó.

Mộc Lạp Lạp không ngờ là hôm nay Thẩm Văn Xương tìm đến cô.

“Không phải là chuyện này.” Thẩm Văn Xương nhìn có vẻ tâm tình không tốt.

“Vây là chuyện gì, Thẩm tổng, ngài mau nói đi, tôi thật sự có rất nhiều công việc còn chưa làm.” Mộc Lạp Lạp rất không kiên nhẫn. Thẩm Văn Xương này từ bao giờ giống như một bà thím thế, muốn nói gì hãy mau nói hết chẳng phải tốt ư.

“Sau khi tôi hỏi qua Diệp Diệp, cô ấy thừa nhận là cô ấy làm.”

Mộc Lạp Lạp hơi giật mình nhưn mảy: “Cô ta thừa nhận?”

Mộc Diệp thật đúng là một người ra bài không theo lẽ thường, lại có thể sẵn khoải thừa nhận à làm chuyện kia.

Song có điều dựa vào sự thông minh của Mộc Diệp, chắc chắn khi Thẩm Văn Xương nổi giận thì đoán được hẳn biết những gì, còn hơn không ngừng nói láo, chỉ bằng trực tiếp sáng khoải thừa nhận, còn có thể tìm chút lý do giải vây cùng mượn cớ cho mình, giành được phần thông cảm.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Thẩm Văn Xương khiến Mộc Lạp Lạp xác định ý nghĩ của mình.

Thẩm Văn Xương nói: “Diệp Diệp đồng ý với tôi rồi, nếu sau này cô không đi gây sự với cô ấy thì cô ấy sẽ quên đi những chuyện cô đã làm đối với cô ấy trong quá khứ.”

Mộc Lạp Lạp nghe xong, thiếu chút nữa cười phá lên.

Logic của Thẩm Văn Xương thật khiến cho cô không dám gật bừa.

Người đàn ông này thật sự cho rằng cô không đi gây phiền phức cho Mộc Diệp thì Mộc Diệp sẽ bỏ qua cho cô?

Thù hận của Mộc Diệp đối với cô không thể ít hơn so với thù hận của cô đối với Mộc Diệp. Bọn họ bây giờ vĩnh viễn không cách nào cởi bỏ thù hận không đội trời chung, kết thúc duy nhất chính là một người trong đó thất bại.

“Cho nên.” Dù loại cảm xúc đan xen trong lòng, ngoài mặt Mộc Lạp Lạp vẫn giả vờ trấn định, lạnh nhạt nhìn Thẩm Văn Xương. “Tôi không đi gây sự với cô ta, sau đó thì sao?”

Thẩm Văn Xương không ngờ rằng Mộc Lạp Lạp sẽ phản ứng như thế này, hẳn nói: “Nếu cô có thể đồng ý, sau này cô ấy cũng sẽ không tới quấy rầy cô nữa.”

Mộc Lạp Lạp nhàn nhạt gật đầu: “Đã biết.”

“Cứ như vậy?” Thẩm Văn Xương cau mày.

“Bằng không anh còn muốn tôi thế nào? Bởi vì Mộc Diệp không ghi thù tôi, muốn tôi ba quý chín lạy cảm tạ cô ta, Mộc Diệp đại ân đại đức, tha thứ cho tôi một kẻ ác này sao, như vậy phải không?” Mộc Lạp Lạp châm chọc nói, vẻ mặt cũng lạnh lùng trước nay chưa từng có, đôi con ngươi kia sáng ngời thấu đáo, chiếu lấp lánh.

“Mộc Lạp Lạp, cô!” Thẩm Văn Xương giống như lại tức giận, có vẻ mặt hận rên sắt không thành thép. “Tôi đang nói chuyện đàng hoàng với cô!”

Mộc Lạp Lạp hít một hơi thật sâu, tỉnh táo lại, cũng không có ý định cùng Thẩm Văn Xương so đầu mồm mép của người nào lợi hại hơn, chỉ kiên nhẫn nói: “Thẩm tổng, tôi mặc kệ anh nghĩ như thế nào, nhưng tôi không ác độc như trong tưởng tượng của anh. Con người của tôi tuy rằng tính tình không tốt, nhưng tuyệt đối là thiện ác phân minh, không ai đến trêu chọc tôi thì tôi đương nhiên sẽ không chủ động đi trêu chọc người khác. Cho nên khi anh khuyên tôi không nên đi trêu chọc Mộc Diệp, đồng thời cũng đừng ngại nhắc nhở Mộc Diệp một chút, bảo cô ta đừng tới quấy rầy tôi. Huống chi, có một số việc cũng không phải như anh thấy ngoài mặt, không nên quá tin tưởng cái mình thấy trước mắt.”

Nói xong câu đó, Mộc Lạp Lạp không có ý định quan tâm phản ứng của Thẩm Văn Xương rốt cuộc là gì, vòng qua Thẩm Văn Xương, rời khỏi chỗ này.

Người ngoài vĩnh viễn không thể nào hiểu rõ thù hận giữa cô và Mộc Diệp đã tới một bước kia.

“Lạp Lạp đi nhà vệ sinh à? Lâu như vậy mới trở lại?” Bàn làm việc bên cạnh hỏi một câu.

“Chẳng phải tối hôm qua ăn lẩu sao, có chút khó chịu.” Mộc Lạp Lạp thuận miệng lấp liếm cho qua.

Sau đó Thẩm Văn Xương không có tới quấy rầy cô, Mộc Lạp Lạp cũng không thêm quan tâm sau khi hẳn nghe xong lời đó thì sẽ có cảm tưởng thế nào.

Nhưng vậy cũng coi như Mộc Lạp Lạp tìm cho Thẩm Văn Xương một mũi dự phòng, đến sau này khi hắn biết được bí mật của Mộc Diệp, nói không chừng lại có phản ứng gì.

Trên đời này hẳn không có người mong muốn người mình thích phản bội lừa gạt mình. . .

Sau tan tằm, Mộc Lạp Lạp trước sau như một ung dung nhàn nhã đi đến con phố bên ngoài rồi mới lên xe của Phó gia.

“Chúng ta đi đâu?” Mộc Lạp Lạp hỏi tài xế. Lúc ấy cô không kịp hỏi rõ Phó Cảnh Phi người hẹn tối này là ai.

“Đi Kim Trần Phưởng.” Đó là một quán ăn tư nhân, số lượng đồ ăn cung ứng mỗi ngày đều hạn chế. Đầu bếp, cũng chính là ông chủ, tay nghề tuyệt hảo, nổi tiếng gần xa.

Tuy nhiên ông chủ chỉ xuống bếp vào giữa năm giờ chiều đến bảy giờ chiều, qua thời gian đó thì cho dù bạn ngồi ở đó cũng chỉ cung cấp nước trà.

Bởi vậy nếu muốn xếp hàng ăn món ăn của ông chủ quán Kim Trần Phưởng đích thân làm thì rất khó. Nếu không có người quen giúp hẹn trước, thật sự là không mấy có thể ăn được món ăn ở đây.

Mộc Lạp Lạp sống đến bây giờ, tổng cộng cũng chỉ ăn ở chỗ này một lần mà thôi.

Kim Trần Phưởng là một khối yên tĩnh giữa trung tâm thành phố náo nhiệt, tường gạch ngói đỏ, hơi thở xa xưa.

Mộc Lạp Lạp đi ở bên ngoài cũng cảm giác được luồng hơi thở an nhàn. Có người nói ông chủ không phải là người bản xứ thành phố Long, là tới từ đất Thục, lối sống cũng tương đồng với nhịp điệu của người bên đó.

Cô còn chưa vào cửa liền nhận được điện thoại của Phó Cảnh Phi.

“Đến rồi?”

“Ừm, ở cửa.”

Lời còn chưa dứt, Mộc Lạp Lạp liền thấy người đàn ông từ trong cửa thấp trên cầu thang đá đi xuống, trên người một chiếc áo khoác ngoài, vai rộng eo thon, hai chân thẳng tắp hữu lực, toàn thân đều tràn đầy khí thế cao ngạo, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bao Trộn

Mặt mày Phó Cảnh Phi vẫn mang theo lạnh lùng thản nhiên như trước, nhưng sau khi anh nhìn thấy Mộc Lạp Lạp thì vẻ dịu dàng trong mắt liền tan rã hết thấy sự lạnh lùng.

“Anh tới sớm vậy?” Mộc Lạp Lạp tự nhiên đi lên, tới bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, cô mới biết được người đàn ông này rốt cuộc cao bao nhiêu. Lúc cô đứng cùng anh, chiều cao hoàn toàn không có ưu thế.

Nhưng dáng người cao lớn lại có thể cho cô đầy đủ cảm giác an toàn.

Đây là điều bây giờ Mộc Lạp Lạp mới hiểu được, lúc có Phó Cảnh Phi ở bên cạnh thì ra lại có thể có đầy đủ an tâm, cảm giác an ổn trước nay chưa từng có.

“Ừm, nói xong chuyện làm ăn với Châu Âu rồi, gần đây không có chuyện quan trọng gì.”

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp hiểu rõ, Phó Cảnh Phi nói không có chuyện quan trọng, chẳng qua là không cần anh đích thân có mặt mọi lúc mà thôi, nhưng không có nghĩa là anh thật sự rảnh rỗi.

Phó Cảnh Phi ngày ngày bận rộn, không thể nào có lúc nhàn rỗi thật sự.

“Vừa rồi nghe điện thoại cũng không có hỏi anh, hôm nay là đến gặp mặt ai vậy?” Mộc Lạp Lạp còn rất tò mò, có thể khiến Phó Cảnh Phi – người không thích ra ngoài xã giao với người khác – đi ra ăn bữa cơm, còn cố ý kêu cô đến, ai có mặt mũi lớn như vậy?

“Hứa An Chi.” Phó Cảnh Phi nói ngắn gọn.

Hứa An Chi? Nghiền ngẫm ba chữ này ở trong miệng một hồi Mộc Lạp Lạp mới nhớ được, trước đây không lâu cô đã gặp qua người này, ngay trong biệt thự Phó gia.

Anh ta là bạn của Phó Cảnh Phi, cũng là một trong số không nhiều người có thể thân cận cùng Phó Cảnh Phi.

Tên tuổi của Hứa An Chi vô cùng nổi tiếng trong giới luật sư ở thành phố Long, anh ta cũng là một đại luật sư nổi danh, miệng thép vừa hé, cho dù vụ án gì, chỉ cần anh ta tiếp nhận đều sẽ không thua.

Bất kể là đứng ở phía bị cáo hay nguyên cáo, Hứa An Chi muốn cho ai thắng, người đó sẽ thắng.

Trong lĩnh vực của mình, anh ta chiếm giữ địa vị bá chủ tuyệt đối, hoàn toàn xứng với huy chương vàng luật sư.

Nhưng những năm gần đây cũng không phải ai đều có thể mời được Hứa An Chi biện hộ cho mình, nếu muốn mời được anh ta, có đôi khi thật sự phải dựa vào một chữ duyên.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, Hứa An Chi không hổ là bạn thân của Phó Cảnh Phi, tính cách của hai người này tuyệt đối y hệt nhau.

Khác biệt duy nhất có lẽ là con người Hứa An Chi này chung quy cho Mộc Lạp Lạp cảm nhận nói tràn giang đại hải, khiến người ta cảm thấy anh ta luôn ở giữa không trung phù phiếm, không có điểm dừng chân.

Cô luôn cảm thấy Hứa An Chi này nhìn bề ngoài thì bất cần đời, thật ra rất không giống vậy.

Trước khi Mộc Lạp Lạp vào Phó gia cũng chỉ từng nghe nói đến tiếng tăm của Hứa An Chi, lần gặp anh ta ở Phó gia kia cũng nhớ không phải là lần đầu tiên gặp nhau, thế nhưng trước đó tuyệt đối không quen.

Mà một số tin đồn nghe được trong quá khứ, con người Hứa An Chi này bộ dáng phóng túng bất kham, đặc biệt đào hoa, lúc ngả ngón cười rộ lên lại có vài phần phong lưu, dáng vẻ đó luôn luôn khiến vô số phụ nữ đều khuynh đảo.

Nhưng lúc trên toà, người này lại sẽ áo mũ chỉnh tề, nghiêm túc chăm chú.

Dù sao thì cũng là một người phức tạp.

Mộc Lạp Lạp không ngờ hôm nay Phó Cảnh Phi lại hẹn cô gặp mặt cùng Hứa An Chi.

Trang trí trong phòng rất có phong cách, cổ điển nhưng không lộ vẻ máy móc, bày biện mỗi một chỗ đều mang tâm tư của chủ nhân, rất có sinh khí.

Phía sau tấm bình phong là phòng bao, là chỗ mà hôm nay Phó Cảnh Phi đặt.

Đã là giờ cơm, chỗ này vẫn vắng vẻ vô cùng, ngoài mấy người bọn họ ra, không có người nào khác nữa.

Mộc Lạp Lạp tò mò hỏi Phó Cảnh Phi: “Sao chỉ có chúng ta ở đây, không phải đều nói Kim Trần Phưởng rất khó đặt chỗ ư, sao hôm nay không có những khách khác?”

Phó Cảnh Phi sờ sờ tóc cô, giải thích: “Hôm nay ông chủ chỉ phục vụ một bàn chúng ta.”

Nghe rõ ý tứ của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp kinh ngạc: “Ý của anh là anh bao trọn?”

Đây cũng quá gì đi... Mặc dù Kim Trần Phưởng không phải là một nơi mắc kinh khủng gì, nhưng người tới đây ăn cơm đều là có lai lịch lớn ở thành phố Long, không có chút quyền thế thật sự không cách nào vào đây ăn.

Nhưng Phó Cảnh Phi lại bao trọn nơi này, để ông chủ chỉ nấu nướng cho bọn họ?

Đây là mặt mũi lớn bao nhiêu?!

Thấy vẻ mặt Mộc Lạp Lạp giật mình một cách rất rõ ràng, đôi mắt đẹp mờ thật to, dễ thương vô cùng, Phó Cảnh Phi cười nhạo nói: “Ông chủ của Kim Trần Phưởng là bạn tốt của Hứa An Chi, chỉ phục vụ cho một bàn chúng ta cũng không coi vào đâu.”

À, thì ra là có quan hệ, thảo nào.

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm, chẳng phải chỉ ăn một bữa cơm thôi sao, bao hết cái gì, thật đúng là khiến cô sợ mất mặt.

Tuy rằng cô cũng là thiên kim nhà giàu, nhưng dầu sao bây giờ cũng đã lưu lạc thành bình dân, cuộc sống quá xa hoa như vậy không hợp với cô.

Chẳng qua Phó Cảnh Phi cũng không có nói câu kế tiếp, mặc dù là bạn tốt, nhưng nếu muốn đối phương bỏ chiều đãi các nhân vật lai lịch không nhỏ khác thì cũng cần phải đích thân Phó Cảnh Phi anh đến nơi này mới có thể có được đãi ngộ.

Vòng qua bình phong, Mộc Lạp Lạp liền thấy được Hứa An Chi ngồi ở chỗ đó uống trà. Anh ta không ăn mặc trang trọng, là phong cách thoải mái,

nhưng nụ cười tự lự trên gương mặt đỏ ửng trước sau như một mang theo vài phần lảng lơ.

Một người đàn ông có khí chất như thế đúng là hiếm thấy.

Có thể đây cũng là nguyên nhân Hứa An Chi xếp hạng cao trong lòng các cô gái trẻ ở thành phố Long.

“Hi, Lạp Lạp.” Hứa An Chi nâng tách trà chào hỏi với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp mỉm cười đáp lại: “Hi.”

Cô ngồi xuống theo Phó Cảnh Phi, cử chỉ hoàn toàn tự nhiên, không chút ý thức nào ngồi xuống bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Hành động nhỏ này khiến Hứa An Chi ở đối diện đầy thâm ý nhấp một ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Đào Hoa

Hứa An Chi cười nói: “Xem ra gần đây tình cảm của hai người phát triển không tệ.”

Phó Cảnh Phi nhàn nhã rót một tách trà cho Mộc Lạp Lạp, mặt mũi hiện lên vẻ đắc ý: “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Hứa An Chi gõ gõ cái tách trên bàn: “Phó Cảnh Phi, cái bộ dáng này của cậu thật là đặc sắc.”

Chiếc cằm đường nét rõ ràng của Phó Cảnh Phi khẽ nâng: “Như nhau.”

Sau khi Mộc Lạp Lạp nhìn Phó Cảnh Phi rót cho mình tách trà thì uống nó từ từ, vừa suy nghĩ người đẹp thì động tác tùy ý uống trà cũng đều cảnh đẹp ý vui, lại vừa cảm thấy đề tài đàm luận của hai người bọn họ chẳng phải nên được sự đồng ý của đương sự... cũng chính là cô rồi hãy nói ư?

Chú ý tới khoé miệng hơi co rút của Mộc Lạp Lạp, Hứa An Chi làm bộ quan tâm một câu: “Lạp Lạp, cô làm sao vậy, không thích Đại Hồng Bảo? Đôi trà Long Tỉnh Tây Hồ cho cô nhé?”

Đột nhiên đề tài câu chuyện chuyển đến trên người mình, Mộc Lạp Lạp không quen, cười khan nói: “Không có, vì tôi hơi mệt chút, nghỉ ngơi một lát.”

Ngay sau đó trong mắt Phó Cảnh Phi mang theo quan tâm: “Lượng công việc hôm nay rất lớn?”

Mộc Lạp Lạp thành thật trả lời: “Công việc lúc trước của Ric bây giờ đều giao cho em làm. Ric chính là cái người hãm hại em trước đó.”

“Vậy ngày mai xin nghỉ không đi làm, ở nhà nghỉ ngơi.” Phó Cảnh Phi không hề cảm thấy lời của mình có gì không ổn, trong con người sâu sắc là một mảnh điềm tĩnh.

Mộc Lạp Lạp than thở: “Anh là ông chủ, em chỉ là một viên chức văn phòng nho nhỏ, làm sao có thể nói không đi liền không đi?”

“Tôi đã bảo em đến chỗ tôi làm.” Bàn tay với khớp xương rõ ràng của Phó Cảnh Phi nhẹ nhàng vuốt ve tách trà, môi mông khẽ mở. “Như vậy lúc nào em muốn nghỉ ngơi, lúc nào muốn đi làm đều có thể.”

“Như thế em sẽ bị những đồng nghiệp khác ghen tỵ.” Mộc Lạp Lạp than thở. Phó Cảnh Phi cao cao tại thượng, dĩ nhiên là sẽ không biết hoàn cảnh của viên chức bình thường, điều cần không phải là đặc biệt độc hành, mà là làm thế nào hoà mình vào.

Trừ phi đã lớn mạnh giống như Phó Cảnh Phi, không cần đi đón ý nói hòa với bất cứ kẻ nào, có thể cứng đầu cứng cổ, nếu không thì vẫn là chạy không thoát khỏi các quy tắc tự định của xã hội này.

Lý lẽ này trong quá khứ Mộc Lạp Lạp không hiểu, cũng không muốn tuân thủ, cho nên mới chịu nhiều thua thiệt như vậy.

Thời điểm đó cô cũng không ngờ rằng, khi cô sống quá mức tùy tiện, nói toạc móng heo, thì cũng đã đang âm thầm dẫn tới cảm ghét.

Nếu tên của bạn là Phó Cảnh Phi, có thể hoàn toàn làm lơ bất cứ quấy rầy gì của ngoại giới, đứng trên đỉnh núi thờ ơ quan sát nhân gian, nếu không thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thành thật sống.

Chẳng qua, thành thật sống cũng có lạc thú của thành thật sống. Tuy phong cảnh đỉnh núi tốt, nhưng thảnh thơi cũng sẽ cảm thấy cô quạnh. Cảm giác cao xử bất thắng hàn* cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

(*cao xử bất thẳng hàn: ở chỗ trên cao không khỏi cô đơn lạnh lẽo)

“Ghen tỵ? Ai dám ghen tỵ em?” Ánh mắt Phó Cảnh Phi hiện lên sự lạnh lùng: “Em chỉ cần ở bên cạnh tôi thì không ai dám ghen tỵ em.”

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình nhất định là không nói rõ được vấn đề này cùng Phó Cảnh Phi, bởi vì anh vốn đứng trên đỉnh núi, đương nhiên không rõ nhân gian khó khăn cùng nhân thế bất đắc dĩ.

Đổi thành Mộc Lạp Lạp của kiếp trước cũng không thể thật sự lĩnh hội được đạo lý này.

Nhưng bây giờ sống lại một kiếp, nghĩ thông suốt rất nhiều nghi hoặc, cũng làm ra không ít thay đổi.

Hứa An Chi ở bên cạnh nói chen vào: “Tôi nói, các người muốn tình chàng ý thiếp cũng không cần ở ngay trước mặt của tôi chứ, xem tôi một mình cô đơn, đáng thương dường nào.”

Mộc Lạp Lạp nhìn không được hỏi: “Nghe nói mới yêu đương cùng một cô gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, sao là người cô đơn được?”

“Cô nói là Camille? Berkeley? Hay là Alina? Tôi gần đây cảm thấy rất hứng thú đối với phụ nữ tóc vàng mắt xanh, nhưng không biết cô nói rốt cuộc là ai. Dù sao tin đồn bạn gái liên quan tới tôi ở trong chốn giang hồ thật là nhiều vô kể.” Hứa An Chi vẫn phong cách ngả ngớn như cũ, nhưng trả lời trôi chảy khiến Mộc Lạp Lạp hoàn toàn không lấy được tình hình thật sự của anh ta.

Mộc Lạp Lạp liếc trắng mắt ở trong lòng, chuyện tình sử phong phú của người đàn ông này, tốc độ thay đổi bạn gái có lẽ sắp vượt qua tốc độ cô thay quần áo, cô nói: “Vậy có lẽ là Margaret đi.”

Ánh mắt Hứa An Chi sáng lên: “Margaret là ai? Lạp Lạp, cô định giới thiệu cho tôi sao?”

Mộc Lạp Lạp vẽ mặt lạnh lùng: “Margaret là một con chó nhà tôi nuôi trước đây.”

Hứa An Chi: “...”

Phó Cảnh Phi ở bên cạnh Mộc Lạp Lạp trong mắt mỉm cười, trước đây anh hiếm khi thấy được bộ dáng ghen ghen lời kinh ngạc của Hứa An Chi, cảm thấy rất là mới mẻ.

“Phó Cảnh Phi, sao bây giờ người của anh cũng học anh ba phần bản lĩnh nói liếng thoắng, sau này hoàn toàn có thể cùng theo tôi làm luật sư.” Hứa An Chi lắc đầu, không ngừng than thở.

Phó Cảnh Phi tỉnh bơ: “Đây là báo ứng.”

Bây không khí gặp mặt như thế còn thoải mái hơn so với tưởng tượng của Mộc Lạp Lạp. Tuy rằng cô không quen Hứa An Chi mấy, nhưng bởi vì lời lẽ chọc cười tinh thoắng của anh ta nên lập tức gần gũi rất nhiều, khiến cô không mấy may cảm thấy lúng túng ở chỗ này.

Sau khi uống trà xong, tuy Phó Cảnh Phi vẫn khuôn mặt lạnh lùng như cũ nhưng ánh mắt đã nhu hoà, anh đặt thực đơn ở trước mặt Mộc Lạp Lạp: “Hôm nay Hứa An Chi mời khách, em cứ việc chọn món ăn em thích.”

Mộc Lạp Lạp nhướn nhướn mày, cười rất vui vẻ: “Há, luật sư Hứa hào phóng như vậy?”

Hứa An Chi dùng tay quạt gió: “Hai người này ân ái thật sự loá mắt tôi.”

Anh ta là loại đàn ông rất có sức quyến rũ, giờ tay nhấc chân đều mang vẻ phong tình nhưng cũng không nữ tính. Ngũ quan đủ anh khí khiến trên người anh ta có chút vẻ đào hoa, còn tăng thêm mùi vị hormone nam tính, toàn thân đều tràn đầy vẻ mê người.

Nhưng bên trong phần mê hoặc quyến rũ thật ra có sương mù dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Phó Cảnh Phi Khá Là Đẹp Trai

Mộc Lạp Lạp trực tiếp làm lơ trên chọc của Hứa An Chi đối với mình và Phó Cảnh Phi, chuyên tâm chọn món ăn mình thích.

Sau khi gọi thịt viên kho, sườn xào chua ngọt, gà hầm nấm thì Mộc Lạp Lạp vui vẻ bỏ thực đơn xuống: “Còn lại các anh chọn đi.”

Các món ăn của Kim Trần Phưởng bao gồm đại giang nam bắc, ông chủ còn tinh thông các món Âu, cho nên khách tới đây bất kể là đến từ đâu, đều có thể tìm được món ăn hợp khẩu vị của mình.

Phó Cảnh Phi tiện thể giao nhiệm vụ gọi món ăn cho Hứa An Chi. Vốn anh không quá chú ý đến thức ăn, chọn chỗ này cũng là vì nghĩ đến Mộc Lạp Lạp một kẻ tham ăn như thế.

Rõ ràng khoảng thời gian trước còn là người ẩm thực, bây giờ đối với thức ăn lại đặc biệt yêu thích, Phó Cảnh Phi nghĩ, nếu bây giờ bảo Mộc Lạp Lạp ẩm thực, khẳng định là cô sẽ không chịu.

Hứa An Chi tùy ý chọn hai món ăn. Chỉ có ba người nên cũng ăn không nhiều lắm, không cần phải quá lãng phí.

Trong lúc chờ thức ăn, Hứa An Chi nói đến một vụ án mình tiếp nhận gần đây, anh ta là luật sư biện hộ, có thể nói là một nát óc.

Mộc Lạp Lạp cười: “Không phải đại luật sư Hứa có thể dễ dàng đối phó sao?”

Hứa An Chi nhún vai: “Hai vợ chồng ly hôn lẽ ra là chuyện vô cùng đơn giản, bên nhà trai trước khi cưới thì có hành vi lệch lạc, ai biết nguyên cáo cũng nuôi trai ở bên ngoài, còn không nói cho tôi biết.”

“Luật sư Hứa cũng phải xử lý án ly dị?”

“Chỉ cần kiếm được tiền, vụ án gì mà tôi không nhận?” Hứa An Chi không cảm thấy mất mặt chút nào, dù sao làm nghề này có mấy ai mục đích cuối cùng không phải là vì tiền? Con người anh ta vô cùng thực tế, không muốn dùng mấy cái danh hiệu giả dối đến trang hoàng cho mình, anh ta không che giấu đối với bất cứ ai.

“Được rồi, luật sư Hứa rõ là thành thật.”

Hứa An Chi liếc Phó Cảnh Phi một cái. Lúc này Phó Cảnh Phi tựa lưng vào ghế dựa, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt từ đầu đến cuối đều đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp.

Về cung chiều trong mắt anh đều tràn ra từ trong hốc mắt.

Bởi vì Mộc Lạp Lạp quen biết Hứa An Chi không bao lâu, cho nên vẫn thật cảm thấy hứng thú đối với người này. Đương nhiên, nguyên nhân rất lớn trong sự hứng thú này là bởi vì Hứa An Chi có thể trở thành bạn bè của Phó Cảnh Phi, hơn nữa quan hệ với anh không tệ, đây thật là chuyện hiếm thấy.

Con người Phó Cảnh Phi tuyệt đối tính tình cổ quái, vui buồn không rõ, mưa nắng thất thường, huống hồ còn có bối cảnh gia đình kia, không phải ai cũng có bản lĩnh làm bạn bè với Phó Cảnh Phi.

Chắc hẳn rất nhiều người tiếp cận Phó Cảnh Phi đều mang theo ý nghĩ dựa vào quyền thế, chỉ cần có thể dính líu quan hệ cùng Phó Cảnh Phi, ở trong thành phố Long này, bất kể làm chuyện gì đều có thể dễ dàng hơn nhiều.

Mà quan hệ của Hứa An Chi và Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp có thể nhìn ra, bọn họ là bạn bè chân thành nhất, cho nên Mộc Lạp Lạp vẫn thật tò mò con người Hứa An Chi này.

Trong thành phố Long, có Hứa gia nào thế lực khổng lồ ư?

Mộc Lạp Lạp phát hiện mình nhất thời thật sự nghĩ không ra.

Thành phố Long vô cùng to lớn, trên thực tế ngay cả giới thượng lưu cũng được chia làm mấy khu vực. Có đôi khi cảm thấy cái giới này vô cùng nhỏ hẹp, tất cả chuyện ngồi lê đôi mách đều có thể truyền bá thần tốc, thậm chí không có bí mật gì để nói.

Nhưng có đôi khi lại cảm thấy bởi thành phố Long này có rất nhiều gia tộc kín đáo chiếm giữ, những gia tộc đó đều lặng lẽ kiếm tiền, tuy không ra mặt nhưng cũng có sức mạnh không nhỏ.

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ hơi xuất thần, bất tri bất giác nhìn chăm chăm Hứa An Chi, cứ nhìn anh ta lom lom như vậy hồi lâu.

Mãi đến khi Phó Cảnh Phi ở bên cạnh dần tản ra vẻ không vui.

Hứa An Chi khẽ cười một tiếng, dĩ nhiên là không lo lắng Phó Cảnh Phi tức giận, trái lại trêu ghẹo nói: “Lạp Lạp nhìn tôi chăm chăm lâu như vậy, là đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ cảm thấy dung mạo của tôi đẹp hơn Phó Cảnh Phi?”

Mộc Lạp Lạp đỏ mặt lên, tiếp đó lại oán thầm Hứa An Chi này thật sự là không biết xấu hổ.

Bàn về đẹp trai, coi như khuôn mặt anh ta dễ nhìn nhưng không có gương mặt cang khiến người ta kinh diễm như Phó Cảnh Phi.

Người ta chỉ cần gặp Phó Cảnh Phi lần đầu tiên đều bị gương mặt anh khí mạnh mẽ nhưng đầy quyến rũ của anh mê hoặc.

Như Phó Cảnh Phi, mỗi một đường nét trên gương mặt đều thể hiện con người, đúng là hiếm thấy.

Ánh mắt lại liếc tới trên người Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp không nhịn được nói: “Luật sư Hứa ở thành phố Long mặc dù nổi tiếng là đẹp trai, nhưng bất kể nhìn thế nào đều là Phó Cảnh Phi đẹp hơn chút...”

Hứa An Chi giả vờ tổn thương: “Lạp Lạp cứ đả kích tôi như vậy, thật khiến cho tôi rất đau lòng.”

“Lạp Lạp nói sự thật.” Phó Cảnh Phi nhếch khoé môi, mắt đầy đắc ý nhìn Hứa An Chi. “Cậu quen là được rồi.”

Bởi vì đều là đích thân ông chủ xuống bếp, cho nên tốc độ mang thức ăn lên hơi chậm chút. Người phục vụ cũng chỉ có một, là đàn ông, dáng vẻ cao ngất, mặt mày thanh tú trẻ tuổi, bên môi anh ta treo nụ cười thần nhiên: “Đã đợi lâu.”

Hứa An Chi cười nói: “Vì thức ăn ngon, đợi lâu một chút cũng đáng.”

Người đàn ông gật đầu: “Mời từ từ dùng, có cần gì thì rung chuông là được.”

Trong Kim Trần Phưởng này ngay cả một anh chàng bụng đồ ăn cũng đáng đáp thật tốt, còn có thể coi như là một phong cảnh.

Trước kia Mộc Lạp Lạp tới đây, người phục vụ cũng không phải là người này, cho nên cảm thấy mới lạ, không khỏi quay đầu nhìn thêm mấy lần.

Song có điều không kịp nhìn lâu một chút, Phó Cảnh Phi đã đưa tay không chút lưu tình xoay đầu cô lại, khẽ nhếch khoé môi: “Ăn com.”

Mộc Lạp Lạp không thể cãi lời, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu: “Ồ.”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi lập tức dịu đi vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hồng Môn Yến

Bữa com do Kim Trần Phưởng làm ra dĩ nhiên hương vị cực ngon, như Mộc Lạp Lạp sau khi sống lại liền kích phát lòng tham ăn, đương nhiên là nhìn không được hấp dẫn của thức ăn ngon, chuyên chú ăn một mạch.

Phó Cảnh Phi tự đảm nhiệm vai người phục vụ, căn bản toàn bộ quá trình đều đưa khăn bụng nước, đồng thời thỉnh thoảng hỏi Mộc Lạp Lạp còn cần thứ gì khác hay không.

Hứa An Chi ngồi ở đối diện giống như phát hiện tân lục địa, nhìn không được cảm thán một câu: “Thì ra Phó Cảnh Phi lúc làm bạn trai lại là bộ dáng này, thật nên khiến những cô gái thăm mền kia nhìn một chút.”

Phó Cảnh Phi thờ ơ liếc anh ta: “Có phải tôi đây nên phát ra ngoài hình ảnh của cậu cùng các bạn gái?”

“... Tôi tin tưởng anh sẽ không làm chuyện thất đức như vậy.”

Phó Cảnh Phi cười nhạt: “Tôi đây là tạo phúc cho dân chúng.”

“Phi!” Mộc Lạp Lạp ở bên cạnh bị câu bất thành linh này của Phó Cảnh Phi mà kinh động đến sắc mặt.

Phó Cảnh Phi cau mày, trong mắt đều là quan tâm: “Làm sao vậy?”

Mộc Lạp Lạp cầm lấy ly nước Phó Cảnh Phi đặt ở bên tay cô uống một ngụm, cười nói: “Không sao.”

Cô mới sẽ không nói là bởi vì Phó Cảnh Phi bất thành linh nói đùa như thế khiến cho cô không nhìn được cười.

Đuôi mắt Hứa An Chi cong lên, than thở: “Sau này tôi thật sự không nên cùng các người ra ngoài ăn com, quá tổn thương người.”

Mộc Lạp Lạp làm lơ ý trêu chọc trong lời nói của anh ta, hỏi lại: “Anh có thể hẹn bạn gái của anh, chẳng qua không biết rốt cuộc là ai?”

“Trên đời người hữu duyên nhiều như vậy, tôi cũng không biết rốt cuộc ai mới là ánh trăng trong lòng tôi.” Hứa An Chi không xấu hổ chút nào.

Có thể làm playboy dẻo mồm dẻo miệng như Hứa An Chi cũng đúng là nhân gian hiếm có.

Tình cảm từng trải của Hứa An Chi nhất định còn muôn màu muôn vẻ hơn so với vụ án anh ta tiếp nhận, ở thành phố Long này nổi danh bản tính chơi bời trăng hoa.

Tuy nhiên không hiểu sao anh ta tùy tiện đối với tình cảm như vậy, nhưng vẫn có vô số phụ nữ người trước ngã xuống người sau tiến lên, trong ngực anh ta chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

Thay đổi người tình đối với Hứa An Chi mà nói chính là thái độ sinh hoạt bình thường, mà anh ta nhìn có vẻ cũng không có dự tính ổn định lại.

Nhưng Hứa An Chi khiến người ta tấm tắc lấy làm lạ nhất là bản lĩnh chia tay của anh ta.

Bất kể bạn gái anh ta quen là thân phận gì, tính cách gì, cuối cùng đều chia tay với anh ta, chưa từng có bởi vì chia tay mà ảm tử không vui khiến người ngoài chế giễu.

Tuy rằng trong đó không thiếu người cả đời không qua lại với anh ta, nhưng đại đa số đều chỉ sẽ khen ngợi Hứa An Chi là một người tình tốt.

Dù sao người tình với thân phận, địa vị như Hứa An Chi, bộ dáng khôi ngô tuấn tú, đối với bạn gái ra tay rộng rãi, cho dù chỉ là chơi một chút cũng sẽ có rất nhiều người nguyện ý đến xếp hàng.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp từng nghe nói rất nhiều tin đồn về Hứa An Chi, nhưng kiếp này gặp anh ta vài lần, anh ta không quá giống với những tin đồn.

Về phần điểm nào không giống, Mộc Lạp Lạp vẫn nhìn không ra.

Chẳng qua là trực giác của phụ nữ mà thôi.

Ăn cơm xong, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên có loại cảm giác, luôn cảm thấy hôm nay Hứa An Chi cũng ở chỗ này chắc chắn là có một ít việc.

Đặc biệt trên phương diện nào đó, Phó Cảnh Phi là một người thích ở nhà.

Anh nói chung là rất không thích xã giao, trừ trường hợp phải dự họp, bằng không người này tình nguyện ở nhà đọc sách uống trà, thậm chí đi câu cá.

Cho dù sở thích của anh đều là của người lớn tuổi, nhưng Mộc Lạp Lạp đã sớm quen.

Nghĩ như vậy, cô liền trực tiếp hỏi: “Hôm nay ra ngoài ăn cơm, các anh sẽ không chỉ ăn bữa cơm đơn giản vậy đi.”

“Oa oa, Lạp Lạp thật thông minh.”

Mộc Lạp Lạp trầm liếc trắng mắt một cái, Hứa An Chi có thể dùng giọng nói chuyện với con nít mà nói với cô được không?

Ngón tay thon dài của Phó Cảnh Phi cầm tách trà, sau khi nghe thấy Mộc Lạp Lạp hỏi thì động tác trong nháy mắt hơi dừng lại, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường.

Dưới ánh đèn, da dẻ vốn hơi trắng tái của Phó Cảnh Phi càng lộ ra sáng bóng nhàn nhạt.

Mộc Lạp Lạp liếc nhìn anh một cái, không nhìn được thậm chí cúi đầu. Một người đàn ông có bộ dáng đẹp như vậy, quá tội nghiệt.

Một lát sau, giọng Phó Cảnh Phi trầm thấp chậm rãi vang lên bên tai Mộc Lạp Lạp: “Hôm nay thật sự có chuyện muốn nói.”

Tìm Mộc Lạp Lạp chợt hơi căng thẳng, có chút khẩn trương vô cớ.

Hôm nay Phó Cảnh Phi hẹn ăn cơm ở chỗ này, còn có Hứa An Chi ở đây, là muốn làm gì?

Sao cô cảm thấy chuyện này không đơn giản, không cần phải để Hứa An Chi ở bên cạnh chứ?

Mộc Lạp Lạp không thể phủ nhận, trong khoảnh khắc cô thậm chí nghĩ tới, chẳng lẽ Phó Cảnh Phi sẽ nói ra bảo cô rời đi gì gì đó... Trước đây cả ngày nghĩ làm thế nào để thoát đi, bây giờ nếu đột nhiên khôi phục tự do, hình như chuyện nên vui vẻ nhưng lại không vui một cách khó hiểu.

Cô không biết mình như vậy là sao, trong thời gian thật ngắn đủ loại suy nghĩ đan vào với nhau ở trong đầu, tràn đầy những ý nghĩ khác nhau, nhưng đều không phải là cái gì đáng vui vẻ.

Loại cảm giác phức tạp này khiến Mộc Lạp Lạp muốn phi nhổ mình, sao đột nhiên trở nên lo được lo mất, hơn nữa còn thật sự không hiểu ra sao cả.

“Xem ra là có quan hệ với tôi, cho nên đây là bữa Hồng Môn Yến?” Mộc Lạp Lạp giả vờ trấn tĩnh, thật ra nhịp tim đang tăng nhanh không thể kiềm chế, không ngừng suy nghĩ Phó Cảnh Phi hôm nay rốt cuộc là muốn nói cái gì?

Ánh mắt Phó Cảnh Phi đặt trên người Mộc Lạp Lạp, thu hồi nụ cười, vừa nghiêm túc lại chăm chú.

Thậm chí ngay cả Hứa An Chi ở đối diện cũng không có vẻ bất cần đời nữa, là lần đầu tiên Mộc Lạp Lạp nhìn thấy nét mặt nghiêm nghị của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cây Bông Vải Chứa Thép

Phó Cảnh Phi ở trong mắt người khác nói chung là một tồn tại bất khả xâm phạm.

Anh cao cao tại thượng đứng ở trên mây, chỉ cần nhìn xuống thế gian là được rồi.

Mộc Lạp Lạp thật ra chưa từng thấy qua bộ dáng tức giận của anh, ngoại trừ trong quá khứ lúc mình chọc giận anh. Nhưng cho dù vậy, Phó Cảnh Phi có lẽ cũng có không chế, tuy nhiên chỉ một vẻ mặt lãnh đạm như thế cũng có thể khiến người ta run chân.

Bên cạnh đó, Phó Cảnh Phi luôn thờ ơ lãnh đạm, mặt không biểu cảm, nhưng cũng sẽ không quá mức khí thế bức người.

Nhưng lúc này Phó Cảnh Phi bỗng nhiên thu hồi tất cả cảm xúc trên mặt, ánh mắt sắc bén kia quả thật có thể xuyên thấu thân thể người ta thẳng xuống đáy lòng.

Anh cứ ngồi yên lặng như vậy, khí thế mạnh mẽ, môi mím chặt, trong mắt có một vẻ tức giận.

Mà sở dĩ Phó Cảnh Phi tức giận là bởi vì một phút trước Mộc Lạp Lạp nói một chữ ‘Không’. (Cat không hiểu chữ ‘không’ này nói ở khúc nào, theo suy đoán thì là chữ Hồng Môn Yến, nhưng quyết định để theo nguyên tác. Bạn nào có ý nghĩ khác thì góp ý Cat nhé)

Nguyên nhân gây ra lại là mười phút trước đây.

Mộc Lạp Lạp thấy Phó Cảnh Phi và Hứa An Chi đều vẻ mặt nghiêm túc, Hứa An Chi càng nghiêm chỉnh hiếm thấy, dáng vẻ như vậy xác thực khiến cô rất không quen.

Liền run giọng hỏi: “Chẳng lẽ các anh muốn hợp lại đem em đi bán?”

Hứa An Chi bật cười: “Cô cảm thấy cô có thể bán được mấy đồng?”

Mộc Lạp Lạp bĩu môi không trả lời, còn Phó Cảnh Phi thì quét một ánh mắt lạnh lùng về phía Hứa An Chi, rõ ràng là nói, người của anh cho dù bán cho bọn buôn người cũng là vô giá.

Đương nhiên, anh tuyệt đối không có khả năng đem Mộc Lạp Lạp bán đi. Đây chỉ là một ví dụ mà thôi.

Hứa An Chi lập tức giơ tay đầu hàng: “Được rồi, tôi không bắt nạt Lạp Lạp nhà anh nữa.”

Lúc này Phó Cảnh Phi mới thu hồi ánh mắt.

Mộc Lạp Lạp không tự chủ ngồi ngay ngắn lại: “Vậy rốt cuộc các anh muốn nói cái gì, có thể giải quyết dứt khoát hay không, chết cũng chết tử tế thoải mái.”

Phó Cảnh Phi nhướn mày, mắt lạnh lần nữa quét về phía Hứa An Chi.

Ngay sau đó Hứa An Chi nhẫn nhịn đem cái cặp tài liệu ở trên ghế để lên bàn.

Lúc này anh chàng đẹp trai vừa rồi tới thu dọn mọi thứ, bàn ăn khôi phục như mới. Khi đó Mộc Lạp Lạp còn muốn quay đầu liếc nhìn anh chàng lần nữa, nhưng cuối cùng dưới áp lực của Phó Cảnh Phi đã không dám hành động tự tiện.

Ừ, cô đúng là sợ như thế.

Mộc Lạp Lạp nhỏ giọng nói: “Đây là muốn làm gì ấy nhỉ...”

Hứa An Chi nhìn về mặt tủi thân của cô – trong con ngươi sáng ngời long lanh ánh nước, lại nổi lên lòng truân chọc: “Không phải đem cô đi bán. Đây là cho cô ký hiệp ước ấy mà.”

“Chẳng phải tôi mới ký khế ước bán thân sao!” Mộc Lạp Lạp nhanh mồm nhanh miệng nói ra chuyện mình ký khế ước bán thân.

Đột nhiên biết được bí mật nhỏ khiến Hứa An Chi càng hưng phấn: “Ồ? Cô đã ký rồi? Bán cho Phó Cảnh Phi? Không ngờ rằng đường đường Phó thiếu gia lại thích chơi loại tình thú như thế này.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Cô không nghe thấy gì cả.

Phó Cảnh Phi cười lạnh một tiếng: “Khi nào thì cậu đã quản đến sinh hoạt cá nhân của người khác vậy.”

Đáy lòng Mộc Lạp Lạp kêu rên, Phó thiếu gia có thể đứng đối mặt với lời như vậy mà cũng bình tĩnh như thế không? Cô cũng có vài phần xấu hổ đó.

Hứa An Chi rút cuộc dừng lại, không trêu chọc Mộc Lạp Lạp nữa, ho khan một tiếng chột nghiêm mặt nói: “Chúng ta nói chuyện chính đi.”

Mộc Lạp Lạp cười gượng: “Tôi đã chờ lâu rồi.”

“Phần văn kiện này, cô xem một chút đi.” Hứa An Chi lấy văn kiện ra khỏi cặp tài liệu, đặt ở trước mặt Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp phản ứng theo bản năng, đầu tiên là liếc nhìn Phó Cảnh Phi. Lúc này đôi mắt đen của anh nhìn chăm chăm cô, trong đôi con ngươi đen nhánh kia gọn lên những cảm xúc không rõ.

Phó Cảnh Phi từ trước đến nay là như vậy, anh không muốn để cho người khác biết tâm tình của mình, người khác không thể đạt được gì từ nơi anh. Anh trầm ổn điềm tĩnh, thậm chí như là bức tượng điêu khắc, không có tình cảm cùng máu thịt.

Trong lòng nén xuống tức cười, Mộc Lạp Lạp cúi đầu bắt đầu cẩn thận xem văn kiện Hứa An Chi đưa cho mình. Nói thật ra, cô khá là tò mò Phó Cảnh Phi quan trọng hoá như vậy rốt cuộc là muốn làm gì.

Huống chi trên đời này không phải chuyện gì cũng có tư cách khiến Phó Cảnh Phi quan trọng hoá.

Rất nhiều chuyện thậm chí anh có thể không cần đích thân ra mặt, sẽ có vô số thuộc hạ tới xử lý cho anh.

Nhưng về chuyện của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi chưa từng ngại phiền phức, luôn đích thân làm.

Ánh mắt nhanh chóng lướt qua trên văn kiện, một tập văn kiện hơn mười trang, bên trong viết chi chít rất nhiều thứ.

Nếu không phải chuyên ngành của Mộc Lạp Lạp, những danh từ phức tạp cùng con số khổng lồ này có thể sẽ khiến cô xem không hiểu.

Cứ xem liên tục như vậy đến tờ cuối cùng, chữ ký ở dưới góc phải cùng với số trang.

Kết hợp tất cả mọi thứ, Mộc Lạp Lạp đương nhiên có thể thấy rõ đây là cái gì.

Nhưng chính bởi vì thấy rõ mới khiến tim Mộc Lạp Lạp điên cuồng nhảy dựng lên, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực, mang đến cho cô chấn động trước nay chưa từng có.

Trong nháy mắt Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình như bị Phó Cảnh Phi đập một cây bông vải lên đầu cô, cây bông vải kia thoát nhìn mềm mại, mùi thơm cũng vô cùng ngọt ngào.

Thế nhưng, Mộc Lạp Lạp lại cảm thấy đây không chỉ là một cây bông vải, có lẽ là cây bông vải chứa thép, sức nặng ẩn chứa đủ để đập cô xuống đất, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Cây bông vải này nhìn như hấp dẫn, có thể sẽ khiến vô số người ở thành phố Long trở nên điên cuồng. Cho dù như vậy cô cũng không thể tiếp nhận được, bởi vì cô không nhận nổi.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng: “Xin lỗi Phó Cảnh Phi, em không thể tiếp nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Lựa Chọn Khó Cả Đôi Đường

Toàn bộ quá trình Mộc Lạp Lạp xem văn kiện, Phó Cảnh Phi đều lặng lẽ ngưng mắt nhìn cô, chiếc cằm đường nét duyên dáng vô thức căng thẳng.

Mãi đến sau khi cô đọc xong, ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, sau đó giọng kiên định nói: “Xin lỗi Phó Cảnh Phi, em không thể nhận.”

Tiếp đó Phó Cảnh Phi gập tái mặt trong nháy mắt, nửa híp mắt, trong con ngươi lấp lánh con thịnh nộ.

Giọng anh lạnh lẽo, cứng rắn nói: “Tại sao?”

Hứa An Chi ở đối diện nhún vai, triệt để làm cho cảm giác tồn tại của mình xuống đến thấp nhất. Dù sao đây là chuyện nhà của người khác, anh ta vẫn không nên dính vào mới tốt. . .

Mộc Lạp Lạp cũng đổi lại vẻ mặt nghiêm túc: “Em không biết vì sao anh đột nhiên muốn đem những thứ này cho em. . . Nhưng những thứ này quá quý giá, em thật sự không thể nhận.”

“Tôi không cảm thấy những thứ này rất quý giá.” Phó Cảnh Phi hiếm khi dùng giọng điệu vô lại như thế này nói chuyện. Đầu chân mày đẹp của anh nhíu

lại, ngay cả vẻ tức giận cũng là cảnh đẹp ý vui. “Tôi chỉ đơn giản cho em mấy thứ này mà thôi.”

“Nếu như anh muốn tặng quà cho em, tùy tiện thứ gì nhỏ, thậm chí một cây viết, em đều sẽ nhận. Nhưng những thứ này...” Mộc Lạp Lạp chỉ vào văn kiện. “Những thứ này cộng lại rất cuộc trị giá bao nhiêu tiền em tính không rõ lắm, anh không thể cho em, em cũng không thể nhận.”

Thấy thái độ Mộc Lạp Lạp kiên quyết, vẻ mặt Phó Cảnh Phi lại lạnh đi vài phần: “Đây là tôi cho em, em chỉ cần nhận là được rồi.”

“Cho dù tặng quà, cũng phải coi đối tượng có chịu nhận không chứ? Phó Cảnh Phi, anh như vậy cũng quá cường ép rồi.” Mộc Lạp Lạp nhin không được muốn nhỏ nước bọt.

Phó Cảnh Phi lạnh lùng nói: “Tôi cường ép?”

Mộc Lạp Lạp bĩu môi: “Không nói lời nào liền muốn đem mấy thứ này cho em, còn không cho em từ chối, sao không phải là cường ép?”

Phó Cảnh Phi híp mắt một cái, chân mày nhíu chặt báo hiệu tâm trạng anh giây phút này vô cùng khó chịu.

Mộc Lạp Lạp lại nói: “Hơn nữa anh thật sự không cảm thấy anh cho em những thứ này... quá quý giá ư? Thật ra em hoàn toàn không cần, anh cho em cũng không có bất kỳ tác dụng gì, cho nên anh cho em những thứ này thật sự không mấy thích hợp.”

“Thứ tôi cho em, quý giá đến đâu đều thích hợp.” Phó Cảnh Phi vẫn cố chấp như cũ.

Đối với anh mà nói, trên đời này vật trân quý đến đâu đi nữa cũng không bằng cái mỉm cười của Mộc Lạp Lạp.

Hơn nữa mấy thứ này cho Mộc Lạp Lạp, sau này nói không chừng sẽ có chỗ hữu dụng đối với Mộc Lạp Lạp.

Chẳng qua là Mộc Lạp Lạp không biết đến suy nghĩ chân thật nhất của Phó Cảnh Phi, anh cũng không thể nào nói ra.

Mộc Lạp Lạp nghe Phó Cảnh Phi nói xong những lời này, tâm trạng khẩn thiết lúc tranh cãi với Phó Cảnh Phi mới vừa rồi đều trong nháy mắt biến mất, cô chợt nghĩ, Phó Cảnh Phi thật sự chỉ đơn giản muốn đem mấy thứ này tặng cho cô.

Ở trong mắt anh, những thứ này có lẽ chỉ đơn giản là vật ngoại thân, nhưng bởi vì cô là phạm phu tặc tử nên mới có thể khiếp sợ như vậy.

Nhưng hiếm có ai khi nhìn đến nội dung văn kiện này còn có thể bình bình chứ?

Trong “Hướng dẫn chuyển nhượng” rõ ràng ghi, hề là tất cả tài sản cá nhân của Phó Cảnh Phi, từ lớn là một số xí nghiệp tư nhân tự anh đầu tư không có quan hệ với Phó gia, bất động sản, xe thể thao, đến nhỏ là đồng đeo tay, đồ cổ, những đồ vật có dấu cá nhân của Phó Cảnh Phi, cũng sẽ trong tương lai một năm lần lượt chuyển đến danh nghĩa Mộc Lạp Lạp.

Sở dĩ trong tương lai một năm là bởi vì trong thủ tục sang tên có một số thứ phiền phức, phải theo thủ tục chính quy, không thể bị người ta chỉ ra bất cứ vấn đề gì, nên cần thời gian dài như vậy.

Mộc Lạp Lạp đánh giá sơ lược một phen, tổng giá trị những thứ này ít nhất là trên mười con số.

Những vật đáng tiền như thế Phó Cảnh Phi lại có thể dễ dàng chuyển tặng cho cô như vậy, thậm chí đã lưu loát ký xuống tên của mình ở dưới góc phải của trang cuối.

Ba chữ Phó Cảnh Phi theo thể chữ Khải, viết đẹp để phóng khoáng, nhưng lại khiến cho trong lòng Mộc Lạp Lạp vô cùng trĩu nặng.

Cô thật sự không thể nào hiểu được rốt cuộc là trạng thái tâm lý như thế nào mới đôn đốc Phó Cảnh Phi làm ra quyết định như vậy.

Trên cơ bản, ngoại trừ những tiền bạc, tài sản dính líu cùng Phó gia, tất cả những thứ Phó Cảnh Phi sở hữu đều cho cô.

Nếu như cô cũng ký tên ở đây, như vậy một năm sau, cho dù không có Mộc gia, thậm chí rời khỏi Phó Cảnh Phi, cô cũng có thể có cuộc sống áo cơm không lo, hoàn toàn không cần lo lắng bất kỳ vấn đề sinh tồn nào.

Hơn nữa dựa theo những thứ cô nắm giữ lúc đó, sẽ có rất nhiều người muốn đến bợ đỡ cô.

Tổng giá trị những thứ này quá chấn động, Mộc Lạp Lạp đến bây giờ đều có chút không dám tin tại sao Phó Cảnh Phi muốn làm như thế.

Cho dù... Cho dù yêu thích, có thể đem tất cả mọi thứ mình có tặng cho đối phương, chuyện như vậy Mộc Lạp Lạp từ quá khứ cho đến nay chưa bao giờ nghe hoặc thấy qua.

Mà Phó Cảnh Phi lại dễ dàng bày một nan đề như vậy ở trước mặt cô.

Nhìn vẻ phiền muộn của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi nhướn mày nói: “Tôi nói rồi, mấy thứ này ở chỗ tôi cũng không coi vào đâu, em lấy đi cũng sẽ không có bất cứ ảnh hưởng gì đối với tôi.”

Điểm này Mộc Lạp Lạp tuyệt đối sẽ không nghi ngờ. Phó Cảnh Phi hào sảng (hào phóng + sảng khoái) cho cô như vậy chứng minh anh quả thật không

hề cần mấy thứ này.

Dù sao đi nữa sau lưng anh còn có một Phó gia, tài sản của Phó gia còn là những con số xa xỉ.

Nhưng cho dù như vậy, Mộc Lạp Lạp vẫn không có cách nào thuyết phục mình đồng ý, cô không có cách nào tiếp nhận.

Nhưng về mặt của Phó Cảnh Phi lại nói cho cô biết, bản hiệp ước ngày hôm nay mặc kệ cô muốn hay không, đều phải ký.

Bởi vì quyết định anh đã ra, từ trước đến giờ chưa hề thay đổi.

Mộc Lạp Lạp thật sự lâm vào lựa chọn khó đôi đường.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Tình Cảm Ngân Vàng

Nếu khóc một trận hoặc om sòm lẫn lộn có thể khiến Phó Cảnh Phi thu hồi quyết định đã ban ra thì Mộc Lạp Lạp nhất định sẽ lập tức làm như vậy.

Nhưng bất kể Mộc Lạp Lạp nói như thế nào, quyết định của Phó Cảnh Phi cũng sẽ không thay đổi. Sự cố chấp của người đàn ông này rất lợi hại, chỉ cần nhìn dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ của anh đối với Mộc Lạp Lạp thì sẽ biết.

“Em thật sự không thể nhận.” Tuy nói ra sẽ làm Phó Cảnh Phi không vui, thế nhưng nguyên tắc không thể thay đổi, Mộc Lạp Lạp vẫn muốn giữ vững thái độ của mình.

Về phần tâm ý của Phó Cảnh Phi... Thật ra cô rất cảm động.

Thậm chí trong khoảnh khắc vừa rồi cô nghĩ tới chuyện ở kiếp trước của mình.

Thời điểm đó, Mộc Lạp Lạp đã triệt để tin tưởng vào lừa dối của Ngôn Viễn, cần phải gạt lấy cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi.

Sau đó, cô cãi và đối nghịch rất lâu, rốt cuộc thái độ của Phó Cảnh Phi mềm xuống.

Cô đứng ở trên thang lầu, khi Phó Cảnh Phi đi lên lầu thì kêu anh lại.

Phó Cảnh Phi dựa vào tay vịn xoay người lại, dáng người thon dài có một khí chất cao quý.

Anh điềm tĩnh nhìn Mộc Lạp Lạp, nhẹ giọng hỏi: “Gi vậy?”

Dù cho cô luôn chơi đùa, chơi đến toàn bộ biệt thự gà bay chó sủa, dưới tình huống ngay cả người giúp việc cũng không muốn phản ứng lại cô, thái độ Phó Cảnh Phi đối đãi cô vẫn như cũ chưa từng thay đổi.

Chỉ cần cô mở lời, cho dù Phó Cảnh Phi bận rộn cỡ nào cũng đều nghiêm túc đối đãi, không bao giờ qua loa lấy lệ.

Bây giờ nghĩ lại khi đó Phó Cảnh Phi đối đãi với mình như thế nào, Mộc Lạp Lạp rất muốn tát mình hai cái, sao lại cặn bã như thế cơ chứ.

“Tôi... Làm ăn của ba tôi... hình như xảy ra vấn đề.” Mộc Lạp Lạp lần đầu tiên nói chuyện như thế với Phó Cảnh Phi, bản thân cũng rất không được tự nhiên, nhưng cho dù như vậy cô vẫn hếch cằm kiêu ngạo, có vẻ mặt vĩnh viễn không chịu cúi đầu.

Phó Cảnh Phi không mấy quan tâm đến Mộc gia, những chuyện đó đều có người khác đi xử lý. Hơn nữa bây giờ Mộc Lạp Lạp đã ở chỗ anh, Mộc gia như thế nào anh hoàn toàn không cần quan tâm. Chỉ cần bảo vệ toàn bộ Mộc Lạp Lạp là tốt rồi.

Nghe thấy Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên nói như vậy, ánh mắt Phó Cảnh Phi động đậy: “Cần tôi giúp đỡ sao?”

Mộc Lạp Lạp cảm thấy xấu hổ trong khoảnh khắc, cảm thấy trơ trẽn vì hành vi lừa dối của mình, nhưng chẳng mấy chốc lại bị lời hứa hẹn của Ngôn Viễn che mờ đôi mắt, mạnh mẽ ép xuống ý nghĩ mềm lòng không nên có ở trong đầu.

“Tuy rằng giữa tôi và ba có hiểu lầm, nhưng tôi cũng không muốn làm ăn của Mộc gia xảy ra vấn đề gì. Nói thế nào thì tôi cũng coi là một phần tử của Mộc gia... Tôi muốn xin anh giúp tôi, để Mộc gia vượt qua cửa ải khó khăn.”

Lúc Mộc Lạp Lạp nói dối luôn vô thức chấp tay sau đít, ngón tay tự xoay vòng, nhưng chính cô cũng không biết thói quen này của mình.

Ánh mắt của Phó Cảnh Phi quan sát tới lui trên người cô một vòng, cuối cùng trầm giọng nói: “Được.”

Mộc Lạp Lạp hoàn toàn kinh ngạc: “Anh muốn giúp tôi?”

Phó Cảnh Phi vén tay áo lên, bước từng bước xuống thang lầu, đến gần Mộc Lạp Lạp, hơi thở mãnh liệt ở trên người vây lượn quanh cô: “Em cần tôi làm cái gì?”

“Có thể tôi cần... Anh cho tôi một ít cổ phần công ty của Phó gia trong tay anh, đi thu mua Mộc gia, nếu tôi làm cổ đông của Phó gia đứng ra sẽ tốt hơn một chút.”

Nói xong lý do này, trong lòng chính Mộc Lạp Lạp cũng buồn cười.

Buồn cười một lời nói dối chắc chắn trăm ngàn chỗ hở, Phó Cảnh Phi tin mới là lạ, chớ đừng nói chi là sẽ đồng ý dùng cổ phần công ty giúp đỡ cô.

Cổ phần công ty của Phó gia bất cứ loại người gì cũng có tư cách lấy được sao? Đó có nghĩa là chiếm một địa vị đủ lớn để nói chuyện trong những công ty, xí nghiệp mà Phó gia sở hữu, cũng có nghĩa tượng trưng cho quyền lực.

Thế nhưng ngoài dự liệu của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi chỉ nhìn chăm chăm cô một hồi, cảm xúc cuộn cuộn trong mắt Mộc Lạp Lạp nhìn không hiểu, sau đó con ngươi nhuộm một màu, gật đầu: “Được.”

Mộc Lạp Lạp kinh ngạc nói không ra lời.

Cô chỉ nói một câu như vậy, Phó Cảnh Phi thậm chí ngay cả điều tra một chút cũng không có, liền trực tiếp đồng ý cô.

Trên đời này có mấy người có thể đối đãi với cô được đến trình độ như Phó Cảnh Phi?

Thời điểm đó Mộc Lạp Lạp không biết người mà cô phụ lòng lại là người duy nhất đối tốt với cô trên thế giới này.

Nhưng tới khi cô rốt cuộc hiểu rõ thì đã quá muộn, cô đã bỏ mình.

Trở lại hiện tại, Mộc Lạp Lạp nghĩ tới hôm bữa lúc lên mạng thấy nói “chỉ cần em muốn, chỉ cần anh có”.

Nếu chọn những lời này làm phát ngôn, vậy chắc chắn Phó Cảnh Phi xứng đáng nhất. Anh có tư cách đại biểu cho ý nghĩa của câu nói này nhất.

Trong quan niệm của anh, chỉ cần tất cả có liên quan tới Mộc Lạp Lạp đều đặt ở vị trí hàng đầu, những chuyện khác đều phải xếp sau cô.

Về phần những thứ cô muốn, chỉ cần anh có, đều có thể cho cô vô điều kiện.

Mộc Lạp Lạp không thể nào lĩnh hội được loại tình cảm này nóng bỏng sâu đậm như thế nào, cô chỉ hợp lại Phó Cảnh Phi của kiếp trước với kiếp này, phát hiện bất kể năm tháng thay đổi thế nào, người duy nhất không thay đổi chỉ có một Phó Cảnh Phi mà thôi.

Tâm hồn rung động, khiến giây phút này Mộc Lạp Lạp thoát nhìn rất khác, đôi mắt sáng trong như hàm chứa lệ, sẽ khóc bất cứ lúc nào.

Mộc Lạp Lạp hơi nghẹn ngào nói: “Phó Cảnh Phi, anh không nên ép em, mấy thứ này em thật sự không thể nhận.”

Cho tới bây giờ, mấy thứ này không chỉ giá trị vô cùng xa xỉ mà thôi, hơn nữa về mặt tình cảm đã cho cô một kích nặng nề, khiến cô cảm thấy mình không chỉ kiếp này mà còn mấy kiếp nữa cũng không trả nổi tình cảm của Phó Cảnh Phi đối với cô.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Nhận

Phó Cảnh Phi hơi biến sắc, không thể lĩnh hội được Mộc Lạp Lạp giờ phút này đủ loại cảm xúc đan xen nhau.

Vì vậy anh luôn không nỡ khiến Mộc Lạp Lạp khổ sở, về mặt cứng rắn nói một câu: “Em thật sự không nhận?”

Mộc Lạp Lạp trịnh trọng gật đầu. Cho dù hôm nay khiến Phó Cảnh Phi tức giận, cô cũng không thể nào đồng ý.

Cảm thấy Phó Cảnh Phi dường như dịu lại, Mộc Lạp Lạp nói tiếp: “Hơn nữa anh cho em, em cũng không có chỗ dùng ạ. Em ăn của anh, mặc của anh, còn ở nhà anh, không cần tiêu dùng gì cả... Anh cho em mấy thứ này, không bằng để em tiếp tục dựa dẫm vào anh.”

Lời này rất mất mặt mũi, thậm chí có ý tứ dự định nửa đời sau đều muốn tiếp tục dựa dẫm vào Phó Cảnh Phi.

Tuy nhiên, những lời này lấy lòng Phó Cảnh Phi, khiến vẻ mặt căng ra của Phó Cảnh Phi dịu đi không ít: “Như vậy thì tùy em đi.”

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng khiến Phó Cảnh Phi không tiếp tục kiên trì nữa.

Nhưng cô cũng không nhẹ nhõm được lâu, bởi vì Hứa An Chi luôn im lặng ở bên cạnh bỗng nhiên nhún mày nói một câu: “Thật ra không cần Lạp Lạp đồng ý cũng có thể, hoàn toàn có thể đổi hiệp ước thành đơn phương chuyển nhượng, không thì thêm một điều khoản cùng sử dụng chung? Như vậy Lạp Lạp cũng hoàn toàn không cần lo lắng, bởi vì Phó Cảnh Phi tặng cho cô nhưng vẫn có quyền sử dụng.”

Sau khi Mộc Lạp Lạp nghe thấy, phản ứng đầu tiên là: Hứa An Chi, anh nói ít đi một câu không ai coi anh là người cầm, có lẽ anh trực tiếp biến thành người cầm còn tốt hơn!

Cô vốn cảm thấy mình sắp thuyết phục được Phó Cảnh Phi, Hứa An Chi lại đột nhiên đưa ra một biện pháp. Đây không phải là cố ý làm khó cô sao? Cô định bụng thu hồi lại ấn tượng không tồi khi này đối với Hứa An Chi. . .

Thế là Phó Cảnh Phi liền nhìn Mộc Lạp Lạp, đôi mắt sâu sắc rất rõ ràng biểu đạt ý giống vậy, vẫn muốn làm cho cô tiếp nhận.

Mộc Lạp Lạp: “... Em thật sự không thể đồng ý.”

Phó Cảnh Phi đưa tay đặt trên tóc Mộc Lạp Lạp, khẽ vuốt nhẹ một cái, khẽ lại gần cô, đôi mắt chăm chú nhìn vào mắt cô: “Tôi cho em những thứ này không phải là muốn ràng buộc em, chỉ mong lúc em cần thì có thể dùng đến nó.”

Mộc Lạp Lạp im lặng, không biết nên trả lời Phó Cảnh Phi như thế nào.

Hơn nữa nghe ý tứ vừa rồi của Hứa An Chi. . . Thật ra dù cho cô không đồng ý, Phó Cảnh Phi cũng sẽ làm theo ý mình cho cô những thứ kia, thậm chí đều có thể không cần cô biết.

Ít ra Phó Cảnh Phi còn lựa chọn trung cầu sự đồng ý của cô, mặc cho cuối cùng cô không đồng ý, anh vẫn có thể dựa theo ý mình mà đi làm. . .

Mắt trừng Hứa An Chi một cái, Mộc Lạp Lạp hỏi Phó Cảnh Phi: “Khẳng định hai chúng ta đều có quyền sử dụng? Hoặc là bất cứ lúc nào anh muốn thu lại đều có thể?”

Phó Cảnh Phi gật đầu.

Nếu như vậy, chỉ cần cô không động vào, tương đương những thứ kia vẫn thuộc về Phó Cảnh Phi.

Quan trọng là cô cảm thấy nếu mình tiếp tục cự tuyệt Phó Cảnh Phi, Phó Cảnh Phi có thể nghĩ cô đang cố ý kéo ra khoảng cách với anh hay không?

Đã nói kiếp này muốn báo ân, chỉ ít không thể khiến cho Phó Cảnh Phi không vui mới đúng.

“Vậy được.” Sau khi suy nghĩ thông suốt, Mộc Lạp Lạp cũng không làm kiêu, dù sao thì những thứ của Phó Cảnh Phi chỉ bất quá thuận tiện ghi dưới danh nghĩa của cô mà thôi.

Lúc này trong mắt Phó Cảnh Phi mới tản ra ý cười, lần nữa vuốt vuốt tóc của cô: “Chờ lấy đến hiệp ước mới thì ký tên lần nữa.”

Mộc Lạp Lạp mặt đỏ lên: “... Được.”

Bầu không khí rốt cuộc dịu đi một chút, Mộc Lạp Lạp ti mi coi lại hiệp ước lần nữa. Bên trên liệt kê cận kề danh sách đồ vật. Sau khi nhìn kỹ, Mộc Lạp Lạp đã quên không nổi sự ngạc nhiên ở trong lòng mình.

“Cà bộ chén Đậu Thái Kê*?” Mộc Lạp Lạp im lặng tính trong lòng một chút, tổng giá trị bộ này không ít tiền đó. . .

(*là bộ chén có hoa văn hình con gà. Link tham khảo hình: <http://s13.sinaimg.cn/middle/83da7650gaf74820e261c&690>)

“Chén Thiên Mục? Thứ này chẳng phải đã thất truyền từ lâu rồi sao?” Nó là loại chén trà bằng sứ đen có xuất xứ từ lò gốm Kiến Dương ở Phúc Kiến thời Nam Tống. Nghe đồn trên đời chỉ có hai cái, một cái được cất giữ trong bảo tàng của Nhật Bản, một cái đã bị làm hỏng. Vậy mà Mộc Lạp Lạp lại nhìn thấy tên của nó trong danh sách.

(*Link tham khảo hình: <http://img.secrechina.com/dat/media/22/2012/01/11/20120111052527588.jpg>)

Phó Cảnh Phi liếc danh mục một cái, thần nhiên nói: “Không chỉ có hai, bất quá truyền thuyết chỉ có hai cái mà thôi.”

Lúc này Mộc Lạp Lạp mới tin, đây chính là bảo vật quốc gia, quý báu như vậy, nếu thật sự cho cô, cô sẽ cảm thấy đây là củ khoai bó tay.

Tiếp tục nhìn xuống, vẻ mặt Mộc Lạp Lạp thật vô cùng đặc sắc.

Những đồ cổ trong danh mục này đều đủ cho cô mở một viện bảo tàng nho nhỏ để triển lãm.

Nếu không nói đến những châu báu và xe thể thao gì khác, tổng giá trị nhất định là rất cao.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp bỗng trở nên vô cùng nặng trĩu, một là cảm giác mình không chịu nổi, hai là không nhận được nghĩ cô đây cũng coi như là một người có tiền đi...

Hơn nữa, Mộc Diệp và Ngôn Viễn luôn luôn tìm cách lừa cô đoạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi, đời này cô dễ dàng được thứ mà bọn họ mong muốn, thậm chí giá trị vượt xa bọn họ mong muốn, cảm xúc sẽ như thế nào?

Chỉ nghĩ như thế, Mộc Lạp Lạp đều muốn ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Phó Cảnh Phi...” Sau khi Mộc Lạp Lạp khép hiệp ước lại, nhận không được nhìn Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi giương môi: “Sao?”

“Em nhất định phải ôm chặt đùi của anh, anh thật sự rất giàu.”

Phó Cảnh Phi: “...”

Mộc Lạp Lạp khôi phục bản tính, cười đùa tí tưng nói: “Không nghĩ tới có một ngày em không phải là thiên kiêu tiểu thư của Mộc gia nữa, nhưng vẫn có thể có tiền như vậy, đây quả thật là miếng bánh trên trời rớt xuống.”

Cô không chút xấu hổ, thản nhiên thẳng thắn.

Bởi vì hoàn toàn không nghĩ tới thật sự giữ lấy mấy thứ này, cho nên mới có thể biểu hiện thản nhiên thẳng thắn như vậy. Trong lòng Mộc Lạp Lạp rất rõ ràng, dù cho tài sản này tràn đầy mê hoặc, nhưng cô sẽ không động vào chúng.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng không ngờ rằng danh sách những tài sản chuyển nhượng này vào một ngày nào đó trong tương lai sẽ có tác dụng quan trọng cỡ nào đối với cô và Phó Cảnh Phi.

Thờ ỉm đó cô không chỉ một lần cảm kích may mà lúc này cô tiếp nhận đề nghị của Hứa An Chi.

Chỉ có điều bây giờ cô không biết.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Cô Vợ Nhỏ

Nếu chính sự đều đã nói xong, nhiệm vụ của Hứa An Chi cũng liền hoàn thành. Anh ta cầm lấy cặp tài liệu của mình, quay về phía Mộc Lạp Lạp nháy mắt một cái: “Thứ hai tôi sẽ đem bản hiệp ước mới cho các người, bây giờ các người tùy ý, tôi đi hưởng thụ cuộc sống về đêm tốt đẹp của tôi.”

Mộc Lạp Lạp: “... Chúc anh vui vẻ.”

Phó Cảnh Phi thờ ơ liếc Hứa An Chi, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Đi nhanh đi.”

Hứa An Chi cố làm ra vẻ khóc lóc thảm thiết: “Lợi dụng tôi xong thì vứt bỏ tôi, số tôi thật là khổ.”

Mộc Lạp Lạp: “... Luật sư Hứa, anh nên đi nhanh lên đi.”

Người này nhìn vẻ mặt đào hoa, lúc không đứng đắn càng khiến cho người ta hơi kinh ngạc, hoàn toàn không có phong phạm của một đại luật sư.

Sau đó Hứa An Chi đi thật, nhưng trước khi đi anh ta còn lượn quanh nhà sau, đoán chừng là đi tìm ông chủ, sau khi đi ra mới vung tay đi vô cùng phóng khoáng.

Còn lại Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Bởi vì tâm trạng cô giờ khắc này còn chưa bình phục. Dù sao cũng là người được người khác đặc biệt ban cho một khoản tài sản lớn, gần biến thành một siêu cấp đại phú hào, lúc này cũng sẽ không bình tĩnh nổi.

Phó Cảnh Phi quay mặt sang bên, nửa khuôn mặt trong bóng tối, sống mũi thẳng tắp vô cùng đẹp, lông mi cong lên một độ cong tràn đầy quyến rũ.

“... Chúng ta cũng đi về đi.” Mộc Lạp Lạp cảm thấy bầu không khí này hơi lúng túng một cách khó hiểu.

“Ừm, tôi đi nói với ông chủ một tiếng, em và tôi cùng đi.” Giọng của Phó Cảnh Phi không cho phép cự tuyệt.

Thật ra trong lòng Mộc Lạp Lạp rất mong Phó Cảnh Phi mang cô đi làm quen với ông chủ một chút, còn có anh chàng đẹp trai thân hình cao ngất vừa rồi.

Mọi người đều có lòng yêu thích đối với những thứ tốt đẹp, Mộc Lạp Lạp chính là như vậy. Cô không có ý nghĩ quyến rũ gì cả, chỉ là cảm thấy trên người của anh chàng kia có một khí chất đặc biệt, nói không ra là cảm giác gì, nhưng khi nhìn anh ta thì cảm thấy trong lòng rất bình tĩnh. Anh chàng kia mặt mũi ôn hoà, hầu như không có góc cạnh, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy quá ẻo lả.

Về phần ông chủ, Mộc Lạp Lạp càng tò mò hơn.

Có thể mở một tiệm cơm riêng như thế ở thành phố Long, còn không khom lưng vì quyền quý, bất kể là nhân vật quan trọng gì tới nơi này, mỗi ngày đều chỉ mở cửa vào thời gian cố định, những lúc khác thì ông chủ dĩ nhiên tuyệt đối sẽ không xuống bếp.

Hơn nữa điều khiến Mộc Lạp Lạp khó quên nơi này nhất chính là hương vị. Sau lần trước tới đây thưởng thức mỹ thực, kể rằng giống như vẫn còn giữ lại mùi thơm của thức ăn.

Hôm nay, cảm giác sau khi hưởng thụ sự bao trọn như thế này càng khiến cô khó quên, đặc biệt là hương vị thức ăn càng mỹ vị hơn so với quá khứ.

Làm một người lặn khá sâu, gần đây mới kích phát tiềm năng tham ăn, Mộc Lạp Lạp rất thích nơi này, cho nên cũng nổi lên lòng làm quen với ông chủ một chút.

Băng qua phòng ăn đi về phía sau, Mộc Lạp Lạp kinh ngạc phát hiện lại là một thế giới khác.

Không thanh nhã, cổ điển giống với phía trước, nhà sau giống như một viện bảo tàng nghệ thuật, các trang trí đều tràn đầy phong cách thời trung cổ.

Mộc Lạp Lạp vừa liếc nhìn đã thấy anh chàng phục vụ kia. Anh ta yên tĩnh đọc một quyển sách ở dưới ánh đèn, thân hình gầy gò nhưng không yếu đuối có một vẻ thanh lịch tao nhã của quý ông.

Người phục vụ với dáng vẻ như vậy... Nếu ở trong tiệm như vậy, có lẽ mỗi ngày đều sẽ có vô số con gái chờ đợi ở bên ngoài chỉ để nhìn thấy chân dung.

Có lẽ là nghe thấy tiếng động, anh chàng để quyển sách ở trong tay xuống, đứng lên, nói với Phó Cảnh Phi: “Phó tiên sinh phải đi ư?”

Phó Cảnh Phi gật đầu: “Đến cảm ơn Thái tiên sinh đã tiếp đãi tối nay.”

Anh chàng hơi cười cười, nụ cười đó lại mang vài phần tuyệt đẹp.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp bỗng dâng lên một ý nghĩ, vẻ đẹp của anh chàng này theo loại không rõ giới tính.

“Cảnh Phi, cậu khách sáo như thế bao giờ vậy?” Một giọng đàn ông chất phác bỗng vang lên, Mộc Lạp Lạp theo âm thanh nhìn sang thì thấy người đàn ông đi từ trong phòng ra.

Thân hình cao lớn, toàn thân đều có vẻ cứng rắn như thép, ngũ quan càng sắc bén hơn, ánh mắt như kiếm, hai hàng chân mày nhô cao khiến cả người ông ta thoát nhìn rất nguy hiểm.

Mộc Lạp Lạp liếc nhìn chiều cao của ông ta, cảm thấy ít nhất cũng trên 1m9...

Loại cảm giác áp bức mang đến từ thân hình cao lớn và cường tráng như thế này khiến trong ngực Mộc Lạp Lạp bỗng nhảy lên vài cái.

Phó Cảnh Phi không phải là loại này. Bạn sẽ cảm thấy anh khó có thể nắm bắt, bí hiểm, kinh hãi bởi đôi con ngươi đen nhánh thâm trầm kia, nhưng vẫn cảm thấy anh là một người đàn ông tao nhã cao quý, khí thế từ trong xương cốt khiến người ta thần phục.

Hơn nữa khi anh nhún mày cười nhạt, dáng vẻ lạnh như băng cũng đủ khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Nhưng người đàn ông này khác biệt, là loại người từ đầu đến chân ông ta đều viết “Bố mày không dễ chọc”, thuần túy bởi vì ngoại hình mang cho người ta cảm giác như vậy.

Đây chính là Thái tiên sinh trong miệng của Phó Cảnh Phi. Mộc Lạp Lạp lúc này mới biết được thì ra ông chủ này họ Thái.

Cô chưa từng nghe ai nói đến chuyện riêng tư của ông chủ Thái, càng đừng nói đến tên của ông ta.

Mà nghe đối thoại vừa rồi của ông ta và Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp kết luận, chắc là quan hệ của bọn họ rất quen.

Quả nhiên, Phó Cảnh Phi luôn lãnh đạm vậy mà lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Đương nhiên là vì cảm ơn tiên sinh tiếp đãi tối nay.”

“Chỉ là một chuyện nhỏ.” Giọng của ông Thái tùy ý, lại dời ánh mắt đến trên mặt Mộc Lạp Lạp.

Ánh mắt hung dữ, mạnh mẽ của ông ta chăm chăm đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp, không che giấu bất cứ gì.

Mộc Lạp Lạp sững sờ, lập tức lên tinh thần ứng phó, đồng thời vô thức thẳng lưng lên.

Có lẽ bởi vì Thái tiên sinh là bạn của Phó Cảnh Phi, cho nên mình cũng không muốn... bị người ta coi thường?

Mộc hồi lâu, Thái tiên sinh cười một tiếng: “Đây không phải là cô vợ nhỏ nghịch ngợm kia của Cảnh Phi cậu ư.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Giác Ngộ

Cũng may có Phó Cảnh Phi mỗi ngày dùng khí thế không giận mà uy trui luyện cô năng lực tiếp nhận, Mộc Lạp Lạp bây giờ bị ánh mắt sắc bén của Thái tiên sinh nhìn chăm chăm mà cũng có thể thật bình tĩnh nhìn ngược lại ông ta.

“Chào ngài, Thái tiên sinh, tôi là Mộc Lạp Lạp.” Tự giới thiệu đơn giản, Mộc Lạp Lạp khẽ nhếch môi, vẻ mặt rất thản nhiên.

Thái tiên sinh gật đầu, giọng trầm thấp, chất phác: “Ánh mắt Cảnh Phi không tệ.”

Lần đầu tiên Mộc Lạp Lạp nhìn thấy Thái tiên sinh, cảm thấy tuổi của người đàn ông này hẳn gần bốn mươi, nghe giọng điệu của ông ta cũng thật sự cảm thấy xem cô như người vai dưới.

Nhưng khiến cô kinh ngạc là Thái tiên sinh không giống rất nhiều người khi nhìn thấy cô lần đầu tiên, hẳn trước đây đã nghe nói qua tên của cô, lúc gặp cô lần đầu đều sẽ lộ ra vẻ bưng bít đại ngộ, biểu cảm hoá ra là như vậy, còn có nhân nhạ khinh thường ở trong lòng.

Có lẽ trước đây cô đúng là một người xấu đi, nói chung không có bao nhiêu người thích cô, thái độ sau khi nhìn thấy cô đều là tránh không kịp.

Mộc Lạp Lạp sớm đã quen, cho nên lúc này lời của Thái tiên sinh đối với cô thậm chí còn mang theo chút khen ngợi, khiến trong lòng cô vô hình thả lỏng.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi loé lên vẻ đắc ý, nhưng không lên tiếng.

Tuy nhiên người quen anh đều sẽ biết, tâm tình của anh giờ phút này rất là tốt.

“Đúng rồi.” Thái tiên sinh nhìn Phó Cảnh Phi. “Tiệc gia đình của Phó gia bên kia mời tôi làm đầu bếp chính, hôm đó cậu cũng phải về?”

Đầu chân mày Phó Cảnh Phi khẽ nhíu, sau đó gật đầu: “Phải về.”

Đôi mắt như hồ báo của Thái tiên sinh lại chuyển đến trên người Mộc Lạp Lạp: “Muốn mang người trong lòng của cậu về ư?”

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp biết người Thái tiên sinh nói là mình, da mặt đỏ lên, nhưng lại không thể nói lời phản đối, có vẻ thật không lễ phép. Hướng hồ vị Thái tiên sinh này cho Mộc Lạp Lạp cảm giác không phải là một người bình thường, mặc dù ông ta giống như chỉ là một đầu bếp mà thôi, nhưng mở một quán Kim Trần Phụng tiếp khách tuy hứng như thế này, hơn nữa còn khiến những nhân vật nổi tiếng trong các giới ở thành phố Long đều tới đây ăn cơm, chỉ mỗi điểm này là có thể xác định ít ra Thái tiên sinh rất có bản lĩnh, nói không chừng còn là lai lịch không nhỏ.

Mà lời bọn họ nói cũng khiến Mộc Lạp Lạp tập trung chú ý một chút.

Tiệc gia đình của Phó gia, Phó Cảnh Phi thật sự muốn dẫn mình về?

Hồi kiếp trước Phó Cảnh Phi không hề nói đến, đương nhiên có thể cũng bởi vì khi đó quan hệ của bọn họ chỉ khá hơn kẻ địch một chút, thậm chí Mộc Lạp Lạp đơn phương xem Phó Cảnh Phi thành kẻ địch. Dưới tình huống như vậy, Phó Cảnh Phi cũng sẽ không hỏi cô muốn đi hay không, cho dù đi cũng chỉ gây phiền phức.

Phó Cảnh Phi trả lời không chút do dự: “Ừm, chắc chắn rồi.”

“Rất tốt.” Thái tiên sinh khen ngợi với ý tứ không rõ. “Cảnh Phi không hổ là người xuất chúng nhất thế hệ này của Phó gia.”

Phó Cảnh Phi cũng không vì Thái tiên sinh khen ngợi mà có bất kỳ vẻ dao động gì, anh nói: “Vậy chúng tôi đi trước.”

Không có chút khách sáo nào, giọng điệu chỉ có giữa bạn bè quen thân mới nói chuyện với nhau như vậy.

Thái tiên sinh vung tay lên, hào sảng nói: “Đi đi, lần sau lại mang cô bạn gái này của cậu đến ăn đồ ăn tôi làm.”

Mộc Lạp Lạp vừa muốn phản bác một câu: không phải là bạn gái, Phó Cảnh Phi lại cướp lời cô, lên tiếng trước: “Không phải là bạn gái.”

Ánh mắt của Thái tiên sinh không đổi, Mộc Lạp Lạp đầu tiên là vui mừng, nhưng tim hơi ngưng một cách khó hiểu, tâm tình biến hoá cực nhanh khiến bản thân cô cũng trở tay không kịp.

Thế nhưng cô còn chưa kịp ngẫm nghĩ, Phó Cảnh Phi lại nói: “Là vị hôn thê.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Quả nhiên cô không thể đánh giá thấp Phó Cảnh Phi.

Anh chàng phục vụ kia, vừa rồi sau khi Thái tiên sinh đi ra thì luôn lặng yên ở bên cạnh, làm người trang trí, mãi đến khi Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi muốn đi, anh ta mới đứng dậy, hơi khom lưng: “Hai vị đi thông thả.”

Mộc Lạp Lạp cười cười với anh ta, nhẹ giọng nói: “Bái bai.”

Cô chỉ cho là tướng mạo của anh chàng này rất có duyên mà thôi, không có ý gì khác.

Thế nhưng Phó Cảnh Phi híp mắt lại, trực tiếp kéo lấy tay cô: “Đi.”

Mộc Lạp Lạp bị ép buộc theo anh rồi đi, cũng không biết Phó Cảnh Phi là đang ăm dăm chua gì.

“Phó Cảnh Phi, anh tức giận ư?” Mộc Lạp Lạp nhìn chằm chằm ánh mắt của anh, nhưng sau khi nhìn tỉ mỉ thì phát hiện vẻ mặt anh cũng không có gợn sóng gì.

Phó Cảnh Phi lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: “Không có.”

“Vậy sao anh gấp gáp mang em đi như vậy?”

“Không có.” Anh phủ nhận.

“Ồ.” Mộc Lạp Lạp bĩu môi không nói.

Lên xe, Mộc Lạp Lạp mới nhớ tới vừa rồi có một vấn đề muốn hỏi Phó Cảnh Phi.

“Mới vừa rồi anh cùng Thái tiên sinh nói, tiệc gia đình của Phó gia?”

Đường nét chiếc cằm của Phó Cảnh Phi bạnh ra: “Ừm.”

“Vậy, em cũng phải đi?” Mộc Lạp Lạp dò hỏi.

Phó Cảnh Phi quay đầu lại nhìn cô: “Em không muốn đi?”

“Không phải, cái đó, chắc là tiệc nội bộ gia đình các anh, em đi là cái gì.” Mộc Lạp Lạp vẫn chưa có giác ngộ mình đã là vị hôn thê của Phó Cảnh Phi, hơn nữa đã ký khế ước bán thân.

Nói cho cùng, có lẽ bởi vì Phó Cảnh Phi đối với cô luôn cưng chiều không giới hạn, ở trong mắt rất nhiều người, đả ngộ mà Mộc Lạp Lạp hưởng thụ không chỉ là độc nhất thế gian, mà còn có đặc quyền lớn nhất.

Ở quá khứ, Mộc Lạp Lạp nhất định sẽ bị gán tội danh ý được cưng chiều mà kiêu ngạo.

Có điều là ánh mắt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi quét qua một cái, trong đó ẩn chứa ý không cần nói cũng biết: Là anh nuông chiều, anh cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng hiện tại, Phó Cảnh Phi coi như là nếm vị đắng trong đó, bởi vì Mộc Lạp Lạp thật sự rất không coi thân phận của mình là chuyện to tát.

Phó Cảnh Phi híp mắt, cảm thấy rất cần phải làm cho Mộc Lạp Lạp giác ngộ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chỉ Cần Để Ý Tôi

“Xem ra em đã quên thân phận của mình rồi.” Phó Cảnh Phi sâu kín nói một câu.

Mộc Lạp Lạp giả ngu: “Hả? Cái gì?”

Đương nhiên cô biết ý trong lời nói của Phó Cảnh Phi, nhưng bởi trong lòng còn có một nấc thang chưa qua, vẫn còn ngượng ngùng.

Mặc dù sâu trong nội tâm cô sớm đã hiểu rõ, mình ngay cả khế ước bán thân cũng đã ký, đời này bất kể xảy ra cái gì cũng trốn không thoát.

Phó Cảnh Phi cười lạnh một tiếng, nhìn Mộc Lạp Lạp đáng vẻ biết rõ còn hỏi, trong lòng nổi giận không rõ lý do.

Vì vậy trong lúc Mộc Lạp Lạp hoàn toàn chưa kịp phản ứng, anh đưa tay giữ lấy cổ của cô, trực tiếp kéo cả người cô vào trong ngực mình, vùi đầu hôn lên môi cô.

Môi Phó Cảnh Phi có mùi trà nhàn nhạt, trong khoảnh khắc thông qua môi răng quần quít, khiến cô cũng nhuốm hơi thở của anh.

Mà không giống với lần trước, lần này Phó Cảnh Phi không tính bỏ qua cho Mộc Lạp Lạp dễ dàng như vậy, cho nên sau khi che lại bờ môi cô thì nhấn cái nút tắt chấn ở trong xe, hoàn toàn ngăn cách ghế sau xe cùng với buồng lái.

Cánh tay mạnh mẽ đánh thép của Phó Cảnh Phi siết thật chặt bên hông Mộc Lạp Lạp, nhiệt độ bàn tay nóng hổi xuyên thấu qua làn vải tiếp xúc với da thịt của cô, giống như đem dầu ăn nóng bỏng khảm vào trong máu cô.

Đây là nụ hôn mạnh mẽ trước đây chưa từng có, Phó Cảnh Phi không để cho Mộc Lạp Lạp có một chút cơ hội phản kháng nào, bá đạo cướp đi hô hấp của cô, chiếm lĩnh suy nghĩ của cô, cùng hơi thở của cô dung hợp lại với nhau.

Cái loại cảm giác xa lạ khiến người ta thần hồn điên đảo, khiến Mộc Lạp Lạp vào lúc Phó Cảnh Phi rút cuộc buông cô ra thì toàn bộ thân thể đều mềm nhũn, vô lực dựa vào trên ngực Phó Cảnh Phi, cả khuôn mặt đỏ lên, con ngươi lóng lánh nước.

Mộc Lạp Lạp không ngừng thở hổn hển, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có, trong đầu loạn thành một mui, tất cả mạch suy nghĩ đều vẫn chưa trở lại trong người cô.

Mà Phó Cảnh Phi, vẻ mặt không còn lạnh nữa, tăng băng ở chỗ sâu trong đôi mắt giống như đang từ từ tan ra.

Ngay cả hô hấp của anh cũng không có hỗn loạn, giọng nói bình tĩnh: “Sao, nhớ ra thân phận của em chưa?”

Đang trong mê loạn vừa rồi, cũng không biết làm sao để trả lời, bây giờ Mộc Lạp Lạp cảm thấy ngượng ngùng vì ý chí bạc nhược của mình, như rùa đen rụt đầu chôn thật sâu ở trong ngực Phó Cảnh Phi, không dám ngẩng đầu lên.

Đối mặt với sắc đẹp quyến rũ của Phó Cảnh Phi, định lực của cô cứ như vậy mà dao động, thực sự là hiểu đạo lý của câu nói kia: trên đầu chữ sắc có một cây đao.

Phó Cảnh Phi lại không có ý tốt hỏi thăm một câu, âm cuối còn nâng cao kéo dài ra: “Không nhớ nổi, tôi nhắc lại cho em?”

Mộc Lạp Lạp vội vàng túm cổ áo của Phó Cảnh Phi, ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ hồng, sáng bóng mấp máy: “Nhớ ra rồi, em thật sự nhớ ra rồi, không cần nhắc lại lần nữa.”

Phó Cảnh Phi mà hôn cô lần nữa, đoán chừng cô trực tiếp bất tỉnh đi là tốt hơn!

Phó Cảnh Phi hài lòng cong môi: “Vậy em nói xem, thân phận em là gì.”

Không phải là người đàn ông này muốn buộc cô nói ra lời buồn nôn như thế chứ? Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình đã lên thuyền giặc không thể xuống được nữa.

“À ừm, là, là, ừm, vị hôn thê.”

Nhìn vẻ mặt anh dừng hi sinh của Mộc Lạp Lạp, nụ cười của Phó Cảnh Phi giống như hồ ly ăn vụng.

Nụ cười như thế, đời này cũng chỉ có Mộc Lạp Lạp mới có may mắn chứng kiến.

Sau đó cô liền vô cùng không tiền đồ đắm chìm trong sắc đẹp của Phó Cảnh Phi, còn thiếu một chút là bên mép chảy nước miếng.

Cái này cũng không trách cô thiếu định lực, đều bởi vì nụ cười của Phó Cảnh Phi đẹp trai chói mắt như vậy, thật sự khiến không ai có thể chống cự.

“Biết là tốt rồi, làm vị hôn thê của tôi, đi tham dự tiệc gia đình Phó gia là chuyện đương nhiên.”

“Ồ.” Mộc Lạp Lạp le lưỡi một cái, hai tay đỡ má. “Nhưng mà với thanh danh hư hỏng của em, anh dẫn em về, người nhà cũng sẽ không hài lòng đi.”

Từ việc lần trước cái vị của Phó gia kia đặc biệt đi gặp cô, cũng biết Phó gia chắc chắn có rất nhiều người không công nhận cô, thậm chí sẽ cảm thấy cô không xứng với Phó Cảnh Phi.

Nhưng không cần người khác nói, bản thân cô đều biết.

Phó Cảnh Phi thân phận cao quý, mà cô đều là danh tiếng xấu, tin tức tiêu cực về cô càng vô cùng tận, huống chi bây giờ còn bị Mộc gia đuổi ra khỏi nhà, không còn là tiểu thư của Mộc gia nữa, càng không có thân phận đáng giá để kiêu ngạo.

Cho nên Phó gia nhất định sẽ có người phản đối.

Nụ cười trên mặt Phó Cảnh Phi từ từ biến mất, anh xoay mặt Mộc Lạp Lạp qua, dùng ánh mắt tỉ mỉ miêu tả nét mặt của Mộc Lạp Lạp, khẽ sát vào cô, nói: “Em là vị hôn thê của tôi, không cần người khác công nhận em, cũng không cần quản người khác có hài lòng hay không, chỉ cần tôi vui là được rồi.”

Mộc Lạp Lạp á khẩu không trả lời được, không biết nên trả lời Phó Cảnh Phi như thế nào.

Thái độ của Phó Cảnh Phi kiên định như vậy, hễ là chuyện anh nhận định thì sẽ không thay đổi.

Thế nhưng cô đây không cách nào kiên định giống như Phó Cảnh Phi vậy, cô thậm chí còn có ý nghĩ nửa đường bỏ cuộc.

Mộc Lạp Lạp nhìn không được phi nhỏ bản thân, kiếp này còn như vậy, cô vẫn còn rất cặn bã!

Nhìn con người thâm trầm của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp lấy dũng khí nói: “Được, em cùng đi với anh.”

Nếu như kiếp này đã định trước dây dưa không rõ cùng Phó Cảnh Phi, vậy thì dây dưa đi. Có thể dây dưa cùng Phó Cảnh Phi, vẫn còn bao nhiêu người không có được cơ hội.

Cùng lắm thì mình bị người nhà họ Phó cười nhạo một chút, kiếp trước cô bị cười nhạo còn ít sao?

Như thế nào đi nữa, cũng sẽ không khó chịu hơn như kiếp trước bị chúng bạn xa lánh.

“Có tôi ở đây, Phó gia không ai dám bắt kính đối với em, những người đó chỉ dám nói chuyện ở sau lưng em, bọn họ đều không liên quan đến cuộc sống của em.” Phó Cảnh Phi khẽ vuốt ve gò má Mộc Lạp Lạp, dịu dàng nói. “Chỉ cần em nhìn đến tôi, để ý tôi là được rồi.”

Mộc Lạp Lạp lại đỏ mặt lần nữa. Lời yêu thương thâm tình như vậy của Phó Cảnh Phi bảo cô làm sao chống cự được, quả thật tội lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Hôn Chúc Ngủ Ngon

Mộc Lạp Lạp thật vất vả mới khôi phục nội tâm bình tĩnh, nói với Phó Cảnh Phi: “Em biết rồi, anh yên tâm đi.”

Đáy mắt Phó Cảnh Phi nổi lên ý cười, sờ sờ đầu cô.

Bây giờ, sự thay đổi lớn nhất của Mộc Lạp Lạp so với trước kia có lẽ là cô rút cuộc học được lắng nghe ý kiến, hoặc căn dặn của người khác. Trước kia cô rất ta đây, chẳng những không nghe ý kiến của người khác mà còn vô cùng tự đại.

Bây giờ cô nghĩ tới mình ở quá khứ, đều cảm thấy vô cùng buồn cười.

Chỗ Kim Trần Phường cách Phó gia rất xa, cho nên lúc về đến thì đã khuya lắm rồi.

Mộc Lạp Lạp vốn không muốn làm phiền di Xảo cùng quản gia, nhưng sau khi Đậu Đậu ở sân sau nghe được tiếng xe bên ngoài thì vô cùng hưng phấn sửa lên.

Mộc Lạp Lạp bất đắc dĩ đi mở cửa sau ra, Đậu Đậu liền vẫy đuôi vọt vào, đầu dụi vào trong lòng cô, còn không ngừng ngửi tới ngửi lui.

Mộc Lạp Lạp chơi với nó một hồi, vừa định đứng dậy thì Đậu Đậu liền giẫy ra khỏi tay cô, đi về phía sau lưng cô.

Mộc Lạp Lạp yên lặng đứng lên, không cần quay lại cũng biết Đậu Đậu dính ai.

Cô không khỏi nghiêng răng nghĩ, quả nhiên chó của Phó Cảnh Phi nuôi đều khác biệt, con này thông minh biết rút cuộc ai mới là người có uy nghiêm nhất trong cái nhà này, bất kể thân cận cùng Mộc Lạp Lạp, cho dù Phó Cảnh Phi chưa bao giờ dẫn nó đi tản bộ, cũng rất ít chơi với nó, nó đều thủy chung không quên tới nịnh bợ Phó Cảnh Phi.

Trên thực tế, Phó Cảnh Phi cũng không có rãnh rỗi đi nuôi thú cưng, con collie biên giới này là quản gia mang về, từ nhỏ nuôi đến lớn đều là người giúp việc chăm sóc. Anh cũng thật không ngờ cho dù ít khi chơi với nó, lúc nó nhìn thấy anh vẫn về mặt nhiệt tình, toàn thân đều viết lên: mau đến vuốt ve tôi vài cái.

Nhưng Mộc Lạp Lạp hiểu rõ tâm tư của Đậu Đậu, con chó này rất thông minh, có lẽ là biết mặc cho ai đối tốt với nó đều nhất định phải Phó Cảnh Phi gặt đầu đồng ý nó mới có thể sống ở chỗ này.

Nếu Phó Cảnh Phi nói không thích nó, bất cứ lúc nào nó cũng có thể bị tặng cho người khác.

Phó Cảnh Phi chỉ tiện tay gãi một cái trên cổ Đậu Đậu, nó liền thoải mái nằm lăn lộn trên đất, còn lộ ra cái bụng trắng hếu, vẻ vô cùng hưởng thụ.

Mộc Lạp Lạp có chút ghen tỵ khó hiểu, nói: “Gần đây chỉ cần em rãnh đều mang nó đi chơi trên cỏ, còn cho nó tiếp xúc với những đứa bạn chó khác, nhưng nó vẫn thân với anh nhất.”

Phó Cảnh Phi không hiểu nhìn Mộc Lạp Lạp: “Gì?”

“Không có gì.” Mộc Lạp Lạp hung hăng trừng Đậu Đậu một cái. “Mày là cái đồ vong ân phụ nghĩa!”

Đậu Đậu lè lưỡi thở hổn hển: “Gâu!”

Mộc Lạp Lạp nhắm mắt lại, hôm nay cô thật sự là ăn no lại có thể so đo với một con chó vấn đề này?

Vì vậy cô muốn nói sang chuyện khác, nhưng Phó Cảnh Phi lại không tính buông tha cô.

“Em đang ghen?” Anh nhướn nhướn chân mày đẹp.

“Em mà ghen cái gì?” Mộc Lạp Lạp phủ nhận.

“Ngày mai tôi bảo chú Phó tổng nó đi.” Phó Cảnh Phi thờ ơ nói.

Đậu Đậu ngoẹo đầu nhìn Phó Cảnh Phi rồi nhìn Mộc Lạp Lạp, hình như nghe hiểu ý của Phó Cảnh Phi, lập tức kêu lên: “Gâu gâu!”

Mộc Lạp Lạp kinh ngạc: “Tại sao muốn tổng Đậu Đậu đi?”

Đậu Đậu liền ra sức vẫy đuôi, phụ họa lời của Mộc Lạp Lạp: “Gâu gâu gâu!”

Phó Cảnh Phi bật cười, sau đó cúi người xuống khề ngoắc Đậu Đậu một cái.

Đậu Đậu vừa bị đe dọa tổng đi hết sức nghe lời đưa đầu vào lòng bàn tay của Phó Cảnh Phi, cọ tới cọ lui.

Trên mặt Phó Cảnh Phi mang nụ cười, nhưng giọng nói lại khiến cho một con chó như Đậu Đậu cảm thấy mạng chó lâm nguy: “Lạp Lạp ghen mày, cô ấy không vui thì cô nghĩ là tao sẽ không vui, tao không vui thì mày có thể bị tổng đi, cho nên mày tốt nhất đừng làm cho cô ấy không vui, hiểu không?”

Mộc Lạp Lạp: “...” Anh nói chuyện với một con chó như vậy mà được à? Không nói nó có thể nghe hiểu hay không, cái gì gọi là cô không vui thì anh không vui, cả buổi tối nói những lời như vậy, thật sự là... còn vui vẻ một cách khó hiểu...

Vào lúc này Mộc Lạp Lạp cảm thấy rất có lỗi với Đậu Đậu.

Phó Cảnh Phi hỏi Đậu Đậu: “Nghe rõ chưa?”

Đậu Đậu: “Gâu gâu gâu gâu!”

Sau đó, khi Phó Cảnh Phi buông nó ra thì nó không chút do dự xông về phía Mộc Lạp Lạp, tiếp theo lăn qua lăn lại ở bên chân cô, vô cùng thân thiết.

Mộc Lạp Lạp: “...” Quả nhiên cô chung đụng cùng Đậu Đậu lâu như vậy cũng không sánh bằng một câu nói của Phó Cảnh Phi sao!

Một tia áy náy đối với Đậu Đậu ở trong lòng Mộc Lạp Lạp liền biến mất.

Nhìn Đậu Đậu mắt nhắm mũi chơi đùa một hồi, Phó Cảnh Phi nói: “Đi ngủ.”

Đậu Đậu rõ ràng chơi chưa đủ, nhưng vẫn rất nghe lời đi ra sân sau, nơi đó đặc biệt chuẩn bị cho nó một cái nhà cho thú cưng ở.

Thật ra ban đầu là Đậu Đậu ở trong biệt thự, thế nhưng sau đó lớn lên, có lẽ là nó chê phạm vi hoạt động trong nhà khiến nó chơi không vui, nên không thích ở bên trong biệt thự nữa, thích ở sân sau chơi đùa với đủ loại cây cỏ.

Đậu Đậu đi khỏi, Mộc Lạp Lạp cũng định trở về phòng, còn những lời uy hiếp Đậu Đậu vừa rồi của Phó Cảnh Phi, cô làm vẻ coi như cái gì cũng không nghe thấy.

Khoé môi Phó Cảnh Phi nhếch lên độ cong không rõ, trực tiếp kéo cánh tay của Mộc Lạp Lạp đi lên lầu: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

“Được.” Mộc Lạp Lạp vẫy tay. “Ngủ ngon.”

Tuy rằng giờ này đối với Mộc Lạp Lạp mà nói còn chưa đến mức ngủ, trước khi ngủ hay lên mạng các cái đều đã trở thành thói quen.

“Ngủ ngon.” Phó Cảnh Phi gật đầu, nhưng vẫn đứng ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, không hề nhúc nhích.

Mộc Lạp Lạp rất buồn bực: “Anh còn không trở về phòng?”

Phó Cảnh Phi giương môi đầy thâm ý: “Tôi đang chờ em.”

“Chờ em cái gì?” Mộc Lạp Lạp vẫn chưa hiểu.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi lấp lánh: “Tôi đang chờ em hôn chúc ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Weibo

Ngay lập tức mặt Mộc Lạp Lạp đỏ lên, xoay người bụm lỗ tai: “Phó Cảnh Phi, anh mới vừa nói cái gì, em không có nghe được! Em muốn về phòng...”

Phó Cảnh Phi làm sao chịu buông tha cô đơn giản như vậy, cánh tay mạnh mẽ xoay vai cô qua, thở ra khí nóng ở bên tai cô, giọng trầm thấp: “Phải không, vậy có muốn tôi lặp lại lần nữa?”

Mộc Lạp Lạp cảm thấy hôm nay Phó Cảnh Phi không biết là lạ ở chỗ nào, có lẽ bởi vì cái hôn kia ở trên xe lúc đi về đã khiến một sợi dây nào đó của anh bị đứt. Phó Cảnh Phi không hề che giấu tâm tình như vậy, tính xâm lược càng gia tăng hơn trước, trong ánh mắt nhìn chăm chăm Mộc Lạp Lạp viết đầy nóng bỏng khiến cô kinh hồn táng đảm.

Nhưng bộ dáng như thế này của Phó Cảnh Phi đều tràn đầy sức quyến rũ làm say lòng người hơn trước, đôi mắt kia như ẩn giấu ngôi sao sáng ngời.

“Phó Cảnh Phi...” Sắc mặt Mộc Lạp Lạp đỏ giống như là sắp nhỏ máu, cùng với ngũ quan vốn xinh đẹp của cô càng thêm đẹp kinh người.

Ngọn lửa nóng bỏng trong mắt Phó Cảnh Phi chợt loé lên, cuối cùng cũng dần dần biến mất trong đáy mắt, chỉ còn lại một mảnh trầm tĩnh sâu không thấy đáy.

Anh xoa xoa tóc Mộc Lạp Lạp: “Đi ngủ đi.”

Mộc Lạp Lạp “Ừ” một tiếng, sau đó lại nói: “Đến lúc đó đi nhà của anh... Tuy rằng không biết sẽ nảy sinh chuyện gì, nhưng có anh ở đây... Thật sự không có gì đáng sợ.”

Đây cũng là lời bây giờ cô muốn nói nhất cho Phó Cảnh Phi, có Phó Cảnh Phi bên cạnh, quả thật không có gì đáng cho cô sợ.

Mộc Lạp Lạp cho rằng mình bây giờ đã có thể không để ý tới những thứ đó. Bất kể là châm biếm hay khinh thường, đối với cô mà nói cũng không có bất cứ ảnh hưởng mang tính thực chất gì. Phó Cảnh Phi từng nói, không có liên quan gì với cuộc sống của cô.

Nhất là có người mạnh mẽ như Phó Cảnh Phi theo ở bên cạnh, càng không có gì phải sợ hãi.

Hơn nữa, những lời này của Phó Cảnh Phi thật đúng là khiến cô có chút cảm động nho nhỏ.

Mộc Lạp Lạp chưa từng ném thử cảm giác toàn tâm tín nhiệm một người như vậy, khác với mù quáng tin tưởng Ngôn Viễn ở kiếp trước, bây giờ tâm tình đối với Phó Cảnh Phi là được xây dựng trên những tín nhiệm này. Phó Cảnh Phi không ngừng dùng hành động trước sau chưa từng thay đổi nói cho cô biết: mặc kệ gặp phải cái gì, anh đều là người có thể cho cô giao ra lưng mình.

Trên thực tế từ ngày sống lại trở đi, Mộc Lạp Lạp cũng đã biết trong cuộc đời kiếp này của cô đều không thể thiếu Phó Cảnh Phi.

Anh trở thành an ủi lớn nhất trong cuộc sống hiện giờ của cô.

Phó Cảnh Phi nói được làm được, thật sự không trêu chọc Mộc Lạp Lạp nữa, sau khi nói ngủ ngon thì vào phòng của mình, thậm chí không có yêu cầu một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Anh chưa bao giờ thật sự ép buộc Mộc Lạp Lạp làm chuyện gì bất lợi đối với cô, cho dù là giam giữ cô, cũng là vì anh nhìn trên phương diện tuyệt đối vô hại với Mộc Lạp Lạp.

Nhưng kiếp trước Mộc Lạp Lạp có loại kiêu căng ngạo mạn của tiểu thư nhà giàu, cảm thấy mình không có chuyện gì không thể, không có chuyện gì

không làm được, cho nên mới chán ghét những chuyện Phó Cảnh Phi đã từng làm vì cô.

Bây giờ nghĩ lại chỉ biết rất bất đắc dĩ, không thể không cảm thán lần nữa, cô của quá khứ sao mà ngu như vậy?

Vừa rồi kiểm có nói muốn quay về phòng ngủ, thật ra giờ này Mộc Lạp Lạp căn bản là ngủ không được. Tuy rằng cô không phải là cú mèo, nhưng thật sự ngủ rất khuya.

Cô lặng yên lướt weibo một hồi, liếc mắt liền thấy đứng đầu trên bảng danh sách tất cả đều là tin tức một teen idol đặc biệt nổi tiếng gần đây, nào là nhận bộ phim truyền hình gì, tham gia lễ trao giải gì, dù sao cũng làm ầm ĩ một mảnh trên weibo.

Mộc Lạp Lạp chú ý một hồi rồi lui ra, nảy sinh ý nghĩ bất chợt, liền thông qua danh sách follow lần lượt nhìn từng cái.

Trong weibo của cô cũng không có quá nhiều người quen, mặc dù cô thường xuyên chơi, nhưng cũng không mấy qua lại cùng người ta, đến nay số lượng status đăng của weibo vẫn ở vị trí duy trì, cho nên người follow cũng ít đến thấy thương.

Chỉ có lúc đầu mới vừa chơi thì một ít người quen follow, đều là trong giới nhà giàu ở thành phố Long. Từ sau khi cô bị đuổi ra khỏi nhà thì không còn gặp lại những người này nữa.

Thậm chí đối phương cũng đã huỷ bỏ follow cô, nhưng không có xoá cô, vì vậy cô còn có thể thấy status của đối phương.

Đang lung tung xem lướt qua không có mục đích, Mộc Lạp Lạp chợt phát hiện cái gì.

Có một thiên kim tiểu thư từng cùng party với nhau, Mộc Lạp Lạp xem status gần đây nhất của cô ta trong weibo, thế mà xuất hiện ảnh chụp của Mộc Diệp, chắc là cùng nhau tham gia tiệc gì đó, mọi người đều ăn mặc đẹp lộng lẫy, thậm chí ngay cả Mộc Diệp trong hình thoạt nhìn cũng là một mỹ nhân.

Sau đó thông qua người tag, Mộc Lạp Lạp phát hiện tài khoản weibo của Mộc Diệp.

Mộc Lạp Lạp nhấn vào xem, cũng không có gì đặc biệt, đều là trích đăng nội dung một số tài khoản thị trường, cộng thêm thỉnh thoảng một số ảnh có lẽ là tự chụp trong cuộc sống. Tiếp tục nhìn một lượt, Mộc Lạp Lạp kinh ngạc nhất chính là số lượng người follow ả thật đúng là không ít, dưới mỗi bài đăng đều có hồi âm khả quan.

Chút tò mò trong đầu Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên nổi lên, cô luôn cảm thấy người như Mộc Diệp không chỉ có một tài khoản weibo mới đúng. Trong cái weibo thường dùng này hầu như không có gì đặc biệt, mà dựa theo tính cách của ả, chắc chắn làm gì cũng đều có phòng bị, hoặc là nói chuyện yêu thích gì đều để dành riêng.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp kiên nhẫn kiểm tìm những manh mối có khả năng ở trên weibo của ả. Cuối cùng, thật đúng là bị cô phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tài Khoản Phụ

Ban đầu Mộc Lạp Lạp chỉ ôm ý nghĩ thử một lần, nhưng khi đang xem weibo của Mộc Diệp thì cảm thấy có thể tìm ra một tài khoản phụ dự bị của ả.

Trong mỗi status đăng của Mộc Diệp có định vị* và hình ảnh của phong cảnh.

(*giống như là check in trong facebook)

Nhấn vào định vị kia, Mộc Lạp Lạp nhìn ra đó là một làng du lịch, bên trong có suối nước nóng cùng những phương tiện nghỉ ngơi, được coi là một địa phương có hoàn cảnh tốt.

Vốn đây chỉ là một định vị thông thường mà thôi, địa điểm này cũng không thu hút chút nào, nhưng có điều cho thấy cuộc sống hiện tại của Mộc Diệp rất nhàn nhã.

Đó là dĩ nhiên, đuổi một mối hoạ lớn như Mộc Lạp Lạp ra khỏi Mộc gia, vừa có một bạn trai khôi ngô tuấn tú, nhiều tiền như Thẩm Văn Xương, vừa có một bánh sư của say mê ả không thôi đang chờ đợi.

Thoạt nhìn cuộc sống quả thật rất hoàn mỹ.

Tuy những người khác sẽ không liên tưởng đến, nhưng Mộc Lạp Lạp biết quan hệ của Mộc Diệp và Ngôn Viễn thì sẽ.

Cô liếc mắt liền nhận ra chỗ đó, làng du lịch vô cùng gần với biệt thự nhà Ngôn Viễn.

Kinh doanh của Ngõn gia cũng coi như không tệ, đều mua sắm bất động sản rất nhiều nơi ở thành phố Long, chỗ này là một trong những nơi ấy.

Dầu sao Mộc Lạp Lạp cũng từng là thanh mai trúc mã với Ngõn Viễn, ở một mức độ nào đó hiểu y rất rõ, ví dụ như biệt thự của nhà y ở đâu. Trong quá khứ, cô cũng thường xuyên tá túc trong những bất động sản này của Ngõn gia.

Mà Mộc Diệp định vị qua cái chỗ này, vô cùng gần với nhà của Ngõn Viễn.

Tới bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng chỉ phát hiện chuyện Mộc Diệp thường xuyên lén lút hẹn hò với Ngõn Viễn, nhưng cô đã biết tấm lòng si mê của Ngõn Viễn đối với Mộc Diệp, hơn nữa Mộc Diệp muốn như Ngõn Viễn làm việc giúp ả, vậy khẳng định cũng phải cần tốn một chút công sức, ít ra lén lút hẹn hò cũng là tất nhiên.

Nhưng khiến Mộc Lạp Lạp ngạc nhiên là bên trong địa điểm định vị này thấy được rất nhiều weibo follow, đều là status của một số người từng tới nơi này chơi.

Cô tình mất thấy được một cái trong đó.

Trong weibo không có lời thừa thãi, chỉ có một dấu hiệu trái tim, thế nhưng bên trong trung hai tấm ảnh, một ban công cùng hai bàn tay, hơn nữa còn tag một người khác.

Cho dù lâu lắm rồi không đến, nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn có thể nhớ rõ, ban công trong hình kia chắc chắn là trong biệt thự của Ngõn Viễn.

Bởi vì Ngõn Viễn có một thói quen nhỏ mà có thể ngay cả y cũng không phát hiện, luôn đặt chùm chìa khoá xe trên cái giá của ban công.

Phóng to tấm ảnh, Mộc Lạp Lạp quả nhiên phát hiện một chùm chìa khoá xe từ tấm ảnh, hơn nữa nhìn theo hình dáng thì là chiếc Audi.

Vừa khéo, lúc gặp Ngõn Viễn lần trước, y đứng là lái một chiếc Audi A8.

Lại nhìn bàn tay trong tấm hình, Mộc Lạp Lạp không đủ để hoàn toàn xác định, nhưng vẫn có cảm giác chủ nhân của hai bàn tay đan lại với nhau phải là của Mộc Diệp và Ngõn Viễn.

Mộc Lạp Lạp không nhận được nhịp tim hơi nhanh, hình như phát hiện được chuyện gì đó.

Nhấn vào weibo, Mộc Lạp Lạp cẩn thận xem lướt qua, từ đầu xem tới cuối, thẳng đến status thứ nhất.

Trong một năm nay, những status mà tài khoản weibo này đăng toàn là khoe tình yêu, nhưng Mộc Diệp rất cẩn trọng, chưa bao giờ để lộ mặt mình, nhiều nhất là cái bóng hay một bộ phận nào đó như tay, xương quai xanh...

Nhưng có những thứ này đã có thể khiến Mộc Lạp Lạp xác định đây là tài khoản phụ của Mộc Diệp.

Bởi vì trong weibo một năm trước có một tấm hình chắc chắn là Mộc Diệp chụp một trong những căn phòng ở Mộc gia.

Mộc Lạp Lạp không nói rõ được lúc bản thân nhìn đến cái này thì tâm trạng như thế nào.

Bởi vì dựa theo thời gian status khoe tình yêu thì Mộc Diệp cùng với Ngõn Viễn đã hơn một năm, mà trong năm ấy Mộc Lạp Lạp đã từng không chỉ một lần ở trước mặt Ngõn Viễn bày tỏ chán ghét đối với Mộc Diệp, vậy mà y không hề cố gắng ngăn cản cô nói tiếp, cũng không có giải thích vì Mộc Diệp.

Điều này khiến cô nghĩ, có lẽ bắt đầu từ lúc đó Ngõn Viễn đã hoàn toàn đứng về phía Mộc Diệp, xem cô thành một người xấu mà đối đãi, ở cùng với cô đều mang theo những mục đích khác?

Tính cách của Mộc Lạp Lạp rất thẳng thắn, cho nên hoàn toàn không thể nào biết cái cách làm như của Ngõn Viễn. Từ trước tới nay đều đem cảm xúc yêu ghét viết thẳng ở trên mặt, cảm xúc gì cũng sẽ không che giấu, thích là thích, ghét cũng nói thẳng ra, đồng thời ngay cả nhìn đối phương một cái cũng lười.

Cho nên sau khi cô phát hiện Mộc Diệp giả nhân giả nghĩa liền đem sự chán ghét đối với ả viết tất cả ở trên mặt, chưa từng cố gắng che giấu khó chịu của mình.

Thế nhưng theo quan điểm không thiện với lương tâm của cô, ở trong mắt người khác rất dễ dàng bị xuyên tạc thành một dáng vẻ khác, hơn nữa cô chưa bao giờ cố gắng giải thích, tạo thành hiểu lầm giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Từng chết một lần, Mộc Lạp Lạp mới hiểu được những đạo lý này.

Nói trở lại, Mộc Lạp Lạp tiếp tục xem tài khoản phụ của Mộc Diệp. Tấm hình chụp căn phòng ở Mộc gia kia, Mộc Lạp Lạp nhìn kỹ một chút, phát hiện đó lại là ở bên ngoài căn phòng của mình. Lâu lắm rồi chưa có trở về, Mộc Lạp Lạp thiếu chút nữa không nhận ra căn phòng của mình.

Lời viết trong tấm hình này, Mộc Diệp nói một câu như vậy: “Chờ xem, rất nhanh đều là của tôi.”

Mộc Lạp Lạp chợt cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh, nhớ tới mỗi ngày trong quá khứ, từ lúc Mộc Diệp đến ở trở đi, cô luôn bị người mưu hại, nhưng cô còn từng thử qua dùng lòng thành đối đãi Mộc Diệp.

Loại cảm giác trước sau chênh lệch này rất khó chịu.

Mộc Diệp không phải là cái loại người ngu đến nỗi thứ gì cũng đăng công khai lên internet, tối đa đều là một ít lời không rõ ràng, người ngoài cuộc sẽ không hiểu ý nghĩa trong đó.

Song, khiến Mộc Lạp Lạp hơi có chút hưng phấn, tại đây cô đã tìm được một phương pháp có thể trả thù Mộc Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Tuổi Trẻ

Nhà Phật nói: buông bỏ đồ đao, lập tức thành Phật. Đạo gia càng chủ trương buông nhẹ mọi thứ.

Mộc Lạp Lạp đã từng hỏi bản thân mình, có phải thật sự muốn kết thù với Mộc Diệp mãi.

Lấy được đáp án là khẳng định, cô cũng không phải là cố ý làm khó dễ, chỉ muốn khiến Mộc Diệp ném hậu quả chuyện ả làm. Nếu con mắt người đời bị Mộc Diệp giả nhân giả nghĩa lừa dối, như vậy cô sẽ vạch trần là được.

Khiến Mộc Diệp cũng ném thử mùi vị ấy, rồi sau đó cô có thể mới thật sự xem Mộc Diệp như một người hoàn toàn không quan trọng, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của cô nữa.

Cho nên hiện tại, sau khi Mộc Lạp Lạp thấy được nội dung trong tài khoản phụ này thì trong đầu liền nhanh chóng có một chủ ý.

Tình cảm lén lút của Mộc Diệp và Ngôn Viễn, nếu như bị Thẩm Văn Xương biết, hẳn còn có thể tha thứ cho ả không?

Tuy nói bọn họ một người nguyện đánh một người nguyện bị đánh, nhưng Mộc Lạp Lạp chỉ muốn tố cáo chuyện Mộc Diệp làm cho mọi người biết mà thôi.

Screenshot tất cả mỗi nội dung bài đăng của weibo, Mộc Lạp Lạp định bụng từ từ sắp xếp những thứ này thành chứng cứ, sau đó đăng lên diễn đàn của nhóm. (là diễn đàn của nhóm con nhà giàu thượng lưu)

Đến lúc đó mọi người nhìn chuyện này ra sao, cô sẽ không xen vào.

Hơn nữa, đến lúc đó cô sẽ không nói cái gì cả, chỉ bày chứng cứ ra.

Mộc Lạp Lạp tự biết mình không phải là người lương thiện gì, nhưng ít ra là một người rất thẳng tính. Người khác tốt với cô, cô liền đối với họ tốt, người khác xấu xa với cô, đương nhiên cô sẽ không có sắc mặt tốt. Nếu người khác trêu chọc cô, đương nhiên cô cũng sẽ trả thù lại.

Duy nhất khiến Mộc Lạp Lạp cảm thấy áy náy có lẽ là kiếp trước không nhận ra được Phó Cảnh Phi mới là người thật sự đối tốt với cô, dễ tin người không nên tin.

Đương nhiên chuyện như thế này không có khả năng xảy ra ở kiếp này, cho nên bây giờ chuyện Mộc Lạp Lạp cần làm nhất đó là đối xử với Phó Cảnh Phi tốt hơn. Anh thật lòng thật dạ với cô, như vậy cô sẽ dùng chân tình để hồi báo.

Làm việc trong tập đoàn Thẩm thị vài ngày, Mộc Lạp Lạp đối với công việc bây giờ của mình làm càng thành thạo. Lina giao chuyện cho cô, cô đều có thể làm xong rất thuận lợi, hoàn toàn không xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Khuyết điểm lớn nhất của cô là từ nhỏ được cưng chiều tới lớn, cho nên có chút điều ngoa tùy hứng, EQ quá thấp, nhưng trong rất nhiều chuyện cô đều không phải là người làm cho người ta thất vọng, có thể khiến người ta tin nhiệm cô.

Làm việc ở Thẩm thị còn vui hơn so với tưởng tượng của cô, chỉ ít trong công việc cũng không có gặp phải phiền phức không cách nào giải quyết, chỉ ít mặc dù lần trước Mộc Diệp đến uy hiếp cô gây thiệt hại cũng bị cô suông sẽ hoá giải.

Dạ tiệc của Phó gia vào ngày thứ sáu. Hôm nay là thứ sáu, vốn có đồng nghiệp hẹn Mộc Lạp Lạp cùng đi dạo phố, cô nghĩ hôm nay Phó Cảnh Phi có việc ở công ty, về tương đối trễ, chắc là có thể chơi ở bên ngoài một hồi.

Lẽ ra định đồng ý, Mộc Lạp Lạp chợt nhận được điện thoại của một bạn học thời trung học.

Lúc nhận được điện thoại Mộc Lạp Lạp rất ngạc nhiên, thế cho nên đối phương liên tiếp kêu tên cô vài lần ở trong điện thoại thì cô mới phản ứng lại.

Cô không khỏi nhớ tới thời trung học.

Con người Mộc Lạp Lạp trên thực tế không mấy thích học hành. Hồi trước, bộ dạng lúc đi học nhìn có vẻ cà lờ phát phờ, không hề chăm chú, loại chuyện trốn học cũng làm không ít, thỉnh thoảng còn thách thức nội quy của trường học, chống đối thầy cô giáo, thậm chí lúc đi học còn ngủ gật.

Loại học sinh như cô thường thường thầy cô giáo sẽ không thích.

Nhưng Mộc Lạp Lạp nhất định là một ngoại lệ. Mỗi lần đến kiểm tra, chỉ cần cô chạy nước rút một chút là tuyệt đối có thể đạt được thành tích rất xuất sắc. Bất kể là tiểu học, trung học hay đại học, cô đều là như thế.

Cho nên trên phương diện học tập không thể soi mói khiến cái nhìn của thầy cô giáo đối với cô từ đầu đến cuối rất rầu rĩ. Hơn nữa, lúc trong lớp có hoạt động gì, Mộc Lạp Lạp lại xông pha phía trước, chỉ cần cô vui vẻ tham gia một trận đấu gì là sẽ có thể mang giải về, hầu hết thầy cô giáo đối với cô đều vừa yêu vừa hận.

Mộc Lạp Lạp của quá khứ chính là loại người được rất nhiều người ghen tỵ nhất, chơi cũng chơi giỏi hơn ai cả, nên có thể nói là tuổi trẻ hưởng thụ vô cùng sâu sắc, nhưng thành tích vẫn rất tốt, luôn luôn cầm cờ đi trước, khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Trước khi thi tốt nghiệp trung học cô chỉ dùng một chút công sức – tuy là người học cấp ba, mấy tháng trước còn trước mười một giờ đã lên giường ngủ, ngay sát trước kỳ thi tốt nghiệp trung học cố gắng mỗi ngày khêu đèn học đêm, vậy mà cuối cùng thi được điểm cao chưa từng có trong quá khứ, vào trường đại học trọng điểm tiếng tăm lẫy lừng toàn quốc, khiến rất nhiều bạn học trong lớp đều than thở.

Cuộc sống trước đây của cô đều trôi qua quá suông sẻ, có thể nói là cuộc đời thắng lợi, chẳng những luôn thuộc về nhân vật cấp bậc hoa khôi giảng đường, mà còn có gia thế tốt đẹp cùng thành tích xuất sắc, giống như tất cả những thứ mà người khác muốn đều ban cho cô. Cho nên trong hoàn cảnh chưa bao giờ gặp phải thách thức cùng khó khăn, cô mới có thể bị thiệt hại sau khi Mộc Diệp xuất hiện, bị bại nhanh như vậy.

Nhưng sau khi thi lên đại học, Mộc Lạp Lạp và bạn học thời trung học trên cơ bản đều xa cách rất nhiều.

Suy cho cùng mọi người là như vậy, mặc cho lúc ở cùng một chỗ với nhau quen thân bao nhiêu, chỉ cần chia tay một cái là sẽ nhanh chóng mất đi liên lạc, cuối cùng không gặp lại cũng không phải số ít.

Sau khi thi lên đại học, quỹ tích cuộc đời cũng đã khác với rất nhiều bạn thời trung học, mọi người ai đi đường nấy, rải rác bắc trung nam, đương nhiên sẽ không có nhiều quen thuộc nữa.

Cho dù nhiều năm sau gặp lại thì có tác dụng gì, có vài người vẫn luôn liên lạc, những người tình cảm thâm hậu thì dĩ nhiên không cần mượn đến hộp bạn để càng thêm sâu sắc.

Mà những người không quen thân thì có thể nói này nói kia ở cuộc họp bạn, không phải nói đến cuộc sống của mình thì là khoe khoang một hồi, cứ như vậy.

Mà Mộc Lạp Lạp lại là người tính tình cởi mở, ngày nghỉ thì luôn chạy khắp mọi nơi trên thế giới, rất nhiều lần bạn thời trung học hội họp đều vào lúc cô đang du lịch ở nước ngoài, dần dà lâu ngày cô cũng không nhận được thông báo họp bạn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Bị Then Tỵ

Mộc Lạp Lạp nghĩ, tất nhiên sẽ có một số người không quen nhìn cô như vậy.

Thời đi học tuổi của Mộc Lạp Lạp còn nhỏ, gia cảnh lại thật sự ưu đãi, cho nên tự nhiên có chút chói lọi trong đám bạn học, hình thành so sánh rõ rệt cùng rất nhiều người cả ngày miệt mài khổ học.

Hay hoặc là bởi vì từ nhỏ những thứ cô tiếp xúc đều rất mới mẻ, thời cấp ba đã biết trang điểm cho mình, dù chỉ mặc đồng phục học sinh cũng biết nên làm thế nào để cho mình nhìn không giống lắm với các nữ sinh chung quanh.

Hơn nữa cô vốn có gương mặt xuất chúng, thời cấp ba gương mặt xinh đẹp của cô luôn luôn tinh thần phấn chấn, cười rộ lên ngay cả ánh mặt trời cũng thua sắc.

Nhưng đối với rất nhiều người mà nói về đẹp của cô có tính xâm lược, thậm chí có một số người cảm thấy dung mạo của cô rất “lãng lơ”.

Chỉ có điều khi đó không ai dám nói ra, dù sao không phải ai cũng có thể học giỏi, gia thế tốt và xinh đẹp như cô.

Nhưng những năm nay cô không còn nhận được thông tin họp bạn, chắc là cô không được hoan nghênh trong đám bạn học.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp hồi tưởng lại mình trong quá khứ, không khỏi cười mình khi đó thực sự là một đứa con nít, tuổi lớn một chút mà đã phách lối lếu láo, không chút nào biết cái gì gọi là khiêm tốn.

Nhưng con người vốn là không ngừng trưởng thành, không ai trời sinh đã hoàn mỹ.

Cô bây giờ cũng hiểu được những đạo lý này, đã đang nỗ lực thay đổi bản thân.

Nhưng dù thế, hôm nay có thể nhận được thông báo bạn thời trung học họp bạn, mặc dù mọi người phải gặp mặt buổi tối nhưng lúc này cô mới nhận được điện thoại, cô cũng rất kinh ngạc.

“Mộc Lạp Lạp, bạn còn đó chứ?”

Bạn học ở đầu bên kia kiên nhẫn hỏi một câu.

“Hà... Xin lỗi... Tôi hơi kinh ngạc vì đột nhiên nhận được điện thoại của bạn. Đã lâu rồi tôi không có tham gia họp bạn.” Mộc Lạp Lạp nói không rõ tâm tình của mình bây giờ là gì, nhưng khác với suy nghĩ trong quá khứ, cô bây giờ cảm thấy gặp lại bạn học trước kia có lẽ vẫn rất tốt.

Dù sao trong những năm tháng ấy, thời niên thiếu của cô thật sự không biết được cảm thụ buồn.

“Ha ha, Mộc Lạp Lạp, bạn đâu phải là rất lâu không có tham gia, bạn là hoàn toàn chưa từng tham gia, biết không?” Bạn học chế nhạo một câu.

Mộc Lạp Lạp thật ra đã quên đối phương là ai, hình dáng thế nào. Từ đại học đến bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, rất nhiều người cũng không còn giống với quá khứ, cô không nhận ra cũng là bình thường.

“Cái đó, lúc vừa mới bắt đầu họp bạn tôi đều ở nước ngoài, cho nên không thể trở về.”

“Biết, cho nên sau đó mọi người đều không gọi bạn, nghĩ là bạn cũng sẽ không đến.” Đối phương dừng lại một chút, nói: “Nhưng tôi đoán, tôi nói chuyện với bạn lâu như vậy, chắc chắn bạn không nghĩ ra tôi là ai phải không?”

Tâm tư không kịp đề phòng bị người ta phơi bày, Mộc Lạp Lạp nhất thời rất xấu hổ.

Cũng may đối phương chỉ thuận miệng nói, không có ý tứ đặc biệt gì: “Tối nay bạn có tới không? Nếu tới thì tôi đưa địa chỉ cho bạn.”

Suy nghĩ một chút, Mộc Lạp Lạp vẫn quyết định đi một lần.

Có lẽ con người vào một thời gian tiêu biểu nào đó mới có thể đặc biệt hoài niệm quá khứ, cô bây giờ chính là như vậy.

Mộc Lạp Lạp không biết mình lại có lúc hoài niệm thời trung học, nghĩ đến mình khi đó còn không biết trời cao đất rộng, tuy hứng ngẫu thơ, nhưng là thời gian vui sướng nhất.

Nghĩ như vậy, ngược lại bỗng rất hoài niệm những bạn học kia, không biết mấy năm nay tất cả mọi người có thay đổi gì?

“Đi, buổi tối tôi rảnh.”

“Ày, tôi chỉ thử gọi điện thoại hỏi bạn một chút, không ngờ bạn lại thật sự muốn tới, đây thật là một chuyện hiếm có, chờ chút nữa tôi gọi tin nhắn cho bạn biết địa chỉ, tối nay gặp bạn học cũ.”

Cúp điện thoại, đối phương quả nhiên nhanh chóng gửi địa chỉ cho cô, thậm chí còn cho cô số QQ của lớp, nói để cho cô có muốn add thì có thể add.

Mộc Lạp Lạp vốn định add, thế nhưng Lina bỗng nhiên có chuyện tìm cô, cô liền quên đi, nên không có thấy sau khi đám bạn học cũ trong lớp biết Mộc Lạp Lạp muốn tham gia thì trong nháy mắt sôi sùng sục.

“Cậu đang nói gì? Anh mắt kính không đùa chúng tôi đó chứ? Tối nay Mộc Lạp Lạp muốn tới tham gia họp bạn?”

“Tôi mới không tin đó, cô ta sao sẽ tới tham gia? Đây chính là vị thần chúng ta không dám ngưỡng vọng đó, được không!”

“Tin tức này khiến tôi bỗng chốc không tiếp thu nổi...”

“Tôi cho rằng Mộc nữ thần là loại người sẽ đời này đều coi thường chúng ta những bạn học cũ này đây?”

Một đám náo nhiệt cả nửa ngày, bị người xưng là “anh mắt kính” lên tiếng: “Tôi đích thân gọi điện thoại cho bạn ấy, bạn ấy xác thực đã đồng ý.”

“Nếu là anh mắt kính đích thân gọi điện mời, như vậy khẳng định là thật, tin tức này quả là quá khiếp sợ!”

“Anh mắt kính, anh mắt kính, mau nói cho chúng tôi biết, Mộc nữ thần có phải vẫn vô cùng kiêu ngạo như trước không?”

Anh mắt kính trả lời: “Không có, cô ấy rất hiền hoà.”

“Anh mắt kính, cậu xác định cậu nói là Mộc nữ thần?”

Có một người ẩn danh nói: “Ôi chào, Lý Khả Khả, giọng của bạn sao chua như thế, mặc dù Mộc Lạp Lạp hơi kiêu ngạo nhưng lúc trước thái độ coi như không tệ đi, chỉ là mấy năm nay không có tới tham gia mà thôi.”

Sau đó trong đám tiếp tục âm ỉ, cái gì cũng nói, nói chung có người thuần túy là kinh ngạc, có ít người trong giọng nói cũng có chút không hiền lành.

Nhưng bất kể thế nào, Mộc Lạp Lạp cũng đã đồng ý, tất nhiên là sẽ đi tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Hẹn Bạn

Vì vậy Mộc Lạp Lạp từ chối hẹn của đồng nghiệp, không đi dạo phố cùng bọn họ, dù sao đi dạo phố hay gì gì đó lúc nào cũng có thể, nhưng hẹn bạn thì không phải lúc nào cũng có.

Chờ đến lúc tan làm, Mộc Lạp Lạp sửa soạn một chút rồi một mình đi.

Lần này hẹn hẹn bạn là ở Đế Cảnh, là một nhà hàng rất sang trọng ở thành phố Long.

Lúc Mộc Lạp Lạp vừa nhận được tin nhắn còn xác định nhiều lần, lo rằng mình đã nhìn lầm.

Sau nhiều lần xác định, Mộc Lạp Lạp phát hiện hẹn bạn lần này quả thật là hẹn ở Đế Cảnh.

Từ phản ứng ngạc nhiên của Mộc Lạp Lạp là có thể nhìn ra chi phí ở Đế Cảnh rất cao, không phải ai cũng có thể tùy tiện chi tiêu ở chỗ này, ở trong đó một chén nước sôi cũng phải bán đến 50 đồng.

Xem ra những năm này mấy bạn học trước đây cũng sống không tệ lắm?

Sau khi tài xế đưa cô tới cửa thì đến bãi đỗ xe chờ cô.

Bởi vì không được nói trước cho biết, nên Mộc Lạp Lạp vẫn mặc quần áo đi làm. Sáng sớm lúc ra cửa cô tiện tay khoác một cái áo khoác dài* màu trắng, cùng với giày cao gót mũi nhọn và quần jean bó. Đối với cô mà nói đây thật ra ăn mặc rất bình thường, nhưng không biết chột trúng cái dây nào trong lòng Phó Cảnh Phi, trong quá trình ăn điểm tâm anh luôn dùng ánh mắt nghiêm ngặt nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp.

(*link tham khảo hình: <http://image.cn.made-in-china.com/2f0j01feqQbNaPshot/高档斜纹面料腰带中长款风衣.jpg>)

Ánh mắt ấy Mộc Lạp Lạp không cách nào hình dung, nói chung là mang theo lửa nóng, giống như muốn xuyên thấu thân thể cô.

Nhớ tới ánh mắt không hiểu được như thế, Mộc Lạp Lạp đột nhiên cảm thấy cả người đều hơi nóng lên, vội lắc đầu như thể muốn ném ra khỏi đầu.

Đi vào nhà hàng, người phục vụ nơi này đều rất lễ phép tiến lên hỏi cần phục vụ gì, Mộc Lạp Lạp bình thản nói: “Hẹn người ở phòng 16.”

Người phục vụ lập tức nói dẫn Mộc Lạp Lạp đến.

“Không cần, tự tôi đi vào được rồi.” Mộc Lạp Lạp đối với nơi này rất quen thuộc. Trong quá khứ, rất nhiều bữa tiệc của Mộc gia đều là ở chỗ này.

Nhưng thật ra lần này hẹn bạn có thể hẹn đến nơi đây rất khiến cho cô giật mình, ở chỗ này chi tiêu cho nhiều người như vậy, cho dù là mỗi người chia đều cũng không rẻ.

Đến cửa phòng bao, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên hơi thấp thòm.

Lâu rồi không gặp những người từng là bạn học, bây giờ lại có loại ảo giác giống như đã mấy đời.

Cho đến khi cô gõ cửa một cái, tiếp đó đẩy cửa vào, bên trong vốn đang nói chuyện náo nhiệt, sau khi thấy cô đi vào thì đều ăn ý im lặng.

Ánh mắt của mỗi người đều không hẹn mà cùng đặt ở trên người cô, mọi người trong khoảnh khắc đều không nói gì.

Mộc Lạp Lạp đứng ở cửa, cảm thấy được không khí chung quanh thoáng chốc ngưng đọng cùng lúng túng.

Cô thật sự lâu rồi không gặp mặt cùng bạn học cũ, nhiều năm như vậy cô cùng mọi người xa lạ cũng không phải là giả. Vì thế cho nên mọi người thấy cô đều im lặng đã được Mộc Lạp Lạp chuẩn bị tâm lý.

Mộc Lạp Lạp vô thức nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt lướt qua mặt mọi người trong phòng bao.

Vừa nhìn thật khiến cô thoáng kinh ngạc, bởi vì cô phát hiện trong đó có rất nhiều người cô không nhận ra.

Xa nhau rất nhiều năm, trên người mỗi người đều có thay đổi không nhỏ, khi đó vẫn chỉ là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, bây giờ đều trưởng thành, thậm chí có nhiều người đã kết hôn sinh con.

Bởi vì không thể nào gọi ra tên của bọn họ, cho nên Mộc Lạp Lạp chỉ đứng ở cửa, tạm thời không có động tác nào.

Trong khoảnh khắc đó cô thậm chí có chút hối hận quyết định tới tham gia họp bạn hôm nay của mình.

“Mộc Lạp Lạp, bạn đã đến rồi?” Mãi đến khi một người đàn ông ngồi ở bàn tròn bên cạnh đứng lên trước từ trong đám người, nhiệt tình chào hỏi Mộc Lạp Lạp một câu.

Sau đó Mộc Lạp Lạp lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, quay sang nở nụ cười với người nói chuyện: “Đúng vậy, tôi không có trễ chứ?”

Bởi vì đi làm, cho nên Mộc Lạp Lạp cũng không trang điểm đậm, chỉ làm một ít bước như chải lông mi cùng son môi, nhưng vì dung mạo của cô thật sự rất đẹp, cứ cười như vậy cũng vẫn có vẻ kinh diễm.

So với ngũ quan chưa hoàn toàn thành thục trước kia, bây giờ Mộc Lạp Lạp chỉ càng khiến người chú ý hơn so với năm ấy.

Người kia nói: “Không hề, bạn tới đúng lúc.”

Mộc Lạp Lạp nghe ra người này chính là người gọi điện thoại liên lạc với cô, thế nhưng cô nhìn kỹ mấy lần vẫn không thể nào nhớ ra được đây rốt cuộc là vị bạn học nào.

Mãi đến khi có người trêu chọc: “Anh mắt kính thật đúng là không gạt chúng tôi, đã mời được Mộc nữ thần tới.”

Anh mắt kính? À... Mộc Lạp Lạp rốt cuộc nhớ ra đối phương là ai.

Nhưng không giống với người trong trí nhớ của cô, bộ dáng người này thật sự có thay đổi lớn.

Anh mắt kính là nhân vật một sách thời cấp ba của bọn họ, tên là Hường Dương, nhưng cả ngày chỉ biết đọc sách, hơn mười tuổi thì đã cận tám độ, tuy nhiên cậu ta học hành vẫn rất giỏi, luôn cầm cờ đi trước, ngoại trừ lúc thi tốt nghiệp trung học thì bị Mộc Lạp Lạp “nhất phi trùng thiên”* vượt qua, nhưng vẫn thi vào đại học đứng đầu toàn quốc.

(*bay vút lên)

Thời điểm đó cậu ta luôn mang mắt kính thật dày, hơn nữa tính cách có chút hướng nội không thích nói lắm, cho nên tất cả mọi người gọi cậu ta là “anh mắt kính”.

Nhưng mà hiện giờ người đứng nơi đó đã lấy mắt kính xuống, dáng dấp tuy rằng không đẹp trai lắm nhưng có khí chất nho nhã, đáng vẻ bình thân.

Quả nhiên mọi người thay đổi rất nhiều.

Có Hường Dương mở đầu, tiếp đó Mộc Lạp Lạp thoải mái một chút, lục tục có người đến nói chuyện cùng cô, Hường Dương còn bảo cô ngồi vào bàn của cậu ta.

Thời cấp ba Mộc Lạp Lạp vẫn có mấy người bạn tốt, nhưng bởi vì đều vào đại học khác nhau, trải nghiệm cuộc sống thật sự khác nhau xa nên đã xa cách. Vừa vận bọn họ ngồi ở bàn của Hường Dương, Mộc Lạp Lạp cũng thoải mái qua ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Khiêu Khích

Mộc Lạp Lạp vốn cũng không phải là người hướng nội, sau khi sự lúng túng lúc ban đầu tiêu tan thì nhanh chóng chào hỏi cùng người ở xung quanh.

Các bạn thân thời cấp ba khi đó đều chỉ mặc đồng phục nữ sinh bình thường, bây giờ đều trở nên xinh đẹp thời thượng, có vẻ mặt khéo léo cùng phép xã giao không lòi ra sai lầm.

Mộc Lạp Lạp nhất thời rất cảm khái, thì ra con người ta sau khi lớn lên sẽ thật sự hoài niệm đến ngày xưa, bây giờ nghĩ lại khoảng thời gian đó quả thật

giống như đã mấy đời.

“Lap Lap, mấy năm nay bạn đều đang làm gì? Chúng ta cũng đã lâu lắm rồi không gặp mặt ấy nhỉ?” Từ Lâm hỏi Mộc Lap Lap. Cô ta là bạn rất thân thời trung học của Mộc Lap Lap, nhưng vì thành tích thi vào đại học của cô ta không tốt lắm nên chỉ có thể học đại học ngoại tỉnh rất xa, hàng năm cũng chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể trở lại thành phố Long, mà thời gian nghỉ đông và nghỉ hè Mộc Lap Lap đều đang du ngoạn ở các nơi trên thế giới. Tất cả mọi người không có thời gian gặp mặt, dần dà lâu ngày liền xa cách.

Nhưng bây giờ gặp lại, Mộc Lap Lap cảm thấy Từ Lâm nhìn vẫn giống hệt đó, tuy vẻ phúng phính trẻ con trên mặt cô ấy đã hoàn toàn không thấy, tóc xoăn nhìn rất thực nữ.

“Vẫn thế, thời đại học thì chơi đùa đủ thứ, bây giờ thì thành thành thật thật làm nhân viên văn phòng.”

“Tụi tôi đều cho là bạn tốt nghiệp rồi cũng sẽ tiếp tục chơi chứ, xem ra Lap Lap cũng như chúng ta thôi.”

Năm đó Mộc Lap Lap tuyệt đối là nhân vật phong vân, cô chưa bao giờ khoe khoang nhưng cũng sẽ không tận lực giấu diếm, cho nên bạn học đều biết gia thế cô tốt đẹp.

Trường trung học Mộc Lap Lap học chia làm hai loại người, một loại là mọt sách, giống như anh mắt kính, hoặc là gia thế tốt, giống như Mộc Lap Lap.

Chẳng qua bởi vì Mộc Lap Lap thành tích tốt cho nên luôn đứng trên nhiều mọt sách ở trong lớp, thỉnh thoảng có vẻ hơi khác loài, làm ra chuyện mà học sinh giỏi vĩnh viễn không biết làm như là trốn học.

Mộc Lap Lap nhìn về phía Hường Dương, cười nói: “Thật nhiều năm rồi không gặp các bạn, mọi người bây giờ đều thay đổi, tuy nhiên khiến tôi chán kinh vẫn là Hường Dương á.”

Từ Lâm phụ họa: “Bạn không biết, thời đại học có lần họp bạn chúng tôi gặp cậu ta thì giật nảy mình, ai nói năm tháng là con dao giết heo, rõ ràng là khiến lớp trưởng của chúng ta càng trở nên đẹp trai hơn.”

Hường Dương nho nhả cười một tiếng: “Đâu phải, các bạn chẳng phải đều đẹp hơn so với trước kia sao.”

Lúc họp bạn, chủ đề cố định mọi người nói đều là thăng chức ở đâu, có kết hôn hay chưa, mua nhà hay chưa, nói chung đều là không thể rời khỏi cuộc sống cùi gạo dầu muối.

Tiếp đó có người hỏi Mộc Lap Lap: “Lap Lap bây giờ đang làm việc ở đâu?”

Mộc Lap Lap trả lời: “Tập đoàn Thẩm thị.”

“Oa oa.” Có người hoan hô. “Không hổ là nữ thần, làm việc ở công ty lớn như vậy.”

Mộc Lap Lap cười nhạt một tiếng, cũng không tiếp tục đàm luận đề tài này.

Giữa chuyện phiếm của mọi người Mộc Lap Lap mới biết được chả trách hôm nay hẹn ở Đế Cảnh, thì ra đám bạn học trước đây đều làm ăn khá khá, người làm ăn tệ hôm nay cũng không có đến.

Mới tốt nghiệp được vài năm thôi mà trong những vị ngồi đây, chỉ tính những doanh nhân nhỏ có chút tiếng tăm đã có đến mấy người, ấy là chưa kể các nhân vật có tiếng trong những ngành nghề khác.

Suy cho cùng những mọt sách năm đó đều thi không tòi, gia thế vốn tốt chỉ cần thừa kế gia nghiệp thì cũng đều có thể sống rất thoải mái.

Thậm chí có một số đã thành gia lập nghiệp, nhất là con gái, có mấy người đã lấy chồng không tệ.

Một người phụ nữ trang điểm rất tinh xảo từ bàn khác đi tới, cô ta trước đây cũng coi như là người xuất chúng ở trong lớp, dung mạo xinh đẹp, học hành cũng giỏi, tuy nhiên khắp nơi đều bị Mộc Lap Lap đè đầu, cho nên trước kia lúc đi học đã cho Mộc Lap Lap không ít sắc mặt.

Nhưng tính cách của Mộc Lap Lap khi đó là gì? Giống như quả cầu lửa, tính tình nóng nảy, người ta dám chọc cô, nhất định lập tức đấu với người đó.

Mộc Lap Lap trước đây đã cãi nhau với cô ta không ít.

“Ôi chào, Lap Lap, thật là khách ít đến, không ngờ cô sẽ hạ mình tới tham gia họp bạn của chúng tôi?”

Giọng nói của cô ta khiến Mộc Lap Lap hơi cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không mấy biểu hiện ra ngoài.

Mộc Lap Lap nhớ tên của cô ta, còn nhớ rõ quá khứ cãi nhau với cô ta, mỗi lần đối phương đều cụp đuôi lui bước.

Khi đó bọn cô coi như là đối thủ cạnh tranh, hễ Mộc Lap Lap muốn tham gia một hoạt động học tập gì thì cô ta phải có mặt, muốn tranh với Mộc Lap Lap, tuy nhiên mỗi lần cuối cùng đều là thất bại.

Mộc Lap Lap không hiểu vì sao Y San luôn muốn ganh đua với cô, cho dù quan hệ giữa bọn cô từ trước đến nay tồi tệ.

Hơn nữa cô cũng đã từng nghe Y San gièm pha cô ở trước mặt bạn học, nói cô có được những cơ hội này đều bởi vì cô có gia thế ưu việt, nếu như không có Mộc gia, Mộc Lạp Lạp hoàn toàn không thắng được cô ta.

Ngược lại, Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ để những gièm pha của người này ở trong lòng, cô biết mình bắt được cơ hội quang minh chính đại cỡ nào, từ trước đến nay luôn luôn công bằng. Đối với loại người nói xấu sau lưng, trước đây cô lựa chọn thái độ không thèm để ý chút nào.

Nhưng hôm nay họp bạn, Mộc Lạp Lạp mơ hồ cảm thấy Y San này lại tính tìm phiền toái cho cô. Sao đã nhiều năm không gặp mà cô ta còn nhớ đến những thù oán lúc ấy chứ?

Mộc Lạp Lạp có phần không tìm không phổi, cho nên sau khi cùng người khác cãi nhau quay đầu sẽ quên, nên không cách nào hiểu được vì sao Y San có thể mang những thù oán nhỏ nhoi thời niên thiếu ghi hận đến bây giờ.

Phụ nữ luôn luôn là sinh vật vô cùng phức tạp, tâm tư quá khó đoán.

“Y San, chào bạn.” Mộc Lạp Lạp lịch sự chào hỏi cô ta.

Con người mang kính sát trùng thẩm mỹ của Y San bé lên vẻ nghi hoặc, có lẽ là không ngờ Mộc Lạp Lạp lại không có bất kỳ phản ứng nào đối với sự khiêu khích của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Thiếu Cái Gì Thì Để Ý Cái Này

Đổi thành Mộc Lạp Lạp của quá khứ, chắc chắn sau khi nghe câu nói kia thì sẽ lập tức chăm chọc lại.

Thế nhưng cô bây giờ đã trầm ổn rất nhiều, đối với một số lời không cần đáp lại thì lựa chọn không đếm xỉa.

Dù sao người ghét cô nhiều như vậy, nếu như mỗi câu đều nói lại thì lãng phí thời gian cùng tinh lực cỡ nào?

“Ồ, thật không ngờ nhiều năm không gặp bạn, bạn thế mà không phải là cái vẻ kia trong quá khứ.” Y San hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt không có bất kỳ che giấu nào quan sát Mộc Lạp Lạp từ trên xuống dưới một lượt.

Mộc Lạp Lạp trấn định để cô ta nhìn, cũng không nói gì.

Lúc ăn cơm, Y San đổi chỗ ngồi với một bạn học, ngồi xuống chỗ bàn Mộc Lạp Lạp.

Có người hỏi cô ta: “Y San, bạn sắp kết hôn rồi phải không?”

Mộc Lạp Lạp nhìn sang, thật không ngờ Y San cũng sắp kết hôn rồi.

Y San dương dương đắc ý khoe ra chiếc nhẫn kim cương trong suốt sáng lấp lánh trên tay mình, kim cương bên trên thật đúng là không nhỏ, phát sáng lấp lánh.

Cô ta nói: “Tháng sau, đến lúc đó tôi phát thiệp mời cho các bạn, các bạn đều phải đến đó.”

“Đương nhiên, đương nhiên. Hôn lễ của đại mỹ nữ Y San, chúng tôi đương nhiên phải tới.” Có một bạn học nam bắt đầu trêu chọc.

Y San nhún mày, nhìn Mộc Lạp Lạp: “Lạp Lạp, đã nhiều năm rồi, sao cũng không nghe nói bạn có bạn trai? Chẳng lẽ là không ai theo đuổi bạn?”

Thật ra người đẹp như Mộc Lạp Lạp không ít người ái mộ, thế nhưng có lẽ bởi vì cô thật sự đẹp quá rực rỡ nên rất nhiều nam sinh đều chùn bước, chỉ có thể đưa cô trở thành một nữ thần ngoài tầm với mà đối đãi.

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai, nở nụ cười không để ý: “Đúng vậy, không so được với bạn, đã sắp kết hôn rồi.”

Hương Dương ngồi bên cạnh cô thấp giọng nói: “Y San là tính cách như vậy, bạn đừng so đo với bạn ấy.”

Mộc Lạp Lạp lắc đầu: “Không sao.”

Hương Dương có vài phần kinh ngạc: “Không ngờ mấy năm nay bạn thật sự thay đổi không ít, không giống lắm với Mộc Lạp Lạp trong trí nhớ của tôi.”

“Vậy sao? Thật ra đây chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi, nếu bạn ở chung nhiều với tôi nói không chừng sẽ phát hiện tôi vẫn là Mộc Lạp Lạp trong quá khứ

kia.”

Hương Dương ôn hoà cười nói: “Thật ư? Vậy sau này chúng ta nên liên lạc nhiều, để tôi nhìn xem bạn có thay đổi hay không.”

Mộc Lạp Lạp nhún vai, thuận miệng nói: “Được.”

Mộc Lạp Lạp vốn cho rằng Y San chỉ giống như hồi đó, muốn thắng cô ở các phương diện, nên mới cố ý đến so sánh cuộc sống bây giờ với mình một chút.

Nhưng không ngờ rằng sau khi ăn xong cô ta lại nói một câu như vậy: “Bất quá tôi nghĩ các bạn học của chúng ta còn chưa biết một chuyện này đi.”

Giọng nói của cô ta rất cao, bên trong mang theo một vẻ giễu cợt: “Mộc tiểu thư trong quá khứ của chúng ta bây giờ đã bị đuổi ra khỏi nhà, không còn là tiểu thư sống trong nhung lụa kia nữa.”

Mộc Lạp Lạp rất khó hình dung ánh mắt của người xung quanh nhìn mình trong một khắc kia.

Giống như là Y San ở trước mặt mọi người hung hăng quạt cô một bạt tai, trong mắt của người xung quanh có kinh ngạc, có khó tin, có nghi hoặc, có hả hê, có châm chọc. Nói chung, ánh mắt mọi người đều đặt trên người cô, giống như đang chế giễu cô.

Bị đuổi ra khỏi Mộc gia thực chung là một cái gai trong lòng Mộc Lạp Lạp, mỗi khi có người nhắc tới thì sẽ khiến cô cảm thấy hít thở không thoải mái, huống chi lại ở trong trường hợp này.

Những bạn học này đều biết Mộc Lạp Lạp của khoảng thời gian đơn thuần nhất, không có gì lo lắng, nhưng đoạn ký ức này đột nhiên bị xé ra, mọi người phát hiện Mộc Lạp Lạp xinh đẹp nổi tiếng kia đã sớm không phải là cô của năm đó.

Loại cảm giác này không tốt, nhất là còn có người hỏi: “Không phải chứ? Bị đuổi ra khỏi nhà?”

“Đây là ý gì?”

“Vậy chẳng phải bây giờ Mộc Lạp Lạp không có nhà để về?”

Y San rất đắc ý giải thích, vô cùng khiêu khích nhìn Mộc Lạp Lạp: “Đúng vậy, các bạn không biết chứ, danh tiếng của Mộc Lạp Lạp bây giờ rất xấu, với lại không còn là người của Mộc gia nữa.”

Có lẽ Y San nghĩ rằng Mộc Lạp Lạp bị vạch trần hoàn cảnh hiện nay thì sẽ trở thành người bình thường, không còn tư cách kiêu ngạo.

Nhưng cô ta không biết, tuy là gia thế tốt sẽ mang đến rất nhiều thuận lợi, nhưng kiêu ngạo của Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ chỉ bởi vì gia thế tốt mà thôi.

Đó là thái độ kiêu ngạo tự tin chôn sâu trong xương tủy.

Cho nên dưới ánh mắt như xem trò hay của mọi người, Mộc Lạp Lạp không có lúng túng như bọn họ tưởng tượng.

Cô chỉ hít một hơi thật sâu, dứt bỏ những mối suy nghĩ rối loạn, khiến bản thân tỉnh táo lại.

Hương Dương ở bên cạnh lo lắng hỏi: “Lạp Lạp, bạn không sao chứ?”

Mộc Lạp Lạp nhẹ nhàng mỉm cười với anh ta: “Yên tâm đi, tôi không yếu ớt như vậy.”

Sau đó Mộc Lạp Lạp dùng loại ánh mắt khiến Y San nhìn không hiểu nhìn cô ta: “Thì sao? Tôi bị Mộc gia đuổi ra khỏi nhà có quan hệ gì với cô?”

Y San ghen tức, hồi lâu mới nói: “Hừ, trước đây không phải là cô ỷ vào gia cảnh của mình tốt nên mới đắc ý như vậy sao? Thế nào, bây giờ cô không có nhà để về, còn có tư cách gì để khoe khoang?”

“Tiếc là tôi chưa bao giờ nghĩ gia cảnh tốt có cái gì để tôi khoe khoang.” Mộc Lạp Lạp bình tĩnh nói. “Tôi thi lên đại học không liên quan đến gia cảnh của tôi, dựa vào bản thân tôi. Công việc bây giờ của tôi cũng là dựa vào bản thân tôi làm, tương tự, không có quan hệ gì với gia cảnh của tôi.”

“Y San, cô biết không, một người chỉ khi nào càng thiếu thứ gì thì mới có thể càng đề ý đến thứ ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Vị Hôn Phu

Quả thật, gia đình ưu việt giàu có mang đến cho Mộc Lạp Lạp cuộc sống tốt hơn rất nhiều người thường, nhưng cho dù là phú nhị đại nhưng vẫn có rất nhiều “bùn loãng không trát được tường”, cho nên nói rốt cuộc vẫn phải là dựa vào bản thân.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp không cách nào dựa vào Mộc gia nữa, nhưng đây cũng không có nghĩa là cuộc đời cô sẽ bị huỷ. Cho dù không có Phó Cảnh Phi, cô muốn cuộc sống tốt hơn cũng không phải là không có khả năng, tuy nhiên có lẽ mức sống sẽ chênh lệch vô cùng lớn.

Bởi vậy khiêu khích của Y San đối với cô mà nói rất buồn cười.

Y San bị Mộc Lạp Lạp phản kích, cười rất châm chọc: “Xi, xem ăn mặc bây giờ của cô, không phải là quần áo đắt tiền gì, giỏ xách cũng chỉ là đồ rẻ tiền, chắc chắn là cuộc sống không tốt.”

Bởi vì không muốn quá nổi bật ở công ty nên lúc Mộc Lạp Lạp đi làm đều chọn quần áo nhìn không ra nhãn hiệu, tất cả thiết kế đều rất khiêm tốn, tuy nhiên đường may cùng vật liệu đều vô cùng tốt, nhưng người bình thường dĩ nhiên nhận không ra.

Về phần giỏ xách, Mộc Lạp Lạp lại không biết mình mang cái giỏ mười mấy vạn. Đồ cô mua lúc trước đều để ở Mộc gia không có mang đi, thế nhưng Phó Cảnh Phi vẫn phải người mua cho cô rất nhiều loại mới, chỉ là không phải cô chọn mà thôi.

Thấy Mộc Lạp Lạp không trả lời, Y San càng thêm xác định, liếc mắt vô cùng châm chọc: “Tôi nói mà, thật đáng thương cho Mộc Lạp Lạp, cuộc sống bây giờ chắc chắn trôi qua rất tệ phải không?”

Mộc Lạp Lạp hỏi ngược lại: “Cô không có tham dự vào cuộc sống của tôi, làm sao biết tôi sống có tốt hay không?”

“Con người ấy mà, có đôi khi không nên quá cậy mạnh, bằng không thì sống rất mệt mỏi á.” Y San quay đầu hỏi bạn học xung quanh. “Các bạn nói có phải không?”

Có mấy người từng có mâu thuẫn với Mộc Lạp Lạp trong quá khứ đương nhiên ước gì nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, đều giả bộ rất thông cảm nói lời an ủi Mộc Lạp Lạp, nhưng lại có vô cùng khinh miệt ở bên trong.

Có lẽ dưới cái nhìn của bọn họ, đã nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể kéo Mộc Lạp Lạp cao ngạo xuống khỏi đám mây, dẫm nát dưới chân là một chuyện hết sức thoải mái, cho nên đều muốn nhân cơ hội mịa mai thật tốt chút.

Mộc Lạp Lạp nghe biểu cảm nhìn như hiền lành nhưng thực tế mang theo xỏ xiên của bọn họ, trong lòng đặc biệt bình tĩnh, không có một gợn sóng nào.

Mà người có quan hệ tương đối tốt với Mộc Lạp Lạp thì đều nhìn không được, cố gắng nói giúp cô: “Cuộc sống bây giờ của Lạp Lạp ra sao, các bạn cũng quản quá rộng đi, quản giống như là mình tốt lắm vậy.”

“Đúng vậy, cuộc đời của ai mà không có lúc xuống thấp, mọi người đều là bạn học với nhau, bây giờ có cần phải như vậy không?”

Mộc Lạp Lạp im lặng một chút thì lãnh đạm mở miệng: “Không sao, các bạn muốn nói gì cứ nói đi, các bạn vui vẻ là được rồi.”

Trên thực tế ý của cô là: liên quan gì tới tôi.

Đều là người đã trưởng thành còn ấu trĩ như thế, tưởng rằng nói mấy câu là có thể ảnh hưởng gì đối với cuộc sống của cô sao?

Thấy Mộc Lạp Lạp không có phản ứng chút nào, mấy người kia đều mất đi lòng khiêu khích, suy cho cùng một bàn tay làm sao vỗ cũng không vang.

Bầu không khí cuối cùng cũng hoà hoãn xuống, tóm lại đại đa số đám bạn trung học vẫn là người hiền lành, không tiếp tục tùy tiện tình trạng hiện nay của Mộc Lạp Lạp nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề câu chuyện.

Chủ đề câu chuyện mà đàn ông và phụ nữ cảm thấy hứng thú đều luôn khác nhau, mà trong phạm vi bạn học nữ, Y San giống như trở thành “chúng tinh phùng nguyệt”, cô ta khoe chiếc nhẫn trứng bò câu trên tay mình, làm bộ thờ dãi: “Tôi nói với ông xã tôi bao nhiêu lần rồi, đám cưới không cần quá xa hoa, thế nhưng anh ấy lại cứ nói đám cưới là chuyện lớn cả đời của người con gái, không thể qua loa, thật sự mua cho một cái mắc như vậy.”

Có bạn học nữ hâm mộ nói: “Y San, bạn thật là hạnh phúc, ông xã đáng đáp vừa đẹp trai vừa có tiền, sau đám cưới cuộc sống bạn sẽ rất hạnh phúc.”

Y San lộ ra ánh mắt đắc ý: “Đó là đương nhiên, cho nên sau này các bạn đều phải tìm chồng tốt biết không? Phụ nữ đó nha, không phải bộ dáng đẹp là cái gì cũng tốt, có đôi khi không có cái số kia, ngay cả một người theo đuổi cũng không có.”

Những lời này của cô tay có ý riêng, người có lỗi tai đều biết cô ta nói là Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp lại giả bộ về không nghe thấy gì.

Y San nói tiếp: “Vừa rồi ông xã tôi gọi tin nhắn nói lát nữa đến đón tôi, mỗi lần đều là thế này, tôi chỉ ở bên ngoài thì anh ấy liền lo lắng.”

“Ai da Y San, số bạn thật là tốt, tìm được một ông xã tốt như vậy.”

Đề tài của các cô gái hầu như đều triển khai quanh đàn ông và hưởng thụ, tâm sự về quần áo và mỹ phẩm, khiến Mộc Lạp Lạp ở bên cạnh nghe đến buồn ngủ.

Quả nhiên trước đây cô không tham gia họp bạn là quyết định chính xác, thật sự quá nhàm chán.

Rảnh rỗi nhàm chán, Mộc Lạp Lạp lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ hồi lâu thì gọi một tin nhắn ngắn cho Phó Cảnh Phi.

“Họp bạn thật nhàm chán, sớm biết thế sẽ không tới tham gia.” Lúc soạn tin nhắn Mộc Lạp Lạp còn bỏ thêm một biểu cảm :(

Phía bên kia, Phó Cảnh Phi đang tiến hành cuộc họp quốc tế, bởi vì đối phương thao thao bất tuyệt mà hơi không kiên nhẫn.

Sau khi anh thấy tin nhắn thì rút cuộc thu lại về mặt lười biếng, lơ đãng như cơn mây.

.... “Khi nào về?”

Mộc Lạp Lạp hoàn toàn không để ý đến người xung quanh nói chuyện phiếm, chuyên chú gọi tin nhắn với Phó Cảnh Phi: “Ăn cơm cũng sắp xong, đoán xem em về trước anh hay không?”

... “Bên chỗ tôi cũng sắp kết thúc.”

“Lạp Lạp, bạn đang làm gì mà mãi vui đầu nghịch điện thoại di động vậy?” Từ Lâm hỏi cô.

Lúc này Mộc Lạp Lạp mới ngẩng đầu lên, cong cong môi: “Gửi tin nhắn chứ gì.”

“Cái về này của Lạp Lạp, chẳng lẽ là đang gửi tin nhắn với bạn trai?”

Mộc Lạp Lạp không khỏi sùng sốt, bạn trai? Phó Cảnh Phi hẳn coi là vị hôn phu của cô đi, trực tiếp vượt qua cái giai đoạn bạn trai này.

“Lẽ nào tôi đã đoán đúng? Lạp Lạp đã yêu rồi sao?” Từ Lâm hưng phấn hỏi. “Bạn trai của bạn là ai? Chúng tôi có quen không?”

Mộc Lạp Lạp đang do dự làm sao trả lời câu hỏi này.

Còn không chờ cô suy nghĩ trả lời thế nào, có một giọng nói chán ghét của kẻ khác lại vang lên: “Ôi dào, Mộc Lạp Lạp cũng có bạn trai? Không thể nào, ai không có ánh mắt như thế hả?”

Lại là Y San.

Mộc Lạp Lạp cười khẩy một tiếng: “Ngại quá, tôi nghĩ ánh mắt vị hôn phu của tôi vẫn tốt vô cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Tôi Tới Đón Em

Vị hôn phu?

Ánh mắt của Y San nhìn Mộc Lạp Lạp có chút thay đổi, giống như khó có thể tin.

“Không phải chứ Mộc Lạp Lạp? Cô cũng có vị hôn phu? Chẳng phải nói cô không có bạn trai sao?”

Mộc Lạp Lạp mỉm môi cười mỉm: “Đúng vậy, không có bạn trai, nhưng mà có vị hôn phu.”

Lời của cô vừa nói ra, lập tức dẫn tới chú ý của mọi người.

Từ Lâm cũng rất giật mình: “Thật vậy ư? Lạp Lạp, bạn cũng có vị hôn phu? Khi nào kết hôn?”

“Ai lợi hại như vậy theo đuổi được nữ thần?” Có một bạn học nam trêu ghẹo. “Thật khiến người ta khâm phục.”

Hương Dương cũng lộ ra hơi kinh ngạc: “Lạp Lạp thật sự có vị hôn phu?”

Mộc Lạp Lạp hơi bất đắc dĩ, sao tin tức cô có vị hôn phu khiến mọi người không thể tin nổi như thế?

Dù cho cô bị đuổi ra khỏi Mộc gia, không còn là thiên kim tiểu thư của Mộc gia, nhưng trong yêu đương hay gì gì đó vẫn còn có tư cách chứ...

“Chuyện như thế này tôi lừa các bạn làm gì?” Mộc Lạp Lạp nói. “Nhưng vì các bạn không có hỏi tôi, chỉ hỏi tôi có bạn trai hay không, tôi bây giờ xác

thật không có bạn trai, chỉ có vị hôn phu mà thôi.”

Y San cười mĩa mai một tiếng: “Xi, cô nói có vị hôn phu thì có vị hôn phu à, tôi mới không tin đó.”

Mộc Lạp Lạp thờ ơ nhìn cô ta: “Tôi có vị hôn phu hay không liên quan gì với cô, cô thật đúng là ăn no không có chuyện gì làm, tôi không cần cô tin.”

Xem đi, đây mới là Mộc Lạp Lạp của quá khứ, chỉ cần dám chọc cô, nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần.

Trong lòng rất nhiều người nghĩ rốt cuộc đã gặp được cái bóng của Mộc Lạp Lạp trong quá khứ, trái lại cảm thấy cô như vậy rất thân thiết.

Y San nghiêng răng nghiêng lợi: “Yên tâm đi, tôi sẽ không chế giễu cô không ai thêm lấy.”

Mộc Lạp Lạp cười nhạt: “Tôi đây thật sự cảm ơn cô.”

Trong mắt Y San nổi lên ánh lạnh, bỗng nhiên nói: “Mộc Lạp Lạp cứ kêu vị hôn phu tới đón cô đi nhé, chúng tôi cũng xem hình dạng vị hôn phu của cô thế nào, ai biết có phải là kẻ nghèo rách mồng tơi, vớ va vớ vẩn gì?”

Lời này của cô ta có phần quá phận, thoáng cái đưa tới một số bạn học bất mãn, cho dù không quen với Mộc Lạp Lạp nhưng cũng nói giúp.

Y San vẫn không buông tha: “Hừ, tôi chỉ là không muốn nhìn bộ dáng cao cao tại thượng của vài người, thành thật thừa nhận cuộc sống của mình bây giờ không được tốt thì sao?”

Mộc Lạp Lạp thật sự không thể nào hiểu được logic của Y San, người phụ nữ này thật sự muốn thấy cô sống không tốt mới hài lòng phải không?

Cho nên đồ kị giữa phụ nữ có đôi khi thật rất đáng sợ. Y San lúc ấy mưu cầu danh lợi cạnh tranh cùng Mộc Lạp Lạp, đã nhiều năm rồi mà vẫn không quên tranh với cô như trước.

Thật đúng là có lỗi với Y San.

Mộc Lạp Lạp cười nói: “Rất xin lỗi không thể như cô mong muốn, tôi bây giờ sống rất tốt.”

Y San cười xi một tiếng: “Thật ư? Để mọi người chúng tôi xem một chút, vị hôn phu của cô rốt cuộc là ai? Chẳng qua còn không biết thật sự có người như vậy hay không đây.”

Mộc Lạp Lạp cũng không trả lời Y San, mà chỉ lắc đầu.

Có người ở giữa khuyên can, làm người hoà giải, bảo Y San không nên gây sự quá đáng.

Y San thấy Mộc Lạp Lạp không có trả lời, cho rằng Mộc Lạp Lạp chột dạ, trong lòng cảm thấy thoải mái, rốt cuộc nói: “Được thôi, dù sao mọi người chúng ta đều biết ở trong lòng là được rồi, tôi cũng không bóc trần.”

Sau khi Y San dừng lại thì Từ Lâm hỏi Mộc Lạp Lạp: “Bạn không sao chứ?”

“Không sao cả.” Mộc Lạp Lạp rất là bình tĩnh.

“Vậy bạn thật sự có vị hôn phu ư?”

“Có a.” Mộc Lạp Lạp vén vén tóc, cười rất khinh thường. “Chỉ là tôi không nòng cạn thích hư vinh như Y San, đem vị hôn phu trở thành đối tượng bày ra để khoe khoang mà thôi.”

Hơn nữa, sống có tốt hay không chỉ có mình mới biết, để cho người khác thấy được thì thế nào đây?

Điện thoại di động của Mộc Lạp Lạp lại rung một cái, vừa rồi mới nhắn tin nửa chừng cùng Phó Cảnh Phi nhưng bởi vì Y San làm khó dễ mà ngưng hẳn, chưa có trả lời.

... “Làm sao vậy?”

Phong cách của Phó Cảnh Phi trước sau như một, hơn một từ, hơn một dấu ngắt câu cũng không có, nói tóm tắt đơn giản rõ ràng.

Mộc Lạp Lạp trả lời: “Không có gì, chỉ chào hỏi cùng bạn học cũ vài câu.”

... “Ừm.”

Nếu đổi thành người khác thấy một chữ đơn giản như vậy chắc chắn sẽ cảm thấy đối phương quá mức lãnh đạm.

Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình bây giờ tương đối hiểu Phó Cảnh Phi, vì vậy cô có thể từ một chữ “Ừm” đơn giản mà trong đầu suy ra: lúc Phó Cảnh Phi gửi cái tin nhắn này thì đầu chân mày thoáng giãn ra, cùng với vẻ mặt không biểu cảm của anh cũng đẹp như tranh vẽ.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp nhin không được bật cười.

Cô còn chưa thu lại nụ cười, Phó Cảnh Phi lại gọi tới một tin nhắn.

... “Hội nghị kết thúc rồi, tôi tới đón em.”

Nếu đổi thành dĩ vãng, Mộc Lạp Lạp chắc chắn sẽ cự tuyệt, không muốn anh phải đi vòng qua phiền toái như vậy, thế nhưng nghĩ đến khiêu khích vừa rồi của Y San, lại khơi dậy tính bướng bỉnh trong cô.

Kẻ nghèo rách mồng tơi? Vớ va vớ vẩn?

Nghĩ đến những lời nói này của Y San, nếu như Phó Cảnh Phi đều chỉ có thể dùng những từ ngữ như vậy để hình dung, vậy thì trên thế giới này hoàn toàn không có đàn ông đẹp trai.

Sau khi suy nghĩ sơ qua một hồi, Mộc Lạp Lạp nhướn mày nhắn tin lại: “Được, em ở Đế Cảnh.”

Sau khi tin nhắn gửi đi thành công, trong lòng Mộc Lạp Lạp đột nhiên dâng lên một tia mừng thầm.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Tới

“Lại đang gọi tin nhắn với anh ta?” Từ Lâm vô cùng tò mò sáp lại gần.

Mộc Lạp Lạp thu lại điện thoại di động, cũng không giấu diếm: “Đúng vậy.”

“Xem ra tình cảm của hai người các bạn rất tốt?”

Tình cảm rất tốt sao?

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ một chút, ít ra bọn họ ở chung vẫn tốt vô cùng đi, sau khi cô sống lại cũng không cãi nhau với Phó Cảnh Phi nữa.

Quan hệ của cô và Phó Cảnh Phi đã phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, không giống như kiếp trước thường xuyên ở sát ranh giới suýt hồng mắt.

Hơn nữa bây giờ Mộc Lạp Lạp có thể cảm nhận được Phó Cảnh Phi “dụng tâm lương khổ” trên rất nhiều chuyện đối với cô, cũng càng thêm cảm động.

“Phải không.” Mộc Lạp Lạp có chút thẹn thùng không rõ.

“Á, Lạp Lạp bạn đây là đồ mặt sao? Trước kia chưa bao giờ thấy được bạn lộ ra vẻ mặt như thế này đấy.” Từ Lâm kinh ngạc giống như phát hiện đại lục mới.

Mộc Lạp Lạp trong quá khứ là như thế nào ư, không biết trời cao đất rộng, đối mặt với chuyện gì đều rất to gan. Có nam sinh tỏ lộ với cô, cô đều sẽ rất bình tĩnh lắng nghe, đợi đến khi đối phương nói xong thì mới lười biếng tiếp nói một câu: “Nói xong chưa bạn học? Nói xong rồi thì tôi đi trước nhé.”

Cô tuy tính ở một số việc nhưng thật không có yêu sớm, lúc rất nhiều bạn học xung quanh bắt đầu ném thư mùi vị yêu đương lần đầu thì cô lại không thèm nhìn đến nam sinh theo đuổi mình.

Dần dà, mọi người nói ánh mắt của Mộc Lạp Lạp rất cao, người bình thường đều churong mắt, mới không ai dám theo đuổi cô nữa.

Thời điểm đó có bao giờ Mộc Lạp Lạp sẽ xuất hiện vẻ mặt mang theo thẹn thùng như thế này? Cô ngược lại là người luôn không đồ mặt khi đối diện với người theo đuổi.

Cho nên Từ Lâm mới rất tò mò, ai có thể nắm giữ được Mộc Lạp Lạp?

“Anh mắt kính, cậu đoán xem, vị hôn phu của Lạp Lạp là tuýp đàn ông như thế nào?”

Hương Dương suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ lắc đầu: “Không nghĩ ra được.”

Chỉ ít ở trong mắt anh ta, người đàn ông có thể khiến cho Mộc Lạp Lạp thích nhất định rất cường đại.

Trong ánh mắt của Hương Dương nhìn Mộc Lạp Lạp có vẻ thất vọng không dễ bị phát hiện.

Tất cả bạn học đều không biết, lớp trưởng Hường trầm mặc nằm đó trên thực tế luôn len lén thăm mền Mộc Lạp Lạp.

Rất nhiều người hay nói giỡn gọi Mộc Lạp Lạp là nữ thần, nhưng trong mắt Hường Dương, Mộc Lạp Lạp thật là nữ thần của anh ta.

Trong những năm tháng vui đầu khổ học đó, nụ cười của Mộc Lạp Lạp đối với Hường Dương mà nói chính là ký ức đẹp đẽ đáng cất kỹ nhất. Tuy rằng bọn họ không nói chuyện nhiều, nhưng mỗi lần nói chuyện với nhau, nụ cười của Mộc Lạp Lạp đều giống như ánh mặt trời rọi sáng tim của anh ta.

Hường Dương là lớp trưởng, nhưng bởi vì tính cách của anh hướng nội, nên trong rất nhiều chuyện không thể thực hiện tốt được, may là khi đó có Mộc Lạp Lạp, luôn luôn nhiệt tình giúp đỡ anh giải quyết một số phiền toái.

Tuy những chuyện đó đối với Mộc Lạp Lạp mà nói đều là một cái nhấc tay, thậm chí quay đầu đã quên.

Nhưng ở nơi Hường Dương lại đủ cho anh khắc ghi trong lòng nhiều năm.

Lần họp bạn này, cho dù Mộc Lạp Lạp nhiều năm không có tham gia, anh vẫn không quên nguyên nhân liên lạc với Mộc Lạp Lạp.

Sau khi thi lên đại học, anh cũng chưa từng quên Mộc Lạp Lạp, thế nhưng chênh lệch giữa hai người thật sự quá lớn, anh chưa từng có ước mong xa vời muốn tiếp cận Mộc Lạp Lạp.

Nhưng anh cũng một mực yên lặng nỗ lực, mong muốn sẽ có một ngày có thể đuổi kịp cô.

Trên thực tế anh xác thực thay đổi rất nhiều, bất kể là ở đại học hay đang trong công việc đều rõ ràng khác với quá khứ, cũng coi như là thành phần tinh anh của xã hội.

Cho tới hôm nay, lúc nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, Hường Dương vẫn còn ôm chờ mong như vậy, cũng cảm thấy đã nhiều năm rồi, cảm giác Mộc Lạp Lạp mang đến cho anh vẫn giống như năm ấy.

Thoạt nhìn khó tiếp xúc, trên thực tế rất hiền lành, chỉ cần người khác đối tốt với cô ấy, cô ấy sẽ đối tốt với người ta vô điều kiện.

Nhưng mà... Khi Mộc Lạp Lạp nói ra mình đã có vị hôn phu, Hường Dương mới phát hiện, Mộc Lạp Lạp mãi mãi cũng chỉ có thể là ánh trăng trong lòng mà anh không cách nào chạm vào được.

Cái loại thất vọng này thoáng chốc đầy trong tim, khiến anh rất mất mát.

Không có ai phát hiện cảm xúc biến hoá của Hường Dương. Từ Lâm vẫn còn hứng thú với vị hôn phu thần bí kia của Mộc Lạp Lạp.

“Nếu có thể thấy đối phương một lần thì tốt rồi, thật muốn biết rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy mới có thể theo đuổi được Lạp Lạp của chúng ta?”

Mộc Lạp Lạp bĩu môi. Bản lĩnh của Phó Cảnh Phi cũng không phải là rất lớn nhé, trước đây trực tiếp đem cô về giam lỏng ở Phó gia đó, được không...

Hơn nữa với thủ đoạn của Phó Cảnh Phi, cô cho dù muốn chạy trốn cũng không có cách nào, ngược lại bây giờ cô nhận thức rất rõ ràng, chỉ bằng bản lĩnh của cô thì hoàn toàn trốn không thoát lòng bàn tay của Phó Cảnh Phi.

Sau khi mọi người đều com nước no nê, họp bạn hôm nay coi như đi tới hồi cuối.

Loại tụ họp này thông thường đều là chia đều, hôm nay chi phí ở Đế Cảnh chia đều trên đầu mỗi người cũng sẽ không ít, Mộc Lạp Lạp còn đang suy nghĩ đưa tiền cho ai.

Tiếp đó Y San liền nói.

“Họp bạn ngày hôm nay, ông xã tôi nói coi như là tôi chiêu đãi mọi người trước, đến lúc hôn lễ của tôi thì mọi người nhất định phải đến nhé.”

Ánh mắt của cô ta vô cùng đắc ý, vô cùng hưởng thụ nhận lấy chúc phúc cùng tán dương của mọi người.

Mộc Lạp Lạp hí mắt một cái, xem ra chồng của Y San mạnh tay không ít, ngày hôm nay mấy chục người thế này chi tiêu ở đây cũng trên sáu con số, đối phương cứ vậy mà ra hầu bao.

“Tôi không như một số người, dám bịa ra một vị hôn phu.” Y San còn không quên giễu cợt Mộc Lạp Lạp một tiếng.

Nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn không có đáp lại cô ta.

Mọi người cùng nhau rời đi, đi qua hành lang sang trọng đến phòng khách của Đế Cảnh, sau đó mọi người đều nghe được một câu nũng nịu của Y San.

“Ông xã, anh đến rồi?”

Khiến Mộc Lạp Lạp cùng đám người đều nhìn về phía người Y San gọi.

Ế... Cô làm sao cũng không nghĩ rằng bộ dáng không phải là rất tuấn tú nha... Cùng lắm coi là người bình thường?

Hơn nữa đối phương phỏng chừng còn không cao bằng Y San mang giày cao gót.

Nhưng dù sao hôm nay cũng là vị tiên sinh này của Y San hào phóng mời khách, cũng sẽ không ai nói cái gì.

Y San kéo cánh tay của đối phương, còn cố ý đi tới lắc lư trước mặt Mộc Lạp Lạp một vòng: “Ông xã, em giới thiệu cho anh, người này là bạn thời trung học của em, nhưng tiếc là bây giờ còn độc thân. Không thì anh giới thiệu một ít bạn bè của anh cho cô ấy? Không nhất định phải là người có tiền, chỉ cần không khó khăn lắm là được, Lạp Lạp yêu cầu không cao, nha?”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp nói: “Ha ha.”

Y San còn chưa khoe đủ, đột nhiên thấy quản lý của Đế Cảnh cùng một đoàn đàn ông trang phục tinh anh vọt ra, như gió gào thét quét qua, toàn bộ bọn họ đứng ở cửa của Đế Cảnh, nơi đó một chiếc xe con chậm rãi ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Nhân Vật Lớn

Ở nhà hàng sang trọng cấp năm sao như Đế Cảnh này, có thể làm được đến cấp quản lý cũng không phải là người thường.

Nhưng lúc này, ngoài quản lý ra còn có rất nhiều người nhìn có vẻ là cấp cao của Đế Cảnh toàn bộ đều như lâm đại địch đi ra cửa chờ, mãi đến khi một chiếc xe con màu đen chậm rãi dừng lại ở nơi đó.

Cảnh như thế này thật ra không thường xuất hiện ở Đế Cảnh, bởi vì người xuất hiện ở nơi này đại đa số đều không phú thì quý, nếu mỗi người đều phải phiền phức lớn như vậy, còn ổn sao?

Cho nên chỉ có khi nhân vật lớn thật sự xuất hiện thì mới có quản lý và các cấp cao khác đích thân ra mặt nghênh tiếp.

Vốn lần sóng chú ý lớn đều đặt ở trên người Y San và chồng của cô ta, nhưng bởi vì bên ngoài xuất hiện xe hơi, mọi người đều nhìn ra.

Bên ngoài Đế Cảnh vẫn là ánh đèn loé sáng, tại nơi ánh sáng rực rỡ, cửa xe hơi được người phục vụ mở ra, một người đàn ông bước ra.

Anh ta không có bất kỳ động tác dư thừa nào, từ trong xe đi ra, dáng người cao ngất được gói gọn trong bộ âu phục cắt may lưu loát, toàn thân đều ản đầy sức mạnh.

Ánh đèn chiếu vào trên tóc anh ta, sáng gần như trong suốt.

Anh ta khẽ sửa lại vạt áo một chút, chiếc cảm sắc bén lộ ra một độ cong lạnh lùng, hình dáng môi mỏng hơi mím rất đẹp nhưng lại mang một vẻ vô tình.

Tầm mắt đi lên là sống mũi thẳng tắp, tiếp đó là một đôi con ngươi màu đen.

Sâu không thấy đáy, ẩn chứa ánh mắt thâm trầm, bên trong đôi mắt kia là sự thần bí khiến người ta run sợ.

Cả khuôn mặt anh ta như một tác phẩm điêu khắc, có sự bất cần, vẻ đẹp quyến rũ khiến người ta say mê.

Có âm thanh phụ nữ hít sâu vì mình thấy một người đàn ông đẹp trai, mê say như vậy.

Cũng có đàn ông trong cổ họng phát ra tiếng hừ không tự tin, khí thế ẩn sâu không nói một câu của đối phương cũng đã khiến rất nhiều đàn ông tự ti mặc cảm.

“Đó là nhân vật lớn nào vậy? Nhìn dáng vẻ rất lợi hại?” Có người nhỏ giọng thăm thẳm thì.

“Bộ dáng cũng rất đẹp ấy chứ?”

“Đẹp trai đến không có thiên lý mà!”

Mộc Lạp Lạp cảm giác được bạn học xung quanh đều đang kinh ngạc. Bởi vì người đàn ông như vậy, anh chỉ khí thế bức người đứng nơi đó cũng có thể khiến người ta biết anh hoàn toàn khác với sự tồn tại của thế giới.

Các cấp cao của Đế Cảnh đều rất lễ phép khom lưng, giọng tôn kính: “Phó thiếu.”

“Ừm.” Anh nhàn nhạt đáp một tiếng, bước chân đi vào trong Đế Cảnh.

Những cấp cao này của Đế Cảnh mới thật như lâm đại địch, nhận được tin hoàn toàn không hề được báo trước cho biết xe của thiếu gia nhà họ Phó đang lái đến đây, vòng qua bãi đậu xe trở lại.

Cho nên bọn họ đều dùng tốc độ nhanh nhất xuống lầu, rốt cuộc còn kịp.

Phục vụ nhân vật lớn như vậy thông thường đều phải chuẩn bị tốt từ sớm, thế nhưng đối phương không có thông báo trước, khiến bọn họ thiếu chút nữa trở tay không kịp, rối loạn trận tuyến.

Cũng may ông chủ khó phục vụ này nói một câu: “Tôi chỉ tới đón người.”

Khiến cho bọn họ lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ đón người thì tốt rồi, hẳn là sẽ không ở lại đây quá lâu.

Nếu không thật sự sợ trên phương diện công việc có sơ sót gì chọc giận đối phương.

Vào lúc các bạn học xung quanh đều vô cùng kinh ngạc hoặc choáng váng, Mộc Lạp Lạp âm thầm phi nhỏ một câu: Người đàn ông Phó Cảnh Phi này thật sự là bất kể lúc nào xuất hiện đều mang ánh hào quang, quả thật muốn chói mù mắt người ta.

“Người đó là, Phó thiếu?” Trong lúc mọi người không biết đối phương là thần thánh phương nào, chồng của Y San bỗng nhiên nói một câu.

Ánh mắt Y San sáng lên, tức khắc cảm thấy vô cùng có mặt mũi: “Ông xã, anh biết anh ta à?”

“Gặp qua vài lần, đây chính là một nhân vật lớn.”

Ánh mắt của Y San đặc ý quét qua mọi người, đặc biệt dừng lại trên người Mộc Lạp Lạp lâu hơn một chút: “Thật à ông xã? Anh thật là lợi hại, người như vậy cũng biết?”

Mặc dù những người ở đây không biết Phó Cảnh Phi, nhưng đều có thể nhìn ra từ thái độ của cấp cao của Đế Cảnh và khí thế của bản thân anh, người này tuyệt không phải là hạng người bình thường.

Lập tức có người bắt đầu nịnh hót: “Y San, ông xã bạn thật là có bản lĩnh, đó là ai vậy?”

Ông xã của Y San bị người dùng ánh mắt sùng kính nhìn cũng không chịu ngẩng đầu lên: “Chắc chắn các người đều không biết anh ta là ai, vị đó là đại thiếu gia số một của thành phố Long chúng ta, thân phận tôn quý. Các người có biết tập đoàn Thịnh Thế ở thành phố Long này không? Đó chính là một trong những sản nghiệp của anh ta.”

Tập đoàn Thịnh Thế nằm ngoài ở thành phố Long xếp hạng nhất ngành đóng thuế, cho nên là một danh hiệu mọi người đều nghe nói qua.

“Wow, đó thật là lợi hại!”

“Tổng giám đốc của Thịnh Thế? Hôm nay chúng ta thật sự nhìn thấy nhân vật lớn.”

Trong lòng Y San vốn muốn tiếp tục khoe khoang ở trước mặt bạn học, ồ ồ nói: “Ông xã, anh đi chào hỏi anh ta một chút đi, để tụi em cũng quen biết một chút.”

Và lại bộ dáng của đối phương dễ nhìn như vậy... Nếu có thể quen biết... Y San đương nhiên sẽ không nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Ánh mắt của chồng Y San loé lên vẻ khó xử. Hễ là người có máu mặt hoặc lẫn lộn khá ở thành phố Long đều biết tính nết của thiếu gia nhà họ Phó nổi tiếng lập dị, nếu anh ta không muốn để ý đến bạn thì tuyệt đối ngay cả một ánh mắt cũng lười bỏ thí.

Tuy nói bọn họ từng gặp qua vài lần trong những lần tụ hội, nhưng vẫn thật không dám hứa chắc cái gì.

Song dưới sự làm nũng của Y San, anh ta vẫn nhắm mắt quyết định đi thử một chút.

Kết quả khi anh ta đi tới, chuẩn bị chào hỏi vài câu thì Phó Cảnh Phi trực tiếp lướt qua anh ta.

Dẫn đến trên mặt Y San đều cứng lại.

Mà càng khiến cho Y San, thậm chí còn những người khác ở đây khiếp sợ là người đàn ông khôi ngô cường tráng, khí thế mạnh mẽ đi thẳng tới dừng lại ở trước mặt Mộc Lạp Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Không Cần Phiền Phức

Người đàn ông đến gần khiến rất nhiều người đều vô thức nín thở ngưng thần, vô cùng khiếp sợ nhìn anh ta đi tới trước mặt Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp trừng mắt nhìn.

“Họp bạn kết thúc rồi à?” Người đàn ông khẽ hỏi, giọng nói trầm thấp từ tính, như là rượu ngon nguyên chất.

Mà ánh mắt của anh ta nhìn Mộc Lạp Lạp không còn lạnh lẽo hờ hững, nhuốm một tầng ấm áp.

Nụ cười trên mặt Y San hoàn toàn cứng đờ, không thể tưởng tượng được nhìn người đàn ông đẹp trai như thần tiên này nói chuyện thân mật cùng Mộc Lạp Lạp.

Về mặt của Mộc Lạp Lạp không đổi, bình tĩnh nói: “Kết thúc rồi, anh tới đúng lúc.”

Phó Cảnh Phi chỉ cong cong môi, đưa tay ôm Mộc Lạp Lạp vào trong ngực, cánh tay khoác lên vai cô, tư thế tràn đầy tính chiếm hữu.

Mọi người đều có thể nhìn ra quan hệ giữa anh và Mộc Lạp Lạp không hề tầm thường.

Người lên tiếng trước nhất là Từ Lâm, nụ cười trên mặt cô ta rất là ái muội: “Lạp Lạp, đây là vị hôn phu của bạn à?”

Phó Cảnh Phi nhún nhún mày, ngón tay lơ đãng lướt qua quần áo của Mộc Lạp Lạp, cười nhẹ nói: “Em nói với mọi người rồi?”

Lỗi tai Mộc Lạp Lạp đỏ ửng lên, lúc cô nói ra chuyện Phó Cảnh Phi là vị hôn phu của mình, trong lòng có thể nói là vô cùng bình tĩnh.

Nhưng bây giờ để Phó Cảnh Phi nói ra, cô không được tự nhiên thế nào ấy!

Nhưng nếu đã nói ra hết rồi, Mộc Lạp Lạp cũng không phủ nhận.

“Ừm... Trước đó lúc mọi người nói chuyện trên trời dưới đất thì đã đề cập tới.”

Thấy dáng vẻ Mộc Lạp Lạp thành thật lại có chút ngượng ngùng, đầu mày khoé mắt Phó Cảnh Phi đều hiện lên ý cười, bộ dáng này càng đặc biệt hơn tiêu phách lạc.

Vì vậy tâm tình của anh rất tốt, còn nói chuyện với Từ Lâm: “Xin chào, tôi là vị hôn phu của Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi.”

Nên biết rằng không phải người nào cũng có tư cách để Phó Cảnh Phi tự giới thiệu, ngay cả chồng của Y San vừa rồi thoát nhìn chính là người có tiền nhưng vẫn không được sự chú ý của Phó Cảnh Phi, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng lười bỏ thí.

Tuy rằng Từ Lâm không biết Phó Cảnh Phi rốt cuộc là ai, nhưng đối phương nói chuyện với mình, cô ta cũng rất có loại cảm giác được cưng chiều mà lo sợ, lập tức nói: “Chào anh, tôi là bạn thời trung học của Lạp Lạp.”

Phó Cảnh Phi gật đầu, không có tiếp tục trò chuyện nhưng cũng sẽ không khiến cho người ta cảm thấy bất mãn.

Bởi vì người này giống như trời sinh cao hơn người ta một bậc, cái loại cao ngạo từ trong xương cốt khiến cho người ta đều không nảy sinh nổi một chút lòng chống đối nào.

Nhân vật lớn như vậy thế mà lại là vị hôn phu của Mộc Lạp Lạp, tin tức này không chỉ dậy lên sóng to gió lớn ở trong lòng những bạn học khác mà còn khiến Y San có loại cảm giác bị hiện thực đánh bôm bốp vào mặt.

Nhất là sau khi chồng của cô ta bị Phó Cảnh Phi hoàn toàn không đếm xỉa.

Nhưng trên mặt của chồng Y San cũng không có chút tức giận nào, bởi vì chỉ có bước vào giới cán bộ cao cấp mới biết được thân phận của Phó Cảnh Phi rốt cuộc cao quý cỡ nào, có thể được anh nhận thức tất nhiên là tốt, không nhận ra cũng rất bình thường.

Nhưng trong lòng Y San không chịu đựng được như vậy.

Nhất là khi Mộc Lạp Lạp cười nhạt nói với cô ta: “Y San, chẳng phải cô rất muốn nhìn xem bộ dáng vị hôn phu của tôi ra sao ư?”

Y San cứng rắn nặn ra một nụ cười: “Ha ha, Lạp Lạp bạn nói gì vậy, tôi chỉ thật tò mò thôi.”

Ánh mắt Mộc Lạp Lạp lạnh như tiền, nhưng cũng không tiếp tục phui đi thể diện của cô ta.

Bởi vì đối với cô mà nói không cần thiết, Phó Cảnh Phi xuất hiện ở đây cũng đã đủ chứng minh một số chuyện.

Cô cũng không có tâm tư đi thi khoe khoang với Y San.

Đương nhiên Phó Cảnh Phi có thể nghe ra chút gì từ giọng điệu của Mộc Lạp Lạp, vì vậy ánh mắt của anh nhìn về phía Y San cũng sa sầm xuống vài phần.

Tiếp đó Mộc Lạp Lạp giờ tay phủ lên trên mu bàn tay của anh.

Phó Cảnh Phi xoay mặt sang liền thấy nụ cười vô cùng rực rỡ của Mộc Lạp Lạp.

Về tận nhà trong đáy mắt Phó Cảnh Phi mới từ từ tiêu tan.

Y San đứng đó cảm thấy vô cùng xấu hổ, người vừa rồi rồi điều vô dương oai là cô ta, nói châm chọc cũng là cô ta, song khi tất cả mọi người thấy vị hôn phu của Mộc Lạp Lạp chẳng những không phải là vớ va vớ vẩn gì, mà còn là một người đàn ông gần như hoàn mỹ, điều này khiến cho cô ta bị tác động rất lớn, cảm giác ưu việt mới vừa rồi biến mất trong nháy mắt, cũng ngã xuống từ đám mây.

Cô ta thậm chí cảm thấy ánh mắt của bạn học xung quanh nhìn cô ta đều tràn đầy mỉa mai.

Nhưng chồng của Y San lại đi tới, giọng nói mười phần cung kính: “Phó thiếu, chào anh, chúng ta đã gặp nhau lúc trước trong bữa tiệc thương nghiệp ở Shangri-La, tôi cùng với ông Tả, ngài còn nhớ không?”

Phó Cảnh Phi quan sát anh ta vài lần, cuối cùng chỉ lãnh đạm lắc đầu.

Anh ta cũng không có thất vọng, lại trò chuyện vài câu.

Phó Cảnh Phi giờ tay lên một cái, sau đó Khương Nghị – người cùng anh tới nhưng cảm giác tồn tại cực thấp – liền hiểu ý đưa lên một tấm danh thiếp.

Khương Nghị đưa danh thiếp cho chồng của Y San: “Nếu như cần hợp tác, có thể liên hệ với tôi trước.”

Trên mặt anh ta lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Đây chính là danh thiếp của thư ký theo bên cạnh Phó Cảnh Phi! Lấy được cái này có nghĩa là về sau anh ta ít ra có thể trực tiếp liên hệ với đối phương, cơ hội cũng không nhỏ!

Đối với anh ta mà nói, ngày hôm nay thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Mà bọn họ ở chỗ này nói chuyện bị cấp cao của Đế Cảnh luôn thủ ở bên cạnh nghe được, lập tức đi lên: “Thì ra hôm nay là Mộc tiểu thư liên hoan ở đây?”

Mộc Lạp Lạp cũng không ngạc nhiên vì người này có thể biết mình. Quan hệ của cô và Phó Cảnh Phi không phải bí mật, hề có chút tin tức phát sinh người ta đều sẽ biết.

Thấy Mộc Lạp Lạp gật đầu, đối phương lập tức nói: “Nếu là Mộc tiểu thư hạ cố đến chơi, vậy tất cả chi phí ngày hôm nay đều ghi ở trên đầu tôi.”

Mộc Lạp Lạp nhún mày: “Không cần.”

Lại nói, dù sao có người coi tiền như rác sẵn lòng bỏ tiền ra, thì để cho họ bỏ ra đi.

Phó Cảnh Phi ôm sát Mộc Lạp Lạp, mắt nhàn nhạt quét qua ông ta: “Không cần phiền toái như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Thế Giới Khác Nhau]

Bởi vì Phó Cảnh Phi nhìn hiểu ý tứ trong mắt Mộc Lạp Lạp.

Rốt cuộc người chi tiền cho cuộc họp bạn lần này là chồng của Y San.

Nhưng mặc dù là như vậy Y San cũng không cười được một chút nào, càng không nói ở trước mặt những bạn học này đã khoe khoang chồng mình có tiền cỡ nào.

Có tiền chẳng nữa... cũng chỉ có thể cúi đầu khom lưng, hơn nữa bộ dáng còn không đẹp như đối phương.

Qua nhiều năm, Y San vốn tưởng là mình rất cuộc có thể hơn Mộc Lạp Lạp một cái đầu, nhất là sau khi cô ta nghe tin Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi nhà, càng vui tốt bụng.

Trong mắt cô ta, mặc dù ở phương diện gì Mộc Lạp Lạp đều có thể tốt hơn cô ta cũng là bởi vì gia thế của Mộc Lạp Lạp.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp không còn là tiểu thư của Mộc gia nữa, còn có cái gì tốt để so với cô ta?

Nhưng kỳ vọng của cô ta tan vỡ, cuộc sống mà cô ta muốn khoe khoang nhất, Mộc Lạp Lạp lại thắng xa cô ta.

Không nói vị hôn phu của Mộc Lạp Lạp rất cuộc có bao nhiêu tiền, chỉ bằng quản lý của Đế Cảnh nói ra miễn tính tiền, cũng đã có thể đoán được địa vị xã hội của người đó tương đối cao.

Hơn nữa xã hội này vốn cũng không phải là “chỉ có tiền là có thể”, từ lâu quyền lực mới là thứ thật sự khiến lòng người hướng tới, nhưng cũng không phải ai ai đều có thể có.

Mà trừ điều đó ra, sự tồn tại của cá nhân Phó Cảnh Phi cũng đủ để Y San cảm nhận được chênh lệch to lớn.

Người đàn ông khôi ngô tuấn tú như thế có thể tùy tiện tiện thấy ở đâu chứ? Hơn nữa nhìn anh ta đối với Mộc Lạp Lạp rất là cung chiều, bầu không khí giữa hai người quả thật tràn đầy bong bóng màu hồng...

Y San nắm chặt nắm tay, ánh mắt thù hận, tràn đầy đố kỵ.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà Mộc Lạp Lạp cho tới nay mọi thứ đều tốt hơn mình?

Mộc Lạp Lạp không có tâm tư đi quan tâm cảm xúc lúc này của Y San, cô bị Phó Cảnh Phi giam ở trong lồng ngực cứng rắn, thái độ hoà bình nói tạm biệt với những bạn học đã nhiều năm không gặp.

Quả nhiên, sở dĩ hồi ức tốt đẹp cũng bởi vì đều là trong hồi ức.

Trên thực tế, những cảm giác tốt đẹp lúc trước bây giờ gặp lại mới phát hiện tất cả thật ra đều đã thay đổi, thậm chí không tìm về được dấu vết năm đó.

Cho nên về sau cô không cần tham gia những họp bạn như thế này là được rồi, những ký ức tốt đẹp kia vẫn ẩn sâu đáy lòng đi, lúc tưởng niệm quá khứ thì lại lấy ra từ đáy lòng nhìn một chút là tốt rồi.

Làm lơ ánh mắt ai oán của Y San, Mộc Lạp Lạp nhếch môi cười yếu ớt với Phó Cảnh Phi: “Đi thôi.”

Phó Cảnh Phi gật đầu với những người khác, ôm Mộc Lạp Lạp rời đi.

Bọn họ vừa đi, cấp cao của Đế Cảnh vội vàng tiễn đưa, vì vậy lại thành đội ngũ hùng hùng vĩ vĩ.

Mãi đến khi tài xế mở cửa xe, Phó Cảnh Phi để Mộc Lạp Lạp ngồi vào trước, sau khi thân hình cao ngất cũng biến mất ở trong xe thì tất cả mới khôi phục bình tĩnh.

Đối với rất nhiều người mà nói, đây là một thế giới chưa từng tiếp xúc qua từ trước đến giờ.

Mặc dù rất nhiều người ở đây cũng đã coi như là người thành công, nhưng còn xa mới đạt tới độ cao kia, chạm không đến quyền quý chân chính ấy.

Từ Lâm và Hường Dương đứng cùng với nhau, nhìn không được cảm thán một câu: “Đã nhiều năm như vậy, Lạp Lạp quả nhiên vẫn không phải là người cùng thế giới với chúng ta.”

Cho dù sau khi Y San nói ra chuyện cô bị đuổi ra khỏi nhà, Từ Lâm cũng chưa hề nghĩ cuộc sống của Mộc Lạp Lạp từ nay về sau nghèo túng.

Ở trong mắt cô ta, có vài người từ nhỏ đã nhất định là cuộc sống sung sướng, ví dụ như Mộc Lạp Lạp.

Hường Dương cười khổ một tiếng: “Quả thật không phải là người cùng một thế giới.”

Những bạn học khác đều chân động không nói ra lời, bởi vì đối mặt với người cao cao tại thượng như thế, bọn họ đều không sinh ra nỗi lòng hâm mộ ghen tỵ.

Họp bạn đến đó chính thức kết thúc. Những bạn học cũ cùng lớp trước đây sau khi từ biệt thì lao vào cuộc sống của mình, có đắng cay có ngọt bùi, có phấn đấu có nỗ lực, những cảm thụ trong đó đều chỉ có mình mới biết được, nhưng đối với cá nhân bọn họ mà nói đều là giá trị đáng cất kỹ mà bản thân có được.

Nhưng ánh mắt của Y San vẫn có vẻ căm thù, sau khi cô ta rời khỏi thì nổi giận: “Anh có biết vừa rồi em mất mặt bao nhiêu hay không!”

Người đàn ông vừa lái xe vừa liếc cô ta một cái: “Tối nay anh đều đã mời khách, còn chưa đủ sao mà làm em mất mặt?”

“Hừ! Thật sự là không biết may mắn của Mộc Lạp Lạp từ đâu tới, lại có thể trèo lên được một vị hôn phu như vậy?” Y San tức giận bất bình nói. “Chính vì thái độ nịnh nọt của anh hôm nay đối với Phó Cảnh Phi kia đã đánh mất mặt mũi của em!”

“Chát!” Y San vừa dứt lời, một bạt tai nặng nề quật về phía cô ta. “Con mẹ nó cô còn chề chưa đủ à!”

Y San bặm mặt, trợn to mắt không thể tin: “Anh đánh em?!”

“Tôi muốn cho cô tỉnh táo một chút! Đừng tưởng rằng tôi không biết những tâm tư đó của cô, chẳng qua thường ngày những hư vinh vật vãnh này tôi đều có thể làm như không thấy, cô có biết Phó Cảnh Phi là ai không? Nếu hôm nay cô chọc giận anh ta, sau này đừng nghĩ vào cửa nhà tôi!”

Trong mắt Y San ngấn lệ: “Anh! Em cho là anh yêu em!”

“Cô nghĩ rằng tôi ngoại trừ yêu gương mặt này của cô thì còn có cái gì?” Người đàn ông hừ lạnh một tiếng. “Nếu như nuôi cô cả ngày gây phiền toái cho tôi, không bằng tôi đi bao nuôi một mình tinh, vừa nghe lời vừa biết chuyện, không kiêu căng giống như cô, mà còn suýt chút nữa mang đến phiền toái cho tôi!”

Nghe được uy hiếp của anh ta, Y San rốt cuộc không nói gì nữa, nhưng bất bình trong đáy mắt lại càng dần dần dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tốt Ở Đâu

Sau khi xe chậm rãi khởi động, Phó Cảnh Phi tựa lưng vào ghế ngồi, thấp giọng nói: “Nghĩ sao mà đến tham gia họp bạn hôm nay?”

Mộc Lạp Lạp vốn đang vô thức nhìn đèn neon chớp loé ngoài cửa sổ, nghe thấy câu hỏi của Phó Cảnh Phi mới xoay đầu lại trả lời anh: “Lớp trưởng thời cấp ba gọi điện thoại cho em, em nghĩ sau khi tốt nghiệp cũng chưa từng đi lần nào nên đồng ý.”

Phó Cảnh Phi cười cười: “Sau khi tham gia thì em mới phát hiện rất nhiều người đã thay đổi.”

Đột nhiên nghe được Phó Cảnh Phi nói ra lời như đi guốc trong bụng, Mộc Lạp Lạp hơi giật mình, vừa thật tò mò hỏi anh: “Trung học anh học ở đâu? Thành phố Long à?”

Cô chỉ biết Phó Cảnh Phi học đại học ở nước ngoài, nhưng thật đúng là chưa từng nghe thông tin nói về trung học của anh.

Rất nhiều việc trải qua của Phó Cảnh Phi dường như bị giấu diếm, Phó gia không muốn lộ tin tức ra ngoài, bên ngoài chưa từng nghe nói một chút nào.

Mộc Lạp Lạp vốn cho rằng đây chỉ là một đề tài thông thường, thế nhưng ngoài dự đoán của cô, Phó Cảnh Phi không có nói cho cô biết.

“Tôi học trung học đã là chuyện của rất nhiều năm trước.” Chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy, Phó Cảnh Phi không tiếp tục bàn luận vấn đề này, hỏi ngược lại Mộc Lạp Lạp. “Cái người mới vừa rồi kia đã cố ý châm chọc em?”

“Đấy chẳng phải rất rõ ràng ư.” Mộc Lạp Lạp trề trề môi, nhưng cũng không làm chuyện nhỏ nước bọt, chỉ bình thản nói: “Mâu thuẫn giữa nữ sinh với nhau, em cũng không ngờ cô ta lại nhớ đến bây giờ.”

Mộc Lạp Lạp nhìn không hiểu trong con người thâm trầm của Phó Cảnh Phi đang suy nghĩ gì, lòng chợt hoảng hốt từ trước đến nay không có, liền hỏi: “Phó Cảnh Phi, anh sẽ không cảm thấy con người của em... tính cách thật không tốt chứ?”

Cho dù cô đã thay đổi, nhưng cũng là chuyện gần đây.

Trong ấn tượng của Phó Cảnh Phi, cô vẫn còn là Mộc Lạp Lạp kiêu căng tự đại kia phải không? Cho nên cô hoàn toàn nghĩ không ra vì sao Phó Cảnh Phi có thể đối với cô tốt như vậy.

Khẽ cười thành tiếng, Phó Cảnh Phi nhếch miệng: “Thì ra em cũng biết?”

Về mặt Mộc Lạp Lạp cứng đờ, trong lòng không khỏi nghĩ, xem đi xem đi, quả nhiên cái nhìn của Phó Cảnh Phi đối với cô là như vậy!

Nhưng Phó Cảnh Phi lại khẽ kéo lấy bàn tay của cô, lòng bàn tay dày rộng nắm lấy tay cô, vô cùng ấm áp.

Mộc Lạp Lạp nhất thời mất đi phản ứng.

Phó Cảnh Phi từ từ kề gần Mộc Lạp Lạp, giọng nói từ tính vang vọng ở bên tai cô: “Lạp Lạp, em hoàn toàn không cần nghi ngờ, chỉ bản thân em không

biết em rất cuộc tốt bao nhiêu.”

Trong nháy mắt, Mộc Lạp Lạp có loại cảm giác trái tim nhảy lên kịch liệt, lời của Phó Cảnh Phi khiến cô không biết phải làm gì, rồi lại vui không thể giải thích rõ.

Nếu có một người bắt kẻ bạn làm cái gì đều chọn tin tưởng bạn, như vậy bạn nhất định sẽ vô cùng cảm động.

Cảm giác của Mộc Lạp Lạp hiện giờ chính là như vậy, cho nên trên đường về nhà, khoé miệng Mộc Lạp Lạp luôn treo nụ cười, tươi đẹp sáng rõ, nhưng bản thân lại không hề phát hiện.

Trải qua hộp bạn, thu hoạch lớn nhất của Mộc Lạp Lạp chắc là có được liên lạc với bạn gái thân thời cấp ba – Từ Lâm. Tuy rằng xa nhau nhiều năm, nhưng quan hệ của hai người trên thực tế cũng không có thay đổi quá lớn.

Tiếp đó là có nhận thức mới với người từng là lớp trưởng, cảm nhận được sự thay đổi của năm tháng mang đến năng lượng cường đại.

Về phần những chuyện khác, bao gồm Y San, đều nhanh chóng bị Mộc Lạp Lạp ném ra sau đầu, cô hoàn toàn không để ở trong lòng, thái độ hết sức bàng quan.

Cô không phải là kẻ mềm yếu, có thù tất báo, nhưng cũng sẽ không tiêu phí quá nhiều tâm tư đi ghi hận. Người như Y San đối với cuộc sống của cô cũng không có ảnh hưởng mang tính thực chất gì, Mộc Lạp Lạp căn bản không phí tâm đi nhớ lại.

Và rất nhanh đã đến ngày tiệc gia đình của Phó gia.

Đến ngày hôm đó, tuy rằng Mộc Lạp Lạp ngoài mặt giả bộ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng thấp thòm trước nay chưa từng có.

Rất cuộc cũng là lần đầu tiên đến Phó gia.

Cho dù là lúc trước, sau khi Phó Cảnh Phi tuyên bố khôi phục hôn ước, cô cũng chưa từng gặp mặt các người lớn của Phó gia, có thể là chưa đến lúc, cũng có thể là đối phương căn bản khinh thường gặp cô.

Tóm lại mặc kệ thế nào, đối với tiệc gia đình lần này, Mộc Lạp Lạp vừa khẩn trương vừa hưng phấn, cũng chuẩn bị kỹ càng đi ứng phó những khó dễ có thể xuất hiện.

Mà trước buổi tiệc, Hứa An Chi đã đem hiệp ước mới tới biệt thự.

Mộc Lạp Lạp hỏi: “Không phải là nói cuối tuần sao?”

Hứa An Chi nhướn mày cười yếu ớt: “Mau cho cô ký tên, Phó Cảnh Phi mới có thể cho tôi một con đường sống.”

Mộc Lạp Lạp xem nội dung hiệp ước, quả thật giống như thương lượng lúc trước, tuy rằng tài sản sẽ chuyển tới danh nghĩa của Mộc Lạp Lạp, nhưng Phó Cảnh Phi cũng có quyền sử dụng đồng dạng, thậm chí có thể chi phối tài sản này dưới tình huống không nhất định phải được sự đồng ý của Mộc Lạp Lạp.

Như vậy mới khiến cho Mộc Lạp Lạp yên tâm, nếu không bỗng nhiên đạt được một món tiền to lớn như vậy, cô thật sự sẽ rất sợ hãi.

Mà Phó Cảnh Phi là người nói một là một, tất nhiên sẽ không vui nếu cô từ chối.

Hứa An Chi chống cằm, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp: “Cô nói xem rốt cuộc cô tốt ở điểm nào mà khiến tên Phó Cảnh Phi kia mê cô đến thần hồn điên đảo vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Phó Nam Thần

Giờ Mộc Lạp Lạp mới hiểu được vì sao Hứa An Chi trời sinh tính trăng hoa lại có thể được nhiều trái tim của phụ nữ như vậy.

Ánh mắt của anh ta lúc nhìn người khác đặc biệt chăm chú, tự dung sinh ra một chút vẻ thâm tình.

Thật tốt là Mộc Lạp Lạp đầy đủ định lực, mới có thể dời ánh mắt như không có chuyện gì xảy ra, cười khan một tiếng: “Cái này e là anh phải tự đi hỏi Phó Cảnh Phi.”

Và lại cô cũng rất muốn biết đáp án của vấn đề này đây.

Hứa An Chi cười thật là vô cùng quyến rũ: “Vậy tôi nên rút thời gian đi hỏi một chút, xem Mộc Lạp Lạp cô rốt cuộc đã bỏ bùa gì Phó Cảnh Phi.”

Mộc Lạp Lạp nhin không được liếc một cái: “Đi nhanh đi.”

Cô vừa dứt lời, Phó Cảnh Phi liền bưng hai cái ly đi tới. Anh chỉ mặc quần áo ở nhà, nhưng thân người thon dài thanh nhã, khí thế cao quý lộ rõ không thể nghi ngờ.

Phó Cảnh Phi nhìn về phía Mộc Lạp Lạp: “Nhanh đi cái gì?”

Mộc Lạp Lạp: “Em bảo Hứa An Chi mau đi tìm anh.”

“Tìm tôi?” Con người như hai thanh đao của Phó Cảnh Phi trong nháy mắt quét về phía Hứa An Chi. “Cậu lại nói cái gì đó?”

Hứa An Chi giơ tay đầu hàng: “Tôi không có nói gì cả.”

Phó Cảnh Phi thu hồi ánh mắt sắc bén, đặt cái ly trong tay lên bàn, đương nhiên là trước mặt của Mộc Lạp Lạp và anh.

Không có phần của Hứa An Chi.

Phó Cảnh Phi hiếm khi có lòng rồi rãnh pha một ly cà phê, còn chỉ có phần của hai người, Hứa An Chi khóc than biểu đạt mình bất mãn: “Phó Cảnh Phi, cậu phân biệt đối xử quá đó.”

Phó Cảnh Phi cũng không ngẩng đầu lên uống cà phê, ngón tay thon dài cầm ly cà phê. “Muốn uống thì tự đi mà pha.”

Hứa An Chi oán hận nói: “Thật sự là bây giờ mới nhìn rõ bộ mặt thật của cậu.”

Phó Cảnh Phi từ chối cho ý kiến: “Vậy thì chúc mừng cậu rốt cuộc tỉnh ngộ.”

“Hừ, tôi kêu chú Phó đi pha cà phê cho tôi.” Tính cách của Hứa An Chi thình thoảng rất trật đường ray, nhìn có vẻ như không giống với đại luật sư nổi danh lừng lẫy ở trên toà án kia.

“Ngại quá, bây giờ chú Phó đã đi về.” Phó Cảnh Phi nói lại, ý chỉ chú Phó đã đi nhà chính của Phó gia.

Bên kia chính là nơi cử hành tiệc gia đình hôm nay. Vì bữa tiệc gia đình này mà người nhà họ Phó hàng năm đều phải chuẩn bị thật lâu, cho nên chú Phó cũng cần qua bên kia giúp một tay.

Hứa An Chi nghiêm mặt nói: “Tiệc gia đình tối nay Mộc Lạp Lạp thật sự muốn đi?”

Mộc Lạp Lạp nói xen vào: “Vì sao tôi không thể đi?”

Hứa An Chi nhướn mày: “Tôi chỉ sợ cô tối nay hài cốt không còn.”

Phó Cảnh Phi lạnh lùng nói: “Đừng nói lung tung.”

Hứa An Chi nhún vai: “Tôi đây là cảnh tỉnh Mộc Lạp Lạp mà, người của Phó gia bên kia, mỗi một người đều không phải là đèn cạn dầu.”

Mộc Lạp Lạp không thêm đề ý nói: “Nhìn là biết anh không đủ hiểu tôi, người biết Mộc Lạp Lạp tôi, ai mà chẳng biết tôi không phải là đèn cạn dầu?”

Hứa An Chi bật cười: “Vậy thì tốt, xem ra tôi đã quá lo lắng.”

Hứa An Chi cũng là thật lòng nhắc nhở. Anh ta và Phó Cảnh Phi quen biết nhiều năm, đối với rất nhiều tình hình của Phó Cảnh Phi và Phó gia đều biết rõ ràng, cho nên cũng biết tình hình của Phó gia phức tạp bao nhiêu.

Dưới tình hình đó, những thách thức Mộc Lạp Lạp đối mặt cũng không dễ dàng đối phó.

Tuy nhiên có Phó Cảnh Phi hộ tống, ngược lại có thể đơn giản hơn một chút so với tưởng tượng của anh ta.

Nhưng mà sẽ có điều bất trắc hay không, liệu có ai biết được chứ?

Mộc Lạp Lạp nằm ngoài ra bàn, hữu khí vô lực khuấy đều cà phê: “Hứa An Chi, vừa rồi anh không nên nhắc nhở tôi, bây giờ sao khiến tôi hơi hồi hộp.”

Trong mắt Phó Cảnh Phi đầy cung chiều nhìn Mộc Lạp Lạp, xoa xoa tóc của cô: “Chẳng phải tôi đã nói có tôi ở đây sao?”

Huống chi nếu muốn danh chánh ngôn thuận đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, cửa ải này sớm muộn cũng phải qua.

Tuy rằng cái danh chánh ngôn thuận này cũng là Phó Cảnh Phi ép ra, trước đó cũng không có qua sự đồng ý của cô.

Thế nhưng đi tới hôm nay, Mộc Lạp Lạp đã sớm biết mình không cách nào rời khỏi Phó Cảnh Phi, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, bọn họ đều giống như là bị số phận trói buộc với nhau.

Hơn nữa đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cho dù hôm nay cho Mộc Lạp Lạp một cơ hội để cuộc sống sau này của cô không còn có bóng dáng của Phó Cảnh Phi, đáp án cuối cùng của cô có lẽ cũng đã được quyết định từ lâu.

“Chẳng qua trước lúc đó, các anh có muốn nói cho em biết một chút tình hình của Phó gia rồi cuộc là như thế nào không, hiện tại cái gì em cũng không biết...”

Phó Cảnh Phi thu tay về, con ngươi sa sầm: “Trước đây em chưa từng hỏi qua.”

“... Được rồi, khi đó em thật sự không quan tâm lắm.” Mộc Lạp Lạp đưa tay chọt chọt cánh tay của Phó Cảnh Phi. “Phó nam thần, xin thương xót nói cho em nghe một chút đi ạ.”

Khoé mắt Phó Cảnh Phi giật giật: “Phó... nam thần?”

“Đúng vậy, bạn học của em đều hình dung anh là như vậy ạ, Phó Cảnh Phi như nam thần.”

Phó Cảnh Phi cười vói về trầm ngâm: “Cho nên em cũng cảm thấy như thế sao, hả?”

Lời của tác giả:

Tiệc gia đình sẽ khiến Lạp Lạp phát hiện suy nghĩ trong lòng mình, ừm. Sau đó thì, khả khả khả.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Đang Online Chờ Rất Gấp

“Ôi chào ôi chào, các người thể hiện yêu thương không thể khiêm tốn một chút sao?” Chê cười của Hứa An Chi hoá giải xấu hổ của Mộc Lạp Lạp, khiến cho trái tim nhảy bang bang của cô trở nên tĩnh lặng xuống.

Không định tiếp tục lãng phí thời gian rảnh rỗi tốt đẹp của mình, Hứa An Chi chờ Mộc Lạp Lạp ký xong hiệp ước thì thành thoi đi.

Lúc gần đến giờ, tài xế của Phó gia đã chờ ở bên ngoài biệt thự, đưa bọn họ đi nhà chính của Phó gia.

Mộc Lạp Lạp đặc biệt thay quần áo, tuy rằng kiểu dáng quần áo Phó Cảnh Phi đưa tới đều rất đơn giản, nhưng vẫn rất có thể đảm đương một số trường hợp nghiêm túc.

Tuy buổi tối chỉ là tiệc gia đình của Phó gia, nhưng Mộc Lạp Lạp cũng không có nghĩ thơ cho rằng bầu không khí của bữa tiệc này sẽ nhẹ nhõm thoải mái.

Ở những tiệc gia đình như thế này, hể là người mang họ Phó thì đều phải có mặt.

Đối với loại gia tộc như Phó gia, quang cảnh lúc đó chắc chắn sẽ hết sức khổng lồ.

Lần trước Phó Ngộ xuất hiện khiến Mộc Lạp Lạp biết một ít tình hình căn bản của Phó gia, ví dụ như địa vị tối cao của Phó Cảnh Phi trong đám thế hệ sau ở Phó gia, hầu như vai vế của tất cả những người thế hệ sau đều thấp hơn anh.

Tuy nhiên biết những điều này đối với Mộc Lạp Lạp mà nói cũng không có tác dụng gì.

Cô càng muốn biết hơn thật ra là một ít bí mật gì đó của nội bộ Phó gia, những vấn đề như thế này quả thật không tiện hỏi ra lời lắm, cô vẫn giữ ở trong lòng không có nói ra.

Hơn nữa với thái độ của Phó Ngộ lần trước, có vẻ phần lớn người trong Phó gia chắc là không hài lòng cô.

Thậm chí người không hài lòng cô nhất chính là gia chủ của Phó gia bây giờ, ông cụ Phó.

Nhưng cũng có thể danh tiếng trước đây của cô hư như vậy, Phó gia là danh môn vọng tộc đương nhiên sẽ không mong muốn người thừa kế đời tiếp

theo cưới về nhà một người vợ vết xấu loang lổ.

Những vấn đề đó tạm thời quăng ra sau đầu, Mộc Lạp Lạp trang điểm, thay quần áo xong xuống lầu, còn rất hài lòng đối với trang phục ngày hôm nay của mình.

Áo đầm màu trắng, kiểu dáng đơn giản, không có bất kỳ cắt may dư thừa gì, nhưng khéo léo hiện ra tất cả ưu thế vóc dáng của Mộc Lạp Lạp. Eo nhỏ chân dài, bắp chân nhỏ trắng nõn sáng chói trong mắt Phó Cảnh Phi, đẩy lên từng trăn từng trăn phong ba.

Tóc đen như mực phân nửa cột ở sau ót, còn lại thì tự nhiên tản ra trên đầu vai, khiến Mộc Lạp Lạp nhìn có vẻ thêm vài phần dịu dàng.

Mộc Lạp Lạp đặc biệt trang điểm nhẹ, khiến cho ngũ quan ngoài đẹp sáng rõ ra thì càng lộ vẻ mềm mại, không đến mức quá xinh đẹp mang tính xâm lược.

Nhưng bởi vì là mùa thu, cho nên Mộc Lạp Lạp mặc một cái áo khoác bên ngoài áo đầm.

Ánh mắt của Phó Cảnh Phi đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp không hề di chuyển, biểu cảm vô cùng phức tạp trong đôi con ngươi thâm trầm, đen lóng lánh.

Mộc Lạp Lạp còn không sợ chết chớp chớp mắt, hỏi Phó Cảnh Phi một câu: “Như vậy có thể chứ?”

Dù sao cũng là đến Phó gia, ăn mặc nhìn có vẻ thực nữ một chút không bao giờ sai.

Màu sắc con ngươi của Phó Cảnh Phi tối sầm lại, cánh tay giữ lấy cổ tay Mộc Lạp Lạp đã kéo người vào trong lòng, sau đó nâng cằm của cô lên, liền không chút do dự hôn thâm thiết, môi lưỡi cuốn hút, mãi đến khiến Mộc Lạp Lạp choáng váng đầu óc thì mới thôi.

Mộc Lạp Lạp: “...”

Vào lúc Mộc Lạp Lạp hít thở không thông thì Phó Cảnh Phi buông cô ra, sau đó con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm vào đáy mắt cô, ngón tay thô ráp ma sát vành môi cô: “Không nên để em đi đến đó.”

Cái bộ dáng này của Mộc Lạp Lạp nên giấu đi, chỉ để một mình anh thấy.

Mộc Lạp Lạp: “...”

Giọng của Phó Cảnh Phi khàn khàn, có một vẻ quyến rũ mê hoặc: “Bằng không chúng ta không đi, nhé?”

Mộc Lạp Lạp lập tức nổi da gà, như lâm đại địch nhìn trừng trừng Phó Cảnh Phi, cảm thấy trong lời này của anh có thâm ý khác.

Cô rất muốn nói: Trên đầu chữ sắc có một cây đao đó cha! Không nên vì sắc đẹp mà tri hoãn chính sự à nha! Nếu ông cụ Phó biết anh vì đàn bà mà không đi tham gia tiệc gia đình, nhất định sẽ phái người đuổi giết cô đó biết không!

Cũng may Phó Cảnh Phi không phải là người xung động, lời nói vừa rồi không chừng là cố ý đùa giỡn Mộc Lạp Lạp một chút. Anh buông Mộc Lạp Lạp ra, ánh mắt khôi phục như thường: “Chuẩn bị xong chưa?”

Ha ha.

Đáy lòng Mộc Lạp Lạp oán thâm, sau này ai dám nói phụ nữ thay đổi sắc mặt nhanh thì cô nhất định sẽ đề nghị đối phương đến xem Phó Cảnh Phi.

Chỗ của nhà chính Phó gia cách chỗ này của bọn họ hơn một giờ đi xe, với điều kiện tiên quyết là không kẹt xe.

Cho nên thời gian bọn họ lên đường coi như sớm, chỉ hơn ba giờ chiều.

Dọc theo đường đi, Mộc Lạp Lạp quả thật cảm thấy tất cả mạch máu của mình đều được mở ra, không ngừng tưởng tượng hình ảnh có thể gặp phải tiếp theo.

Cô thậm chí nghĩ, có khi nào sẽ xảy ra cảnh ông cụ Phó quăng chi phiếu không giới hạn con số ở trước mặt cô, sau đó hừ lạnh: “Rời khỏi nó, muốn bao nhiêu đều cho cô.” Hình ảnh cầu huyết như vậy, ngấm lại hơi có chút kích động, ấu trĩ.

Mộc Lạp Lạp thật sự muốn lấy điện thoại di động ra đăng weibo: Đối mặt với cục diện người của đàn trai phản đối thì nên làm thế nào, đang online chờ rất gấp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Hoan Nghênh Về Nhà

Bởi vì dọc đường không bị kẹt xe, cho nên lúc đến nhà chính của Phó gia thì sớm hơn dự tính một chút.

Vị trí của nhà chính Phó gia ở trên một ngọn đồi phía nam thành phố, nơi này là một khoảnh thanh tĩnh giữa thành phố Long sầm uất, cây xanh vây quanh, phong cảnh tươi đẹp.

Chỗ này được gọi là long mạch của thành phố Long, bởi vậy phong thủy vô cùng tốt. Đồn rằng cũng bởi vì nhà chính của Phó gia tọa lạc tại nơi này mới khiến cho Phó gia có thể hưng thịnh hơn trăm năm không sụp, gia nghiệp thịnh vượng.

Từng có một ban lãnh đạo chính phủ nào đó định khai phá nơi này thành một điểm du lịch, thế là cấp cao khởi động đàm phán cùng Phó gia nhượng lại đất đai, nhưng cuối cùng vẫn “không bệnh mà chết”.

Thậm chí trong lúc đàm phán còn có lời đồn, nói ông cụ Phó trực tiếp đem huy chương chiến công của mình trong thời chiến tranh bày ở trước mặt bọn họ, chỉ một câu nói liền khiến cho bọn họ biết khó mà lui.

“Lão già Phó tôi bắt tài, chỉ bắt quá năm đó theo chủ tịch cùng vào sinh ra tử, nếu như các người muốn đào cội rễ của Phó gia tôi, tôi không thể làm gì khác hơn là sẽ xuống đất ngay bây giờ để gặp ông ấy.”

Từ đó về sau không ai dám có ý định gì với mảnh đất của Phó gia nữa.

Vì vậy cho tới bây giờ, một vùng này của thành phố Long giống như là vườn hoa tư nhân của người nhà họ Phó.

Lối kiến trúc của nhà chính Phó gia vẫn là dáng vẻ của thế kỷ trước, nhưng chi tiết mang nét lịch sử khiến không ai dám khinh thường.

Xe chậm rãi từ đường núi quanh co lái vào, Mộc Lạp Lạp nhin không được tán thán một tiếng: “Đây là lần đầu tiên em tới nơi này.”

Xung quanh Phó gia canh phòng nghiêm ngặt, người thường không thể tới gần. Trước đây cô chỉ đi ngang qua chỗ này, nhưng chưa từng có cơ hội nhìn xem

Phó Cảnh Phi sửa lại vạt áo một chút, bình tĩnh liếc theo ánh mắt của Mộc Lạp Lạp: “Không có gì hay mà tới.”

Mộc Lạp Lạp vốn đang ghé vào trên cửa sổ xe, nghe được lời của Phó Cảnh Phi thì quay đầu nhìn anh: “Anh không thích nơi này?”

Nhất là sau khi cô bị Phó Cảnh Phi mang về biệt thự, rất hiếm khi thấy Phó Cảnh Phi không trở về biệt thự. Anh ngoại trừ làm việc cùng xã giao cần thiết ở ngoài, căn bản đều ở cùng một chỗ với cô, Mộc Lạp Lạp chưa từng thấy anh quay về nhà chính.

Cho dù căn cứ vào kiếp trước hai người bọn họ ở chung, coi như là Phó Cảnh Phi có trở về thì cô cũng sẽ không quan tâm, càng không thể nào biết.

Nhưng nhìn kiếp này, từ khi cô sống lại tới nay đã một khoảng thời gian, Phó Cảnh Phi cũng không có trở về một lần, đây là lần đầu tiên cô để ý tới.

Đầu chân mày Phó Cảnh Phi khẽ cau lại, không có phủ nhận: “Không thích.”

Anh thẳng thắn nói trắng ra suy nghĩ trong lòng như vậy khiến Mộc Lạp Lạp hơi kinh ngạc, do dự chẳng biết nên tiếp tục hỏi hay không, ví dụ như vì sao không thích nơi này, nguyên nhân là gì... Nhưng như vậy lại có vẻ hơi lắm miệng, ngộ nhờ khiến anh không vui thì làm sao bây giờ?

Cuối cùng Mộc Lạp Lạp vẫn quyết định im miệng.

Ngược lại không biết Phó Cảnh Phi nghĩ tới điều gì, nhướn mày cười: “Bởi vì tôi thích ở cùng với em hơn.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Không cần không phân biệt thời gian, trường hợp, địa điểm mà nói lời tình tứ khiến người ta suy nghĩ viễn vông như vậy a... Trước đây tại sao không nhìn ra anh trên kỹ năng nói lời tỏ tình lại không học mà biết cơ chứ?

Phó Cảnh Phi hài lòng thấy bộ dáng Mộc Lạp Lạp ngây ngẩn ra, sau đó khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, trong lòng rất tốt vỗ vỗ đỉnh đầu cô: “Chuẩn bị xuống xe.”

Trước khi bọn họ ngồi xe tiến vào cổng của Phó gia còn bị hỏi xét duyệt vài lời, an ninh thật sự nghiêm ngặt.

Mộc Lạp Lạp có thể biết vì sao, nói cho cùng “cây to đón gió”, địa vị của Phó gia ở thành phố Long nhìn có vẻ vững chắc, nhưng chắc chắn sẽ có người đồ mắt, muốn gây khó dễ từ trong. Làm đại bản doanh của gia tộc, nhà chính của Phó gia cần bảo vệ kiên cố, tốt nhất là tất cả đều nằm trong khống chế.

Có một người vẻ như quản gia đứng ở cửa, xe của bọn họ vòng qua bể phun nước thì dừng lại, người nọ liền mở cửa xe. Ông ta mang găng tay màu trắng, nhìn có vẻ như ngoài năm mươi, lễ phép cong lưng: “Thiếu gia, hoan nghênh về nhà.”

Phó Cảnh Phi bước ra trước, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Bàn tay người nọ mở ra: “Thiếu gia, mời vào.”

Nhưng Phó Cảnh Phi không đáp lại ông ta, mà là đứng ở bên cạnh cửa xe.

Tay phải đặt ở bên trên cửa xe, bảo đảm lúc Mộc Lạp Lạp đi ra sẽ không đụng vào đầu, anh vươn tay còn lại tới trước mặt Mộc Lạp Lạp.

Tay của Phó Cảnh Phi rất đẹp, thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt dũa sạch sẽ mượt mà, rất phù hợp với thân phận đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng của anh.

Nhưng lúc này xoè ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, khiến cô có thể nhìn ở khoảng cách gần, thế nhưng phát hiện trên da đốt ngón tay có một lớp chai nhàn nhạt.

Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp không có thời gian suy nghĩ đến điều này, bởi vì Phó Cảnh Phi đã lên tiếng: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chị Ba

Rất lâu về sau Mộc Lạp Lạp nhớ lại, đều cảm thấy biểu cảm trên mặt của quản gia vào lúc đó rất khôi hài.

Nghĩ dù sao cũng đã tới đây, không có đường lui, Mộc Lạp Lạp cố nén xuống tâm trạng khẩn trương, trao tay vào trong lòng bàn tay của Phó Cảnh Phi, tiếp đó nắm ngón tay của anh liền khép lại, nắm thật chặt cô.

Sau khi Mộc Lạp Lạp xuống xe thì lơ đãng liếc về vị quản gia mở cửa xe kia.

Ông ấy giống như gương mặt há hốc mồm nhìn Mộc Lạp Lạp, trong mắt có vẻ khó có thể tin.

Khó có thể tin cái gì, là không ngờ hôm nay cô sẽ tới đây sao? Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười một tiếng, nhưng nét mặt vẫn vô cùng trấn định, còn gạt đầu với ông ta.

Người nọ lập tức hơi bối rối, vội vã cúi người xuống: “Thiếu gia, mau vào đi thôi.”

Mộc Lạp Lạp xin thề, cô nghe được khẩn trương từ trong giọng nói của người này, thậm chí giọng nói của ông ta cũng run rẩy.

Phó Cảnh Phi nắm tay Mộc Lạp Lạp đi thẳng vào bên trong, không đáp lại cái vị ở sau lưng kia.

Vừa rời trong nháy mắt, mạch não của Mộc Lạp Lạp lại mở rộng ra lần nữa, cô đang nghĩ, giả như cô là loại tính tình phục tùng, sau khi biết mình có hôn ước nhưng không dám phản kháng, vì vậy “thuận lý thành chương”* gả vào Phó gia, thế nhưng Phó Cảnh Phi lại hoàn toàn không muốn đáp lại cô, cuộc sống của cô ở Phó gia có thể vô cùng bi thảm hay không?

(*thuận lý thành chương: theo logic, theo mong đợi)

Suy cho cùng, ngay cả một quản gia mở cửa xe hình như cũng rất không muốn gặp cô...

Nhưng sau khi thật sự vào Phó gia, Mộc Lạp Lạp hiển nhiên không có cơ hội đi nghĩ đến những thứ này.

Có thể nói Phó Cảnh Phi đến mang theo hào quang, anh đi vào liền lập tức dẫn tới sự chú ý.

Mà Mộc Lạp Lạp vẫn còn có ý quan sát hoàn cảnh chung quanh mình một chút. Trang trí bên trong nhà chính đều theo kiểu cổ điển Trung Quốc, với gỗ lim làm đồ đạc trong nhà liền mang theo bầu không khí trang nghiêm trời sanh, cho nên sau khi đi vào nhà thì Mộc Lạp Lạp đã cảm thấy có loại áp lực không nói nên lời.

“Cảnh Phi đã trở về?” Ba người phụ nữ ngồi trong phòng khách, Mộc Lạp Lạp liếc nhìn một cái nhưng đều không nhận ra, tuy nhiên đối phương rất rõ ràng trực tiếp làm lơ cô.

Về lạnh như băng trên mặt Phó Cảnh Phi cũng không thay đổi gì cả, chỉ nắm tay Mộc Lạp Lạp như trước, sau đó nói với một người lớn tuổi nhất trong đó: “Chị Ba.”

Mộc Lạp Lạp ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, nhìn người phụ nữ kia đi tới, đã có tuổi, thoạt nhìn cũng phải bốn mươi, nhưng vẫn nhìn ra được vẻ đẹp tao nhã của bà ta, toàn thân đều là phong phạm của bà lớn.

Xung hô của Phó Cảnh Phi khiến Mộc Lạp Lạp lập tức hiểu được thân phận của người phụ nữ này. Ở Phó gia, về thế hệ cháu của ông cụ thì Phó Cảnh Phi là nhỏ tuổi nhất, bên trên còn có hai người anh và một người chị, đều do người vợ khác của ông già sinh ra.

Mà người này được Phó Cảnh Phi gọi là chị Ba, chính là Phó Cảnh Nhu của Phó gia.

Phó Cảnh Nhu vô cùng thân thiết nhìn Phó Cảnh Phi: “Ông cụ đang ở sân sau đánh Thái Cực đố, mấy thằng bé đều đi theo.”

Phó Cảnh Phi gật đầu.

Phó Cảnh Nhu chào hỏi vài câu với Phó Cảnh Phi trước: “Mau tới đây ngồi, đứng ở cửa làm gì? Cháu gái của em đều ở đang ở đây.”

Sau đó bà ta đi vào trong, nhưng ánh mắt căn bản không hề dừng lại trên người Mộc Lạp Lạp, giống như hoàn toàn không có cô.

Trong một khắc đó Mộc Lạp Lạp biết, vị này nhìn có vẻ như phụ nữ dịu dàng, thật ra thì khó đối phó.

Trên ghế sa lon còn có hai cô gái, Mộc Lạp Lạp cảm thấy tuổi của bọn họ cũng không khác mình là bao, nói không chừng còn nhỏ hơn cô một chút.

Bọn họ nhìn đều rất trẻ trung xinh đẹp, khiến Mộc Lạp Lạp không khỏi tán thán, không hổ là Phó gia giên tốt, cả gia đình đều là người đẹp.

“Chú út.” Hai cô gái miệng đồng thanh gọi Phó Cảnh Phi, sau đó mới nhìn về phía Mộc Lạp Lạp, dùng loại ánh mắt vô cùng lạ lẫm nhìn chằm chằm cô.

Mộc Lạp Lạp làm cho mình cố gắng trấn định, bình tĩnh nhìn lại bọn họ.

Sau đó bọn họ đều nhú mày, dò ánh mắt đi.

Phó Cảnh Phi nói với chị Ba: “Chị Ba, đây là Lạp Lạp.”

Anh giới thiệu vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến cho Mộc Lạp Lạp cảm thấy an lòng. Quả những người này đối đãi mình thái độ gì, dù sao cũng có Phó Cảnh Phi ở đây, cô có gì phải sợ?

Phó Cảnh Nhu nghe Phó Cảnh Phi nói, lúc này mới giống như nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, trên mặt mang theo nụ cười không chút tình cảm nào: “À, thì ra đây chính là Lạp Lạp? Chào cô, tôi là chị Ba của Cảnh Phi.”

Mộc Lạp Lạp hơi khom người một chút, rất lễ phép nói: “Chào chị Ba, em là...”

Nhưng lời của cô còn chưa nói hết, chị Ba liền đi lướt qua bên người cô, hướng về phía ngoài cửa nói: “Để tôi xem xem là ai đã trở về?”

Trong khoảnh khắc đó người Mộc Lạp Lạp cứng đờ, bên môi nổi lên cười nhạt.

Mà khi cô cũng nhìn về phía ngoài cửa thì nhẹn không được hỏi: “Sao anh ta lại ở chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Nguyên Rửa

Ai có thể đến nói cho cô biết tại sao Hứa An Chi lại ở chỗ này không?

Hơn nữa, chẳng phải hôm nay lúc người đàn ông này đi đã luôn miệng nói mình muốn đi tán gái ư, làm sao bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn là thời điểm tiệc gia đình của Phó gia?

Mộc Lạp Lạp nhất thời ngẩn ra, hơi ngây ngốc nhìn Phó Cảnh Nhu đi chào hỏi Hứa An Chi.

Hứa An Chi vẫn cười phong lưu ngả ngón, cùng Phó Cảnh Nhu ôm một cái, kêu một tiếng: “Dì út, đã lâu không gặp.”

Phó Cảnh Nhu đặc biệt thân mật vỗ trên vai Hứa An Chi một cái: “Thằng ranh con nhà cậu, thật lâu rồi không thấy được cậu, nếu không phải tiệc gia đình lần này thì thật đúng là biến mất bất vô âm tín.”

Hứa An Chi cười vô tội: “Cháu nào có? Rõ ràng vẫn ở thành phố Long này, là dì út sống quá thoải mái, hoàn toàn quên mất người cháu trai này.”

Di út? Cháu trai?

Hứa An Chi gọi Phó Cảnh Nhu một tiếng di út, như vậy theo lẽ anh ta cũng nên gọi Phó Cảnh Phi một tiếng... cậu mới đúng.

Vì thế Hứa An Chi cũng là người của Phó gia?

Thế nhưng anh ta họ Hứa, như vậy chứng minh không phải là trực hệ của Phó gia.

Mộc Lạp Lạp vừa nghĩ tới khả năng duy nhất, chính là cùng thế hệ với cha của Phó Cảnh Phi, ông cụ còn có một người con gái gả ra ngoài, xem ra Hứa An Chi và Phó gia cũng coi là thân thích.

Hèn gì Hứa An Chi nhìn có vẻ rất rõ ràng chuyện nội bộ của Phó gia, thì ra anh ta cũng coi như là nửa người nhà họ Phó.

Hứa An Chi cùng Phó Cảnh Nhu chào hỏi xong liền quay sang chớp chớp mắt nhìn Mộc Lạp Lạp: “Lạp Lạp, thấy tôi rất ngạc nhiên à?”

Mộc Lạp Lạp không ngờ sau khi anh ta đi vào thì lập tức nói chuyện với mình, sững sờ một chút mới trả lời: “Hơi có một chút.”

Hứa An Chi cười rạng rỡ, tiếp đó ung dung thản nhiên ngồi vào ghế sa lon, thuận tay cầm lên một trái táo gặm: “Bà ngoại của tôi là người nhà họ Phó.”

Lời của anh ta chứng thực suy đoán trước đó của Mộc Lạp Lạp.

Ánh mắt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi hơi dịu xuống một chút, mang theo Mộc Lạp Lạp cùng ngồi vào ghế sa lon, tiếp tục hàn huyên.

Phó Cảnh Nhu ở một bên, ánh mắt rất phức tạp nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp, một hồi mới nói: “Cảnh Phi, nghĩ sao mà hôm nay dẫn người đến?”

Chị ta nói lời này giống như Phó Cảnh Phi mang Mộc Lạp Lạp tới nơi này chẳng qua là một bố thí mà thôi.

“Dựa theo quy củ của Phó gia, Lạp Lạp là vị hôn thê của tôi, sớm nên tới đây.” Giọng của Phó Cảnh Phi bình tĩnh, biểu đạt thái độ rất rõ ràng.

Mộc Lạp Lạp nhìn về phía Phó Cảnh Nhu, chị ta coi như là bề trên của mình, cho nên Mộc Lạp Lạp vẫn rất lễ phép nói hết lời mới vừa rồi chưa nói xong: “Chào chị Ba, em là Mộc Lạp Lạp, rất vui vì hôm nay có thể gặp chị.”

Hơi nâng khoe môi, nụ cười chân thành, thái độ lễ phép, khiến cho không kiểm ra được một lỗi nào.

Ánh mắt Phó Cảnh Nhu hơi hơi thay đổi, tuy vẫn lãnh đạm như cũ nhưng thái độ dịu lại một chút: “Nếu hôm nay đã tới nhà thì chơi cho vui đi.”

Mộc Lạp Lạp cố gắng khiến mình cười ngớ ngẩn một chút: “Được ạ.”

Nếu như người nhà họ Phó bởi vì đồn đãi trong quá khứ mà có ấn tượng xấu với cô, vậy cô cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình để văn hồi hình tượng trong lòng bọn họ.

Hai cô gái kia sau khi Hứa An Chi vào thì đã đi rồi, Mộc Lạp Lạp không biết bọn họ đi đâu, cũng không có hứng thú đi quan tâm.

Phó Cảnh Nhu ngồi ở phòng khách một hồi, cũng đứng lên nói: “Các người trò chuyện trước, tôi đi lên lầu một chút.”

Người chị Ba này của Phó Cảnh Phi vừa đi, Mộc Lạp Lạp liền thả lỏng, lập tức tò mò hỏi Hứa An Chi: “Cho nên ở đây vai vế của anh cũng thấp hơn Phó Cảnh Phi?”

Hứa An Chi liếc cô: “Đúng vậy, sao?”

“Không có gì, chỉ nghĩ đến anh gọi Phó Cảnh Phi một tiếng cậu, cũng có thể gọi một tiếng mợ nhi.” Mộc Lạp Lạp nghĩ đến mình lại có thể được đại luật sư Hứa An Chi nổi danh lừng lẫy của thành phố Long gọi một tiếng mợ, thật sự ngấm lại đều cảm thấy rất sáng khoái đó nha!

Chẳng qua Hứa An Chi từ trước đến nay là một người da mặt đủ đầy, ngược lại trêu chọc cô: “Như vậy cô thừa nhận quan hệ của cô và Phó Cảnh Phi? Có điều là nếu muốn trở thành mợ của tôi, vậy cũng phải chờ sau khi cô và Phó Cảnh Phi kết hôn, đúng không Phó Cảnh Phi?”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cả kinh, ước gì có thể tát mình hai cái, tay của cô còn bị Phó Cảnh Phi nắm đây, sao đã đắc ý vênh vào quên sự hiện hữu của anh chứ!

Lòng đầy thấp thòm quay đầu qua, quả nhiên Phó Cảnh Phi dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú, sau đó nhướn mày nói: “Em muốn kết hôn với tôi bây giờ?”

Mộc Lạp Lạp: “...” Cô nói bao giờ chứ!

Mặt Hứa An Chi nhìn có chút hả hê, còn không ngừng thêm mắm dặm muối: “Tôi xem nha, khẳng định Lạp Lạp nghĩ như vậy, chỉ là da mặt quá mỏng ngại nói ra miệng. Ủi chà Phó Cảnh Phi, tôi nói anh cũng không thể khiến con gái người ta chờ quá lâu, đúng không?”

Hứa An Chi, anh là một người lòng dạ hẹp hòi, tròng mắt tất báo! Nguyễn rùa anh bị đàn bà bỏ rơi!

Chương 120: Già Bảy Tám Mươi

Hứa An Chi cười rất là đắc ý, hoàn toàn điều vô dương oai trên chộc Mộc Lạp Lạp.

Nhưng rất hiển nhiên, Phó đại thiếu gia mặc dù không biết một đối với chuyện mình đùa giỡn Mộc Lạp Lạp, nhưng chỉ giới hạn với mình, đổi thành người khác thì anh cũng sẽ không cho phép.

Vì vậy lúc Mộc Lạp Lạp cảm thấy khó chịu phải đại chiến ba trăm hiệp cùng Hứa An Chi thì câu nói đầu tiên của Phó Cảnh Phi khiến Hứa An Chi ngậm miệng: “Hứa An Chi, cậu muốn ông cụ tôi để tình cậu cái gì gọi là tôn trọng bề trên ư?”

Giọng của Phó Cảnh Phi rất nhạt, nhưng khiến cho Hứa An Chi cảm giận im miệng: “Phó Cảnh Phi, nếu anh không phải là cậu của tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Phó Cảnh Phi gạt đầu: “Cái này cậu phải đi hỏi ông cụ vì sao trẻ như vậy mới sinh ra ông già nhà tôi.”

Mộc Lạp Lạp phát hiện, sau khi quen Phó Cảnh Phi hơn mới biết được trên thực tế anh cũng không phải lãnh đạm giống như ngoài mặt, thỉnh thoảng nói lời kinh người khiến người ta thật sự không thể phản bác, khi nói lời độc mồm quả thật vừa lời cuốn vừa khiến người ta bực bội.

Hứa An Chi có thể làm bạn bè với anh, coi như là tính tình đủ tốt.

Mộc Lạp Lạp nhìn ra được, quan hệ của Hứa An Chi và Phó Cảnh Phi nhất định không chỉ là một cái mác thân thích đơn giản như vậy, anh ta có thể tự do ra vào nơi ở của Phó Cảnh Phi, hơn nữa còn nói chuyện tới lui với anh đều vô cùng tự nhiên, không có chút lo lắng nào.

Có thể đạt được đãi ngộ như vậy ở nơi Phó Cảnh Phi, hai người khẳng định là bạn tốt.

Có điều là vai vế của Phó Cảnh Phi tuy cao, nhưng tuổi tác suýt soát với Hứa An Chi, mà Hứa An Chi thoạt nhìn thái độ làm người không nghiêm túc, nhưng có thể trở thành đại luật sư số một của thành phố Long, anh ta tuyệt đối không chỉ là bộ dáng ngoài mặt như vậy.

Hứa An Chi hiển nhiên có bản lĩnh của mình.

“Ông cụ ở sân sau lôi kéo bọn Phó Ngộ đánh Thái Cực, cậu muốn ra đó không?” Phó Cảnh Phi hỏi.

Hứa An Chi vội lắc đầu: “Quên đi, tôi không có hứng thú đối với chơi trò tu tâm dưỡng tính, Phó Ngộ chắc chắn là kiên trì theo ông cụ tôi cùng.”

Bởi vì chỉ có ba người bọn họ, cho nên trong phòng khách của Phó gia có vẻ trống rỗng, không có nhân khí gì.

Suy nghĩ một chút, Hứa An Chi lại bổ sung: “Bà ngoại và mẹ của tôi đều đang trên đường, tiếp theo tôi còn phải chuẩn bị cho tốt nghênh đón hai vị thái thái này, lại chạy không khỏi đề tài bị thúc giục cưới vợ.”

Phó Cảnh Phi nắm ngón tay của Mộc Lạp Lạp, phủ trên mu bàn tay cô khẽ vuốt ve, hữu ý vô ý tiếp xúc, vừa nói chuyện với Hứa An Chi: “Cậu muốn không bị lải nhải thì nhanh kết hôn đi.”

“Kết hôn làm cái gì, tôi không có dự định đó.” Hứa An Chi liếc mắt đưa tình với Mộc Lạp Lạp. “Trừ khi có cô gái thú vị như Mộc Lạp Lạp nhà anh, tôi liền kết hôn.”

Anh ta là người theo chủ nghĩa không kết hôn, theo đuổi cuộc sống tự do, luôn cho rằng hôn nhân là một loại ràng buộc.

Phó Cảnh Phi cười lạnh một tiếng: “Vậy cậu chuẩn bị đời này đều sống độc thân đi.”

Mộc Lạp Lạp đợi cả nửa ngày, rốt cuộc tìm được cơ hội phản kích: “Chờ đến khi anh già bảy tám mươi tuổi, chỉ có thể vào viện dưỡng lão, ngắm lại rất đáng thương, đến lúc đó tôi nhất định sẽ cùng Phó Cảnh Phi đến thăm anh.”

Hứa An Chi chẳng hề để ý: “Tôi đây chờ các người.”

Mà trong lời nói của Mộc Lạp Lạp để lộ ra thông điệp hai người bảy tám mươi tuổi còn muốn ở chung với nhau, khiến trong mắt Phó Cảnh Phi lộ ra vẻ tươi cười, chói lóa mắt.

Mộc Lạp Lạp không có nghĩ nhiều, lời vừa rồi gần như là buột miệng nói ra, cô cũng không có phát hiện trong tiềm thức của mình Phó Cảnh Phi đã trở thành một người bất kể lúc nào cũng đều ở bên cạnh cô.

Cái loại cảm giác này tích lũy trong cuộc sống, không tiếng động thay đổi cô.

Mộc Lạp Lạp chống đầu quan sát tới lui trong phòng. Tổng cộng có ba tầng, tất cả trang trí đều là phong cách Trung Quốc, cô bỗng nhiên thật tò mò hỏi Phó Cảnh Phi: “Khi còn nhỏ anh đều sống ở đây?”

Phó Cảnh Phi “Ừ” một tiếng: “Sao?”

“Em có thể đi xem phòng của anh hay không?” Đôi mắt Mộc Lạp Lạp toả sáng, vô cùng long lanh.

Thừa dịp bây giờ thời gian còn sớm, cô không cần đi ứng phó với những người khác của Phó gia, đi xem cuộc sống trước kia của Phó Cảnh Phi, đối với cô sức cảm dỗ của việc này càng lớn hơn.

Sau khi Mộc Lạp Lạp hơi trưởng thành liền biết được mình có hôn ước, thế nhưng tầng lớp của Phó gia rất cao, loại người này không phải là cô có thể tiếp xúc, cho nên chưa hề nhìn thấy vị hôn phu của mình rốt cuộc là hình dáng gì.

Nhưng truyền thuyết về Phó Cảnh Phi ừn ừn không dứt đi vào lỗ tai cô.

Phó Cảnh Phi nhìn đẹp cỡ nào, tùy tiện cười cũng quyến rũ mê người.

Phó Cảnh Phi có khả năng cỡ nào, tuổi còn trẻ mà đã bắt đầu quản lý công ty của Phó gia.

Phó Cảnh Phi có...

Thời điểm đó Mộc Lạp Lạp có từng xúc động không? Thế nhưng thiếu thời cô chỉ muốn làm thế nào phản loạn, kệ Phó Cảnh Phi anh là ai, cũng đừng nghĩ cô sẽ gả cho anh...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Bức Ảnh Lật Úp

Sau đó, trời xui đất khiến giằng co nhiều năm như vậy.

“Em muốn xem?”

Mộc Lạp Lạp gật đầu vô cùng khẳng định.

Bây giờ cô mới phát hiện trên thực tế mình rất cảm thấy hứng thú đối với quá khứ của Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi không do dự, đứng lên khỏi ghế sa lon, thuận tiện kéo Mộc Lạp Lạp lên, cánh tay vắt qua eo cô, ôm hông cô: “Đi thôi.”

Hứa An Chi tấm tắc cảm thán: “Mỗi ngày đều vô cùng ân ái.”

Mộc Lạp Lạp đã quen với tư thế tràn đầy tính chiếm hữu của Phó Cảnh Phi, chỉ quay sang nhướn mày đặc ý với Hứa Cảnh Phi rồi cùng Phó Cảnh Phi lên lầu.

Căn phòng của Phó Cảnh Phi ở lầu ba, nhìn bên ngoài không có bất kỳ đặc biệt gì, nhưng đến sau khi Phó Cảnh Phi mở cửa thì Mộc Lạp Lạp mới nhận không được giật mình, cô đã vào sai phòng sao?

Nơi này không phải như trong tưởng tượng của Mộc Lạp Lạp, cô cho rằng căn phòng của Phó Cảnh Phi chắc là một mảnh màu xám đậm, không có bất cứ trang trí gì, sạch sẽ đến mức như là căn phòng mẫu.

Nhưng trên thực tế, trang trí nơi này giống như là tuổi trẻ của mỗi một thiếu niên đều có.

Tông màu của cả phòng là xám tro, nhưng có rất nhiều đồ trang trí điểm xuyết.

Dán trên vách tường là poster của các cầu thủ ngôi sao Kobe Bryant, C Ronaldo, Nadal; trên giá sách bày những robot, còn có thật nhiều mô hình; bên cạnh chiếc giường rộng hai thước còn có một giá bóng rổ cỡ nhỏ, trên đầu giường còn treo một bộ tennis hình Iron Man, quả bóng thì treo ở bên cạnh.

Trong thoáng chốc Mộc Lạp Lạp cảm giác mình về tới thời niên thiếu của Phó Cảnh Phi – cái cậu con trai đáng người cao lớn có lưng thẳng tắp cùng

mặt mũi sạch sẽ tuấn tú kia, ôm bóng rổ, trên mặt đỏ mồ hôi như mưa, ánh mặt trời chiếu trên người cậu, da tay của cậu sáng chói giống như là gốm sứ.

Mộc Lạp Lạp không hề ngờ rằng cô sẽ thấy vết tích thời gian ở trong phòng của Phó Cảnh Phi. Năm tháng giống như đọng lại ở chỗ này, dễ dàng mang Mộc Lạp Lạp đi qua một đoạn ký ức mà cô không có chính mắt thấy.

Mà ở đầu kia của căn phòng là một ban công đầy cây cỏ, còn có một ghế sa lon hình tròn, từ trên ban công nhìn ra ngoài lại có thể thấy hơn nửa thành phố Long.

Những kiến trúc cao vút trong mây kia cùng với đường phố sầm uất, toàn bộ thu vào trong mắt của Mộc Lạp Lạp, loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Nhà chính của Phó gia ở chỗ này không hề được gọi là bảo địa phong thủy của thành phố Long, phong cảnh thật sự rất riêng biệt.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp khiếp sợ một cách khó có thể hình dung, sau khi thấy trang trí của phòng này, cô cảm thấy mình giống như thật sự đi vào cuộc sống quá khứ của Phó Cảnh Phi, thậm chí thấy được một Phó Cảnh Phi hoàn toàn khác.

Cô không biết mình đang ngăn người, mãi đến khi Phó Cảnh Phi vuốt vuốt tóc cô thì mới hồi phục lại tinh thần.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng của Phó Cảnh Phi trầm xuống.

Mộc Lạp Lạp kéo dài giọng nói: “Đột nhiên nghĩ tới quá khứ của anh.”

Trong con ngươi của Phó Cảnh Phi ánh lên tia sáng không rõ, không có bị Mộc Lạp Lạp phát hiện.

“Anh ở nơi này bao lâu?”

“Đến mười sáu tuổi.” Phó Cảnh Phi lộ ra một nụ cười thâm trầm. “Sau mười sáu tuổi thì dọn ra ngoài ở một mình.”

Mộc Lạp Lạp rất muốn hỏi Phó Cảnh Phi một câu: vì sao mười sáu tuổi liền dọn ra ngoài ở một mình? Nhưng có phần hỏi không ra miệng.

“Không ngờ rằng anh cũng thích thể thao?” Mộc Lạp Lạp đi ngược trở lại, nhìn không được sờ sờ tấm poster trên tường.

“Khi đó tôi thức đêm xem rất nhiều trận World Cup.” Trong mắt Phó Cảnh Phi giống như lộ ra hoài niệm.

Mộc Lạp Lạp tưởng tượng bộ dáng của Phó Cảnh Phi kia, vì một ghi bàn mà reo hò, nhiệt huyết dâng trào.

Thật thú vị.

Bây giờ Phó Cảnh Phi lúc nào cũng biểu hiện ra vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, khiến Mộc Lạp Lạp cũng mau quên trên thực tế anh cũng có quá khứ của mình.

Mộc Lạp Lạp tỉnh mắt, thấy được một khuôn hình úp xuống trên giá sách, đi tới muốn cầm lên xem.

Mà khoảnh khắc cầm lên, Phó Cảnh Phi chợt dè tay cô xuống.

Thân hình cao ngất của anh đứng ở sau lưng Mộc Lạp Lạp, bao phủ cô hoàn toàn, bàn tay rất có sức mạnh khiến cô hoàn toàn bị khống chế.

“Không biết là có bí mật gì đây, không thể nhìn sao?” Mộc Lạp Lạp bĩu môi, đột nhiên bị Phó Cảnh Phi cự tuyệt, tâm trạng cũng bị phá hỏng một chút.

Về mặt Phó Cảnh Phi nghiêm túc: “Chỉ là ảnh chụp trước kia, không có gì đẹp.”

“Ồ.” Mộc Lạp Lạp không định cầm lên xem nữa, thế nhưng về mắt mắt hiện lên rất rõ ràng trên mặt.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi chợt động, cảm xúc trong đáy mắt gọn sóng mãnh liệt, giống như đang vùng vẫy đấu tranh.

Cuối cùng vẫn không đành lòng thấy Mộc Lạp Lạp có chút không vui, lực trên tay của anh từ từ lơi ra.

Lúc anh mới chuẩn bị để Mộc Lạp Lạp xem thì bên ngoài phòng lại vang lên tiếng gõ cửa: “Thiếu gia, ông cụ đã luyện Thái Cực xong.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thím

Bên ngoài vang lên lại là tiếng của chú Phó.

Thường ngày không cảm thấy, hôm nay ở chỗ này nghe được tiếng của chú Phó vậy mà lại cảm thấy hết sức thân thiết.

Phó Cảnh Phi cách cửa phòng trả lời: “Biết rồi.”

Mộc Lạp Lạp bị làm gián đoạn, quên mất lòng hiếu kỳ muốn xem tấm hình vừa rồi, thậm chí chủ động kéo tay của Phó Cảnh Phi: “Đi thôi, chúng ta xuống lầu trước.”

Nếu không thì có vẻ không mấy lễ phép khi lần đầu tiên tới Phó gia liền vội đến phòng của Phó Cảnh Phi.

Với danh tiếng hiện giờ đã rất xấu, ít nhất phải lưu lại một ấn tượng đầu tiên tốt đẹp cho ông cụ Phó.

Phó Cảnh Phi liếc nhìn tay của hai người đan lại với nhau, ánh mắt mềm mại, dẫn cô đi ra ngoài.

“Chú Phó.” Mộc Lạp Lạp vui vẻ chào chú Phó.

Chú Phó vẫn là thái độ gentleman, sau khi lễ phép ân cần chào hỏi thì nói với Phó Cảnh Phi: “Thiếu gia mau xuống đi.”

“Ừm.”

Phó Cảnh Phi không chút do dự kéo Mộc Lạp Lạp xuống lầu. Từ lầu ba xuống dưới, còn chưa tới lầu một, Mộc Lạp Lạp đã nghe thấy giọng nói vô cùng bức mình.

“Cảnh Phi đâu? Không phải đã về rồi sao?”

Tìm Mộc Lạp Lạp nhìn không được nhảy lên, sắp gặp mặt nhân vật truyền kỳ chương quản Phó gia nhiều năm, rất hồi hộp một cách khó hiểu.

“Ông nội.” Phó Cảnh Phi quẹo qua thang lầu, liền lên tiếng gọi.

Mộc Lạp Lạp theo ánh mắt nhìn sang, liền thấy được ông cụ Phó đang đứng trong phòng khách.

Ông ta mặc quần áo luyện công Thái Cực, tuy rằng đã có tuổi nhưng có lẽ lúc còn trẻ đã tòng quân nên khiến sống lưng ông ta rất thẳng, tinh thần nhìn vẫn quắc thước, vẻ mặt hồng hào. Tuy tóc trắng xoá, trên khuôn mặt rải rác nhiều nếp nhăn, nhưng cặp mắt kia không hề vẫn đục, trái lại vô cùng lạnh lợi có thần.

Tiếng nói mới vừa rồi của ông cụ Phó cực kỳ to, không giống một cụ già tám chín mươi tuổi chút nào.

Đây chính là nhân vật lợi hại nhất ở thành phố Long này, không nói đến truyền kỳ trải qua lúc còn trẻ, chỉ nói về gia tài bạc triệu nắm trong tay cùng với nơi ở tôn quý, ở thành phố Long này cũng không có thêm một ai.

Hướng chỉ đối với Mộc Lạp Lạp bây giờ mà nói, ông cụ Phó có ý nghĩa khác biệt.

Dù sao cũng là ông nội của Phó Cảnh Phi. . .

Mà sau khi ông cụ Phó xoay đầu lại thấy Phó Cảnh Phi, đầu tiên là cười lớn một tiếng, vừa định nói chuyện vài câu với đứa cháu nội mình yêu thương nhất thì thoáng thấy Mộc Lạp Lạp ở bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Ánh mắt ông cụ lập tức loé lên, con ngươi sắc bén xẹt qua trên tay hai người đang đan lại với nhau, sau đó dừng lại ở trên mặt Mộc Lạp Lạp.

Ông ta không nói một câu, tán ra khí thế khiến người ta đều sợ hãi, đồng thời cũng khiến cho Mộc Lạp Lạp hiểu rõ Phó Cảnh Phi học được từ đâu bản lĩnh này.

Thủy chung là người lúc còn trẻ bận rộn chinh chiến, không khí toàn thân đều là trên chiến trường trui luyện ra, tràn ngập vẻ tàn bạo, đủ để kinh sợ tất cả.

Mộc Lạp Lạp cố gắng bình phục tâm trạng của mình, mặc dù lúc này toàn bộ lưng cô đều ướt đầm mồ hôi bởi vì luồng áp lực vô hình kia, trên mặt vẫn duy trì nét mặt không đổi, mặt mày ôn hoà, con ngươi bình thản.

Dưới ánh mắt sắc bén của ông cụ, Mộc Lạp Lạp thật sự không có chút rụt rè nào, trái lại khẽ gật đầu, giương lên một nụ cười.

Mãi đến khi Phó Cảnh Phi hơi nghiêng người chắn ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, ngăn chặn hơn phân nửa vẻ uy nghiêm từ ông cụ.

Trong mắt ông cụ nổi lên vẻ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng biến mất.

Ông ta chỉ bình thản ngồi trên ghế bành làm bằng gỗ đỏ*, chú Phó liền đưa lên chén trà tử sa tinh xảo**.

*link tham khảo hình: http://www.arcimboldo.cz/media/sorl_cache/5f/83/5f8391288e5ded53e64500fe61e6d5de.jpg

**link tham khảo hình: http://www.58li.com/images/201601/goods_img/8368_P_1451882731014.jpg

“Về hồi nào?” Ông cụ vừa uống trà vừa hỏi.

Phó Cảnh Phi mang theo Mộc Lạp Lạp đi tới, bình thần trả lời: “Vừa mới về.”

Mộc Lạp Lạp nửa cúi đầu im lặng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhìn có vẻ bình tĩnh thật ra toàn bộ thần kinh đều căng thẳng.

Suy cho cùng, ông cụ Phó không phải là người bình thường, không hề dễ đối phó.

Mà lúc này, những đứa cháu trai vừa cùng ông cụ luyện Thái Cực đều đi đến, vốn đang hi hi ha ha, đột nhiên ý thức được không khí yên lặng thì mới phát hiện được sự kỳ lạ.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần, không dám lên tiếng vào lúc này, nhưng ánh mắt của bọn họ đều hữu ý vô ý lướt qua trên người Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp.

Chỉ có một người đã sớm chuẩn bị tâm lý, không chút nghi hoặc, trái lại rất vui vẻ hô một câu: “Chú Cảnh Phi.”

Lúc nghe được giọng nói này, Mộc Lạp Lạp liền biết là ai.

Quay sang nhìn, ngũ quan sâu sắc như người ngoại quốc, bên môi trước sau treo nụ cười thần nhiên, không phải là Phó Ngộ thì là ai?

Sau khi gặp anh ta ở biệt thự lần trước thì người này cũng không xuất hiện nữa, anh ta là cháu của Phó Cảnh Phi, hôm nay ở đây cũng là bình thường.

Khiến cho Mộc Lạp Lạp kinh ngạc là sau khi Phó Ngộ tôn kính gọi Phó Cảnh Phi ở trước mặt ông cụ, còn không sợ chết thêm một câu: “A, hôm nay thím cũng tới?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Vuốt Mông Ngựa

Thím cái quái gì?

Suy nghĩ hồi lâu Mộc Lạp Lạp mới nghĩ ra là Phó Ngộ đang gọi cô đây, nhưng trong thoáng chốc lấy vai vế của cô liên đới cảm thấy tuổi của cô cũng thành già, đối với người bình thường mà nói thật đúng là không thể nào vui được.

Nhưng ngoại trừ trong lòng âm thầm phi nhõ thì Mộc Lạp Lạp cũng có chút cảm kích Phó Ngộ.

Lúc này có thể ở trước mặt ông cụ mà vẫn nghiêng về cô như vậy, trong Phó gia chắc là không có mấy ai.

Nếu nói cô ở kiếp trước không vì chuyện Mộc Diệp mà huyên não cả thành phố đều biết, tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô là một người thủ đoạn độc ác, cho dù gia thế của cô không đủ tốt, kết với Phó gia vẫn không tính là môn đăng hộ đối, nhưng có hôn ước các người lớn quyết định trước đây, Phó gia cũng sẽ không phản đối, cuối cùng chắc chắn vẫn để cho Phó Cảnh Phi cưới cô.

Nhưng có danh tiếng xấu của cô lưu truyền ở bên ngoài, Phó gia đối với cô dĩ nhiên là nhiều bất mãn. Không nói gia thế không xứng với Phó Cảnh Phi, mà còn phẩm hạnh xấu, tính cách có vấn đề, người như vậy tuyệt đối không thích hợp gả vào Phó gia.

Tuy nhiên ngay cả ông cụ Phó cũng không ngờ Phó Cảnh Phi sẽ ở trong tiệc sinh nhật kia không hề báo trước tuyên bố muốn khôi phục lại hôn ước cùng Mộc Lạp Lạp, hơn nữa từ đó về sau ra về không phải cô thì không cưới, còn đối với cô nhường nhịn cùng cung chiều đủ điều.

Điểm ấy khiến người của Phó gia, nhất là ông cụ Phó bất mãn vô cùng, nhưng lời khôi phục hôn ước của Phó Cảnh Phi đã nói ra trước những nhân vật nổi tiếng của thành phố Long, người nhà họ Phó mà hủy bỏ hôn ước lần nữa thì chắc chắn có ảnh hưởng đối với thanh danh của Phó gia. Tuy nhiên chỉ cần Phó Cảnh Phi bằng lòng, hủy một lần nữa cũng không phải là không thể được, nhưng then chốt ở chỗ là Phó Cảnh Phi không muốn hủy bỏ hôn ước.

Anh đối tốt với Mộc Lạp Lạp khiến ông cụ Phó rất là phiền muộn, nhưng không làm gì được đứa cháu trai quý báu này.

Phó Cảnh Phi là do một tay ông nuôi lớn, trên phương diện tính cách của anh, lúc quật khởi thì tuyệt đối không kéo lại được.

Đôi mắt với tình huống như vậy, còn có thể làm sao?

Một tiếng “thím” cung kính, thân thiết kia của Phó Ngộ không chỉ đã kinh sợ đến Mộc Lạp Lạp, liên đới một ánh mắt sắc bén của ông cụ Phó cũng chột nhin về phía anh ta, khiến toàn thân anh ta run lên.

Thật tốt là Mộc Lạp Lạp quyết định báo đáp ân tình anh ta đối với mình vừa rồi, mở miệng dõng dạc chú ý của ông cụ: “Ông nội Phó, trước đây cũng chỉ nghe Cảnh Phi nói đến ông, hôm nay gặp mặt thật sự cảm thấy phong thái của ông không thua gì hồi đó ạ.”

Cái vỗ mông ngựa này của Mộc Lạp Lạp vừa khéo, lại tiện thể kéo Phó Cảnh Phi vào, khiến ông cụ cho dù giận cũng không có ý định phũ mặt mũi của Phó Cảnh Phi. Dù sao ông ta chỉ xem thường Mộc Lạp Lạp, đối với Phó Cảnh Phi vẫn rất thương yêu.

“Hừ.” Ông cụ Phó ngồi ngay thẳng, hồi lâu mới lên tiếng. “Cảnh Phi nhắc tới tôi với cô?”

Mộc Lạp Lạp vội gật đầu: “Đúng vậy, Cảnh Phi thường hay nói đến ông ạ.”

Mới là lạ! Phó Cảnh Phi hiếm khi ở trước mặt cô nhắc tới bất cứ cái gì về chuyện của Phó gia, cũng không biết là không muốn nói với cô hay là căn bản không quan tâm...

Về mặt căng thẳng của ông cụ hơi thả lỏng một chút, nhưng vẫn đầy tìm tòi nghiên cứu cùng thái độ thù địch đối với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp biết, giờ khắc này ở trong lòng ông cụ, cho dù cô vẫn còn là Mộc Lạp Lạp tiếng xấu rõ ràng kia, ông ta cũng sẽ không coi trọng cô.

Vốn ai sẽ thích một người làm ra đủ loại hành vi ác độc đối với em gái của mình chứ?

Mặc dù những chuyện đó chỉ có Mộc Lạp Lạp biết đều là giả.

À... Phó Cảnh Phi cũng biết là giả, dù sao thì anh không rõ bắt nguồn từ đâu đối với Mộc Lạp Lạp luôn tin tưởng cực cao.

“Ô kia ông nội, người bên cạnh anh Cảnh Phi là ai vậy?” Vào lúc bầu không khí hơi dịu xuống chút, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên ở bên kia cầu thang.

Mộc Lạp Lạp xoay người thì thấy một người phụ nữ.

Người phụ nữ nào ở Phó gia gọi Phó Cảnh Phi là “anh”?

Theo vai về mà nói, Phó Cảnh Phi nhỏ nhất trong cùng thế hệ với anh, bên trên đều là anh họ chị họ, còn lại chính là Phó Ngộ và Hứa An Chi tuổi xấp xỉ nhau nhưng vai về thấp hơn, trong đa số trường hợp phải cung kính gọi Phó Cảnh Phi là chú hoặc cậu.

Vậy người phụ nữ đó là ai?

Mộc Lạp Lạp yên lặng đánh giá cô ta, nhưng thật ra trong lòng tán thán, ôi, thật đúng là một mỹ nhân, cặp mắt long lanh nước kia người ta thấy là yêu, còn có lông mày lá liễu tinh tế, cả người đều tràn đầy khí chất cổ điển.

Mộc Lạp Lạp nghĩ nếu mỹ nhân này mặc một bộ bạch sam thời cổ đại nói không chừng sẽ càng thích hợp hơn. Người phụ nữ này rất đẹp, ngay cả Mộc Lạp Lạp vốn là một mỹ nhân cũng không khỏi cảm thán.

Mà khi người phụ nữ này xuất hiện là cùng với chị ba của Phó Cảnh Phi. Phó Cảnh Nhu nhìn về phía Mộc Lạp Lạp, ánh mắt rất khiêu khích và khinh thường.

Khiến Mộc Lạp Lạp ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Ngũ Đồng

Mộc Lạp Lạp thật tình cảm thấy mình không có trêu chọc cái vị chị ba này của Phó Cảnh Phi, thế nhưng đối phương từ khi vừa mới gặp cô thì trong mắt đã tràn đầy địch ý đối với cô, mọi khinh thường, mọi châm biếm đều viết rõ trên mặt của chị ta, hầu như không thêm che giấu ngoài mặt.

Dù cho ông cụ Phó không thích cô nhưng cũng không có biểu hiện rõ ràng như thế.

Thật giống như Mộc Lạp Lạp trở thành vị hôn thê của Phó Cảnh Phi là chuyện vô cùng nhục nhã đối với vị chị ba này.

Máu chốt là cho dù cuối cùng phải cưới cô thì đó cũng là Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp thật sự không nghĩ ra tại sao cái vị chị ba này kích động như vậy.

Mà vị mỹ nhân mới lên tiếng vừa rồi kia, cô ta và Phó Cảnh Nhu cùng nhau đi xuống từ lầu hai, thái độ đối đãi của vị chị ba Phó Cảnh Nhu này đối với cô ta hoàn toàn khác biệt, vẻ mặt ôn hoà, khác một trời một vực so với đối đãi Mộc Lạp Lạp.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng chẳng quan tâm, trước khi tới cô đã làm xong chuẩn bị, đều do cô trước đây làm quá, tự rước lấy.

Hơn nữa, có Phó Cảnh Phi ở đây, cho dù người của Phó gia không thích cô nhưng cũng còn chưa có ức hiếp cô quá mức rõ ràng.

Tối đa chỉ hơi lộ ra lạnh nhạt mà thôi.

“Ông, Thái Cực của ông coi như là đánh xong, vừa rồi Ngử Đồng còn nói muốn đi đánh cùng ông đấy.” Chị Ba đến gần, cười nói.

Được gọi là Ngử Đồng chính là cái vị mỹ nhân khiến Mộc Lạp Lạp không nhận được tán thán kia, dịu dàng cười, nếu như đặt ở cổ đại chắc chắn là được hình dung nhân vật cấp bậc chim sa cá lặn.

Cô ta nói: “Tiếc là chị ba nói sợ ông nội ra tay mạnh, đã thương cháu.”

“Cũng không phải vậy, xương cốt của ông so với khi còn trẻ cũng không kém bao nhiêu.”

“Ngử Đồng à.” Ông cụ Phó rất từ ái ngoắc tay với Ngử Đồng. “Hôm nay nghĩ sao mà đến thăm ông nội nữa?”

Chân mày lá liễu của Ngử Đồng hơi cong, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhếch lên: “Cháu đây là nhớ ông nội mà, liên tới.”

Câu nói đầu tiên của cô ta đã chọc cho ông cụ rất vui vẻ, khiến Mộc Lạp Lạp ở một bên oán thầm: quả nhiên người của Phó gia đều am hiểu thay đổi sắc mặt nhất.

Mà trong toàn bộ quá trình, Mộc Lạp Lạp ngây ngốc đứng lặng im ở một bên, thật tốt là có Phó Cảnh Phi từ đầu đến cuối nắm tay cô, không khiến cho cô xấu hổ bởi vì cảm thấy là người ngoài cuộc.

Ngử Đồng đi tới ngồi xuống bên cạnh ông cụ, trên đường đi ngang qua bên người Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp, cô ta quay sang gạt đầu thân thiện với Mộc Lạp Lạp, sau đó cười tủm tỉm nói với Phó Cảnh Phi: “Anh Cảnh Phi, anh đã về rồi.”

Nhìn mỹ nhân giọng nói mềm mại, lại nhìn Phó Cảnh Phi vẻ mặt lãnh đạm trước sau như một, Mộc Lạp Lạp đều không đành lòng, sao có thể đối đãi như thế với một người vừa thấy là yêu cơ chứ!

Nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy mừng thầm...

Thấy thái độ lãnh đạm của Phó Cảnh Phi, vẻ mặt của Ngử Đồng cũng không có thay đổi gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh ông cụ, như một đứa cháu nghe sự dạy dỗ của ông.

Người này không phải là người của Phó gia đi?

Trong thế hệ của Phó Cảnh Phi thật sự có một người như vậy? Mộc Lạp Lạp liên tục suy nghĩ nhưng không thể nào hiểu.

Sau khi ông cụ Phó nói mấy câu cùng Ngử Đồng thì giống như rút cuộc nhớ tới Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp đứng đó, trong ánh mắt nhìn Phó Cảnh Phi có một vẻ hận rên sắt không thành thép, nhưng cuối cùng ông cụ cũng chỉ nói: “Cảnh Phi, ngồi xuống trước đi, có lời gì thì sau ăn cơm hãy nói.”

Phó Cảnh Phi liền dẫn Mộc Lạp Lạp ngồi xuống ở đối diện. Mà ánh mắt Phó Ngộ động đậy, lại lần nữa không sợ chết trực tiếp đi theo nói chuyện cùng Mộc Lạp Lạp.

Lúc này trong phòng đã có rất nhiều người, Mộc Lạp Lạp đưa mắt nhìn cơ bản không nhận ra, nhưng có thể gần như đoán được thân phận của bọn họ. Nhìn tuổi không quá lớn thì nhất định là cùng vai vế với Phó Ngộ, còn rút cuộc là trực hệ hay bà con thì Mộc Lạp Lạp không rõ lắm.

Mà hai cô gái ở cùng với chị Ba lúc trước bây giờ cũng ở đây, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp rất là không tốt.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình còn chưa hề làm gì cả mà đã gây thù chuốc oán vô số ở trong Phó gia. Cô ở Phó gia không được hoan nghênh như vậy?

Về phần cái vị mỹ nhân Ngử Đồng kia khiến Mộc Lạp Lạp thủy chung không rõ thân phận lắm, sau khi nói nói mấy câu với ông cụ thì lại đặt lực chú ý lên trên người Phó Cảnh Phi.

“Anh Cảnh Phi, lần này anh trở về ở bao lâu?”

Giương mặt đẹp trai của Phó Cảnh Phi vẫn phủ đầy hàn băng như cũ, nhưng anh từ trước đến nay đều là như thế, chắc người nhà họ Phó cũng đã sớm quen, không ai cảm thấy lạ.

“Ngày mai đi.” Phó Cảnh Phi trả lời ngắn gọn.

Còn chưa đợi Ngừ Đồng nói tiếp, ông cụ bỗng nhiên phát hoả: “Đã lâu rồi cháu không có về, lần này trở về một đêm ngày mai lại muốn đi? Cháu có còn xem nơi này là nhà của cháu hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Tìm Tòi Nghiên Cứu

Ông cụ Phó rống một tiếng to như tiếng sấm, khiến bầu không khí xung quanh ngưng kết lại lần nữa, vẻ nghiêm nghị của ông ta thật sự rất khiến lòng người sợ hãi.

Ngừ Đồng ở bên cạnh ông cụ giương mắt liếc nhìn Phó Cảnh Phi, sau đó vội vuốt giận ông cụ: “Ông nội, đừng nóng giận, anh Cảnh Phi cũng chưa nói là nhất định ngày mai sẽ đi mà, hơn nữa công việc anh ấy bận rộn như vậy, nhất định là muốn vội quay về đi làm.”

Lời của Ngừ Đồng khiến vẻ mặt ông cụ không còn giận như vậy nữa, hừ lạnh một tiếng: “Có công việc gì không thể làm ở chỗ này mà phải đi về?”

Ông ấy nói như vậy, trên thực tế đã cấp cho Phó Cảnh Phi bậc thang đi xuống.

Rốt cuộc vẫn là đứa cháu ông ta thương yêu nhất, sẽ không ở trước mặt nhiều người Phó gia làm khó anh như vậy.

Nhưng trong lòng ông cụ Phó đã nín giận thật lâu, nhất là đối với chuyện Phó Cảnh Phi khẳng khái muốn cưới Mộc Lạp Lạp. Không biết ông ta đã ngầm khuyên Phó Cảnh Phi bao nhiêu lần, nhưng đứa cháu này bướng bỉnh vượt xa ông hồi đó, vẫn cứ không chịu nhả ra.

Mà lúc này, một vài người lớn khác của Phó gia cũng đã tới, trong đó còn có mấy người anh của Phó Cảnh Phi, cùng với nhân vật bậc cha chú.

Nói đến mấy người anh của Phó Cảnh Phi, trong chính phủ cùng hải quan đều có thể lực của bọn họ, nghiêm nhiên đã trở thành lực lượng nòng cốt của Phó gia hiện nay.

Về phần nhân vật bậc cha chú, trong tay bọn họ vẫn đang trông coi một bộ phận tài nguyên của Phó gia, nhưng dưới khuyến khích của ông cụ, bây giờ đều bắt đầu cháy về trong tay Phó Cảnh Phi.

Mộc Lạp Lạp cũng không nhìn thấy cha mẹ của Phó Cảnh Phi, càng kỳ lạ hơn nữa là người ở đây không nhắc tới bọn họ, đều ăn ý tránh cái đề tài này.

Nhân vật quan trọng của Phó gia căn bản đã đến đông đủ, Mộc Lạp Lạp đánh giá mấy người anh và bác của Phó Cảnh Phi, trong lúc bọn họ nói chuyện thì yên lặng nhớ kỹ mặt của bọn họ, tiện thể nhớ thân phận của bọn họ.

Quen biết nhiều người nhà họ Phó bao giờ cũng tốt.

Mộc Lạp Lạp vốn cho rằng trong Phó gia nhất định mọi người đều không thích cô, đều biểu hiện ra chán ghét đối với cô, nhưng lại phát hiện cũng không phải như vậy.

Trong hàng cháu của ông cụ Phó, lớn tuổi nhất là Phó Cảnh Thành, cha của Phó Ngộ, ông ta cũng là anh cả của Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Thành ngoài năm mươi, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, đến từ gen tốt của Phó gia khiến ông ta cho dù năm mươi tuổi vẫn thành thực chững chạc, thoát nhìn không giống người năm mươi tuổi lắm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vẻ khôn ngoan cơ trí.

Quan hệ của ông ta và Phó Cảnh Phi tương đối thân thiết, sau khi vào phòng thấy Phó Cảnh Phi thì liền đi tới vỗ vỗ vai của anh.

Tiếp đó Phó Cảnh Thành nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, ông ta quay sang Phó Cảnh Phi lộ ra nụ cười mang thâm ý khác, liền trực tiếp nói với Mộc Lạp Lạp: “Chào em dâu, tôi là anh cả của Cảnh Phi, Phó Cảnh Thành.”

Câu em dâu kia khiến Mộc Lạp Lạp khẽ đỏ mặt lên, giả vờ bình tĩnh cười một tiếng: “Chào anh cả.”

Phó Cảnh Thành gật đầu: “Ánh mắt của Cảnh Phi không tệ.”

Phó Cảnh Phi rốt cuộc lộ ra một nụ cười nhẹ.

Về mặt nghiêm nghị lạnh như băng của anh cũng đã đủ anh tuấn, cười như thế sức hấp dẫn càng bắn ra bốn phía. Tuy rằng bộ dáng người nhà họ Phó đều thật tốt, nhưng vẫn không có một người vượt qua gương mặt này của Phó Cảnh Phi.

Mộc Lạp Lạp nhìn bọn họ qua lại với nhau, trong lòng dần có nhận xét: xem ra giữa anh chị em của Phó Cảnh Phi, quan hệ với anh tốt nhất là người anh cả Phó Cảnh Thành này, liền dõi Phó Ngộ cũng đứng về bên Phó Cảnh Phi.

Về phần những người khác, Mộc Lạp Lạp luôn cảm thấy bọn họ chán ghét cô cũng không phải đơn giản là coi thường cô, có lẽ trong đó còn có nguyên nhân khác.

Hầu như toàn bộ thành viên của Phó gia đã đến đông đủ, đúng là một đại gia tộc, người ở đây đều không phải là hạng người bình thường gì, thân phận phi phàm, gia sản bạc triệu, ở thành phố Long này không có thứ hai.

Mộc Lạp Lạp là một người ngoài, à không, hẳn là còn có cô nàng Ngừ Đồng kia nữa?

Sau khi cơn giận của ông cụ tiêu tan một chút, liền cùng bác cả của Phó Cảnh Phi đi thư phòng nói chuyện, tạm thời bỏ cô qua một bên.

Đã không còn ông cụ ở đây, những người khác đều thả lỏng không ít, ánh mắt phóng đến trên người Mộc Lạp Lạp tìm tòi nghiên cứu cũng càng lúc càng to gan suông sã, nhưng thật ra không ai dám nói lời không êm tai, vuốt vẩy ngược của Phó Cảnh Phi.

Dưới tình huống như vậy, mọi người liền đường ai nấy đi. Phó gia lớn như thế, thân thích có rất nhiều, mỗi người có nhóm riêng của mình, bàn luận đề tài của mình.

Mộc Lạp Lạp biết nhiều người đối với cô rất tò mò, nhưng không ai dám chủ động tiến đến bắt chuyện, dẫu sao vẫn có Phó Cảnh Phi như một pho tượng mặt đen đứng ở bên cạnh cô.

Thế nhưng cái cô nàng Ngừ Đồng khiến Mộc Lạp Lạp ngờ vực thân phận thì lại khác.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Ánh Mắt

Phó Ngộ thấy ông cụ rời đi, cột nhà tiến tới bên cạnh Mộc Lạp Lạp, nhưng ngại vì Phó Cảnh Phi ở đây nên chỉ dám thuận miệng hàn huyên vài câu với cô.

Cô nàng Ngừ Đồng vốn ngồi trên ghế sa lon liền đứng lên, dáng vẻ ưu nhã đi tới, gương mặt trái xoan xinh đẹp nhìn Phó Cảnh Phi, lần nữa dùng giọng làm say lòng người dịu dàng nói: “Anh Cảnh Phi, lâu rồi không gặp, anh có khỏe không?”

Mộc Lạp Lạp thật tò mò đánh giá Ngừ Đồng, sao bây giờ nghe lại thấy quan hệ của cô nàng Ngừ Đồng và Phó Cảnh Phi... không bình thường lắm nha?

Tuy nhiên cô không biểu hiện ra nghi ngờ ở trong lòng, trái lại dù bận vẫn ung dung nhìn chăm chú vào trò chuyện của Ngừ Đồng và Phó Cảnh Phi.

Nhưng hiển nhiên, Phó thiếu gia không phải là một người thương hương tiếc ngọc, anh đối mặt với một đại mỹ nhân giọng nói dịu dàng như thế, cũng chỉ lạnh nhạt trả lời: “Khá tốt.”

Nghe giọng điệu của mỹ nhân này, Mộc Lạp Lạp là phụ nữ cũng cảm thấy khiến người ta yêu thương!

“Anh Cảnh Phi, anh sống tốt em đây cũng yên lòng.” Ngừ Đồng chớp chớp mắt, sau đó nhìn về phía Mộc Lạp Lạp.

Trong một nháy mắt, Mộc Lạp Lạp cho là mình trông thấy cái nhìn thâm trầm ón lạnh, nhưng tiếc là không có, vẻ mặt của Ngừ Đồng rất bình thường.

Cô ta hơi mỉm cười nói: “Lạp Lạp, nghe nói rất nhiều chuyện về cô, hôm nay rốt cuộc có thể gặp được cô.”

Nghe nói rất nhiều chuyện về cô?

Vậy khẳng định đều là chuyện không tốt... Mộc Lạp Lạp không cảm thấy xấu hổ hoặc mất mặt, cho dù cô đã từng làm những chuyện kia, cũng đã sớm lưu truyền trong khắp giới thượng lưu ở thành phố Long, không sợ thêm một người biết.

Mộc Lạp Lạp cười kiêu cách, đáp lại: “Phải không, chào cô, sau khi nhìn thấy tôi có phải rất thất vọng không?”

Ngừ Đồng lắc đầu: “Sao lại thế? Chẳng qua cảm thấy Lạp Lạp không giống lắm với trong tưởng tượng của tôi.”

Lời này là ý gì đây, tóm lại bất kể làm cái gì đều khiến người ta nhìn không thích ư?

Nhưng bây giờ cô đã không phải như thế từ lâu.

Hoặc là nói cô cho tới bây giờ cũng không hề có kiểu như vậy. Những hành vi đáng ghét ấy của Mộc Lạp Lạp trên thực tế là vì Mộc Diệp nên mới xuất hiện, nhưng bị người có tâm truyền bá, tất cả mọi người tin mà thôi.

Hơn nữa, bây giờ người ta đều bởi vậy mà không muốn tin vào chân tướng, cho dù đương sự cố sức giải thích, làm sáng tỏ, cũng không có bất cứ tác dụng gì, bọn họ chỉ muốn tin vào những gì bọn họ muốn thấy.

Mộc Lạp Lạp thân nhiên trả lời: “Mặc kệ dạng nào, tôi ở trước mặt cô mới thật sự là tôi.”

Những lời này của cô thật ra cũng là nói cho những người xung quanh chưa đi xa nghe.

Lời vừa rồi của Ngử Đồng, bất kể là có ý hay vô ý, đều nhắc nhở Mộc Lạp Lạp: hình tượng bây giờ của cô trong lòng người nhà họ Phó hòng như thế nào.

Cho nên cô muốn nói cho những người này, không quan bọn họ từng nghe nói Mộc Lạp Lạp như thế nào, chỉ có bọn họ thấy mới là chân thật.

Mặc bọn họ có tin hay không, dù sao lần này Mộc Lạp Lạp đã đang cố gắng làm ra sự thay đổi.

Kiếp trước cô luôn khinh thường giải thích, dù cho người hiểu lầm không tin cô, cô cũng không quan tâm, về sau mới biết được trên đời này không phải ai cũng có thể tin cô vô điều kiện như Phó Cảnh Phi.

Hơn nữa lần này, thời gian sẽ để cho tất cả mọi người thấy được, Mộc Lạp Lạp của bây giờ không phải là Mộc Lạp Lạp mà bọn họ tưởng kia.

Mộc Lạp Lạp kia đã chết từ lâu rồi.

“Lạp Lạp nói thật có triết lý.” Ngử Đồng nhoen miệng cười, bộ dáng mắt hạnh môi đào thật đúng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Mộc Lạp Lạp đã gặp.

Mộc Lạp Lạp căng khoe miệng cười không tim không phổi: “Vây ư.”

Tiếc là lúc này Phó Cảnh Phi đang nói chuyện cùng Phó Ngộ không biết xấu hổ sáp lại, không có chú ý đến trò chuyện của hai người. Khuôn mặt xinh đẹp của Ngử Đồng cũng chỉ có một mình Mộc Lạp Lạp thưởng thức.

Ngử Đồng còn muốn nói gì đó, nhưng mới định mở miệng thì Phó Cảnh Phi lại kết thúc trò chuyện với Phó Ngộ, giờ tay lên sờ sờ đầu Mộc Lạp Lạp, nhẹ giọng nói: “Có muốn ra sân sau đi một chút hay không?”

Dù sao ở đây cũng chỉ là nói chuyện dài dòng nhằm chán, Mộc Lạp Lạp liền trả lời: “Được.”

Phó Ngộ cong môi cười: “Tôi cũng muốn đi.”

Dù sao Mộc Lạp Lạp cũng không phải là người lãnh đạm, nghĩ nhiều người thì náo nhiệt chút, nhưng câu trả lời của cô vẫn còn ngậm trong miệng, ánh mắt sâu thẳm của Phó Cảnh Phi đã lạnh lùng liếc nhìn Phó Ngộ.

Phó Ngộ giật mình một cái, vội xua tay: “Chú, tôi chỉ đùa một chút thôi.”

Mộc Lạp Lạp ở bên cạnh cười thầm, quả nhiên lúc Phó Ngộ đối mặt với Phó Cảnh Phi luôn sợ sệt.

Phó Cảnh Phi ném cho Phó Ngộ một ánh mắt hài lòng, khiến Phó Ngộ thật khó không ra nước mắt.

Mà khi Phó Cảnh Phi kéo Mộc Lạp Lạp rời khỏi chỗ này, toàn bộ quá trình đều không để mắt đến những người khác. Mộc Lạp Lạp chú ý đến ánh mắt của cô nàng Ngử Đồng đối với mình.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Câu Hỏi

Nếu như Mộc Lạp Lạp là đàn ông, sẽ cảm thấy cặp mắt hạnh long lanh nước kia vô cùng khiến người yêu thương.

Nhưng Mộc Lạp Lạp không phải là đàn ông, cho nên sau khi cô liếc thấy cảm xúc trong đáy mắt Ngử Đồng thì theo bản năng nháu mày lại.

Xem ra tình địch của cô còn không ít đâu, trước mắt đã thấy xuất hiện một người.

Bởi vì ánh mắt của Ngừ Đồng nhìn Phó Cảnh Phi rõ ràng tràn đầy tình yêu say đắm.

Về mặt đó chỉ có khi vô cùng thích người kia mới xuất hiện, cảm xúc bên trong hùng hực mãnh liệt, tràn đầy gần như lan ra hốc mắt.

Cho dù tình cảm nơi đó chỉ thoáng qua rồi biết mất, nhưng cũng khiến cho Mộc Lạp Lạp bất được.

Cô và Phó Cảnh Phi cùng đi ra sân sau, vừa suy nghĩ, xem ra Ngừ Đồng không phải là người nhà họ Phó.

Nếu là người nhà họ Phó, thì chính là thân thích của Phó Cảnh Phi, không thể nào dùng ánh mắt thâm tình như vậy ngó nhìn anh.

Hơn nữa, nhìn đôi thoại vừa rồi của hai người, ít nhất hai người quen biết rất sớm, và lại mức độ quen biết cũng không thấp.

Xem ra chỉ ít là thế gia quen biết với Phó gia, nếu nói như vậy, cô ta có thể là được chị Ba của Phó Cảnh Phi mang tới tham gia tiệc gia đình của Phó gia.

Nhưng... nếu thật như vậy, từ ánh mắt của Ngừ Đồng nhìn Phó Cảnh Phi cùng với gia thế của cô ta mà phân tích, lần này chị Ba của Phó Cảnh Phi chọn mang cô ta đến vào lúc tiệc gia đình, có thể là có ý đồ riêng nha...

Đi tới sân sau, Mộc Lạp Lạp tạm thời ném những suy nghĩ này ra sau đầu.

Sân sau của Phó gia rất lớn, trồng cây ngô đồng và cây bạch quả, bây giờ đúng vào mùa thu, đập vào mắt là một mảnh vàng rực rỡ.

“Phó Cảnh Phi.” Mộc Lạp Lạp ngồi xuống trên một tảng đá, khuỷu tay chống trên bàn đá, ngửa đầu nhìn Phó Cảnh Phi.

“Hửm?” Phó Cảnh Phi tựa vào bàn đá, lười biếng đáp một tiếng.

Đúng lúc ánh tà dương xuyên qua lá cây bạch quả chiếu trên người Phó Cảnh Phi, quầng sáng bao quanh người anh, lạnh lẽo cứng rắn dường như đều dịu xuống, lộ ra hào quang.

Có một khuôn mặt không thể xoi mói thế này, Mộc Lạp Lạp phải âm thầm cảm thán lúc thượng đế tạo người đã thiên vị.

Mà trên thực tế, Mộc Lạp Lạp trong mắt Phó Cảnh Phi tuy rằng khuôn mặt cười ngốc nghếch nhưng vẫn mang vẻ đẹp rực rỡ động lòng người, con người trong suốt thấy đấy.

Ý thức được mình lại mắc vào si mê gương mặt này của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp thầm đánh mình vài cái, vờ ho khan vài tiếng: “Ha ha, phong cảnh ở đây thật đẹp.”

Phó Cảnh Phi nửa híp mắt: “Cho nên?”

“Cho nên... Bằng không chúng ta đi vào trước?”

Phó Cảnh Phi bật cười: “Chúng ta mới vừa ra ngoài.”

“Hình như là vậy...” Mộc Lạp Lạp nhìn xung quanh một hồi, khiến mình tỉnh táo lại, mới nói đến chính sự: “Trước đây em còn không biết anh và Hứa An Chi lại có quan hệ thân thích.”

“Bà ngoại của cậu ta là cô của tôi.” Phó Cảnh Phi giải thích đơn giản.

“Vai vế của anh ở Phó gia thật đúng là cao không bình thường...”

Phó Cảnh Phi nhướn mày: “Em muốn nói cái gì?”

“Ừm... Cho dù ngay cả Mộc gia cũng có lúc không yên bình, cho nên Phó gia... khẳng định là cũng có phân chia phe phái phải không?” Sau khi Mộc Lạp Lạp hỏi ra lời, kỳ thật còn đang suy nghĩ mình có quá đường đột không?

Dù sao bất kể nội bộ Phó gia có gì, cũng chỉ là chuyện của người nhà họ Phó... Để cho cô đến bàn tán thì không tốt lắm.

Nhưng vấn đề này lại nhất định muốn hỏi, bởi vì thân phận cô bây giờ là vị hôn thê của Phó Cảnh Phi, không thể nào thật sự cái gì cũng không biết. Nếu như ngay cả là địch hay là bạn cũng không phân biệt rõ, như vậy chỉ có bất lợi đối với Phó Cảnh Phi.

Hơn nữa, từ sau khi tới Phó gia hôm nay, quan sát của cô cho ra kết luận cũng đích xác là như vậy.

Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán sơ bộ của cô, còn chưa có tiếp xúc nhiều với những người khác của Phó gia, không cách nào xác định rõ. Nhưng liên tưởng đến lời Phó Ngộ và Hứa An Chi đã nói, bọn họ đều vô tình hay cố ý đang nhắc nhở cô, nội bộ Phó gia cũng không yên bình.

Thậm chí trước khi tới, Mộc Lạp Lạp đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ người nhà họ Phó bất mãn đối với cô không chỉ bởi vì thân phận cùng thanh danh hư hỏng đến cực điểm này của cô.

Vấn đề này nín ở trong lòng Mộc Lạp Lạp đã lâu, bây giờ mới rút cuộc hỏi ra.

Cô tưởng rằng sau khi Phó Cảnh Phi suy xét mới nói câu trả lời cho cô biết, cô biết Phó Cảnh Phi không có gạt cô chuyện gì, nhưng cũng thật không ngờ Phó Cảnh Phi sẽ nói ra câu trả lời nhanh như vậy.

Phó Cảnh Phi đầu tiên là cong môi một cái, lộ ra nụ cười lơ đãng: “Cuối cùng tôi cũng đợi được ngày em bắt đầu quan tâm đến những chuyện này.”

Không đợi Mộc Lạp Lạp tỉ mỉ suy nghĩ thâm ý của câu nói này, anh lại mở miệng lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Cố Chấp

“Hàng con cháu đích tôn có bốn người, anh cả vẫn luôn ủng hộ tôi.” Nụ cười trên mặt Phó Cảnh Phi từ từ phai đi. “Cho nên Phó Ngộ cũng đứng về phía tôi.”

Lời này của anh nói rất trắng ra, không có bất kỳ ẩn dụ gì, khiến Mộc Lạp Lạp lập tức hiểu rõ ý tứ trong đó.

Người nhà họ Phó sẽ không nhìn gia sản lớn như vậy rơi vào trong tay người khác, nhất là người đã tâm mãnh liệt. Bất kể là nhà giàu, nhà quan, hay là nhà đế vương, từ trước đến nay đều không ngừng diễn ra tiết mục tranh đoạt quyền lực, vì lợi ích, cũng là vì dục vọng.

Cho nên lúc trước Mộc Lạp Lạp đã ngờ tới Phó Cảnh Phi làm người thừa kế của Phó gia tất nhiên sẽ gặp phải rất nhiều cản trở.

Người đồ mất thân phận của anh, nội bộ Phó gia nhất định không hề thiếu.

Mà câu nói kia của Phó Cảnh Phi khiến cho Mộc Lạp Lạp hiểu rõ, anh hai và chị ba của Phó Cảnh Phi e là ngoài mặt hoà nhã nhưng trên thực tế đang bí mật mơ ước thân phận người thừa kế của Phó Cảnh Phi.

Về phần trong khi bọn họ mơ ước, đồng thời sẽ làm ra một ít chuyện gì hay không thì không biết được.

Nhưng khiến Mộc Lạp Lạp nghĩ ra vì sao chị ba của Phó Cảnh Phi thấy cô lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Sợ là ngoài coi thường cô ra, còn có một tầng ý tứ khác.

“Em biết tại sao người nhà họ Phó lại không hài lòng với chọn lựa của tôi không?” Phó Cảnh Phi khẽ vuốt gò má của Mộc Lạp Lạp, ngón tay thô ráp vuốt nhẹ nhẹ trên da mịn màng của cô.

Mộc Lạp Lạp thông qua cái loại cảm xúc kỳ dị ở trên mặt bỗng nhiên liền nghĩ đến chắc là vết chai trên ngón tay của Phó Cảnh Phi đi... Nhất là chỗ hồ khâu* bị cọ xát, là dấu vết nhiều năm dùng súng mới có.

(*hồ khâu: là chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ)

Chỉ điểm này là có thể khiến Mộc Lạp Lạp lần nữa phát hiện một Phó Cảnh Phi khác biệt, không chỉ là người mà mọi người thấy vẻ vang tuấn tú, anh trong lúc được vạn người kính ngưỡng đồng thời cũng chịu đựng áp lực mà người khác không cách nào lãnh hội được.

“Vì sao?”

“Bởi vì bọn họ đều muốn đem người mà họ cho rằng thích hợp nhất đưa cho tôi.” Phó Cảnh Phi cười vô cùng lạnh nhạt. “Gió bên gối là dễ dàng thổi nhất.”

Về mặt của Phó Cảnh Phi khiến Mộc Lạp Lạp rung động. Đây là lần đầu tiên cô cùng Phó Cảnh Phi chân chính bàn luận một chuyện có tầm quan trọng không liên quan tới phong nguyệt, là thông tin quan trọng liên quan tới sinh tồn.

Cũng khiến cô hiểu được hoàn cảnh sinh tồn của Phó Cảnh Phi rốt cuộc là như thế nào.

Trước đây, thậm chí đến thời khắc này, Mộc Lạp Lạp cũng không dám nói mình hiểu biết Phó Cảnh Phi.

Người đàn ông này khác với bất cứ người nào xuất hiện trong cuộc sống quá khứ của cô, anh thần bí khó lường, tâm tư như biển, không ai có thể thấy rõ thâm ý ẩn chứa trong đáy mắt sâu sắc của anh.

Thậm chí mỗi một chuyện anh làm, Mộc Lạp Lạp của quá khứ nhìn đều không hiểu được.

Nhưng sau khi Mộc Lạp Lạp của bây giờ thử bước vào cuộc sống của Phó Cảnh Phi thì mới rõ cuộc biết, ở trong hoàn cảnh như Phó gia, nếu tâm tư của Phó Cảnh Phi quá dễ dàng bị người ta hiểu rõ, như vậy có thể chết không chỗ chôn.

Về phần ý tứ câu nói vừa rồi của Phó Cảnh Phi hết sức rõ ràng, là đang nói những người Phó gia này mơ ước địa vị của anh đều mưu tính đưa con gái nhà thế gia mà bọn họ nắm trong tay đến cho Phó Cảnh Phi, qua phương thức quan hệ thông gia để kèm chế Phó Cảnh Phi.

Đương nhiên, có thể mê hoặc là tốt nhất, như vậy sẽ dễ dàng dìm la một ít tin tức hơn, có thể mượn cơ hội đạt được mục đích của bọn họ.

Loại quan hệ thông gia này nhiều vô số kể ở thành phố Long, Mộc Lạp Lạp thấy không ít.

Chỉ tiếc là Phó Cảnh Phi ngoài dự đoán của tất cả mọi người, lần nữa chọn Mộc Lạp Lạp, lúc những người này biết thì nói chung vô cùng thất vọng, tiện thể ghét lây Mộc Lạp Lạp.

“Phó Cảnh Phi... Anh nói chuyện này cho em biết... Sẽ không sợ em cũng là người được ai phái tới thổi gió bên gối anh ư?” Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi nhìn nhau, cảm thấy mình lúc nào cũng có thể bị ánh mắt thâm trầm của anh hút đi linh hồn.

Mà những lời này của cô không phải là thăm dò, bởi vì kiếp trước cô quả thật đã làm chuyện xấu như vậy, lừa gạt cổ phần công ty trong tay anh, đẩy công ty của Phó Cảnh Phi vào trong một trận tranh chấp phiền phức.

Nhưng thời điểm đó Phó Cảnh Phi cũng không hề trách Mộc Lạp Lạp, anh chỉ dùng ánh mắt như đè nén đau khổ nhìn cô, không nói một lời.

“Lạp Lạp, nếu người đó là em, vậy tôi chấp nhận.” Ánh mắt Phó Cảnh Phi dịu dàng, đáy mắt có cổ chấp mà Mộc Lạp Lạp không cách nào lĩnh hội.

Mặc dù sống lại lần nữa, cô vẫn cảm thấy lòng chấn động vì sự cổ chấp của Phó Cảnh Phi.

Trên thế giới này còn có thể có người thứ hai như vậy không?

Anh không thêm đề ý chút nào cô có tiếp nhận hay không, cứ thế cổ chấp cứng chiều cô, dùng hết tất cả cách thức.

Mộc Lạp Lạp bỗng đứng lên, trong ánh mắt hơi kinh ngạc của Phó Cảnh Phi, đưa tay kéo lấy cổ áo của anh, nín chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phó Cảnh Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Tiến Triển

“Anh có biết trước đây em hận anh bao nhiêu hay không?” Mộc Lạp Lạp nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi nhú nhú mày, đáy mắt lập tức phủ lên một tầng hơi mù, còn có thất vọng ẩn sâu không dễ phát hiện.

Thì ra Mộc Lạp Lạp thật sự hận mình ư?

Trong quá khứ, Phó Cảnh Phi chưa hề ném cảm giác dè dặt cẩn thận đối mặt với một người là như thế nào. Khi anh không nói một lời mang Mộc Lạp Lạp về biệt thự, dùng hết mọi biện pháp giam lỏng cô thì cũng đã biết Mộc Lạp Lạp sẽ hận anh.

Có lẽ vào thời điểm sớm hơn, khi Mộc Lạp Lạp ở trong bữa tiệc sinh nhật năm đó bị một câu nói khôi phục hôn ước kia của Phó Cảnh Phi trói chặt cuộc sống tương lai, thì cô đã hận anh.

Tuy nhiên Phó Cảnh Phi cho tới bây giờ không hối hận, cũng không hiểu làm thế nào để cứu vãn tình trạng xấu. Nhưng anh hiểu rõ, nếu như ngày đó gặp lại Mộc Lạp Lạp trong bữa tiệc sinh nhật anh không nắm chặt cô, như vậy Mộc Lạp Lạp rất có thể mãi mãi cũng không thuộc về anh.

Mặc dù hiện giờ phải chịu dần vật sâu sắc, nhưng tốt hơn là buông Mộc Lạp Lạp ra, thậm chí trơ mắt nhìn cô càng đi càng xa, đến lúc lập gia đình thì sống chết hoàn toàn không hề liên quan đến anh.

Ghét anh, hận anh, anh đều nhận, điều duy nhất anh không thể làm là buông cô ra...

Mộc Lạp Lạp thấy cảm xúc biến hoá kịch liệt trong đáy mắt Phó Cảnh Phi, cảm thấy vẻ thâm trầm này của anh không khỏi có chút dọa người.

Không biết là lời vừa rồi của cô có chọc giận anh không?

Nhưng nếu đã nói ra khỏi miệng thì không cách nào thu về, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể quyết tâm, nghiêng răng nói: “Anh sẽ không hỏi em vì sao hận anh như thế ư?”

Phó Cảnh Phi nhắm mắt lại, cười có chút cay đắng: “Em muốn nói thì cứ nói đi.”

“Một câu của anh khiến em bị ép gả cho anh, toàn bộ thành phố Long đều biết em Mộc Lạp Lạp là người của Phó Cảnh Phi anh, anh có biết em chán ghét cuộc sống như thế nào không? Tất cả mọi người dùng loại ánh mắt có thâm ý khác nhìn em chăm chăm, giống như bất cứ lúc nào cũng nói em muốn gả cho Phó Cảnh Phi, sau đó muốn làm một bà lớn nhà giàu khiến mọi người hâm mộ. Xí! Em, Mộc Lạp Lạp, là người nông cạn vậy sao? Người rất muốn em gả cho anh rõ ràng là ba của em! Hơn nữa về hôn ước trước đây của em và anh, dựa vào cái gì em không thể tự quyết định, chỉ có thể mặc cho người lớn tới lựa chọn, đây là xã hội cô đại sao!” Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình đã lâu chưa hề nói một tràng như vậy, thế nhưng trong đầu lại có chút sáng khoái phát tiết.

Mấy thứ này trong lòng cô đã nín hai đời. Đời trước muốn nói nhưng thời điểm đó cô vẫn không hiểu được làm sao đi khơi thông với Phó Cảnh Phi, chỉ biết làm sao gây sự với anh. Trên thực tế, mỗi lần sau khi cãi vã cùng Phó Cảnh Phi thì trong lòng đều có loại cảm giác buồn rầu khó hiểu.

Khi ấy rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng lại nói không ra miệng.

Sống lại một kiếp, Mộc Lạp Lạp rút cuộc đem những suy nghĩ chôn ở trong lòng đã lâu toàn bộ phát tiết ra ngoài.

“Thật ra khiến cho em ghi hận không chỉ là những điều này, còn có, Phó Cảnh Phi anh không biết đâu, lần ấy anh tới tiệc sinh nhật của em gây rối một trận như vậy, tuy rằng em rất chống cự nhưng có một số việc em xưa nay không có nói với anh.”

“Tất cả mọi người nghĩ là em với cao. Đúng vậy, khi đó em cũng cảm thấy thế, Phó Cảnh Phi anh là ai, hô phong hoán vũ không gì không làm được. Anh khề ngoắc ngoắc ngón tay là có vô số mỹ nhân xông tới, sao anh cứ khẳng khẳng phải kết hôn với em?”

“Có một số việc trước đây em nghĩ không ra, gần đây mới biết được. Lúc trước em được nuông chiều tùy hứng, đối chọi gay gắt với anh, không ngừng gây phiền phức cho anh, khiến nhà của anh gây đến gà chó không yên, khiến những người giúp việc, bao gồm Đậu Đậu, đều chán ghét em... Thật ra em làm như vậy... khó tránh khỏi mang theo một chút ý được cưng chiều mà kiêu.”

Bởi vì đối với cách làm hay nghi ngờ của Phó Cảnh Phi mới có thể tìm cách dẫn tới sự chú ý của anh, chính là muốn xem tồn tại của mình ở trong lòng anh rốt cuộc như thế nào.

Có đôi khi tùy hứng cũng bởi vì có người nguyện ý cưng chiều vô điều kiện.

Mộc Lạp Lạp trong quá khứ không hiểu suy nghĩ trong lòng mình, cô cho là mình chỉ đơn thuần hận Phó Cảnh Phi mà thôi.

Nhưng trên thực tế, bắt đầu từ ngày ở bữa tiệc sinh nhật đó, hoặc là sau ngày đó, cô cảm thấy vô cùng chính trực chẳng thèm chấp nhất điểm này, chút oán hận đó đã sớm trở nên không đáng kể.

Những cảm xúc đó chậm rãi lên men ở trong lòng, tích lũy từng ngày, biến thành một loại tình cảm khác.

Mộc Lạp Lạp dần thả lỏng tay ra, ánh mắt mang theo ngượng ngùng xấu hổ, dòi qua bên cạnh, khề nói lầm bầm: “Trước đây em hận anh... cũng là bởi vì... có một chút yêu thích.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Đùa Với Lửa

Có một số lời giấu quá lâu quá sâu, e rằng nếu không nói ra khỏi miệng thì cũng sẽ chỉ mục nát ở đáy lòng, vĩnh viễn không có ai biết.

Lúc ấy Mộc Lạp Lạp tùy hứng cùng ngạo mạn, chẳng phải vì muốn hấp dẫn sự chú ý của Phó Cảnh Phi, tiện thể làm sâu sắc ấn tượng của mình trong mắt anh sao?

Tuy nói cách làm này hơi cực đoan, hơn nữa rất dễ tạo thành một số kết quả không tốt...

Khi đó Mộc Lạp Lạp cũng không hiểu cái gì là yêu thích, nhưng điểm này ở trong lòng đã lặng lẽ thành tình cảm, từng thật sự tồn tại, nhưng sau nhiều đối chọi gay gắt đã nhìn không rõ nội tâm của mình, dần dà phai mờ những đốm lửa kia.

Sống lại một kiếp, Mộc Lạp Lạp đã sớm có đủ thời gian thấy rõ nội tâm của mình, cũng rất cuộc đời: trên thực tế, năm ấy có một khoảng thời gian trong cuộc sống đã từng nảy sinh chút tình cảm ngọt ngào đối với Phó Cảnh Phi.

Tiểu là tình cảm như vậy không có biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Mà Phó Cảnh Phi ở hai kiếp đều không hề thay đổi sự dịu dàng, nếu Mộc Lạp Lạp không nhặt lại được chút tình cảm trước đây mới rất lạ.

Nhưng cô không hề ngờ rằng mình lại nói ra nhanh như vậy.

Cô cho là mình còn có thể giả ngây giả dại núp trong mai rùa, chỉ cần hưởng thụ Phó Cảnh Phi đối tốt với cô một cách đương nhiên, dù sao Phó Cảnh Phi cũng không đòi hỏi cô làm chuyện gì.

Nhưng nói vậy, cô và cô của kiếp trước khác nhau ở chỗ nào?

Hơn nữa trong lòng cô rõ ràng không phải là không xúc động, tội gì giả bộ làm như không có gì.

Nói ra cũng không có gì mất mặt.

“Hơn nữa em đã nghĩ tới, xem ra anh kiếp này cũng không thể rời bỏ em, em sẽ gắng gượng sau này ở cùng một chỗ với anh là được rồi.” Câu nói mất mũi mũi như thế này lại nói ra khỏi miệng, tảng đá lớn trong lòng Mộc Lạp Lạp rốt cuộc rơi xuống. Thẳng thắn, không xấu hổ, mở to hai mắt chờ phản ứng của Phó Cảnh Phi.

Vốn đã quyết định phải báo ân, tuy rằng tính chiếm hữu của Phó Cảnh Phi đối với cô luôn mạnh mẽ, hơn nữa rất có xu hướng u ám hoá, nhưng đã quyết định cô không thể thoát khỏi cuộc sống có anh.

Thậm chí đã sớm thành thói quen không muốn thoát khỏi.

Nhưng... Nếu như hồi đáp của người đàn ông này khiến cô không hài lòng... Cô nhất định sẽ suy nghĩ lại quyết định của mình lần nữa!

Phó Cảnh Phi hí mắt, như là đang nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của Mộc Lạp Lạp.

Con người đen nhánh của anh như đại dương thâm trầm, sóng cuộn vô biên, nhưng ngoài mặt không thấy một tí gợn sóng nào.

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây hắt bóng lên trên mặt Phó Cảnh Phi, ngũ quan của anh trong bóng râm sinh ra vẻ đẹp lạ lùng.

Mộc Lạp Lạp nhìn một chút, lại xuất thần, đã quên mình vẫn đang chờ đợi Phó Cảnh Phi trả lời mình như thế nào.

Mãi đến khi một tiếng thở dài khẽ vang ở bên tai cô.

Như giật mình bừng tỉnh từ trong mộng, Mộc Lạp Lạp vô thức lau lau bên mép. Nếu như vì gương mặt này của Phó Cảnh Phi mà mê mẩn đến chảy nước miếng gì gì đó, vậy thật sự đời này cô cũng không cách nào ngăn đầu ở trước mặt anh...

“Mộc Lạp Lạp.” Phó Cảnh Phi như tìm tòi nghiên cứu, tỉ mỉ dùng ánh mắt tới lui trên mặt Mộc Lạp Lạp.

“Hả?” Mộc Lạp Lạp vô thức nín thở tập trung tinh thần.

“Lời em vừa nói là có ý gì?” Giọng trầm thấp của anh kề tới gần bên tai Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp nhìn khuôn mặt tuấn tú của Phó Cảnh Phi từ từ phóng đại, không ngừng chớp mắt: “Chẳng phải vừa rồi em nói rất rõ ràng ư, ngũ văn của anh không đạt yêu cầu...”

Bàn tay dày rộng chụp lên ót của Mộc Lạp Lạp, khuôn mặt Phó Cảnh Phi áp sát Mộc Lạp Lạp, chóp mũi chạm vào chóp mũi cô, hai người dán sát vào nhau trong một tư thế rất là ái muội.

Mộc Lạp Lạp nghe được tiếng nhịp tim mình như nổi trống.

“Như vậy tôi có thể hiểu là em đang thông báo với tôi phải không, Lạp Lạp?” Phó Cảnh Phi khẽ gọi tên Mộc Lạp Lạp, giọng nói vô cùng thân mật như là nhà thơ trữ tình ngâm xướng.

Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ biết tên của mình được nói ra từ trong miệng Phó Cảnh Phi sẽ dịu dàng động lòng người như vậy.

“Hắn là... có thể hiểu như vậy đi.” Mộc Lạp Lạp muốn tránh né ánh mắt nhìn thẳng của Phó Cảnh Phi, cô bị đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn đến mặt đỏ tím đập dồn, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ.

“À.” Phó Cảnh Phi khẽ cười một tiếng, âm cuối cao lên, mang theo mùi phấn ý vị quyến rũ. “Lạp Lạp, em có biết là em đang làm gì hay không, hửm?”

Mộc Lạp Lạp không hiểu: “Cái gì?”

Bàn tay của Phó Cảnh Phi chậm rãi dòi đến cổ Mộc Lạp Lạp, anh nắm giữ chỗ trí mạng của cô, thậm chí chỉ cần hơi dùng sức một chút là tính mạng của cô sẽ chấm dứt trong lòng bàn tay của anh.

Nhưng Phó Cảnh Phi không nỡ làm như vậy, mặc dù anh rất muốn hoà tan người phụ nữ này vào trong máu thịt của mình, như vậy mới có thể ở cùng với cô thời thời khắc khắc...

Bên môi cong lên nụ cười, Phó Cảnh Phi trong vẻ mặt say mê của Mộc Lạp Lạp, nhẹ nhàng cắn lấy môi cô.

Giọng nói của anh khàn khàn, như là cảnh cáo, như là thờ dài bất đắc dĩ: “Em đang đùa với lửa, Mộc Lạp Lạp.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Một Mình

“Đùa đùa đùa cái gì?” Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên trở nên nói lắp, cô chợt cảm thấy rằng vẻ mặt của Phó Cảnh Phi lúc này hiện đầy nguy hiểm.

Phó Cảnh Phi nhướn mày, không định tiếp tục lý luận với cái người nhát gan luôn chìa móng vuốt trên chọc anh xong sau đó liền lập tức đem cả người giấu đi này nữa.

Vì vậy, anh trực tiếp sâu đậm hôn lên Mộc Lạp Lạp.

Nụ hôn này vừa triển miên lại nhiệt tình như lửa khiến cả người Mộc Lạp Lạp đều choáng váng, chẳng những cảm thấy không khí chung quanh đều lưu động, mà còn suýt chút nữa quên mất hít thở như thế nào.

Cả người cô dựa vào lồng ngực Phó Cảnh Phi, cảm thấy thân thể đều nóng lên.

Vì sao một nụ hôn của Phó Cảnh Phi lại có ma lực lớn như vậy? Cô đã suýt nữa điên mất...

“Phó Cảnh Phi! Chú!” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói của một người, khiến Mộc Lạp Lạp đang ở trong mây mù tỉnh táo lại. Cô mở to hai mắt, lập tức đẩy Phó Cảnh Phi ra.

Cô bị hôn đến mức hoàn toàn quên mất nơi này vẫn là sân sau của Phó gia cơ chứ! Nếu như bị ai thấy, đó là chuyện rất xấu hổ... Hơn nữa bây giờ chắc là đã bị người ta thấy được.

Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi cùng nhìn về chỗ tiếng nói phát ra, bốn ánh mắt đều dừng ở trên người Phó Ngộ.

Nhưng bản chất ánh mắt của hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau.

Của Mộc Lạp Lạp là mang theo chút xấu hổ cùng ngượng ngùng. Dù sao bị người khác đâm sầm vào chuyện hôn môi như thế này, cô là một người còn có lòng xấu hổ đương nhiên sẽ không dễ chịu.

Mà Phó Cảnh Phi... Ánh mắt sắc bén như chim ưng đâm thẳng vào người của Phó Ngộ, khiến anh ta cảm nhận được ớn lạnh da đầu tê dại.

Phó Ngộ ngây như phỗng đứng ở chỗ cách bọn họ mấy mét, mặt đầy hối hận.

Mặc dù là đến sân sau, nhưng vừa rồi anh ta thật nên gõ cửa trước rồi mới vào, bây giờ phá hư thời gian ngọt ngào của Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp có nghĩa là anh ta sắp tiêu đời rồi...

Bên môi Phó Cảnh Phi cong lên một nụ cười nhạt, ở trong mắt của Phó Ngộ là tràn đầy mùi vị khói lửa địa ngục, khiến anh ta rất muốn bỏ chạy, tiếp đó trương lai trong vòng một tháng không nên xuất hiện dưới mí mắt của Phó Cảnh Phi.

Nhưng mà anh ta đến cũng là vì có chính sự, không thể thuận theo mà chạy trốn được.

Cho nên Phó Ngộ chỉ có thể kiên trì nói: “Tôi không phải có ý quấy rối các người.”

“Thì ra là cậu còn biết.” Phó Cảnh Phi hừ lạnh một tiếng, trong mắt viết mấy chữ, rõ ràng là... ham muốn không được thỏa mãn.

Phó Ngộ gãi tay đầu hàng: “Ông cụ bảo tôi tới gọi chú.”

Biểu cảm trên mặt Phó Cảnh Phi phai đi, trầm giọng hỏi: “Làm gì?”

“Việc này tôi cũng không biết, ông cụ bảo tôi đến báo cho chú một tiếng, kêu chú đi thư phòng.”

Phó Cảnh Phi gật đầu: “Biết rồi, tôi đi bây giờ.”

Phó Ngộ do dự một chút, ánh mắt liếc về phía Mộc Lạp Lạp: “Ông cụ còn nói...”

Chân mày Phó Cảnh Phi xoắn lại: “Nói cái gì?”

“Đề Lạp Lạp đi trước, ông ấy có chuyện muốn nói cùng Lạp Lạp.” Sau khi Phó Ngộ nói xong, trong mắt hiện lên lo lắng. “Nếu như chú không muốn đề Mộc Lạp Lạp đi, tôi phải người đưa Lạp Lạp đi trước, mượn cớ lấp liếm cho qua.”

Đỏ ửng trên mặt Mộc Lạp Lạp theo tâm tình bình tĩnh mà dần tan biến đi, lý trí mất đi vì Phó Cảnh Phi cũng đều về lại trong đầu, cô hỏi: “Ông cụ muốn tìm một mình tôi nói chuyện?”

“Đúng vậy.” Phó Ngộ trả lời. “Nếu cô không muốn đi thì không cần đi.”

Mộc Lạp Lạp căng khoe miệng, lộ ra một nụ cười sáng lạn, quay đầu nhìn Phó Cảnh Phi.

“Anh nghĩ em có nên đi hay không?”

Về mặt Phó Cảnh Phi khó hiểu: “Tôi đi cùng em.”

Mộc Lạp Lạp kéo vạt áo Phó Cảnh Phi, khẽ nói: “Em biết anh đang lo lắng cái gì.”

Ông cụ Phó tìm một mình cô nói chuyện khẳng định không phải là cửa ải dễ qua. Nếu chỗ nào xảy ra bất trắc, đối với Phó Cảnh Phi mà nói đều là không thể chịu đựng được.

Anh quan tâm cô, cho nên sẽ không yên lòng.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng biết, nếu ngay cả một mình gặp mặt ông cụ mà cũng không dám, cô còn có tư cách gì đứng ở Phó gia?

Phó gia cũng sẽ không cần một người nhát gan sợ sệt như cô.

Ít nhất nếu muốn có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, cô phải làm ra chút chuyện gì có tính thực chất để người nhà họ Phó đều thấy cô, Mộc Lạp Lạp, cũng không phải là Mộc Lạp Lạp mà bọn họ coi là đồ bỏ đi kia.

Cô của bây giờ có thể có tư cách theo cùng Phó Cảnh Phi, làm vị hôn thê của Phó Cảnh Phi.

Mộc Lạp Lạp thề, mục tiêu sau này của cô còn nhiều hơn, khiến cho người ở thành phố Long đều công nhận thân phận của cô.

“Nếu ông cụ muốn gặp em, em phải đi. Phó Cảnh Phi, anh yên tâm đi, em không sao đâu, ông cụ sẽ không ở ngay trước mặt anh gây bất lợi cho em” Mộc Lạp Lạp giống như làm nũng nhìn Phó Cảnh Phi.

Về mặt Phó Cảnh Phi âm trầm, cả nửa ngày mới gật đầu dưới sự khẩn cầu của Mộc Lạp Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Chân Thật

Mộc Lạp Lạp nắm tay Phó Cảnh Phi lay vài cái: “Vậy chúng ta lên bây giờ đi, nếu không thì phải đợi lát nữa mới được ăn cơm tối.”

Hai người cùng nhau đi vào nhà, Phó Ngộ đằng hoàng theo sau lưng bọn họ.

Thật ra anh ta vốn còn muốn tiến tới nói vài câu cùng Mộc Lạp Lạp, nhưng bầu không khí giữa hai người đó rõ ràng là không dung anh ta.

Trong phòng khách rất nhiều người ngồi, khi bọn họ nhìn thấy Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi lại xuất hiện cùng lúc lần nữa thì biểu cảm trên mặt đều rất đặc sắc, có thể xuất bản một quyển sách.

Lên lầu, đi tới bên ngoài thư phòng.

Trước khi Mộc Lạp Lạp một mình đi nói chuyện cùng ông cụ Phó, Phó Cảnh Phi ôm mặt cô căn dặn: “Cẩn thận một chút nhé, gặp phải chuyện gì không thể giải quyết thì lập tức đi ra, tôi chờ em ở cửa, biết không?”

Mộc Lạp Lạp không để ý nhưn mày: “Chỉ đi nói chuyện phiếm với ông cụ mà thôi, không sao đâu.”

“Em đó.” Phó Cảnh Phi xoa xoa tóc cô. “Đi vào đi.”

Mộc Lạp Lạp biết Phó Cảnh Phi lo lắng cho mình, nhưng đã phải vào thì do dự lùi bước không hay.

Hy vọng ông cụ cho dù không hài lòng cô nhưng cũng sẽ không thái quá. Nếu không cô thật sự không chắc Phó Cảnh Phi sẽ nạt lạnh đi vào, trực tiếp lôi cô rời khỏi nơi này, ngay cả cơm tối cũng không ăn hay không.

Suy cho cùng với Phó Cảnh Phi hi vọng không chừng, tính tình thất thường kia, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mộc Lạp Lạp khe khẽ gõ cửa, chờ sau khi nghe được bên trong truyền đến tiếng của ông cụ thì mới mở cửa đi vào.

Trang trí trong thư phòng của ông cụ cũng rất cổ điển, mang hơi thở xưa cũ, bên trong mỗi một trang trí đều tiềm ẩn văn hoá.

Mà khiến Mộc Lạp Lạp kinh ngạc là giá sách bằng gỗ từ đàn trong thư phòng. Trên giá sách dọc theo suốt hai vách tường lớn bày đầy những bộ sưu tập sách quý, Mộc Lạp Lạp chỉ tùy tỷ quét mắt qua đều thấy được rất nhiều tác phẩm kinh điển.

Những bộ sách này ông cụ đều đã xem qua, cũng có thể được coi là một đại gia.

Ông cụ Phó ngồi bên cửa sổ, bên cạnh để một chén trà tử sa, trong chén đang chậm chậm bốc hơi nóng.

“Ngồi đi.” Ông cụ chỉ tay vào chỗ đối diện ông.

Mộc Lạp Lạp đi tới, gật đầu: “Ông nội.”

Chờ đến khi cô ngồi xuống, đôi mắt sắc bén giời giang của ông cụ nhìn cô, trực tiếp đi vào vấn đề, vẻ thẳng thắn bộc trực của quân nhân hiện ra hoàn toàn: “Cô định ở cùng một chỗ với Cảnh Phi?”

Thật ra cô không ngờ vừa tới ông cụ liền hỏi vấn đề này, khiến Mộc Lạp Lạp sững sốt một chút.

Cô còn tưởng rằng ông cụ Phó ban đầu sẽ như trong phim truyền hình, quảng ra mười tám triệu, sau đó nói một câu: Cô muốn bao nhiêu tiền mới rời khỏi cháu của tôi...

Nhưng nếu ông cụ phát triển theo tính tiết kiệm sáo cũ của vở kịch thì cũng không có khả năng lắm, dù sao ông ấy cũng là người có danh vọng số một ở thành phố Long này, sẽ không khuôn sáo cũ như vậy.

Tuy nhiên câu hỏi của ông cụ vẫn thật hơi làm khó Mộc Lạp Lạp một chút, dò hỏi cô định làm gì ư?

Bây giờ cô là vị hôn thê của Phó Cảnh Phi, vậy có nghĩa là tương lai sẽ trở thành vợ của anh.

Mộc Lạp Lạp biết đời này mình và Phó Cảnh Phi sẽ ràng buộc với nhau, trừ khi... trừ khi ngày nào đó Phó Cảnh Phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó nói không muốn gặp cô nữa, không thì cô sẽ ở cùng một chỗ với anh.

Không riêng gì vì muốn báo đáp mọi ân tình anh đối với cô ở kiếp trước, cũng coi như vì một chút yêu thích ấy ở trong lòng mình xưa kia cùng với nhiệt tình hiện tại đẩy lên một lần nữa.

Hồi trước Mộc Lạp Lạp chưa từng yêu đương, cho nên không biết rõ cảm giác yêu thích một người là như thế nào, thế nhưng bây giờ cô biết, rất hưởng thụ cảm giác sống chung một chỗ với Phó Cảnh Phi.

Cho nên... Trên thực tế cô đã chuẩn bị tốt, tương lai sẽ tiếp tục ở chung một chỗ với Phó Cảnh Phi.

Hơn nữa, nếu bây giờ bảo cô buông tay nhường Phó Cảnh Phi cho người khác, cô sẽ không vui...

“Hôm nay cháu và Phó Cảnh Phi cùng đến đây, trên thực tế đã cho ông câu trả lời.” Mộc Lạp Lạp thành khẩn trả lời. “Tuy rằng quyết định đến Phó gia là một việc rất khó khăn, nói cho cùng về những lời đồn đãi kia của cháu chắc hẳn ông cũng biết rồi.”

“Xem ra cô biết tôi muốn nói cái gì.” Ông cụ nhấp một ngụm trà, vẻ mặt bình tĩnh hỏi. “Về những chuyện kia của cô, cô có tính cho ra một lời giải thích hay không?”

Mộc Lạp Lạp không mấy nhìn ra dụng ý câu hỏi này của ông cụ, bởi vì ông cụ nhìn có vẻ không giống như muốn gây sự với cô, mà là đang khơi thông cùng cô.

“Về quá khứ của cháu, đó là một chuyện rất khó giải thích, bây giờ cháu cũng không cách nào nói rõ nguyên nhân trong đó với ông. Những lời đồn

không tốt về cháu kia, thậm chí cháu còn bị đuổi ra khỏi Mộc gia, những điều này đều đang chứng tỏ cháu là một người không xứng với Phó Cảnh Phi.” Mộc Lạp Lạp nghĩ tới đây, lộ ra một nụ cười nhạt. “Thế nhưng cháu mà ông thấy bây giờ mới là cháu chân thật nhất, còn có giống như ông nghe nói hay không, ông cảm thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Cho Cô Chạy Trốn

Mộc Lạp Lạp lạnh trí ném câu hỏi trở lại cho ông cụ. Nếu cô không nghĩ ra ý tứ câu hỏi này của ông cụ, vậy thì xem ông cụ sẽ nói cái gì cho phải.

Nếu như ông cụ thật sự nói bởi vì quá khứ không tốt của cô mà phản đối cô và Phó Cảnh Phi ở chung với nhau, cô ngược lại có thể dựa vào biểu hiện tốt về sau để giải quyết vấn đề này.

Nhưng nếu ông cụ căn bản chỉ lấy cớ, hoàn toàn không muốn Phó Cảnh Phi và cô ở cùng một chỗ, như vậy đối với Mộc Lạp Lạp mà nói có lẽ là càng khiêu chiến nghiêm trọng hơn nữa.

Dù sao muốn đứng bên cạnh Phó Cảnh Phi, nói như thế nào đi nữa trước hết cũng phải được sự đồng ý của ông cụ, nếu không thì danh không chánh ngôn không thuận, đặc biệt là ở trong gia tộc quyền thế khổng lồ như Phó gia.

Cho dù cô không quan trọng, nhưng đối với thân phận của Phó Cảnh Phi mà nói, vẫn cần ông cụ ủng hộ.

Nếu bởi vì cô mà cuối cùng khiến Phó Cảnh Phi vứt bỏ tư cách người thừa kế, như vậy cô sẽ chán ghét bản thân.

Dù sao đi nữa, Mộc Lạp Lạp đoán rằng hôn ước trước kia của cô và Phó Cảnh Phi đối với ông cụ mà nói khẳng định không có bất kỳ hiệu lực gì. Nếu như ông ấy muốn tìm một vị hôn thê gia thế nhân phẩm càng xứng đôi với Phó Cảnh Phi hơn... Cô là người thứ nhất không đồng ý!

“Cái con bé này... Đây là lần đầu tiên tôi gặp cô.” Ông cụ mang ý tứ không rõ nhìn Mộc Lạp Lạp. “Cô nói tôi nên thấy cô thế nào?”

Thấy thế nào ư? Trong mắt đại đa số người, cô chính là Mộc Lạp Lạp lòng dạ độc ác, ghen tị, kiêu căng vô lễ kia.

Những cái mác này nói không chừng đã trở thành ấn tượng đầu tiên lúc người khác gặp cô, đồng thời sẽ không tin rằng cô thật ra là người tốt.

Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên nghĩ đến Lương Triều Vĩ nói trong Vô gian đạo* “Tôi muốn làm người tốt” thì cảm thấy bất đắc dĩ. Cô của bây giờ đã thay đổi, hơn nữa ngay cả quá khứ cũng không có hư hỏng nhiều như vậy, thế nhưng không ai chịu tin, cũng không ai muốn thấy cô làm người tốt.

(*Phim Vô gian đạo)

Thật ra cô trong quá khứ có bao nhiêu hư hỏng chứ, chẳng phải thái độ đối với Mộc Diệp hơi xấu một chút, làm một số chuyện trả thù Mộc Diệp thôi sao.

Những người đó nhận định cô là người xấu, cũng chưa từng thấy tận mắt, rõ ràng đều là một ít chuyện nhỏ, đến chỗ bọn họ lại biến thành tội ác tày trời.

Mộc Lạp Lạp bây giờ đã biết rõ lòng người hiểm ác đáng sợ, sau khi nhìn thấu thì ngược lại càng thêm phóng khoáng. Mặc cho bọn họ bây giờ thấy thế nào, đến thời điểm nhất định thì bọn họ cuối cùng sẽ biết suy nghĩ của bọn họ ngu xuẩn cỡ nào.

Tuy nhiên bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng không có thời gian suy nghĩ cái khác, chuyện quan trọng trước mắt nhất là làm sao ứng phó với ông cụ Phó.

“Ông nội, ông muốn thấy cháu như thế nào, ông thấy cháu ra sao, nhưng mặc kệ ông thấy thế nào, cháu đều là cháu ở trước mặt ông, sẽ không thay đổi gì cả.”

Đây là Mộc Lạp Lạp đang nói cho ông cụ: cô từ lâu đã không phải là cái Mộc Lạp Lạp bị người phi nhố kia, và cái nhìn của những người đó đều là sai lầm.

Về phần ông cụ sẽ tin cô hay không, cô không cách nào quyết định.

“Cô thật là miệng mồm lạnh lợi.” Ông cụ đặt chén trà xuống, các loại cảm xúc trong mắt sâu kín đan xen, trong nháy mắt hoá thành vô hình, giọng của ông ta uy nghiêm. “Thế nhưng tôi phải nhắc nhở cô một câu, muốn đứng bên cạnh Cảnh Phi không phải là một chuyện dễ dàng.”

“Cháu biết.” Mộc Lạp Lạp nhếch môi không quan tâm.

“Cô biết, vậy hôm nay cô không nên tới đây.” Ông cụ bỗng chuyển hướng, đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, sau khi thăm dò nhau cuối cùng cũng đi vào chính đề.

“Nhưng bây giờ cháu đã ngồi đối diện với ông, cũng không có cơ hội hối hận đúng không?” Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai. “Năm ấy ở trong tiệc sinh nhật của cháu, là... Cảnh Phi trêu chọc cháu trước, là anh ấy nói ra muốn khôi phục hôn ước giữa chúng cháu. Nếu như vậy, cháu đương nhiên không thể mất bình tĩnh.”

Câu nói này của Mộc Lạp Lạp trên thực tế cũng là đang nhắc nhở ông cụ, ông ta chỉ hỏi cô có thể đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi hay không, nhưng lại quên trước đây người không nên lôi kéo Mộc Lạp Lạp vừa khéo là Phó Cảnh Phi.

Cho dù Mộc Lạp Lạp muốn rời đi cũng phải xem Phó Cảnh Phi có cho cô cơ hội hay không.

Ông cụ thối râu mép trừng mắt: “Trước đây sao tôi không biết tình cảm của cô và Cảnh Phi tốt như vậy... Tôi cho cô một cơ hội, nếu Cảnh Phi đơn phương khôi phục hôn ước, vậy tôi cho cô một cơ hội, tôi phái người đưa cô đi, rời khỏi thành phố Long, khiến nó không tìm được cô. Chẳng phải cô luôn muốn rời khỏi, muốn tự do sao?”

“Nghe như rất hấp dẫn.” Mộc Lạp Lạp bĩu môi.

Ông cụ đã định liệu trước, mỉm cười: “Chờ qua vài năm rồi cô trở về, tôi liền đưa cô về Mộc gia, Mộc Chính Thịnh không dám không nể mặt tôi.”

Đây coi như là cái gì?

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Hiểu Lâm Quá Độ

Kiếp trước, cô đã nghĩ hết cách để trở lại Mộc gia, nhưng cuối cùng cũng không thành công.

Mà bây giờ, ông cụ Phó lại nói có thể khiến cho cô trở lại, cái giá duy nhất chính là rời khỏi Phó Cảnh Phi.

Có vẻ như ông cụ đã điều tra thật tốt về cô.

Cô muốn rời khỏi Phó Cảnh Phi, sau đó trở lại Mộc gia, việc này chỉ có người trong biệt thự mới biết được. Lúc trước bọn họ đều thấy cô cãi vã với Phó Cảnh Phi như thế nào, xem ra là có người đem những chuyện đã xảy ra nói cho ông cụ biết.

Nếu không ông cụ sẽ không đưa ra điều kiện hấp dẫn như vậy.

Nhưng mà chẳng lẽ ông cụ không biết, điều kiện hấp dẫn này của ông đã nói ra rất không phải lúc?

Nếu là Mộc Lạp Lạp của kiếp trước, đương nhiên sẽ cho rằng điều kiện này hết sức hấp dẫn, có thể rời khỏi Phó Cảnh Phi, lại còn có thể quang minh chính đại trở về Mộc gia, tiếp tục làm thiên kim tiểu thư của cô.

Một công đôi việc.

Tiếc là, người hôm nay ngồi ở trước mặt ông cụ tuy rằng vẫn là Mộc Lạp Lạp, nhưng đã sớm không phải là Mộc Lạp Lạp mà bọn họ tưởng kia.

“Cháu đoán, chắc là chú Phó đã nói cho ông đi. Trước đây cháu luôn âm ỉ muốn rời khỏi Phó Cảnh Phi, gần như là điên cuồng muốn chạy trốn, nhưng mỗi lần đều bị người của Cảnh Phi bắt trở về.” Bất tri bất giác, xưng hô của Mộc Lạp Lạp đã đổi thành Cảnh Phi, ngay cả bản thân cô cũng không có chú ý tới.

“Là ông ta nói cho tôi biết.” Ông cụ không hề giấu diếm “Cô đã muốn chạy trốn như vậy, tôi vừa khéo có thể cho cô một cơ hội như thế.”

Mộc Lạp Lạp nở nụ cười: “Ông nghĩ ông nắm chắc giấu cháu đi, hoàn toàn không bị Cảnh Phi phát hiện một chút tung tích sao?”

“Tôi tốt xấu gì cũng đã sống lâu hơn nó vài thập niên, muốn giấu một mình cô còn không dễ dàng sao?” Ông cụ hừ lạnh một tiếng, giống như khinh thường.

Mộc Lạp Lạp lắc đầu: “Vậy ông đã xem thường người cháu này của ông rồi. Với bản lĩnh của anh ấy, mặc kệ ông đem cháu giấu đến chỗ nào, anh ấy đều có thể tìm được cháu, hơn nữa cho dù tìm không được, anh ấy cũng sẽ tiếp tục tìm. Nhất là ông nói để cháu qua vài năm rồi trở về thì càng không thể, nếu cháu đi thì vĩnh viễn còn lâu không thể trở về, nếu không thì sẽ bị Cảnh Phi tìm được. Ông hiểu rõ cháu trai của ông nhất, ông nghĩ cháu còn có đường sống sao?”

Lời cô nói đều là thật, không phải uy hiếp ông cụ.

Không nói tới Phó Cảnh Phi thủ đoạn thông thiên, nếu Mộc Lạp Lạp thật sự dám chạy, lại bị anh bắt trở về... Hậu quả đó, tuy Mộc Lạp Lạp biết Phó Cảnh Phi sẽ không thật sự làm ra chuyện gì đối với cô, nhưng ít ra cũng sẽ không để cho cô sống dễ chịu.

“Việc này cô yên tâm, chỉ cần cô đồng ý là tôi có cách để Cảnh Phi tìm không được cô.” Giọng của ông cụ nói rất chắc chắn.

Mộc Lạp Lạp nhướn mày cười nhạt, vẫn lắc đầu: “Thế nhưng ông nội Phó, ông không phát hiện ông đã quên vấn đề lớn nhất rồi ư?”

Ông cụ nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Cái gì?”

“Cho dù ông thật sự có cách để cháu rời khỏi, cũng có thể bảo đảm cháu không bị Cảnh Phi tìm được, vài năm sau lại để cháu quay về thành phố Long, thế nhưng cho dù những điều này đều có thể thực hiện, cũng không có nghĩa là... cháu sẽ chọn rời khỏi nơi này.”

“Chẳng phải cô rất muốn rời khỏi!”

“Vâng, cháu muốn rời khỏi.” Mộc Lạp Lạp nói. “Cháu muốn tránh xa Phó Cảnh Phi, tốt nhất là vĩnh viễn không phải nhìn thấy anh ấy, đời này cũng không muốn dính líu với anh ấy...”

“Àm...!” Câu kể tiếp Mộc Lạp Lạp còn chưa kịp nói xong, bởi vì cửa thư phòng đã bị mạnh mẽ phá ra, bụi cuốn lên một mảnh.

Mộc Lạp Lạp quay đầu, giật mình thấy Phó Cảnh Phi đang đứng ở cửa, dáng người cao ngất sừng sững, vẻ mặt ngưng trọng nghiêm nghị, ánh mắt lạnh như băng.

Phó Cảnh Phi gần như nghiêng răng, nói từng chữ một: “Mộc Lạp Lạp, em mới vừa nói cái gì?”

Mộc Lạp Lạp đã lâu không nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Phó Cảnh Phi. Vẻ mặt của anh hung ác giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô, chân mày sắc bén hiện đầy vẻ tàn nhẫn, giống như là Diêm Vương La Sát.

Nhưng Mộc Lạp Lạp lại chú ý tới ẩn giấu dưới sự lạnh như băng của anh, trong mắt có vô lực cùng hoảng loạn sâu đậm. Cảm xúc như thế này không nên xuất hiện ở trên người Phó Cảnh Phi, giống như kiếp trước sau khi cô chết, linh hồn thấy được Phó Cảnh Phi chạy ào vào đám cháy, cái Phó Cảnh Phi tuyệt vọng kia.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp chợt quặn đau từng trận.

Cô biết Phó Cảnh Phi hiểu lầm, người này sao lại không nghe cô nói cho xong!

Mộc Lạp Lạp vô hình tự trách, vội đứng lên định giải thích.

Phó Cảnh Phi ngắm nhìn cô, mặt anh âm trầm đen thui, đau đớn trong mắt như là hồng thủy tàn phá gào thét, nhưng không chỉ đáy lòng của anh điên cuồng, mà còn khiến Mộc Lạp Lạp khó chịu ghê gớm.

“Cho nên tới bây giờ em vẫn muốn rời khỏi?” Giọng của Phó Cảnh Phi khẽ run rẩy.

Mộc Lạp Lạp nhìn không được hung hăng trừng ông cụ Phó một cái. Khi không ông hỏi cô vấn đề này làm gì! Xem đi, bây giờ khiến Phó Cảnh Phi hiểu lầm rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Lời Trong Lòng

Mộc Lạp Lạp chợt nghĩ, lời vừa rồi của ông cụ không phải là đang cố ý thử cô chứ? Nếu không vừa mới nói đến chỗ dễ khiến bị hiểu lầm thì Phó Cảnh Phi liền đi vào?

Hơn nữa lại ngưng ở lúc khiến người ta hiểu lầm.

Trong lòng thở dài bất đắc dĩ, nếu thật là vậy, coi như cô đã mắc bẫy ông cụ.

Sau khi đôi mắt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi trông thấy Mộc Lạp Lạp thất thần thì nhiệt độ tiếp tục giảm xuống. Dù sao trong mắt anh lúc này biểu hiện

của Mộc Lạp Lạp giống như là xấu hổ sau khi bị phát hiện bí mật.

Tiếng giẫm chân nặng nề trên sàn nhà bằng gỗ lim, Phó Cảnh Phi đến gần Mộc Lạp Lạp, toàn thân đều bao bọc khí lạnh khiến cho lòng người thấy sợ hãi.

Cũng may Mộc Lạp Lạp biết câu nói vừa rồi của mình đã bị Phó Cảnh Phi hiểu lầm, cho nên cô bình thản không cảm thấy sợ.

Mà ông cụ Phó thì lặng im nhìn bọn họ, vẻ mặt tự tin như đã định liệu trước nắm chắc tất cả.

Đương nhiên là ông ta vui lòng nhìn thấy hình ảnh như vậy, tốt nhất là khiến Phó Cảnh Phi triệt để tỉnh ngộ, sau đó tách ra với Mộc Lạp Lạp, tiết kiệm cho ông ta rất nhiều phiền phức.

Trong ánh mắt đầy tức giận của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp xoay người nhìn ông cụ, nói ra lời vừa rồi còn chưa kịp nói hết: “Ông nội, lời vừa rồi cháu vẫn chưa nói hết, ông có muốn nghe cháu nói tiếp không ạ?”

Đáy mắt Phó Cảnh Phi có hoảng loạn thoáng qua, anh lập tức nắm lấy cổ tay của Mộc Lạp Lạp: “Em còn muốn nói điều gì?”

Trời mới biết anh có bao nhiêu thấp thòm, nếu Mộc Lạp Lạp dám đồng ý ông cụ rời đi, anh nhất định lập tức tóm cô lại rồi làm một cái lồng sắt nhốt cô vô, để cho cô tuyệt đối không có bất kỳ cơ hội nào chạy trốn! Cho dù cuối cùng dẫn đến cô hận anh, anh cũng sẽ không thả cô ra!

Mộc Lạp Lạp nhìn sắc mặt Phó Cảnh Phi xám ngoét, trong lòng quặn đau.

Ông cụ cười châm biếm: “Thế nào, định đồng ý với tôi?”

Xem ra ánh mắt đứa cháu này của ông không được tốt lắm, coi trọng một người không có cốt khí.

Đã thế, nếu Mộc Lạp Lạp quả thật không đủ tư cách làm vợ của Phó Cảnh Phi, vậy ông càng phải chia rẽ hai người bọn họ.

Cho dù sẽ bị đứa cháu nội mà ông yêu thương nhất ghi hận nhưng có gì đáng ngại.

Mộc Lạp Lạp cũng không quan tâm ông cụ khinh thường, cô không lãng phí thời gian nữa, nói thẳng: “Ý cháu vừa rồi là nói cháu của trước kia, khi đó cháu đúng là nghĩ mọi cách rời khỏi Cảnh Phi, nhưng đó là quá khứ. Tiếc rằng hôm nay ông hỏi chính là cháu của bây giờ, cho nên câu trả lời của cháu cho ông là cháu sẽ không rời khỏi Cảnh Phi, trừ khi anh ấy không muốn ở cùng với cháu, bằng không cháu cũng sẽ không rời khỏi anh ấy.”

Trên mặt Phó Cảnh Phi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mộc Lạp Lạp tiếp tục nói: “Hơn nữa, lúc cháu đồng ý với Cảnh Phi cùng nhau về Phó gia thì đã biểu đạt thái độ của cháu, cháu sẽ không rời khỏi anh ấy. Tuy rằng điều kiện ông nội cho cháu rất hấp dẫn, nhưng cháu bị đuổi ra khỏi Mộc gia cũng không đơn giản như người ngoài thấy vậy. Cháu sẽ dùng cách thức của mình để trở về. Ông nội, ông cũng không cần thử cháu như vừa rồi nữa, bởi vì mặc kệ ông cho ra điều kiện hấp dẫn như thế nào, câu trả lời cháu cho ông đều chỉ có một, cháu sẽ không rời khỏi Cảnh Phi.”

Ông cụ ngồi thẳng người lại, thổi phèo râu mép một cái: “Tôi ngược lại đã coi thường cô.”

Ông ấy đúng là nghi ngờ đứa cháu nội này sẽ lo lắng Mộc Lạp Lạp một mình đến gặp mặt ông, nên mới cố ý thử, muốn làm cho quan hệ của hai người bọn họ này sinh hiềm khích.

Mộc Lạp Lạp lại nhìn ra, rốt cuộc ngoài dự tính của ông ta, cũng khiến cái nhìn của ông ta đối với Mộc Lạp Lạp sinh ra một chút thay đổi.

Ông là một nắm xương già, tuy rằng ở trong mắt người ngoài là một nhân vật của Phó gia khiến người ta sợ hãi nhất, nhưng ông cũng không phải là người cứng đầu đần độn gì. Chỉ cần có thể là người có tư cách đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, những thanh danh quá khứ kia lại có gì quan trọng, người nhà họ Phó ông cưới vợ bao giờ cần phải nhìn những thứ này?

Chẳng qua có một ít đáng về bề ngoài phải làm, phải diễn trò, nhất định phải diễn cho một số người xem. . .

Mộc Lạp Lạp không biết trong đầu ông cụ rốt cuộc suy nghĩ cái gì, cho nên cũng không biết biến hoá trong lòng ông cụ.

Lời nên nói đã nói xong, cô quay đầu nhìn Phó Cảnh Phi, kéo kéo vạt áo của anh: “Cho nên mới nói nghe người ta nói phải nghe cho xong mới được chứ, không biết anh vội vã đi vào như thế là đang gấp gáp cái gì.”

Về mặt Phó Cảnh Phi biến ảo khó lường, cuối cùng là phát ra một tiếng thở dài, sau đó liền kéo Mộc Lạp Lạp vào trong lòng, ôm cô thật chặt, giống như là muốn nhào nặn cô vào trong xương thịt của mình.

Mộc Lạp Lạp tựa vào vai Phó Cảnh Phi, quặn đau trong lòng cuối cùng cũng tan biến.

Bản thân cô không ngờ rằng bởi vì về mặt thay đổi vừa rồi của Phó Cảnh Phi mà cô lại sinh ra chấn động lớn như vậy ở trong lòng.

Phó Cảnh Phi nhếch miệng lên, nhẹ giọng nói: “Tôi nhớ kỹ những lời chính miệng em nói ra vừa rồi.”

Ngụ ý, nếu sau này cô dám đổi ý, nhất định sẽ kết cục thê thảm.

Mộc Lạp Lạp gật gật đầu: “Biết rồi.”

“Khụ!” Ông cụ vuốt vuốt râu mép của mình, ho nhẹ một tiếng dẫn tới sự chú ý.

Phó Cảnh Phi xoay vai Mộc Lạp Lạp lại ôm, mắt lạnh lẽo đối diện với ông cụ: “Ông nội.”

Tuy rằng giọng của anh bình thản, nhưng có một tia oán giận.

Ông cụ hừ lạnh một tiếng: “Cháu thế mà trách ông nội. Chẳng phải ông đây là đang suy nghĩ cho cháu sao!”

Suy nghĩ cái gì! Trong lòng Mộc Lạp Lạp phi nhỏ, ông cụ, ông rõ ràng là cố ý phá hoại đó được không!

Phó Cảnh Phi nói: “Ông nội, ông không cần phí tâm, đời này cháu cũng chỉ có một vị hôn thê là Lạp Lạp.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Địa Vị

Sự thăng trầm của Phó Cảnh Phi luôn khiến Mộc Lạp Lạp nhìn không được đỏ mặt, sờ sờ mũi che giấu một tia rung động trong nội tâm.

Ông cụ đứng lên, đi tới bên cửa sổ. Tóc của ông đã bạc trắng hoàn toàn, nhưng lưng vẫn thẳng tắp, nhìn không ra bất kỳ sự già yếu nào.

Ông nói: “Cháu nghĩ rằng ông quan tâm những điều này?”

Lời này của ông cụ là có ý gì? Ông ta không quan tâm cái gì, không quan tâm thân phận của cô hay là không quan tâm Phó Cảnh Phi cưới ai? Là người nắm quyền tuyệt đối của Phó gia, sao ông ta có thể thật sự không quan tâm những thứ này?

Mộc Lạp Lạp nhìn không được nghiêng đầu quan sát phản ứng của Phó Cảnh Phi. Anh vẫn rất bình tĩnh, nhìn không ra bất cứ thay đổi cảm xúc gì.

Dường như ngoại trừ chuyện có liên quan đến cô, không thì Phó Cảnh Phi mãi mãi cũng bình tĩnh như vậy.

Nghĩ tới đây, Mộc Lạp Lạp lại nhìn không được than thở những hành vi trong quá khứ của mình, thật sự là cặn bã, khiến Phó Cảnh Phi hao tâm vì mình không ít.

“Cháu sẽ không để cho bọn họ như nguyện, bọn họ muốn thấy đều sẽ thấy được, chỉ cần xem.”

Ông cụ gật đầu: “Trò nên làm cứ làm cho đủ.”

Giọng của Phó Cảnh Phi bình thản: “Ý của ông cháu hiểu, ông yên tâm, cháu có thể giải quyết tốt đẹp.”

“Biết rồi, cháu đều đã quyết định, vậy tùy cháu đi.” Ông cụ bỗng đổi giọng.

“Dạ.”

Ông cụ xoay người lại, phất phất tay: “Đi đi, xuống lầu ăn trước, sau đó bảo quản gia phái người đến sửa lại cửa. Thật sự không biết cháu học bản lĩnh từ đâu, biết cái cửa này ông đã dùng vật liệu gì không, sao cháu lại phá vỡ?”

Phó Cảnh Phi lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Cháu đã tìm được một khối gỗ tốt ở bên Vân Nam, bảo đảm dùng tốt hơn so với cái bây giờ của ông.”

Ông cụ hừ một tiếng: “Vậy còn tạm được.”

Lúc này ông cụ không có áp lực uy nghiêm khiến người ta run sợ, chỉ như là một bề trên thông thường.

Để ông cụ Phó dẫn đầu đi xuống lầu, Mộc Lạp Lạp ở phía sau dùng môi ngữ hỏi: “Bây giờ là tình huống gì?”

Phó Cảnh Phi nhéo nhéo vai cô: “Buổi tối giải thích cho em.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu: “Được.”

Cô đoán rằng vừa rồi Phó Cảnh Phi và ông cụ nói chuyện, chắc chắn có không ít thâm ý.

Tuy bọn họ chỉ nói mấy câu, nhưng ý tứ ẩn chứa trong đó rất đáng cho Mộc Lạp Lạp suy nghĩ.

Cô luôn cảm thấy lời vừa rồi của ông cụ như có ý riêng.

Những lời trước đó ông cụ nói với cô dường như chỉ là thử lòng, hơn nữa câu nói vừa rồi kia “Cháu nghĩ rằng ông quan tâm những điều này?” đã khiến Mộc Lạp Lạp không thể không suy nghĩ nhiều.

Xem ra ông cụ đối với cô cũng không giống như là không hài lòng?

Tuy rằng dựa theo trạng thái của bọn họ mà nói, đều chắc là coi thường cô, nhưng ông cụ Phó tốt xấu gì cũng là một người đứng đầu Phó gia, là nhân vật lợi hại ra sao, đương nhiên không thể đối đãi cô như người bình thường.

Đi xuống lầu, tất cả nhân vật trực hệ của Phó gia đã đến đông đủ. Phó gia có phòng ăn chuyên biệt, ngồi mấy chục người hoàn toàn không thành vấn đề.

Ánh đèn sáng tỏ, bộ đồ ăn tinh xảo, người giúp việc xếp thành đội hình đứng ở bên cạnh phục vụ. Cảnh tượng hoa lệ như thế này thật đúng là không thường thấy mấy.

Tuy rằng trong những yến tiệc hoa lệ này hờ một tí là trên trăm người, nhưng ở đây lại toàn là nhân vật trọng yếu của Phó gia, hơn nữa đều có nguồn gốc Phó gia, cho dù không là họ Phó nhưng cũng là nửa người nhà họ Phó.

Mộc Lạp Lạp cảm khái, không hổ là gia tộc thịnh vượng nhất của thành phố Long, chỉ số lượng thành viên cũng đã đủ khổng lồ.

Ông cụ đi tuốt ở đằng trước, khi một số người thấy Mộc Lạp Lạp theo Phó Cảnh Phi đi ở phía sau thì biểu cảm trên mặt đều hết sức đặc sắc khác nhau.

Tiếng động vừa rồi ở trên lầu cũng đã truyền khắp, chẳng qua là không ai biết Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp ở trong thư phòng rốt cuộc đã cùng ông cụ nói những gì.

Mà Mộc Lạp Lạp liên tưởng đến đối thoại vừa rồi của ông cụ và Phó Cảnh Phi, liền trực giác đặt sự chú ý của mình vào người nào đó đang ngồi trên bàn ăn.

Chị ba cùng anh hai của Phó Cảnh Phi.

Anh hai tên là Phó Cảnh Vi, ông ta cũng có vẻ như một người đàn ông trung niên nho nhã, có khuôn mặt tuấn tú như người nhà họ Phó, cho dù tuổi gần bốn mươi nhưng vẫn rất có khí chất.

Ông ta và chị ba của Phó Cảnh Phi ngồi chung một chỗ, mà vừa rồi khi anh cả của Phó Cảnh Phi chào hỏi cùng Mộc Lạp Lạp thì ông ta chỉ lạnh nhạt đứng ở một bên, cùng Phó Cảnh Nhu trao đổi ánh mắt.

Mộc Lạp Lạp cũng không biết vì sao, theo bản năng đã đặt lực chú ý ở trên người bọn họ, luôn cảm thấy hai người kia trên mức độ nào đó, đứng chung với nhau thật giống như có liên minh gì đó.

Hơn nữa, bởi vì bọn họ đều có thái độ thù địch đối với mình, Mộc Lạp Lạp phải càng đề ý đến bọn họ.

Về mặt khác, dù sao Mộc Lạp Lạp cũng không quen với bọn họ, ngoài Phó Ngộ và Hứa An Chi ra, Mộc Lạp Lạp cũng không thể xác định được những người nhà họ Phó khác giữ thái độ như thế nào đối với cô.

Quét mắt nhìn xuống dưới, Mộc Lạp Lạp đã sơ bộ nhìn ra thứ bậc thành viên của nội bộ Phó gia. Trực hệ thân nhất đều ngồi trong một bàn, nơi đó còn giữ lại chỗ cho ông cụ.

Sau đó lần lượt sắp xếp bàn ăn, cũng cho thấy vị trí của những người này ở nội bộ Phó gia.

Lơ đãng, Mộc Lạp Lạp cùng với cái vị nữ nhân Ngừ Đồng ngồi bên cạnh Phó Cảnh Nhu nhìn nhau một cái.

Sao, cô nàng Ngừ Đồng thật đúng là người của Phó gia, còn có địa vị cao như thế, có thể ngồi ở vị trí trung tâm?

Vừa rồi đã quên hỏi Phó Cảnh Phi rốt cuộc cô ta là thân phận gì, khiến Mộc Lạp Lạp thật sự rất tò mò.

Trong lúc miên man suy nghĩ, ông cụ đi tới bàn ăn ngồi xuống. Vị trí của ông ở trung tâm nhất, cũng tượng trưng quyền lực chính của ông ở trước mặt Phó gia.

Ông cụ Phó vào chỗ, tiếp đó tiếng nói hùng hậu vang lên trong phòng ăn: “Cảnh Phi, đến ngồi bên cạnh ông... Mộc Lạp Lạp, cô cũng cùng nhau đi.”

Chương 137: Chỗ Ngồi

Mộc Lạp Lạp không ngờ rằng ông cụ sẽ đột nhiên nói những lời như thế, bảo cô ngồi vào bên cạnh. Vậy... đây chẳng phải là ông cụ đang thừa nhận thân phận của cô?

Ánh mắt người xung quanh nhìn cô lập tức thay đổi, đều có chút khó có thể tin.

Có lẽ bọn họ đều không ngờ rằng ông cụ sẽ đột nhiên biểu đạt thái độ của mình như thế.

Hôm nay, lúc Mộc Lạp Lạp vừa bước vào Phó gia, tuy rằng mọi người đều biết có Phó Cảnh Phi đứng ở bên cạnh cô, không ai có thể làm ra chuyện gì đối với cô, nhưng trong lòng nhiều người có lẽ đều là khinh thường.

Mộc Lạp Lạp trong mắt rất nhiều người, gia thế cùng thanh danh đều có chỗ chỉ trích, người như vậy dĩ nhiên là không xứng với người nhà họ Phó. Nhưng thái độ của Phó Cảnh Phi trước đến giờ luôn rõ ràng, cung chiều của anh đối với Mộc Lạp Lạp khiến rất nhiều người không thể nào hiểu được, nhưng phải chấp nhận.

Cá tính của Phó Cảnh Phi là tuyệt đối không thể nào cho bọn họ bất cứ cơ hội gì để bọn họ ra mặt coi thường Mộc Lạp Lạp.

Nhưng cho dù không nói thẳng ra, phần lớn người cũng nhất định là coi thường cô, chưa bao giờ coi cô như người nhà họ Phó tương lai. Bây giờ là vị hôn thê của Phó Cảnh Phi thì sao, qua một thời gian nữa ai còn biết sẽ xảy ra chuyện gì, nếu Phó Cảnh Phi bỏ Mộc Lạp Lạp, không lẽ cô còn là cái thứ gì ư?

Đến lúc đó, Mộc Lạp Lạp còn chẳng phải sẽ bị đánh quay về nguyên hình.

Do đó cũng không có nhiều người đến nhìn bộ Mộc Lạp Lạp, bởi vì bọn họ cho tới bây giờ không hề nghĩ rằng Phó Cảnh Phi sẽ thật sự cưới Mộc Lạp Lạp.

Những người này đều không biết chấp niệm cùng tính chiếm hữu của Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp, cho nên sinh ra ý nghĩ như vậy cũng là bình thường.

Nhưng lúc này, sau khi ông cụ nói ra câu kia, cái nhìn của mọi người đều phải thay đổi.

Rõ ràng vừa rồi ở phòng khách, thái độ của ông cụ đối với Mộc Lạp Lạp còn bất mãn, sao nhanh như thế đã thay đổi... Một số người thật sự nghi ngờ.

Mộc Lạp Lạp tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chú trên người mình, cũng biết tại sao bọn họ kinh ngạc như vậy.

Suy cho cùng, gia tộc càng vãng theo truyền thống văn hoá thì càng coi nặng một số quy củ của tổ tiên.

Cho nên chỗ ngồi sắp xếp theo thứ tự ở Phó gia là một biểu tượng rất quan trọng, có thể ngồi càng gần ông cụ thì chứng minh người này càng được coi trọng.

Chỗ ngồi hai bên ông cụ lần lượt đều là nhân vật bậc cha chú của Phó Cảnh Phi, sau đó mới là anh chị trực hệ của Phó Cảnh Phi.

Những người đó đều là nhân vật quan trọng ở Phó gia, cho nên ngồi ở vị trí này cũng dễ hiểu.

Nhưng ông cụ nói ra nhẹ nhàng như thế, bảo Mộc Lạp Lạp ngồi ở bên cạnh ông, vậy có lẽ khiến người ta bắt đầu xem kỹ đến thân phận bây giờ của Mộc Lạp Lạp một lần nữa.

Phó Cảnh Phi là gia chủ tương lai của Phó gia, là người thừa kế danh chính ngôn thuận, có thể cùng anh ngồi bên cạnh ông cụ đương nhiên là vợ tương lai của Phó Cảnh Phi, là bà chủ đời tiếp theo của Phó gia.

Lời nói vừa rồi của ông cụ rõ ràng là đang nói: Mộc Lạp Lạp sau này sẽ trở thành người đó.

Những người đã cảm thấy Mộc Lạp Lạp có thể sẽ bị đánh trở về nguyên hình bất cứ lúc nào, bây giờ biểu cảm trên mặt đều khó coi giống như ăn phải ruồi.

Nếu như sau này Mộc Lạp Lạp thật sự trở thành vợ của Phó Cảnh Phi... Vậy những hành vi hôm nay của bọn họ coi như đã quá đáng nghiêm trọng.

Về mặt mọi người khác nhau, Mộc Lạp Lạp lại vô thức nhìn anh hai cùng chị ba của Phó Cảnh Phi. Quả nhiên, biểu cảm trên mặt bọn họ đều rất khó coi, ánh mắt của Phó Cảnh Phi thậm chí còn mang vẻ độc ác.

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai, làm ra vẻ già bộ không thấy gì cả, theo Phó Cảnh Phi cùng bình tĩnh ngồi xuống bên tay trái ông cụ.

“Nếu người đã đến đông đủ, dọn cơm đi.” Ông cụ tràn đầy uy nghiêm.

Chờ ông cụ động đũa, những người khác mới lục tục bắt đầu ăn.

Nhưng so với những bàn náo nhiệt khác, không khí ở bàn chính này có vẻ nặng nề khác thường.

Mộc Lạp Lạp lặng lẽ liếc mắt một cái với Phó Ngộ và Hứa An Chi ở một bàn khác, ánh mắt bọn họ ném tới ý tứ đều rất rõ ràng: “Chúc cô nhiều may mắn.”

... Cũng không phải là chúc cô may mắn thôi.

Nếu ánh mắt của người khác là súng, lúc này cô đã bị bắn thành cái nia.

“Ông, sao hôm nay ông... để một người không minh bạch ở bàn này của chúng ta?” Chân mày Phó Cảnh Nhu nhướn lên, ánh mắt mang theo hung ác quét thẳng về phía Mộc Lạp Lạp.

Ông cụ uống ngụm nước, tựa như nghe không hiểu: “Cảnh Nhu, cháu đang nói cái gì? Đạo này thính lực của ông hình như đã giảm xuống... Già rồi, thân thể không tốt nữa.”

Mộc Lạp Lạp không nhịn được cười trộm, ông cụ Phó này thân thể cường tráng, làm gì mà không thể nghe rõ trong khoảng cách gần như vậy.

“Ồ, ông thật là thích nói giỡn, thân thể này của ông xương cốt vẫn rất khoẻ mạnh.”

Phó Cảnh Nhu lộ ra một nụ cười vô hại, nếp nhăn ở khóe mắt cho thấy chị ta bây giờ tuy bảo dưỡng tốt nhưng tuổi tác không thấp.

Ông cụ sờ sờ râu mép, lời nói thâm thúy: “Tổ tiên đã dạy rằng ai an phận thì có thể sống lâu dài, ông bây giờ rất an phận, cũng có thể sống lâu vài năm.”

Phó Cảnh Nhu vội vàng đồng ý: “Điều này rất chí lý, ông nhất định có thể sống lâu.”

Nói xong câu đó, Phó Cảnh Nhu liền cụp đầu xuống chuyên tâm dùng bữa, đáy mắt hiện lên vẻ độc ác thoáng qua.

Vừa rồi ông cụ bảo Mộc Lạp Lạp đến ngồi, nhưng cũng không thân thiết với cô quá, chỉ nói chuyện với mấy đứa con của ông ta.

Mộc Lạp Lạp thật tò mò sao hôm nay cha mẹ Phó Cảnh Phi không ở đây, nhưng lại không có cơ hội thích hợp để hỏi.

Phó Cảnh Phi hầu như không nói một câu, im lặng, mặt không biểu cảm, toàn thân đều là một bộ lạnh như băng, nhưng khi Mộc Lạp Lạp nghiêng mặt nhìn thì ánh mắt đều dụ dăng một cách khó hiểu.

“Anh Cảnh Phi, tối nay anh ở lại đây phải không?” Ngừ Đồng ngồi đối diện Mộc Lạp Lạp đột nhiên mở miệng, giọng mềm mại yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Thanh Mai Trúc Mã

Mộc Lạp Lạp nhìn Ngừ Đồng một cái, lại quay đầu nhìn Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi không hề nói đêm nay sẽ ở lại đây, cô vốn đang tính tới về bảo di Xảo nấu cháo hay gì gì đó.

Nhưng nghĩ tới phản ứng hôm nay của ông cụ, hẳn là lâu lắm rồi không có thấy cháu nội nên rất nhớ.

Vậy Phó Cảnh Phi sẽ đồng ý ở lại ư?

Phó Cảnh Phi không lập tức trả lời câu hỏi của Ngừ Đồng, anh quay mặt sang liền thấy được Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt nhìn anh.

“Em muốn về hay là ở lại đây một đêm?” Phó Cảnh Phi hỏi cô.

Mộc Lạp Lạp dám khẳng định, hễ cô lộ ra một chút ý nghĩ không muốn ở lại chỗ này thì Phó Cảnh Phi ăn cơm xong sẽ không chút do dự mang cô rời khỏi.

Trong khi cô đang nhìn Phó Cảnh Phi và suy nghĩ, khóe mắt liếc tới ông cụ Phó ở bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Ông ta vốn đang nói chuyện với những người khác, không biết sao lại lập tức quay đầu qua nhìn bọn họ chăm chăm, trong mắt lộ vẻ khẩn trương cùng trông chờ.

Mới vừa rồi còn nói thỉnh lực không tốt, bây giờ thì khôi phục bình thường, Mộc Lạp Lạp cười ở trong lòng, nhưng lại cảm thấy có chút chua xót.

Bất kể nói thế nào, ông cụ vẫn rất thương yêu đứa cháu Phó Cảnh Phi này...

Nghĩ vậy, Mộc Lạp Lạp liền trực tiếp gật đầu trả lời: “Được, ở lại đây đi, nói không chừng sáng mai em còn có thể luyện chút Thái Cực với ông nội đó, đúng không ông nội?”

Mộc Lạp Lạp nói, ánh mắt trực tiếp vượt qua Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi mặt lạnh quay đầu đi. Ông cụ đã về mặt đắc chí, làm lơ nói: “Hừ, theo ông luyện Thái Cực, cháu tranh thủ vui chơi thì có.”

Mộc Lạp Lạp lộ ra nụ cười, dáng vẻ của ông cụ như vậy đúng là rất thú vị.

Về mặt Phó Cảnh Phi dụ đi vài phần: “Ông nội, vậy tối nay chúng cháu không đi.”

Ông cụ Phó rất bình tĩnh trả lời: “Ừm, vậy ở lại đi.”

Bên này đã quyết định xong, Ngừ Đồng ở bên kia có thể nói là trong toàn bộ quá trình đã bị Phó Cảnh Phi không đếm xỉa đến. Mộc Lạp Lạp liếc trộm về lưng túng trên mặt cô ta, không khỏi có chút cảm thông.

Đương nhiên cũng chỉ là một chút cảm thông mà thôi, cô nhìn thấy ăn xin ven đường cũng đều sinh ra cảm giác như vậy.

Mộc Lạp Lạp tự nhận là trên phương diện nào đó không tính là người tốt, nhất là bây giờ còn chưa rõ thân phận xác thực của Ngừ Đồng.

Đặc biệt là ánh mắt của cô ta nhìn Phó Cảnh Phi, cô ta gần như viết trắng ra ba chữ lớn ở trên mặt “Em thích anh”.

Thích một người đương nhiên là không sai, nhưng vị hôn thê là cô còn ở đây Ngừ Đồng đã biểu lộ lòng mình rõ ràng như thế, nếu cô không có ở đây, ai biết vị mỹ nhân này sẽ làm ra chuyện gì?

Thật ra, Mộc Lạp Lạp vẫn rất thương thức khí chất cùng tướng mạo của cô nàng Ngừ Đồng này, chẳng qua trực giác của cô nói cho cô biết: tốt nhất là cách đối phương xa một chút, bằng không nói không chừng sẽ gặp được người kế tiếp khó đối phó hơn cả Mộc Diệp...

Lúc này không có ai nói cho Mộc Lạp Lạp biết về thân phận xác thực của Ngừ Đồng, nhưng cô đã khẳng định Ngừ Đồng chắc chắn không phải là người nhà họ Phó. Còn vì sao cô ta có thể ngồi ở chỗ này, nói không chừng có thể hỏi chị ba của Phó Cảnh Phi một chút?

Vị này đúng là chưa bao giờ che giấu yêu thích của chị ta đối với Ngừ Đồng.

Sau khi Phó Cảnh Phi đồng ý ở lại, Phó Cảnh Như yên lặng trước đó lập tức cười tùm tùm mở miệng: “Cảnh Phi ở lại, vậy thật là tốt, em và Ngừ Đồng đã lâu rồi không gặp, hai người có thể tâm sự thêm nhiều, ôn lại chuyện cũ.”

Ngoài mặt Mộc Lạp Lạp tỉnh rụi, thật ra trong lòng cười nhạt, đây là hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của cô đấy. Ôn chuyện gì gì đó, nghe thật là hấp dẫn.

Mặt Ngừ Đồng mang vẻ ngượng ngùng: “Chị ba, anh Cảnh Phi công việc bận rộn như vậy, em cũng không muốn quấy rầy anh ấy quá.”

“Có cái gì quấy rầy hay không chứ? Hai đứa tụi em thật sự là thanh mai trúc mã, tình cảm cùng nhau lớn lên, với quan hệ như thế này còn nói cái gì là quấy rầy hay không?” Phó Cảnh Phi vờ quở trách Ngừ Đồng.

“Em biết, thật ra em cũng có rất nhiều lời muốn nói cùng với anh Cảnh Phi ạ. Tối nay anh có rảnh không? Em có thể nói chuyện phiếm cùng anh không? Anh còn nhớ bụi hoa lan ở sân sau chứ ạ, cái mà khi còn bé chúng ta cùng nhau trồng, bây giờ trông cực kỳ tốt.”

“Lạp Lạp, nếu buổi tối cô không có chuyện gì khác, tôi có thể mượn anh Cảnh Phi chứ, bạn bè cũ gặp mặt dù sao cũng hàn huyên ôn chuyện cũ gì gì đó.” Ngừ Đồng nhướn mày cười khê, giọng nói còn vô cùng thẳng thắn vô tư, tựa như nếu Mộc Lạp Lạp không đồng ý thì sẽ giống như không biết điều.

Nghe bọn họ nói nửa ngày, Mộc Lạp Lạp cuối cùng hiểu được, cô nói cái vị chị ba này tại sao thích cô nàng Ngừ Đồng như thế chứ. Một thân phận có mối quan hệ thanh mai trúc mã như thế, tính đề cô ta đến... khiếu chiến với vị trí vị hôn thê này của Phó Cảnh Phi?

Đây coi như muốn nhắc nhở cô bất quá chỉ là chiếm thân phận vị hôn thê của Phó Cảnh Phi, thật ra chẳng là cái thá gì ư?

Hôm nay tới Phó gia, những việc trải qua quả nhiên là đặc sắc, không ngoài dự liệu của cô một chút nào.

Nhưng trước đó Mộc Lạp Lạp thật sự không ngờ rằng hoá ra Phó Cảnh Phi còn có một thanh mai trúc mã.

Tuy nói trong lòng cô không gọn sóng gì, nhưng đối diện với hai người phụ nữ kẻ xướng người hoạ, cô không phối hợp một chút chẳng phải là không nể

mặt bọn họ lắm ư?

Mộc Lạp Lạp nhìn về phía Phó Cảnh Phi với thâm ý khác, nhướn mày cười nói: “Anh... Cảnh Phi, vậy tối nay anh có rảnh không? Có thể theo tiếp em Ngừ Đồng của anh không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Bị Đùa Giỡn

Ở trong mắt Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp của giây phút này mắt xinh đẹp hiện đầy ánh khiêu khích.

Cô cười như không cười nhìn chằm chằm Phó Cảnh Phi đầy thâm ý.

Đáy mắt Phó Cảnh Phi mỉm cười, nhưng nét mặt lại tĩnh bơ. Mộc Lạp Lạp như vậy rất hiếm thấy, khiến anh cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Ngừ Đồng ở bên kia, dưới ánh mắt đối diện của Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi, nụ cười dần dần biến mất, trong mắt nhuộm tức giận bất bình nhưng biến mất rất nhanh.

“Ồ, đêm nay anh muốn đi sao, hả?” Mộc Lạp Lạp nói, cổ ý nhìn về phía Ngừ Đồng.

Ngừ Đồng lập tức trưng ra nụ cười vô hại.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười khẩy từng trận, cái cô nàng Ngừ Đồng này thật đúng là không kịp chờ đã lộ ra bộ mặt thật. Cô vốn còn tưởng là một đối thủ mạnh mẽ ấy chứ, bây giờ nhìn lại yếu rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

Loại chuyện thanh mai trúc mã này, Mộc Lạp Lạp nghĩ đến hình ảnh ấy một chút, phát hiện mình lại không cách nào tưởng tượng được dáng vẻ Phó Cảnh Phi làm thanh mai trúc mã của thời niên thiếu. Hình ảnh chàng cười ngửa tre đến lượn quanh giường của thanh mai thật khiến cô cảm thấy quái gở không hiểu được.

Nhưng thật ra nhìn thái độ của Phó Cảnh Phi đối với Ngừ Đồng là có thể biết mỹ nhân Ngừ Đồng chắc là chỉ đơn phương nhiệt tình.

Phó Cảnh Phi mặt không chút cảm xúc nhìn Ngừ Đồng, trong giọng nói không có bất kỳ tình cảm gì: “Ngừ Đồng, chuyện quá khứ tôi đều không nhớ rõ, không có gì hay để nói.”

Mộc Lạp Lạp tấm tắc lấy làm lạ, Phó Cảnh Phi quả nhiên không hiểu được cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc nha.

Ngừ Đồng cắn môi dưới, diêm đạm đáng yêu: “Anh Cảnh Phi, em chỉ là rất nhớ anh.”

Chà chà! Mộc Lạp Lạp cảm khái may là mình kiên nhẫn, nếu không với tính tình nóng nảy thì lúc này đã trực tiếp cho Ngừ Đồng một cái tát, dạy dỗ cô ta một chút, đồ của người khác không thể chạm vào.

Nhiều năm sau nhớ lại, Mộc Lạp Lạp đều cảm thấy việc trải qua lần tới Phó gia này khiến cô khó quên nhất có lẽ là sự xuất hiện của Ngừ Đồng.

Dù sao vị mỹ nhân này trắng trẻo khuôn mặt dễ nhìn, nhưng ở phương diện khác thì chỉ số thông minh thấp, muốn làm “Bạch Liên Hoa, Lục Trà Biểu”^{*} nhưng lại thật sự không cùng đẳng cấp với Mộc Diệp

(* Bạch Liên Hoa, Lục Trà Biểu: là những từ lóng chỉ những cô gái thánh mẫu, yếu đuối cần được che chở)

Mộc Lạp Lạp vốn đang tưởng Ngừ Đồng sẽ là một đối thủ khó dây dưa, thậm chí đã nghĩ xong nên đối phó với người phụ nữ này như thế nào, nhưng không biết cô ta là quá tự tin đối với bản thân hay là quá coi thường địa vị của Mộc Lạp Lạp trong lòng Phó Cảnh Phi, thật sự cứ gợn gợn dứt khoát ở chỗ này lôi kéo Phó Cảnh Phi như vậy.

Có thể cũng bởi vì một vị khác.

Mộc Lạp Lạp len lén chú ý tới chị ba của Phó Cảnh Phi. Lúc Ngừ Đồng nói chuyện, vẻ mặt của chị ta căn bản đều là rất chờ mong, nhìn còn có vẻ khẩn trương hơn đương sự.

Vị chị ba này quả nhiên rất không vừa ý cô, mới có thể muốn Ngừ Đồng thay thế vị trí của cô?

Mộc Lạp Lạp chống cằm, thâm lắc đầu, những người này e rằng đều cho là cô mặt dày mặt dạn ở bên cạnh Phó Cảnh Phi chứ gì, bọn họ khẳng định đều chọn không để ý đến người tuyên bố khôi phục lại hôn ước năm đó là Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi giận tái mặt, lãnh đạm nhìn Ngử Đồng: “Đủ rồi, Ngử Đồng.”

Trong mắt Ngử Đồng rung rung, còn muốn nói điều gì, rồi lại không nói ra khỏi miệng.

Mộc Lạp Lạp nhướn mày, vẻ mặt muốn nói lại thôi này của Ngử Đồng nhìn như còn có một đoạn chuyện xưa khó quên với Phó Cảnh Phi à?

Cô cong môi lên, tới gần Phó Cảnh Phi, khẽ vào lỗ tai anh hài hước nói khẽ: “Một mỹ nhân ở trước mặt như thế, anh thật đúng là vô tình.”

Tóc Mộc Lạp Lạp mang mùi thơm nhàn nhạt của cô toả ra, tiến vào trong khứu giác của Phó Cảnh Phi, mùi vị thanh tịnh và đẹp đẽ phiêu tán, mang theo sức hấp dẫn vô hình.

Con người sâu sắc của Phó Cảnh Phi tối sầm, khẽ cười nói: “Em nghĩ tôi làm thế nào mới có tình, hửm?”

“Coi chừng người ta nói anh không biết thương hương tiếc ngọc.” Mộc Lạp Lạp liếc anh một cái.

Đôi mắt Mộc Lạp Lạp long lanh như ẩn tình khiến yết hầu Phó Cảnh Phi căng khít, không khỏi trong lòng thầm mắng: tiểu yêu tinh này!

Anh hít mắt hỏi ngược lại: “Có em là hương là ngọc này rồi, tôi còn cần thương tiếc ai?”

Lúc Phó Cảnh Phi nói chuyện, rõ ràng là gương mặt hờ hững nhưng lại khiến Mộc Lạp Lạp cảm giác được mình lại bị anh đùa giỡn.

Mộc Lạp Lạp vội lấy đầu về, ngồi nghiêm chỉnh, giống như vừa rồi không xảy ra cái gì cả.

Phó Cảnh Phi nhếch khoé miệng, không tính buông tha cô, cánh tay gác lên vai cô, ngón tay hữu ý vô ý lướt qua trên áo cô. Động tác nhỏ nhẹ khiến cô sợ đến cả hít thở cũng chậm lại.

Động tác qua lại của bọn họ rơi vào trong mắt người khác có thể nói là chói mắt vô cùng, nhưng hai người này vẫn cứ không phát hiện những người khác làm sao cũng không thể tham dự vào ái muội quen thuộc này, khiến một số người thật sự hận ngứa răng.

“Phó Cảnh Phi! Em sai rồi!” Ngón tay của Phó Cảnh Phi chậm chậm di động, chỗ đi qua, nhiệt độ lòng bàn tay đều xuyên qua vải mà đốt lên một ngọn đuốc ở trong lòng cô, khiến Mộc Lạp Lạp ruột gan rối bời.

Dưới sự trêu chọc kéo dài của anh, Mộc Lạp Lạp rốt cuộc mở miệng cầu xin tha thứ. Quả nhiên mỗi lần cô muốn khiêu khích Phó Cảnh Phi một chút, cuối cùng người xui xẻo là cô.

Phó Cảnh Phi hài lòng mỉm cười, rốt cuộc mở lòng từ bi buông tha cô, sẵn sàng đưa lên khăn giấy cho Mộc Lạp Lạp: “Lau mồ hôi đi.”

Mộc Lạp Lạp nghiêng răng, Phó Cảnh Phi này tuyệt đối là có ý giễu cợt cô! Người đàn ông nhỏ mọn đáng ghét!

Trong ánh mắt hung ác của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi cười vô cùng khoái trá, cả người đầy ý cười khiến cho ông cụ Phó không khỏi dùng vẻ mặt càng phức tạp đánh giá Mộc Lạp Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Cùng Một Phòng

Đặc biệt đối với ông cụ Phó mà nói, ông ta hiểu Phó Cảnh Phi hơn, càng kinh ngạc với thái độ của anh đối với Mộc Lạp Lạp – Phó Cảnh Phi kia ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, cho dù là ông cụ Phó cũng rất ít thấy được.

Nhất là những năm gần đây, Phó Cảnh Phi càng lặng lẽ và kín đáo, tất cả tâm tư đều giấu cực sâu. Ông cụ Phó cả đời tự nhận là quen biết bao người lại đang bắt đầu không cách nào nhìn thấu suy nghĩ của đứa cháu trai này.

Mức độ thâm trầm của tâm tư Phó Cảnh Phi đã vượt xa tưởng tượng của ông ta, cho dù cách làm trên một số chuyện nào đó còn có thể bởi vì thiếu kinh nghiệm mà gặp phải phiền phức, nhưng ông cụ dám khẳng định, cho dù bây giờ thân thể anh xảy ra bất kỳ nhược điểm gì, Phó Cảnh Phi vẫn có thể hoàn mỹ tiếp nhận toàn bộ Phó gia, anh có năng lực tự mình đảm đương hết thảy.

Ngoại trừ một ít bất đắc dĩ, về mặt tổng thể mà nói, ông cụ vẫn rất vui. Suy cho cùng, thấy cháu nội của mình năng lực xuất chúng không phụ sự mong đợi của mọi người, ông ta tất nhiên vui vẻ.

Nhưng hôm nay thấy Phó Cảnh Phi, ông ta kinh ngạc phát hiện trên người đứa cháu nội mình nhìn lớn lên có rất nhiều chỗ lặng lẽ thay đổi, đó là loại cảm

giác không nói được, nhưng khiến ông ta yên tâm

Không nói đến lúc này nhìn thấy Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp cư xử với nhau, ông cụ càng cảm thán trong lòng: không biết như vậy rốt cuộc là tốt hay không?

Nói trở lại, Ngừ Đồng ở bên kia đã hoàn toàn bị làm lơ, Mộc Lạp Lạp khắc phục lại vui vẻ có được trước khi ăn cơm, cố ý làm ra một ít hành động thân mật khiến hai người phụ nữ đối diện tức đến nổi mặt xanh mét.

Đương nhiên Phó Cảnh Phi nhìn ra tâm tư của Mộc Lạp Lạp, anh cam tâm tình nguyện cưng chiều cô tính tình như vậy, thậm chí rất có kiên nhẫn phối hợp. Đãi ngộ như vậy, trên thế giới này cũng chỉ có duy nhất Mộc Lạp Lạp.

Tuy nói là tiệc gia đình, nhưng thật không có chuyện lớn gì. Sau khi ăn cơm xong, mọi người đều nói chuyện phiếm, bàn bản luận luận, đến khuya thì giải tán, nên về nhà mình thì về, phải ở lại nhà chính thì ở lại.

Mộc Lạp Lạp nhân lúc bề trên của Phó Cảnh Phi tìm anh thì đánh giá xung quanh, thấy Phó Ngộ và Hứa An Chi vẫn còn ở đây liền sắp tới.

Lúc ăn cơm tối cô đã nhìn thời gian chú ý, phát hiện Phó Ngộ và Hứa An Chi nhìn có vẻ cũng là quan hệ người quen cũ. Tuy rằng đều là người nhà họ Phó, nhưng nếu phân biệt thân sơ, Hứa An Chi không phải là họ Phó, nhưng anh ta và Phó Cảnh Phi quan hệ thân thiết, ở Phó gia cũng không phải thật sự là người không có tiếng nói.

“Ôi, hôm nay là ngày gì mà tên Phó Cảnh Phi kia lại nổi lòng từ bi thả cô ra hóng gió thế?” Lời nói châm chọc như thế này đương nhiên là của Hứa An Chi, anh ta nhướn khoé mắt cười rất thấy ghét.

“Đúng đúng đúng, Lạp Lạp, cô đáng bị Phó Cảnh Phi lấy sợi dây thừng trói lại, thế là tốt nhất.” Phó Ngộ theo vô giúp vui.

Mộc Lạp Lạp le lưỡi một cái: “Phó Ngộ, anh coi chừng tôi tố cáo anh.”

“Phụ nữ, ôi phụ nữ.” Phó Ngộ lắc đầu.

Mộc Lạp Lạp nhin xuống xung động muốn ném cho anh ta cái liếc trắng mắt. Dựa theo vai vế mà nói, cô bây giờ dù gì đi nữa cũng là thím của Phó Ngộ, người này nên đối với cô rất cung kính mới đúng chứ...

“Ôi chào, tôi hỏi các anh chuyện nghiêm chỉnh mà, ai tới phổ cập một chút cho tôi biết thân phận của vị mỹ nhân Ngừ Đồng kia đi?” Mộc Lạp Lạp tò mò chớp chớp mắt.

Phó Ngộ ho khan một tiếng, nhìn Hứa An Chi: “... Không thì anh nói đi?”

Hứa An Chi nhún vai: “Vậy thì tôi nói, cô ta là người của Diệp gia, trước kia hai nhà Phó Diệp lui tới buôn bán nhiều, cho nên Diệp Ngừ Đồng hồi còn rất nhỏ đã chơi ở Phó gia, mới biết Phó Cảnh Phi.”

Phó Ngộ quay mặt qua, rất muốn nháy mắt với Phó Cảnh Phi: Đừng có đi sâu sau nữa, sẽ xảy ra hoạ hoạn đấy nhé! Thím của chúng ta nổi máu ghen rồi!

“Vậy quả nhiên là thanh mai trúc mã rồi, thảo nào Diệp Ngừ Đồng luôn gọi anh Cảnh Phi anh Cảnh Phi.” Thật ra Mộc Lạp Lạp không có tâm tư gì khác, chỉ đặc biệt tò mò hỏi một chút. Dù sao Diệp Ngừ Đồng có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nhưng chỉ số IQ vào lúc quan trọng còn thấp hơn cả cô ngày xưa, sự tương phản này thật là mới mẻ.

Chú ý tới Mộc Lạp Lạp len lén chuồn mắt, sau khi Phó Cảnh Phi vừa kết thúc nói chuyện cùng người lớn thì đi tới bắt người. Cánh tay choàng qua vai cô, âm trầm nói một câu: “Làm gì đó?”

Mộc Lạp Lạp vẻ mặt thành thật: “Không có gì cả?”

Rất nhanh, người nhà họ Phó đã tản đi, Phó Ngộ có nhà riêng ở bên ngoài nên cũng không lưu lại, Hứa An Chi bị mẹ của anh ta lôi đi, Diệp Ngừ Đồng ở lại không ngoài dự đoán của Mộc Lạp Lạp.

Nhưng thật tiếc là cô ta cũng không tìm được cơ hội tán gẫu ôn chuyện cùng “anh Cảnh Phi” của cô ta.

Trước khi ông cụ nghỉ ngơi, Phó Cảnh Phi cùng chơi với ông ta một bàn cờ. Mộc Lạp Lạp hôm nay rất kiên nhẫn, cũng theo bên cạnh xem bọn họ đấu cờ, tuy rằng những viên đen trắng này cô nhìn đều không hiểu.

Ngừ Đồng cũng ngây ngốc ở bên cạnh, nhưng không có ai để ý tới cô ta. Cô ta có thể nói là vô cùng tủi thân nhìn chăm chăm Phó Cảnh Phi, nhưng Phó Cảnh Phi ngay cả một ánh mắt cũng lười bỏ thí.

Cho đến khi ông cụ mệt mỏi đi ngủ, Ngừ Đồng cảm thấy mình rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, vừa muốn ngọt ngào kêu một tiếng “anh Cảnh Phi” thì Phó Cảnh Phi đã không nói hai lời dắt Mộc Lạp Lạp lên lầu.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp cười trộm một phen, chợt nghĩ tới điều gì, lông tơ sau lưng đều dựng lên.

Trời ơi! Tối nay cô phải ngủ chung phòng cùng Phó Cảnh Phi ư?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chương 141.1: Đính Hôn

Khi Mộc Lạp Lạp nghĩ tới khả năng sẽ có, tim liền đập nhanh hơn không thể giải thích được.

Cô ở sau lưng Phó Cảnh Phi, hơi ngẩng đầu một chút là có thể thấy bóng lưng cao ngất của anh. Lưng rộng nhìn đều rất có cảm giác an toàn, Mộc Lạp Lạp nhìn không được nghĩ: cho dù anh không phải là thiếu gia của Phó gia cũng vẫn sẽ làm một người đàn ông đảm đang, có thể ỷ lại.

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ miên man lên lâu, lúc đứng ở đầu cầu thang thì chợt có chút hối hận quyết định ngày hôm nay của mình. Bây giờ cô nói không muốn ở lại đây còn kịp không?

Nhưng đều đã nói ra khỏi miệng, huống chi cô cũng không chỉ vì mình và Phó Cảnh Phi mới lưu lại. Ông cụ đã lâu không gặp đứa cháu nội mình thương yêu nhất, khẳng định là rất muốn ở chung cùng Phó Cảnh Phi nhiều hơn, nếu cô đi, chắc là Phó Cảnh Phi cũng sẽ không tiếp tục ở lại đây.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp thật ra hơi nghi hoặc một chút. Cô rất lấy làm lạ tại sao bề ngoài Phó Cảnh Phi rất tôn trọng ông cụ Phó, nhưng Mộc Lạp Lạp mơ hồ có một loại cảm giác kỳ quái, hình thức bọn họ ở chung không chỉ đơn giản là ông cháu.

Lúc ông cụ đối mặt với Phó Cảnh Phi thì thái độ cứ chỉ đều dè dặt không dễ bị phát giác, thật giống như ông ta đã làm chuyện gì áy náy đối với Phó Cảnh Phi, cho nên muốn bồi thường.

Mộc Lạp Lạp không biết trước đây Phó gia đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng ập ù sự nghi ngờ này.

Cũng có lẽ bởi vì căn nguyên của sự nghi ngờ này, cho nên khi ông cụ đối mặt với Phó Cảnh Phi thì hầu như đáp ứng tất cả yêu cầu của anh. Dù cho hôm nay không định ở lại Phó gia, ông cụ chắc hẳn cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng thái độ mang theo áy náy như thế này cũng chỉ có lúc đối mặt với Phó Cảnh Phi mới xuất hiện.

Ông cụ Phó ở trước mặt những người khác của Phó gia vẫn tràn đầy quyền lực cùng uy nghiêm như cũ.

Mộc Lạp Lạp suy đoán: mặc dù ông cụ coi như không phải rất hài lòng đối với thân phận và nhân phẩm của cô, nhưng trên thực tế không có làm khó dễ cô, có lẽ trong này cũng có thâm ý khác.

Tuy nhiên những điều này vẫn chỉ là suy đoán của Mộc Lạp Lạp, không có ai đến nói cho cô biết đáp án chính xác.

Ông cụ không nói đêm nay cô phải ngủ ở đâu, Phó Cảnh Phi cũng không giống như là người biết suy xét loại vấn đề này. Hơn nữa trên danh nghĩa mà nói, bọn họ bây giờ đều có hôn ước trong người, cho dù ở chung cùng một phòng cũng không tính là quá phận. . .

Nhưng Mộc Lạp Lạp ngược lại rất tin tưởng, Phó Cảnh Phi tuy cứng rắn lạnh lùng một chút nhưng sẽ không ép buộc cô quá đáng, chỉ cần là việc cô không thích làm, Phó Cảnh Phi từ trước đến nay đều theo ý muốn của cô.

Đi đã đi đến trước cửa phòng từng là phòng ngủ của Phó Cảnh Phi. Bước chân Phó Cảnh Phi ngừng lại đột ngột, Mộc Lạp Lạp ở phía sau không để ý trực tiếp va vào lưng rắn chắc của anh.

Giọng nói trầm thấp của Phó Cảnh Phi truyền đến từ đỉnh đầu Mộc Lạp Lạp: “Em đang suy nghĩ gì vậy?”

Mộc Lạp Lạp xoa xoa mũi đụng bị đau, phủ nhận: “Không có ạ. . .”

Chân mày Phó Cảnh Phi nhướn lên, rõ ràng không tin: “Em cho rằng tôi không nhìn ra?”

Mộc Lạp Lạp bĩu môi: “Em đang suy nghĩ đêm nay em ngủ ở đâu, chắc là anh không biết em có chút lạ giường. . .”

Về chuyện này thật sự Mộc Lạp Lạp không có nói sáo, cô đúng là có chút lạ giường. Trước kia, lúc vừa đến sống ở Phó gia cũng đã cả đêm mất ngủ, hơn nữa cái vã cùng tức giận bất bình với Phó Cảnh Phi đã dẫn đến khoảng thời gian đó cả người cô đều vô cùng tiêu tụy.

Nhưng cũng không biết bởi vì sao, cô ở biệt thự đó một khoảng thời gian, di Xảo dưới phân phó của Phó Cảnh Phi mỗi đêm đều đưa đến cho cô một ly sữa tươi ấm, cô dần dần thành thói quen. Về sau thì hoàn toàn không lạ giường nữa, xem nơi đó hệt như phòng của mình, ngủ cũng bắt đầu vô cùng ngon.

Cho dù khi đó Mộc Lạp Lạp vẫn đôi chơi gay gắt với Phó Cảnh Phi, nhưng vẫn không thể phủ nhận cô sống rất thoải mái dưới địa bàn của Phó Cảnh Phi.

Mà hôm nay tới Phó gia, dưới tình trạng bồn chồn một cách khó hiểu, Mộc Lạp Lạp đúng là có chút lo lắng đến thói quen lạ giường của mình, sẽ lại bị mất ngủ.

Đáy mắt Phó Cảnh Phi hiện lên vẻ dịu dàng, đường nét chiếc cằm cũng không sắc bén nữa: “Lát nữa tôi kêu người đưa sữa nóng đến phòng em.”

Cũng chỉ có Mộc Lạp Lạp không biết, mặc kệ Phó Cảnh Phi công việc có bao nhiêu bận rộn đều trước giờ không quên căn dặn người làm trong nhà đưa sữa trợ ngủ đến cho cô. Những chuyện anh làm cho tới bây giờ đều không hề nói với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp nhìn về mặt dịu dàng của Phó Cảnh Phi, trong lòng mềm thành một cục từ trước đến nay không có, liền ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi ạ.”

“Nhưng mà...” Mộc Lạp Lạp suy tư chút nữa quên mất chuyện quan trọng nhất. “Vậy tối nay em ngủ ở đâu hả?”

Trong đôi mắt đẹp của cô mang theo một tia thấp thỏm, nhìn thấy Phó Cảnh Phi không nhịn được nhướn mày cười: “Thế nào, tối nay em muốn ngủ ở đâu?”

Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt: “Em... Đây là nhà của anh, làm sao em biết được.”

Phó Cảnh Phi khẽ hừ một tiếng: “Nếu em nguyện ý, nơi này cũng là nhà của em.”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp oán thăm đây coi như là hết, Phó gia thật sự chính là một hồ nước sâu không thấy đáy, không biết lúc nào chìm chết cô.

“Thế nào, không muốn?” Giọng của Phó Cảnh Phi vang vọng trong hành lang.

Mộc Lạp Lạp lẩm bẩm một tiếng: “Chẳng phải anh cũng không thích ở chỗ này sao... Dù có trở thành nhà của em thì bên kia càng vừa ý em hơn...”

“Bên kia” trong miệng Mộc Lạp Lạp dĩ nhiên là chi biệt thự cô đã ở thời gian dài. Đối với Mộc Lạp Lạp mà nói, trải qua cuộc sống ở nơi đó đã đủ để cho cô xem nơi đó thành một nhà mới.

Đồng thời, nơi đó cũng giữ toàn bộ ký ức có liên quan đến Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi, bây giờ nghĩ lại, mỗi một thực thể đều khiến người ta cảm động.

Cô nói nhỏ giọng nhưng bị Phó Cảnh Phi nghe được, trong khoảnh khắc khi hiểu được ý tứ trong lời nói của cô thì sự sắc bén trong mắt đều nhuốm vẻ hờn hờ.

Quá khứ, cho dù là tự tin chín chắn như anh cũng không dám chắc có một ngày được người mà anh nhớ nhưng rất nhiều năm sẽ buông xuống tất cả lòng phòng ngự, bằng lòng thật sự tin cậy anh, ở cùng với anh.

Mà tình trạng bây giờ đối với Phó Cảnh Phi mà nói đã đầy thỏa mãn, chẳng qua là con người chung quy tham lam, anh không thể chỉ bao nhiêu đó...

Phó Cảnh Phi xoa xoa tóc Mộc Lạp Lạp: “Xem nơi nào trở thành nhà cũng được.”

Mộc Lạp Lạp le lưỡi: “Vậy đêm nay tóm lại em ngủ ở đâu?”

Trong lòng Phó Cảnh Phi vui vẻ, lại trêu ghẹo Mộc Lạp Lạp: “Chỗ tôi ngủ là chỗ em ngủ, như thế không tốt sao?”

“Không được!” Mộc Lạp Lạp như lâm đại địch.

Thật ra cô có thể nghe ra lời vừa rồi của Phó Cảnh Phi mang theo ý đùa giỡn, nhưng lại nhịn không được phản ứng quá khích.

Cũng không phải chống cự, cô thuần túy là cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng, chỉ nghĩ đến phải ngủ cùng phòng với Phó Cảnh Phi là cô suyết mặt đỏ tìm đập dөн.

Nhất là nếu còn nằm trên cùng một giường, thân thể cường tráng của Phó Cảnh Phi ở gần cô, đó là thân thể bùng bùng tràn đầy hormone nam tính, mỗi một tác đường nét da thịt kia đều đẹp vô cùng, đều có thể khiến vô số đàn bà con gái thần hồn điên đảo, đừng nói chỉ là còn phải tiếp xúc với anh khoảng cách gần như vậy.

Chỉ suy nghĩ một chút, Mộc Lạp Lạp đã không ngừng được hai má cháy đỏ.

Trong lúc cô tưởng tượng mới biết được thì ra Phó Cảnh Phi đối với cô cũng có hấp dẫn trí mạng khó mà kháng cự, chẳng qua là trước đây cô đều giả bộ điểm tĩnh làm như không thấy.

Nhưng bây giờ đã cùng Phó Cảnh Phi hoá đi tất cả can qua, cô không hận thù nữa, thậm chí nhứt lên cảm xúc tên là “thích” của trước đây. Trải qua mấy ngày nay chung sống đã khiến cô từ từ ý thức được biến hoá trong lòng của mình, nên không thể tiếp tục bình tĩnh coi nhẹ sắc đẹp dụ dỗ của Phó Cảnh Phi.

Nghĩ như thế cho nên đồ ửng trên mặt Mộc Lạp Lạp quả thật vô cùng khả nghi.

Phó Cảnh Phi sâu kín nhìn Mộc Lạp Lạp, hồi lâu mới mòng khẽ gọi lên: “Sao thế, em đây là... xấu hổ, hửm?”

Anh nói, còn cố ý dùng ngón tay nâng cằm Mộc Lạp Lạp lên. Lòng bàn tay với thâm ý khác cọ xát trên da cô, đẩy lên một trận tê dại.

Cái loại xao động thâm nhập từ da vào mạch máu này khiến toàn bộ lưng Mộc Lạp Lạp đều căng ra.

Cô lắc đầu: “Anh nhìn ra em xấu hổ ở đâu! Đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân đơn giản như vậy anh cũng không hiểu sao!”

“Đúng không?” Phó Cảnh Phi không cho là đúng, ngón tay cong lại quẹt trên chóp mũi xinh xắn của cô một cái. “Yên tâm đi, em ngủ ở trong phòng trước kia của tôi, tôi đi ngủ ở phòng khách.”

Lần đầu tiên tới Phó gia, khiến cho đại thiếu gia Phó Cảnh Phi được vạn người kính ngưỡng này đi ngủ phòng khách đã khiến cho Mộc Lạp Lạp áy náy ngán ngủ, nhưng thoáng cái đã bị cô quăng ra sau đầu.

Có thể ngủ trong phòng trước kia của Phó Cảnh Phi, điều này đối với Mộc Lạp Lạp mà nói thật sự là một hấp dẫn không tòi, khiến trong lòng cô hơi có chờ mong.

Trong phòng của Phó Cảnh Phi có thật nhiều đồ đạc Mộc Lạp Lạp cảm thấy hứng thú. Lúc cô đứng ở bên trong giống như có thể xuyên qua những trang trí cùng poster ở trên tường mà càng thấy thêm Phó Cảnh Phi của thời niên thiếu kia rất khác với bây giờ, nhưng đều được sự chú ý của công chúng.

Cô cũng không biết tại sao mình đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với quá khứ của Phó Cảnh Phi. Nếu có thời gian thích hợp hơn, nói không chừng cô còn có thể quần lấy Phó Cảnh Phi bảo anh nói cho cô biết. Nhưng không biết cái tên Phó Cảnh Phi phúc hắc, thâm trầm này có chịu nói cho cô biết hay không...

“Được ạ.” Lúc này đây Mộc Lạp Lạp trả lời đặc biệt sáng khoái, còn thiếu chút nữa là nhảy cẫng hoan hô.

Phó Cảnh Phi bật cười: “Phòng vẫn luôn được quét dọn, vô chần ba ngày đổi một lần, em có thể trực tiếp ngủ, tôi ở ngay bên cạnh em, có chuyện gì thì trực tiếp tới gọi là được.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu, cố gắng không chế chút tâm tình kích động ở trong lòng.

Phó Cảnh Phi lại mở cửa phòng ngủ của anh, trong lúc Mộc Lạp Lạp đang chỉ lo kích động không có chú ý tới thì bước vào, cầm lên cái khuôn hình bị úp xuống ở trên giá sách, hai tay đặt ở sau lưng.

“Tôi ra ngoài đây. Ngủ ngon.” Giọng nói trầm thấp như rượu nguyên chất của Phó Cảnh Phi khiến người ta rất dễ say mê.

Mộc Lạp Lạp vẫy tay một cái: “Ngủ ngon.”

Phó Cảnh Phi đóng cửa rồi khỏi, nụ cười trên mặt biến mất theo. Anh đứng ở cửa, trong tay vẫn cầm cái khuôn hình kia, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Mộc Lạp Lạp không biết Phó Cảnh Phi đứng ở bên ngoài một hồi mới rời đi, cô đi tới đi lui hai vòng ở trong phòng Phó Cảnh Phi. Tuy rằng buổi chiều đã đến tham quan, nhưng tham quan và ngủ lại nơi này hoàn toàn là hai loại cảm giác khác nhau. Giờ đây cô đứng ở chỗ này, giống như đều vẫn có thể cảm nhận được hơi thở thảo mộc riêng biệt của Phó Cảnh Phi lưu lại ở đây.

Hít sâu một hơi, Mộc Lạp Lạp không nhận thấy rằng vẻ mặt của mình giây phút này rất là mê trai, có vẻ đại trai một cách khó hiểu.

Cô le lưỡi một cái, bật ra sau nằm ở trên giường. Rõ ràng đã rất lâu Phó Cảnh Phi không có ở qua nơi này, vô chần cũng được đổi định kỳ, nhưng Mộc Lạp Lạp lại cảm thấy ngủ được mùi của Phó Cảnh Phi.

Cái mùi hương ngày một đến gần này luôn khiến mạch suy nghĩ của cô hỗn loạn.

Cảm giác tồn tại của Phó Cảnh Phi quá mạnh mẽ, đã làm trong lòng hoàn toàn khắc ghi dấu vết của anh, cho nên khiến Mộc Lạp Lạp lúc này cảm xúc dâng trào khó hiểu.

Cô bụm mặt lần một vòng ở trên giường, nụ cười khoe miệng nhếch thành độ cong thật lớn, làm thế nào cũng không ngừng dào dạt.

Kiếp trước không hề phát giác, bây giờ mới biết, thì ra ảnh hưởng của Phó Cảnh Phi đối với cô trong lúc vô tình đã mạnh mẽ thâm sâu đến như vậy, khiến cho cô khó có thể chống cự...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Chương 141.2

Trong cuộc sống quá khứ chỉ có đối địch với Phó Cảnh Phi, động tâm này đều bị cô cố ý kềm chế, bây giờ một khi đã bỏ đi kềm chế thì dĩ nhiên có sức mạnh mãnh liệt.

Sau khi lăn lộn trên giường vài vòng, Mộc Lạp Lạp bỗng cảm thấy rất có lỗi, cô lúng túng ho nhẹ một tiếng. Rõ ràng trong phòng chỉ có mình cô, nhưng cô cảm thấy giống như sẽ bị Phó Cảnh Phi biết được chuyện cô làm lúc này, liền thu lại nụ cười, giả vờ đứng đắn đứng lên.

Mộc Lạp Lạp chấp tay sau đầu, tựa như hoàng đế đi tuần tiếp tục tuần tra ở trong phòng Phó Cảnh Phi, cẩn thận quan sát căn phòng này, ngay cả những chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Mãi đến có người làm gõ cửa đưa lên sữa tươi: “Mộc tiểu thư, thiếu gia bảo tôi đưa tới cho cô.”

Mộc Lạp Lạp cười gật đầu: “Ừm, cảm ơn.”

Cô ôm lấy ly sữa ấm, khẽ nhấp một miếng, xúc cảm tinh tế sữa tươi lướt qua cổ họng, chảy vào trong thân thể cô, trong nháy mắt ấm lên thân thể, thậm chí tâm hồn của cô.

Mộc Lạp Lạp đi tới ban công. Vị trí của Phó gia, đặc biệt là gian phòng này của Phó Cảnh Phi, quả thật là một ban công ngắm cảnh tuyệt hảo. Hầu như toàn bộ thành phố Long đều thu vào đáy mắt, những phồn hoa hưng thịnh, ánh đèn neon lấp lánh, toàn bộ đều ánh vào trong mắt, rất là đồ sộ.

Mộc Lạp Lạp vừa xem vừa cảm thán: người nhà họ Phó thật sự rất biết hưởng thụ.

Cô tựa vào lan can, bỗng nhiên nghĩ đến một ít chuyện đã xảy ra kiếp trước. Kiếp trước cô rốt cuộc đã bị cái gì che mắt, chỉ biết tin vào người không nên tin là Ngôn Viễn, ngược lại không muốn tin Phó Cảnh Phi.

Hơn nữa... Có Phó Cảnh Phi nguyện ý cung chiều cô như vậy, cô cũng đã đủ may mắn.

Bên tai có tiếng động, Mộc Lạp Lạp quay đầu qua, liền thấy Phó Cảnh Phi đứng trên ban công ở căn phòng kế bên.

Anh mới vừa tắm xong, tóc còn hơi ẩm ướt, sợi tóc rũ xuống có vẻ mềm mại hơn so với mọi khi. Khí thế mạnh mẽ đã vô hình trung tiêu tan, nhưng góc cạnh sắc bén của gương mặt vẫn tồn tại anh tuấn trí mạng.

Mộc Lạp Lạp vô thức đối mắt với Phó Cảnh Phi, cô cười cười, giờ lên ly sữa với Phó Cảnh Phi: “Cảm ơn sữa của anh nhé.”

Phó Cảnh Phi cười lắc đầu, vẫn không trả lời.

“Phong cảnh phòng của anh thật đẹp.” Mộc Lạp Lạp cảm thán vài tiếng. “Hoàn toàn có thể ở chỗ này nhìn được mặt trời mọc mặt trời lặn, rất hưởng thụ.”

Mặt mày thâm trầm của Phó Cảnh Phi bị đêm tối nhuộm lên mang ý tứ không rõ: “Nhìn lâu sẽ cảm thấy không đẹp.”

“Hôm nay nghe giọng điệu của ông cụ, anh thật sự đã lâu không có về ở ư?” Mộc Lạp Lạp tò mò hỏi.

Vừa rồi cô rất muốn hỏi vấn đề này, thế nhưng không tìm được cơ hội thích hợp hỏi ra lời, bây giờ vừa vặn có thể hỏi anh.

Phó Cảnh Phi không giấu giếm: “Ừm.”

“Bao lâu?”

Phó Cảnh Phi khẽ nhíu mày như là đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này: “Năm năm?”

Năm năm?

Mộc Lạp Lạp kinh ngạc. Cô đã nghĩ rằng Phó Cảnh Phi lâu rồi không hề ở qua căn phòng này, dù sao anh đã trưởng thành từ lâu, có sự nghiệp của mình, mặc dù tương lai sẽ tiếp quản Phó gia, nhưng không có nghĩa là sẽ luôn ở chỗ này.

Nhưng năm năm cũng chưa hề về ở đây, đáp án này vẫn khiến Mộc Lạp Lạp hết sức kinh hãi.

Ông cụ Phó rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến Phó Cảnh Phi ghi hận đến nỗi không thể nói tha thứ, điểm mấu chốt là năm năm cũng chưa từng trở về ở?

Thấy trên mặt Mộc Lạp Lạp không cảm được kinh ngạc cùng sửng sốt, Phó Cảnh Phi bật cười: “Chỉ là không có trở về ở, không phải là không có trở về.”

Cho dù không thích, nhưng mỗi lần tiệc gia đình Phó Cảnh Phi đều đúng hạn có mặt.

“Em biết... Nhưng mà chỉ trở về ăn bữa cơm rồi đi liền... Hình như cũng rất kỳ.”

“Kỳ sao?” Phó Cảnh Phi thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú vào Mộc Lạp Lạp, trong ánh mắt đen như mực ẩn đầy sao, tựa như là cát giấu bí mật bất tận.

Mộc Lạp Lạp bất chấp nguy hiểm có thể làm Phó Cảnh Phi tức giận, thành thật trả lời: “Kỳ. Trước khi em bị đuổi ra khỏi Mộc gia vẫn luôn ở trong nhà, khi đó em nghĩ cho dù dọn ra ngoài ở thì em cũng đều muốn cuối tuần về nhà ở hai ngày, bởi vì nơi đó là nơi em lớn lên.”

Phó Cảnh Phi hỏi ngược lại: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ hả, đương nhiên sẽ không về.” Mộc Lạp Lạp cũng không cảm thấy khổ sở, cô đã sớm thấy rõ ràng quan hệ trong gia đình của mình. Bị đuổi ra khỏi Mộc gia không phải là cô đã làm sai điều gì, mà là cha cô không có yêu cô như trong tưởng tượng của cô mà thôi. Đối với Mộc Chính Thịnh mà nói, sự nghiệp và gia tộc mới là chuyện xếp ở vị trí thứ nhất.

Tồn hai kiếp mới hiểu rõ đạo lý này, Mộc Lạp Lạp cảm thấy cũng không tính là quá muộn. Ít ra sau này cô chắc chắn sẽ không tiếp tục ôm bất kỳ ý nghĩ trở lại Mộc gia, cho dù trở lại cũng không ôm lấy phần thân tình đó nữa.

Mà là để chứng minh cô, Mộc Lạp Lạp, bị đuổi đi là quyết định sai lầm nhất của người nhà họ Mộc. Bọn họ cuối cùng sẽ có một ngày hối hận không kịp vì trước đây đã chọn tin Mộc Diệp mà không phải cô.

Như nhìn thấy ý nghĩ trong lòng Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi cong khoé môi lên: “Em cho rằng gia chủ của Mộc gia coi trọng nhất là cái gì?”

“Đương nhiên là Mộc gia.” Không thì cha cô cũng sẽ không vào trước bữa tiệc sinh nhật của cô đã nghĩ hết cách mời Phó Cảnh Phi tham gia, thậm chí còn không để ý khi đó Phó Cảnh Phi đã nói ra hủy bỏ hôn ước.

Cho dù Mộc Chính Thịnh không cần mặt mũi của Mộc gia, nhưng cũng mong muốn Mộc gia có thể dựa vào Phó gia.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp càng có thể thấy rõ những chuyện của trước đây, cũng vì như vậy mới càng phát hiện tâm lạnh.

Trước đây cô nghĩ đủ mọi cách là vì cuối cùng có một ngày có thể trở về Mộc gia, trở thành tiểu thư Mộc gia một lần nữa. Hôm nay nhớ tới càng thêm mỉa mai.

Con người sâu thẳm của Phó Cảnh Phi ngưng mắt nhìn Mộc Lạp Lạp lần nữa: “Phó gia cũng là như thế.”

Mộc Lạp Lạp ngẩn người, trong lòng nghiền ngẫm nhiều lần ý tứ những lời này của Phó Cảnh Phi.

Cô cảm thấy đạo này chỉ số thông minh của mình đã được Phó Cảnh Phi tôi luyện tăng lên không ít, chỉ ít có thể nghe ra lời bóng gió của người này.

Bọn họ, những người ngồi ở vị trí cao từ trước đến nay đều như vậy, nói chỉ có ba phần, hàm ý trong lời nói luôn mập mờ, có chỗ trống vòng vo.

Nhưng hôm nay Phó Cảnh Phi không có làm Mộc Lạp Lạp suy đoán, rất nhanh anh đã mở miệng lần nữa: “Ông nội trước hết là gia chủ của Phó gia, tiếp đó mới là ông nội của tôi.”

Những lời này của Phó Cảnh Phi rất đơn giản, bên trong ẩn chứa thâm ý nhưng đáng cho Mộc Lạp Lạp suy nghĩ tỉ mỉ.

Hôm nay thái độ của ông cụ Phó đối với Mộc Lạp Lạp khiến cô thật ra không sợ, thậm chí nghĩ ông cụ Phó ngoại trừ là một ông già chương quản một gia tộc không lồ như vậy, còn là một bề trên hiền hoà.

Nhưng lời của Phó Cảnh Phi nhắc nhở Mộc Lạp Lạp, cô nhìn thấy ông cụ hiền lành hoà ái cũng chỉ là lúc với thân phận một bề trên. Tuy nhiên ngoài thân phận này ra, ông ta bây giờ còn là gia chủ của Phó gia, là nguyên soái khai quốc khi xưa, Phó tướng quân tiếng tăm lừng lẫy. Nhân vật như vậy thật sự hiền lành sao?

Nếu ông cụ Phó không có một ít thủ đoạn, ý chí kiên cường thì làm sao có thể khiến gia tộc lớn như Phó gia ổn định đứng vững thành phố Long, trước sau hưng thịnh không suy?

Tuy rằng Phó gia bắt nguồn từ trăm năm trước, nhưng trong dòng lịch sử cận đại, gia tộc như Phó gia tựa như tinh tú nhiều vô kể trên bầu trời,

Cho nên Phó gia có thể có địa vị hôm nay không thể không kể công lao của ông cụ Phó, ông ta hoàn toàn là người nắm quyền xứng đáng của Phó gia.

Bởi vậy, khi đối mặt với rất nhiều chuyện, phản ứng mà ông cụ Phó sẽ làm ra đầu tiên đều là những tốt và xấu có liên quan với gia tộc.

Mộc Lạp Lạp hiểu ý của Phó Cảnh Phi, anh muốn nói cho cô biết ở một nơi như Phó gia này không thể quá ngây thơ coi một số chuyện như là chuyện đương nhiên.

Có lẽ ông cụ Phó là một bề trên rất hiền hoà, nhưng ông ta còn có thân phận quan trọng hơn, ông ta coi trọng nhất cũng là Phó gia.

Mặc dù Phó Cảnh Phi là thế hệ sau mà ông cụ Phó thương yêu nhất, nhưng chắc chắn cũng phải xếp ở đằng sau Phó gia.

Nhìn về này, giữa Phó Cảnh Phi và ông cụ thật sự đã xảy ra mâu thuẫn gì đến nỗi dồn quan hệ của bọn họ vào bên bờ nguy hiểm, cũng khiến Phó Cảnh Phi đã nhiều năm như vậy không hề trở về ở lại Phó gia.

Mộc Lạp Lạp rất muốn hỏi Phó Cảnh Phi năm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến cho Phó Cảnh Phi năm năm không muốn trở về ở?

Nếu hôm nay chẳng phải cô nhìn thấy ông cụ mang ánh mắt khẩn cầu như thế thì cũng sẽ không mềm lòng đồng ý ở lại. Phó Cảnh Phi có lẽ cũng sau khi ăn cơm xong thì lập tức rời khỏi Phó gia.

Mộc Lạp Lạp mấp máy môi, nhưng không hỏi ra miệng.

Nếu Phó Cảnh Phi muốn nói cho cô biết thì chắc là sẽ chủ động nhắc tới. Nhưng hôm nay nghe giọng điệu của anh thật giống như không phải rất muốn tiếp tục thảo luận đề tài này.

Trước đây Mộc Lạp Lạp thường bị người ta phê bình sống quá ích kỷ, quá tự cao tự đại, chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác, lúc này vậy mà đã học được chú ý đến cảm nhận của người khác.

Đôi thành cô của trước kia chắc chắn là tùy tiện không để ý đến cái gì, sẽ đem toàn bộ nghi hoặc ở trong lòng nói ra. Nhưng cô của như vậy bình thường sẽ tạo thành rất nhiều bối rối cho người khác.

Mộc Lạp Lạp của quá khứ thần kinh rất không nhạy cảm, tính cách có chuyện thì nói thẳng, không thêm tranh luận giải thích với người ta nên thường dẫn đến rất nhiều hiểu lầm.

Sống lại một kiếp, cô rốt cuộc hiểu rõ tầm quan trọng của EQ.

Trên thực tế đối mặt với Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp có thể hoàn toàn không cần cố kỵ, nhưng bởi vì cô không biết sự bao dung của Phó Cảnh Phi đối với cô rốt cuộc sâu đậm cỡ nào.

Lúc này dưới ánh trăng, Mộc Lạp Lạp thoải mái giơ ly sữa trong tay lên, khí khái giống như là đại hiệp cổ đại: “Không sao, có gì không vui thì nói với em, tuy rằng em phiền nhất là khuyên nhủ người khác, nhưng nếu đối tượng là anh thì em vẫn có thể tiếp nhận.”

Khoé miệng Phó Cảnh Phi gạt một cái, sâu kín nhìn cô, nói: “Khi nào tôi cần khuyên nhủ?”

Người có thể nói ra lời muốn khuyên nhủ Phó thiếu gia như vậy, đời này quả thật cũng chỉ có một mình Mộc Lạp Lạp.

Ngay sau đó cũng không biết Mộc Lạp Lạp hăng hái từ đâu tới, chớp chớp mắt với Phó Cảnh Phi: “Chờ em.”

Một giây kế tiếp, bóng dáng xinh đẹp của cô liền biến mất trên ban công.

Hai tay Phó Cảnh Phi chống trên lan can, dáng người cao ngất dưới ánh trăng trong ngần tản ra ánh nhàn nhạt, nụ cười bất đắc dĩ ở bên môi.

Anh không biết Mộc Lạp Lạp lên cơn điên gì, Mộc Lạp Lạp của bây giờ hình như biến thành người khác, hoàn toàn không giống với quá khứ, khiến Phó Cảnh Phi có chút nhìn không hiểu cô, nhưng cũng hiểu được cô của bây giờ vẫn tràn đầy sức quyến rũ. Một cái nhăn mày, đáng vẻ trong khi cười càng xinh đẹp hơn so với trước kia.

Nhưng bất kể Mộc Lạp Lạp như thế nào, sự dịu dàng trong mắt và tính trẻ con lộ ra trong lúc lơ đãng vĩnh viễn chưa từng thay đổi. Cho dù trong ngày cô khó đối phó nhất, cô cũng chỉ là cố gắng duy trì vẻ hung thần ác sát, trên thực tế đã sớm khiếp sợ, con người trong suốt của cô đã sớm để lộ nội tâm của mình.

Phó Cảnh Phi có thể thấy nội tâm của Mộc Lạp Lạp chưa từng thay đổi, nhưng bởi vì đủ loại nhân tố bên ngoài khiến bản thân cô từng bị lạc lối. Nhưng Mộc Lạp Lạp của hôm nay đã đột nhiên tìm trở về bản thân, còn như là càng có thêm đặc chất quyến rũ anh, khiến Phó Cảnh Phi ước gì có thể lập tức đem người giam ở bên cạnh mình, thời thời khắc khắc đều thấy cô...

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Phó Cảnh Phi, anh mang theo ánh mắt nghi hoặc đi tới cạnh cửa, trong mắt là một mảnh đen như mực.

Xoay nắm đấm mở cửa, khuôn mặt mang theo nụ cười của Mộc Lạp Lạp liền xuất hiện ở trong mắt Phó Cảnh Phi.

Trong mắt Phó Cảnh Phi loé lên kinh ngạc, giọng nói có run rẩy không dễ phát hiện: “Em làm cái gì vậy?”

Mộc Lạp Lạp cười hồn nhiên rực rỡ: “Cùng uống sữa á, cùng anh giải buồn một chút, khuyên nhủ anh.”

Phó Cảnh Phi: “...” Vào lúc này anh rất muốn đẩy Mộc Lạp Lạp ra ngoài cửa.

Chẳng lẽ cô gái này không biết cô xuất hiện ở ngoài cửa phòng anh lúc này, còn cười không tìm không phôi như thế, đôi mắt đẹp cong cong, hoàn toàn không có vẻ đề phòng, càng thêm quyến rũ hơn so với ngày thường hay sao?

Nhưng động tác đẩy cửa của Phó Cảnh Phi cuối cùng vẫn ngưng lại, so với bây giờ đóng cửa lại không nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, anh càng hy vọng có thể

thấy dáng tươi cười của cô hơn.

Vì vậy Phó Cảnh Phi rút lại ngón tay thon dài đặt trên chốt cửa, xoay người đi vào phòng.

Vừa rồi Mộc Lạp Lạp thuần túy bị động kinh, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều liền vọt qua, còn vọt qua rồi cuộc muốn để làm chi thì cô thật không có nghĩ tới.

Chẳng lẽ thật sự khuyên nhủ Phó Cảnh Phi như cô nói vừa rồi? Hay là thôi đi, con người Phó Cảnh Phi mạnh mẽ như vậy, tất nhiên sẽ không cần cô khuyên nhủ. Huống chi cô bây giờ cũng không biết nguyên nhân Phó Cảnh Phi năm năm không trở về ở lại Phó gia là gì, làm sao đi khuyên nhủ anh?

Nhưng vì sao đã vội vã muốn chạy sang đây như vậy ư... Mộc Lạp Lạp không muốn nói cho Phó Cảnh Phi biết là bởi vì trong nháy mắt vừa rồi cô nhìn thấy dáng vẻ Phó Cảnh Phi dưới ánh trăng có vẻ rất cô đơn một cách khó hiểu.

Anh tựa vào lan can, tư thế tùy ý, có vẻ lười biếng, nhưng lại khiến Mộc Lạp Lạp tự dưng cảm thấy một khác kia anh nhìn có vẻ rất cô độc, như con báo ốm đi lại trong hoang dã bao la bát ngát, đôi mắt đen nhánh kia ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn cảm xúc, giống như ngăn cách với toàn bộ thế giới.

Trong nháy mắt đó lòng Mộc Lạp Lạp dâng lên xúc động vô hạn, muốn kéo Phó Cảnh Phi từ giải Ngân Hà tịch mịch kia đến thế gian náo nhiệt.

Vì vậy cô liền không giải thích được chạy qua, thậm chí giây phút chạy tới đã hối hận xung động vừa rồi của mình. Cô rồi cuộc trùng tà gì mới có thể vội vàng vàng chạy qua như thế...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chương 141.3

Mộc Lạp Lạp ôm ly sữa, trong khoảnh khắc vô cùng thấp thòm. Rồi cuộc là cô đến làm cái gì, bàn luận nhân sinh lý tưởng, thi từ ca phú cùng Phó Cảnh Phi? Đừng nói giỡn!

Nói lời này ra ngay cả bản thân cô cũng không tin.

Mộc Lạp Lạp nhìn chung quanh, phát hiện phòng dành cho khách của Phó gia trang trí rất đơn giản, nhưng những đồ dùng này vừa nhìn đều không phải là đồ đặc biệt thường.

Phó Cảnh Phi kéo lên cửa kiếng ban công, tựa vào cửa đánh giá tới lui Mộc Lạp Lạp, giọng nói mang theo chút ý cười: “Chẳng phải là muốn tới khuyên nhủ tôi ư, tại sao không nói chuyện?”

“Ừm, em đây là muốn nói với anh, con người đó mà, chỉ cần sống thật vui vẻ thì cái gì cũng tốt à, không nên tạo cho bản thân nhiều chuyện phiền toái, tự mình làm cho mình không thoải mái...” Nói tới, Mộc Lạp Lạp ước gì có thể tát cho mình hai cái, cô nói hồi lâu toàn là vớ vẩn, trong lòng thật sự rất không chắc chắn.

Với lại rất rõ ràng Phó Cảnh Phi cũng không cần cô khuyên nhủ. Người này bây giờ nhìn có vẻ vô cùng bình thường, thật không giống như Phó Cảnh Phi toàn thân đều tản ra hơi thở cô đơn mà Mộc Lạp Lạp thấy vừa rồi.

“Mộc Lạp Lạp, tối nay em đã uống rượu phải không?” Phó Cảnh Phi nhếch khoé môi lên, cố ý hỏi.

“Uống rượu? Không có à, em đã lâu rồi không uống rượu...” Mộc Lạp Lạp dưới ánh mắt mãnh liệt của Phó Cảnh Phi trong lòng thấp thòm, suy nghĩ hỗn loạn, trả lời Phó Cảnh Phi cũng hoàn toàn không có suy nghĩ nhiều, dựa vào bản năng mà nói.

“Vậy sao tôi cảm thấy em đang nói mê, hơn nữa...” Tiếng nói không hoàn toàn hạ xuống, dừng lại giữa không trung, tiện thể treo lên trái tim của Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp gấp gấp: “Hơn nữa cái gì?”

Cô nhìn sang Phó Cảnh Phi, không kiểm soát được lại lâm vào trong ánh mắt sâu xa của anh.

Mộc Lạp Lạp rất muốn nhắc nhở mình: trên đầu chữ sắc là một cây đao đó nha!

Nhưng dưới tình huống bình thường, ở trước sắc đẹp của Phó Cảnh Phi, tất cả lý trí đều không dùng được...

Phó Cảnh Phi từng bước từng bước tới gần Mộc Lạp Lạp. Bước chân trên sàn gỗ phát ra nhịp điệu âm thanh chấn động lòng Mộc Lạp Lạp, khiến cho

tim cô cũng bắt đầu bang bang nhảy dựng lên.

“Hon nữa...” Phó Cảnh Phi đi tới trước mặt Mộc Lạp Lạp. Lúc này cô ngồi ở bên giường, ôm cái ly sữa, mắt đầy thấp thỏm. Phó Cảnh Phi cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt phức tạp, vừa dịu dàng lại hài hước: “Em là bởi vì tới gần tôi nên mới khẩn trương ư, mặt đỏ như vậy?”

Giọng nói trầm thấp của Phó Cảnh Phi vang lên bên tai Mộc Lạp Lạp, anh ghé vào bên mặt cô, hơi thở ấm áp phun ở lỗ tai cô, khiến ánh mắt Mộc Lạp Lạp lại hơi hoảng loạn lần nữa.

Cô có chút muốn đứng dậy chạy trốn, trong lòng không ngừng mắng mình tại sao vừa rồi mắc gió gì mà chạy tới đây? Đây không phải là thịt dê vào niềng sói sao, hon nữa cô còn không tính là dê, nhiều nhất coi như là một con thỏ trắng bé nhỏ?

Hình dung như vậy, Mộc Lạp Lạp không nhận được rung mình một cái.

“Hửm? Tại sao không trả lời tôi?” Phó Cảnh Phi kiên nhẫn dẫn dắt, thật giống như những thợ săn thành công nhất.

Phó Cảnh Phi nhìn lỗ tai hoàn toàn đỏ lên của Mộc Lạp Lạp, nụ cười khoe môi phóng đại.

Mộc Lạp Lạp run giọng, nói: “Em, em đâu có, đỏ mặt...”

Thật ra cho dù Phó Cảnh Phi không nói, cô cũng có thể cảm nhận được gương mặt mình giờ phút này nóng rực cỡ nào.

Cũng chỉ có Phó Cảnh Phi có bản lĩnh này, khiến Mộc Lạp Lạp cảm thấy khó chịu nhưng lại không dám liều mạng phản kháng.

Dĩ nhiên cô không biết mình vào giây phút này ở trong mắt Phó Cảnh Phi là quyến rũ như thế nào, đơn giản khiến cho người ta muốn lập tức phân cô ra bỏ vào bụng.

Đổi thành những người đàn ông khác thấy dáng vẻ Mộc Lạp Lạp đỏ mặt, hai mắt ần tình, e là đều không khống chế được. Cũng chỉ Phó Cảnh Phi mới có định lực như vậy, có thể kịp thời kéo căng dây cương trong lòng, không vượt qua Lôi Trì.

Nhưng mà hôm nay tính chiếm hữu của Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp đã sớm đến sát ranh giới không cách nào khống chế, chỉ cần bất kỳ trả lời gì của Mộc Lạp Lạp anh cũng đều không còn cách nào chịu đựng được ý nghĩ ăn cô không còn một mảnh, ước gì có thể vo cô lại nhồi toàn bộ vào trong thân thể mình, hít thở cùng anh, tất cả máu, xương đều hoà thành một thể, không hề có khe hở.

Cái ngon lửa này thiêu cháy trong lòng Phó Cảnh Phi, đã không kịp chờ muốn trào ra...

Phó Cảnh Phi rút cuộc vẫn thả Mộc Lạp Lạp, cho dù anh muốn Mộc Lạp Lạp, cũng không thể là ở chỗ này.

“Mau trở về ngủ đi, chẳng phải em đã đồng ý với ông cụ sáng sớm mai muốn dậy luyện Thái Cực cùng ông ấy?”

Mộc Lạp Lạp thấy được một đám sương mù màu đen ở trong mắt tối om của Phó Cảnh Phi, cô định thần giả vờ bình tĩnh đứng lên: “Biết rồi, em sẽ không ngủ nướng, yên tâm đi.”

Phó Cảnh Phi mặt mày trong trẻo cười một cái: “Ngủ ngon.”

Tiếp đó Mộc Lạp Lạp bị nụ cười kia giết chết, không kịp nói một tiếng ngủ ngon đã chạy trốn về phòng của Phó Cảnh Phi trước kia.

Trong căn phòng này giống như vẫn lưu lại hơi thở của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp cảm thấy an tâm một cách khó hiểu. Cái cảm giác lạ giường dẫn tới mất ngủ cũng không có xảy ra, đêm nay cô ngủ rất say.

Tuy nhiên cách một bức tường bên kia, Phó thiếu gia sau khi vọt vào tắm nước lạnh liên tiếp vài lần thì mới tản đi một ít khô nóng của ngày cuối thu... Miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Dĩ nhiên Mộc Lạp Lạp không biết những khốn đốn này của Phó Cảnh Phi, sáng sớm hôm sau cô rời giường, thật sự đi sân sau luyện Thái Cực cùng ông cụ.

Sân sau của Phó gia có hơi thở của những hộ lớn, loại cây cối trồng vốn thuộc về ngọn núi này, bởi vậy bộ dáng đều tươi tốt không bị gò bó, cũng không có ai chuyên cắt tỉa thành hình dáng xinh đẹp như nhiều nhà giàu. Đứng ở trong sân sau ngược lại có ảo giác như mình thật sự bước chân vào rừng rậm.

“Cô bé, trước đây cháu có từng luyện không?” Ông cụ mặc đồng phục Thái Cực màu trắng, cùng với mỗi cái múa tay đều có vẻ của cao nhân.

Mộc Lạp Lạp không dám khoe mẽ, thành thật trả lời: “Cũng chỉ học trong tiết thể dục ở đại học...”

Thời đại học rất nhiều môn thể dục tự chọn, hon nữa mỗi học kỳ cũng không thể lặp lại, bởi vậy lúc ấy Mộc Lạp Lạp đều chọn những môn tennis, bơi lội, võ Thái Cực này một lần.

Cô thật không ngờ trước đây học sơ sài một chút Thái Cực lại có thể phát huy tác dụng ở chỗ này.

Tuy rằng khi đó học mấy thứ ấy không sâu, thầy cũng chỉ dạy đại khái sơ lược, nhưng có những thứ này cũng có thể khiến Mộc Lạp Lạp cùng ông cụ

luyện một hồi, tiện thể mang danh nghĩa học tập.

Thực tế, Mộc Lạp Lạp luyện Thái Cực cũng không được tốt, nhưng ít ra cô thật sự kiên trì luyện tập cùng ông cụ, không giống như mấy đứa cháu của Phó gia thuần túy chỉ tham gia náo nhiệt, luyện mấy phút liền là hết mệt quá không muốn tiếp tục.

Về điều này, quan điểm của ông cụ đối với Mộc Lạp Lạp lại có biến hoá không nhỏ.

Mộc Lạp Lạp muốn đi theo nhịp điệu của ông cụ rất là vất vả, tổn không ít sức, đến khi ông cụ ngừng lại thì cô đã đầu đầy mồ hôi.

“Đi tắm rồi đi ăn điểm tâm.” Ông cụ vuốt vuốt râu, giọng nói không hề nghiêm khắc.

Mộc Lạp Lạp cười nói: “Được ạ.”

Cô mới vừa đi vào nhà liền thấy Phó Cảnh Phi đã đi tới, trong tay anh còn cầm khăn lông, vẻ mặt lạnh lùng.

Phó Cảnh Phi mặt không cảm xúc mở khăn lông ra, bọc ở trên đầu Mộc Lạp Lạp, động tác nhìn như thô bạo nhưng thật ra dịu dàng lau đi mồ hôi trên mặt cô, sau đó nói với ông cụ dẫn đầu đi vào nhà: “Ông nội, hôm nay luyện nhiều hơn mười phút so với bình thường.”

Ông cụ cố ý sùng sộ lên: “Sao, còn không cho ông rèn luyện nhiều?”

Phó Cảnh Phi im lặng thờ dài: “Ông biết là cháu có ý gì.”

Ông cụ làm sao không biết, ông vừa nghe giọng điệu của Phó Cảnh Phi là biết đứa cháu nội ông yêu thương nhất này đang đau lòng người của nó đấy!

Ông cụ hừ lạnh một tiếng. Bị Phó Cảnh Phi nhìn ra ông hôm nay cố ý luyện nhiều hơn mười phút, anh cũng không tiện nói gì, nhưng ông cụ Phó quả thật hôm nay có ý muốn khảo nghiệm Mộc Lạp Lạp.

Nếu trong quá trình, Mộc Lạp Lạp bởi vì cảm thấy mệt không muốn tiếp tục, như vậy cho dù ông ta sẽ không nói cái gì nhưng trong lòng sẽ xếp Mộc Lạp Lạp vào loại khác.

Dù sao đây là thiếu phu nhân tương lai của Phó gia, thậm chí là gia chủ phu nhân... Không phải tùy tiện tiện là có thể đảm nhiệm được.

Phó Cảnh Phi lau mồ hôi cho Mộc Lạp Lạp, vẻ hơi giận kéo Mộc Lạp Lạp đi lên lầu. Anh đương nhiên hiểu rõ tâm ý của ông cụ, nhưng anh vẫn không vui khi thấy người mình thương yêu đặt trên đầu quả tim bị một thành cái dạng này...

Mộc Lạp Lạp vùng vẫy khuôn mặt ra khỏi khăn lông, kê vào bên vai Phó Cảnh Phi: “Ồi chao, anh đang tức giận hả?”

Phó Cảnh Phi mặt lạnh: “Không có.”

Mộc Lạp Lạp cười hi hi: “Thật ra em cũng không có mệt chết, anh đừng giận nhé, coi như hôm nay em vận động gấp đôi.”

Phó Cảnh Phi liếc xéo cô: “Sao tôi không thấy vui vẻ như vậy khi theo tôi vận động?”

“Đương nhiên không giống nhau mà.” Mộc Lạp Lạp giả ngu, vào thời điểm này cho dù mệt đi nữa cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể kiên trì chống đỡ.

Nhưng lúc vận động cùng Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp biết mình chỉ cần hô một tiếng là anh sẽ bởi vì đau lòng cô mà dừng lại. Nói cho cùng, có lẽ bởi vì Mộc Lạp Lạp biết ai mới là người có thể khiến mình không chút kiêng kỵ... Phó Cảnh Phi cầm khăn lông giúp Mộc Lạp Lạp, dặn dò cô: “Bây giờ đi xuống ăn điểm tâm”

“Vậy còn anh?”

“Tôi đi gặp anh cả.”

“Vậy anh không ăn điểm tâm à?” Mộc Lạp Lạp nhìn không được nhú mày. Phó Cảnh Phi là loại người nếu không ăn cũng không chết đói thì chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian đi ăn cơm, cho nên Mộc Lạp Lạp rất lo lắng sau khi anh nói chuyện xong thì sẽ quên ăn.

Đáy mắt Phó Cảnh Phi dâng lên ý cười: “Em nghĩ anh cả sẽ thiếu sót đối với anh?”

Phó gia không chỉ có một phòng ăn, ngay cả phòng của nhiều người đều là căn hộ, bên trong có đầy đủ thiết bị.

Mộc Lạp Lạp cau mày một cái: “Vậy anh phải nhớ ăn nha.”

“Ừm.” Phó Cảnh Phi sờ sờ mặt Mộc Lạp Lạp, lòng bàn tay ấm áp dừng lại ngăn ngui trên da cô rồi chột rời đi.

Mộc Lạp Lạp tự mình đi xuống lầu ăn điểm tâm cùng ông cụ Phó. Lúc này những người khác của Phó gia cũng lục tục xuống tới, bao gồm chị ba khá có địch ý với Mộc Lạp Lạp, cùng với Diệp Ngữ Đồng.

Hôm qua Diệp Ngữ Đồng thể hiện ra ý tứ đối với Phó Cảnh Phi, khiến cái nhìn của Mộc Lạp Lạp đối với người này có thể nói là quay 180 độ. Chỉ ít lúc vừa nhìn thấy cô ta, Mộc Lạp Lạp còn tưởng rằng cái vị này là một nhân vật lợi hại, làm sao đi nữa cũng phải cùng cấp bậc với Mộc Diệp. Mà sau đó trong lúc đối thoại, kết luận của Mộc Lạp Lạp là Diệp Ngữ Đồng nhiều nhất chỉ có thể coi là cấp bậc tay mơ.

Thảo nào cho dù cô ta và Phó Cảnh Phi là thanh mai trúc mã, nhưng Phó Cảnh Phi cũng không lấy mắt nhìn cô ta. Vị Diệp mỹ nhân này ngoài khuôn mặt ra, những nơi khác thật sự ngu đến thảm thương.

Khắc... Tất nhiên Mộc Lạp Lạp không phủ nhận kiếp trước cô cũng giống vậy, ngoài gương mặt này ra thì hình như không có sở trường gì.

Nhưng ai biểu cô bây giờ sống lại chứ, đã không còn là cô của kiếp trước.

Mộc Lạp Lạp để xuống suy nghĩ trong lòng, khách sáo nói chào buổi sáng với Phó Cảnh Nhu và Diệp Ngữ Đồng.

Tuy rằng trong mắt Phó Cảnh Nhu mang theo khinh thường, nhưng cũng không có lên con ở ngay trước mặt ông cụ, nhàn nhạt đáp lại một tiếng. Cái thái độ tự phụ này thật đúng là cách làm trước sau như một của những con cháu quý tộc bọn họ.

Diệp Ngữ Đồng căn môi trừng Mộc Lạp Lạp một cái, đáy mắt có oán giận cùng khó chịu, không nói gì nghiêng đầu sang chỗ khác.

Diệp Ngữ Đồng nhìn ông cụ Phó, ngay lập tức thay đổi vẻ mặt, hỏi han ân cần.

Bị đối đãi phân biệt Mộc Lạp Lạp lạnh mặt ăn, tựa như chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra, tự mình ăn đồ ăn trước mặt mình.

“Ông nội, anh Cảnh Phi đâu? Sao anh ấy không tới ăn?” Nói cùng ông cụ không đến vài câu, mục đích của Diệp Ngữ Đồng đến đây bộc lộ, quả là không thể chờ đợi được.

Mộc Lạp Lạp không khỏi nghĩ, rốt cuộc là ai cho Diệp Ngữ Đồng tự tin để cô ta cho rằng chỉ cần quán quít lấy Phó Cảnh Phi, nũng nịu già bộ đáng thương một chút là có thể đạt được ưu ái của Phó Cảnh Phi.

Thậm chí hoàn toàn không để cô vào mắt?

Thực tế, Mộc Lạp Lạp biết mình trong mắt người đời thua kém Diệp Ngữ Đồng. Cấp bậc của Diệp gia tuy rằng không tính là tối cao, nhưng vượt qua Mộc gia, không trách Diệp Ngữ Đồng lại cậy mình cao hơn Mộc Lạp Lạp một bậc.

Có lẽ ở trong mắt cô ta cũng chỉ có cô ta mới xứng đôi với Phó Cảnh Phi.

“Cảnh Phi không xuống ăn điểm tâm, theo anh cả của nó nói chuyện phiếm”

Thái độ của ông cụ đối với Diệp Ngữ Đồng rất hoà ái. Hôm qua Mộc Lạp Lạp nhìn không hiểu, nhưng hôm nay đã biết hoà ái đối với Diệp Ngữ Đồng đó là hoà ái đối với Diệp gia ở phía sau Diệp Ngữ Đồng.

Mộc Lạp Lạp khẳng định, nếu như Phó Cảnh Phi không có biểu hiện thái độ cứng rắn không phải cô thì không cưới, có lẽ ông cụ thật sự nghĩ cách tác hợp Diệp Ngữ Đồng và Phó Cảnh Phi.

Tốt xấu gì giữa hai người này còn có một tầng thân phận thanh mai trúc mã đúng không?

Cũng không biết vì sao, lúc Mộc Lạp Lạp nghĩ đến quá khứ giữa Diệp Ngữ Đồng và Phó Cảnh Phi, tuy rằng không có mập mờ cùng tình cảm gì, nhưng nghĩ tới Diệp Ngữ Đồng có thể làm bạn lớn lên cùng Phó Cảnh Phi, loại trải nghiệm ngày vẫn thật khiến người khác ước ao một chút.

Diệp Ngữ Đồng hơi thất vọng: “Vậy à...”

Ông cụ Phó lơ đãng nhìn Mộc Lạp Lạp, nói: “Lạp Lạp, cháu đi hỏi Cảnh Phi xem, bảo nó xuống ăn điểm tâm.”

Ánh mắt ghen tỵ của Diệp Ngữ Đồng lập tức bắn vào người Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp quả thật có nỗi khổ không nói được. Ông cụ này cố ý phải không? Ông ta muốn tiếp tục khảo nghiệm mình bao nhiêu, còn khơi lên mâu thuẫn của mình và Diệp Ngữ Đồng?

“Ông nội, Cảnh Phi đã nói muốn nói chuyện cùng anh cả, điểm tâm tất nhiên là ăn trong phòng của anh cả rồi.”

Đôi mắt đẹp của Diệp Ngữ Đồng tròn lên giận dữ nhìn: “Là cô không muốn anh Cảnh Phi xuống ăn chứ gì?”

Mộc Lạp Lạp híp mắt lại: “Tại sao tôi phải làm vậy?”

“Cô... Cô nhất định là không muốn anh Cảnh Phi gặp mặt tôi! Hôm qua anh Cảnh Phi cũng bởi vì cô mà không có cùng tôi...”

Chị ba ở bên cạnh châm dầu vào lửa: “Lạp Lạp, tuy rằng cô và Cảnh Phi đã là hôn phu hôn thê, nhưng bây giờ còn chưa đính hôn, không thể trối Cảnh Phi thật chặt, như vậy không tốt.”

Tốt hay không quan hệ gì với chị?

Mộc Lạp Lạp không nói ra, chỉ cười yếu ớt tiếp nhận “dạy dỗ” của chị ba, hơn nữa còn cười rất vui vẻ: “Chị ba, em biết rồi.”

Thái độ của cô khiến Phó Cảnh Nhu không bới ra được chút khuyết điểm nào, cũng không mượn được cơ hội phát huy, ánh mắt lập tức tối sầm vài phần.

Diệp Ngữ Đồng còn muốn nói điều gì, Mộc Lạp Lạp lại giành mở miệng trước cô ta: “Nhưng mà em nghĩ Cảnh Phi chắc là không có nói qua với chị ba...”

Mộc Lạp Lạp nói xong câu này liền không nói với Phó Cảnh Nhu nữa, quay qua ông cụ nói: “Ông nội, lần này trở về, cháu và Cảnh Phi thật ra muốn bàn bạc với ông một chút, về chuyện đính hôn của bọn cháu.”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt của Phó Cảnh Nhu và Diệp Ngữ Đồng đều có biến hoá kịch liệt. Trong mắt Phó Cảnh Nhu là khiếp sợ, trong mắt Diệp Ngữ Đồng lại là tràn đầy ghen ghét.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Chương 141.4

Trên thực tế, về chuyện đính hôn này đúng là Phó Cảnh Phi đã nói, chẳng qua là không phải nói với Mộc Lạp Lạp.

Ngày đó Mộc Lạp Lạp vô ý nghe được quần gia báo cáo cái gì đó với Phó Cảnh Phi, nội dung đại khái là về một ít chuyện quan trọng liên quan tới lễ đính hôn.

Mộc Lạp Lạp nghe được tin tức đính hôn, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Kiếp trước cô đấu tranh hồi lâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Phó Cảnh Phi, kiếp này cô không muốn chạy trốn một mối.

Mà Mộc Lạp Lạp nói ra tại đây là cố ý kích thích chị ba Phó cùng Diệp mỹ nhân.

Cô muốn xem một chút, tại sao Phó Cảnh Nhu coi thường cô như thế, hơn nữa còn trăm phương nghìn kế muốn tác hợp Diệp Ngữ Đồng và Phó Cảnh Phi.

“Đính hôn...” Bây giờ người bình tĩnh nhất là ông cụ Phó. Biểu hiện của ông tựa như nghe được tin bữa trưa ăn cái gì, nhìn không ra bất cứ kinh ngạc gì.

Mộc Lạp Lạp cười trả lời: “Dạ, chỉ có điều công việc cụ thể cháu muốn bàn bạc với ông một chút.”

Ít nhất Mộc Lạp Lạp biết Phó Cảnh Phi hoàn toàn không có ý định nói tin tức đính hôn cho ông cụ biết.

Mà Mộc Lạp Lạp chọn hôm nay nói ra ở đây cũng có cân nhắc của cô.

Phó Cảnh Phi hoàn toàn không quan tâm cái nhìn của người nhà họ Phó, cũng sẽ hết sức che chở Mộc Lạp Lạp, nhưng bản thân cô lại muốn dựa vào năng lực của mình để đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Như thế cô sẽ không cần giấu diếm với bất cứ người nhà họ Phó nào. Cho dù bọn họ không đồng ý, Mộc Lạp Lạp cũng sẽ không quan tâm đến cái nhìn của bọn họ, nhưng mà nhân vật như ông cụ Phó, Mộc Lạp Lạp cho rằng không thể bỏ qua.

Dù sao ông cụ bây giờ vẫn là gia chủ nói sao làm vậy của Phó gia. Nếu ông ta muốn làm gì, đối với Phó Cảnh Phi nhất định sẽ là sự đả kích không nhỏ. Mộc Lạp Lạp không hy vọng mình tạo thành nhiều phiền phức cho Phó Cảnh Phi.

“... Thôi thôi, tự các cháu bàn bạc đi, đính hôn là chuyện của các cháu, bản thân các cháu hải lòng là tốt rồi.”

Trong mắt Mộc Lạp Lạp toả sáng, những lời này của ông cụ coi như là triệt để công nhận cô?

Mộc Lạp Lạp không chắc là bởi vì mình thẳng thắn khiến ông cụ làm ra quyết định, nhưng nếu ông cụ công nhận, sau này cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Phó Cảnh Phi.

Đây là mong muốn của Mộc Lạp Lạp.

Nhưng chung quy có một số người tự mình đa tình muốn nhào vô giúp vui. Phó Cảnh Nhu sau khiếp sợ thì khinh thường liếc xéo Mộc Lạp Lạp: “Đính hôn? Mộc Lạp Lạp, cô bây giờ đã bị Mộc gia đuổi ra khỏi nhà. Cô cảm thấy chỗ nào của cô có tư cách xứng với người của Phó gia chúng tôi? Hon

nữa, trong lễ đính hôn cần cha mẹ hai bên có mặt, bây giờ cô chạy đi đâu mới được cha cô?”

“Chị ba, em có thể mời hay không, việc này cũng không phiền đến chị lo lắng. Dù sao đây cũng là chuyện giữa em và Cảnh Phi, chị không cảm thấy dưới tình huống ông nội đều đã đồng ý, chị bây giờ thật sự quan quá nhiều sao?” Khoé môi Mộc Lạp Lạp cong lên cười nhạt, phản bác ngay mặt Phó Cảnh Nhu.

Dù sao thì Phó Cảnh Nhu cũng chưa từng có thái độ tốt đối với cô, cô cần gì phải luôn thận trọng hầu hạ?

Nhất là sau khi ông cụ đều đã đồng ý, Phó Cảnh Nhu phản đối càng không có bất kỳ tác dụng gì. Mộc Lạp Lạp không để ý một chút nào.

Phó Cảnh Nhu vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Mộc Lạp Lạp! Trong mắt cô còn có người lớn hay không! Nói chuyện với tôi như thế! Tôi là chị ba của Cảnh Phi, tương lai cũng là chị ba của cô!”

“Vâng, chị là bề trên của tôi, nhưng đó cũng phải sau khi tôi thật sự gả vào Phó gia, không phải sao? Bây giờ chị đều không hài lòng tôi gả cho Cảnh Phi đây.”

Mộc Lạp Lạp vừa nói vừa liếc trộm ông cụ Phó. Khi nhìn đến ánh mắt hơi lộ ra bất đắc dĩ cùng thất vọng của ông ta thì lại liên tưởng đến một ít lời Phó Cảnh Phi từng nói đêm hôm qua, Mộc Lạp Lạp rút cuộc hiểu cái gì.

Sở dĩ Phó Cảnh Nhu vẫn dùng thái độ khinh thường cùng chán ghét đối mặt với cô, ngoại trừ thật sự khinh thường cô, còn có một ý tứ quan trọng khác... Cũng là nguyên nhân vì sao Phó Cảnh Nhu hết sức cố gắng đặt đề Diệp Ngữ Đồng cùng Phó Cảnh Phi.

Cái vị chị ba này chắc là cũng hết sức mơ ước vị trí bây giờ của ông cụ đi... Tương lai Phó gia sẽ do Phó Cảnh Phi thừa kế, nội bộ Phó gia tất nhiên sẽ có nhiều ý kiến phản đối, bởi vì quyền lực của địa vị gia chủ này cũng đủ làm cho rất nhiều người đỏ mắt, đồng thời nghĩ hết mọi cách tranh đoạt.

Mà trong những người đỏ mắt đó có bóng dáng của Phó Cảnh Nhu.

Về phần tại sao chị ta muốn Diệp Ngữ Đồng tiếp cận Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp đoán là trong đó cũng có lý do khác, nói chung đều liên quan đến lợi ích.

Một Lạp Lạp thật không ngờ suy đoán của cô cũng không cách chân tướng là mấy.

Trong quá trình trưởng thành của cô không phải là không từng gặp chuyện như vậy, chỉ là trước đây đều không để ý, bây giờ hơi để ý chút là có thể nhìn ra rất nhiều thứ không thấy được lúc trước.

“Thật sự là không biết Cảnh Phi rút cuộc coi trọng cô ở điểm nào!” Phó Cảnh Nhu tức giận vô cùng, nhưng rút cuộc vẫn ngại mặt ông cụ, không nói cái gì quá đáng.

Mộc Lạp Lạp nhún vai không thêm đề ý: “Chị ba, về chuyện chị nói tôi bị Mộc gia đuổi ra khỏi nhà, chị yên tâm đi, lúc đính hôn tôi sẽ cho chị nhìn được kết quả hài lòng...”

Phó Cảnh Nhu hung hăng trợn mắt nhìn Mộc Lạp Lạp một hồi, cuối cùng chỉ là không thêm nói một câu dẫn Diệp Ngữ Đồng đi.

Mà cùng thời gian đó, trong một căn phòng ở trên lầu, Phó Cảnh Phi đang cùng anh cả Phó Cảnh Thành uống trà chơi cò.

Phó Cảnh Thành quan sát vẻ mặt của Phó Cảnh Phi, khẽ cười nói: “Thế nào, đang lo lắng dưới lầu tâm can bảo bối của em sẽ bị uất ức?”

Khoé môi Phó Cảnh Phi cong lên lạnh lùng: “Cô ấy bị uất ức gì em đều sẽ đòi trở về.”

Anh cả lắc đầu: “Yên tâm đi, tính tình của tiểu Nhu cũng không làm được gì.”

“Cho nên bây giờ em mới ngồi ở đây.” Phó Cảnh Phi cầm con cờ đen, trên gương mặt với đường nét rõ ràng không lộ vẻ gì.

Anh đương nhiên biết chị ba của mình khá có hứng thú đối với vị trí gia chủ, cũng biết chị ta trong bóng tối làm một ít mưu tính. Bất quá trước mắt Phó Cảnh Phi còn chưa định thầu dây, bởi vì có đôi khi cần thận dùng người khả nghi cũng sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Chẳng qua là kế hoạch này không bao gồm Mộc Lạp Lạp sẽ phải chịu uất ức gì. Nếu như vị chị ba này của anh thật sự làm chuyện gì quá đáng, Phó Cảnh Phi sẽ không chút do dự giải quyết hết.

Nhưng tính cách Mộc Lạp Lạp sẽ không chịu uất ức, Phó Cảnh Phi tin tưởng cô.

“Gần đây tiểu Nhu và Diệp gia đã bắt đầu hành động, công ty của em dạo này đều phải đề cao cảnh giác, hơn nữa còn có Cảnh Vi, tuy rằng nó bây giờ không có làm gì... Nhưng càng như vậy thì càng phải cẩn thận.”

“Mọi hành động của chị ba đều có người báo lại cho em, còn về phía anh hai, vừa khéo em cũng đang chờ anh ta hành động.” Sóng lưng Phó Cảnh Phi thẳng tắp, mặt mày đẹp trai như một bức tượng điêu khắc tỉ mỉ.

Anh cả nói: “Chỗ Phó Ngộ giao cho em, thằng bé này may là hai năm qua theo em học vài thứ, nếu không thì càng xấu hơn.”

“Phó Ngộ chỉ là tính tình không chừng, nhưng lúc làm việc rất nghiêm túc.” Rõ ràng tuổi tác của Phó Cảnh Phi và Phó Ngộ không chênh lệch nhiều, nhưng giọng điệu của anh ngược lại thật giống như một bề trên.

Cũng chỉ có Phó Cảnh Thành mới biết được tâm trí đứa em út này của ông ta đã sớm trưởng thành, tâm tư thâm trầm đến ngay cả ông cũng không nhìn rõ được.

“Anh ngược lại muốn nó tiếp tục tôi luyện vài năm, sau đó mới đề bạt nó vào cơ chế. Với tính cách bây giờ của nó ở trên thương trường thì còn tạm được, nhưng nếu vào quan trường... còn kém xa lắm.”

“Anh cả, anh yên tâm đi, em sẽ dạy bảo nó thật tốt.”

Phó Cảnh Thành gật đầu: “Tháng sau anh phải chuyển công tác, đến lúc đó ở thành phố Long này có bạn cũ của anh giúp đỡ em, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

“Qua vài năm nữa, anh thăng chức ở đâu thì đi đó... Ít ra... địa vị của Phó gia sẽ càng thêm vững chắc.” Cho dù nội bộ Phó gia có chút chia rẽ cùng tranh đoạt, nhưng đúng là vẫn cần phải có cây đại thụ Phó gia này kiên cố mới có thể có thể hệ mai sau được che chở, hạnh phúc.

Cho dù cá nhân lợi hại hơn chăng nữa, nếu như đại thụ Phó gia này bị đổ, mọi người đều không có đường lui.

Phó Cảnh Thành sáng khoái cười: “Chỉ hy vọng lần sau anh có thể thăng tiến.”

Phó Cảnh Phi nói chuyện xong, Mộc Lạp Lạp cũng đã ăn xong điểm tâm, nằm sấp trong phòng lên mạng.

“Ăn điểm tâm rồi?” Phó Cảnh Phi đứng ở cửa nhìn Mộc Lạp Lạp. Cô nằm ý ở trên giường, đường nét sau lưng cong cong thành độ cong mê người... Hai chân mảnh mai nhô lên có sự hấp dẫn dị thường.

Mộc Lạp Lạp quay đầu qua, cong mắt cười: “Đúng vậy, còn anh?”

“Tôi cũng ăn rồi.” Phó Cảnh Phi không có đi vào. Ngọn lửa ẩn trong mắt anh loé lên, như là đang liều mạng ngăn chặn cảm xúc cuộn trào mãnh liệt.

Mộc Lạp Lạp đổi tư thế, xoay người ngồi ở trên giường. Cô định nói cho Phó Cảnh Phi vừa rồi cô đã đem chuyện đính hôn nói với ông cụ Phó, mặc dù có thể Phó Cảnh Phi không biết cô đã biết rồi...

Ánh mắt Phó Cảnh Phi theo động tác của Mộc Lạp Lạp rơi xuống trên xương quai xanh của cô. Cổ áo cô không cẩn thận trễ xuống, lộ ra một khoảng cổ trắng nõn tinh tế, sáng loáng rất là mê người.

Anh âm thầm thở dài, Mộc Lạp Lạp này càng ngày càng khiêu chiến mạnh mẽ tự chủ của anh.

May là lời kể tiếp của Mộc Lạp Lạp khiến Phó Cảnh Phi ngưng thần, lực chú ý không tiếp tục đặt trên phần cảm dỗ của cô.

“Sáng nay em đã nói với ông nội chuyện đính hôn của chúng ta.” Mộc Lạp Lạp đặt hai tay ở trên đùi, ngồi ngay ngắn, giống như là học sinh tiểu học nghe thầy dạy dỗ.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi tối sầm lại: “Em biết rồi?”

Mộc Lạp Lạp gật đầu.

“... Vậy cái gì khiến em nói?” Giọng của Phó Cảnh Phi bỗng nhiên trở nên âm trầm, trong giọng nói mang theo một chút không chắc.

Mộc Lạp Lạp đã biết ý nghĩ của anh rồi, như vậy cô có thể cự tuyệt hay không?

Phó Cảnh Phi không nói sớm cho Mộc Lạp Lạp biết mình phải chú Phó xử lý công việc đính hôn. Về phần tại sao vẫn luôn kéo dài không nói cho Mộc Lạp Lạp biết, chỉ có bản thân anh biết bởi vì lo lắng Mộc Lạp Lạp không muốn, cho nên anh mới không dám nói cho cô biết.

Phó thiếu gia luôn luôn mạnh mẽ cũng có lúc thấp thỏm, cũng chỉ có Mộc Lạp Lạp mới có thể khiến anh trở nên không giống anh.

Cách lúc Phó Cảnh Phi ban đầu ở trong tiệc sinh nhật của Mộc Lạp Lạp nói ra muốn khôi phục hôn ước với cô đã qua một khoảng thời gian rất dài, nhưng bởi vì hai người từ đầu đến cuối không có đính hôn, trong giới sớm có lời đồn Mộc Lạp Lạp đã bị Phó thiếu gia bỏ rơi.

Phó Cảnh Phi muốn sớm đính hôn, ngoại trừ muốn tuyên bố với người của thành phố Long Mộc Lạp Lạp là người của anh thì còn ôm ý nghĩ muốn giam giữ Mộc Lạp Lạp.

Khiến Mộc Lạp Lạp hoàn toàn mang họ của Phó Cảnh Phi anh, mãi mãi là người của anh.

Phong tục của xã hội thượng lưu ở thành phố Long là trước khi kết hôn phải đính hôn. Nói cách khác, Phó Cảnh Phi trực tiếp đem Mộc Lạp Lạp đi cục dân chính, một khi cầm giấy hôn thú thì về sau người phụ nữ này sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi anh nữa... Nhưng Phó Cảnh Phi cũng mong muốn thể xác và tinh thần của Mộc Lạp Lạp đều thuộc về một mình anh, cho nên anh nhẫn nại đợi lâu như vậy.

Mộc Lạp Lạp trả lời: “Để cho ông nội đồng ý chuyện đính hôn của chúng ta, ông nội nói cụ thể để tự chúng ta làm.”

Con người Phó Cảnh Phi hơi co lại: “Em đã đồng ý?” Anh không có quan tâm đến ý kiến của ông cụ, Mộc Lạp Lạp mới là đối tượng anh quan tâm. Sự thấp thỏm của anh chưa bao giờ là Phó gia sẽ có người phản đối hay không, anh chỉ lo lắng Mộc Lạp Lạp sẽ không chịu mà thôi.

Phó Cảnh Phi thậm chí nghĩ tới, nếu Mộc Lạp Lạp biết anh gạt cô chuẩn bị xong lễ đính hôn thì cô có tức giận hay không, sau đó lại giống như trước đây điên cuồng muốn rời khỏi anh?

Nhưng mặc kệ thế nào, Phó Cảnh Phi đều sẽ không buông tay.

Kiếp này đều đã quyết định Mộc Lạp Lạp chỉ có thể là của anh

“Vì sao em không đồng ý?” Mộc Lạp Lạp chớp mắt. “Nhưng mà anh cũng chẳng nói cho em biết, ngộ nhờ trong lễ đính hôn em không vui thì làm sao? Anh biết em rất kén chọn.”

Trong mắt Phó Cảnh Phi nhuộm vẻ vui mừng, vài bước đã vọt vào cửa, đi tới trước mặt Mộc Lạp Lạp ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào hai mắt của cô: “Em thật sự đã nghĩ xong, sẽ không hối hận?”

Mộc Lạp Lạp bật cười, cố ý hỏi anh: “Anh sẽ cho em cơ hội hối hận sao?”

Phó Cảnh Phi nắm cổ tay cô, trầm giọng nói: “Sẽ không.”

Đối diện với đôi mắt đen nhánh của Phó Cảnh Phi, con người thâm trầm của anh như cát giấu đốm sao sáng ngời, Mộc Lạp Lạp cảm giác nếu mình cứ tiếp tục nhìn như vậy sợ là cả người đều phải bị hút vào con người sâu không thấy đáy của anh...

Lại không nhận được nghĩ đến ngày sống chết ấy, ánh mắt sụp đổ của Phó Cảnh Phi ở bên ngoài biệt thự Mộc gia, lòng Mộc Lạp Lạp chột cứng, còn chưa kịp phản ứng đã gạt đầu: “Sẽ không, em sẽ không hối hận.”

Trên thế giới này cô còn có thể tìm được người thứ hai như Phó Cảnh Phi sao?

Đương nhiên không thể.

Hơn nữa lúc cô chưa phát giác, thậm chí vào lần đầu tiên hai người gặp mặt thì cô đã hơi bị khuynh đảo, chỉ là vẫn giấu sâu tâm ý của mình.

Thời gian rất lâu sau này Mộc Lạp Lạp biết mình đặc biệt thích làm rửa chén rửa bát, nhất là khi đối mặt với vấn đề tình cảm, không dám đi đối mặt với tâm ý của mình.

Nhưng tất cả Phó Cảnh Phi làm đã thúc đẩy Mộc Lạp Lạp ra khỏi mai rùa, khiến cho cô mờ mắt, thấy Phó Cảnh Phi vẫn đứng ở chỗ đó.

Cô không rõ thâm tình của Phó Cảnh Phi từ đâu mà đến, nhưng mà có thể khẳng định tình ý của Phó Cảnh Phi đối với cô cho dù qua hai kiếp vẫn chưa từng thay đổi. Anh trước sau như một cưng chiều cô, tuy cô lộn lên trời anh cũng ở phía sau đón lấy.

Đối mặt với Phó Cảnh Phi như vậy, tim Mộc Lạp Lạp cứng rắn đi nữa cũng đều sẽ tan thành một vũng nước.

Trong đôi mắt đẹp của Phó Cảnh Phi lộ ra ý cười Mộc Lạp Lạp không thường thấy, có vài phần trẻ con nhưng càng lộ vẻ đẹp trai, anh nói: “Được, em đã đồng ý rồi thì không thể hối hận nữa.”

Mộc Lạp Lạp cười rộ lên: “Biết rồi, em giữ lời.”

Sau đó vào lúc Mộc Lạp Lạp chưa kịp phản ứng thì Phó Cảnh Phi đã tập kích hôn cô, dịu dàng cuốn hút, ngọt ngào triền miên.

Mộc Lạp Lạp nhắm mắt lại, tư duy hỗn loạn, hoàn toàn lâm vào bên trong tình cảm nồng nàn Phó Cảnh Phi mang đến.

Qua hai đời, cho dù đi rất nhiều đường quanh co, cho dù Phó Cảnh Phi là người Mộc Lạp Lạp từng hận nhất, nhưng may là hôm nay bọn họ lại bắt đầu đi trên quỹ đạo bình thường.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, lúc này nói cho Phó Cảnh Phi thật ra cô cũng thích anh, vậy không tính là quá muộn chứ?

Hôn xong, khoé mắt Phó Cảnh Phi mỉm cười, mang theo ánh mắt tán thưởng nhìn đáng vẻ hai gò má hồng hồng của Mộc Lạp Lạp, ánh mắt sâu kín.

Mộc Lạp Lạp lúng túng dời tầm mắt đi, lại bị anh quay trở về.

“Anh làm gì thế...”

Phó Cảnh Phi đan mười ngón tay lại với cô, lòng bàn tay quần quít, dụ dỗ nói: “Lạp Lạp, từ bây giờ quên đi, tôi sẽ không cho em cơ hội rời đi.”

Cảnh tượng như vậy đối với anh mà nói đã mong đợi quá lâu, cho dù chỉ là giả, như vậy cũng đủ rồi.

“Ồ.” Mộc Lạp Lạp ngo ngác gật đầu.

Phó Cảnh Phi cười như mèo ăn vụng, đầy mắt kích động.

Tuy nhiên trên đời này luôn có người phá hư chuyện tốt, di động để ở bên cạnh Mộc Lạp Lạp vang lên, ánh mắt của cô và Phó Cảnh Phi đồng loạt phóng qua.

Không chỉ Mộc Lạp Lạp, ngay cả ánh mắt của Phó Cảnh Phi cũng lần nữa biến thành một mảnh lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Chương 142.1: Không Sơ Hở Tý Nào

Trên điện thoại di động của Mộc Lạp Lạp hiện lên tên của dãy số, khiến cho ánh mắt Phó Cảnh Phi thâm trầm vài phần.

Mộc Lạp Lạp hơi chột dạ nhìn phản ứng của Phó Cảnh Phi một cái, nhìn thấy vẻ mặt không đổi của anh thì chỉ có thể nhận điện thoại trước.

“A lô... Ngôn Viễn.”

“Lạp Lạp, bây giờ em ở đâu?”

Mộc Lạp Lạp lại liếc trộm về mặt của Phó Cảnh Phi một cái, thấy anh không có phản ứng nào thì từ trên giường đứng lên đi ra ban công tiếp điện thoại.

“Em ở... Phó gia, sao vậy?” Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu liền có thể thấy toàn bộ phong cảnh thành phố Long, nhưng hiện giờ cô cũng không có tâm tư đi thưởng thức.

Dạo này Ngôn Viễn không có chủ động tìm cô, khiến cho cô suýt nữa quên mất sự tồn tại của người này.

Trọng tâm cuộc sống gần đây của Mộc Lạp Lạp đều không thể nào giải thích được rơi xuống chỗ Phó Cảnh Phi, thậm chí tạm thời để chuyện báo thù qua một bên. Chẳng qua ân oán vốn có giữa cô và Mộc Diệp không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết được, ở giữa có rất nhiều chuyện cần phải làm, cũng có rất nhiều mưu kế phải dựa vào thời gian cùng kiên nhẫn, từ từ lên kế hoạch.

Bây giờ Ngôn Viễn gọi điện thoại tới, lập tức nhắc nhở Mộc Lạp Lạp nếu chuyện Phó gia bên này xử lý tốt, có sự đồng ý của ông cụ, những người khác của Phó gia cho dù không hài lòng hôn nhân của cô và Phó Cảnh Phi thì cũng không dám nói gì, điều còn lại cô phải làm chính là đối phó với Mộc Diệp.

Huống hồ trong khoảng thời gian này cô thật ra không làm chuyện gì cả cũng là vì muốn nhìn xem Mộc Diệp căm thù mình đến mức độ có phải cho dù cô không hề làm gì nhưng ả cũng không muốn buông tha cho cô hay không.

Quả nhiên, hôm nay Ngôn Viễn gọi điện thoại tới đã chứng minh suy đoán của Mộc Lạp Lạp. E là Mộc Diệp hận cô đến tận xương, mặc dù khoảng thời gian này cô lặng lẽ khiêm tốn, Mộc Diệp cũng không vì vậy mà từ bỏ.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp làm sao cũng không nghĩ ra lúc ban đầu cô đối với Mộc Diệp thân thiện như vậy, cho dù hai người không phải là chị em tốt từ nhỏ lớn lên với nhau, nhưng thái độ của cô ngay từ đầu đối đãi với Mộc Diệp bất kể ai cũng không tìm ra được sai lầm. Nhưng ngay từ ban đầu Mộc Diệp đã bụng dạ khó lường, mục đích chính là đuổi cô ra khỏi Mộc gia, triệt để huỷ diệt cuộc sống của cô.

Cô rốt cuộc đã làm cái gì khiến Mộc Diệp hận cô như vậy?

Sống lại lần nữa Mộc Lạp Lạp mới có thể hiểu được, có lẽ đối với Mộc Diệp mà nói, sự tồn tại của cô là nguyên nhân khiến cho ả hận cô thấu xương. Theo Mộc Diệp, trên đời này không có Mộc Lạp Lạp thì ả có thể là tiểu thư xinh đẹp, vẻ vang nhất của Mộc gia, không có ai tranh đoạt cùng ả, cũng sẽ không có ai đoạt danh tiếng của ả... Có đôi khi lòng ghen tỵ của phụ nữ là thứ đáng sợ nhất trên đời này, sẽ thiếu trụi tất cả lý trí của người ta, đẩy người ta vào trong lửa thù hận, vạn kiếp bất phục.

“Em thật sự đi Phó gia?” Giọng nói của Ngôn Viễn ở đầu bên kia điện thoại rất kỳ quái, không giống như là giật mình, cũng không giống như là đang vui mừng cho Mộc Lạp Lạp. Dù sao có thể đi Phó gia, đó là chứng minh Mộc Lạp Lạp gần đạt được công nhận của người nhà họ Phó, sau này nói không chừng thật sự sẽ trở thành bà chủ của Phó gia.

Nếu Ngôn Viễn thật tình làm bạn bè của Mộc Lạp Lạp, biết cô đến Phó gia thì nhất định sẽ vui mừng cho cô.

Nhưng mà Mộc Lạp Lạp cũng không nghe ra bất cứ vui mừng gì từ giọng nói của Ngôn Viễn, thậm chí bên trong có khó thể nào tin.

Cái loại khó có thể tin này rõ ràng là biểu lộ lòng y không hy vọng Mộc Lạp Lạp đạt được công nhận của Phó gia...

Mộc Lạp Lạp cảm thấy kiếp này cô tiến bộ nhất có lẽ là rốt cuộc học được làm sao nhìn thấu tâm tư của người khác qua lời nói và việc làm của họ... Kiếp trước cô không phải không biết, chỉ là thần kinh không nhạy cảm, lười đi hao tâm tổn sức suy nghĩ người khác nghĩ như thế nào. Tính cách cô trước kia quá mức trực tiếp, dẫn đến cho rằng người khác cũng giống như cô có lời gì đều sẽ nói ra, sẽ không giấu suy nghĩ ở đáy lòng không bộc lộ một chút nào.

Bây giờ tỉnh ngộ, hiểu được đoán ý qua lời nói và sắc mặt, Mộc Lạp Lạp mới biết rằng quá khứ cô đúng là ngây thơ đến đáng thương, cuối cùng đáng bị Ngôn Viễn lừa gạt.

Sai lầm trong quá khứ của cô là thật lòng, nhưng bây giờ sẽ không bao giờ phạm vào lỗi giống vậy nữa.

“Đúng vậy, em thật sự đến Phó gia. Thế nào, có gì không đúng sao, Ngôn Viễn?”

“Em đến Phó gia làm cái gì?” Ngôn Viễn rất nóng lòng hỏi.

Nghĩ cũng biết Ngôn Viễn hỏi mấy vấn đề này đương nhiên là theo ý Mộc Diệp.

Mộc Lạp Lạp biết Mộc Diệp muốn biết tình cảnh của cô ở Phó gia. Dù sao ả cũng mong muốn giữa cô và Phó Cảnh Phi có hiềm khích và oán hận, như vậy mới có thể như mong muốn của bọn họ – đi lừa gạt cổ phần công ty trong tay Phó Cảnh Phi, sau đó trở lại Mộc gia.

Nghĩ đến điều ấy, Mộc Lạp Lạp cười thầm, lập tức thay đổi giọng điệu, vô cùng tủi thân nói với Ngôn Viễn: “Ngôn Viễn, anh biết không em có thật nhiều lời muốn nói với anh, người nhà họ Phó hoàn toàn coi thường em, bọn họ nghĩ em không xứng với Phó Cảnh Phi... Em tới nơi này bị thật nhiều uất ức, thế nhưng không có ai có thể nghe em nói những lời này, em thật sự hận chết Phó Cảnh Phi!”

Theo dự đoán của Mộc Lạp Lạp, Ngôn Viễn nghe được lời của Mộc Lạp Lạp thì thở phào nhẹ nhõm, an ủi cô: “Không sao, Lạp Lạp, em chỉ cần kiên nhẫn một thời gian ngắn nữa, lấy được cổ phần trong tay Phó Cảnh Phi thì sau này chúng ta có thể làm được chuyện muốn làm. Anh sẽ giúp em trở lại Mộc gia, cho em quay về làm tiểu thư của Mộc gia lần nữa.”

“Ngôn Viễn, anh thật là tốt, may mà bên cạnh em còn người bạn thân như anh, nếu em không có anh, thật không biết nên làm gì bây giờ.” Mộc Lạp Lạp dùng giọng vô cùng cảm kích nói.

Ngôn Viễn nở nụ cười, vẻ không thèm để ý: “Lạp Lạp, anh nói rồi, chúng ta là thanh mai trúc mã, tình bạn từ nhỏ đến lớn, anh không giúp em thì ai tới giúp em? Đừng khách sáo với anh.”

“Vâng, vâng.” Mộc Lạp Lạp suýt chút nữa mắc ói muốn chết vì diễn xuất của mình.

Ngôn Viễn lại nói: “Vậy em... Bao giờ có thể lấy được cổ phần trong tay Phó Cảnh Phi? Có kế hoạch không?”

“Gần đây hần công việc bề bộn, nhưng em đang thử tiếp cận làm vui lòng hần. Em nghĩ cũng nhanh thôi...” Nụ cười trên mặt Mộc Lạp Lạp lạnh lùng trước nay chưa từng có, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

Ngôn Viễn gấp gấp muốn cô đi lừa gạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi như vậy, bộ dạng chờ không kịp, y lấy những cổ phần công ty này là muốn làm gì?

Mộc Lạp Lạp suy tính, sau đó nói với Ngôn Viễn thời gian gấp mặt lần tới rồi cúp điện thoại.

Cô dựa vào lan can xuất thần, thần kinh trong đầu vận chuyển, suy tính tới kế hoạch làm sao trả thù Mộc Diệp.

Mộc Lạp Lạp luôn cảm thấy những chuyện Mộc Diệp muốn làm không chỉ là như vậy, lấy được cổ phần trong tay Phó Cảnh Phi đối với Mộc Diệp mà nói chắc chỉ là một trong những chuyện đó. Trong tay ả có thể còn có kế hoạch khác, chỉ là chưa tới thời cơ thích hợp để sử dụng.

Nghĩ đến chuyện mình gặp kiếp trước, sau khi bị Mộc gia đuổi ra khỏi nhà, cô liền rơi vào trong tay của Phó Cảnh Phi, có sự che chở của Phó Cảnh Phi, Mộc Diệp trên thực tế không thể làm cái gì đối với cô.

Nhưng kiếp này, cô làm việc ở công ty của Thẩm Văn Xương, Mộc Diệp lại là bà chủ tương lai của nơi đó, ả tất nhiên có thể tìm được càng nhiều cơ hội hơn khiến Mộc Lạp Lạp thân bại danh liệt.

Lần trước bị hãm hại chính là chứng minh tốt nhất.

Cho nên Mộc Diệp chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ thực hiện bước kế tiếp, Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình có lẽ nên sớm chuẩn bị một chút...

Nghĩ tới nghĩ lui, Mộc Lạp Lạp không phát hiện ra mình đã đứng yên trên ban công thật lâu, hoàn toàn như đi vào cõi thần tiên.

Nói chính xác ngoại trừ những ngày dụng công trước kỳ thi tốt nghiệp trung học thì Mộc Lạp Lạp không từng gắng sức như vậy, gần như là vắt hết óc đối địch cùng Mộc Diệp.

Mộc Lạp Lạp biết chỉ số IQ của mình hơi thấp hơn Mộc Diệp, hơn nữa từ năm Mộc Diệp đến Mộc gia thì đã bắt đầu mưu tính, có thể nói là giấu tài, chuẩn bị nhiều năm.

Trên rất nhiều mặt Mộc Lạp Lạp đều là người bị động bị đánh, bởi vậy cô mới có thể bại bởi Mộc Diệp.

Bây giờ sống lại một kiếp, Mộc Lạp Lạp biết mình nhất định phải càng nỗ lực hơn mới có thể cuối cùng thắng nổi Mộc Diệp.

Nhưng không biết chuyện cô phái người đi điều tra đã phát triển thế nào. Nếu bên kia tra ra kết quả gì thì cô hoàn toàn không cần kiêng kỵ Mộc Diệp, mặc kệ Mộc Diệp thông minh ra sao, kết quả cuối cùng cũng chỉ là thua...

“Em lại đang nghĩ gì vậy?” Sau lưng bỗng truyền tới tiếng nói khiến Mộc Lạp Lạp giật mình một cái, kinh sợ xoay người, liền thấy gương mặt Phó Cảnh Phi gần trong gang tấc.

Anh dựa vào cô rất gần, cả người đều áp sát vào cô, trên gương mặt đẹp trai tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Tim Mộc Lạp Lạp đập rộn lên trong nháy mắt: “Em không có suy nghĩ gì ạ...”

Phó Cảnh Phi nhướn mày: “Thật ư? Mỗi lần em nhận được điện thoại của y thì đều tránh né tôi... Chẳng lẽ có bí mật gì không thể cho ai biết, hoặc đang dối lừa tôi cái gì, hửm?”

Giọng của Phó Cảnh Phi ư ám khiến lông tơ toàn thân Mộc Lạp Lạp dựng thẳng lên.

Mộc Lạp Lạp vội nói: “Không có! Em thề!”

“Vậy em nói với y cái gì?” Phó Cảnh Phi bày ra bộ dáng chờ cô giải thích.

“Thì là... Anh biết em muốn báo thù.” Mộc Lạp Lạp dứt khoát nói ra ý nghĩ của mình. “Nhưng mà Ngôn Viễn không biết ý nghĩ báo thù của em, em đương nhiên muốn giả bộ ở trước mặt y một chút.”

Phó Cảnh Phi gật đầu, cũng không nói là mình không tin.

Mộc Lạp Lạp lại nói: “Em cũng không có giấu diếm anh, vốn em sẽ nói cho anh biết, em đã biết giữa Ngôn Viễn và Mộc Diệp có quan tâm, em không có xem y như bạn bè của em.”

Trong những ngày Mộc Lạp Lạp luôn cùng Phó Cảnh Phi ăn miếng trả miếng, người mà Phó thiếu gia của chúng ta ghen tỵ nhất trên đời này có lẽ là Ngôn Viễn.

Khi đó Mộc Lạp Lạp có thể nói là xem Ngôn Viễn trở thành cọng cỏ cứu mạng của mình, luôn muốn tìm y đến giải cứu mình, người tin tưởng duy nhất chính là Ngôn Viễn.

Nếu chẳng phải Phó Cảnh Phi cổ kỵ Mộc Lạp Lạp thì thật sự rất muốn trừ khử Ngôn Viễn...

Mà bây giờ anh cũng nghi hoặc, đột nhiên Mộc Lạp Lạp giống như là hiểu điều gì đó, biết Ngôn Viễn không phải là người đáng tin cậy.

Phó Cảnh Phi không biết cái gì đã khiến Mộc Lạp Lạp tỉnh ngộ, nhưng anh mặc kệ là vì cái gì, nói chung người bây giờ Mộc Lạp Lạp tin tưởng nhất là anh, người tin cậy nhất cũng là anh, như vậy là đủ rồi.

Về phần Ngôn Viễn kia, sau này tốt nhất là không nên xuất hiện ở trước mặt anh.

Mà chuyện Mộc Lạp Lạp muốn báo thù, Phó Cảnh Phi sẽ tôn trọng suy nghĩ của Mộc Lạp Lạp. Nếu cô muốn tự mình đi làm những chuyện kia, như vậy vào lúc cô cần thì anh ra tay giúp một chút là được.

Hơn nữa, người phụ nữ mà Phó Cảnh Phi anh coi trọng nhất định có thể một mình đảm đương...

Phó Cảnh Phi giống như trấn an sờ sờ gò má của Mộc Lạp Lạp, dịu dàng nói: “Ừm, biết rồi.”

“Bây giờ em thật lo lắng anh không tin em...” Mộc Lạp Lạp bỗng trở nên mảy ử mặt ề.

Cô trong quá khứ đã làm rất nhiều chuyện khiến lòng Phó Cảnh Phi nguội lạnh, bây giờ đột nhiên thay đổi thái độ, nếu không phải chuyện sống lại hoang đường này xảy ra ở trên người của cô, chính cô cũng sẽ không tin mình thay đổi.

Làm sao từ một tính nết kiêu căng, khốc lốc om sòm biến thành như bây giờ. Tuy rằng cô vẫn là cô, nhưng trải qua kiếp trước cho tới bây giờ tính nết của cô quả thật thay đổi rất nhiều, cho dù Phó Cảnh Phi có hoài nghi cũng là hợp tình hợp lý.

Huống chi Mộc Lạp Lạp cũng không biết có nên nói cho Phó Cảnh Phi biết chuyện sống lại hay không. Dù sao nói ra loại chuyện này không có nghĩa là sẽ có người tin, ngộ nhờ Phó Cảnh Phi cho rằng cô điên rồi thì làm sao bây giờ... Đến lúc đó cái được không bù đủ cái mất.

Nhưng thật ra nói không chừng theo như sự cung chiêu của Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp, bảo đảm cho dù cô nói mình đến từ hành tinh khác thì anh cũng tin vô điều kiện.

Loại tín nhiệm cùng cung chiều cố chấp này khiến Mộc Lạp Lạp rất cảm động, lại vừa khó hiểu.

Bởi vì đôi lại là cô, tuyệt đối không có khả năng đi thích người như cô...

Chẳng lẽ thẩm mỹ của Phó Cảnh Phi khác với người thường?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Chương 142.2

Mộc Lạp Lạp không cảm được suy nghĩ miên man, nghĩ tới những chỗ không giải thích được. Phó Cảnh Phi bùng mặt Mộc Lạp Lạp, ánh mắt thâm thúy miêu tả tí mỉ ngu quan của cô, mang theo thâm tình khiến lòng cô say mê.

Anh nói: “Sẽ không, bất kể em nói cái gì, chỉ cần em nói cho tôi biết, tôi đều sẽ tin, em vĩnh viễn không cần nghi ngờ tình cảm của tôi đối với em.”

... Rốt cuộc là ai dạy người đàn ông này nói những lời thâm tình như thế, hay là anh căn bản là không học mà biết?

Mặt của Phó Cảnh Phi không chút thay đổi, nhưng lại dùng ánh mắt thâm tình khiến tim gan Mộc Lạp Lạp đều thoáng cái không ngừng run rẩy.

Cô cong môi nở nụ cười: “Vậy em tin anh nói.”

Hai người với tư thế thân mật đứng ở trên ban công hồi lâu, mãi cho đến khi có người gõ cửa phòng.

“Thiếu gia, ông cụ gọi ngài qua.”

Mộc Lạp Lạp cảm thấy dạo này lúc mình ở chung một chỗ với Phó Cảnh Phi thì càng ngày càng không bình thường, không phải mặt đỏ tim đập dồn thì là suy nghĩ hỗn loạn, cô liền cố ý đẩy anh đi ra ngoài: “Nhanh lên một chút, ông cụ có chuyện tìm anh.”

Phó Cảnh Phi bật cười, theo người làm rời đi.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại mình, Mộc Lạp Lạp mới rút cuộc thở phào nhẹ nhõm. Chính cô cũng không ngờ rằng hôm nay sẽ dễ dàng bị Phó Cảnh Phi ảnh hưởng tất cả tâm tình. Dạo này biểu hiện của cô thật sự rất giống... thiếu nữ mới biết yêu.

Thiếu nữ cái đầu á, cô sắp trở thành người phụ nữ kết hôn muộn rồi đó, được không!

Thời gian sau đó Mộc Lạp Lạp không đi xuống lầu nữa, Phó Cảnh Phi không có ở đây, cô không muốn đi ứng phó với những người khác của Phó gia. Giao lưu với bọn họ luôn phải cẩn thận, khiến Mộc Lạp Lạp cảm thấy mệt mỏi, còn không bằng ở trong phòng nhàn nhã tự tại hơn, dù sao trong tình huống bình thường cũng không ai dám đến phòng Phó Cảnh Phi từng ở qua quấy rầy cô.

Sau khi ăn cơm tối xong, Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi rời khỏi Phó gia. Bọn họ nói tạm biệt với ông cụ, chị ba cùng cô nàng Ngừ Đồng đều không có ở đó, bằng không Mộc Lạp Lạp nghĩ mình nhất định lại sẽ phải chịu ánh mắt uy hiếp lần nữa.

Lúc trước khi bọn họ đi, ông cụ nói một câu: “Trở về nhiều.”

Phó Cảnh Phi còn chưa trả lời, Mộc Lạp Lạp đã cướp lời: “Được ạ ông nội, cháu và Cảnh Phi nhất định sẽ thường trở về.”

Dù sao đối với Phó Cảnh Phi mà nói có trở về hay không không quan trọng, nhưng Mộc Lạp Lạp có thể có địa vị ở PHÓ gia hay không trước mắt vẫn cần dựa vào ông cụ, cũng không trách cô biểu hiện nịnh nọt một chút.

Bọn họ ngồi xe về, chú Phó quản gia cũng đi cùng bọn họ, ông ta ngồi ở ghế lái phụ phía trước, nghiêm chỉnh mặt không biểu cảm.

Bây giờ đã biết chú Phó thật ra là người ông cụ Phó xếp vào ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, thậm chí dùng để giám thị cô, Mộc Lạp Lạp thật ra rất bình tĩnh.

Dù sao bây giờ cô cũng không có ý đồ gì để giám thị, mặc chú Phó quan sát như thế nào đi nữa cũng tra không ra cái gì.

Ngoài cửa sổ ánh đèn neon đã lấp loé, Mộc Lạp Lạp dựa đầu vào trên cửa kính xe, không nhận được nghĩ, đến Phó gia lần này chuyện tiếc nuốt duy nhất là không có gặp mặt cha mẹ của Phó Cảnh Phi.

Cô cũng chỉ nghe được tên của họ từ trong miệng người khác, nhưng không có nhìn thấy người thật.

Mộc Lạp Lạp thật sự rất tò mò, cha mẹ ưu tú như thế nào mới có thể dạy dỗ ra được Phó Cảnh Phi tài giỏi như vậy...

Có điều là lần này không nhìn thấy, nhưng sau này luôn sẽ có cơ hội, Mộc Lạp Lạp cũng không sốt ruột.

Trở lại biệt thự, Mộc Lạp Lạp tự nhiên sinh ra loại cảm giác thân thiết về đến nhà, nhất là sau khi vừa vào cửa nhìn thấy dì Xảo, càng cảm thấy bây giờ hoàn toàn xem nơi này trở thành nhà của mình.

“Dì Xảo, dì còn chưa ngủ ư?” Mộc Lạp Lạp vọt đến phòng bếp.

Dì Xảo lấy tạp dề xuống, cười nói: “Mộc tiểu thư, tôi lập tức đi nghỉ ngay đây, các người hai ngày không trở về, trong biệt thự này đều trống rỗng.”

“Yên tâm đi dì Xảo, cháu và Cảnh Phi khẳng định tạm thời sẽ không đi đâu cả... Đậu Đậu!”

Mộc Lạp Lạp nói, chợt nghe được một tràng tiếng bước chân chạy, liền thấy Đậu Đậu ngoác cái đuôi sấp lại.

Đã hai ngày Đậu Đậu không có gặp Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi, vô cùng nhớ, sấp lại gần làm đủ loại nũng nịu. Nhưng nó không dám lần qua lần lại ở chỗ Phó Cảnh Phi, cũng chỉ có thể quay qua Mộc Lạp Lạp không ngừng làm nũng.

Tâm tình Mộc Lạp Lạp tốt, liền chơi cùng nó, còn dẫn nó chạy một vòng ở trong sân.

Lần này cuối tuần đi Phó gia rồi trở về, Mộc Lạp Lạp tự nhiên có loại cảm giác đi xa nhà trở về, trong lòng đặc biệt vui vẻ.

Có lẽ nụ cười trên mặt cô quá mức rực rỡ, Phó Cảnh Phi nhìn không được sau khi cô chơi với Đậu Đậu xong thì kéo cô đi rửa tay, sau đó kéo cô lên lầu, đem người áp lên trên tường hôn một cái thật thâm thiết.

Bị Phó Cảnh Phi hôn đến đầu óc quay cuồng, Mộc Lạp Lạp lộ ra khuôn mặt hồng hồng, nhỏ giọng thảm thĩ: “Sao bây giờ đều động dục vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu...”

Phó Cảnh Phi thoả mãn liếm liếm bờ môi, trong lòng vui vẻ hỏi cô: “Em nói gì đó?”

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp không dám lặp lại những lời này cho anh nghe, chỉ có thể liều mạng lắc đầu.

“Xác định không có nói gì?” Ánh mắt của Phó Cảnh Phi rất nguy hiểm.

Mộc Lạp Lạp lại lắc đầu lần nữa.

Mà kết quả cô nói dối chính là bị hôn lên bờ môi lần nữa, tiếp tục rơi vào trong cảm giác mê man...

Sắp tới thứ hai, Mộc Lạp Lạp sinh ra cảm giác không muốn đi làm hiếm có, cuối cùng dưới sự ăm ỉ liên tục không ngừng của đồng hồ báo thức thì cam chịu số phận rời giường.

Cô không khỏi cảm thấy nguyên nhân kiếp trước của mình kết cục bi thảm rất có thể bởi vì cuộc sống của cô quá mức nhàn nhã, liên đới chỉ số thông minh cũng thấp xuống.

Bây giờ duy trì làm việc mỗi ngày như vậy, đại não liên tục vận động, trái lại khiến cho suy nghĩ của cô càng thêm rõ ràng.

Lúc ăn sáng, Mộc Lạp Lạp lại bị Phó Cảnh Phi bắt được cơ hội lần nữa, kéo đến ngồi trong lòng hôn một hồi, khiến cho Mộc Lạp Lạp mãi tới lúc đến công ty mà nhiệt độ trên mặt còn chưa hạ xuống.

Cô nghĩ Phó Cảnh Phi bị nở van xúc động hay sao đó mà gần đây nếu bắt được cơ hội là sẽ hôn cô, khiến cô hoàn toàn không chống đỡ được, thậm chí ngày càng quen với nụ hôn thâm tình ngọt ngào của anh, hơn nữa còn hết sức hưởng thụ...

Mộc Lạp Lạp cảm thấy chẳng mấy chốc cô sẽ xong đời, sắp triệt để đắm chìm vào trong nhu tình của Phó Cảnh Phi đối với cô.

Nhưng ngẫm nghĩ lại Phó thiếu gia đã cảm dục lâu như vậy, bây giờ có thể nhịn xuống chỉ hôn môi không làm chuyện gì khác là đã có đầy tự chủ, chẳng qua là bản thân Mộc Lạp Lạp không biết mà thôi.

“Wow Lạp Lạp, hôm nay cô đánh má hồng gì, sắc mặt đẹp như vậy?” Khuru Dinh vừa nhìn thấy Mộc Lạp Lạp liền vọt tới.

Mộc Lạp Lạp theo bản năng sờ sờ mặt. Hôm nay cô ra cửa chỉ làm những đường da cơ bản mà thôi, má hồng gì gì đó... cũng chỉ có thể là dư âm của đồ mặt vẫn còn đến lúc này.

Không tự chủ hồi tưởng lại nụ hôn buổi sáng kia của Phó Cảnh Phi. Cô vốn ngồi đối diện Phó Cảnh Phi, có ý muốn cách xa anh một chút, nhưng bởi vì vòng qua bàn ăn để lấy sữa tươi nên cô không đề phòng đã bị Phó Cảnh Phi kéo một cái, toàn thân hầu như ngã vào trong lòng của anh.

Phó Cảnh Phi dùng cánh tay mạnh mẽ giam cầm Mộc Lạp Lạp, cô chỉ có thể ngồi trên đùi anh, cùng hai tròng mắt đen kịt của anh nhìn nhau, trong lòng vô cùng ngượng ngùng.

Phó Cảnh Phi không cho cô bất kỳ cơ hội trốn tránh nào, nâng cầm cô lên hôn triền miên, môi răng quất quít, khiến cho toàn bộ ý thức của cô đều mơ màng, bản thân cũng không biết tự bao giờ đã quàng cánh tay lên cổ anh.

Cuối cùng lúc kết thúc, Phó Cảnh Phi cười vô cùng nghiền ngẫm: “Xem ra em ngày càng quen...”

Mộc Lạp Lạp ngày thường tùy tiện, nhưng mỗi lần cùng Phó Cảnh Phi hôn môi cũng đủ khiến cô ngượng ngùng không ngớt, chỉ có thể thẹn quá hoá giận đẩy Phó Cảnh Phi ra, ngay cả sữa tươi cũng không lấy, đến ngồi xuống phía đối diện, tức giận ăn xong điểm tâm.

Thật ra trong lòng cô hiểu rõ phản ứng lúc đó của cô là xấu hổ mà thôi.

“Khụ, vì lúc tôi tới hơi gấp một chút, sợ đến muộn đó mà, hi hi.” Mộc Lạp Lạp cười hết sức ngượng ngùng.

Khuru Đình không hiểu Mộc Lạp Lạp đột nhiên ngượng ngùng là chuyện gì xảy ra, sau vài lần nghi ngờ nhìn cô thì mới trở lại bàn làm việc của mình.

Thứ hai chị Lina giao nhiệm vụ mới cho Mộc Lạp Lạp, Mộc Lạp Lạp đã quen với công việc như vậy, siêng năng cần cù đi hoàn thành.

Bản thân Mộc Lạp Lạp cũng không ngờ rằng công việc mới chị Lina giao cho cô lại phải hợp tác cùng một đài truyền hình của thành phố Long.

Đó là đài truyền hình lớn nhất thành phố Long, bọn họ thực hiện một chương trình trong đó có đầu tư của tập đoàn Thẩm thị, bởi vậy sẽ tuyên truyền cho Thẩm thị. Lần này Mộc Lạp Lạp lại trở thành người phụ trách kết nối cùng bọn họ.

Bản thân cô không ngờ rằng chị Lina sẽ giao công việc như vậy cho cô. Suy cho cùng trước đây cá nhân cô hoàn toàn chưa từng hợp tác cùng những công ty xí nghiệp khác, huống chi lần này còn là đài truyền hình lớn nhất thành phố Long, hợp tác cùng bọn họ rõ ràng hết sức quan trọng.

Trong hợp tác lần này có rất nhiều điều khoản kế hoạch, một trong số đó cần Mộc Lạp Lạp trợ giúp đài truyền hình bên kia làm việc tuyên truyền, mà bọn họ vừa vận có một chương trình talent show vô cùng sôi nổi, tài trợ chương trình chính là tập đoàn Thẩm thị.

Ngày nay hầu như mỗi công ty đều nghĩ mọi cách làm tuyên truyền cho mình, không những nâng cao được tiếng tăm của công ty mà còn có ích lợi rất lớn đối với sự phát triển thị trường tài chính của công ty trong tương lai.

Mộc Lạp Lạp không biết rằng tập đoàn Thẩm thị còn có thể thông qua đài truyền hình địa phương hợp tác tiến hành tuyên truyền, như vậy quả thật có thể rất nhanh chóng nâng cao danh tiếng của Thẩm thị.

Kinh doanh bất động sản của Thẩm thị ở thành phố Long đã rất có quy mô, lập tức sẽ có những dự án mới ra mắt, mà hợp tác cùng đài truyền hình như vậy cũng thật sự có thể đưa đến tác dụng đẩy mạnh tiêu thụ đối với dự án mới.

Sau khi xem xong kế hoạch hợp tác cụ thể, Mộc Lạp Lạp liền lên đường đi đến Đài truyền hình thành phố Long.

Mặc dù lớn lên ở thành phố Long, nhưng Mộc Lạp Lạp thật sự chưa từng bước vào cửa của Đài truyền hình thành phố Long.

Đài truyền hình thành phố Long đứng ở trung tâm thành phố, trên đoạn đường tắc đất tắc vàng, bên cạnh người qua lại như dật cửi, nhưng nơi này đa số thời gian đều yên tĩnh.

Đương nhiên đó là bởi vì hầu như tất cả nghệ sĩ tới đây đều sẽ không đi từ cửa chính, bởi như vậy chắc chắn sẽ bị fan bao vây. Bọn họ thông thường đều trực tiếp đi lên lầu từ bãi đậu xe của đài truyền hình, cho nên cửa chính đài truyền hình luôn có vẻ rất yên tĩnh.

Mộc Lạp Lạp chào hỏi bảo vệ cửa, sau khi hỏi rõ chỗ thì mới đi thang máy lên lầu, tìm được khâu hợp tác với tập đoàn Thẩm thị lần này.

“Chào ngài, tôi là Mộc Lạp Lạp của tập đoàn Thẩm thị, xin hỏi chủ nhiệm Trương có ở đây không?” Mộc Lạp Lạp biểu hiện rất lễ phép.

“Chủ nhiệm Trương? Ông ta đang họp, cô đến phòng khách chờ một chút đi.”

Mộc Lạp Lạp cũng chỉ có thể đến phòng khách của khâu quảng cáo đội, mãi đến một tiếng sau mới gặp được chủ nhiệm Trương.

Đối phương là một người đàn ông đã có tuổi, chỉ thấy cái bụng bia kia là có thể nhìn ra cuộc sống ngày thường của ông ta nhàn hạ.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Chương 142.3

Sau khi chủ nhiệm Trương nhìn thấy Mộc Lạp Lạp thì quan sát cô vài lần, nhưng ngược lại không có nói nhảm: “Cô đi theo Bạch Vũ của bộ chế tác nói chuyện cụ thể, cậu ấy là tổng đạo diễn của chương trình.”

Mộc Lạp Lạp đã sớm ngờ tới thể chế bên trong những nơi như thế này, rất nhiều thứ giao tiếp phức tạp hơn so với công ty bình thường. Tuy rằng đội

không một tiếng đồng hồ nhưng cô cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể theo phân phó của chủ nhiệm Trương đi tìm tổng đạo diễn của chương trình talent show kia.

Trong ấn tượng của Mộc Lạp Lạp, đạo diễn đều là những hình tượng rất nghệ sĩ, để tóc dài, bộ mặt ngang ngạnh bất kham.

Nhưng khi gặp Bạch Vũ thì Mộc Lạp Lạp rất lấy làm kinh hãi.

Bạch Vũ không giống như trong tưởng tượng của Mộc Lạp Lạp. Anh ta nhìn có vẻ giống như một sinh viên sạch sẽ ngăn nắp, trên người có một chút phong độ của người trí thức, mặt mũi rất khôi ngô tuấn tú, để ở trong trường học cũng là cấp đẹp trai nhất.

Mộc Lạp Lạp tìm được anh ta ở trong studio truyền hình. Bạch Vũ đang đeo tai nghe nói gì đó với đạo diễn của hiện trường, nghe thấy có người tìm anh ta thì tháo tai nghe xuống đi tới cửa studio truyền hình.

“Cô là?” Giọng của anh ta rất mạnh mẽ, hết sức từ tính.

Mộc Lạp Lạp đơn giản giới thiệu mình: “Tôi là Mộc Lạp Lạp của tập đoàn Thẩm thị, là người phụ trách kế hoạch hợp tác lần này.”

Ánh mắt của Bạch Vũ chần chừ trên mặt Mộc Lạp Lạp một chút, sau đó gật đầu: “Tôi biết rồi, chủ nhiệm Trương đã nói với tôi.”

Mộc Lạp Lạp không hiểu rõ kết cấu nội bộ của đài truyền hình, cho nên thoáng còn hơi mờ mịt một chút, không biết mình rốt cuộc nên làm gì trước.

Mãi đến khi Bạch Vũ nói: “Vậy trước hết cô cùng theo chúng tôi đi họp đi. Chẳng mấy chốc nữa chương trình sẽ thu hình, về tài trợ của Thẩm thị cần có hiệu quả như thế nào thì đến lúc đó chúng ta lại thương lượng.”

“Vậy được.” Mộc Lạp Lạp đồng ý. Tài trợ, cũng là đến lúc đó những gì có liên quan đến tập đoàn Thẩm thị sẽ xuất hiện ở giữa chương trình, nhưng với phương thức cụ thể gì thì bên đài truyền hình sẽ cho ra phương án, sau đó do người phụ trách là Mộc Lạp Lạp tới gõ búa quyết định. Dù sao cô bây giờ là đại diện Thẩm thị, cũng chính là người bỏ tiền ra.

Sau khi bên Bạch Vũ hết bận thì Mộc Lạp Lạp liền mở một cuộc họp cùng bọn họ. Tham gia họp đều là người của đài truyền hình, đều có nhân viên của các khâu đang phụ trách chương trình này.

Trong cuộc họp, Mộc Lạp Lạp dựa theo yêu cầu trong đề án truyền đạt với đài truyền hình những điều cần để đạt được hiệu quả tuyên truyền của tập đoàn Thẩm thị.

Song phương nhanh chóng có chung nhận thức, chỉ còn lại làm tuyên truyền như thế nào giữa lúc thu chương trình, việc này không có quan hệ với Mộc Lạp Lạp.

Thế nhưng thu chương trình lại xảy ra chút phiền phức.

Mộc Lạp Lạp làm người phụ trách đương nhiên là phải ở hiện trường giám sát, bảo đảm trong quá trình thu chương trình có thể hoàn thành hiệu quả tuyên truyền mà tập đoàn Thẩm thị mong muốn.

Nhưng vào trước bắt đầu thu mấy tiếng, một thực tập sinh bên đài truyền hình gặp phải phiền phức.

Cô ta đột phát viêm dạ dày, bị đưa đi bệnh viện, mà cô ta vốn là người chịu trách nhiệm thu một phần cảnh khán giả quần chúng của chương trình. Một khi cô ta đi, thu hình khán giả quần chúng buổi tối cũng bị bỏ dở.

Thông thường đài truyền hình thu hình đều là như thế này, có một đội ngũ nhân viên chuyên chịu trách nhiệm về nguồn quần chúng, bọn họ có trách nhiệm sắp xếp quần chúng vào đúng chỗ ở hiện trường thu hình.

Nhưng bây giờ một thực tập sinh xảy ra vấn đề, những người khác của đài truyền hình đều bận rộn chuyện của mình, những khán giả quần chúng này ngay tức khắc trở thành rắc rối.

Bạch Vũ cau mày đứng trong studio truyền hình, trên người tản ra hơi thở không vui. Mặc dù anh ta không có nổi giận nhưng tất cả mọi người có thể nhìn ra anh ta mất hứng.

Mộc Lạp Lạp không có chuyện gì làm, trước đó cũng từ nói chuyện với người khác mà biết được thân phận của Bạch Vũ. Anh ta tốt nghiệp hệ đạo diễn của một Đại học Truyền thông hàng đầu nào đó, anh ta là người đầu tiên phụ trách chương trình talent show lần này, nếu xảy ra vấn đề gì thì đối với anh ta mà nói nhất định là một bất lợi.

Nhưng lúc này ai có bổn phận của người này, trong khoảng thời gian ngắn không có người đến giúp đỡ.

Mộc Lạp Lạp đứng ở một bên, sau khi suy tính một hồi thì quyết định tự mình đi giúp.

Dù sao thì chương trình này thu được suông sẻ, thuận lợi hoàn thành tuyên truyền của Thẩm thị thì đối với Mộc Lạp Lạp mà nói là có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này. Đối với cô có lợi, cô đương nhiên không thể nhìn thu hình lần này dờn ngày.

Vì vậy Mộc Lạp Lạp đi tới nói với Bạch Vũ: “Cần bao nhiêu khán giả?”

Đầu chân mày Bạch Vũ nhăn lại không hề giãn ra, nhưng kiên nhẫn trả lời: “Hai trăm người.”

“Phân bổ tuổi tác, giới tính?” Mộc Lạp Lạp hỏi.

“Nam nữ trẻ tuổi chiếm phân nửa, còn lại tuổi tác giới tính thế nào đều được cả.”

Chương trình talent show này không chỉ là chọn lựa thần tượng trẻ tuổi, trong đó còn có thật nhiều người cơ bản, bởi vậy đều cần khán giả của mỗi tầng lớp, tuổi tác.

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ một chút, cảm thấy mình cần có biện pháp giải quyết rắc rối này, liền nói: “Vậy tôi lấy hết các vé, hai trăm quân chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm mang tới đúng giờ.”

Trước đó trong cuộc họp, Mộc Lạp Lạp luôn dựa theo điều lệ làm việc, trên thực tế không cho người khác lưu lại ảnh hưởng lớn.

Cho nên cô đột nhiên tiếp lấy cục diện rối rắm này, Bạch Vũ hơi giật mình.

“Yên tâm đi, tôi có cách.” Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai. Hai trăm khán giả quân chúng... Cô còn có thể giải quyết.

“Làm phiền.” Đầu chân mày Bạch Vũ giãn ra, nói lời cảm ơn.

Mộc Lạp Lạp cầm lấy vé vào cửa, rời khỏi đài truyền hình.

Khán giả quân chúng trẻ tuổi phải chiếm phân nửa. Lúc Mộc Lạp Lạp vừa mới nhìn đến khách quý của nơi trực tiếp thu hình, bên trong giám khảo không thiếu ca sĩ có chút danh tiếng, Mộc Lạp Lạp liền dứt khoát mượn danh nghĩa của bọn họ, lên mạng tra ra hội của mấy fan mê ca nhạc, liên hệ với người cầm đầu của bọn họ.

Đối phương biết được có thể có cơ hội gặp thần tượng đương nhiên rất vui vẻ, lập tức triệu tập người có khả năng đến đài truyền hình. Một trăm người nhanh chóng được triệu tập xong.

Sau khi Mộc Lạp Lạp nói cho bọn họ biết thời gian thì chờ ở ngay cửa đài truyền hình, cuối cùng đem vé phát ra.

Về phần những người có giai đoạn tuổi tác khác thì Mộc Lạp Lạp trước tiên đi siêu thị mua thật nhiều đồ ăn vặt, sau đó đón xe đi đến quảng trường ở gần đó.

Nơi đó mỗi ngày đều có rất nhiều các ông bác bà bác khiêu vũ ở quảng trường, rèn luyện thân thể, dòng người rất lớn.

Mộc Lạp Lạp bày một cái bàn, đặt đồ ăn vặt bên trên, sau đó trực tiếp cầm loa rống lên.

Cô nói cho các ông bác bà bác lát nữa có thể đến đài truyền hình xem biểu diễn miễn phí, còn có phát cho rất nhiều đồ ăn vặt. Thoáng cái đã tụ rất nhiều người.

Không đến một tiếng đồng hồ, một trăm người triệu tập xong. Mộc Lạp Lạp trực tiếp thông báo đài truyền hình phái xe đến, mang những khán giả quân chúng này đi.

Chỉ dùng thời gian rất ngắn, hai trăm khán giả quân chúng đã vào vị trí của mình, thu hình chương trình cũng thuận lợi bắt đầu.

Bạch Vũ nói với Mộc Lạp Lạp: “Hôm nay cảm ơn cô.”

“Không có gì, tôi giải quyết cũng là rắc rối của mình.” Mộc Lạp Lạp biểu hiện rất khiêm tốn.

Đến khi Mộc Lạp Lạp trở lại công ty, bên đài truyền hình cũng đã đem biểu hiện hôm nay của Mộc Lạp Lạp nói cho Lina biết. Chị ta gọi Mộc Lạp Lạp đến văn phòng, khen ngợi cô một cách hiếm có.

Có thể được Lina khen ngợi quả thật là chuyện hiếm có, Mộc Lạp Lạp thật sự được cưng mà vừa mừng vừa lo.

“Lúc cô mới tới, tôi cho rằng cô có quan hệ cá nhân gì đó với tổng giám đốc, không ngờ cô làm việc không tệ.” Lina không thèm quan tâm mình nói bí mật gì không đúng đối với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp nở nụ cười: “Em có thể đoán được. Tuy rằng đồng nghiệp không biết, nhưng chị nhất định biết là Tổng giám đốc Thẩm điều em đến tổng công ty.”

Về mặt của Lina rất hài lòng: “Tiếp tục cố gắng đi.”

“Vâng, vậy em ra ngoài trước, chị Lina.”

Trở về chỗ ngồi của mình, Khuru Đình lại bu tới: “Lạp Lạp, hôm nay cô đi đài truyền hình có trông thấy hay không?”

Mộc Lạp Lạp nghi ngờ hỏi: “Không có, sao hỏi như vậy?”

“Tôi ở trên mạng thấy anh ta đang thu hình chương trình ở đài truyền hình mà, không ngờ các người không có chạm mặt. Tôi còn tưởng rằng cô sẽ gặp anh ta, còn có thể nhân tiện xin một chữ ký gì đó.”

Mộc Lạp Lạp phì cười: “Nhưng tôi không theo đuổi ngôi sao.”

“Trước đây tôi cũng không theo đuổi ngôi sao, nhưng anh ta thật sự rất tuần tú đấy.”

“Cô thật mê trai...”

Mộc Lạp Lạp rất bất đắc dĩ, nhưng nghĩ tới hôm nay gặp Bạch Vũ, mặc dù chỉ là một đạo diễn nhưng đáng đáp còn đẹp hơn so với nghệ sĩ bình thường.

Lần này tập đoàn Thẩm thị hợp tác cùng đài truyền hình không chỉ tài trợ mà còn mời một nghệ sĩ tới quay video tuyên truyền. Mà vị nghệ sĩ kia vừa khéo là người xuất nghệ từ đài truyền hình này, hiện nay vẫn duy trì quan hệ mật thiết, bởi vậy video tuyên truyền lần này cũng là do đài truyền hình quay.

Sau khi Mộc Lạp Lạp lật đề án thì sững sốt một chút.

Nghệ sĩ mời lần này chẳng phải là người Khuru Đình thích đây sao?

May là cô ta còn chưa biết, nếu cô ta biết rồi thì nhất định sẽ lập tức đòi Mộc Lạp Lạp giúp cô ta xin chữ ký...

Đến lúc tan làm, Mộc Lạp Lạp không chút do dự hết giờ rồi đi. May là hiệu suất làm việc mỗi bộ của Thẩm thị rất cao, sau khi cô đến cũng không thường gặp phải chuyện tăng ca khiến phiền lòng người.

Nhưng Mộc Lạp Lạp thật không ngờ có trùng hợp như vậy, cô mới vừa vào thang máy liền gặp người mà gần đây cô tránh còn không kịp.

Thẩm Văn Xương.

Hắn ta không đi thang máy dành riêng, đến dùng thang máy của nhân viên làm gì?

May là trong thang máy không chỉ có bọn họ, Mộc Lạp Lạp làm bộ hô lên: “Tổng giám đốc Thẩm.” Sau đó thì đứng ở trong góc cách Thẩm Văn Xương xa nhất.

Về phần những người khác trong thang máy, thật vất vả mới có thể gặp phải vị tổng giám đốc đẹp trai nhiều tiền này ở trong thang máy, cho dù đối phương đã có bạn gái nhưng cũng không ngăn được lòng họ dâng trào, không ngừng kẻ gần vào Thẩm Văn Xương.

Người ta tìm cách nịnh bợ, cũng chỉ có Mộc Lạp Lạp mới tránh như tránh rắn độc. Tóm lại, Mộc Lạp Lạp quyết định không cần tiếp xúc nhiều với Thẩm Văn Xương.

Nhưng lúc trong thang máy Mộc Lạp Lạp trước sau cảm thấy có ánh mắt nhìn chằm chằm vào sau gáy của cô, khiến cô tê cả da đầu.

Tuyệt đối đừng là Thẩm Văn Xương lại đang nghĩ đến làm cái gì nha... Sau khi cửa thang máy mở ra, Mộc Lạp Lạp gần như là ngựa không dừng vó xông ra ngoài, chạy vô cùng nhanh, giống như là muốn thoát khỏi ôn thần gì đó.

Sau lưng cô, trên gương mặt mười phần bá đạo của Thẩm Văn Xương liền xuất hiện vẻ giận dữ.

“Mộc Lạp Lạp!” Một tiếng rống vô cùng lớn.

Thân thể Mộc Lạp Lạp cứng đờ, quả nhiên người ta sợ nhất cái gì thì cái đó sẽ tới. Lúc trước cô không ngừng đụng chạm tới Thẩm Văn Xương, hơn nữa thái độ của cô đối với Mộc Diệp, e là bây giờ Thẩm Văn Xương rất ghét cô, bỗng nhiên gọi cô lại là có ý đồ gì!

Vốn muốn giả vờ tai điếc không có nghe thấy, sau đó mau chóng rời khỏi công ty, nhưng có người không mất chân ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, khiến bước chân chạy trốn của cô dừng lại một chút, liền bỏ lỡ cơ hội tốt.

Lúc này mà tiếp tục đi thì rất có vẻ cố ý.

Mộc Lạp Lạp chỉ có thể quay đầu lại, trong ánh mắt khác thường của những người khác, cười khan: “Tổng giám đốc Thẩm, là ngài đang gọi tôi à?”

Thẩm Văn Xương hừ lạnh một tiếng: “Cô chạy cái gì?”

Cô cũng không phải là muốn chạy như vậy mà... Ấn tượng của Mộc Lạp Lạp đối với Thẩm Văn Xương thật ra kém tới cực điểm, một chút cũng không muốn nhìn thấy hắn.

Trừ phi lúc có yêu cầu lợi dụng hắn đi đánh bại Mộc Diệp, khi đó rồi hãy nói.

“Chút nữa tôi có chuyện nên đi vội, tổng giám đốc Thẩm, ngài có chuyện gì ạ?” Thái độ lúc này của Mộc Lạp Lạp có thể nói là xa cách, khách sáo tới cực điểm, nhưng lại khiến người ta không bói ra được bất kỳ lỗi gì.

“Việc gấp, việc gấp gì?”

Mộc Lạp Lạp thăm liếc trắng mắt, cái vị này thật đúng là xem mình làm tổng giám đốc thống trị thiên hạ cơ đấy, cô có chuyện gì thì có quan hệ gì với hắn?

Nhưng lời của Thẩm Văn Xương trong mắt người khác ngược lại mang một ý khác, Mộc Lạp Lạp nhảy bén chú ý tới những ánh mắt kia.

Vì để không cho người không biết nội tình hiểu lầm, cũng vì để tránh cho sinh ra một số rắc rối, con người linh động chuyển một cái, Mộc Lạp Lạp liền cười nói: “Tôi muốn đi hẹn hò với vị hôn phu của tôi ạ. Tổng giám đốc Thẩm, bây giờ anh muốn đến Mộc Diệp à? Anh phải đối xử với em gái của tôi tốt một chút nhé, tuyệt đối đừng ăn hiếp nó.”

Mộc Lạp Lạp nghĩ, cô nói ra những lời này hẳn là không sợ hờ tỵ nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Chương 143: Tình Bạn Mỉ Mài

Trên thực tế lúc Mộc Diệp đi bộ thư ký lần trước, cũng chỉ có đồng nghiệp nơi này mới biết được à và Mộc Lạp Lạp quan hệ chị em. Mộc Lạp Lạp vốn cho rằng chiếu theo cái đạo lý gọi là 360 trạng thái của ngôi lê đôi mách thì tin tức này đã nên sớm truyền tới mức bay đầy trời trong toàn bộ công ty mới đúng. Nhưng nằm ngoài dự đoán của cô, ngày đó sau khi Mộc Diệp đi, cô đã kể lể khóc lóc một phen, hết ý khơi dậy lòng thông cảm của đồng nghiệp, vậy mà thật không có người nào truyền cái tin đồn này ra ngoài. Bởi vậy công ty chẳng có bao nhiêu người biết quan hệ của Mộc Lạp Lạp và Mộc Diệp, quan hệ của Mộc Lạp Lạp và vị ông chủ lớn này.

Mà thái độ mới vừa rồi của Thẩm Văn Xương trong cái nhìn của người xung quanh như có cái gì không đúng, Mộc Lạp Lạp vì để sớm trừ khử một ít rắc rối không cần thiết nên dứt khoát công bố tin tức này ra.

Dù sao thì cô cũng tin rằng giấy không thể gói được lửa, chuyện hỏng của cô và Mộc Diệp sớm muộn sẽ lưu truyền đến toàn bộ công ty đều biết.

Mộc Lạp Lạp sớm muộn gì cũng phải chính thức tuyên chiến Mộc Diệp. Bây giờ bởi vì nhược điểm trong tay cô còn chưa đủ nhiều, cho nên mới tiếp tục nguy trang đánh lừa Mộc Diệp cùng Ngôn Viễn. Đến khi chứng cứ trong tay cô đủ để trả thù Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp tuyệt đối sẽ không nương tay, sẽ cho cả thành phố Long đều biết rốt cuộc ai mới là người phụ nữ lòng dạ rắn rết, đem những nghiệt mà Mộc Diệp từng làm toàn bộ trả lại cho à.

Sau lời nói của Mộc Lạp Lạp, biểu cảm trên mặt Thẩm Văn Xương rất là đặc sắc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “... Mộc Lạp Lạp!”

Mộc Lạp Lạp cười mỉa một tiếng, nghĩ dù sao mọi người đều đã biết quan hệ giữa cô và Thẩm Văn Xương, nên không khách sáo nữa: “Tôi thật sự phải đi hẹn hò, đi trước nhé Thẩm tổng.”

Dứt lời, không cho Thẩm Văn Xương cơ hội giữ cô lại nữa, vụt đi như làn khói.

Cô mới mặc kệ hôm nay Thẩm Văn Xương gọi cô lại là có chuyện gì hay không, dù sao đối với Mộc Lạp Lạp mà nói, biểu hiện của Thẩm Văn Xương sau lần trước bị Mộc Diệp hãm hại thực sự khiến cô mắc ói.

Chờ đến khi báo thù, Mộc Lạp Lạp sẽ không chút do dự rời khỏi tập đoàn Thẩm thị, không muốn ở chỗ này lâu.

Cô đi tới chỗ tài xế đỗ xe, nhanh chóng trở lại biệt thự, nhưng Phó Cảnh Phi còn chưa có về.

Dẫu gì Phó Cảnh Phi cũng là người trông coi một công ty đa quốc gia, công việc ngày thường sẽ không dễ dàng cỡ nào, chẳng qua là trước kia tốn quá nhiều thời gian trên người Mộc Lạp Lạp.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp không có quá nhiều chuyện khiến anh bận tâm, nên Phó Cảnh Phi có thể càng chuyên chú đi xử lý công việc hơn.

Mộc Lạp Lạp vốn đã chuẩn bị tắm rửa thay áo ngủ, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của Ngôn Viễn.

Lúc ở Phó gia hai người đã hẹn mấy ngày nữa gặp mặt, bây giờ mới qua một ngày mà y đã gọi điện thoại đến, Mộc Lạp Lạp đoán... có lẽ là hôm nay lời cô nói với Thẩm Văn Xương ở công ty đã bị Mộc Diệp biết, mới có thể bảo Ngôn Viễn gọi điện thoại đến thăm dò một chút.

Thật ra Mộc Lạp Lạp rất nghi ngờ tại sao Mộc Diệp lại quan tâm đến chuyện cô vào tập đoàn Thẩm thị làm việc, hơn nữa từ ngay lúc đó biểu hiện của Mộc Diệp nhìn có vẻ như Thẩm Văn Xương để cô vào Thẩm thị cũng không có thương lượng trước cùng Mộc Diệp, cho nên Mộc Diệp mới rất bất mãn.

Nhưng liên tưởng đến tính cách đa nghi của Mộc Diệp, tính cách cẩn trọng dè dặt lại đa nghi của ả nhất định sẽ bắt mẫn cô vào Thẩm thị, còn cách gần núi dựa lớn Thẩm Văn Xương như vậy.

Tất nhiên là Mộc Diệp vẫn đề phòng cô.

Đổi thành người bình thường, đã đuổi Mộc Lạp Lạp ra khỏi Mộc gia, đồng thời chiếm hết những thứ Mộc Lạp Lạp từng có, dưới tình huống như thế này khẳng định sẽ khinh địch, sẽ nghĩ Mộc Lạp Lạp cũng sẽ không thoát thân được.

Nhưng Mộc Diệp không hề lơ lỏng chèn ép đối với Mộc Lạp Lạp, mặc kệ ả còn đang cảnh giác Mộc Lạp Lạp hay là có phải bởi vì sau lưng Mộc Lạp Lạp còn có sự tồn tại của một nhân vật nghịch thiên như Phó Cảnh Phi, đều có thể chứng minh tâm cơ của ả Mộc Diệp này thâm sâu, xa hơn người bình thường.

“Ngôn Viễn, sao gọi điện thoại lúc này?” Mộc Lạp Lạp vừa nghe điện thoại liền thay đổi giọng điệu.

“Lạp Lạp, em đang ở đâu vậy?” Ngôn Viễn dịu dàng trước sau như một.

“Em ở... chỗ của Phó Cảnh Phi, sao vậy?”

“Lạp Lạp, buổi tối có rảnh không, chúng ta gặp mặt đi.” Ngôn Viễn đề nghị.

Giờ này mà y còn hẹn mình ra ngoài, là muốn làm gì?

“... Được, hẹn gặp ở đâu?”

Tuy không hiểu tâm tư của Ngôn Viễn, nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn đồng ý.

Dù sao thì mọi chuyện Ngôn Viễn làm phía sau đều có Mộc Diệp nhúng tay, cô sẽ nhân cơ hội đi xem Mộc Diệp lại muốn làm gì là được rồi.

Nói với chú Phó một tiếng, Mộc Lạp Lạp ngồi xe đi tới chỗ hẹn cùng Ngôn Viễn, lúc này Phó Cảnh Phi vẫn đang ở công ty.

Thật ra Mộc Lạp Lạp không ngờ Ngôn Viễn hẹn mình đi công viên trò chơi. Đã rất lâu rồi cô không có nơi này.

Mà khi gặp nhau Mộc Lạp Lạp kinh ngạc phát hiện, hôm nay Ngôn Viễn hẹn mình ra lại không phải bởi vì Mộc Diệp, hoặc là nói không phải là Mộc Diệp ở sau lưng sai khiến.

Y ăn mặc rất thoải mái, mặt mũi ôn hoà. Nếu không phải Mộc Lạp Lạp đã sớm nhìn thấu y, e là vẫn sẽ bị bề ngoài của y đánh lừa.

Mộc Lạp Lạp sửa soạn xong vẻ mặt của mình, đi về phía Ngôn Viễn.

“Sao hẹn em đến công viên trò chơi?” Buổi tối trong công viên trò chơi vẫn đèn đuốc sáng trưng, những cô gái trẻ cùng bạn bè của họ đang chơi vô cùng vui vẻ, tiếng hét chói tai cùng tiếng cười tràn đầy nơi đây.

Ngôn Viễn dịu dàng cười, sờ sờ đầu Mộc Lạp Lạp.

Động tác này lúc trước thường xảy ra giữa bọn họ, Mộc Lạp Lạp chưa từng kháng cự thân mật như vậy. Nhưng hôm nay lúc tay Ngôn Viễn đặt trên đỉnh đầu của Mộc Lạp Lạp, trong lòng cô bỗng mắc ói, mãnh liệt nén xuống xung động lùi bước về sau.

Ngôn Viễn nhanh chóng thả tay xuống, nhìn có vẻ y không có phát hiện vừa rồi đáy mắt Mộc Lạp Lạp loé lên khác thường rồi biến mất.

“Lạp Lạp, em còn nhớ thời trung học không, em kêu anh cùng em trốn học, muốn anh cùng em đến đây ngồi vòng đu quay?” Ngôn Viễn nói, lộ ra chút vẻ hoài niệm.

Mộc Lạp Lạp ngẩn người, vắt hết óc mới nhớ cuộc tìm được đoạn ký ức này. Nếu hôm nay Ngôn Viễn không nhắc, cô thật sự cũng không nhớ nổi đoạn trải qua này.

Thời trung học Mộc Lạp Lạp rất ham chơi, ngoại trừ trước khi thi sẽ phấn đấu một khoảng thời gian thì ngày thường quả thật chính là một đứa kém cỏi, trốn học càng như cơm bữa.

Khi đó phim Hàn thịnh hành, nhân vật nam nữ chính trong phim Hàn thường đều gặp ở nơi như công viên trò chơi này, ngồi vòng đu quay cao chọc trời và ngựa gỗ xoay tròn, rất lãng mạn.

Khi đó Mộc Lạp Lạp không có đối tượng thích, chỉ có thể lôi kéo cái người thanh mai trúc mã Ngôn Viễn này cùng nhau tới đây chơi.

Ngôn Viễn chưa từng cự tuyệt cô, cũng rất có kiên nhẫn cùng cô chơi đủ loại trò chơi, không tiếc trốn học có thể gặp phải bị xử phạt.

Đột nhiên nghĩ đến đoạn hồi ức như vậy, Mộc Lạp Lạp nhận không được nhớ tới càng nhiều chuyện hơn. Những chuyện xảy ra giữa cô và Ngôn Viễn khi đó, bên trong mang theo dấu vết thanh xuân, rõ ràng chính là chứng minh tình bạn tốt nhất.

Thậm chí đến bây giờ Mộc Lạp Lạp đều cảm thấy lúc còn trẻ bên cạnh có thể có một người bạn thật lòng như vậy là trải nghiệm tốt đẹp nhất của đời người.

Nhưng rốt cuộc vì cái gì, khiến quan hệ của Ngôn Viễn và cô sau khi lớn lên thì hoàn toàn tan vỡ, vì sao Ngôn Viễn hoàn toàn bỏ qua tình bạn giữa bọn họ, thậm chí không tiếc dùng hết lời nói dối này đến lời nói dối khác đi lừa gạt cô?

Mộc Lạp Lạp cho người ta ấn tượng nhìn như bất cần đời, không tìm không phả, nhưng trong lòng cô lại là người coi trọng tình cảm nhất. Cho nên cô mới có thể bởi vì tình bạn lúc còn trẻ mà trong cuộc sống sau này tin tưởng Ngôn Viễn vô điều kiện.

Tiếc là cũng bởi vì cô coi trọng mới cho Ngôn Viễn cơ hội tổn thương cô.

Thoát ra khỏi hồi ức, trong mắt Mộc Lạp Lạp tàng ẩn hơi mù, lộ ra nụ cười ngây thơ: “Đúng vậy, khi đó em thích nhất là lời kéo anh theo em trốn học đi chơi, bây giờ nhớ lại thật sự là hoài niệm”

Ngôn Viễn gật đầu: “Có mấy lần đều suýt nữa bị thầy chủ nhiệm phát hiện, khi đó quả thật em không sợ trời không sợ đất vô cùng”

Mộc Lạp Lạp thờ dài một tiếng: “Tiếc là bây giờ chúng ta đều đã lớn, những tốt đẹp lúc ấy bây giờ đều chỉ có thể tồn tại trong ký ức.”

Những lời này là Mộc Lạp Lạp phát ra từ đáy lòng. Có đôi khi cô thật sự rất muốn chính miệng hỏi Ngôn Viễn một câu: tại sao muốn lừa cô, lẽ nào thích Mộc Diệp thì có thể khiến y chọn phản bội bạn bè?

Ít ra bản thân Mộc Lạp Lạp biết cô vĩnh viễn không làm được chuyện như vậy.

Câu hỏi đã tới bên mép, nhưng cuối cùng bị Mộc Lạp Lạp nuốt vào bụng. Cô bắt đầu nghĩ: biết nguyên nhân thì sao chứ, sự lừa dối của Ngôn Viễn kiếp trước và kiếp này đã triệt để phá hủy tình bạn giữa bọn họ, cho dù biết nguyên nhân, Mộc Lạp Lạp cũng tuyệt đối không có khả năng tha thứ Ngôn Viễn.

Đoạn tình bạn từng khiến Mộc Lạp Lạp cảm thấy may mắn kia đã sớm tiêu tan trong dòng lũ của tháng năm, mất đi hình dạng vốn nên có.

Hiện nay Mộc Lạp Lạp đã mất đi sức lực muốn vặn hỏi. Có những thứ đã mất đi tính chân thật ban đầu, tìm trở về nữa cũng chỉ tăng thêm muộn phiền.

Ngôn Viễn quay đầu nhìn Mộc Lạp Lạp, y mơ hồ cảm thấy trên người cô có một ít thay đổi không dễ phát hiện, rồi lại không bắt được rốt cuộc là chỗ nào có thay đổi.

Phía trước là vòng đu quay cao chọc trời loé lên ánh đèn, khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Lạp Lạp tỏa ra sáng bóng nhàn nhạt, nụ cười khoe miệng rất khiến người ta động lòng.

Ngôn Viễn cau mày, vẻ mặt hết sức phức tạp.

“Ngôn Viễn, anh còn chưa nói hôm nay gọi em tới làm gì cơ?” Mộc Lạp Lạp phá vỡ sự yên lặng.

“... Thật ra cũng không có gì.” Ngôn Viễn lộ ra nụ cười trước sau như một. “Trước đây đều là anh theo em chơi, bây giờ trưởng thành đổi lại em đi theo anh.”

Mộc Lạp Lạp nửa híp mắt chăm chăm quan sát Ngôn Viễn một lát, bỗng không có ý tốt nói: “Ngôn Viễn, không phải là anh đang thất tình đấy chứ, sao đột nhiên u buồn như vậy?”

Cô giống như tùy tiện nói, thật ra là cô ý thử dò xét tâm tư.

Quả nhiên, Ngôn Viễn thoáng lộ ra nụ cười khổ sở: “Thật đúng là bị em đoán trúng.”

Mộc Lạp Lạp làm bộ rất ngạc nhiên: “Không phải chứ Ngôn Viễn! Anh yêu đương bao giờ, sao em không biết!”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Mộc Lạp Lạp rõ ràng, bộ dáng Ngôn Viễn như vậy e là không thoát khỏi liên quan với Mộc Diệp...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Chương 144.1: To Gan Lớn Mặt

“Cũng không tính là yêu đương.” Ngôn Viễn lắc đầu, kéo Mộc Lạp Lạp đi vào bên trong công viên trò chơi. “Không nói tới chuyện đó nữa, trước hết theo anh đi chơi đã.”

Hôm nay y tìm Mộc Lạp Lạp ra cũng chỉ đơn thuần muốn ở cùng cô, có lẽ là thật sự mang theo tâm trạng hoài niệm.

Nguyên nhất lớn nhất có lẽ là trong lòng ý có thật nhiều buồn khổ nhưng không biết nên nói với ai, không hiểu sao liền nghĩ đến Mộc Lạp Lạp.

Ở trong lòng Ngôn Viễn, Mộc Lạp Lạp vẫn là người tín nhiệm y trăm chiều, chưa bao giờ nói những lời có bất kỳ nghi ngờ gì với y, nhưng y vào lúc Mộc Lạp Lạp không biết chuyện đã tổn thương cô hết lần này đến lần khác...

Thình thoảng Ngôn Viễn vẫn cảm thấy mình rất vô liêm sỉ, nhưng chỉ cần Mộc Diệp làm nũng kẻ khổ với y là y sẽ hoàn toàn quên đi tình bạn với Mộc Lạp Lạp, hoàn toàn bị tình yêu làm choáng váng đầu óc.

Hôm nay vốn Ngôn Viễn đang hẹn hò với Mộc Diệp, y thật vất vả mới tìm được thời gian cùng nhau ăn cơm với Mộc Diệp, nhưng trong bữa cơm Mộc Diệp nhận điện thoại rồi đột nhiên rời đi.

Từ giọng điệu của Mộc Diệp nhìn ra lý do cô rời đi lại là vì Thẩm Văn Xương...

Không có người đàn ông nào mong muốn người phụ nữ mình thích chàng chàng thiếp thiếp cùng người đàn ông khác, cũng không hy vọng mình trở thành một người bạn trai không thể lộ ra ánh sáng.

Toàn bộ xã hội thượng lưu của thành phố Long đều biết quan hệ người yêu giữa Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương, Ngôn Viễn cùng Mộc Diệp lại chỉ có thể yêu đương trong bóng tối.

Mà lý do thoái thác của Mộc Diệp, sở dĩ ả giả vờ yêu đương với Thẩm Văn Xương chỉ là vì có thể từ Thẩm Văn Xương lấy được nhiều tài nguyên và mạng lưới người hơn, đợi đến khi Mộc Lạp Lạp gạt được cổ phần công ty trong tay của Phó Cảnh Phi, đến lúc đó ả có thể chia tay với Thẩm Văn Xương, quang minh chính đại ở cùng một chỗ với Ngôn Viễn.

Ngôn Viễn ở Ngôn gia không phải là người được coi trọng nhất, y cũng cần nhiều tiền bạc để đề cao địa vị của y. Mà cổ phần trong tay Phó Cảnh Phi vừa đúng có thể đưa đến tác dụng vô cùng quan trọng.

Y cũng không chỉ vì tình cảm cùng Mộc Diệp mà còn là vì sự nghiệp và địa vị của mình ở Ngôn gia... Trên thực tế y cũng là một người dã tâm bừng bừng, chỉ là che giấu quá tốt, không có nhiều người nhìn ra mà thôi.

Trước kia Mộc Lạp Lạp ở trước mặt Ngôn Viễn nhắc tới Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương tình cảm lưu luyến quả thật đã đưa đến tác dụng rất tốt, chôn xuống quả bom hẹn giờ ở trong lòng Ngôn Viễn, khiến Ngôn Viễn vì điểm này mà lòng bất nản bắt đầu từ từ bành trướng.

Hôm nay khi Mộc Diệp nhận được điện thoại của Thẩm Văn Xương thì lập tức rời đi, đây giống như là một tia lửa đốt lên một ngọn lửa hùng hực ở trong lòng Ngôn Viễn, nhanh chóng cháy hết lý trí có chừng của y.

Y cũng không biết dưới tình huống như thế làm sao liền nghĩ đến muốn liên lạc với Mộc Lạp Lạp, y tựa như cảm thấy Mộc Lạp Lạp đại khái có thể làm bạn với y khi y cần.

Vì vậy Ngôn Viễn liền liên lạc với Mộc Lạp Lạp ra gặp mặt, hơn nữa không có nói cho Mộc Diệp biết. Đương nhiên giờ phút này Mộc Diệp đi làm bạn với Thẩm Văn Xương, cũng không có thời gian để ý tới y có liên lạc với Mộc Lạp Lạp hay không...

Mộc Lạp Lạp rất nhạy bén phát hiện ra thái độ của Ngôn Viễn hôm nay biến hoá rất nhỏ, trong lòng suy đoán vài phần nhưng thật không dám khẳng định.

“Ngôn Viễn, nếu anh có chuyện gì không vui thì có thể không cần cố kỵ nói cho em biết.” Mắt Mộc Lạp Lạp cong cong cười lên, nụ cười nhìn có vẻ vừa hồn nhiên lại rục rờ.

Ngôn Viễn sững sốt một chút, hồi lâu mới nói: “Không có, em không nên suy nghĩ nhiều.”

“Được rồi, vậy anh muốn chơi cái gì, em đi cùng anh nhé.” Mộc Lạp Lạp không tiếp tục hỏi, trong lòng cô đang suy nghĩ hôm nay Ngôn Viễn hẹn cô ra ngoài rốt cuộc là mục đích gì.

Nếu không giống như là Mộc Diệp sai khiến, nhưng lại có quan hệ cùng Mộc Diệp, như vậy nhất định sẽ có liên quan tới một người khác.

Ánh mắt Mộc Lạp Lạp vừa động, nhanh chóng liền tưởng đến Thẩm Văn Xương.

Bộ dáng này của Ngôn Viễn rất giống như người thất tình hoặc là sau khi cãi nhau với bạn gái. Y thích Mộc Diệp như vậy, thậm chí không tiếc vì Mộc Diệp mà bỏ qua tình bạn giữa y và Mộc Lạp Lạp, người có thể làm cho tâm trạng y hôm nay xuống thấp như vậy cũng chỉ có Mộc Diệp.

Mà Mộc Diệp có thể làm cái gì khiến tâm trạng Ngôn Viễn không tốt đây? Đương nhiên là có liên quan với Thẩm Văn Xương, ví dụ như hai người đang hẹn hò thì Thẩm Văn Xương gọi điện thoại đến, Mộc Diệp liền lựa chọn rời Ngôn Viễn đi làm bạn cùng Thẩm Văn Xương vân vân.

Suy đoán của Mộc Lạp Lạp không cách sự thật là mấy, Ngôn Viễn thật đúng là bởi vì Mộc Diệp rời đi mà trong lòng không vui.

Nhưng nếu không phải Mộc Lạp Lạp đã trải qua kiếp trước, biết được quan hệ của Ngôn Viễn và Mộc Diệp, lúc này khẳng định sẽ không đi liên tưởng

đến trên người Thẩm Văn Xương. Nhưng có kỷ ức kiếp trước, Mộc Lạp Lạp biết Ngôn Viễn và Mộc Diệp yêu đương ngầm, cũng biết Mộc Diệp nhất định đang nghĩ cách lừa gạt Ngôn Viễn.

Hiện nay tin tức Thẩm Văn Xương và Mộc Diệp sắp kết hôn đã truyền khắp toàn bộ thành phố Long, Ngôn Viễn chắc chắn cũng đã nghe được tin đồn từ lâu. Là một người đàn ông, nghe được người mình thích có quan hệ thân mật cùng một người đàn ông khác, khẳng định trong lòng Ngôn Viễn không tốt chút nào.

Mấy lần trước, lúc Mộc Lạp Lạp gặp mặt với Ngôn Viễn đều cố ý dùng quan hệ của Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương kích thích y. Thông qua biểu hiện của Ngôn Viễn hôm nay, nhìn có vẻ như Ngôn Viễn thật sự bị ảnh hưởng, ít ra kiếp trước y chưa từng bởi vì quan hệ của Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương mà tâm trạng xuống thấp, còn hèn cô ra thả lỏng.

Nếu Mộc Diệp đã cho cô cơ hội tiếp tục tạo ra xích mích ly gián, Mộc Lạp Lạp đương nhiên phải nắm bắt cơ hội như thế, thêm mắm dặm muối, châm dầu vào lửa...

Mộc Diệp không nghĩ đến kết quả mình sẽ là một kẻ cô độc lẻ loi, mà cô lại được muôn người yêu thích, đợi đến một ngày nào đó à phát hiện Ngôn Viễn đã thấy rõ bộ mặt thật của à, Thẩm Văn Xương cũng biết những chuyện xấu à làm ở sau lưng, Mộc Lạp Lạp thật muốn xem khi đó là ai trở thành người cô độc lẻ loi.

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ đến đây quyết định tạm thời để xuống, chuyên tâm đi chơi các trò chơi cùng Ngôn Viễn.

Từ roller coaster đến thuyền hải tặc, sau khi đều chơi tất cả trò chơi một vòng, Mộc Lạp Lạp hỏi Ngôn Viễn: “Thế nào, tâm trạng khá hơn chút nào không?”

Ngôn Viễn cười vỗ vỗ đầu Mộc Lạp Lạp: “Có em theo chơi với anh, đương nhiên là tốt lên chút.”

“Ngôn Viễn, nếu anh yêu đương nhất định phải nói cho em biết nhé, hai chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, nếu anh có thích ai nhưng không nói cho em biết, em sẽ buồn lắm.” Lúc nói lời này Mộc Lạp Lạp rất muốn ỏi. Cô không hiểu Mộc Diệp cũng được, không hiểu Ngôn Viễn cũng được, bọn họ rốt cuộc có nghị lực lớn như thế nào mới có thể mang tất cả trong cuộc sống biến thành một vở hài kịch, thời thời khắc khắc đều có thể nguy trang?

Vì báo thù mà Mộc Lạp Lạp đã buộc mình làm chút chuyện mà trong quá khứ cô tuyệt đối không muốn làm, nhưng càng làm cô càng cảm thấy mắc ỏi.

Giữa người với người sao lại muốn lừa gạt cùng nói dối nhiều như vậy? Không thích thì không thích, nói thẳng ra không phải tốt sao, cần gì trăm phương ngàn kế chịu nhện ghê tởm để tiếp cận đối phương cơ chứ?

Trước kia, lúc Mộc Diệp chán ghét cô như thế, vậy mà vẫn có thể nguy trang, ở trước mặt cô bày ra hình tượng hiền lành tốt đẹp, khiến Mộc Lạp Lạp có thể chung sống rất tốt với cô em gái này.

Tuy rằng bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng đang diễn trò, nhưng trong lòng cô không gặt bừa nổi với hành động như vậy. Chỉ cần có thể triệt để trả thù Mộc Diệp, cô nhất định sẽ ngay trước mặt Ngôn Viễn vạch trần tất cả những lừa dối của à, đem tất cả bất mãn phát tiết ra ngoài.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình hình như bỗng nhiên cũng biết thành người mà bản thân không hiểu. Rõ ràng đã vô cùng chán ghét Ngôn Viễn, nhưng vẫn phải thân thiết không hề hờ cùng y.

Quá khứ cô luôn sống trong thấp ngà, nhận thức về cuộc sống là một thế giới Utopia tốt đẹp. Sống lại đã trưởng thành rất nhiều, Mộc Lạp Lạp mới mơ hồ hiểu trên thế giới này vốn không phải ai cũng có thể chân thật là mình.

Mộc Lạp Lạp thờ dãi trong lòng, nói chung mặc kệ thế nào, ân oán giữa cô và Mộc Diệp nhất định phải kết thúc, cho dù trong quá trình kết thúc sẽ hi sinh một vài thứ, nhưng cô cũng sẽ không lùi bước.

Trong lòng cô không cách nào gác lại chấp niệm, nếu đời này không hoàn toàn diệt trừ, tảng đá đè nặng trong lòng cô sẽ vĩnh viễn không biến mất, chỉ sẽ dần mảnh liệt ăn mòn cô.

Mộc Lạp Lạp biết mình báo thù như vậy giống hệt như biến bản thân thành người như Mộc Diệp, cũng gần như thuyết của đạo Phật nói lấy oán trả oán đến bao giờ dứt.

Nhưng trên thế giới này không phải ai cũng đều thiện lương, bản tính con người vốn ác, rất nhiều lời đạo đức vốn được giai cấp thống trị phát minh ra để ràng buộc loài người. Mộc Lạp Lạp nghĩ nếu kiếp này không báo thù thì cô tuyệt đối sẽ không yên lòng.

Nhìn vẻ mặt hồn nhiên của Mộc Lạp Lạp, Ngôn Viễn xoa xoa tóc cô: “Biết rồi, nếu anh yêu đương nhất định người đầu tiên sẽ nói cho biết là em.”

Lòng Mộc Lạp Lạp khẽ động, dưới ánh đèn neon lấp loé, trong mắt u ám khó hiểu.

Cô tựa như lơ đãng nhắc tới: “Hôm nay lúc ở công ty gặp Thẩm Văn Xương, nhìn có vẻ như tâm trạng không tốt lắm, chẳng lẽ tình cảm của hắn và Mộc Diệp xảy ra vấn đề gì ư? Tốt nhất là vậy, nếu hai người chia tay, có lẽ em có cơ hội cười nhạo à một trận thật tốt.”

“Hả?” Đầu chân mày Ngôn Viễn chậm rãi xoắn lại với nhau.

Mộc Lạp Lạp nói tiếp: “Có điều là Mộc Diệp thường xuất hiện trong tập đoàn Thẩm thị, tất cả mọi người xem à như bà chủ, hừm, thật không ngờ à ở

tập đoàn Thẩm thị nở mày nở mặt vô cùng, ra ra vào vào đều có người gọi ả là bà chủ này bà chủ nọ, trong lòng ả nhất định đắc ý muốn chết.”

Ngôn Viễn im lặng, không ngoài dự đoán của Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp không tiếng động mỉm cười, tiếp tục châm dầu vào lửa: “Thật muốn ngày nào đó Thẩm Văn Xương bỏ rơi Mộc Diệp, khi đó em xem ả còn đắc ý thế nào? Anh không biết đâu, ngày đó ở trong công ty, lúc ả khoe khoang ả và Thẩm Văn Xương sắp kết hôn, cười phải nói ra rất đắc ý...”

Mộc Lạp Lạp vừa nói vừa dùng khoé mắt quan sát phản ứng của Ngôn Viễn. Cô biết lúc này nội tâm của Ngôn Viễn chắc chắn đã sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Mặc kệ Mộc Diệp mượn lý do gì để Ngôn Viễn cam tâm làm một người tình không thấy được ánh sáng, sau khi nhận đầy đủ kích thích thì Ngôn Viễn sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát ra.

Mộc Lạp Lạp chính là muốn kích thích Ngôn Viễn gây một trận lớn với Mộc Diệp. Cô đã phái người chuẩn bị kỹ càng bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, quan sát nhất cử nhất động của Mộc Diệp và Ngôn Viễn. Một khi bọn họ lộ ra sơ hở, trong tay Mộc Lạp Lạp sẽ có thêm một lợi thế trả thù Mộc Diệp.

Có điều Mộc Diệp chính là người cao tay nhất xuất hiện trong cuộc sống của Mộc Lạp Lạp, cho dù là hiện tại, Mộc Lạp Lạp cũng không thể hoàn toàn suy đoán được kế hoạch tiếp theo Mộc Diệp muốn làm những gì, cô vẫn không cách nào nhìn thấu nội tâm của cô em gái này.

“Lạp Lạp!” Ngôn Viễn đột nhiên lên giọng.

Mộc Lạp Lạp vẻ mặt vô tội: “Sao vậy?”

Ngôn Viễn nhắm mắt, lắc đầu: “Không có gì.”

“Được rồi... Bên kia có bán kem kia, anh đi mua giúp em một cái về đi.” Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt.

Ngôn Viễn gần như không do dự: “Em chờ anh ở đây.”

“Muốn em cầm dùm ba lô của anh không?” Mộc Lạp Lạp thuận miệng hỏi một câu.

Ngôn Viễn ra cửa có thói quen mang ba lô, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ngôn Viễn không suy nghĩ nhiều, trực tiếp thả ba lô ở sau lưng đặt ở trong lòng Mộc Lạp Lạp: “Vẫn là vị va-ni?”

“Ừm!” Mộc Lạp Lạp vui vẻ gật đầu.

Xem ra Ngôn Viễn vẫn có thể nói ra vị cô thích nhất mà không cần suy nghĩ, không khỏi nghĩ đến đây là tình bạn được tạo dựng lên nhiều năm của bọn họ.

Tiếc là Ngôn Viễn nửa đường đã phản bội cô.

Mộc Lạp Lạp ôm ba lô vào trong lòng, vẻ mặt thả lỏng cười: “Anh mau trở lại nhé, em chờ anh.”

Bóng lưng Ngôn Viễn càng đi càng xa, nụ cười trên mặt Mộc Lạp Lạp cũng từ từ biến mất. Cô lấy điện thoại di động ra gọi cho điện thoại nào đó: “Hành động đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Chương 144.2

Mà lúc Ngôn Viễn đi tới hàng kem bên kia nhìn thấy phía trước bỗng nhiên thêm một người nên bất đắc dĩ đứng xếp hàng.

Y xoay người liền thấy Mộc Lạp Lạp ngồi trên băng ghế xa xa. Cô thấy y xoay người thì vui sướng vẫy vẫy tay về phía y.

Ngôn Viễn bật cười. Thật ra đã nhiều năm qua nhưng hình như Mộc Lạp Lạp cũng không có thay đổi quá lớn, ngoại trừ lúc cô đối đầu với Mộc Diệp thì sẽ trở nên không giống là cô, thời điểm khác đều vẫn là Mộc Lạp Lạp mà Ngôn Viễn quen thuộc nhất.

Quay đầu lại tiếp tục xếp hàng, về mặt Ngôn Viễn đột nhiên trở nên phức tạp.

Sau khi Ngôn Viễn xoay người sang chỗ khác thì Mộc Lạp Lạp ngồi ở trên ghế lập tức thu tay về, cô quay đầu đi liền thấy được một người đàn ông áo đen đang núp sau bụi cỏ.

“Còn bao lâu?” Mộc Lạp Lạp khẽ hỏi.

“Một phút.” Người nọ trả lời.

Mộc Lạp Lạp gật đầu, yên lặng đợi.

Vừa rồi, khi Ngôn Viễn đi tới hàng kem thì có người lặng yên không tiếng động đi tới bên cạnh Mộc Lạp Lạp. Mộc Lạp Lạp hầu như không có trở ngại lấy điện thoại ra từ trong balô của Ngôn Viễn đưa cho người đàn ông kia.

Mộc Lạp Lạp hiểu rõ thói quen và sở thích của Ngôn Viễn, tương tự, Ngôn Viễn cũng biết rõ sở thích của Mộc Lạp Lạp. Điện thoại di động của Ngôn Viễn luôn để ở bên trong túi kẹp của balô, đã nhiều năm cũng chưa từng thay đổi.

Như người nọ nói, sau một phút anh ta đưa trả điện thoại di động của Ngôn Viễn lại cho Mộc Lạp Lạp, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong biển người như đẹt cừi của công viên trò chơi.

Mộc Lạp Lạp nhanh tay trả điện thoại về chỗ cũ rồi lẳng lặng đợi một hồi sau Ngôn Viễn mới cầm kem trở về.

“Đây, kem vị va ni của em.”

Mộc Lạp Lạp một tay trả balô lại cho Ngôn Viễn, một tay nhận lấy, nói cảm ơn: “Cảm ơn anh.”

Ngôn Viễn cười khẽ.

“Bây giờ thời gian cũng không còn sớm, anh còn có kế hoạch gì khác không, nếu không thì em đi về. Anh biết đó, gần đây em đang nghĩ cách lấy lòng Phó Cảnh Phi, không thể rời đi quá lâu, hần sẽ nghỉ ngơi.”

Mộc Lạp Lạp thoáng cái đã kéo Ngôn Viễn về trong cuộc sống thực tế, y rất cuộc mới nhớ tới giữa y và Mộc Lạp Lạp đã sớm không còn là quan hệ bạn bè đơn giản như trong quá khứ.

Trong đời có mấy người có thể cùng với mình từ lúc bi bô bắt đầu tập nói cho đến khi mình trở thành người lớn?

Trước kia Ngôn gia và Mộc gia quan hệ gần gũi, Ngôn Viễn và Mộc Lạp Lạp quen biết nhau từ nhỏ, cùng nhau chơi đùa trải qua rất nhiều năm tháng quan trọng.

Đó là thân mật chỉ có làm bạn qua lại với nhau mới có thể có, quen biết cùng đôi phương đã đến mức độ không cần lời nói gì, một ánh mắt là có thể hiểu rõ nỗi lòng của đôi phương.

Nhưng cho dù làm bạn với nhau như vậy, cho dù hơn hai mươi năm, cuối cùng vẫn mất đi sự hồn nhiên vốn nên có. Ngôn Viễn biết quan hệ của y và Mộc Lạp Lạp bây giờ đã không giống như ngày xưa từ lâu.

Cho dù Mộc Lạp Lạp tín nhiệm y như quá khứ, nhưng y đã sớm không phải là Ngôn Viễn kia trong ấn tượng của Mộc Lạp Lạp.

“Được, vậy chúng ta hẹn lại lần sau.” Ngôn Viễn nói. “Cần anh đưa em không?”

“Không cần, lúc em ra ngoài đều có tài xế của Phó gia đưa em. Phó Cảnh Phi vẫn chưa tin em lắm.” Mộc Lạp Lạp lộ vẻ buồn khổ. “Một khi em đạt được tín nhiệm của hần thì sẽ lập tức bảo hần cho em cổ phần công ty trong tay hần, đến lúc đó anh nhất định phải giúp em trở lại Mộc gia!”

Ngôn Viễn gật đầu: “Nhất định.”

Nói tạm biệt cùng Ngôn Viễn, Mộc Lạp Lạp rời khỏi công viên trò chơi, ngồi lên chiếc xe hơi luôn đậu ở chỗ đó.

Sau khi lên xe, xe khởi động, người đàn ông áo đen ngồi ở vị trí kế bên tài xế đưa một cái điện thoại di động cho Mộc Lạp Lạp.

“Mộc tiểu thư, dựa theo phân phó của cô, tất cả tin tức trong thẻ điện thoại của y đều ở đây, thiết bị nghe trộm cũng đã được lắp đặt, thời gian hiệu lực là một tháng, pin của thiết bị dùng hết thì sẽ tự động tiêu hủy, sẽ không bị y phát hiện.”

“Được, làm phiền anh.” Mộc Lạp Lạp nhận lấy điện thoại. Tất cả mọi thứ trong điện thoại di động của Ngôn Viễn đều được sao chép nguyên si vào đây, hơn nữa tất cả trò chuyện cùng tin nhắn sau này của Ngôn Viễn đều được thấy ở trong điện thoại di động trong tay Mộc Lạp Lạp này.

Có cái này, Mộc Lạp Lạp có thể theo dõi động tĩnh của Ngôn Viễn bất cứ lúc nào, ví dụ như những gì y và Mộc Diệp nói trong điện thoại đều sẽ bị ghi xuống.

Nhưng theo tính cẩn thận của Mộc Diệp, nói chuyện cùng Ngôn Viễn chắc cũng sẽ không liên quan đến những việc quan trọng, tuy nhiên không ai có thể bảo đảm chuyện gì cũng không sơ hở tý nào, nói không chừng lúc nào đó Mộc Diệp không cẩn thận nói tin tức then chốt gì đó cùng Ngôn Viễn trong điện thoại thì sao?

Dù sao thì Mộc Lạp Lạp cũng không gấp, cô có thể kiên nhẫn đợi Mộc Diệp lộ ra sơ hở.

Sau khi xem lướt qua những ghi chép lại trong điện thoại, Mộc Lạp Lạp đã xác định suy đoán của mình. Quả nhiên không có nhiều tin tức nhạy cảm quan trọng, thời gian Mộc Diệp cùng Ngôn Viễn nói điện thoại đều rất ngắn, nội dung tin nhắn càng tìm không ra bất cứ khác thường gì.

Quả nhiên Mộc Diệp đủ cẩn thận, sợ là thư từ và tin tức trong điện thoại của Ngôn Viễn cũng đúng giờ bị xoá, bảo đảm sẽ không bị người khác phát hiện.

Hai người đó thật sự coi mình là đáng ngại gì ư, cẩn thận đề ý như vậy?

Mộc Lạp Lạp không khỏi cảm thấy mắc cười.

Xe rất nhanh đã lái về biệt thự. Mộc Lạp Lạp xuyên qua cửa sổ xe thấy trong ga ra đã đậu chiếc xe Phó Cảnh Phi ngồi hôm nay, xem ra anh đã về.

Mộc Lạp Lạp vô thức tươi cười mừng rỡ, cất xong điện thoại đi động thì có chút không kịp chờ nhảy xuống xe.

“Phó Cảnh Phi, anh về hồi nào!” Mộc Lạp Lạp chạy ào vào cửa, hét âm lên.

Khi Mộc Lạp Lạp vào cửa, còn chưa kịp thấy bóng dáng của Phó Cảnh Phi thì sững sờ giữa chừng.

Ánh mắt chạm đến một hình dáng xinh đẹp ở trên ghế sa lon, Mộc Lạp Lạp lập tức nhủ mày, ai có thể nói cho cô biết sao Diệp Ngữ Đồng ngồi ở đây lúc này?

Một mái tóc dài đen nhánh mềm mại buông ở đầu vai, Diệp Ngữ Đồng mặc quần áo màu trắng, nhìn có vẻ vừa thủy mị vừa nhỏ bé yếu ớt, đôi con người kia thật ướt át động lòng người.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng không phải về nhà để thưởng thức mỹ cảnh, sau khi cô sững sờ một chút thì trên môi liền treo nụ cười nhạt: “Ngữ Đồng, thật là đúng dịp, sao cô ở chỗ này?”

Hoàn toàn không ý thức đến giọng điệu chủ nhân của mình, tuy rằng Mộc Lạp Lạp rất nghi hoặc nhưng coi như cũng khách sáo.

“Lạp Lạp, cô đã trở lại rồi.” Diệp Ngữ Đồng nhu nhu nhược nhược cười một tiếng. “Tôi là cùng anh Cảnh Phi trở về.”

Cùng Phó Cảnh Phi? Hôm đó Diệp Ngữ Đồng quyến rũ Phó Cảnh Phi không thành, hôm nay sao lại tới nữa rồi, mục đích của cô ta còn chưa chết ư?

Mộc Lạp Lạp cảm thấy buồn cười trong lòng, nhưng về mặt lại ung dung thản nhiên, không để ý cười: “Vậy à, cô muốn uống gì không, tôi kêu đi Xảo chuẩn bị cho cô.”

“Không cần, di Xảo biết tôi sau khi ăn cơm tối xong đều không ăn gì.” Diệp Ngữ Đồng cười hết sức vô hại.

Người phụ nữ này khi ở Phó gia thiếu chút nữa đã không nể mặt mũi Mộc Lạp Lạp, bây giờ thế mà vẫn có thể cười dịu dàng như vậy, có âm mưu gì đây?

Trong lòng Mộc Lạp Lạp không ngừng nghi ngờ, hơn nữa từ lời nói vừa rồi của Diệp Ngữ Đồng xem ra cô ta không phải là lần đầu tới nơi này ư? Di Xảo còn biết thói quen cuộc sống của cô ta, như vậy chứng minh số lần cô ta tới đây không tính là ít... Nhưng Mộc Lạp Lạp đã ở biệt thự này một khoảng thời gian rất dài, từ sau khi cô vào cũng chưa từng gặp Diệp Ngữ Đồng, như vậy chứng minh Diệp Ngữ Đồng tới đây là chuyện trước đó.

Diệp Ngữ Đồng dùng những lời này là để tuyên thị cái gì đối với cô ư?

Mộc Lạp Lạp ngược lại cảm thấy chuyện đột nhiên trở nên thú vị.

Lúc ở Phó gia, Mộc Lạp Lạp còn tưởng Diệp Ngữ Đồng chỉ có khuôn mặt đẹp nhưng không có chỉ số thông minh đi cùng, hoàn toàn không cùng cấp bậc với Mộc Diệp. Nhưng hôm nay biểu hiện của cô ta thật giống như hoàn toàn biến thành người khác.

Lòng chiến đấu của Mộc Lạp Lạp đột nhiên được kích thích. Nếu sớm muộn cũng phải giao đấu chính diện với Mộc Diệp, không bằng trước đó mượn cô nàng Ngữ Đồng này để luyện tay một chút?

“Thật sao? Vậy cô ngồi đây một chút, tôi đi thay quần áo rồi lập tức xuống liền.” Mộc Lạp Lạp khẽ gật đầu, bày ra dáng vẻ chủ nhân mười phần, bước chân trầm ổn bước lên lầu.

Lúc Mộc Lạp Lạp lên lầu, Diệp Ngữ Đồng ngồi trên ghế sa lon sắc mặt lập tức biến đổi, một lúc lâu mới khôi phục bình tĩnh.

Mộc Lạp Lạp cũng không tính hỏi Diệp Ngữ Đồng Phó Cảnh Phi đâu. Nếu lúc cô vừa vào không có nhìn thấy Phó Cảnh Phi, vậy khả năng lớn nhất chính là Phó Cảnh Phi ở thư phòng hoặc là phòng của anh.

Chẳng qua là không biết sao Phó Cảnh Phi lại đồng ý mang người phụ nữ Diệp Ngữ Đồng này về biệt thự?

Lại nghĩ đến trước khi cô tới ở Diệp Ngữ Đồng thường xuyên ra vào nơi này, Mộc Lạp Lạp mới sẽ không thừa nhận lúc này trong lòng cô thật sự có một chút ghen tị.

Cũng không có đi thay quần áo, Mộc Lạp Lạp lượn qua thư phòng trước. Cửa không khoá, Mộc Lạp Lạp thò đầu vào dò xét một vòng, không nhìn thấy bóng dáng của Phó Cảnh Phi, chứng minh anh không có ở đây.

Mộc Lạp Lạp lại lượn qua phòng của anh. Phòng của Mộc Lạp Lạp và của Phó Cảnh Phi đều ở trên lầu hai, nhưng một ở bên trái một ở bên phải.

Về phần tại sao như vậy, đương nhiên là bởi vì trước đây lúc Mộc Lạp Lạp mới tới liền bày ra thái độ muốn tránh Phó Cảnh Phi thật xa, muốn tới ở nơi cách anh xa nhất.

Nghĩ đến mình lúc đó, Mộc Lạp Lạp đều luôn nhin không được mắg vài câu.

Giống vậy, cửa phòng Phó Cảnh Phi cũng không có khoá, khép hờ, Mộc Lạp Lạp gõ vài cái lên cửa nhưng không có người trả lời.

Do dự một hồi, Mộc Lạp Lạp dứt khoát đẩy cửa ra đi vào.

Phòng của Phó Cảnh Phi vô cùng sạch sẽ, tông màu xám bạc, bất kể là bày biện hay trang trí đều đơn giản tới cực điểm, không vuron một hạt bụi, thậm chí khiến Mộc Lạp Lạp ảo giác như nơi này hoàn toàn không ai ở.

Cô không thường vào đây. Đối với Mộc Lạp Lạp của quá khứ mà nói, căn phòng của Phó Cảnh Phi chính là cấm địa của cô, đánh chết cũng sẽ không tới.

Nhưng mà con người vốn thay đổi không lường, hôm nay cô lại đi vào tự nhiên như thế.

Trong phòng vẫn không có ai, Mộc Lạp Lạp đứng ở trong phòng hết sức buồn bực, Phó Cảnh Phi đi đâu cơ chứ?

Lúc Mộc Lạp Lạp định rời đi thì tiếng nước truyền tới từ phòng tắm rót cuộc dẫn tới sự chú ý của cô, cho cô biết té ra Phó Cảnh Phi đang tắm.

Cô không có suy nghĩ nhiều nhìn về phía phòng tắm. Trên kính mờ phòng tắm bốc lên hơi mù, phản chiếu bóng hình của Phó Cảnh Phi.

Thân hình mạnh mẽ cường tráng bị phác thảo trên kính, cách xa như vậy cũng tràn đầy vẻ khêu gợi, theo động tác của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp thậm chí có thể lờ mờ thấy được cơ bắp trên cánh tay anh... Mang theo hấp dẫn khiến người ta tán thán.

Phó Cảnh Phi thuộc loại người mặc quần áo thì lộ ra vẻ hơi gầy, nhưng lúc này thoạt nhìn hình như vóc người vẫn rất tốt...

Mộc Lạp Lạp không biết mình làm sao, bàn chân như bị đinh đóng, ngơ ngác đứng trong phòng nhìn bóng dáng Phó Cảnh Phi tắm trong phòng tắm đến đờ ra.

Đến khi cô tỉnh lại từ trong mộng thì cả khuôn mặt lập tức cháy đỏ bừng.

Mộc Lạp Lạp thật sự không ngờ mình lại phạm háo sắc đối với bóng dáng tắm rửa của Phó Cảnh Phi, trong lòng âm thầm mắg mình vài câu, vội vàng định rời đi tựa như chạy trốn.

Tiếc là cô đã bỏ lỡ cơ hội chạy trốn tốt nhất, Phó Cảnh Phi đã chú ý đến người xuất hiện ở trong phòng.

Dưới tình huống bình thường, ngoài dì Bảo Khiết ra thì không ai dám ngang nhiên đi vào phòng của anh như vậy, trong biệt thự này không ai dám to gan thế.

Cho nên Phó Cảnh Phi mặc dù sương mờ trong phòng tắm mà không thấy rõ lắm đứng ở bên ngoài là ai, nhưng cũng có thể đoán ra được thân phận của đối phương.

Lúc Mộc Lạp Lạp định lặng yên không tiếng động chạy trốn thì Phó Cảnh Phi trong phòng tắm tắt vòi hoa sen, trầm giọng nói: “Mộc Lạp Lạp.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chương 144.3

Cả người Mộc Lạp Lạp đều bối rối, làm sao Phó Cảnh Phi phát hiện ra cô!

Khó khăn lắm mới thu lại chân đã bước ra, Mộc Lạp Lạp cười khan hai tiếng: “Anh đang tắm à? Vậy em ra ngoài chờ anh là được.”

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi biết rõ còn hỏi hay sao?

Trong phòng tắm, Phó Cảnh Phi lau nước trên mặt, khoé môi lộ ra nụ cười: “Tôi ra ngay đây.”

“Không cần! Anh từ từ tắm đi, em ra bên ngoài chờ anh là được!” Mộc Lạp Lạp không biết vì sao nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, ngay cả bản thân cô cũng không biết rốt cuộc mình đang khấn trương cái gì.

Mà vào lúc Mộc Lạp Lạp muốn chạy trốn lần nữa, Phó Cảnh Phi đã mở cửa phòng tắm ra.

Mộc Lạp Lạp đơ lưng nhìn qua, lặng yên thở phào nhẹ nhõm. Cũng may Phó Cảnh Phi còn biết bọc áo choàng tắm đi ra... Nhưng giây kế tiếp tim Mộc Lạp Lạp lại tăng nhanh lần nữa

Bởi vì tuy Phó Cảnh Phi bọc áo choàng tắm, nhưng lồng ngực lộ lộ lại khiến Mộc Lạp Lạp rất là... mặt đỏ tim đập dồn.

Cơ bụng sáu múi vô cùng đẹp, đường nét làn da vô cùng hấp dẫn. Vai rộng cùng hông gầy của Phó Cảnh Phi dưới ánh đèn như nhuộm sáng, càng tôn lên những giọt nước không lau hết vẫn còn lưu lại, nghịch ngợm lướt qua bụng dưới săn chắc của anh tiến vào áo choàng tắm... Phó Cảnh Phi như thế này khác với lạnh lẽo sắc bén ngày thường, gọi cảm đến kinh tâm động phách một cách khó hiểu.

Yêu nghiệt!

Mộc Lạp Lạp kêu rên một tiếng ở trong lòng, trên thế gian này sao có thể có yêu nghiệt như Phó Cảnh Phi vậy?

Che gò má đỏ bừng tự lừa dối mình, Mộc Lạp Lạp cười cợt nói: “Nhanh vậy anh đã tắm xong à, ha ha...”

Phó Cảnh Phi nheo mắt lại, ánh mắt tới lui trên gò má đỏ bừng của Mộc Lạp Lạp một hồi, từ từ lộ ra một nụ cười trầm ngâm: “Em đang khấn trương cái gì?”

Đây không phải là biết rõ mà còn hỏi sao? Mộc Lạp Lạp quả thật khóc không ra nước mắt, đổi thành ai thấy Phó Cảnh Phi như vậy cũng đều nhận không được khấn trương đó, được không!

“Có sao? Em không hề.” Mộc Lạp Lạp vạt chết mạnh miệng, bảo cô thừa nhận mình bởi vì sắc đẹp của Phó Cảnh Phi mà khấn trương tuyệt đối là chuyện làm nhục tự tôn của mình, cô mới sẽ không thừa nhận.

“Phải không.” Giọng của Phó Cảnh Phi bình tĩnh, trên người chột tẩn ra áp lực mạnh mẽ. Anh từng bước một tới gần Mộc Lạp Lạp, trong nháy mắt liền dồn cô đến sát tường sau lưng.

Sau lưng Mộc Lạp Lạp chống đỡ tường, hai tay nhịn không được để ở trước người, ngăn Phó Cảnh Phi cách cô quá gần: “Phó Cảnh Phi, anh làm gì...”

“Em nhìn có vẻ rất khấn trương.” Phó Cảnh Phi cười khế, cổ ý nghiêng người về phía trước, lồng ngực gần như sắp dán vào thân thể Mộc Lạp Lạp.

Khoảng cách tiếp xúc giữa hai người khiến tim Mộc Lạp Lạp đều treo lên, cô run giọng cầu xin tha thứ: “Phó Cảnh Phi, anh cách xa em một chút trước rồi hãy nói!”

“Tại sao?” Phó Cảnh Phi nhướn mày, trên ngũ quan sâu sắc thêm vài phần ý cười sáng ngời.

Mộc Lạp Lạp nghẹn họng, câu hỏi này cô phải trả lời thế nào?

Trả lời Phó Cảnh Phi cô khấn trương là bởi vì anh cách quá gần, hay là bởi vì anh tẩn ra hormone khiến cô sắp không khống chế được mình, hoặc là nếu anh còn quyết rũ cô như vậy thì cô nói không chừng thật sẽ giãy tiếp theo nhào tới...

Người đàn ông này hoàn toàn là kẻ gây họa á!

Phó Cảnh Phi cười giễu, nhưng vẫn lui về sau một bước, chừa lại một khe hở cho Mộc Lạp Lạp có thể hít thở.

“Về hồi nào?” Phó Cảnh Phi hỏi.

“Vừa mới về liền lên đây.” Mộc Lạp Lạp rớt cuộc nhớ tới cô lên đây là làm cái gì, lập tức đổi về mặt, hung dữ trừng Phó Cảnh Phi. “Diệp Ngữ Đồng sao lại ở đây?”

Phó Cảnh Phi khẽ nhú mày: “Hôm nay ở công ty đụng phải cô ta.”

“Sau đó?”

“Cô ta đòi tới đây.” Phó Cảnh Phi lạnh lùng nói.

Mộc Lạp Lạp có phần không cách nào hình dung trong lòng là cảm tưởng gì, bĩu môi: “Cô ta bảo anh mang cô ta đến anh liền mang cô ta đến à?”

Sao cô không biết từ bao giờ Phó Cảnh Phi trở thành người không có nguyên tắc như thế...

Về phức tạp trong mắt Phó Cảnh Phi thoáng qua rất nhanh, anh nói: “Chờ chút nữa tôi phải người đưa cô ta về.”

Mộc Lạp Lạp giả vờ không sao, nói: “Ồ.”

Phó Cảnh Phi như nghĩ tới điều gì, nhướn mày cười hóm hờ: “Em không vui vì tôi mang cô ta về đây?”

Mộc Lạp Lạp bị nhìn ra tâm tư, cũng không tiếp tục khó chịu, gợn gờng dứt khoát nói: “Lúc về tới đột nhiên thấy cô ta xuất hiện, hơi bất ngờ.”

“Yên tâm đi, cô ta không ở đây lâu đâu.” Phó Cảnh Phi nắm cổ Mộc Lạp Lạp kéo đến bên cạnh mình, cúi đầu nhìn cô: “Tối nay đi đâu vậy?”

Lần thứ hai cách Phó Cảnh Phi rất gần, Mộc Lạp Lạp không khỏi tim đập rộn lên một chút, cô gắng khôi phục lòng bình tĩnh: “Em đi gặp Ngôn Viễn.”

Trong mắt Phó Cảnh Phi hiện lên ánh u ám, giọng nghe không ra hi vọng: “Y tìm em? Chuyện gì?”

“Sao anh biết là y tìm em chứ không phải em tìm y?” Mộc Lạp Lạp cố ý hỏi.

Phó Cảnh Phi lạnh lùng nhướn mày: “Vậy là em tìm y trước?”

Nghe ra trong lời nói của Phó Cảnh Phi có mùi vị nguy hiểm, Mộc Lạp Lạp vội nói: “Không có, đích thật là y tìm em trước.”

Phó Cảnh Phi vỗ vỗ đầu cô: “Sớm báo cho xong thù của em đi.”

Ngụ ý là báo thù càng sớm càng tốt, không cần tiếp tục dây dưa với những người đó nữa.

“Mộc Diệp không phải là người bình thường, chuyện báo thù không gấp được.”

“Tôi giúp em, ngày mai là có thể giải quyết ả.” Giọng Phó Cảnh Phi lạnh lẽo cứng rắn.

Mộc Lạp Lạp phì cười: “Anh giúp em, em sẽ không có cảm giác thành công. Mộc Diệp khiến em bây giờ thành đối tượng bị phi nhổ, thù này đương nhiên phải tự mình em báo mới có ý nghĩa.”

“Em đó.” Phó Cảnh Phi luôn không biết làm sao với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp thừa cơ tránh thoát trời buộc của Phó Cảnh Phi, chạy ra ngoài: “Anh nhanh mặc quần áo đi ra, em ở dưới lầu chờ anh.”

Cũng tiện đường nhắc nhở Phó Cảnh Phi một chút, Diệp Ngữ Đồng vẫn còn ở dưới lầu đó.

Phó Cảnh Phi nhìn bóng lưng Mộc Lạp Lạp đi ra ngoài, ánh mắt vô cùng u ám.

Hôm nay là họp liên quốc gia theo thông lệ hàng tuần, cho nên cần phải chờ người phụ trách bên nước ngoài điều họp xong mới có thể tan tầm, Phó Cảnh Phi phải ở công ty đến gần tám giờ.

Nhưng lúc Phó Cảnh Phi chuẩn bị tan tầm thì Khương Nghị đến báo có người tìm anh.

“Ai?”

Khương Nghị cúi đầu, giọng có chút bất đắc dĩ: “Là cô Diệp Ngữ Đồng, tôi nói không có hẹn trước thì không thể gặp ngay, nhưng cô ta vẫn kiên trì không gặp ngay thì không được.”

Không khí lạnh như băng trong phòng làm việc, Phó Cảnh Phi đứng lên, dáng người cao ngất ánh lên trên cửa sổ sát đất, cao lớn kiên nghị.

“Nói với cô ta tôi đã rời đi.” Phó Cảnh Phi lạnh lùng nói, không chút tình cảm nào.

“Tôi đã nói, nhưng mà cô Diệp nói...”

“Nói cái gì?” Toàn thân Phó Cảnh Phi tản ra áp lực uy nghiêm.

Khương Nghị dừng một chút, vẫn truyền lại chi tiết lời của Diệp Ngữ Đồng: “Cô ta nói, nếu hôm nay ngài không gặp cô ta, nhất định sẽ hối hận.”

Trên thế giới này có mấy ai dám uy hiếp Phó Cảnh Phi không hề có kỵ như thế?

Khương Nghị bảo đảm số lượng không vượt qua một bàn tay, mà những người này thông thường đều là to gan lớn mật không sợ chết.

Mà vừa vặn Diệp Ngữ Đồng là một trong đám người này.

Ở trong mắt Khương Nghị, Diệp Ngữ Đồng như là người điên, nhưng không may ông chủ của mình vẫn phải nhẫn nại sự tồn tại của cô ta.

Phó Cảnh Phi chậm rãi nheo mắt lại, con ngươi sắc bén bắn ra hai tia mãnh liệt.

Đầu Khương Nghị lại thấp hơn vài phần, trong nhất thời không dám thở mạnh, dù sao cậu ta cũng không hy vọng bị người khác liên lụy.

Sau một hồi lâu, vẻ mặt của Phó Cảnh Phi khôi phục lãnh đạm trước sau như một, anh nói: “Để cho cô ta vào đi.”

Khương Nghị thờ phào, lập tức nói: “Tôi lập tức đi.”

Rất nhanh, Diệp Ngữ Đồng đi vào văn phòng của Phó Cảnh Phi. Cô ta tha thướt đi tới, trên mặt là ý cười nhu nhược, đôi mắt ướt át, dịu dàng trong veo.

Nhưng Phó Cảnh Phi không có nhìn cô ta, anh chỉ đứng ở trước cửa sổ sát đất, tầm lưng rộng lộ ra hơi thở lạnh như băng.

Diệp Ngữ Đồng cắn cắn môi, trong mắt toát ra cố chấp điên cuồng: “Anh Cảnh Phi!”

“Cô tìm tôi làm gì?” Phó Cảnh Phi lạnh lùng hỏi. Diệp Ngữ Đồng tới gần anh, nhẹ giọng nói: “Anh Cảnh Phi, lúc ở Phó gia anh đều không để ý tới em... Lẽ nào anh thật sự bởi vì cái vị hôn thê kia mà không thích em?”

Phó Cảnh Phi trong cửa sổ sát đất nhũn mày, trầm giọng nói: “Không liên quan tới Mộc Lạp Lạp, tôi cho tới bây giờ chưa từng thích cô.”

“Anh nói sao!” Mắt Diệp Ngữ Đồng rung rung. “Trước kia anh đối với em rõ ràng không phải lãnh đạm như vậy... Anh Cảnh Phi, anh rõ ràng là thích em!”

Trong mắt Phó Cảnh Phi một mảnh hờ hững: “Tôi luôn là thế này.”

Diệp Ngữ Đồng liều mạng lắc đầu: “Anh Cảnh Phi, anh và Mộc Lạp Lạp không phải là thật yêu nhau đúng không? Anh chỉ là bởi vì hôn ước nên mới bắt buộc phải kết hôn với cô ta, em biết.”

“... Nếu cô không có chuyện gì khác thì về đi.” Phó Cảnh Phi lộ vẻ như đã rất mất kiên nhẫn.

Diệp Ngữ Đồng cắn môi, lau nước mắt, quật cường nói: “Anh Cảnh Phi, em không về, hôm nay là em cố ý tới tìm anh.”

Phó Cảnh Phi xoay người nhìn Diệp Ngữ Đồng, đầu chân mày cau chặt lại: “Diệp Ngữ Đồng, tôi không có thời gian với cô, cô về đi.”

Diệp Ngữ Đồng cố chấp nhìn chằm chằm Phó Cảnh Phi, bộ dáng như vậy thật dễ khiến lòng người yêu thương: “Anh Cảnh Phi!”

Rất tiếc là Phó Cảnh Phi từ trước đến nay không phải là người biết thương hương tiếc ngọc — ngoại trừ Mộc Lạp Lạp.

“Khương Nghị!” Phó Cảnh Phi nâng cao giọng. “Đưa Diệp tiểu thư về.”

Khương Nghị bắt buộc đi đón lấy chuyện xui xẻo này: “Được ạ, boss... Diệp tiểu thư, bên này, tôi đưa cô về.”

Diệp Ngữ Đồng hùng hăng trừng Khương Nghị một cái, sau đó nhìn Phó Cảnh Phi, khẽ cười một tiếng: “Anh Cảnh Phi, hôm nay em quyết ý tới tìm anh, anh không thể đuổi em về.”

“...” Phó Cảnh Phi không trả lời.

Diệp Ngữ Đồng thề son sắc cười: “Anh Cảnh Phi, anh nghĩ kỹ chưa, nếu như anh để em rời đi lúc này, vị hôn thê của anh sẽ nhanh chóng biết được chuyện kia... Anh nói xem, sau khi cô ta biết thì sẽ nghĩ như thế nào?”

Ánh mắt sắc như kiếm của Phó Cảnh Phi đâm vào trên người Diệp Ngữ Đồng, lạnh lùng nói: “Diệp Ngữ Đồng! Cô dám!”

“Em có cái gì không dám! Anh Cảnh Phi, dù sao thì bây giờ anh cũng không để ý tới em, vậy em liền nói ra hết những chuyện kia! Đến lúc đó anh còn chỉ có thể là em!” Trong mắt Diệp Ngữ Đồng lộ ra cố chấp quật cường. Vẻ mặt như vậy lại có chút hơi giống với ánh mắt của Mộc Lạp Lạp lúc đối mặt với Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi nắm chặt hai quả đấm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên dữ dội, biểu hiện anh lúc này dùng lực như thế nào để kiềm chế tức giận.

Khương Nghị ở bên cạnh nhìn thật sự kinh hồn bạt vía. Diệp Ngữ Đồng này không muốn sống nữa hay sao mà dám uy hiếp ông chủ của mình như thế!

Không khí chung quanh đều lâm vào trong yên tĩnh quý dị, sau sự yên lặng khiến người ta sợ hãi, Phó Cảnh Phi nhắm mắt lại, rút cuộc mở miệng: “Cô muốn làm cái gì, nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chương 145: Da Mặt Dày

Nghe được giọng gần như thoả hiệp của Phó Cảnh Phi, Diệp Ngữ Đồng lập tức mặt mày hớn hớn: “Anh Cảnh Phi, đã lâu rồi em không có tới chỗ của anh, anh mang em về ngồi một chút đi.”

Đầu chân mày Phó Cảnh Phi từ lúc bắt đầu đã không hề giãn ra, trên gương mặt cũng trải đầy vẻ nghiêm khắc,

Nhưng Diệp Ngữ Đồng lại như hoàn toàn không trông thấy, trong lòng cô ta rất rõ ràng chỉ cần mình dùng chuyện kia uy hiếp Phó Cảnh Phi, anh nhất định sẽ không cự tuyệt yêu cầu của mình.

Cô ta mặc kệ uy hiếp như vậy có thể tạo thành khe hở ngày càng sâu giữa mình và Phó Cảnh Phi hay không, cô ta chỉ cần bây giờ có thể đứng ở bên cạnh Phó Cảnh Phi như vậy là đủ rồi.

Về phần Mộc Lạp Lạp, Diệp Ngữ Đồng khinh thường nghĩ, người phụ nữ kia chỉ là một kẻ thất bại bị đuổi ra khỏi nhà mà thôi, mình hoàn toàn không thêm phản ứng lại cô ta.

Dù sao Phó Cảnh Phi sớm muộn gì cũng sẽ là của mình... Diệp Ngữ Đồng cười rất hài lòng.

Tiếp đó Diệp Ngữ Đồng thuận lợi theo Phó Cảnh Phi đến biệt thự, chỉ có điều dọc đường Phó Cảnh Phi luôn gương mặt lạnh lùng, vẻ làm mặt lạ biểu đạt vô cùng rõ ràng.

Nhưng Diệp Ngữ Đồng lại như hoàn toàn không quan tâm, dọc đường cô ta không ngừng nói chuyện cùng Phó Cảnh Phi, có điều không được trả lời thực chất gì.

Phó Cảnh Phi ở trong phòng một hồi, gọi điện thoại cho Khương Nghị bảo cậu ta chuẩn bị xe.

Khương Nghị ở đầu bên kia điện thoại thật khó xử nói: “Boss, lúc này anh bảo Diệp Ngữ Đồng rời đi, cô ta có thể nói hết ra những chuyện kia hay không...”

Phó Cảnh Phi cười lạnh một tiếng: “Cô ta còn chưa có ngu như vậy, kế hoạch uy hiếp tôi này chỉ mới một lần, cô ta còn chưa đến mức dùng xong nhanh như vậy.”

Khương Nghị gật đầu, cảm thấy có đạo lý: “Vậy tôi bảo tài xế chờ ở bên ngoài.”

Phó Cảnh Phi cúp điện thoại, nụ cười khoe môi vô cùng lạnh giá.

“Diệp tiểu thư, cô còn ở đây à?” Mộc Lạp Lạp xuống lầu, thấy Diệp Ngữ Đồng vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, nhất thời lòng cảm thấy phức tạp.

Diệp Ngữ Đồng xoay đầu lại, cười dịu dàng: “Tôi đang đợi anh Cảnh Phi.”

Tốt cho một câu anh Cảnh Phi, trong dạ dày Mộc Lạp Lạp không ngừng dâng lên nước chua, thầm phỉ nhổ cái tên Phó Cảnh Phi này trên hoa ghen nguyệt khắp nơi...

“Anh ấy đang tắm, vậy cô chờ một lát nữa đi.” Mộc Lạp Lạp giống như không thèm để ý nói, rót cho mình ly nước trên bàn ăn bên cạnh.

Cô vừa uống nước vừa lấy làm lạ nghĩ, sao hôm nay về cũng không thấy di Xảo, chú Phó cũng không ở đây, chỉ có một mình Diệp Ngữ Đồng ngồi trong phòng khách.

Dựa theo tính cách nhiệt tình của di Xảo thì lúc này di ấy hẳn đã bận trước bận sau chào hỏi Diệp Ngữ Đồng mới đứng.

Nghi hoặc thoáng qua trong lòng Mộc Lạp Lạp rồi biến mất, bởi vì Phó Cảnh Phi đã thay xong quần áo xuống tới.

Tóc của anh còn chưa lau khô hoàn toàn, mặt mày dưới ánh đèn có vẻ nhu hoà nhưng trong đôi mắt kia vẫn không có biểu cảm gì, có thể nói là phát huy gương mặt tê liệt.

“Anh Cảnh Phi, anh tắm rửa xong rồi ư?” Diệp Ngữ Đồng thấy Phó Cảnh Phi xuống lầu thì lập tức kích động đứng lên từ ghế sa lon, chạy vài bước về phía Phó Cảnh Phi.

Người phụ nữ này ở trước mặt cô cũng không căng thẳng một chút nào ư?

Mộc Lạp Lạp trề trề môi, nhưng cũng không làm gì, yên lặng ở một bên nhìn.

Cô thật muốn xem Diệp Ngữ Đồng còn có thể làm ra chuyện thiêu thân gì.

Phó Cảnh Phi không có cho Diệp Ngữ Đồng cơ hội sắp lại, trong nháy mắt lúc Diệp Ngữ Đồng tới gần thì anh dời bước sang chỗ khác, bước đến bên cạnh Mộc Lạp Lạp, giờ tay kéo người vào trong ngực mình.

Diệp Ngữ Đồng nhìn chằm chằm hai người bọn họ, nhất là ánh mắt trừng Mộc Lạp Lạp rất là hung ác.

Mộc Lạp Lạp quấy người một cái, nhưng phát hiện mình hoàn toàn không cách nào gỡ thoát hai cánh tay của Phó Cảnh Phi, anh cứ như vậy dễ dàng giam Mộc Lạp Lạp vào trong ngực mình.

“Không phải vừa rồi nói muốn sấy tóc cho tôi ư, sao đột nhiên đã xuống, hửm?” Phó Cảnh Phi cúi đầu, kề vào bên tai Mộc Lạp Lạp khẽ nói.

Mặc dù nói khẽ nhưng giọng nói lại không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể để Diệp Ngữ Đồng bên kia nghe được.

Về mặt Diệp Ngữ Đồng thoảng cái trở nên rất khó coi.

Mộc Lạp Lạp mở to đôi mắt, cô nói sấy tóc cho anh hồi nào! Người đàn ông này nổi điên gì vậy!

Thấy Mộc Lạp Lạp không có bất kỳ phản ứng nào, Phó Cảnh Phi cũng không giận, đưa tay quẹt chóp mũi cô một cái, khẽ cười nói: “Em đó, mỗi lần đều nói mà không tính làm gì hết.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Xin trả lại Phó Cảnh Phi bình thường cho cô đi được không... Nhưng Mộc Lạp Lạp thật ra cũng có thể đoán được, Phó Cảnh Phi đột nhiên biểu hiện thân mật như vậy chắc là đang cố ý kích thích Diệp Ngữ Đồng, có lẽ là mong Diệp Ngữ Đồng biết khó mà lui?

Nhưng Diệp Ngữ Đồng da mặt dày như vậy, còn không biết có thể bị kích thích hay không. Phó Cảnh Phi ôm chặt vai Mộc Lạp Lạp, ngón tay hữu ý vò ý vọc trên tóc của cô, hơi thở đầy nam tính yếu ớt toả ra, khiến Mộc Lạp Lạp rất không được tự nhiên.

Diệp Ngữ Đồng oán hận nhìn Mộc Lạp Lạp, nhưng mặt tươi cười nói với Phó Cảnh Phi: “Anh Cảnh Phi! Chẳng phải anh nói muốn cùng em ôn chuyện cũ một chút sao, vậy bây giờ chúng ta đến phòng của anh nhé, thế nào?”

Mộc Lạp Lạp nhướn mày, theo bản năng quay đầu trừng Phó Cảnh Phi. Ôn chuyện cũ vừa nói kia, Phó Cảnh Phi tốt nhất giải thích rõ cho cô!

Về mặt Phó Cảnh Phi không đổi: “Diệp Ngữ Đồng, cô nói muốn tới tham quan, tôi đã mang cô đến tham quan, bây giờ có thể về rồi.”

Diệp Ngữ Đồng giậm chân một cái: “Anh Cảnh Phi! Em không về! Đêm nay em sẽ ở lại chỗ này của anh!”

Đừng có mơ!

Mộc Lạp Lạp lấy cùi chỏ thụt ngực Phó Cảnh Phi một cái. Người phụ nữ này quả thật là cực phẩm Mộc Lạp Lạp từng gặp, vị hôn thê là cô còn sống sờ sờ ở đây, vẫn muốn đục khoét nền tảng ở trước mặt cô? Thật là buồn cười.

Trước kia thường lên mạng xem một ít chuyện ngôi lê đôi mách, khi đó luôn gặp được rất nhiều chuyện cực phẩm, nhưng nhân vật như Diệp Ngữ Đồng này Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Người này mặc dù gương mặt tuyệt đẹp, thế nhưng những hành động của cô ta nếu như đưa lên một số diễn đàn bát quái thì tuyệt đối sẽ được đánh thành một “hot thread”.

Người phụ nữ này quả thật không biết xấu hổ!

Phó Cảnh Phi cảm nhận được tức giận đến từ Mộc Lạp Lạp, trong mắt hiện lên ý cười lơ đãng, liền sờ sờ gáy cô giống như trấn an, truyền đạt cho cô thái độ của mình.

“Xe ở bên ngoài, nếu bây giờ cô không về thì tôi sẽ gọi điện thoại cho bác Diệp, để ông ấy phái người đến mang cô về.”

Thường ngày người Diệp Ngữ Đồng sợ nhất là cha của cô ta, nếu cha cô ta biết cô ta trẻ như thế mà còn quán lấy Phó Cảnh Phi ở nơi này thì nhất định sẽ gặp phải phê bình ác liệt.

Hướng hồ gia giáo của Diệp gia rất nghiêm, ông Diệp không ưa nhất là chuyện Diệp Ngữ Đồng luôn quán lấy Phó Cảnh Phi. Hôm nay cô ta ra ngoài cũng bởi vì ông Diệp đi công tác không biết, bằng không cô ta cũng sẽ không to gan chạy đến chỗ này của Phó Cảnh Phi như thế.

Nếu như bị cha biết được, Diệp Ngữ Đồng biết khoảng thời gian tới khẳng định mình sẽ bị giam ở trong nhà không ra được, đến lúc đó càng không có cách nào tìm đến Phó Cảnh Phi.

Cân nhắc một hồi, Diệp Ngữ Đồng rút cuộc chật vật làm ra quyết định.

Tức giận bất bình trừng hai người đang ôm nhau, Diệp Ngữ Đồng dùng giọng vô cùng tủi thân rống lên một câu: “Anh Cảnh Phi, anh thật xấu! Em sẽ không bỏ qua!”

Nói xong câu này Diệp Ngữ Đồng tức giận rời khỏi.

Có điều mỹ nhân chính là mỹ nhân, dáng vẻ tức giận cũng cực kỳ đẹp.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp rất tốt nhìn Diệp Ngữ Đồng tức giận rời đi, hài lòng vỗ tay một cái: “Được rồi, phiền phức đã đi, có thể đi ngủ rồi.”

Kết quả là cô vừa quay người lại thì bị Phó Cảnh Phi kéo vào lòng lần nữa.

Phó Cảnh Phi nâng chiếc cằm nhọn của cô lên, giễu cợt nói: “Sao tôi cảm thấy em vô cùng không thích cô ta ở đây.”

“Xi, có sao.” Mộc Lạp Lạp dời ánh mắt đi, chột dạ không dám đối mắt nhìn Phó Cảnh Phi.

“Em biết tôi thích nhìn nhất về mặt gì của em không?” Phó Cảnh Phi xoay mặt Mộc Lạp Lạp về, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Chính là dáng vẻ miệng và lòng không đồng nhất của em, mỗi lần thấy lúc em khẩu thị tâm phi... tôi rất muốn...”

Mộc Lạp Lạp bởi vì khăn trương mà không ngừng chớp mắt: “Muốn, muốn cái gì...”

Phó Cảnh Phi lộ ra một nụ cười vô cùng nguy hiểm: “Muốn, như vậy...”

Giọng của anh vừa rơi xuống, liền cúi đầu không chút do dự ngậm lấy bờ môi Mộc Lạp Lạp.

Thế là Mộc Lạp Lạp lại bị Phó Cảnh Phi hôn đến rồi rồi lần nữa, suýt chút thiếu ôxi mà chết.

“Sao vẫn chưa học được lúc hôn thì hít thở thế nào?” Hôn môi xong, Phó Cảnh Phi đẩy trêu đùa vuốt ve bờ môi Mộc Lạp Lạp.

Cảm thấy mình bị cười nhạo, Mộc Lạp Lạp rất căm phẫn: “Đây là anh đang nói em ngu sao!”

Phó Cảnh Phi biểu hiện rất vô tội: “Ai không học được, tôi đang nói người đó.”

Mộc Lạp Lạp then quá hoá giận: “Phó Cảnh Phi anh lưu manh!”

Người đàn ông này cười nhạo cô không học được hôn môi! Quá xúc phạm biết không!

Ý đồ xấu của Phó Cảnh Phi được thoả mãn, con người đen nhánh chăm chú nhìn Mộc Lạp Lạp: “Tục ngữ nói mùa xuân không gieo, mùa hè sẽ không sinh trưởng, mùa thu sẽ không thể gặt hái, mùa đông sẽ không thể thưởng thức...”

Mộc Lạp Lạp sùng sốt: “Hả?”

Phó Cảnh Phi đây là đang chia xẻ danh ngôn tục ngữ với cô sao?

Phó Cảnh Phi cười không có ý tốt: “Chính là như vậy.”

Sau mê hoặc ngắn ngủi Mộc Lạp Lạp lập tức hiểu ý câu nói kia của Phó Cảnh Phi. Mùa xuân không gieo, mùa hè sẽ không sinh trưởng, mùa thu sẽ không thể gặt hái, mùa đông sẽ không thể thưởng thức... Không phải là gián tiếp nói... Muốn học hôn môi phải... luyện tập nhiều hơn gì đó sao...

Bị đùa giỡn một phen, gò má Mộc Lạp Lạp lại nhuộm màu đỏ ửng.

Phó Cảnh Phi nhướn nhướn mày: “Cho nên, vì để cho em có thể càng thêm thành thạo, tôi cảm thấy chúng ta có thể luyện tập nhiều hơn.”

Mộc Lạp Lạp vừa muốn phản bác, Phó Cảnh Phi đã cúi đầu hôn lên cô lần nữa.

Lần hôn này còn muốn nhiệt liệt cùng triển miên hơn lần trước. Mộc Lạp Lạp cho tới bây giờ cũng không cách nào dùng lý trí đối với tiếp xúc thân mật cùng Phó Cảnh Phi, đầu óc cô nhanh chóng lâm vào mơ hồ, mặc cho Phó Cảnh Phi muốn làm gì thì làm.

Mộc Lạp Lạp không biết lúc nào đã quàng hai tay trên cổ Phó Cảnh Phi, Diệp Ngữ Đồng gì kia đã bị cô ném sang một bên. Hiện giờ đây đầu cô chỉ có hơi thở của Phó Cảnh Phi, tất cả đều là mê say Phó Cảnh Phi gây cho cô.

Cô cảm thấy mình nhất định đã trúng độc của Phó Cảnh Phi, nếu không thì sao chỉ bị anh hôn môi mà đã gần như khó kềm lòng nổi...

Trong thoáng chốc, Mộc Lạp Lạp đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó cô phát hiện mình bị Phó Cảnh Phi bế ngang lên, cả người đều nằm ở trong ngực anh.

“Phó Cảnh Phi, anh làm cái gì!” Mộc Lạp Lạp hơi kinh hoảng.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi u ám, giọng đặc biệt khàn khàn, anh hỏi ngược lại: “Em nói xem?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Chương 146.1: Vô Liêm Sĩ

Có lẽ đoán được chuyện Phó Cảnh Phi sẽ làm tiếp theo, Mộc Lạp Lạp ngay cả hít thở cũng trở nên chậm lại, nén thở đến hai gò má đỏ lên.

Thấy Mộc Lạp Lạp không nói, Phó Cảnh Phi chăm chú nhìn vào mắt của cô, thấp giọng nói: “Nếu em không cự tuyệt, tôi coi như em ngầm chấp nhận.”

Trên mặt của anh đầy trêu tức, trong mắt loé lên ý cười.

Mộc Lạp Lạp mất đi bản lĩnh nhanh mồm nhanh miệng, con ngươi hiện lên ánh nước: “Em có thể nói cự tuyệt sao...”

Làm một người trưởng thành, ở trên phương diện nào đó tuy rằng chưa từng đọc qua nhưng vẫn biết một chút, hơn nữa thỉnh thoảng lúc online cũng sẽ tiếp xúc đến một chút kiến thức liên quan.

Nhưng muốn vượt qua cái hố kia ở trong đầu quả thật là không phải chuyện dễ dàng. Cũng không phải là chống cự, dù sao đa số thời gian loại chuyện này đều sẽ tự nhiên thành công, phản ứng bây giờ của Mộc Lạp Lạp thuần túy chỉ là xấu hổ mà thôi.

Bởi vì cả người đều nằm trong lòng Phó Cảnh Phi, có thể ngửi rõ mùi hương trên người Phó Cảnh Phi, hơi thở thuộc về Phó Cảnh Phi bao vây lấy Mộc Lạp Lạp, liên đới mang theo tất cả sức thuyết phục của anh.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, nếu lúc này Phó Cảnh Phi “Bá vương ngạnh thượng cung” gì đó... Cô cuối cùng nhất định sẽ không cự tuyệt...

Kiếp trước, trong cuộc sống của Mộc Lạp Lạp tràn đầy hương lạc cùng xa hoa lãng phí, bởi vậy cô cũng từng biết rất nhiều chuyện nam hoan nữ ái, chỉ là bản thân cô từ trước đến nay đều giữ mình trong sạch, cũng cho rằng có một số việc chỉ có cùng làm với người mình yêu nhất mới được.

Nhưng đối với Mộc Lạp Lạp bây giờ mà nói, tuy rằng đã sớm sa vào trong thâm tình của Phó Cảnh Phi, nhưng vẫn cần một ít thời gian để chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Chỉ ít lúc cô thanh tỉnh nhất định sẽ làm rùa đen rụt đầu, thuần túy là bởi vì ngượng ngùng.

Đặc biệt là nghĩ đến người cô tiếp xúc thân mật sẽ là Phó Cảnh Phi thì càng khiến cô thêm cảm xúc dâng trào, không dám suy nghĩ nhiều.

Lúc này những biến hoá trong lòng Mộc Lạp Lạp đều viết rõ ràng ở trên mặt, trong đôi mắt đẹp kia viết đầy bất an cùng ngượng ngùng, nhưng không có chút chống cự nào.

Phó Cảnh Phi bật cười, không nói một câu ẵm Mộc Lạp Lạp vào trong phòng của cô.

Mộc Lạp Lạp vẫn ôm cổ anh, nhịp tim càng nhanh hơn, giống như bất cứ lúc nào sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Phó Cảnh Phi...” Cô khẽ lẩm bẩm.

Động tác mềm mại nhẹ nhàng đặt Mộc Lạp Lạp lên trên giường êm ái, Phó Cảnh Phi cúi người xuống nắm hai tay cô: “Em yên tâm, tôi sẽ không buộc em làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần em không thích, tôi sẽ không làm.”

Mộc Lạp Lạp ngo ngắc gật đầu.

Trong phòng chỉ bật một đèn ngủ, gương mặt đẹp trai của Phó Cảnh Phi rạng ngời rực rỡ dưới ánh đèn, đẹp chói mắt.

Ánh mắt sâu sắc của anh rơi trên mặt Mộc Lạp Lạp, gần như tham lam miêu tả nét mặt của cô.

Bầu không khí xung quanh lập tức trở nên ái muội, giữa hai người rõ ràng đều không nói gì nữa, nhưng Mộc Lạp Lạp lại cảm thấy Phó Cảnh Phi đang truyền đạt tin tức gì đó với mình.

Bị ánh mắt thâm tình lưu luyến nhìn như vậy, tim Mộc Lạp Lạp giống như đều nhanh chóng hoà tan, cô muốn nói gì đó, lời đến khoé miệng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Biết Phó Cảnh Phi hai kiếp, từ lần đầu tiên hai người gặp mặt, Phó Cảnh Phi đã biểu lộ ra tính chiếm hữu cùng cố chấp đối với cô khiến người khác sợ hãi. Anh cũng không che giấu hứng thú đối với Mộc Lạp Lạp, ánh mắt nhìn cô thỉnh thoảng rất rõ ràng rành rành — nói chung chính là muốn ngủ cô.

Nhưng lâu như vậy Phó Cảnh Phi lại chưa từng làm bất cứ cái gì khiến Mộc Lạp Lạp kháng cự, mặc dù hai người ở cùng dưới một mái nhà nhưng vẫn duy trì đầy đủ khoảng cách.

Mộc Lạp Lạp biết, đó là Phó Cảnh Phi tôn trọng cô.

Kiếp này Mộc Lạp Lạp ngay từ đầu đã không giẫy dụa nữa, bởi vì cô biết bất chấp thế nào, Phó Cảnh Phi đều sẽ không buông cô ra, căn bản không cần cố gắng vô dụng.

Đồng thời sau khi ở chung, kinh hãi phát hiện một sự thật... nói không chừng lần đầu tiên cô nhìn thấy Phó Cảnh Phi thì đã để ý anh, nhưng vì tính tình kiêu căng hèn dối đã khiến cô không thừa nhận mình thích người đàn ông này.

Mộc Lạp Lạp không thừa nhận cũng không được, đối mặt với Phó Cảnh Phi như vậy, cô muốn không thích anh cũng không có khả năng lắm, thậm chí vào lúc không biết đã triệt để rơi vào tay gã.

Cô không phải tính tình xấu hổ rụt rè, có đôi khi xấu hổ cùng rụt rè nhưng một khi xác định chuyện gì tất nhiên sẽ ngay thẳng đối mặt.

Cho nên lúc này trong mắt Phó Cảnh Phi lộ ra dục vọng cũng không có hủ được Mộc Lạp Lạp.

Nghĩ tới đây, hai mắt Mộc Lạp Lạp nhắm lại như thăng thần nhận mệnh.

Cô nghĩ, vậy cô cũng không cần nhiều lời đi, thái độ của cô đã biểu hiện rất rõ.

Phó Cảnh Phi nhìn Mộc Lạp Lạp gằm trong gang tấc, hai mắt nhắm chặt, hàng mi như cánh quạt nhỏ đang khẽ run, đôi môi mọng hơi hé, giống như đang dẫn dụ người đi thưởng thức mùi vị của cô.

Người trên thương trường đều hình dung Phó Cảnh Phi như thế nào?

Sát phạt quyết đoán, thủ đoạn độc ác, không do dự...

Cho nên Phó Cảnh Phi đối mặt với sắc đẹp đưa tới cửa, khiến anh đã mơ ước rất lâu, nhẫn nại nhiều ngày dài, sẽ bỏ qua sao?

Đương nhiên sẽ không.

Vì vậy vào lúc Mộc Lạp Lạp vừa định mở mắt nhìn phản ứng của Phó Cảnh Phi, nụ hôn của Phó Cảnh Phi đã áp đảo ập xuống cô. Thậm chí không giống với bất cứ nụ hôn nào trong dĩ vãng, những nụ hôn đó mặc dù triền miên ngọt ngào nhưng bên trong đều mang sự kềm chế của Phó Cảnh Phi, nhưng nụ hôn này lại mang theo xung động cùng nhiệt tình trước nay chưa từng có, trong nháy mắt bao phủ Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp không thể tiếp tục suy nghĩ, choáng váng bị Phó Cảnh Phi lật người phủ lên, hay cánh tay mạnh mẽ của anh kèm lấy người cô, không cho cô bất cứ cơ hội thoát đi nào nữa.

Trên người giống như có lửa đốt, Phó Cảnh Phi lại vẫn không buông tha cô, cố ý châm một trận lửa lớn, thiêu cháy hết tất cả lý trí của Mộc Lạp Lạp.

Vào lúc đau đớn nhất, Phó Cảnh Phi dịu dàng hôn thái dương đầy mồ hôi của cô, hôn tới khoé mắt ứa nước của cô. Anh khiến Mộc Lạp Lạp hoàn toàn rơi vào trong thế giới của anh, tất cả hi vọng ái ô đều chỉ có thể mặc cho anh nắm trong tay.

Phó Cảnh Phi chỉ nghĩ đến người này đã hoàn toàn thuộc về mình, trong lòng đều bị cảm giác thỏa mãn dâng trào. Không ai có thể cảm nhận được tâm trạng kích động của anh lúc này, đó là Mộc Lạp Lạp chỉ thuộc về một mình anh...

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình giống như phiêu đảng trong biển rộng, nếu không phải có Phó Cảnh Phi dẫn dắt cô đi tới, cô nhất định sẽ mất phương hướng.

Trước khi tất cả đau đớn đều biến mất, Mộc Lạp Lạp chợt nghe Phó Cảnh Phi khẽ gọi tên cô ở bên tai: “Mộc Lạp Lạp...”

“Ừm?” Cô mơ màng trả lời anh.

“Lạp Lạp... Anh yêu em.” Giọng khàn khàn của anh vang lên bên tai cô, khiến cả tâm linh cô kích động.

Trong nháy mắt đó, Mộc Lạp Lạp bỗng hiểu rõ, có lẽ ông trời cho cô sống lại một lần không chỉ vì để cô có cơ hội báo thù, mà quan trọng hơn là để cho cô rút cuộc hiểu rõ một ít đạo lý: Phó Cảnh Phi luôn đứng ở bên cạnh cô mới là người khiến cho cô đạt được cuộc sống mới...

Một khắc đó, Mộc Lạp Lạp sinh ra lòng vô cùng cảm kích, may là, may là bất kể kiếp trước hay bây giờ, đều có Phó Cảnh Phi bồi bạn cô, để cho cô học được cái gì mới là tình yêu.

...

Khoảng sáng sớm, Mộc Lạp Lạp um một tiếng tỉnh lại từ trong mộng.

Cô cảm thấy mình giống như nằm mơ một giấc mơ thật dài, nhưng không nhớ ra được mình ở trong mơ rốt cuộc đã làm những gì.

Tuy nhiên cảm thấy bản thân mình mơ một giấc mơ rất dài cũng mệt chết đi.

Trong phòng là một mảnh tối mờ, trong khoảng thời gian ngắn Mộc Lạp Lạp không cách nào phân biệt được mấy giờ rồi, cô mở mắt ra nhìn chằm chằm trần nhà, ngây người khó hiểu.

Sau đó cô kinh ngạc phát hiện, cô bây giờ không ở bên trong phòng của mình.

Bởi vì trên trần nhà trong phòng kia có một đèn treo hình trái tim trắng lệ.

Nghĩ tới tình huống có thể xảy ra, Mộc Lạp Lạp gương mặt đỏ bừng quanh căn phòng, sau đó lộ ra vẻ mặt phức tạp khó có thể hình dung.

Nơi này tông màu xám bạc cùng trang trí đơn giản đến cực điểm, khiến Mộc Lạp Lạp nhanh chóng nhận ra đây là căn phòng của Phó Cảnh Phi.

Trong mấy phút từ lúc tỉnh ngủ đến giờ, tư duy hỗn loạn của cô cuối cùng đã đi vào quỹ đạo, khiến cô có thể nhớ lại chuyện gì đã xảy ra đêm trước, đồng thời cả người đau nhức cùng uể oải rõ ràng nhắc nhở cô một sự thật — tối qua cô bị Phó Cảnh Phi ngủ, còn không chỉ ngủ một lần.

Nhớ tới thờ đốc rên rỉ đêm trước, còn có da thịt dán vào nhau gây ra một mảnh nóng bỏng, tất cả ký ức đều sống động quanh quẩn bên tai Mộc Lạp Lạp, mang đến cho cô một tác động không thể tả.

Cũng khiến Mộc Lạp Lạp rớt cuộc thừa nhận đêm qua, đúng, đêm qua cô thật sự đã ngủ cùng Phó Cảnh Phi... từ lúc ngưng ngừng ban đầu đến trầm luân bên trong điên cuồng Phó Cảnh Phi gây cho cô.

Mộc Lạp Lạp như nhụt chí nhắm hai mắt lại.

Nếu có cơ hội hối hận, cô không chừng cũng sẽ làm ra lựa chọn giống vậy.

Mộc Lạp Lạp nhớ rõ cảm giác bàn tay của Phó Cảnh Phi rong ruổi ở trên da cô, nếu đổi người khác, Mộc Lạp Lạp nghĩ mình nhất định không thể cảm nhận được thân mật như vậy. Nhưng khi người đó là Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp liền nhận thức tất cả mọi chuyện đều hợp lý.

Chỉ Phó Cảnh Phi mới có thể khiến cô bỏ xuống tất cả cản trở cùng lòng đề phòng, bằng lòng toàn thân toàn ý nỗ lực.

Trước đây Mộc Lạp Lạp còn không biết trong xương cốt mình còn có đặc điểm điên cuồng như vậy, lúc đã quyết định thì một chút do dự cũng không có.

Chuyện tối qua, nếu bản thân Mộc Lạp Lạp không đồng ý, Phó Cảnh Phi chắc chắn sẽ không đến gần cô thêm, nhưng khi cô không cự tuyệt nữa, tất cả liền tiếp tục tiến hành theo logic.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp hồi tưởng lại, hình như cũng không có gì đáng để hối hận cùng xấu hổ, dù sao kiếp này cô đã quyết định phải dây dưa không rõ cùng Phó Cảnh Phi, ngoại trừ Phó Cảnh Phi thì sẽ không có người khác có thể mang đến cho Mộc Lạp Lạp đầy đủ cảm giác an toàn, cô đã sớm nhận định là Phó Cảnh Phi.

Sau khi nghĩ thông suốt, chút ngưng ngừng còn dư lại của Mộc Lạp Lạp liền tiêu tan, đương nhiên cũng là bởi vì lúc này Phó Cảnh Phi không có ở trong phòng.

Mặc kệ cô kiến thiết lại tâm lý tốt ra sao, đến khi nhìn thấy Phó Cảnh Phi thì khẳng định sẽ lại biến thành một con rùa đen kinh hoàng rụt đầu...

Muốn dậy thay quần áo, Mộc Lạp Lạp vừa xoay người rời giường, khoảnh khắc hai chân đứng trên đất giống như vô lực, điều này khiến cô rõ ràng tối hôm trước Phó Cảnh Phi rớt cuộc lần qua lần lại chơi đùa cô lợi hại đến mức nào.

Mà bởi vì hai chân vô lực, toàn bộ thân thể Mộc Lạp Lạp không thể khống chế ngã sấp xuống.

Giây phút ngã sấp xuống, trong lòng Mộc Lạp Lạp không ngừng nhắc Phó Cảnh Phi, đều tại anh!

Nhưng không có nếm được mùi vị tiếp xúc thân mật cùng sàn nhà như dự đoán, vào lúc Mộc Lạp Lạp ngã sấp xuống đã được anh hùng cứu mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Chương 146.2

Phó Cảnh Phi vốn không hề rời khỏi phòng, anh chỉ tắm rửa ở trong phòng tắm mà thôi, nhưng bởi vì Mộc Lạp Lạp không có nhìn về phía phòng tắm cho nên không biết Phó Cảnh Phi đang ở trong đó.

Lúc anh đi ra thì vừa vặn thấy Mộc Lạp Lạp vén chăn xuống giường, vì vậy thành công tiếp được Mộc Lạp Lạp trước khi ngã sấp xuống.

Tư thế toàn thân Mộc Lạp Lạp như bạch tuộc dựa vào trên người Phó Cảnh Phi, càng bởi vì ôm lấy cô mà hai thân thể lại lần nữa dán vào nhau không hề có khoảng cách.

Xúc cảm thân thể từ đêm trước lập tức như sóng triều trở lại trong đầu Mộc Lạp Lạp, cô nhất thời sợ đến không dám động đậy.

Giọng nói của Phó Cảnh Phi hơi không vui: “Chạy loạn cái gì?”

Nếu như anh không đứng lúc tiếp được Mộc Lạp Lạp, lúc này cô chắc chắn đã đáng thương nằm ở trên sàn nhà, ngộ nhờ té bị thương ở đâu thì làm sao bây giờ?

Mộc Lạp Lạp phản bác: “Em chỉ là muốn rời giường tắm rửa rồi thay quần áo.”

Cô mặc trên người áo ngủ, nghĩ cũng biết người duy nhất có khả năng thay quần áo cho cô cũng chỉ là Phó Cảnh Phi.

Lại liên tưởng đến chuyện Phó Cảnh Phi mặc quần áo cho cô như thế nào... Tâm lý Mộc Lạp Lạp đã chuẩn bị tốt vừa rồi quả nhiên đều hoá thành tro tàn, ước gì có thể chui vào khe đất.

Cô sắp không mặt mũi gặp Phó Cảnh Phi đó biết không!

Hơn nữa vì sao hôm nay lúc tỉnh lại thấy ngủ ở trên giường của Phó Cảnh Phi, điều duy nhất Mộc Lạp Lạp nghĩ đến là bởi vì cô mà chăn mền của giường đã bị dơ toàn bộ... Mộc Lạp Lạp cảm thấy nếu mình nghĩ tiếp nữa thất sự sẽ nhanh chóng điên mất.

“Anh mang em đi tắm.” Giọng của Phó Cảnh Phi dịu lại một chút. Tình trạng thân thể hiện giờ của Mộc Lạp Lạp, đầu sỏ gây nên là anh, anh không được nổi giận với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp vội khua hai tay muốn từ trên người Phó Cảnh Phi xuống dưới: “Không cần không cần, tự em đi.”

“Em bây giờ có thể đi?” Phó Cảnh Phi hơi uy hiếp nhìn cô. “Ngộ nhờ lại bị ngã thì làm sao bây giờ!”

Bị hung dữ, Mộc Lạp Lạp tui thân mếu máo, không nói.

Bộ dáng nhỏ bé này của Mộc Lạp Lạp rõ ràng là cố ý giả vờ, nhưng luôn chột trúng lòng dạ cứng như sắt của Phó Cảnh Phi, khiến cho hoá thành một vũng nước.

“Được rồi, anh cũng vì sợ em đập đầu, ngoan, nghe lời.” Phó Cảnh Phi hôn môi, hôn trán Mộc Lạp Lạp một cái, dùng giọng dỗ con nít nói: “Em biết đó, anh có cỡ nào không muốn nhìn thấy em bị thương hoặc gặp phải nguy hiểm gì.”

Mộc Lạp Lạp lập tức không nói nên lời phản bác, Phó Cảnh Phi nói rất hay, như có một ít đạo lý, cũng xuôi tai, khiến trong lòng cô ấm áp một mảnh.

Thấy Mộc Lạp Lạp không phản đối không từ chối, Phó Cảnh Phi liền ẵm cô đi phòng tắm, tri kỷ thả cô vào trong bồn tắm, còn không quên điều hoà độ ấm của nước: “Tắm xong thì gọi anh, anh mang quần áo cho em.”

“Ồ.” Mộc Lạp Lạp thuận theo hiếm có.

Phó Cảnh Phi thích nhất là nhìn thấy cô nghe lời như vậy, khoé môi cong lên một nụ cười như gió xuân, sò sò đầu cô rồi đi ra.

Đối với Phó Cảnh Phi mà nói, tất cả đêm trước đều giống như quà tặng chờ hồi lâu mới được.

Có thể hoàn toàn có Mộc Lạp Lạp, chiếm toàn bộ tâm hồn cùng thể xác của cô, khiến Phó Cảnh Phi rất là thoả mãn, chỉ cần nghĩ từ nay về sau người đầu chi thuộc về một mình anh liền có cảm giác thoả mãn không thể tả.

Những gì trải qua đối với Phó Cảnh Phi mà nói hoàn toàn được gọi là mộng đẹp trở thành sự thật, người ngoài vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng được ngày này quan trọng cỡ nào đối với anh.

Là những mê luyến cùng nhiệt tình yêu thương người khác khó có thể nhìn thấu được, mặc kệ là Mộc Lạp Lạp bộ dáng gì, ở nơi Phó Cảnh Phi đều đáng giá cho anh nâng niu cưng chiều trong tim...

Quá trình Mộc Lạp Lạp tắm vô cùng thấp thỏm. Cô cũng không biết mình đang xoắn xít cái gì, lúc vừa nhìn đến Phó Cảnh Phi thì mới hiểu được chuẩn bị tâm lý gì đó đều là giả, lúc cô nên xấu hổ vẫn hoàn xấu hổ, bởi vì một đêm trước tiếp xúc thân mật, Mộc Lạp Lạp càng không có cách nào đối mặt thật tốt với Phó Cảnh Phi.

Do dự nửa ngày, tắm rửa gần nửa giờ, Mộc Lạp Lạp rốt cuộc không có ý tiếp tục, mới gọi Phó Cảnh Phi một tiếng, sau đó anh liền cầm quần áo đặt ở cửa phòng tắm.

Lúc Mộc Lạp Lạp mặc quần áo, lơ đãng nhìn thấy một dấu răng ở trên cổ mình. Trên da thịt trắng nõn của cô thấy đặc biệt rõ ràng, ái muội nhắc nhở Mộc Lạp Lạp chuyện gì đã xảy ra đêm trước.

Mộc Lạp Lạp: “...”

Nhìn xuống ý nghĩ muốn vung tay đánh Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp mắc cỡ đỏ mặt đi ra ngoài.

Phó Cảnh Phi thấy cô đi ra, bỏ laptop ở trên đùi xuống, tự nhiên nắm lấy tay cô: “Thân thể có khoẻ không, nếu như không thoải mái thì nói, ngày hôm

nay sẽ ở nhà.”

Mộc Lạp Lạp rất muốn nói: khó chịu cũng do anh tạo nghiệt... Nhưng lời quanh quẩn ở bên mép vẫn nuốt vào trong bụng. Dù sao cũng không phải là chuyện của một mình Phó Cảnh Phi, tối hôm qua nhiều nhất có thể được tính là trận... vui sướng anh tình tôi nguyện

“Coi như xong, em nghĩ toàn bộ tiền thưởng chuyên cần đối với em bây giờ mà nói vẫn rất quan trọng.” Mộc Lạp Lạp cau mày. Ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, chờ sau khi ăn cơm xong thì tinh thần của cô nhất định sẽ tốt hơn trước rất nhiều, đi làm hẳn không có vấn đề gì quá lớn.

Hơn nữa công việc của cô vốn cũng không tính rất bận rộn, nhiệm vụ Lina giao cho cô cô đã hoàn thành gần một nửa, còn dư lại cũng có thể giải quyết rất dễ.

Phó Cảnh Phi giấu cợt nói: “Nếu thật sự bàn đến, em bây giờ chắc có tiền hơn anh.”

Sau khi ký hiệp ước chuyển nhượng, phần lớn tài sản danh nghĩa Phó Cảnh Phi đều đứng tên của Mộc Lạp Lạp. Cho dù dựa theo thảo luận của hiệp ước, nếu như có tình huống đặc biệt thì Phó Cảnh Phi vẫn có thể tự thu hồi tất cả tài sản, nhưng bất kể Phó Cảnh Phi có dự định thu hồi hay không, bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng coi là phú bà... ngồi ôm gia sản chục tỉ.

Mộc Lạp Lạp nghe vậy không khỏi nở nụ cười, cố ý nhón chân lên, một tay chống trên vai Phó Cảnh Phi, một tay không sợ chết khô cầm của anh: “Vậy thì, tổng giám đốc Phó, sau này phải dựa vào em đến nuôi anh nha.”

Phó Cảnh Phi từ chối cho ý kiến: “Sau này anh dứt khoát ngây ngốc ở nhà?”

“Đó là một cảm giác tốt, sau này đó hả, anh phụ trách làm ấm giường cho em, em kiếm tiền nuôi anh.”

Mộc Lạp Lạp nhất định là người đầu tiên trên thế giới này mở miệng hào phóng muốn nuôi Phó Cảnh Phi, nhưng Phó Cảnh Phi chẳng những không tức giận mà còn hết sức phối hợp: “Được, anh làm ấm giường...”

Ba chữ “làm ấm giường” do Phó Cảnh Phi nói ra tràn đầy ý vị đặc biệt, mê hoặc treu đùa giữa răng môi, khiến Mộc Lạp Lạp xấu hổ lặn nửa.

Cô vội thu tay về, lui ra sau, sau đó vội bước xuống lầu trước. Á á á, cô thật sự là vụng đầu mới có thể đùa giỡn Phó Cảnh Phi, mỗi lần đều bị anh đùa ngược lại.

Vào những lúc như thế này Phó Cảnh Phi từ trước đến nay không biết đỏ mặt.

Phó Cảnh Phi đi theo phía sau Mộc Lạp Lạp, vẻ mặt rất là sung sướng.

Mãi đến ngồi vào bàn cơm, Mộc Lạp Lạp mới có tâm tư ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Phi một cái, bấy giờ nhện không được nhú mày.

“Hôm nay anh không đi công ty?”

Phó Cảnh Phi lúc làm việc thường đều là tây trang, giày da. Dáng người cao ngất bao bọc trong âu phục cắt may hoàn mỹ, thanh nhã mà khí thế mạnh mẽ, lạnh lùng nghiêm nghị lại mê người.

Nhưng hôm nay Phó Cảnh Phi không có mặc âu phục, anh mặc một áo sơ mi trắng, bên ngoài là một áo len màu xám tro, tóc tai cũng tùy tiện hơn trước rất nhiều, có vẻ không khí toàn thân anh đều dịu xuống.

Phó Cảnh Phi đáng vẻ như vậy không thường thấy, gương mặt của anh bởi vì trang phục này càng kỳ lạ toả ra sức quyến rũ vài phần.

Nếu ngày thường anh là bá chủ nói một không hai trên thương trường, hôm nay lại như là một thiếu niên rạng ngời ánh mặt trời.

Đương nhiên, nếu như anh không phải mặt không cảm xúc, thân mang hơi thở lạnh lùng trong mười dặm bán kính, đi ra ngoài nhất định sẽ dẫn tới rất nhiều người sắp lại.

“Hôm nay sẽ gặp khách hàng, đã hẹn mười giờ đánh tennis.” Phó Cảnh Phi giải thích.

Mắt Mộc Lạp Lạp loé lên: “Đánh tennis à... Thật nhàn nhã.”

Phó Cảnh Phi bật cười. Nói chuyện làm ăn có đôi khi đàm phán ở trên bàn càng phát huy tốt hơn, cái loại trường hợp không chính thức này trái lại cần cố kỵ nhiều hơn.

Mộc Lạp Lạp cắn bánh mì, thuận miệng nói: “Vậy đến lúc đó anh nhất định sẽ gặp rất nhiều mỹ nữ chân dài...”

Nữ phục vụ tennis nơi đó luôn mang theo vài phần gọi cảm, y phục đánh cầu của Mộc Lạp Lạp cũng là như vậy, mặc váy ngắn cùng áo không tay lúc vận động sẽ không có bất kỳ ràng buộc.

Nghĩ đến hình ảnh như vậy, tất nhiên là cảnh xuân vờn quanh.

Khoé mắt Phó Cảnh Phi toả ra ý cười: “Ghen à?”

Ánh mắt Mộc Lạp Lạp coi thường: “Nào có.”

Dù sao thì cô giỏi nhất là giả ngây giả dại đúng thời điểm, cũng không kém lúc này đây.

Phó Cảnh Phi đọc được rất nhiều suy nghĩ từ trong vẻ mặt của Mộc Lạp Lạp, vô cùng hài lòng.

Có thể ghen, mới là mở đầu tốt...

Uống sữa, Mộc Lạp Lạp lại vô thức nói: “Bỗng nhiên thật muốn ăn bánh tráng nướng kẹp thịt ở đường Hoa Thịnh...”

Cô chỉ nhỏ giọng ní non một câu, bản thân cũng không ý thức đến mình nói cái gì.

Là một người có tính tham ăn, Mộc Lạp Lạp nhận thức chuyện vui vẻ nhất trong cuộc sống chính là vợ vét đồ ăn ngon các nơi.

Bất kể là nhà hàng xa hoa hay là quán cóc ven đường, chỉ cần hương vị đồ ăn hợp với khẩu vị của Mộc Lạp Lạp là cô sẽ không cố kỵ chút nào mở rộng bao tử hưởng thụ. Ngồi trong nhà hàng xa hoa cũng được, ngồi xỏm quán cóc cũng được, cô điển hình là người lấy ăn làm thú vui.

Thậm chí trong một khoảng thời gian rất dài Mộc Lạp Lạp đều nghĩ ăn là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này, hoặc thậm chí mục đích sống của cô chính là nếm thử các món ăn ngon khắp thế giới.

Cho nên cô từng rất không hiểu Phó Cảnh Phi, vì sao anh không để ý tới thức ăn như vậy, thuần túy ăn chỉ vì nhu cầu căn bản nhất của cuộc sống.

Mộc Lạp Lạp chưa từng thấy Phó Cảnh Phi bởi vì thức ăn gì mà lộ ra vẻ mặt khác nhau, tất cả đồ ăn bày ở trước mặt Phó Cảnh Phi phòng chừng đều không có khác gì mấy.

Cô đoán rằng ở nơi Phó Cảnh Phi nhất định chỉ có sự khác nhau giữa có thể ăn và không thể ăn, không có sự khác nhau giữa ăn ngon và không thể ăn.

Mộc Lạp Lạp thậm chí một lần hoài nghi có phải vị giác của Phó Cảnh Phi thất thường không, nên mới có thể như vậy... Vì thế kiếp này Mộc Lạp Lạp đã lên hỏi di Xảo vấn đề này.

Di Xảo chỉ trả lời cô: thiếu gia không có bất kỳ vấn đề gì, cậu ấy chỉ đơn giản là không muốn lãng phí thời gian trên mặt ăn uống mà thôi.

Mộc Lạp Lạp biểu thị vô cùng khó hiểu.

Có thể nói như vậy: Phó Cảnh Phi ăn để sống, Mộc Lạp Lạp thì sống để ăn, hai người hoàn toàn khác nhau.

Mà món bánh tráng nướng kẹp thịt trong miệng cô được mở ở làng đại học, gần Đại học Mỹ thuật nổi tiếng của thành phố Long, gần đó lại có các đại học trọng điểm khác, học sinh rất nhiều.

Chỉ có một gian hàng rất nhỏ, nhưng từ lúc mở đến lúc đóng cửa đều khách hàng như dật cừi không ngừng nghỉ, khách xếp hàng ngoài tiệm chờ mua bánh tráng nướng kẹp thịt dài như Trường Thành nhìn không thấy đuôi.

Có người tính qua, nếu muốn ăn được bánh tráng nướng kẹp thịt của tiệm này thì trung bình phải tốn một giờ lẻ ba phút. Nhưng mặc dù thế, mỗi ngày đều có người chẳng biết mệt mỏi chờ đợi ở chỗ này, cũng chỉ vì ăn món ăn mình thích.

Mộc Lạp Lạp học đại học ngay trong làng đại học, cho nên thời đại học đi mua không ít. Mỗi lần xếp hàng đều phải thật lâu, vô cùng khảo nghiệm kiên nhẫn của người ta.

Nhưng lúc đi học thời gian đầy đủ Mộc Lạp Lạp đều mỗi lần kiên nhẫn cho đến khi mua được mới thôi.

Tuy nhiên khi cuộc đời của cô bởi vì Mộc Diệp tính kế mà về sau mất đi bình tĩnh, nên không còn thời gian và sức lực đi xếp hàng như vậy nữa.

Hơn nữa kiếp này coi như cô cũng đã nhiều năm chưa được ăn món đó.

Mộc Lạp Lạp không hiểu vì sao mình lại đột nhiên nghĩ đến món này, thuận miệng nói ra một câu.

Cô nhanh chóng quên đi lời mình đã nói, cũng không có chú ý tới Phó Cảnh Phi ngồi ở đối diện ánh mắt chợt động, yên lặng nhớ kỹ yêu thích của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Chương 146.3

Sau điểm tâm, Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi không phải cùng đường, lúc cô rời đi còn hơi giật mình, bởi vì Phó Cảnh Phi không mang tài xế, tự anh lái một chiếc Land Rover.

Chiếc cảm đường nét rõ ràng của Phó Cảnh Phi lộ ra kiên nghị, rất giống với khí chất chiếc xe này. Mộc Lạp Lạp lặng lẽ si mê một chút, sau đó nhanh chóng thu lại vẻ mặt của mình, không muốn bị Phó Cảnh Phi phát hiện.

Trên đường đến công ty, Mộc Lạp Lạp lấy ra điện thoại di động ghi lại chỗ Ngôn Viễn, định nhìn xem có thu hoạch gì không.

Điện thoại di động này sẽ tự động sao chép lại tất cả các trò chuyện cùng tin nhắn của Ngôn Viễn, ghi lại toàn bộ ở đây.

Mở điện thoại di động ra, Mộc Lạp Lạp chợt “O” một tiếng.

Trên mặt cho thấy ghi chép cuộc gọi của Ngôn Viễn, vào lúc rạng sáng y gọi cho Mộc Diệp, cuộc gọi chỉ ngắn ngủn hơn mười giây.

Mà sau khi cúp điện thoại mấy phút, ghi chép của những cuộc gọi biểu hiện lại biến thành Mộc Diệp gọi tới, lần này trò chuyện của hai người giằng co gần nửa giờ.

Mộc Lạp Lạp không có kiên nhẫn đi tìm hiểu các bản ghi âm để nghe, cho nên cô giao nhiệm vụ này cho thủ hạ mà Phó Cảnh Phi phái cho cô sai khiến, kêu đối phương sau khi nghe xong thì đánh một phần văn bản đưa cho cô.

Cô nghĩ, hôm qua Ngôn Viễn hẹn cô gặp mặt, dưới sự cố ý kích thích của cô, nói không chừng sẽ có tranh chấp cùng Mộc Diệp. Nếu thật là như vậy, Mộc Diệp rất có thể trong lời nói đã nói ra cái gì để cho cô nắm được cán.

Mộc Lạp Lạp đang chờ đợi Mộc Diệp sai lầm.

Hai người bọn cô bây giờ đang tiến hành chiến tranh không thuốc súng, nhưng khác với chiến cuộc nghiêng về một phía của kiếp trước. Khi đó Mộc Diệp chiếm tất cả ưu thế có lợi, tất cả thắng lợi đều đứng về phía ả, bên Mộc Lạp Lạp chỉ còn lại những con bài nát, bất kể giãy dụa như thế nào đều chạy không khỏi kết cục thua sạch sẽ.

Nhưng kiếp này khác, Mộc Lạp Lạp có thể coi là hacker, cô biết thủ đoạn Mộc Diệp dùng, cũng xem xét lại thật kỹ nguyên nhân mình đã từng bại bởi Mộc Diệp, đồng thời bắt đầu có mưu tính của mình. Cho dù Mộc Diệp có hoàn toàn chuẩn bị, nhưng dưới tình huống Mộc Lạp Lạp đã trải qua hết thảy thì ai có thể nói kết cục là gì chứ?

Mộc Lạp Lạp tin tưởng, nếu cô đã may mắn được cơ hội sống lại thì nhất định có thể tẩy sạch tất cả sương mù, bấy giờ thắng lợi chắc chắn sẽ đứng về phía cô.

Đến công ty không bao lâu, Mộc Lạp Lạp vừa mới bắt đầu làm việc thì văn bản ghi lại các cuộc gọi đã gửi đến hộp thư cá nhân của cô.

Khoảnh khắc mở ra, Mộc Lạp Lạp thật sự có chút chờ mong cùng kích động. Cô đợi đã lâu vẫn không có chủ động hành động chính là vì đợi thời cơ thích hợp nhất, một cơ hội khiến cho Mộc Diệp không có bất cứ xoay trở nào.

Xem lướt qua từng câu từng chữ nội dung cuộc gọi, biểu cảm trên mặt Mộc Lạp Lạp từ khản trương biến thành bình tĩnh.

Đáy mắt cô dần hiện ra ý cười.

Mộc Lạp Lạp hơi ngạc nhiên nghĩ: quả nhiên chỉ cần kiên nhẫn một chút, cho dù người đối mặt là Mộc Diệp, cũng luôn có cơ hội...

Đêm qua, sau khi Ngôn Viễn về nhà, có lẽ là bởi vì gặp mặt với Mộc Lạp Lạp, bị cô hữu ý vô ý nói mấy câu ảnh hưởng, hơn nữa kích thích của tối qua Mộc Diệp nửa đường buông tha ở riêng cùng y, chọn đi làm bạn với Thẩm Văn Xương khiến cho Ngôn Viễn uống rất nhiều rượu, đến cuối cùng hơi mất lý trí.

Vì vậy vào lúc rạng sáng y gọi điện thoại cho Mộc Diệp.

Điện thoại kết nối nhưng sau khi vang lên rất lâu Mộc Diệp mới nhận.

Ngôn Viễn vừa muốn nói chuyện chợt nghe thấy đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói trầm thấp làm y hận thấu xương: “Diệp Diệp, đã trễ thế này mà ai gọi điện vậy?”

Giọng nói kia có chút mông lung, nghe như là đang ngủ bị đánh thức.

Trong lòng Ngôn Viễn lập tức nổi giận, y rống to vào điện thoại: “Mộc Diệp! Không phải em nói là giữa em và hán chỉ đơn thuần diễn kịch thôi sao!”

Thế nhưng Mộc Diệp không trả lời y, bởi vì sau khi Thẩm Văn Xương nói, Mộc Diệp cúp điện thoại ngay lập tức.

Dưới tác dụng của cồn, lý trí cùng bình tĩnh ngày thường của Ngôn Viễn đều biến mất. Y như là con ruồi không đầu đi tới đi lui ở trong phòng, cả đầu đều tràn đầy lửa giận.

Y đang hỏi giữa Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Mộc Diệp luôn nói cho y biết ả và Thẩm Văn Xương ở cùng một chỗ

đều chỉ vì sự nghiệp của Ngôn Viễn mà thôi, hơn nữa hai người cũng chỉ quan hệ đơn thuần, ả làm cho Thẩm Văn Xương đồng ý với ả trước khi kết hôn đều không thể dựa vào ả.

Nếu dưới những nguyên tắc này, Ngôn Viễn liền ngầm cho phép Mộc Diệp.

Nói cho cùng, Ngôn Viễn cũng là một người ích kỷ, y mới có thể dưới mê hoặc lợi ích đã bằng lòng nhìn người mình yêu có quan hệ thân mật không bình thường cùng với người đàn ông khác.

Nhưng kích thích của hôm nay đã khiến Ngôn Viễn bắt đầu hối hận cách làm của mình. Y không nên để Mộc Diệp tới gần Thẩm Văn Xương, y căn bản không thể chịu đựng được Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương có bất kỳ hành vi thân mật gì. Huống chi, y đã vì Mộc Diệp mà chọn cô phụ tình bạn với Mộc Lạp Lạp, tình nghĩa hai người lớn lên cùng nhau đều bị y từ bỏ, tất cả đều là vì Mộc Diệp mà thôi.

Ngôn Viễn nghĩ, cùng lắm thì mình bỏ đi một chút lợi ích, y muốn Mộc Diệp nói rõ ràng cùng Thẩm Văn Xương, sau đó không bao giờ muốn có bất cứ dính dáng gì với Thẩm Văn Xương nữa. Y muốn trở thành người bạn trai quang minh chính đại của Mộc Diệp, mà không phải như bây giờ, y biến thành người không thấy được ánh sáng kia, chỉ có thể gập gờ Mộc Diệp trong đêm tối...

Tất cả kiên nhẫn của Ngôn Viễn tới lúc này đều đã đạt đến cực điểm, không còn cách nào nhịn được nữa.

Trong lòng y thậm chí dấy lên một xung động muốn đi tìm Mộc Diệp, làm cho ả lập tức nói rõ ràng với Thẩm Văn Xương, gia sản gì đó y đều không quan tâm, y chỉ cần ở cùng với Mộc Diệp mà thôi!

Lúc Ngôn Viễn đang suy nghĩ lung tung, chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, xé rách không khí yên tĩnh.

Ngôn Viễn nhìn màn hình điện thoại, lập tức nhận.

“Diệp Diệp!” Giọng Ngôn Viễn gấp gáp. “Em ở đâu, còn đang ở nhà Thẩm Văn Xương?”

Mộc Diệp không có bất kỳ hoảng loạn gì, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với Ngôn Viễn sốt ruột.

Ả khẽ cười nói: “A Viễn, anh còn chưa ngủ ư?”

Giọng của Ngôn Viễn không tốt: “Em cùng người đàn ông khác vui vẻ hạnh phúc, anh làm sao có thể ngủ được!”

“A Viễn, có chuyện gì chúng ta gặp mặt rồi nói có được không? Anh biết đó, trong điện thoại không thể nói rõ ràng...” Giọng của Mộc Diệp rất dịu dàng, khiến tâm người ta bình tĩnh.

Đổi thành bình thường, Ngôn Viễn nghe được giọng nói dịu dàng của ả như vậy thì tất cả lửa giận đều sẽ tiêu tan, bất kể ả nói cái gì cũng đều đồng ý.

Thế nhưng hôm nay Ngôn Viễn vốn có tâm tình đè nén thật lâu rốt cuộc bùng nổ, hơn nữa khi y về nhà liền uống rất nhiều rượu, lượng cồn này đã ăn mòn lý trí của y, khiến y không có bởi vì dịu dàng của Mộc Diệp mà tiêu giận.

“Anh không muốn chờ đến gặp mặt, chúng ta bây giờ nói rõ ràng!” Ngôn Viễn từ trước đến nay đều là một người rất dịu dàng, nhưng lúc này đã lộ ra một mặt áp lực bùng nổ khác. “Đêm nay tại sao em phải ở chung một chỗ với Thẩm Văn Xương, không phải em nói giữa em và hắn chỉ đơn thuần đang diễn trò, không có quan hệ gì cả sao?”

Mộc Diệp cau mày, vô cùng bất mãn, nhưng lại lo lắng Ngôn Viễn dưới xung động sẽ làm ra chuyện gì không thể挽回, chỉ có thể tiếp tục nhỏ nhẹ nói: “A Viễn, anh thật sự hiểu lầm rồi, em đã nói em chỉ yêu mình anh, chẳng lẽ anh không tin em sao?”

Nghe được thổ lộ của Mộc Diệp, cảm xúc của Ngôn Viễn dịu đi một ít, nhưng giọng nói vẫn mưng mưng giận: “Vậy em nói cho anh biết đêm nay xảy ra chuyện gì, tại sao em phải ở chung một chỗ với Thẩm Văn Xương?”

Chất vấn của Ngôn Viễn khiến khuôn mặt vốn không tính là đẹp của Mộc Diệp có chút vặn vẹo. Ả khinh thường nghĩ, nếu không lợi dụng y đến gạt con Mộc Lạp Lạp kia thì sao ả sẽ ở cùng một chỗ với Ngôn Viễn?

Tuy rằng Ngôn Viễn coi như là một người đàn ông ưu tú, nhưng y so với Thẩm Văn Xương vẫn kém rất xa, bất cứ ai cũng sẽ chọn Thẩm Văn Xương, không chọn y.

Nhưng ban đầu lúc Mộc Diệp cố ý quyến rũ Ngôn Viễn thật ra cũng là vì nảy lòng tham, lúc ấy ả thật không ngờ Ngôn Viễn sẽ cắn câu nhanh như vậy.

Có tồn tại của Ngôn Viễn, Mộc Diệp đối với tất cả hành động của Mộc Lạp Lạp đều rất vô cùng thuận lợi. Chỗ dùng lớn nhất của người đàn ông này cũng chỉ có điều đó.

Bây giờ còn chỗ cần lợi dụng Ngôn Viễn, Mộc Diệp liền tiếp tục nhẫn nại, dùng giọng vô cùng dịu dàng nói: “A Viễn, hôm nay em thật sự muốn ở cùng anh, nhưng bởi vì Thẩm Văn Xương hình như tâm trạng không tốt cho nên em mới đến với hắn. Hắn uống rất nhiều rượu, em bảo người làm hầu hạ hắn ngủ, vừa mới chuẩn bị tới thì anh gọi điện thoại cho em.”

“Thật sự không có xảy ra gì cả?” Ngôn Viễn còn chưa quá tin tưởng.

Mộc Diệp lập tức đổi giọng trầm ấm đáng yêu: “A Viễn, anh không tin em? Tất cả em làm hiện nay đều là vì anh...”

Ngôn Viễn nghe giọng khóc nức nở của Mộc Diệp, thoáng cái liền đau lòng: “Diệp Diệp, em đừng khóc, đều là anh không tốt, là anh xấu xa, em đừng khóc!”

Mộc Diệp giả giọng rất thương tâm “A Viễn, em thật không ngờ em làm tất cả là vì anh, anh ngược lại đi nghỉ ngơi em... A Viễn, em cúp điện thoại đây, anh tốt nhất là tỉnh táo một chút đi, em bây giờ thật sự rất khó chịu.”

Sau đó Mộc Diệp không chút do dự cúp điện thoại, khiến Ngôn Viễn hoảng hồn, thậm chí nghĩ là mình đã phụ lòng Mộc Diệp.

Sau khi Mộc Diệp cúp điện thoại thì lộ ra nụ cười bất buộc, về tới phòng, lần nữa nằm ở bên cạnh Thẩm Văn Xương.

Thẩm Văn Xương không biết ả rời đi, vẫn ngủ say như trước.

Mộc Diệp tựa vào ngực Thẩm Văn Xương. Người đàn ông tốt như vậy ả nên nắm chặt, còn Ngôn Viễn kia, đợi sau khi trừ khử Mộc Lạp Lạp thì tiện đường giải quyết y luôn...

Mộc Lạp Lạp trong phòng làm việc sau khi xem xong văn bản ghi lại nội dung cuộc trò chuyện thì cười vô cùng vui vẻ, tâm trạng vui vẻ thậm chí bị Luru Hi đi ngang qua bắt được.

Luru Hi luôn hướng nội cũng không nhận được hỏi Mộc Lạp Lạp: “Lạp Lạp, cô vui vẻ vậy à, là trúng vé số ư?”

Mộc Lạp Lạp cười vô cùng vui vẻ: “Ha ha, không phải là trúng vé số, nhưng còn vui hơn so với trúng vé số.”

Luru Hi đoán không ra Mộc Lạp Lạp đang điên cái gì, chỉ có thể lấy làm lạ rồi đi.

Mộc Lạp Lạp cũng không đoái hoài tới người khác nhìn mình rất kỳ quái, bởi vì cô thật sự vui đến nỗi muốn nhảy lên từ trên ghế.

Dù sao nội dung đoạn trò chuyện giữa Mộc Diệp và Ngôn Viễn này có thể coi là rất thú vị, bất cứ ai nghe được đoạn trò chuyện này đều nhất định có thể liên tưởng ra một đoạn vở kịch nội dung đặc sắc.

Nếu không phải Ngôn Viễn mâu thuẫn thì chắc chắn Mộc Diệp sẽ không nói nhiều như vậy ở trong điện thoại, còn hoàn toàn lộ ra quan hệ không ai biết giữa ả và Ngôn Viễn.

Nếu Thẩm Văn Xương biết được nội dung đoạn trò chuyện này thì sẽ có phản ứng như thế nào?

Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên vô cùng chờ mong đến ngày đó.

Đương nhiên, Mộc Lạp Lạp không có dự định lập tức sẽ công bố tin tức này ra ngoài, bởi vì chỉ một ít nhược điểm này còn chưa đủ. Cho dù Thẩm Văn Xương nghe được, tin, chia tay cùng Mộc Diệp, ngoại trừ khiến Mộc Diệp mất đi cơ hội gả vào một nhà giàu thì sẽ không có đã kích lớn hơn khác.

Mộc Lạp Lạp nghĩ tới đương nhiên không phải là kết quả chỉ như vậy. Cái cô muốn là những gì Mộc Diệp làm đối với cô trước đây, sau này sẽ bị trả thù cùng trừng phạt như vậy.

Bởi thế cô sẽ tiếp tục kiên nhẫn thu thập chứng cứ, vào thời gian thích hợp nhất mới đưa ra, gắng đạt tới tác dụng lớn nhất, khiến danh dự của Mộc Diệp thành rác rưởi, thua tâm phục khẩu phục.

Tuy nhiên thu hoạch lần này đối với Mộc Lạp Lạp mà nói thật đúng là vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, dù sao đây chính là chứng cứ vô cùng trực tiếp, có thể cho thấy Mộc Diệp chân đứng hai thuyền, ả ở trước mặt người ngoài giả bộ hình tượng tiểu bạch thỏ đã có thể hoàn toàn vô dụng...

Mộc Lạp Lạp không thể không thừa nhận mình thật ra vẫn rất ác liệt... Nhưng ác liệt thì sao, cô chỉ là đem toàn bộ chuyện Mộc Diệp làm loan báo với thiên hạ mà thôi, cô không có hãm hại Mộc Diệp.

Nếu như Mộc Diệp không có làm gì, còn sợ cô làm chuyện gì bất lợi sao?

Tất cả đều chỉ là gieo gió gặt bão mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Chương 147: Không Cần Nhìn, Chính Là Cô

Mặc dù trong lòng rất kích động, nhưng bây giờ sẽ không lập tức vạch trần mọi thứ Mộc Diệp làm, nên vẫn phải tiếp tục kiên nhẫn đợi.

Hơn nữa có một chứng cứ cùng nhược điểm quan trọng như thế, Mộc Lạp Lạp càng thêm tự tin sớm muộn gì cô cũng sẽ khiến Mộc Diệp nếm được cảm thụ bị thế giới vứt bỏ...

Thu hồi cảm xúc sôi trào trong lòng, Mộc Lạp Lạp lại đi dài truyền hình một chuyến. Trong kế hoạch hợp tác còn có những phần khác, hướng hồ ngày hôm qua tuy rằng thân hình rất thuận lợi nhưng còn có những phần khác cần phải hoàn thành.

Lại gặp được Bạch Vũ. Lúc Mộc Lạp Lạp gặp anh ta thì chợt nhớ tới chương trình thân ngày hôm qua. Người dẫn chương trình sân khấu không biết trêu chọc đạo diễn sân khấu thế nào, làm tổng đạo diễn Bạch Vũ lúc đó đang ngồi ở dưới sân khấu, mang ống nghe điện thoại rất chuyên tâm nhìn chăm chăm máy theo dõi tất cả động tĩnh của sân khấu, sau đó camera man rồng nhiên nhắm ống kính ngay anh ta.

Gương mặt của Bạch Vũ xuất hiện trong màn ảnh thật đúng là rất dễ nhìn, rõ ràng đẹp trai không thua bất cứ một teen idol nam đang nổi tiếng gần đây, hướng hồ trên người anh ta còn có luồng hơi thở nghệ thuật nhân nhậ, rất hấp dẫn.

Lúc ấy Bạch Vũ hoàn toàn không kịp đề phòng, lập tức mang theo vài phần ngưng ngưng cúi đầu. Cái cúi đầu đó thật đúng là làm say mê rất nhiều khán giả nữ bấy giờ, lập tức mọi người chú ý đến anh ta còn mãnh liệt hơn tuyên thủ dự thi ở hiện trường.

“Đạo diễn.” Mộc Lạp Lạp thấy anh ta, liền chủ động chào hỏi.

Lúc làm việc Bạch Vũ luôn rất nghiêm túc, nhưng lúc bỏ công việc ra thì trên người anh ta vẫn còn có một vẻ học sinh. Có lẽ vì mới tốt nghiệp đại học không lâu, toàn thân còn chưa hoàn toàn tiêu tán hơi thở học đường.

Mộc Lạp Lạp đánh giá gương mặt tuấn tú của anh ta, trong lòng thâm tán thán, ngày nay ngay cả đạo diễn cũng đẹp như vậy, quả nhiên là một thế giới chỉ nhìn vào gương mặt.

Nhưng Đài truyền hình thành phố Long cũng rất nổi tiếng toàn quốc, người có thể vào làm việc ở đây tất nhiên đều là tài năng chuyên nghiệp xuất chúng, không phải có quan hệ là có thể vào được. Vì tất cả chương trình của đài truyền hình đều ra mắt khán giả toàn quốc, mục tiêu khán giả vô cùng rộng khắp, hơi bất cần một chút, bất kỳ sai lầm nào đều sẽ bị phóng đại vô cùng.

Lúc Mộc Lạp Lạp phụ trách kế hoạch hợp tác đã sớm lên mạng điều tra thân phận của Bạch Vũ. Tuy anh ta vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu nhưng bởi vì tốt nghiệp chuyên ngành đại học truyền thông đứng đầu trong nước và thời đại học đã tham gia quay phim rất nhiều chủ đề, phim ngắn tốt nghiệp của anh ta đạo diễn được vào chung kết trong một giải thưởng quốc tế vô cùng quan trọng.

Có lẽ bởi vì anh ta có thật nhiều thành tích sáng ngời, mới có thể tốt nghiệp một cái liền vào Đài truyền hình thành phố Long, thậm chí đảm đương chức trách Tổng đạo diễn chương trình.

Đương nhiên, Mộc Lạp Lạp cũng nghe được điều kiện gia đình của Bạch Vũ tốt, cha mẹ đều có địa vị rất cao trong làng giải trí ở đây, nếu không anh ta cũng sẽ không vào Đài truyền hình thành phố Long làm đạo diễn chương trình thuận lợi như thế.

Đôi khi bất kể là bối cảnh gia đình hay là thực lực của bản thân, đều rất quan trọng, thiếu một thứ cũng không được.

Bạch Vũ cười một tiếng. Lúc anh ta cười lên có hai mọng thịt ở mi dưới, vẻ cười rất rung động lòng người: “Lạp Lạp, sau này đừng khách sáo như vậy, gọi thẳng tôi là Bạch Vũ được rồi.”

Bởi vì Mộc Lạp Lạp giúp Bạch Vũ giải quyết phiền phức về khán giả quần chúng, cho nên thái độ của Bạch Vũ đối với Mộc Lạp Lạp coi như không tệ, mang theo vài phần cảm kích.

Mộc Lạp Lạp thật ra là một người dễ hoà hợp, chỉ cần cô cảm thấy vừa mắt, cảm thấy đúng vị với tính tình của mình, người có thể làm bạn được đều sẽ không chút ngại ngần kết bạn.

Đương nhiên, nếu cô không thích thì chắc chắn sẽ không lấy mắt nhìn, cho nên trước đây mới có thể gây thù chuốc oán vô số, đó là vì cô sống quá thẳng thắn trực tiếp.

Mộc Lạp Lạp trái lại từng nghĩ rằng, nếu mình sống ở cổ đại thì nhất định là nữ trung hào kiệt tinh thần chân chính, hông đeo một thanh bảo kiếm, tay cầm một cây quạt xếp, giả trai phóng khoáng phiêu bạt giang hồ; khi vui thì uống rượu từng ngụm lớn, không vui cũng uống rượu từng ngụm lớn, gặp phải kẻ xấu thì lập tức rút đao tương trợ, nghỉ ngơi ở một túp điểm nhỏ nào đó, một lời không hợp có thể vung tay, tất cả mọi thứ phụ thuộc vào tâm trạng.

Thế nhưng rất tiếc là cô sống ở hiện đại. Xã hội hiện đại có tiêu chuẩn cùng khuôn phép của xã hội hiện đại, đa số mọi người đều sống theo quy tắc, trừ phi có thân phận địa vị giống như Phó Cảnh Phi vậy. Cho dù anh ngược cảm lạnh lưng nhìn bạn một cái, bạn đều sẽ cảm thấy anh đang coi trọng bạn, vô cùng cảm kích.

Mộc Lạp Lạp không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Nhưng không may ah, cô sống ở hiện đại, vì vậy khi cô đang sống rất bừa bãi thì đã gây ra kẻ thù. Những người này bình thường không ưa cô mới có thể vào lúc cô gặp rủi ro đã chọn thờ ơ nhìn, thậm chí bỏ đá xuống giếng.

Cô cũng không trách những người đó, dù sao chung quy không có quan hệ quá lớn gì với cuộc sống của cô, không tạo được bất cứ ảnh hưởng gì đối với cô bây giờ.

Mộc Lạp Lạp đã sớm thấy rõ ràng.

Sống lại một kiếp, cô xác thực thay đổi rất nhiều. Ít ra nhìn bề ngoài cô đã nhỏ sạch sẽ gai góc, đối xử với mọi người đều khéo léo uyển chuyển rất nhiều.

Nhưng Mộc Lạp Lạp biết, nội tâm của cô thật ra không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ càng biết nguy trang hơn mà thôi.

Trên thực tế, cô vẫn là cái người phân biệt rõ ràng yêu cùng ghét kia.

Hề không lọt nổi mắt xanh của cô, cũng như nhau sẽ không tốn thời gian đi đối phó...

Mà vừa may, Bạch Vũ thuộc về người Mộc Lạp Lạp coi trọng. Cô thấy rằng người đàn ông này luôn rất có ý tứ, chung đụng với anh ta cũng không lao lực.

“Tốt, vậy về sau tôi liền gọi anh là Bạch Vũ.” Mộc Lạp Lạp sáng khoái đáp ứng.

Bạch Vũ lại nở nụ cười, có lẽ là bởi vì sự thẳng thắn của Mộc Lạp Lạp.

“Hôm nay còn có chương trình anh phụ trách cần thu sao?” Mộc Lạp Lạp hỏi anh ta.

“Vốn không có, nhưng có một đồng nghiệp ngã bệnh, tôi đi giúp anh ta giám sát một cuộc phỏng vấn.” Bạch Vũ nói. “Đúng rồi, phỏng vấn chính là đại minh tinh Thẩm Thanh Nhượng rất hot gần đây, cô có hứng thú thì có thể cùng theo tôi đi xem.”

Mộc Lạp Lạp nghĩ dù sao lúc này còn chưa có chính thức thảo luận, liền dứt khoát cùng Bạch Vũ đi xem.

Thẩm Thanh Nhượng là một diễn viên, nhưng ban đầu debut là ca sĩ. Anh ta bởi vì vai nam chính trong một bộ phim truyền hình Điện Chiến mà gần đây rất hot trong giới giải trí, nhất thời nổi vô cùng.

Hầu như mỗi ngày những blog phổ biến đều có đề cập đến cái tên Thẩm Thanh Nhượng này, chỉ cần mang tên Thẩm Thanh Nhượng, bất kể tin mới gì, số lần click đều sẽ tăng lên đều đều. Anh ta càng liên tiếp nhận nhiều lời tán dương, kiếm tiền dồi dào.

Đài truyền hình thành phố Long có thể mời được Thẩm Thanh Nhượng để phỏng vấn vào lúc này khiến Mộc Lạp Lạp hơi giật mình. Dù sao thì lịch trình gần đây của Thẩm Thanh Nhượng đều sắp xếp rất đầy.

Mộc Lạp Lạp thuận tuý mang theo lòng hiếu kỳ đi theo Bạch Vũ xem một chút. Mà khi cô và Bạch Vũ cùng đi vào phòng ghi hình thì coi như là thấy được một... minh tinh rất đặc biệt.

“Tôi nói, các người chắc chắn chiếc đèn này phải để ở đây sao? Như vậy sẽ chiếu tôi thành rất khó nhìn.”

“Vị nhiếp ảnh gia này, thật ra góc độ đẹp nhất của tôi là ở bên trái.”

“Câu hỏi hôm nay là ai nghĩ ra, không thể đổi câu thú vị một chút?”

Thẩm Thanh Nhượng lười biếng ngồi ở trên ghế, nhưng miệng vẫn không hề ngừng, không ngừng sai khiến đầu này đầu kia, quả thật phiền kinh khủng.

Người chung quanh đều phải cẩn thận hầu hạ vị tổ tông này, nhẫn nhục chịu khó, không dám có bất kỳ lời oán thán nào.

Dù sao đài truyền hình vất vả lắm mới hẹn được Thẩm Thanh Nhượng để phỏng vấn. Nếu như thực hiện được một chương trình, tỉ lệ người xem chắc chắn sẽ chiếm vị trí đầu tiên trong cùng khoảng thời gian đó, đến lúc ấy tiền thưởng của bọn họ cũng sẽ liên đới tăng lên.

Nói cho cùng, mặc kệ Thẩm Thanh Nhượng rốt cuộc làm khó cỡ nào, anh ta đều hoàn toàn không hổ là đại minh tinh hái ra tiền, chỉ cần có anh ta là không cần lo không ai xem. Người này cần bản là mang ánh hào quang, quả thật có thể soi sáng mười dặm tối tăm quanh mình.

Người như Thẩm Thanh Nhượng trời sinh chính là thích hợp làm minh tinh.

Mộc Lạp Lạp đánh giá Thẩm Thanh Nhượng ngồi ở đằng kia. Không biết anh ta cần nhẫn cái gì, miệng không hề ngừng lại.

Nhưng cho dù mặt anh ta đầy không kiên nhẫn, gương mặt đó vẫn rất dễ nhìn.

Ngũ quan sâu sắc như người Âu Mỹ, con ngươi xanh biếc, vừa lăng ló lại quyến rũ, sống mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng, tất cả ngũ quan của anh ta đều rất đẹp, hợp lại với nhau càng tán ra sức quyến rũ lớn lao.

Thẩm Thanh Nhượng là con lai Trung-Đức. Gương mặt đẹp trai cùng đôi mắt xanh biếc kia rất hiếm thấy trong giới giải trí, hơn nữa anh ta trời sinh khí chất thích hợp sinh tồn dưới ánh đèn, khiến anh ta vô cùng quyến rũ.

“Nếu mọi người đã chuẩn bị xong thì bắt đầu đi.” Tiếp nhận làm đạo diễn lâm thời lần phỏng vấn này, Bạch Vũ bình tĩnh ra lệnh.

Thật ra, tuy Thẩm Thanh Nhượng yêu cầu rất nhiều, nhưng yêu cầu đều không quá đáng, đều trong phạm vi hợp lý. Quả thật một câu nói trúng, người này rất rõ ưu thế lớn nhất của mình là ở đâu. Làm nghệ sĩ, biểu hiện của anh ta phiền phức nhưng thật ra biến thành chuyên nghiệp, dù sao anh ta cần phải

làm chính là ở trước mặt khán giả cho thấy hình tượng mười phân vẹn mười.

Thắm Thanh Nhượng không có yêu cầu nữa, chứng minh anh ta đồng ý bắt đầu phỏng vấn của hôm nay.

Thế nhưng phóng viên phụ trách phỏng vấn anh ta hôm nay xảy ra vấn đề. Người phóng viên này phỏng chừng cũng là fan của Thắm Thanh Nhượng, vừa thấy được anh ta liền mặt đỏ tím đập dồn, ngay cả một câu hỏi cũng không nói ra được.

Thắm Thanh Nhượng lại luôn dùng loại ánh mắt thâm tình nhìn chăm chăm người phóng viên kia, đôi phương càng ruột gan rối bời.

Sau vài lần NG, Thắm Thanh Nhượng hơi không kiên nhẫn, trong mắt hiện đầy vẻ không vui.

Đạo này thời gian của anh ta đều chật kín, một ngày phải chạy vài thành phố, dĩ nhiên là không có thời gian lãng phí ở nơi này.

Bạch Vũ cau mày, hôm nay người phóng viên này là ai sắp xếp tới, hoặc là tới nhờ quan hệ?

Anh ta định đổi người.

Nhưng tất cả kiên nhẫn của Thắm Thanh Nhượng đều đã không còn, anh ta đưa tay phải ra, ngón tay với khớp xương rõ ràng vẫy vài vòng trên không trung, cuối cùng dừng lại, một tiếng nói vô cùng từ tính mang theo vài phần lơ đãng: “Quên đi, đổi người khác đến đây đi, cô — là cô, không cần nghi ngờ, cô qua đây phỏng vấn tôi, lời thoại thật sự không được, câu hỏi phóng viên muốn hỏi các người dùng hậu kỳ phối âm đi, tôi không có thời gian lãng phí ở nơi này.”

Sau đó, Mộc Lạp Lạp bị ngón tay cao ngạo kia của Thắm Thanh Nhượng chỉ vào, vẻ mặt buồn bực.

Ai có thể tới nói cho cô biết bây giờ xảy ra chuyện gì không?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Chương 148.1: Hiệp Sĩ Công Chảo

Mộc Lạp Lạp không khỏi hỏi: “Tôi?”

Thắm Thanh Nhượng ngược đầu lên, gương mặt con lai kia đẹp trai đến không chịu nổi: “Đúng, là cô.”

Mộc Lạp Lạp không biết đại minh tinh này đang bị diễn cái gì, tùy tiện tìm một người vào phỏng vấn như vậy, nhưng cũng không cần tìm cô chứ, cô không phải là nhân viên của đài truyền hình.

Cô không khỏi có chút hối hận, sớm biết thế sẽ không ham vui theo Bạch Vũ tới.

Mộc Lạp Lạp vốn không phải là người theo đuổi minh tinh, có điều gần đây Thắm Thanh Nhượng thật sự rất hot, tuy rằng nghệ sĩ con lai đầy rẫy trong giới giải trí, thế nhưng hot đến tình trạng này như Thắm Thanh Nhượng cũng hiếm thấy.

Anh ta gần như là vọt cao đột biến, giống như trong một đêm đã chiếm cứ vị trí vô cùng quan trọng trong giới giải trí, sự nổi tiếng vẫn cao không thay đổi.

Then chốt là người này ngoài gương mặt mê người ra, diễn xuất cùng ca hát cũng đều ưu tú, khiến người ta không khỏi ra một khuyết điểm gì.

Nhưng hôm nay nhìn thấy Thắm Thanh Nhượng, Mộc Lạp Lạp mới phát hiện tính cách của người này lúc không có ai thì ra là kiêu ngạo như vậy.

Thậm chí một cách khó hiểu, Mộc Lạp Lạp cảm thấy Thắm Thanh Nhượng rất giống cô của quá khứ... Cô không thể nào nói chính xác được, chỉ đơn thuần là cảm giác, có lẽ cô trong quá khứ đã gây cho người xung quanh cảm giác cũng là như vậy? Có điều cô không có bản lĩnh lớn như Thắm Thanh Nhượng, khiến người xung quanh cho dù bất mãn cũng chỉ có thể vâng theo không dám có câu oán hận nào.

Mộc Lạp Lạp không khỏi nhìn về phía Bạch Vũ. Anh ta là đạo diễn ở đây, vấn đề phóng viên hẳn là để anh ta giải quyết mới đúng.

Bạch Vũ nhận được ánh mắt cầu cứu của Mộc Lạp Lạp, gật đầu xin lỗi Mộc Lạp Lạp, sau đó đi tới nói với Thắm Thanh Nhượng: “Thắm tiên sinh, phóng viên mới năm phút sau là tới, không thì ngài đợi thêm một chút nữa? Về phần lãng phí thời gian... Tôi có thể thương lượng cùng người đại diện của ngài, có thể nâng phí thông cáo lên hoặc là rút ngắn phỏng vấn với ngài.”

Thắm Thanh Nhượng ngẩng đầu nhìn Bạch Vũ một cái, như là đang suy nghĩ có muốn tiếp nhận ý kiến của Bạch Vũ hay không.

Mộc Lạp Lạp đương nhiên không muốn đương không tìm phiền toái cho mình, liền nói: “Thật ngại quá, tôi không phải là người của đài truyền hình, cho nên anh hay là chờ người dẫn chương trình chuyên nghiệp đến đây đi.”

Đôi mắt xanh biếc lấp ló của Thẩm Thanh Nhượng quét về phía Mộc Lạp Lạp, như là không ngờ rằng cô sẽ cự tuyệt.

Quả nhiên người này đã quen với được chúng tinh phùng nguyệt, Mộc Lạp Lạp không nhịn được nghĩ.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Nhượng cũng không làm khó, lười biếng nói: “Vậy chờ đi, năm phút tôi còn xuất ra được.”

Bạch Vũ cười nhẹ: “Cảm ơn Thẩm tiên sinh.”

Vị phóng viên thay thế nhanh chóng đến phòng nhiếp ảnh, người lần này chuyên nghiệp hơn nhiều so với người trước, rất thuận lợi hoàn thành phỏng vấn.

Toàn bộ quá trình phỏng vấn Mộc Lạp Lạp ngược lại này sinh cái nhìn mới đối với Thẩm Thanh Nhượng. Có vài người trời sinh thích hợp cuộc sống dưới ánh đèn huỳnh quang, mỗi một nét mặt của Thẩm Thanh Nhượng trong màn ảnh đều đẹp trai đến cực điểm, nói năng từ tốn, thông minh trầm ổn, thính thoảng nói một câu làm dịu bầu không khí, toàn bộ phỏng vấn đều rất thoải mái.

Thảo nào trên mạng đều nói phỏng vấn Thẩm Thanh Nhượng vô cùng thoải mái. Chỉ số IQ của anh ta thích hợp phát triển trong cái thùng nhuộm lớn giới giải trí này, khéo đưa đẩy lại không mất cơ trí, đủ để thu được sự chú ý.

Phỏng vấn nhanh chóng kết thúc, Mộc Lạp Lạp rời đi, cô còn phải kết nối với người khác của đài truyền hình. Lần này về mặt quảng cáo Thẩm thị đã bỏ ra một số tiền lớn, xem ra có tham vọng đối với việc buôn bán tiếp theo của bất động sản.

Mộc Lạp Lạp để ý qua bất động sản Thẩm thị sắp buôn bán. Ở vùng ngoại ô, nhưng bởi vì tàu điện ngầm và các trung tâm mua sắm mới xây, cộng thêm hồ nước nhân tạo ở đó, môi trường rất tốt.

Lúc trước, khi Thẩm thị vợ được mảnh đất đó thì thành phố Long nổi lên làn sóng thảo luận không nhỏ.

Dù sao lúc ấy chỗ đó vẫn chưa có gì cả, chỉ là một mảnh đất không được chú ý đến, không ai ngờ tới bây giờ nơi đó đã có tàu điện ngầm quan trọng đi qua, còn xây trung tâm mua sắm lớn.

Tại phòng bất động sản Thẩm Văn Xương là một ông chủ rất có quyết đoán cùng thiên phú.

Từ hành động quảng cáo của Thẩm thị lúc này có thể nhìn ra, Thẩm Văn Xương đã ôm kỳ vọng cùng lòng tin lớn đến mức nào đối với việc mở cửa sắp tới của mảnh bất động sản này.

Nếu bây giờ còn đang làm việc ở Thẩm thị, Mộc Lạp Lạp đương nhiên cũng phải cần cù thật thà làm việc, cho nên đối với rất nhiều thứ của Thẩm thị đều tỉ mỉ tìm hiểu một phen. Cũng không thể không nói, Mộc Diệp đã của được một người ưu tú.

Kiếp trước, lúc Mộc Diệp cùng Thẩm Văn Xương kết hôn đã rung động toàn bộ thành phố Long. Áo cưới của Mộc Diệp là thiết kế cao cấp hơn cả triệu, làm ganh tỵ một đám phụ nữ kỳ vọng gả vào nhà giàu.

Và lại khi đó Mộc Lạp Lạp đã bị đuổi ra khỏi Mộc gia, không còn là tiểu thư của Mộc gia nữa, tất cả tài sản của Mộc gia đương nhiên chỉ sẽ thuộc về Mộc Diệp. Á càng trở thành cô gái khiến người ta hâm mộ cùng ghen tỵ nhất thành phố Long, gia thế tốt không nói, còn có một ông chồng hoàn mỹ như vậy, khiến cho mọi người đều quên ả chẳng qua chỉ là một đứa con gái của tiểu tam...

Tuy Mộc Lạp Lạp từng rất hận cha mình và mẹ của Mộc Diệp. Hành vi của bọn họ đủ để cho thế nhân phi nhổ, mà sau khi mẹ Mộc Lạp Lạp mất thì ngược lại giống như không ai lại nhớ đến chuyện này, liên đới cũng không ai quan tâm thân phận quan mình chính đại hay không của người mẹ kia của Mộc Diệp.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, lúc ấy cô còn so sánh sự lương thiện ngây thơ của Mộc Diệp là ngu xuẩn. Sao lúc trước cô tiếp nhận Mộc Diệp vào Mộc gia cơ chứ, chỉ là tìm cho mình một đối thủ mạnh mẽ nhất.

Bản bạc xong chuyện ở đài truyền hình rồi rời đi, Mộc Lạp Lạp không nhìn thấy Bạch Vũ, cũng không có nói lời tạm biệt với anh ta.

Mà khi cô tới cửa đài truyền hình thì đụng phải một đám fan giờ áp phích đề tên Thẩm Thanh Nhượng, si ngốc chờ ở bên ngoài.

Tuy nhiên dưới tình huống bình thường, những nghệ sĩ chắc đều sẽ không rời đi từ cửa chính, dù sao đi từ nơi này sẽ gặp phải fan nhiệt tình vây đuôi chặn đường. Nghệ sĩ đều như nhau không muốn tìm phiền toái cho mình.

Nhưng hôm nay rất kỳ lạ, Mộc Lạp Lạp vừa ra tới cửa chính liền thấy mấy fan cuồng này đều hét ầm lên, bọn họ điên cuồng gào thét tên Thẩm Thanh Nhượng, nhìn vẻ mặt thật giống như hạnh phúc sắp ngất đi.

Fan thật đúng là sinh vật kỳ lạ trên thế giới này... Mộc Lạp Lạp không khỏi nghĩ. Giây kế tiếp, cô tình ngộ mình không lập tức rời khỏi là hành động sai lầm nhất.

Bởi vì những fan này đều tràn về phía cô, dĩ nhiên không phải là vì cô, mà là vì Thẩm Thanh Nhượng ở sau lưng cô.

Mộc Lạp Lạp vì mình rút lui trễ mà không khỏi chịu nhiều đau khổ. Cô bị chen lấn ở trong đám người, cảm thấy tim gan đều bị ép đến như lò ra. Cô lại cảm thán lần nữa: sức quyến rũ của Thẩm Thanh Nhượng thật sự quá lớn.

“Thanh Nhượng! Thanh Nhượng!” Đám fan kịch liệt hoan hô tên của Thẩm Thanh Nhượng.

Mộc Lạp Lạp ở trong sóng người chung quanh, cố sức ngẩng đầu nhìn một cái. Thẩm Thanh Nhượng đi tới dưới sự chống đỡ của một đồng vệ sĩ, mang kính râm, che đi cặp mắt xanh biếc, nhưng sống mũi cao cùng môi anh đào vẫn tản ra sức quyến rũ thuộc về Thẩm Thanh Nhượng.

Fan càng thêm điên cuồng.

Mộc Lạp Lạp rất là bất đắc dĩ. Một mình đại minh tinh anh xuất hiện ở đâu đều sẽ dẫn tới rối loạn, tội gì xuất hiện ở nơi như thế này chứ, trực tiếp rời đi từ bãi đậu xe ngầm chẳng phải tốt hơn sao? Vậy mà phải đi cửa chính, xem đi, bị fan bao vây đây... Cái này hoàn toàn là tự mình chuốc lấy khổ mà!

Mộc Lạp Lạp không khỏi phì nhả một phen.

Toàn bộ fan đều bị bảo vệ đẩy đến bên ngoài sợi dây an toàn. Thẩm Thanh Nhượng ngược lại ung dung vui vẻ đi về phía trước, tư thế thoải mái như đi trên sàn catwalk.

Một fan bên cạnh Mộc Lạp Lạp giọng vô cùng lớn rống to một câu: “Thẩm Thanh Nhượng, em muốn ngủ với anh!”

Xôn xao lập tức hạ xuống, giọng oang oang của fan kia dẫn tới sự chú ý của mọi người. Tiếng kêu gào của fan không khỏi yên tĩnh lại, tất cả mọi người quay đầu nhìn về hướng này, muốn xem xem là ai cuồng nhiệt và hào phóng như vậy.

Bi kịch là, cô nàng giọng to vừa rồi có lẽ là sau khi hô xong liền ý thức được xấu hổ, trong nháy mắt biến mất, núp đi.

Còn chưa rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, Mộc Lạp Lạp cũng bị câu nói kia làm cho sững sờ ngơ ngác đứng tại chỗ, trên mặt buồn bực cùng nghi hoặc.

Cho nên ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Mộc Lạp Lạp, bọn họ đều cho là Mộc Lạp Lạp hét câu kia: “Thẩm Thanh Nhượng, em muốn ngủ với anh.”

Sau khi hiểu rõ ánh mắt kỳ quái của người xung quanh, Mộc Lạp Lạp thật sự rất muốn bắt lấy đầu sỏ gây nên. Nhưng mà cô nàng vừa rồi kia đã hoàn toàn biến mất không bóng dáng, ngay cả Mộc Lạp Lạp cũng không rõ lắm rốt cuộc là ai nói câu đó.

Cô thật là một hiệp sĩ công cháo bị thảm.

Ngay cả bước chân thông thả của Thẩm Thanh Nhượng cũng ngừng lại.

Ngón tay trắng nõn thon dài của anh ta khẽ đặt trên kính râm, hơi trượt xuống phân nửa, đôi mắt hút hồn kia nhiều hứng thú trực tiếp đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp.

Anh ta cười giễu, tiếng nói như gió mát quạt vào mặt: “Cô biết không, fan muốn ngủ với tôi có rất nhiều, cho nên cô phải cố gắng.”

Fan chung quanh cười ồ lên, trong mắt đều nổi lên bong bóng màu hồng, cảm thấy đại minh tinh mình thích quả thật vô cùng hấp dẫn.

Còn Mộc Lạp Lạp là: “...”

Cô rốt cuộc trên ghẹo ai chứ! Hơn nữa, cho dù cô muốn ngủ thì đó cũng là ngủ với Phó Cảnh Phi, biết không... Nghĩ đến thân hình lưng rộng cùng hông hẹp, cơ bụng sáu múi cùng hai đường bẹn mê người của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình sắp chảy nước miếng...

Càng bị thảm là bộ dáng si mê của Mộc Lạp Lạp khi đó liền bị một ký giả chụp hình lại, định đăng lên đầu đề tin tức giải trí.

Thẩm Thanh Nhượng cũng không dừng lại lâu hơn ở chỗ này, anh ta chỉ rất hứng thú quan sát Mộc Lạp Lạp vài lần rồi lên xe thương vụ, ung dung rời đi — Khi anh ta ở trên xe vẫn không nhận được nhìn lại, người phụ nữ này thật ra bộ dáng không tệ, có vẻ đẹp kinh tâm động phách.

“Ủi chao, cô cũng thích Thanh Nhượng của chúng tôi à?”

“Cô gái, chiều vừa rồi của cô thật ra không tệ, thu hút được sự chú ý của Thanh Nhượng, rất thông minh.”

“Lần sau tôi cũng muốn dùng chiều này!”

“... Thật ra tôi không phải là fan như các người. Tôi không có một chút hứng thú nào đối với Thẩm Thanh Nhượng, cái người vừa rồi kia không phải là tôi...” Lời giải thích yếu ớt của Mộc Lạp Lạp bị chìm vào trong những thảo luận mồm năm miệng mười. Đề tài của những cô nàng fan cuồng này đã chuyển từ Mộc Lạp Lạp đến trên người Thẩm Thanh Nhượng, rất nhanh đã không ai chú ý đến cô.

Mộc Lạp Lạp được rảnh rỗi, rốt cuộc có thể rời khỏi, lòng thở phào nhẹ nhõm.

Những fan cuồng này thật sự là hơi đáng sợ, làm nghệ sĩ cũng không dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chương 148.2

Cat xin giải thích chút về tựa đề của chương này: “hiệp sĩ công chảo” có nghĩa là gánh nợ hoặc mang tiếng thay cho ai đó, người ta làm mà mình gánh tiếng xấu thay. Cảm ơn nàng Mon đã giải thích giúp Cat.

Ngày hôm nay cũng không có chuyện quan trọng gì khác, Mộc Lạp Lạp tan làm đúng giờ về nhà, cảm thấy cuộc sống như thế vẫn thật thú vị.

Then chốt cũng bởi vì sau khi về nhà có Phó Cảnh Phi, chỉ cần thấy được người đàn ông đó là trong lòng cô như trở nên tốt hơn.

Trên đường Mộc Lạp Lạp không có ngừng lại chỗ nào, cho nên về tới nhà sớm, Phó Cảnh Phi còn chưa về tới.

Cô ở sân sau chơi với Đậu Đậu một hồi, mới nhớ tới hôm nay Phó Cảnh Phi không có để tài xế lái xe, là tự mình lái xe ra cửa.

Đi đánh tennis với bạn làm ăn... Mộc Lạp Lạp tưởng tượng đến hình ảnh đó một hồi, vẫn hơi tiếc nuối mình không thể nhìn thấy. Không biết trình độ đánh tennis của Phó Cảnh Phi như thế nào, ở nhà cũng không thường thấy anh vận động, vậy vóc dáng thật tốt của người này giữ gìn như thế nào...

Mộc Lạp Lạp không hề phát hiện lúc mình rảnh rỗi thì số lần nhớ tới Phó Cảnh Phi ngày càng nhiều.

Di Xảo hỏi Mộc Lạp Lạp buổi tối muốn ăn gì, Mộc Lạp Lạp vui sướng nói lên tên vài món ăn. Dù sao cô cũng không cần lo lắng Phó Cảnh Phi, người đàn ông kia chỉ cần có thể ăn no, căn bản sẽ không để ý mình ăn cái gì...

“Xời ơi... Sao giờ này mà Phó Cảnh Phi còn vẫn chưa về.” Mộc Lạp Lạp ngồi trên ghế sa lon, trong ti vi chiếu chương trình nhưng cô không có tâm tư để xem.

Phó Cảnh Phi cũng không có nói sẽ tăng ca, giờ này anh cũng nên về rồi.

Cô không biết có phải là bởi vì đêm trước cùng Phó Cảnh Phi phá đi trở ngại cuối cùng, hai người thẳng thắn thành khẩn đối đãi nhau, cũng khiến cho cô khẳng định tình cảm trong lòng mình, hiểu phần cảm giác đã sớm thích Phó Cảnh Phi này của mình hay không, cho nên hôm nay cảm xúc có biến hoá rất nhỏ.

Là Đậu Đậu nhắc nhở Mộc Lạp Lạp Phó Cảnh Phi đã về.

Nó nghe được tiếng xe truyền tới từ bên ngoài biệt thự liền lập tức vọt ra từ sân sau, liều mạng ngoắc ngoắc cái đuôi rất kích động.

Mộc Lạp Lạp buồn bực. Mỗi ngày có nhiều xe lái ra từ biệt thự này, sao Đậu Đậu chưa bao giờ nhận sai cơ chứ? Bất kể là xe nào, bất kể là tài xế lái hay là Phó Cảnh Phi lái, Đậu Đậu đều có thể phân biệt ra được trước tiên, lập tức trở nên rất kích động.

Cô không nhìn thấy biểu cảm trên mặt của mình, hầu như vào lúc Đậu Đậu mừng rỡ thì trên mặt cũng nổi lên ý cười. Nụ cười rạng ngời chứng minh tâm trạng cô đột nhiên đổi tốt.

Lúc Phó Cảnh Phi đi vào, liền liếc mắt về phía Mộc Lạp Lạp đang ngồi trên ghế sa lon.

Lúc này cô giả vờ khiêm tốn ngồi ở đằng kia, hai tay đặt ở trên đùi, lưng thẳng tắp, ngồi nghiêm chỉnh.

Phó Cảnh Phi nhíu mày, khoé môi căng đã dịu đi một ít.

Mộc Lạp Lạp còn chưa kịp chào hỏi, Phó Cảnh Phi đã đi tới, tự nhiên ôm lấy vai cô, ấn xuống nụ hôn mềm mại trên trán cô, sau đó đưa một vật gì đó cho cô.

Mộc Lạp Lạp thấy Phó Cảnh Phi thả bánh nướng kẹp thịt ở trước mặt mình, bên trên còn tản ra hơi nóng hằm hạp, mùi thơm hấp dẫn.

Cô gần như đỡ đầu nhìn chăm chăm phần bánh nướng kẹp thịt này, lại nhìn Phó Cảnh Phi. Trên mặt anh không có biểu cảm gì, là lạnh lùng hờ hững trước sau như một, nhưng quan sát kỹ sẽ phát hiện ánh mắt của anh thật ra rất mềm mại.

“Anh... đi mua hồi nào?” Lúc mở miệng, cổ họng Mộc Lạp Lạp khô khốc một cách khó hiểu, suýt nữa nói không ra lời.

“Tan làm đi mua, chẳng phải em muốn ăn sao?” Phó Cảnh Phi lơ đãng trả lời, sờ sờ đầu cô. “Nhanh ăn đi, anh không có mua nhiều lắm, không thì lát nữa em sẽ ăn cơm không vô.”

Trong nháy mắt kia, lòng Mộc Lạp Lạp quả thật như nổi lên sóng gió động trời, chỉ có cô mới biết mình bị rung động tới cuộc lớn đến mức nào.

Tuy rằng đã lâu chưa từng đến quán gần trường đại học mua bánh nướng kẹp thịt, nhưng Mộc Lạp Lạp thỉnh thoảng vẫn được thấy đám bạn bè hỏi thăm lại. Có người vì hồi ức thanh xuân, muốn ném lại mùi vị thời đại học, liền chạy đến đó xếp hàng.

Cho dù là bây giờ, độ hot của quán kia vẫn không giảm, mỗi ngày đều có hàng dài xếp ở bên ngoài, thậm chí phải hơn hai tiếng đồng hồ.

Nhất là giờ cơm trưa và chiều, người muốn đi mua càng nhiều hơn.

Hôm nay Phó Cảnh Phi ra cửa cũng không có mang tài xế, Mộc Lạp Lạp có thể đoán được sau khi anh làm xong việc thì lái xe đi nơi đó, cũng không biết xếp hàng bao lâu mới thành công mua được bánh mới ra lò.

Mà lái tới chỗ đại học Mộc Lạp Lạp học, không bị kẹt xe nhanh nhất thế nào cũng cần hơn mười phút.

Và thứ này chỉ có lúc mới ra lò mới ăn ngon nhất, nếu qua một thời gian thì nhất định sẽ mất đi mùi vị đặc biệt vốn có.

Lúc này trong tay Mộc Lạp Lạp cầm bánh nướng kẹp thịt Phó Cảnh Phi đưa cho cô, đều còn nóng, nhiệt độ xuyên qua túi nylon truyền đến bàn tay cô, liên đới, khiến lòng cô cũng nóng...

Mộc Lạp Lạp thậm chí có thể tưởng tượng đến Phó Cảnh Phi đứng xếp hàng như thế nào để mua được thứ cô muốn ăn, rồi lại lái xe trở về ra sao, dọc đường vì để cho đồ ăn không bị nguội đi, có lẽ đã vượt rất nhiều đèn đỏ. Phòng chừng ngày mai đội cảnh sát giao thông sẽ viết đơn phạt...

Mộc Lạp Lạp nói không nên lời lúc này trong lòng rung động cùng cuộn trào mãnh liệt cỡ nào. Cô biết Phó Cảnh Phi đối với cô luôn rất có kiên nhẫn, hơn nữa cung chiều không chỉ ở chót lưỡi đầu môi, khiến cho cô có thể thật sự cảm nhận được.

Nhưng cô không ngờ rằng lúc ăn sáng mình chỉ thuận miệng nói một câu, bởi vì cô lộ ra bản tính kẻ tham ăn, Phó Cảnh Phi lại để trong lòng một câu nói vô tâm như vậy.

“Anh mua cái này... đã đợi bao lâu?” Trong lòng Mộc Lạp Lạp rất là phức tạp.

Phó Cảnh Phi lơ đãng, thuận miệng nói: “Không có tính qua, có lẽ là một tiếng đồng hồ.”

Lúc Mộc Lạp Lạp vẫn còn đi học, về phương diện lãng phí một tiếng đồng hồ để mua đồ ăn hoàn toàn là cơm bữa, bởi vì cô rất nhiều thời gian rảnh, vừa nói chuyện phiếm với bạn học vừa đợi là có thể mặc sức lãng phí thời gian.

Thế nhưng đối với Phó Cảnh Phi mà nói, tất cả thời gian làm việc của anh đều sắp xếp chặt chẽ. Mộc Lạp Lạp biết trước đây Phó Cảnh Phi vì mình mà đã bỏ qua biết bao nhiêu mối làm ăn quan trọng, có điều cho tới bây giờ anh cũng không hề nói.

Cho dù bây giờ, Mộc Lạp Lạp cũng thường thấy đêm khuya thư phòng vẫn sáng đèn bàn, Phó Cảnh Phi làm việc đến đêm khuya cũng là chuyện thường.

Nhưng anh lại có thể không chút do dự vì cô mà xếp hàng cả một tiếng đồng hồ, sau đó lại vượt không biết bao nhiêu đèn đỏ trở về, chỉ vì đem về cho cô đồ ăn cô muốn ăn trước thời gian thích hợp nhất.

Một tiếng đồng hồ này nếu như lấy đi làm việc, nói không chừng Phó Cảnh Phi đã có thể đàm phán thành công một mối làm ăn mới, nhưng anh lại ung dung đi xếp hàng như vậy vì cô.

Thật ra chỉ là ăn mà thôi, Mộc Lạp Lạp cũng không có thêm ăn mãnh liệt, tuy rằng cô đúng là thích ăn, nhưng cũng không phải không ăn là không được. Sáng sớm lúc cô nhắc đến cũng hoàn toàn không hề nghĩ rằng những lời này sẽ được Phó Cảnh Phi để ở trong lòng, đối đãi cực kỳ nghiêm túc.

Tất cả cung chiều cùng quan tâm của Phó Cảnh Phi đều giấu trong những chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống hàng ngày. Anh chưa bao giờ nói, thậm chí kiếp trước Mộc Lạp Lạp đến khi chết cũng chưa từng nghe thấy anh nói lời tâm tình gì, thế nhưng anh lại một mực yên lặng bao dung cô.

Cũng là đêm qua, trong lúc động tình Mộc Lạp Lạp mới lần đầu tiên nghe được Phó Cảnh Phi tỏ tình với cô, câu “anh yêu em” trầm thấp từ tính kia khiến Mộc Lạp Lạp vừa cảm động vừa muốn khóc.

Vì sao kiếp trước cô lãng phí nhiều thời gian như vậy cơ chứ, không thì đã có thể ở cùng một chỗ với Phó Cảnh Phi sớm một chút. Đãi ngộ cô được ở nơi Phó Cảnh Phi quả thật không thể dùng đơn giản một chữ tốt để hình dung.

Loại rung động này khiến lòng Mộc Lạp Lạp nổi lên một chút chua xót khổ sở. Cô thậm chí cảm thấy không đáng cho Phó Cảnh Phi, trước đây cô xấu xa như vậy, sao anh cho tới bây giờ đều chưa hề nghĩ tới bỏ cô chứ?

Có điều trước khi cô đặt câu hỏi thì Phó Cảnh Phi đã nói cho cô biết, anh biết cô tốt bao nhiêu...

Tốt cái rắm á! Chỉ với tính tình ngạo mạn trước đây của cô, cả ngày tìm phiền toái cho Phó Cảnh Phi, một Phó Cảnh Phi vẫn đối với cô dịu dàng như vậy, cô quả thật chính là một đũa ăn cháo đá bát.

Phó Cảnh Phi trở mắt nhìn cảm xúc thay đổi liên tục trên mặt của Mộc Lạp Lạp, khi đỏ khi trắng, cuối cùng trực tiếp đỏ cả vành mắt.

Anh không biết chuyện gì xảy ra, vừa rồi không phải thật tốt sao, sao lại khóc rồi?

Phó Cảnh Phi có thể lý trí, tinh táo xử lý bất cứ chuyện gì, tất cả phiền phức đến nơi anh đều có thể được giải quyết hoàn mỹ, thế nhưng trong phần bình tĩnh này không bao gồm Mộc Lạp Lạp.

Tất cả liên quan đến Mộc Lạp Lạp đều có thể khiến Phó Cảnh Phi luống cuống tay chân.

Anh kéo Mộc Lạp Lạp đến trước người, ôm cô vào lòng, cau chặt mày: “Tại sao khóc?”

Khoé mắt Mộc Lạp Lạp ngấn lệ, không ngừng thút tha thút thít, nhưng làm thế nào cũng không nhịn được nước mắt chảy ra.

Thật ra cô không thích khóc một chút nào, thậm chí thuộc về người có chỉ số khóc rất cao. Thời đại học chọn môn điện ảnh trên lớp xem chiếu phim, rất nhiều phim đều chọc cho một đám lớn nữ sinh khóc không kìm chế được, Mộc Lạp Lạp ngược lại là về mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm màn ảnh lớn, không có chút xiu cảm giác muốn khóc nào cả.

Không phải là không cảm động, cô cũng không phải là người vô tình, chẳng qua cảm thấy những cảm động này không đáng cho cô rơi lệ mà thôi.

Nhưng bây giờ, chỉ nhìn phần bánh nướng kẹp thịt còn tản ra hơi nóng này, Mộc Lạp Lạp làm thế nào cũng không nhịn được xúc động muốn khóc, nước mắt càng như thác nước không ngừng chảy xuống, Phó Cảnh Phi sợ đến sắc mặt rất khó coi.

Đây là bị uất ức gì mới buồn như vậy?

Trong mắt Phó Cảnh Phi hiện lên tức giận, ai to gan dám trêu người của anh mất hứng như vậy?

Phó Cảnh Phi đầy đau lòng, vội vàng rút khăn giấy từ trên bàn trà.

Anh không có kinh nghiệm dỗ dành người khác gì mấy, đối mặt với Mộc Lạp Lạp lúc này đã khóc sụt sịt, động tác có một chút hoảng loạn.

Ôm chặt Mộc Lạp Lạp, giam cô vào trong ngực mình, Phó Cảnh Phi mặc cho nước mắt nước mũi của Mộc Lạp Lạp làm ướt vạt áo của anh.

Anh từ trước đến nay không biết, hoá ra nước mắt của một người có bản lĩnh lớn như vậy, khóc đến tim anh đều co thắt đau đớn.

“Lạp Lạp, đừng khóc... có chuyện gì thì nói với anh trước đã.” Phó Cảnh Phi quả nhiên không am hiểu dỗ dành người khác, anh chỉ có thể hôn trán của cô, bàn tay dày rộng khẽ vuốt vuốt tóc cô, cố gắng bình phục tâm trạng của cô.

Mộc Lạp Lạp rốt cuộc là sau khi khóc mệt mới ngừng được nước mắt.

Cô cũng không phải đơn giản là vì khổ sở, mà là vì liên đới với rất nhiều nỗi lòng kiếp trước, uất ức bị đè nén rất lâu, thương tâm, hổ thẹn, hối hận, đủ loại nỗi lòng đan vào với nhau chặt ních trong tim cô, khiến cho cô không thể không dùng nước mắt để phát tiết.

Cô níu áo khoác của Phó Cảnh Phi, không khỏi nghĩ, đều tại Phó Cảnh Phi, đương không anh đối tốt với cô như vậy làm cái gì?

Người đàn ông này không thể ra bài dựa theo lẽ thường ư, từ lúc ban đầu đã cưng chiều cô lên tận trời, sau này nếu không có Phó Cảnh Phi, cô sẽ không thể nào quen được.

Loại cảm giác được người khác nâng niu quý trọng trong lòng bàn tay thật là tốt. Mộc Lạp Lạp không khỏi bị sa vào, hơn nữa cảm thấy mình còn bị trầm luân thật sâu vào trong hố bẫy của Phó Cảnh Phi, mãi mãi không có cách nào bỏ ra ngoài.

Phó Cảnh Phi nhìn Mộc Lạp Lạp khôi phục bình thường, có điều chóp mũi vẫn đỏ bừng, bộ dáng này vô cùng ngoan ngoãn dễ thương, lại khiến cho đầu mày khoé mắt lạnh lùng của anh đều biến thành dịu dàng.

“Đã ngừng khóc?” Phó Cảnh Phi khẽ hỏi.

“Không khóc được...” Mộc Lạp Lạp cảm thấy nước mắt hơn nửa đời của mình đều chảy khô vào lúc này. Tuyến lệ của cô vốn không phát triển, đương nhiên khóc không được.

Phó Cảnh Phi nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt ở khoé mắt cô, động tác mềm nhẹ, nhưng giọng nói nguy hiểm: “Vậy nói cho anh biết, ai làm cho em không vui như vậy?”

Mộc Lạp Lạp bảo đảm nếu lúc này cô nói đại ra một cái tên nào đó, Phó Cảnh Phi sẽ không hỏi thật giả liền lập tức chớp đối phương tới thẩm vấn.

“Không có ai chọc cho em không vui.” Mộc Lạp Lạp nhìn về mặt không vui của Phó Cảnh Phi một cái rồi lập tức cúi đầu, mang theo ngượng ngùng chỉ bản thân cô không biết, lần nữa vùi vào ngực của anh.

Phó Cảnh Phi trầm mặc: “Vậy tại sao khóc?”

Giọng Mộc Lạp Lạp nhỏ như muỗi: “Bối vì...”

Phó Cảnh Phi không nghe rõ, hỏi lại lần nữa: “Bối vì sao?”

“Bối vì anh...”

Đầu chân mày Phó Cảnh Phi nhíu lại với nhau: “Vì sao?”

Chẳng lẽ là anh đã làm cái gì chọc Mộc Lạp Lạp không vui? Phó thiếu gia bắt đầu tiến hành hoài nghi sâu sắc bản thân một phen...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Chương 148.3

“Em không phải là vì không vui mới khóc, được không!” Mộc Lạp Lạp thấy vẻ không hiểu của Phó Cảnh Phi, biết người này quả nhiên có đôi khi không hiểu tâm lý của phụ nữ.

Nhưng Phó Cảnh Phi như vậy lại mang đến thể nghiệm khác nhau cho Mộc Lạp Lạp. Biết người đàn ông này bất kể giờ phút nào cũng đều khẩn trương quan tâm cô, trong lòng Mộc Lạp Lạp vô cùng ngọt như là ăn mật táo.

Con người sâu sắc của Phó Cảnh Phi từ từ tản ra ánh hào quang khác, anh mang theo một chút không xác định hỏi: “Bối vì anh?”

Thông minh như anh, đã nhìn ra một ít đầu mối từ trong biểu cảm của Mộc Lạp Lạp, đã biết chút gì rồi.

Chẳng lẽ ... giống với anh nghĩ?

Mộc Lạp Lạp rống một tiếng như san bằng bình địa: “Sau này nếu anh dám đối xử với em tốt như vậy, em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

Khoé mắt Phó Cảnh Phi cong lên, cười quyến rũ: “Thì ra em vì vậy mà khóc?”

Đây có phải chứng minh Mộc Lạp Lạp như anh nghĩ, đối với anh có đầy đủ để ý, hơn nữa bắt đầu không thể rời khỏi anh?

Trong lòng Phó thiếu gia bị cảm giác thỏa mãn tràn đầy, nụ cười sáng ngời quả thật rất đắc ý.

Mộc Lạp Lạp bĩu môi, người này mới rồi còn bối vì cô khóc thảm mà sốt ruột, bây giờ đã cười vui vẻ như vậy.

Tuy nhiên anh cười lộ lên cũng rất đẹp.

Người đàn ông này rốt cuộc tại sao bộ dáng đẹp như vậy!

Phó Cảnh Phi cúi đầu xuống, thấy gương mặt mang vẻ mê trai kia của Mộc Lạp Lạp, đáy mắt anh mang ý cười, không nói lời gì nâng cằm Mộc Lạp Lạp lên, sau đó bá đạo hôn xuống.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp đã sớm thành thói quen, không có chút phản kháng nào, thuận theo dựa vào trong lòng Phó Cảnh Phi, yên tĩnh tiếp nhận nụ hôn của anh.

Mãi đến một tiếng ho nhẹ vang lên: “... Tiểu thư, thiếu gia, có thể ăn cơm rồi...”

Bấy giờ Mộc Lạp Lạp mới thức tỉnh bọn họ lúc này đang ở trong phòng khách, hơn nữa còn bị dì Xảo trông thấy bọn họ hôn môi!

Đây Phó Cảnh Phi ra, Mộc Lạp Lạp ôm bánh nướng kẹp thịt đi ngồi xuống bên kia bàn ăn, giả vờ bình tĩnh chuyên tâm chén đồ ăn.

Thật ra lúc này mặt và tai cô đều ửng đỏ, hoàn toàn để lộ lòng cô cũng không bình tĩnh.

Buổi tối trước khi ngủ, lúc Mộc Lạp Lạp nói ngủ ngon với Phó Cảnh Phi vẫn vô cùng thấp thòm một hồi.

Bối vì cảnh lẩn lộn trên giường đêm qua rõ ràng trước mắt, phần ký ức này sống động vô cùng.

Cho nên cô vô hình rất chột dạ, đứng ở đầu cầu thang, ngay cả bước chân cũng nặng nề và chậm chạp khác thường.

Phó Cảnh Phi cảm giác được tốc độ đi của cô chậm lại, khoé môi cong lên quay người sang, khoanh tay ung dung nhìn chăm chăm cô.

Mộc Lạp Lạp nói: “Anh nhìn em làm gì.”

Phó Cảnh Phi không nói, cứ nhìn thẳng cô như vậy, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

Lòng Mộc Lạp Lạp rồi bời, giọng nói cũng không bình tĩnh: “Em muốn đi ngủ, ngủ ngon!”

Phó Cảnh Phi nhìn thấy bộ dáng này của cô, khẽ cười thành tiếng: “Lạ Lạp, em đang khẩn trương cái gì, hửm?”

Mộc Lạp Lạp không lên tiếng, bởi vì một câu của Phó Cảnh Phi đã nói trúng, cô lúc này quả thật rất hồi hộp.

Phó Cảnh Phi cười hử một tiếng, về trầm ngâm nói: “Lạ Lạp, anh sẽ cho em thời gian chuẩn bị tốt, ngủ ngon.”

Lưu lại câu nói mang ý tứ không rõ này, Phó Cảnh Phi liền vào phòng của mình, chừa lại Mộc Lạp Lạp đứng lơ ngơ ở đầu cầu thang.

Cho cô thời gian chuẩn bị tốt, chuẩn bị tốt làm cái gì?

Như xác không hồn đi vào phòng, mãi đến nằm ở trên giường Mộc Lạp Lạp mới đột nhiên bừng tỉnh.

Ý câu nói kia của Phó Cảnh Phi, rõ ràng là nói... rõ ràng là nói chờ đến khi cô chuẩn bị tốt thì... hai người sẽ sống chung với nhau!

Sống chung với nhau này đương nhiên không chỉ sống chung dưới một mái nhà đơn giản như vậy. Kiếp trước cô ở đây thời gian lâu, nhưng trước sau vẫn giữ khoảng cách với Phó Cảnh Phi, tuyệt đối không vượt qua khuôn phép, Phó Cảnh Phi chưa hề ép buộc cô.

Thế nhưng... Mộc Lạp Lạp biết quỹ đạo kiếp trước và kiếp này rất khác nhau, cô sớm muộn gì cũng phải chân chính sống chung với Phó Cảnh Phi.

Ngủ chung với nhau đã xảy ra, Phó Cảnh Phi rõ ràng lui một bước cho cô thời gian suy nghĩ.

Là vì anh sợ cô sẽ hối hận ư?

Về mặt Mộc Lạp Lạp trở nên phức tạp. Cho dù đến thời điểm như thế này, Phó Cảnh Phi vẫn nghĩ cho cô.

Cô rốt cuộc có tài đức gì mà có thể có... người yêu tốt như Phó Cảnh Phi vậy?

Mộc Lạp Lạp nằm trên giường không ngừng lăn qua lăn lại tưởng tượng về sau này. Giả như thật sự cùng nhau ngủ với Phó Cảnh Phi sẽ là cảm giác gì.

Buổi tối đêm hôm qua cô rốt cuộc mệt mỏi mất đi ý thức, thức dậy đã là sáng sớm hôm nay, cho nên cũng không biết ngủ cùng Phó Cảnh Phi là cảm giác gì.

Có điều, nghĩ đến Phó Cảnh Phi vai rộng lưng thon, còn có hai cánh tay mạnh mẽ có lực... lấy cánh tay của Phó Cảnh Phi gối đầu chắc là cảm giác rất tốt.

Mộc Lạp Lạp không có chú ý tới về mặt lúc này của cô, quả thật như mê trai không nghĩ ngợi gì. Thời gian còn sớm, Mộc Lạp Lạp theo thói quen lên mạng rồi mới ngủ. Nhưng mở weibo lướt không bao lâu thì cô tròn to hai mắt, cảm thấy một tia sét bổ vào đỉnh đầu mình.

Ai có thể tới nói cho cô biết cái gì gọi là — “Fan cuồng của Thẩm Thanh Nhượng cầu yêu ở hiện trường, hét lên Thẩm Thanh Nhượng em muốn ngủ với anh.”

“Fan của Thẩm Thanh Nhượng hét lên Thẩm Thanh Nhượng em muốn ngủ với anh, bạn nghĩ muốn nói với ai những lời này?”

“Luận về mức độ điên cuồng và chỉ số nhan sắc của fan.”

Nói chung là mặc kệ tựa đề gì, Mộc Lạp Lạp đều có thể thấy hình của mình dưới tin tức của weibo có liên quan.

Trong tám hình đó Mộc Lạp Lạp ngây ngốc đứng lạng người, mắt toát ra vẻ si mê.

Phối với nội dung của lời văn, hình tượng một fan si mê cứ như vậy bị tạo nên.

Mộc Lạp Lạp đen mặt xem bình luận. Cái gì cũng nói, có điều không có ác ý quá lớn, thỉnh thoảng có vài câu trêu chọc, còn trong mức độ có thể tiếp nhận của Mộc Lạp Lạp.

— Suy cho cùng kiếp trước cô từng nghe những lời còn khó nghe nghiêm trọng hơn với những lời này, trình độ tiếp nhận đã sớm luyện thành rất cao.

Mộc Lạp Lạp trực tiếp lược bớt những lời khen dung mạo cô đẹp, chất vấn cô giải phẫu thẩm mỹ, sau khi lật vài trang, thật muốn lời những bài viết, những bức ảnh này, cùng với fan nữ đã bôi xấu cô kia ra xử lý. Cô căn bản không có làm gì cả, được không! Đương không lại biến thành fan cuồng như vậy.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không quá tức giận. Dù sao cũng lắm coi như là một hiểu lầm mà thôi, qua một khoảng thời gian chắc không còn nóng nữa.

Đương nhiên, nếu không phải là — Nếu Thẩm Thanh Nhượng không có mười phút sau đăng weibo có liên quan đến cô hôm nay, hơn nữa còn cường điệu nói một câu: “Xin mọi người theo đuổi mình tình lý trí chút”, thì chuyện này nhất định không bao lâu nữa sẽ lắng xuống.

Nhưng giờ đây Mộc Lạp Lạp đột nhiên trở thành một đại biểu theo đuổi mình tình không có lý trí, một nhóm fan lớn của Thẩm Thanh Nhượng đều ở weibo này mắng Mộc Lạp Lạp là một người đàn bà không biết xấu hổ, tìm cách thu hút sự chú ý của Thẩm Văn Xương, nói cái gì cũng có, thoảng cái trên weibo bùng nổ.

Mộc Lạp Lạp cười khẩy vài tiếng. Chả lẽ cô sắp trở thành người nổi tiếng trên mạng ư? Có muốn thừa dịp hot đi mở cửa hàng trên mạng bán quần áo hay không?

Chuyện này hot ngoài dự liệu của Mộc Lạp Lạp, có vẻ như sắp diễn biến thành chuyện bất đắc.

Mộc Lạp Lạp buồn rầu nghĩ, ngàn vạn lần không thể bị Phó Cảnh Phi hiểu lầm.

Dù sao bài viết này tả rất ác, còn tưởng tượng cô là fan siêu cấp của Thẩm Thanh Nhượng, tình nguyện trả bất cứ giá nào vì anh ta.

Cô không thể không bội phục sức tưởng tượng của những ký giả này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mộc Lạp Lạp rút cuộc quyết định, có lẽ cô nên thừa dịp Phó Cảnh Phi chưa phát hiện mà đi chịu đòn nhận tội trước, để tự anh giải quyết phiền toái này đi. Bằng không đến khi Phó Cảnh Phi biết được, cô đi giải thích hình như không có đáng tin gì mấy.

Nghĩ là làm, Mộc Lạp Lạp lập tức ngồi dậy từ trên giường, cũng không kịp nghĩ mình đã tắm rửa thay quần áo xong, xông ra chạy tới bên ngoài phòng của Phó Cảnh Phi.

“Phó Cảnh Phi, anh ngủ chưa?” Mộc Lạp Lạp ở bên ngoài không ngại phiền gõ cửa, tiết tấu rất nhanh cho thấy giờ phút này cô rất sốt ruột.

Phó Cảnh Phi nhanh chóng đi ra mở cửa. Anh mở cửa ra, thấy Mộc Lạp Lạp ở ngoài cửa thì ánh mắt hữu ý vô ý xẹt qua trên người cô, nhướn mày.

“Sao vậy?” Phó Cảnh Phi dựa vào cửa, nửa nghiêng đầu nhìn Mộc Lạp Lạp, giọng hơi khàn khàn khó phát hiện.

Hai tay Mộc Lạp Lạp bùng mặt làm hình trái tim, cổ ý chớp chớp mắt làm ra vẻ đáng yêu: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Phó Cảnh Phi híp mắt, không nói nhằm trực tiếp kéo Mộc Lạp Lạp vào cửa.

“Nói đi.” Anh lời ít mà ý nhiều.

Biểu hiện của Mộc Lạp Lạp giây phút này rất khả nghi, khiến ánh mắt Phó Cảnh Phi u ám vài phần.

Cô như cam chịu số phận đưa lên điện thoại di động của mình: “Đây chỉ là một hiểu lầm mà thôi, xin nhất định phải tha thứ cho em!”

Phó Cảnh Phi vẻ mặt không đổi nhận lấy điện thoại di động, cầm lên xem tí mĩ.

Mộc Lạp Lạp cúi đầu, liếc trộm phản ứng của Phó Cảnh Phi. Nhưng trên mặt anh lại không có bất cứ biểu cảm đặc thù gì, khoé môi thậm chí có một độ cong khiến người ta khiếp sợ.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp lộp bộp một tiếng, má ối chẳng lẽ cô xong đời rồi ư!

Cô đã thành thật đến khai báo, được không!

Phó Cảnh Phi sau khi xem xong thì ném điện thoại qua một bên, nửa híp mắt hỏi cô: “Câu nói đó là em nói?”

Mộc Lạp Lạp lắc đầu nguây nguây: “Không phải! Đó là một fan ở bên cạnh em nói, em chỉ vô tình bị bọn họ chen lấn, em vô tội!”

Cô giải thích với Phó Cảnh Phi, mình chỉ đi đài truyền hình làm việc, thật là trong lúc vô tình đụng phải Thẩm Thanh Nhượng, nhưng cô tuyệt đối không có bất kỳ tâm tư khác.

Nói giỡn! Phó Cảnh Phi là một bình dấm chua ngàn năm lớn như thế, nếu anh ta ghen tuông, vậy rất nguy!

Mộc Lạp Lạp cảm thấy hành vi mình thành thật như vậy, nên đạt được Phó Cảnh Phi tha thứ chứ nhỉ?

“Về mặt của em ở trong hình... Không phải là sau khi nhìn thấy hấn mới có ư?” Giọng của Phó Cảnh Phi âm u, vô cùng không có hảo ý.

Mộc Lạp Lạp khóc không ra nước mắt: “Thật ra, cái về mặt đó là bởi vì Thẩm Thanh Nhượng nói người muốn ngủ với anh ta rất nhiều, em vô cùng khinh thường, dù sao em không có một chút cảm giác nào đối với anh ta.”

“Vậy em đối với ai mới có cảm giác, hửm?”

Lờ mờ, Mộc Lạp Lạp cảm thấy hình như mình trúng bẫy của Phó Cảnh Phi.

“...” Mộc Lạp Lạp không trả lời, bởi vì mắc cỡ.

Phó Cảnh Phi hỏi từng chữ một: “Khi đó em đang suy nghĩ gì, trả lời tôi.”

Mộc Lạp Lạp ho khẽ một tiếng, rất ngượng ngùng trả lời: “Lúc đó em... đang nghĩ tới anh...”

Bởi vì nghĩ đến Phó Cảnh Phi nên mới có vẻ mặt mê trai như vậy. Dù sao chỉ có Phó Cảnh Phi mới có thể có sức hấp dẫn mạnh mẽ đối với cô.

Còn Thẩm Thanh Nhượng gì đó, tuy rằng Mộc Lạp Lạp thấy cũng là người dễ nhìn, nhưng trong lòng cô đương nhiên Phó Cảnh Phi mới là xếp ở vị trí thứ nhất.

Đúng là không có tiền đồ như thế.

Ngoài dự đoán của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi cười khẽ một tiếng, trên mặt cũng không thấy bất kỳ tức giận gì.

Anh nói: “Anh sẽ cho người gỡ mấy tin tức này xuống, yên tâm đi.”

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên ôm đùi Phó Cảnh Phi là tốt nhất, gặp phải phiền phức đều có anh đến giải quyết.

Thế nhưng rất nhanh, Mộc Lạp Lạp hiểu rõ cái gì là dê vào miệng cọp.

Ngón tay Phó Cảnh Phi nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh lộ ra của Mộc Lạp Lạp, giọng khàn khàn nói: “Ban ngày em đều luôn nghĩ tới anh, anh đây có phải nên thoả mãn tâm nguyện của em không, em nói đi?”

Theo ánh mắt nóng bỏng của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp mới hậu tri hậu giác phát hiện, bởi vì cô đi ra ngoài quá mau, hoàn toàn quên mất chuyện mình tắm rửa xong đã thay áo ngủ.

Hơn nữa cái áo ngủ này vốn làm bằng lụa mỏng manh, Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình thật sự là chủ động dâng tới cửa Phó Cảnh Phi, tự mình chuốc lấy khổ...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Chương 149: Không Mặc Cho Người Làm Thịt Nữa

Về phần sau đó đã xảy ra chuyện gì... bản thân Mộc Lạp Lạp còn không hiểu rõ. Luôn là cô triệt để trở thành con dê vào miệng hổ kia, bị Phó Cảnh Phi ăn khô lau sạch, ngay cả một chút cặn cũng không còn.

Và hôm sau khi cô thức dậy, tất cả tin tức náo nhiệt có liên quan tới cô trên weibo đêm trước đều biến mất sạch sẽ.

Lần thứ hai thức dậy ở trên chiếc giường lớn của Phó Cảnh Phi, trên chăn vẫn còn mùi hương thuộc về anh, cái loại hơi thở lạnh như băng của rừng rậm.

Mộc Lạp Lạp nhìn không được giấu mặt ở trong chăn, lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Tối hôm qua, sau khi Phó Cảnh Phi hôn cô thì cô liền mất đi ý thức phản kháng, chỉ biết để Phó Cảnh Phi dẫn dắt, phối hợp với anh, thuận theo cùng anh hưởng thụ.

Tục ngữ nói, lần thứ nhất có thể là xung động ngoài ý muốn, nhưng lần thứ hai, nói không chừng còn có lần thứ ba, đây cũng đã chứng minh Mộc Lạp Lạp kiếp này hoàn toàn xong rồi. Vốn chỉ là muốn báo ân, báo báo, liền đem cả người hiến tặng cho Phó Cảnh Phi.

Nhưng Mộc Lạp Lạp biết, mình thật ra cũng không có chút do dự nào, tiếp nhận vô cùng tự nhiên.

Ai bảo người đó là Phó Cảnh Phi cơ chứ, chỉ cần là anh, hết thấy đều có thể tiếp nhận.

“Dậy rồi?” Giọng nói trầm thấp bên tai, thoáng cái kéo Mộc Lạp Lạp từ trong miên man suy nghĩ trở về hiện thực.

Cô gượng cổ quay đầu, phát hiện mình đang gối lên trên cánh tay của Phó Cảnh Phi, hoàn toàn giống như đúc với tượng tượng viển vông trước đó của

cô.

Hơn nữa Phó Cảnh Phi đang hết sức thâm tình nhìn cô chăm chăm.

Mộc Lạp Lạp kéo chăn che kín đầu lần nữa, gương ngượng rống lên một tiếng: “Phó Cảnh Phi, anh không nên nhìn em!”

Phó Cảnh Phi cười, vỗ vỗ chăn của cô: “Rời giường, đồ ngốc.”

Mặc dù xấu hổ nhưng vẫn không thể ý trên giường, Mộc Lạp Lạp dứt khoát cụp đuôi rời giường, nhanh như chớp mặc đồ ngủ chạy về phòng của mình, đồng thời trong lòng nghĩ: sau này hẳn buổi tối là phải cách xa Phó Cảnh Phi một chút, không biết sức hấp dẫn của người đàn ông này đến từ đâu, khiến cô dễ dàng bị anh tóm được.

Trở về phòng, Mộc Lạp Lạp lên mạng trước tiên, nhìn xem có còn tin tức liên quan đến mình hay không.

Quả nhiên chỉ cần Phó Cảnh Phi ra tay, nhất định có thể nhanh chóng giải quyết tốt đẹp vấn đề. Hiện giờ đã không tìm được hình của cô nữa, tuy rằng vẫn có weibo liên quan tới fan cuồng muốn ngủ với Thẩm Thanh Nhượng, nhưng chỉ là nội dung bài viết thông thường, không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với cô.

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm, cũng may cô lanh trí không để cho Phó Cảnh Phi hiểu lầm. Bằng không nếu chờ đến khi Phó Cảnh Phi đích thân nhìn thấy mấy tin tức này, chắc chắn sẽ tức giận vô cùng. . .

Vừa vui vẻ vừa rửa mặt, Mộc Lạp Lạp hát lên, trong lòng rất là vui.

Đến khi gần xuống lầu, cô đi lấy điện thoại di động thì mới phát hiện, trên điện thoại di động có mấy cuộc gọi lỡ.

Cô mở ra, thời gian là tối qua sau khi cô đi phòng của Phó Cảnh Phi, cho nên cô đã bỏ lỡ.

Về phần người gọi điện thoại tới, là Ngôn Viễn.

Nụ cười trên mặt Mộc Lạp Lạp chậm rãi biến mất, chỉ còn lại một mảnh hồ hững.

Ngôn Viễn gọi điện thoại tới, chắc là Mộc Diệp đã thành công hoá giải sự khủng hoảng giữa hai người. Nhưng cũng có thể bằng vào sự thông minh tài trí của Mộc Diệp, còn không đến mức cãi nhau một lần với Ngôn Viễn mà đổ vỡ. Hơn nữa Ngôn Viễn thích ả như vậy, không tiếc vì ả mà đoạn tuyệt với cô, sẽ không dễ dàng bỏ đi tình cảm với Mộc Diệp.

Nếu y chọn tối hôm qua gọi điện thoại tới, hẳn là không còn bị kích thích nữa.

Mộc Lạp Lạp đoán, sau khi Mộc Diệp cãi nhau cùng Ngôn Viễn thì nhất định sẽ cảnh giác, có thể biết phải mau sớm lợi dụng quan hệ của Ngôn Viễn cùng với cô, khiến cho cô lọt bẫy của bọn họ.

Cô biết, người Mộc Lạp quan tâm hơn nhất định là Thẩm Văn Xương, Ngôn Viễn đối với Mộc Diệp mà nói chỉ là đối tượng ả lợi dụng mà thôi, đến khi giải quyết xong cô thì giá trị lợi dụng của Ngôn Viễn cũng biến mất ngay. Đến lúc đó chắc chắn ả sẽ nghĩ cách trừ khử Ngôn Viễn.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp rất bị thương. Ngôn Viễn cho rằng mình đã chiếm được tình yêu, nhưng làm sao biết y chẳng qua cũng giống như cô, đều là người bị mưu hại?

Hơn nữa bộ ngựa bắt ve chim sẽ ở đằng sau, đến khi Ngôn Viễn phối hợp với Mộc Diệp đánh ngã cô, y cũng sẽ bị Mộc Diệp găm không còn sót lại một chút cặn, biết đâu kết cục cũng không khá hơn cô chút nào.

Tiếc là bây giờ Ngôn Viễn mê muội không hỏi hặn, y đang ở bên trong sự lừa dối, mãi mãi không thấy rõ chân tướng. Huống hồ, nói không chừng y cam tâm tình nguyện bị lừa dối.

Mộc Lạp Lạp lắc đầu, trên thế giới này chung quy vẫn có người nguyện ý vì tình yêu mà trả giá tất cả. Cho dù biết phía trước là vực sâu vạn trượng nhưng vẫn dũng cảm tiến tới, không biết đó là ngu ngốc hay là si tình.

Gọi điện thoại tới, rất lâu sau Ngôn Viễn mới nhận điện thoại.

“Lạp Lạp, sao tối qua em không nhận điện thoại của anh?” Ngôn Viễn vừa mở miệng liền hỏi.

Mộc Lạp Lạp cố ý nói: “Tối hôm qua em cùng Phó Cảnh Phi âm ỉ một trận, em thật sự chịu không nổi hấn. Ngôn Viễn, thật sự em phải lấy cớ phần công ty trong tay hấn mới được sao? Em thật sự không muốn tiếp tục giả bộ với hấn nữa.”

Ngôn Viễn không chút do dự nói: “Lạp Lạp, vì có thể trở lại Mộc gia, em nhất định phải kiên trì biết không!”

Mộc Lạp Lạp thở dài: “Được rồi.”

Lời tiếp theo của Ngôn Viễn khiến Mộc Lạp Lạp triệt để tập trung tinh thần, cả người đều “trận địa sẵn sàng nghênh địch”.

Y nói: “Lạp Lạp, vì để em tin tưởng anh, anh sẽ cho em cơ hội gặp mặt cùng chú Mộc, để em biết chỉ cần có cổ phần công ty trong tay Phó Cảnh Phi, anh sẽ giúp em giải quyết Mộc Diệp, sau đó để cho em trở lại Mộc gia.”

Trong nháy mắt đó, trong đầu Mộc Lạp Lạp có thể nói là trăm ngàn xoay chuyển, trong thời gian thật ngắn suy nghĩ rất nhiều.

Cô suy nghĩ tại sao Ngôn Viễn phải làm như vậy, Mộc Diệp kêu Ngôn Viễn làm như vậy, phía sau là vì cái gì?

Cô suy nghĩ, nếu như thật sự cùng cha gặp mặt, cô có thể che giấu đi nỗi chán ghét ở trong lòng không?

Cô còn nghĩ, lần này gặp mặt Mộc Diệp sẽ làm ra chuyện gì, có ý khiến cho danh dự của cô mất sạch?

Luôn luôn những đề nghị của Mộc Diệp cùng Ngôn Viễn tuyệt đối là không có lòng tốt.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp mới sẽ không ngại cho rằng bọn họ thật sự muốn để cho mình và cha gặp mặt, càng không thể nào thật sự đi lừa gạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi. Hơn nữa, cô hiện giờ đã có hơn phân nửa tài sản của Phó Cảnh Phi, còn cần cái gì?

Sở dĩ Mộc Lạp Lạp cố tình đồng ý với Ngôn Viễn, nhưng lại cố tình như y là vì buộc y và Mộc Diệp làm ra hành động. Chỉ có tính toán bên trong phân đoạn này mới có khả năng lộ ra sơ hở.

Mộc Lạp Lạp cần chính là nắm giữ càng nhiều chứng cứ hơn, như vậy mới có thể vào lúc cuối cùng vạch trần bộ mặt thật của Mộc Diệp, một kích giành thắng lợi.

Mà chiều Mộc Diệp nghỉ ra lần này, có vẻ cũng là một gần như.

“Thật vậy chẳng, Ngôn Viễn, anh thật sự có thể làm cho em và cha gặp mặt? Nhưng mà ông ấy đã nói sau này không bao giờ nhận thức em là con gái nữa. Ông ấy sẽ đồng ý gặp em sao?” Mộc Lạp Lạp gia bộ làm ra vẻ rất ngạc nhiên.

Trước khi sống lại Mộc Lạp Lạp còn ôm chút chờ mong đối với cha của mình.

Dù sao người hại cô là Mộc Diệp và Ngôn Viễn, cha cô cũng chưa từng làm cái gì, điều duy nhất chính là không tin cô, đuổi cô ra khỏi nhà mà thôi.

Nguồn gốc chuyện này cũng ở chỗ Mộc Diệp.

Nhưng sau khi sống lại Mộc Lạp Lạp suy nghĩ rất nhiều. Cô từ từ phát hiện vì sao cha lại đuổi cô ra khỏi nhà, ngay cả Phó Cảnh Phi đều có thể khi cô bị người đời phi nhổ vẫn kiên định đứng ở bên cạnh cô, làm cha của cô, vì sao ông ta không thể tin tưởng cô chứ?

Mộc Lạp Lạp cũng là sau này mới suy nghĩ ra, ở nơi cha cô, gia tộc và sự nghiệp, tiền tài cùng địa vị là quan trọng hơn. Bất kể là Mộc Lạp Lạp hay là mẹ Mộc Lạp Lạp, đối với ông ta mà nói chỉ là tiêu khiển sau khi thành công mà thôi. Trên thực tế ông ta cũng không để ý con gái của mình là ai, chỉ cần ông ta có là được rồi, ông ta cũng không quan tâm vợ là ai, ông ta chỉ cần có thể mang theo bên cạnh ra ngoài là được rồi.

Mộc Lạp Lạp rút cuộc tin rằng, thi ra có vài người bẩm tính vô tình.

Cô thậm chí từng nghĩ, nếu như bây giờ mình không phải bởi vì sống lại một kiếp, có lẽ cũng sẽ giống như cha của cô, vĩnh viễn không học được làm sao yêu một người.

Bởi vì sống lại, bởi vì có Phó Cảnh Phi luôn bồi bạn, mới có thể khiến Mộc Lạp Lạp lần đầu tiên thấy được màu sắc của tình yêu, khiến cô hiểu được cảm giác yêu một người là như thế nào.

Cho nên bây giờ Mộc Lạp Lạp đã không có bất cứ chờ mong gì đối với cha của mình. Nếu có thể, cô cả đời cũng không muốn gặp mặt đối phương.

Nhưng nếu Mộc Diệp ra ý tưởng này, muốn cô và cha gặp mặt, chắc chắn là có thâm ý khác. Mộc Diệp nhất định sẽ trăm phương ngàn kế mưu tính, đến lúc đó sẽ đã kích Mộc Lạp Lạp một lần nữa, khiến cho lòng cô tuyệt vọng sâu sắc, sau đó đi lừa gạt đoạt cổ phần công ty trong tay Phó Cảnh Phi.

Mộc Lạp Lạp âm thầm quyết định, nếu lần này Mộc Diệp muốn động thủ, vậy cô bây giờ có thể quăng ra một ít bằng chứng trong tay mình để dò đường một chút, coi như là ăn mừng lần thứ nhất mình và Mộc Diệp đối đầu chính diện.

Nhưng nhất định phải nghĩ chu toàn một chút, không thể bị Mộc Diệp phát hiện là cô làm...

Ngôn Viễn nghe thấy Mộc Lạp Lạp đồng ý, liền nói: “Vậy cứ quyết định như thế, tối mai anh hẹn chú Mộc, đến lúc đó anh sẽ an bài cho em và chú Mộc gặp nhau.”

“Ngôn Viễn, rất cảm ơn anh.” Giọng của Mộc Lạp Lạp quả thật chân thành tốt bụng.

Ngôn Viễn không để ý Mộc Lạp Lạp cảm ơn y, còn nói đây là nên làm.

“Em thật sự rất vui có thể có một người bạn như anh, nếu không có anh, hiện giờ em khẳng định không biết làm sao nữa.”

“Lạp Lạp, em lại nữa rồi, chẳng phải đã nói đừng nên khách sáo với anh sao?”

Hừ, thật đúng là không biết xấu hổ.

Mộc Lạp Lạp thăm mắng một câu, lại cùng Ngôn Viễn trò chuyện chút đề tài râu ria rồi mới cúp điện thoại.

Mà bây giờ chuyện không xác định chính là cô cũng không biết Mộc Diệp đến lúc đó sẽ làm cái gì, tâm tư của ả quá khó ngờ, Mộc Lạp Lạp không cách nào đoán được.

Nói vậy, dường như cũng chỉ có thể làm tốt kế hoạch ứng đối vẹn toàn, sẽ chủ động đánh trả vào thời cơ thích hợp.

Có điều là phải làm sao mới có thể trấn áp nhuệ khí của Mộc Diệp một chút đây? Dục vọng cầu thắng của Mộc Lạp Lạp thoáng cái liền bị nâng lên. Kiếp trước cô gần như là thua toàn bộ, một lần cũng không thắng nổi Mộc Diệp. Kiếp này, cô đã thắng một lần ở lần bị hãm hại đó.

Sau đó cô cũng đã khiến Mộc Diệp thấy, cô – Mộc Lạp Lạp – không còn là kẻ thấp kém mặc cho người làm thịt trong quá khứ kia.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Chương 150.1: Bình Tĩnh

“Sao giờ mới xuống tới?” Phó Cảnh Phi đang xem báo, nhìn thấy Mộc Lạp Lạp đi tới, liền đưa sữa bò ấm ở trên bàn cho cô.

“Gọi điện thoại.” Mộc Lạp Lạp nghe rồi cười. Gương mặt trắng nõn lấp lánh dưới ánh nắng sớm.

Da Mộc Lạp Lạp rất trắng, trắng ngà không chút tỳ vết nào, nước da mịn màng nõn nà. Cô luôn cảm thấy nhất định là vì cô thích uống sữa.

Nhưng Phó Cảnh Phi rất ít đụng mấy thứ này, tuy nhiên gương mặt của anh cũng tròn nhẵn như đồ sứ. Là một người đàn ông có điều kiện tốt như thiên tiên thể này, khiến Mộc Lạp Lạp ghen tị không thôi.

Nói tóm lại, nếu cô thỉnh thoảng thức trắng đêm thì sáng ngày hôm sau thức dậy sẽ lộ ra nước da thâm quầng, cần phải đắp mặt nạ mới có thể bảo dưỡng lại.

Thời trung học, dáng vẻ này ỷ vào tuổi xuân vô hạn, đừng nói là thức đêm, cho dù cả ngày lẫn đêm không ngủ, da dẻ vẫn mịn màng như trứng gà bóc.

Chớ đừng nói chi là vành mắt thâm như vậy, đôi lại còn trẻ Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ cần phải vì thế mà lo lắng.

Nhưng bây giờ cần phải luôn chú ý, mỗi ngày ở phòng làm việc lúc được đồng nghiệp khen ngợi da rất đẹp, trong lòng đều nói vì đẹp cũng không dễ dàng.

Trên thế giới này có người không hề làm gì mà vẫn đẹp vô cùng không? Lười biếng không phải là cái cớ, bất kể vóc dáng hay là làn da đều phải dựa vào bảo dưỡng cẩn thận tỉ mỉ mới đẹp. Cái loại người mà ngay cả dưỡng da cơ bản nhất cũng không cần, da đẹp đến người người đều cảm phục — đại khái rất cuộc có một Phó Cảnh Phi trước mặt.

Mộc Lạp Lạp nhìn không được than thở, biểu đạt đầy ước ao thèm muốn.

Phó Cảnh Phi không rõ vì sao cô đột nhiên thờ dài, hơi lấy làm lạ nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“Anh thật sự cho tới bây giờ đều không dùng mặt nạ gì gì đó?” Mộc Lạp Lạp hay tay chống lên bàn, giận dữ trừng Phó Cảnh Phi.

Đầu chân mày Phó Cảnh Phi hơi nhíu lại: “Sao anh phải dùng mấy thứ đó?”

“Vậy sao da của anh tốt như vậy!” Mộc Lạp Lạp trong lòng bất bình.

“...” Phó Cảnh Phi khẽ gần Mộc Lạp Lạp, ánh mắt thâm trầm tới lui trên mặt cô một hồi, nhìn chăm chăm làn da trong suốt ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy được của cô, bóng láng rất mê người.

Mộc Lạp Lạp trừng mắt nhìn, không nói gì.

Phó Cảnh Phi khẽ cười thành tiếng: “Em biết xung quanh có bao nhiêu người đang hâm mộ em không?”

Ý của anh là cô đã có phẩm chất riêng tốt nhất.

Nếu Mộc Lạp Lạp biết mình bị Phó Cảnh Phi xem là một người yếu đuối, nhất định sẽ lập tức vỗ bàn phản bác, nhưng cô không biết.

Cho nên cô nói: “Không sao, em có thể xử lý.”

Phó Cảnh Phi trầm mặc, kiên trì nói: “Anh đi cùng với em.”

Nếu như gặp phải chuyện gì bất ngờ thì làm sao bây giờ? Anh trước nay luôn bảo vệ Mộc Lạp Lạp nghiêm mật, bản thân mình cũng không nỡ động một sợi tóc của cô, làm sao có thể đến phiên người khác tới ăn hiếp?

Trước đây, lúc Mộc Lạp Lạp cùng anh cãi nhau dữ dội nhất, Phó Cảnh Phi mặc dù lửa giận cuộn cuộn cũng chỉ đi tắm nước lạnh, cố sức kiềm chế. Anh trước đến giờ luôn không nỡ để Mộc Lạp Lạp chịu bất kỳ thương tổn gì.

Mộc Lạp Lạp buồn bực suy nghĩ, con người Phó Cảnh Phi cô chấp như vậy, trong tình huống bình thường anh làm ra quyết định cũng không có chỗ quay đầu, xem ra lần này mình cũng không lay chuyển được anh.

“Vậy anh chờ em ở bên ngoài được không, nếu như anh ở đó, Mộc Diệp có quý kẻ gì cũng không thi triển ra được... Em chỉ muốn xem xem lần này ả lại sẽ làm cái gì.”

Phó Cảnh Phi suy nghĩ một hồi lâu mới rất không vừa ý gật đầu: “Nếu như gặp phải bất kỳ tình huống gì không thể giải quyết thì không nên cậy mạnh, báo cho anh biết trước.”

Mộc Lạp Lạp vỗ ngực bảo đảm: “Yên tâm!”

Phó Cảnh Phi bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng không nói ra câu nói kia.

— Cũng bởi vì là em, mới có thể không cách nào yên tâm.

Trong hai ngày sau, Mộc Lạp Lạp gần như đặt tất cả tâm tư vào làm sao đối phó Mộc Diệp. May là công việc cũng không phải rất nhiều, mới để cho cô có thể rút ra nhiều thời giờ đi đối đầu Mộc Diệp.

Nếu đã đoán được đó là một bữa Hồng Môn Yến, vào lúc không biết mục đích cụ thể của Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể tận lực chuẩn bị đầy đủ.

Cũng may là sau lưng có có hậu thuẫn kiên cố như Phó Cảnh Phi, những thứ Mộc Lạp Lạp cần, thủ hạ của Phó Cảnh Phi có thể giải quyết, thậm chí cũng không cần báo cáo cho Phó Cảnh Phi.

Đương nhiên, Mộc Lạp Lạp không biết Phó Cảnh Phi luôn luôn chú ý đến tình hình của cô.

Mộc Lạp Lạp khó hiểu nghĩ, nếu kiếp trước cô biết ôm đùi của Phó Cảnh Phi thì sợ gì Mộc Diệp, cô dù ngu đi nữa thì Phó Cảnh Phi đều có thể dễ dàng giải quyết Mộc Diệp.

Có điều loại chuyện báo thù vẫn nên tự làm mới khiến cô nhiệt huyết sôi trào. Hơn nữa đây coi như là chấp niệm sau khi sống lại của Mộc Lạp Lạp, cô thậm chí từng nghĩ, sở dĩ sống lại có lẽ là bởi vì cô chưa báo được thù, chấp niệm cùng nỗi hận quá sâu sắc, mới gặp được chuyện huyền hoặc như thế.

Về phần nguyên nhân cụ thể mình sống lại, Mộc Lạp Lạp nghĩ trên thế giới này vốn có rất nhiều chuyện không cách nào dùng khoa học giải thích, coi như cô gặp vận may lớn, kiếp trước xui xẻo như vậy, kiếp này sẽ đánh trả thành công.

Trên phương diện này cô thật ra suy nghĩ rất cởi mở.

Đảo mắt đã tới ngày gặp mặt với cha. Trước thời gian hẹn một tiếng đồng hồ, Ngón Viễn còn cố ý gọi điện thoại hỏi Mộc Lạp Lạp có chuẩn bị xong chưa.

Mộc Lạp Lạp vẻ chờ mong nói với Ngón Viễn: “Đã lâu rồi em không có gặp cha, ông ấy không muốn thấy em, hiện giờ em thật sự kích động, nếu như ông ấy bằng lòng nghe em giải thích, nói không chừng em có thể đi thẳng về, cũng không cần anh vất vả như vậy...”

Ngón Viễn bên đầu kia điện thoại im lặng hồi lâu. Mộc Lạp Lạp đoán rằng có lẽ y và Mộc Diệp đang cười nhạo cô ngây thơ?

Mộc Lạp Lạp biết, trong mắt bọn họ, gặp mặt đêm nay sẽ khiến cô rơi vào trong hoàn cảnh khó khăn lần nữa, sau đó sẽ triệt để rơi vào bẫy của bọn họ, trăm phương ngàn kế nhanh chóng lừa gạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi...

Trong lòng bọn họ nói không chừng đã chuẩn bị xong xem kịch vui.

Nhưng cười thì cười đi, đến cuối cùng mới biết được ai mới là người có thể cười...

“Lạp Lạp, chúng ta đến lúc đó gặp. Em theo địa chỉ anh cho em là được.” Lúc Ngón Viễn cúp điện thoại còn không quên dặn một câu.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Chương 150.2

Tan làm Mộc Lạp Lạp về biệt thự trước một chuyến. Phó Cảnh Phi không có ở nhà, buổi tối thật ra anh có xã giao, nhưng Mộc Lạp Lạp biết anh nhất định sẽ theo thời gian đã định chờ cô ở cửa.

Tuy rằng không biết đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng có Phó Cảnh Phi chờ ở bên ngoài, cô sẽ rất an tâm.

Đứng trước tủ quần áo hồi lâu, Mộc Lạp Lạp cố ý ăn diện một chút, nhưng cũng không ăn mặc quá khoa trương. Mặc một bộ đầm màu đen, ngực được cắt may hơi khêu gợi một chút, một bộ trang phục có thể xuất hiện ở bất kỳ trường hợp nào.

Địa chỉ Ngôn Viễn hẹn là ở nhà hàng Shangri-La tại thành phố Long. Hẹn chỗ này thật ra phù hợp với thân phận của cha Mộc Lạp, mặc dù ông ta không coi là tầng lớp thượng lưu chính của thành phố Long, nhưng cũng là người cuộc sống ưu đãi mà nhiều người cả đời cũng không tưởng tượng nổi.

Trong mắt nhà giàu sang ở thành phố Long, Mộc gia thật chỉ có thể coi là nhà giàu mới nổi, không có nền tảng chắc chắn, dựa vào trào lưu phát triển kinh tế mấy thập niên mới có thể chiếm giữ một chỗ nhỏ nhoi ở thành phố Long. Cho nên Mộc gia cũng không lọt vào mắt của những nhà giàu sang quyền thế.

Vì vậy trước đây Mộc Lạp Lạp có thể quan hệ thông gia với Phó gia – gia tộc đứng đầu thành phố Long này, rất nhiều người đều nói kiếp trước Mộc gia đã tu luyện phúc phận.

Mộc Lạp Lạp cũng từng nghe người nhà họ Mộc nói, cô trước đây có thể có hôn ước với Phó Cảnh Phi là phải nhờ vào ông nội của cô năm xưa có ơn cứu mạng đối với cha của Phó Cảnh Phi, mới có xảy ra hai nhà quan hệ thông gia như thế.

Nhưng năm đó cụ thể xảy ra chuyện gì Mộc Lạp Lạp cũng không biết. Trên thực tế, rất nhiều chi tiết của sự việc ngay cả người nhà họ Mộc cũng không rõ lắm.

Có điều bây giờ cô không quan tâm năm đó rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì khiến cho giữa mình và Phó Cảnh Phi có một mối hôn ước như vậy. Dù sao thì bây giờ người đứng bên cạnh Phó Cảnh Phi vẫn là cô, người khác muốn cướp cũng cướp không được vị trí này, cô đã vô cùng thoả mãn.

Lúc người phục vụ dẫn Mộc Lạp Lạp đi tới phòng bao thì Mộc Lạp Lạp đặc biệt chú ý là mình đi phòng bao nào.

Mà sau khi nhìn kỹ thì trong đầu nhớ tới tên phòng bao mình phải đi này, Mộc Lạp Lạp đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái.

Trước đây cô thường ăn ở Shangri-La, nhưng không nhớ có một phòng bao đánh số như thế.

Sau khi ngẫm nghĩ, Mộc Lạp Lạp phát hiện, chẳng lẽ đây là phòng yến tiệc của Shangri-La sao?

Trong đầu vốn loé lên nghi ngờ, nhưng rất nhanh, lại có một tia sáng chợt loé lên, Mộc Lạp Lạp trong nháy mắt hiểu ra gì đó.

Thì ra... Mộc Diệp có kế hoạch này sao?

Khoé môi Mộc Lạp Lạp chậm rãi cong lên một độ cong, cười ý vị sâu xa.

Mộc Diệp thật đúng là, sao mãi thích một chiêu này, cũng không thay đổi gì chứ?

Lúc tới nơi, biểu cảm trên mặt Mộc Lạp Lạp thay đổi đến mức rất bình thường, không ai sẽ phát hiện mới vừa rồi cô suy nghĩ cái gì. Mộc Diệp đã chuẩn bị tốt tất cả cũng sẽ không ngờ, à cho rằng cùi mụch Mộc Lạp Lạp, cái Mộc Lạp Lạp luôn luôn thua cho ả đã sớm nhìn thấu mưu kế lần này của ả.

“Mộc tiểu thư, mời vào.” Người phục vụ đeo cà vạt nơ kéo cửa ra cho Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp gật đầu với anh ta, nở nụ cười: “Cảm ơn.”

Người phục vụ nhìn nụ cười sáng ngời trên mặt Mộc Lạp Lạp, sừng sốt một chút mới đỏ mặt cúi đầu: “Không cần cảm ơn...”

Mộc Lạp Lạp không nói cái gì nữa, đi vào.

Trước đó Mộc Lạp Lạp vẫn cho là một bữa gặp mặt nhỏ chỉ có mấy người, cho nên từ đầu đến cuối cô không cách nào nghĩ được Mộc Diệp rốt cuộc có mưu tính thế nào, muốn kích thích cô ra sao.

Nhưng vừa rồi hiểu được, hôm nay Ngôn Viễn hẹn cô tới nơi này cũng không phải là để cô gặp mặt riêng tư, mà là một... bữa tiệc rượu quy mô không nhỏ, trong nháy mắt cô liền hiểu.

Tiệc rượu, người trong tiệc rượu tại đây hôm nay áo gấm, cung chén cạn ly. Đó là trong xã hội thượng lưu của thành phố Long, cảnh như vậy đều xảy ra mỗi ngày, luôn có phụ nữ quần là áo lượt thướt tha, có đàn ông anh tuấn âu phục giày da, bọn họ nói chuyện làm ăn ở trong tiệc rượu, trao đổi trung cầu ý kiến mới nhất. Mỗi người trong tiệc rượu đều có thể lấy được thứ mình muốn lấy.

Mà nơi như thế này từ trước đến nay đều là nơi xa hoa lãng phí nhất. Phòng tiệc nguy nga lộng lẫy, đàn dương cầm thanh nhã, ly rượu sâm panh lóng lánh, tất cả nhìn qua đều hấp dẫn như thế.

Nhưng bên ngoài mặt hoa lệ, thành phố Long cũng là một chỗ thực tế nhất.

Nơi đây nhìn như yên ả, thật ra sóng gợn ba đào, bạn không thể nào đoán được người bên cạnh gặp thoáng qua kia sẽ là bạn hợp tác hay là đối thủ của bạn. Bạn cũng không cách nào biết được người phụ nữ vừa mới mỉm cười với bạn là đã nhìn trúng bạn hay là nhìn trúng tiền của bạn.

Hơn nữa, nơi này thông thường đều vô cùng đẳng cấp.

Nếu bạn là người của những gia tộc lớn nhất tại thành phố Long, tất nhiên sẽ đạt được đãi ngộ tối ưu. Nếu bạn chỉ là trăm phương ngàn kế thật vất vả và mới trà trộn vào được, có thể cả buổi tối cũng sẽ không đạt được sự chú ý của người khác.

Giây phút bước vào phòng tiệc này liền có nghĩa là thân phận cùng bối cảnh của bạn đều trở thành thứ bọn họ coi trọng nhất, trừ phi thân bạn là người bình dân có thể ở chỗ này mạnh vì gạo bạo vì tiền, nếu không thì cũng chỉ có thể cụp đuôi chạy trốn.

Kiếp trước, trong cuộc sống quá khứ của Mộc Lạp Lạp, quan trọng nhất là mở party và tham dự tiệc tùng. Cô khi đó vô cùng thích tùy tiện phát tiết ở nơi náo nhiệt, hơn nữa bề ngoài đủ xinh đẹp và gọi cảm, mặc kệ là tiệc tùng gì, cô đều nổi nhất.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, khi đó tham gia tiệc tùng có ý gì, bất quá chỉ là cùng các tiểu thư khác hàn huyên một chút về những tin đồn, nói về những show thiết kế cao cấp ở Paris, rồi lại quan tâm đến gần đây ai hẹn hò cùng với vị thiếu gia nào.

Thật sự là rất nhàm chán.

Tiểu là sau khi bị Mộc gia đuổi ra khỏi nhà, Mộc Lạp Lạp không còn cơ hội và tư cách đi tham dự tiệc tùng nữa. Giống như mất đi thân phận tiểu thư Mộc gia này, cô thật sự chẳng là cái thá gì.

Đương nhiên, Phó Cảnh Phi tuyệt đối không muốn thấy Mộc Lạp Lạp ăn mặc trang điểm xinh đẹp, tất cả vẻ đẹp của Mộc Lạp Lạp đều chỉ cần bản thân anh thấy là được rồi.

Nhưng không hề nghi ngờ, Mộc Lạp Lạp chưa bao giờ xa lạ đối với loại trường hợp này, cũng tuyệt đối sẽ không luống cuống.

Giây phút bước vào phòng tiệc, Mộc Lạp Lạp theo bản năng ngẩng đầu ưỡn ngực, chuẩn bị va chạm kịch liệt với quá khứ của mình.

“Ôi chào, ai kia thế?” Một tiếng thét kinh hãi. Người trong phòng tiệc đều đưa mắt đặt ở trên Mộc Lạp Lạp vừa đi vào.

Bị rất nhiều ánh mắt cùng nhìn, Mộc Lạp Lạp không khẩn trương như trong tưởng tượng. Vừa rồi cô đã ngờ tới kết quả này, cho nên thật không có khẩn trương gì.

“Đây không phải là Mộc Lạp Lạp ư? Cái vị tiểu thư tiền nhiệm của Mộc gia bị đuổi ra ngoài kia?”

“Ý, thật là cô ta à?”

“Đây là sao, muốn quay về cuộc sống trước kia ư? Nhưng chẳng phải trước đây cô ta làm ra loại chuyện kia sao, mệt cho Mộc Diệp thiện lương không tố cáo cô ta, nếu không bây giờ cô ta đã bị tuyên án rồi chứ?”

“Người như thế... sao còn mặt mũi tới chỗ như vậy?”

“Tiệc rượu của Thẩm gia, khi nào đến phiên người như Mộc Lạp Lạp tới tham gia?”

Rất nhiều lời nói khinh bỉ, rất nhiều ánh mắt giễu cợt, Mộc Lạp Lạp đứng ở nơi đó nhận lấy áp lực đến từ các phương. Những người đó dùng lời nói ác độc nhất biểu đạt nỗi chán ghét đối với cô.

Đối với Mộc Lạp Lạp của quá khứ mà nói, không thể tiếp nhận nhất chính là tình huống như vậy. Cô khi ấy tính tình rất cao ngạo, lòng tự trọng lớn hơn trời, mong muốn mình đều hoàn mỹ ở trước mặt mọi người, hoàn toàn không cách nào chịu được chế nhạo của người khác, những lời nói ác độc này đủ để ép vỡ cô.

Nhưng bây giờ, Mộc Lạp Lạp chết cũng đã chết một lần, còn sợ người khác nhục cô, coi thường cô sao?

Cô bình tĩnh hít cảm lên, ánh mắt lạnh lùng quét qua những ánh mắt khinh bỉ kia, dùng tư thế mạnh mẽ đánh trả lại.

“Lạp Lạp, em đã đến rồi?” Vào lúc những người này xì xào bàn tán, Ngôn Viễn đã đi tới.

Y kéo Mộc Lạp Lạp đến góc phòng, dùng thân thể che đi những ánh mắt kia.

Trong mắt Mộc Lạp Lạp thoáng qua ánh u ám, bắt lấy cánh tay Ngôn Viễn: “Không phải anh nói để em và cha gặp mặt ư, tại sao là ở chỗ này? Cha em đâu?”

Nét mặt Ngôn Viễn như có vẻ bối rối, nhưng nhanh chóng biến mất, y nói: “Xin lỗi Lạp Lạp, bởi vì chú Mộc chú ấy... thật sự không muốn cùng em gặp mặt, cho nên anh mới cố ý chọn ngày hôm nay. Thảm gia tổ chức tiệc rượu, chú Mộc sẽ tới nơi này, anh nghĩ thừa dịp chú ấy xuất hiện mới cho các người gặp mặt.”

Mộc Lạp Lạp rất do dự: “Nhưng mà... em không muốn ở lại chỗ này một chút nào!

Ngôn Viễn từng là người hiểu rõ Mộc Lạp Lạp nhất, cho nên y đương nhiên biết Mộc Lạp Lạp sẽ không thể chịu đựng được cảm giác bị người ta xem nhẹ như thế. Từ một tiểu thư được người xung quanh theo đuổi nâng niu, đến bây giờ chẳng là cái thá gì, còn lưng đeo rất nhiều tiếng xấu, Mộc Lạp Lạp sẽ vô cùng khó chịu.

Đây cũng là một trong những mục đích của Mộc Diệp.

“Chẳng phải em muốn gặp chú Mộc sao, ngày hôm nay chính là cơ hội tốt nhất, em kiên nhẫn một chút, nhớ ra em thật sự có thể khiến cho chú Mộc tin tưởng em, như vậy em có thể danh chính ngôn thuận trở lại Mộc gia.” Ngôn Viễn dụ dỗ Mộc Lạp Lạp.

Lời của y rất khiến người ta động lòng, Mộc Lạp Lạp về mặt khổ sở suy nghĩ một hồi, sau đó khó khăn gật đầu: “Vây em tin anh... Em chờ cha tới.”

Ngôn Viễn vỗ vỗ sau lưng Mộc Lạp Lạp tỏ vẻ an ủi: “Anh còn có chút chuyện khác, em chờ ở đây nhé, chờ chú Mộc xuống thì anh sẽ mang em tới gặp chú ấy.”

“Được, em chờ anh.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu, nhìn Ngôn Viễn đi vào trong đám người kia, trò chuyện cùng người quanh mình.

Đứng trong một nơi hoàn toàn xa lạ này, Mộc Lạp Lạp nghĩ đến những lời vừa nghe được, thì ra đây là tiệc rượu của Thảm gia, thảo nào Mộc Diệp cố ý chọn vào lúc này.

Ở đây, Thảm gia là chủ, Mộc Diệp là thiếu phu nhân tương lai của Thảm gia... À ở đây nhất định sẽ được đãi ngộ “chúng tinh phùng nguyệt”.

Mộc Diệp là muốn làm cho cô lần nữa cảm thụ được sự chênh lệch sao?

Vây hôm nay à coi như đã tính sai.

Mộc Lạp Lạp rất bình tĩnh lấy qua một ly rượu sâm panh từ người phục vụ, nhắm nháp mùi vị một chút, coi như không tệ.

Cô ở chỗ này nhàn nhã uống rượu, nghị luận của những người xung quanh vẫn luôn không ngừng, cái gì cũng nói.

Tóm lại ở trong mắt những người đó, Mộc Lạp Lạp xuất hiện ở đây vào lúc này quả thật là si nhục.

Mộc Lạp Lạp làm lơ, mắng chửi đi, bất kể bọn họ nói cái gì, hôm nay cô hoàn toàn sẽ không quan tâm.

Đùng đưa ly sâm panh, nhìn chất lỏng vàng óng ánh mê người, Mộc Lạp Lạp cứ đứng tự tại như vậy, mãi cho đến... cửa phòng tiệc bị đẩy ra một lần nữa.

Mộc Lạp Lạp lập tức đứng thẳng người, được rồi, cô đã chờ lâu như vậy, Mộc Diệp cuối cùng đã xuất hiện, liên đới người cha kia của cô cùng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Chương 151: Oan Ưc Lúc Trước

Mộc Lạp Lạp hứng lấy rất nhiều áp lực ánh mắt kinh bị, cho đến lúc này mới thật sự lên tinh thần.

Xem đi, quả nhiên giống y như suy đoán của cô, Mộc Diệp hoàn toàn đi theo kịch bản cô dự đoán.

Trước hết khiến cô không có bất cứ chuẩn bị nào đi vào hiện trường bữa tiệc này, sau đó đụng phải khinh thường cùng châm biếm của một đám người, hứng chịu, dưới áp lực đó lại thấy Mộc Diệp và Mộc Chính Thịnh cùng xuất hiện lập tức chiếm được đãi ngộ chúng tinh phùng nguyệt.

Hai đối lập nhau, Mộc Lạp Lạp nhất định sẽ chịu ngàn vạn công kích.

Tóm lại, hôm nay làm tất cả chính là muốn khiến Mộc Lạp Lạp sâu sắc nhận thức tình cảnh của cô bây giờ hồng bét cỡ nào, sẽ bị kích thích, càng nhanh

chống lừa gạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi.

Bạn hỏi Mộc Lạp Lạp làm gì có thể đoán chuẩn như vậy?

Đương nhiên là bởi vì kiếp trước cô thật sự gặp phải tình huống tương tự.

Có điều là khi đó không phải là bị lừa gạt đến phòng tiệc như bây giờ, mà là sau khi Mộc Lạp Lạp dùng tuyệt thực tìm cách lấy được điện thoại di động liên lạc với Ngôn Viễn, có một lần lén đi ra ngoài tìm Ngôn Viễn.

Ngày đó là sinh nhật của Ngôn Viễn, Mộc Lạp Lạp thừa dịp Phó Cảnh Phi đi công tác, thật vất vả mới có cơ hội chạy ra khỏi Phó gia.

Lúc cô lén chạy ra ngoài, thật khéo là gặp Mộc Diệp ở bên đường.

Mộc Diệp lái một chiếc xe thể thao số lượng có hạn mà cô thích nhất trước đây, cùng bạn bè trong quá khứ của cô tụ tập với nhau, trong tay bọn họ đều mang những thứ xa xỉ phẩm, dọc đường đi dẫn tới rất nhiều sự chú ý.

Mộc Lạp Lạp giận dữ nhìn chằm chằm Mộc Diệp hồi lâu, nhưng biết thân phận mình lúc đó không thích hợp xuất hiện ở trước mặt Mộc Diệp.

Bởi vì là sinh nhật của Ngôn Viễn, Mộc Lạp Lạp đã trước đó rất lâu nhìn trúng một cái kẹp cà vạt trong một cửa hàng thương hiệu sang trọng, muốn vào sinh nhật của Ngôn Viễn đưa cho y.

Thế nhưng Mộc Lạp Lạp còn chưa kịp mua được cái kẹp cà vạt kia thì đã bị đuổi ra khỏi Mộc gia, rơi vào trong tay của Phó Cảnh Phi.

Tuy nhiên khi Mộc Lạp Lạp muốn đi mua cái kẹp cà vạt kia, mới phát hiện mình đã không còn là tiểu thư Mộc gia nữa, thật sự chẳng là cái thá gì.

Nhân viên của cửa hàng luôn cung kính với cô trong quá khứ sau khi thấy cô thì thái độ vô cùng hờ hững, đáng vẻ lạnh nhạt.

Mộc Lạp Lạp nói ra đồ mình muốn mua, nhân viên cửa hàng lại không chút tình cảm nói: “Ngại quá cô Mộc, kẹp cà vạt cô nhìn trúng đã có người đặt.”

Vốn là đồ số lượng có hạn, trước đó Mộc Lạp Lạp đã báo cho nhân viên cửa hàng giữ lại cho cô. Khi ấy cô vẫn còn là tiểu thư của Mộc gia, lời dặn của cô dĩ nhiên là được coi trọng, nhân viên cửa hàng bảo đảm sẽ giữ lại cho cô.

Nhưng hôm nay nhân viên cửa hàng lại nói đã có người khác đặt.

Đề nén đã lâu khiến Mộc Lạp Lạp rất tức giận, cô vênh váo tự đắc nói: “Các người làm việc ra sao vậy, chẳng phải tôi đã nói cái kẹp cà vạt kia nhất định phải giữ lại cho tôi ư, ai cho phép các người bán cho người khác?”

Nhân viên cửa hàng hừ lạnh một tiếng: “Ngại quá Mộc tiểu thư, chúng tôi đúng là đã giữ lại cho cô, nhưng thời gian lâu như vậy cô cũng không có tới mua, làm sao chúng tôi biết cô còn sẽ tới hay không, cho nên để lại cho khách hàng khác.”

“Cô đùa gì thế, tôi, Mộc Lạp Lạp bao giờ nói mà không giữ lời? Tôi nói muốn mua thì dĩ nhiên là muốn mua!”

Nhân viên cửa hàng nhìn móng tay vừa mới làm của mình, rất không kiên nhẫn nói: “Nếu cô như trước, chúng tôi đương nhiên sẽ giữ lại cho cô, nhưng mà cô bây giờ... đã không phải là tiểu thư của Mộc gia nữa, chẳng qua không khác gì với những người như chúng tôi, có cái gì tốt hơn?”

Nếu không phải từ nhỏ coi như là được tinh hoa giáo, bằng không thì Mộc Lạp Lạp thật sự văng tục.

Cô biết rất nhiều người thế lực, cô cũng biết tin tức mình bị đuổi ra khỏi Mộc gia đã huyền não đến mọi người đều biết. Nhưng dù thế nào, bắt quả chỉ là bị đuổi ra khỏi nhà mà thôi, mọi người xem cô thành chuột chạy qua đường vậy?

Mộc Lạp Lạp hí mắt, giọng nói không tốt: “Tôi mặc kệ, cái kẹp cà vạt kia các người phải bán cho tôi!”

Mộc Lạp Lạp vốn còn muốn cãi lý, thế nhưng Mộc Diệp cùng một đám mà Mộc Lạp Lạp từng coi là bạn bè vừa rồi nhìn thấy ở bên đường, bọn họ cười đùa đi vào tiệm này.

“Ý, ai vậy ta, đây chính là Mộc Lạp Lạp ư.” Có người giọng điệu quái gở nói.

Mộc Diệp nhìn Mộc Lạp Lạp một cái, cười với thâm ý khác. À trực tiếp đi qua bên cạnh Mộc Lạp Lạp, hỏi cái người nhân viên cửa hàng vừa rồi: “Cái kẹp cà vạt tôi muốn vẫn còn ở đây chứ, mấy ngày hôm trước tôi đặt.”

Nhân viên cửa hàng lập tức thay đổi giọng điệu, nhiệt tình cực kỳ: “Còn, đương nhiên ở chỗ này, tiểu thư Mộc Diệp, phiền cô đi theo tôi.”

Mộc Lạp Lạp quả thật giận đến bùng nổ. Cái kẹp cà vạt cô nhìn trúng lại muốn bán cho Mộc Diệp?!

Đây đối với Mộc Lạp Lạp mà nói thật vô cùng nhục nhã.

“Không được, rõ ràng là tôi nhìn trúng cái kẹp cà vạt này trước, cô phải bán cho tôi!” Khi đó Mộc Lạp Lạp vẫn ngu ngốc muốn làm một đấu tranh sau cùng.

Nào ngờ Mộc Diệp chỉ cười nhạt: “Chị, chị muốn mua, còn phải hỏi người khác có bằng lòng chịu bán hay không nha. Có lẽ chị nên hỏi một chút xem cô ta muốn bán cho tôi hay là bán cho chị?”

Nhân viên cửa hàng hòa theo: “Đương nhiên là bán cho Mộc tiểu thư, người khách hàng tốt như cô vậy, chúng tôi thích nhất.”

Người bên cạnh không ngừng châm biếm, khiến Mộc Lạp Lạp trở thành một chuyện cười để đối đãi.

Về sau nữa Mộc Lạp Lạp mới biết được, tất cả đề chi là Mộc Diệp cùng Ngôn Viễn đặt ra bấy mà thôi, mục đích là để kích thích cô...

Cũng bởi vì lần trải qua đó, Mộc Lạp Lạp mới hạ quyết tâm nhất định phải tìm cách trở lại Mộc gia, cô phải dấn nát Mộc Diệp ở dưới chân, báo thù cho há giận!

Thời gian trở lại bây giờ, tuy rằng thủ đoạn của Mộc Diệp thay đổi một chút, nhưng đúng là vẫn còn cái kiêu của kiếp trước, cho nên Mộc Lạp Lạp mới có thể nhanh chóng biết tông.

Khoé miệng Mộc Lạp Lạp trề ra, ung dung nhìn Mộc Diệp cùng Mộc Chính Thịnh đi vào phòng tiệc. Rất nhiều người châm chọc Mộc Lạp Lạp trước đó, lúc này đều xông tới khách sáo chào hỏi.

“Tiểu thư Mộc Diệp, hôm nay cô ăn mặc thật là đẹp...”

“Mộc tiên sinh, ngài và tiểu thư Mộc Diệp thật sự như đúc ra từ một khuôn.”

“Tiểu thư Mộc Diệp, khi nào cô và Thẩm tổng kết hôn vậy, đến lúc đó nhất định phải mời chúng tôi đến nhé.”

Dù sao đi nữa đa số đều bởi vì quan hệ với Thẩm gia, cho nên không ngừng xum xoe bọn họ.

Hôm nay quả thật Mộc Diệp ăn mặc long trọng, toàn thân y phục lộng lẫy, tóc xoắn xoắn trên bờ vai. Tuy ngũ quan rất bình thường nhưng dưới tạo hình hoàn mỹ thì cũng gọi là rạng ngời rực rỡ.

Mộc Chính Thịnh, cũng chính là cha của Mộc Lạp Lạp, Mộc Diệp đang cấp tay ông ta, ông ta cũng toàn thân sang trọng, thoát nhìn còn có sức hấp dẫn lúc còn trẻ, cho dù đã trung niên nhưng không phong cách cũng không giảm.

Mộc Lạp Lạp ở trong góc nhìn bọn họ được đối đãi, nhưng trên thực tế đáy lòng không có một chút rung động nào, tĩnh lặng như một vùng nước ao tù.

Bởi vì cô tình đề ý, cũng không bởi vì trong lòng gọn sóng mà bỏ qua cái gì, cho nên Mộc Lạp Lạp nhạy bén bắt được tầm mắt của Mộc Diệp, ả đang dùng ánh mắt nói gì với ai đó.

Mộc Lạp Lạp theo tầm mắt nhìn sang, quả nhiên, người kia là Ngôn Viễn.

Rất nhanh, Ngôn Viễn liền đi tới tìm Mộc Lạp Lạp đang đứng trong góc nhỏ uống sâm panh.

Ngôn Viễn kéo cánh tay cô: “Lạp Lạp, đi, chú Mộc đã tới, anh mang em tới gặp chú ấy.”

Lúc Ngôn Viễn nói chuyện, khoé mắt Mộc Lạp Lạp thấy bên kia Mộc Diệp đang bàn luận cái gì đó với người khác.

Ả như thế này, tất nhiên sẽ làm bộ rất kinh ngạc... Nghĩ đến hình ảnh đó, Mộc Lạp Lạp rất muốn cười, dứt khoát sau này nên trao giải cho Mộc Diệp, đưa cho ả vài cái tượng oscar, biểu hiện cuộc đời diễn xuất cực cung tận tụy của ả.

“Được, chúng ta cùng đi!”

Mộc Lạp Lạp lộ ra vẻ mặt không dằn nổi, theo Ngôn Viễn cùng đi về phía Mộc Chính Thịnh.

Cùng với bọn họ tới gần, tiếng xì xào bàn tán xung quanh cũng cao lên, đề tài bàn tán của bọn họ đều thống nhất, người bọn họ bàn tán cũng thống nhất một cách thần kỳ.

“Cô ta thật sự còn có mặt mũi tiếp tục ở chỗ này...”

“Mộc gia có một lớp trẻ như thế quả thật không may.”

“Thật may là Mộc gia còn có Mộc Diệp, không thì thật sự bị hủy.”

Mộc Lạp Lạp chú ý tới những âm thanh này, nhưng cũng không để ở trong lòng.

Hình như là có người nhắc nhở Mộc Diệp, ả xoay người, khoảnh khắc nhìn đến Mộc Lạp Lạp thì kinh ngạc che miệng lại.

Diễn xuất này cũng quá khoa trương nhỉ? Mộc Lạp Lạp vừa đi vừa phì nhả, đối thoại trong đầu quả thật vô cùng phong phú.

Đồng dạng, Mộc Chính Thịnh cũng biết tin tức này.

Ông ta dưới sự chỉ dẫn của người khác, thấy được đứa con gái bất hiếu Mộc Lạp Lạp này, đứa con gái bị ông ta đích thân đuổi ra khỏi Mộc gia.

Ánh mắt của Mộc Lạp Lạp và Mộc Chính Thịnh đối diện nhau. Cô nhìn cha của mình, người cha mà cô từng cho rằng thương yêu cô nhất, nhưng vào lúc cô cần tin nhiệm cùng ủng hộ nhất thì ông ta lại không chút do dự chọn lựa vứt bỏ cô, không cho cô bất kỳ cơ hội nào.

Cảm xúc trong lòng Mộc Lạp Lạp lập tức trở nên rất phức tạp. Tuy rằng cô không có những cảm xúc ấy lúc trước, nhưng cách hai đời, rồi đột nhiên nhìn thấy người cha máu mủ tình thâm của mình, trong lòng cô cũng không thoải mái chút nào.

Ánh mắt của Mộc Chính Thịnh cũng từ từ có biến hoá, từ thân nhiên ban đầu trở nên phức tạp muôn phần, giống như có cảm xúc gì đó gợn sóng kịch liệt.

Ông ta nhìn chăm chăm Mộc Lạp Lạp hồi lâu, vào lúc Mộc Lạp Lạp gần đi tới trước mặt ông ta thì đột nhiên... “Mộc Lạp Lạp! Mày còn có mặt mũi xuất hiện!”

Mộc Chính Thịnh hét lớn một tiếng, trong giọng nói tràn đầy bất mãn cùng tức giận đối với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp thật sự hơi bị hù, cô run giọng nói: “Ba...”

“Mày còn coi tao là ba của mày?!” Trên mặt Mộc Chính Thịnh tràn đầy tức giận, ánh mắt nhìn Mộc Lạp Lạp giống như là nhìn một kẻ thù gì to lớn lắm. “Nếu mày coi tao là ba này thì không nên xuất hiện ở trước mặt tao nữa! Mộc gia tao không có đứa con gái như mày!”

Lòng Mộc Lạp Lạp run lên, cho dù đã chuẩn bị xong tâm lý, nhưng chính tai nghe thấy cha mình nói như vậy, hoàn toàn rất buồn, rất khó chịu...

“Ba! Con biết sai rồi, ba tha thứ cho con được không?” Mộc Lạp Lạp không để ý người khác thấy thế nào, giả bộ đóng kịch, cô muốn cho Mộc Diệp lơ là, nhất định phải tiếp tục tiến hành theo cách Mộc Diệp mong muốn.

“Mày làm ra chuyện như thế đối với Diệp Diệp, còn muốn tao tha thứ cho mày?” Mộc Chính Thịnh không chút tình cảm nào cự tuyệt khẩn cầu của Mộc Lạp Lạp, ông ta kéo Mộc Diệp đến bên cạnh mình, nói: “Chuyện đó... là Lạp Lạp không đúng, nếu con không muốn thấy nó thì ba lập tức tống nó đi.”

Mộc Diệp lập tức lộ ra vẻ mặt rất khó xử: “Chị...”

Mộc Lạp Lạp cười nhạt ở trong lòng. Lúc Mộc Diệp đang gọi cô tiếng chị này, sợ là đã mắng cô không biết bao nhiêu lần rồi ấy nhỉ?

Tóm lại là cô làm sao cũng không tin Mộc Diệp sẽ cam tâm tình nguyện gọi cô như vậy.

Mộc Lạp Lạp nghiêng mặt, không nhìn tới Mộc Diệp.

Đổi thành trước đây, Mộc Lạp Lạp lúc này chắc chắn đã thốt ra: “Con tiện nhân này, đừng gọi tao là chị!”

Nhưng Mộc Lạp Lạp của bây giờ xuất hiện ở nơi đây không phải là đến để tiếp tục gây thù hận, cô sẽ không rơi vào bẫy của Mộc Diệp nữa.

Mộc Diệp thấy Mộc Lạp Lạp không có phản ứng lại mình, ánh mắt loé lên nghi hoặc. Suy cho cùng, phản ứng như thế rất giống như là phản ứng không nên có của Mộc Lạp Lạp.

“Chị, đã lâu không gặp, gần đây chị có khoẻ không?” Mộc Diệp tiếp tục gọi cô, giọng dịu dàng, thật sự là nhân vật em gái lòng dạ hiền lành.

Mộc Lạp Lạp dùng hết sở học cả đời của mình, rút cuộc vào lúc sau khi Mộc Diệp nói ra câu kia thì nặn ra một giọt nước mắt: “Mộc Diệp... Xin lỗi, chuyện đó là tôi không tốt.”

Mộc Lạp Lạp ấy thế mà nói xin lỗi?

Cô trong quá khứ bất kể ra sao cũng sẽ không nói xin lỗi. Hơn nữa cô cũng chưa từng thừa nhận mình làm những chuyện kia, nhưng không ai tin lời giải thích của cô.

Mộc Lạp Lạp này uống lộn thuốc gì, hay là bị kích thích gì, mới có thể biểu hiện khác thường như vậy?

Mộc Lạp Lạp rất hài lòng với phản ứng của người xung quanh, tuy nhiên bom cô ném ra không chỉ là quả này.

Mộc Lạp Lạp rất vô tội nói: “Mộc Diệp, tôi biết, hôm đó tôi cố ý chuốc say cô, vốn là muốn thừa dịp cô uống say thì đem cô vứt ở nơi hoang vu không người... Nhưng mà tôi thật sự không ngờ cô sẽ gặp phải những tên côn đồ kia, nếu tôi biết, nhất định sẽ không chuốc say cô!”

Cô biết, những lời này của mình chắc chắn không có bao nhiêu người sẽ thật sự tin, bọn họ nhất định đều cho là cô đang nói xạo.

Huống chi đám côn đồ mưu tính dâm loạn Mộc Diệp kia đều đã khai ra toàn bộ, là Mộc Lạp Lạp cho bọn chúng tiền, bảo bọn chúng đi làm ra chuyện quỷ rối Mộc Diệp.

Kiếp trước mặc dù Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi Mộc gia cũng là bởi vì ngày ấy cô chuốc say Mộc Diệp, sau đó quăng ả vào chỗ hoang vu. Khi đó cô đâu phải sẽ thật sự làm ra chuyện ác độc gì, chẳng qua chỉ là chút trả thù không đến nơi đến chốn mà thôi.

Nhưng điều Mộc Lạp Lạp không ngờ là, ngày hôm sau thành phố Long lại lưu truyền tin tức có mấy tên côn đồ mưu tính dâm loạn Mộc Diệp. Mà sau khi bọn chúng bị tóm thì lời khai đầu chỉ chứng là Mộc Lạp Lạp bỏ tiền sai bọn chúng làm như vậy.

Loại hành vi này đã phạm vào tối kỵ, bất kể Mộc Lạp Lạp giải thích như thế nào cũng không có người tin cô. Nhưng Mộc Diệp lại hiền lành tha thứ người chị lòng dạ ác độc này, cuối cùng khiến Mộc Lạp Lạp chỉ bị đuổi ra khỏi nhà, Mộc Chính Thịnh tuyên bố không còn có một đứa con gái như thế, cũng sẽ không bao giờ nhận thức cô.

Bởi vì Mộc Diệp “thiện lương” cho nên Mộc Lạp Lạp khi đó đã không bị luật pháp trừng phạt.

Hiện tại hồi tưởng lại, Mộc Lạp Lạp mới phát hiện, mình mà thật sự làm chuyện như vậy, Mộc Diệp không vui mừng mời mấy luật sư kiện mình xử từ hình mới là lạ.

À làm sao có thể có lòng tốt bỏ qua cho cô?

Tất cả chỉ là bẫy của Mộc Diệp đặt ra mà thôi. À mới sẽ không bỏ qua cho Mộc Lạp Lạp, trái lại cho Mộc Lạp Lạp đã kích lớn hơn, để cô trở thành đối tượng bị người phi nhủ ở thành phố Long.

Thế nhưng rất đáng tiếc, lúc này đây Mộc Lạp Lạp đã tìm ra chứng cứ, vì mình rửa sạch oan khuất.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Chương 152.1: Ngược Cạn Bã

Mộc Lạp Lạp vĩnh viễn nhớ kỹ lúc đó, Mộc Diệp ở trước mặt cha thút thít, biểu hiện mình rộng lượng, còn giả mù sa mưa nói lời có ích cho cô, nói chuyện này cứ trôi qua như vậy, không nên đưa cô đi cục cảnh sát.

Cô vẫn còn cãi lý, nhưng tất cả chứng cứ đều chỉ về phía cô, càng không ai tin giải thích của cô nữa.

Ngược lại cô bị thẩm bị đuổi ra khỏi Mộc gia, lưng còn đeo đầy tiếng xấu.

Thế nhưng sống lại một kiếp, Mộc Lạp Lạp tuyệt đối không thể nào lại giẫm lên vết xe đổ. Thật ra khoảng thời gian vừa mới sống lại cô đã suy nghĩ vấn đề này.

Lần đó, cô ở quán rượu chuốc say Mộc Diệp, bây giờ nghĩ lại, ả khi đó hoàn toàn không có uống say, cô thật sự cho là ả say, tìm vài người đem vứt ả xuống vùng ngoại ô.

Chính là những người cô tìm kia, cuối cùng trở thành người chỉ chứng cô. Bọn chúng một mực chắc chắn là Mộc Lạp Lạp sai bọn chúng đi dâm loạn Mộc Diệp, thật tốt là khi đó Thẩm Văn Xương tới đúng lúc mới không thành công.

Mấy người đó cuối cùng bị khởi tố, bỏ tù, chỉ có Mộc Lạp Lạp trốn khỏi một kiếp, không có gánh tai ương lao tù.

Sau khi Mộc Lạp Lạp sống lại đã nghĩ tới vấn đề này rất nhiều lần.

Tuy rằng mấy người đó chỉ chứng cô, nhưng mà bọn họ trên thực tế cũng không có thật sự tiến hành dâm loạn Mộc Diệp, như vậy nhất định có giao dịch gì đó với Mộc Diệp.

Hơn nữa hình phạt của bọn họ cũng chỉ phán vài năm, nghe nói là bởi vì Mộc Diệp không truy cứu.

Bây giờ mấy người đó còn đang ở trong tù, cho nên Mộc Lạp Lạp để thù hạ của Phó Cảnh Phi đặc biệt điều tra.

Lúc đó tại sao cô phải nghĩ ra chiêu chuốc say Mộc Diệp? Bây giờ nghĩ lại hình như cũng bởi vì lúc uống rượu trong quán bar, nghe được mấy tên côn đồ xung quanh như đang thảo luận nhận tiền làm việc cho người ta, cô mới đột nhiên nổi lên ý nghĩ như vậy, nghĩ muốn giáo huấn Mộc Diệp một chút.

Nhìn lại, có thể lúc đó mấy người kia là Mộc Diệp an bài cũng nên. Mộc Diệp biết tính cách của cô, cô sẽ nghĩ không ra chiêu ác độc thật sự gì, tối đa chỉ là chút trả thù không quan trọng.

Mộc Lạp Lạp liền thật sự mắc câu, chủ động tìm tới mấy người kia, làm cho bọn chúng đồng ý giúp mình làm việc.

Cũng mới dẫn đến nhiều chuyện xảy ra sau đó.

Sau khi Mộc Lạp Lạp sống lại, hồi tưởng đến chuyện kiếp trước, có loại cảm giác khai sáng bừng tỉnh đại ngộ, giống như nhìn thấu rất nhiều chuyện không hiểu trong quá khứ, rốt cuộc biết tại sao mình thất bại thảm hại như vậy.

Vì thế cô đề thủ hạ của Phó Cảnh Phi đi điều tra những người đó. Thật đúng là đã điều tra được vài thứ.

Tuy rằng mấy người kia thoạt nhìn đều có vẻ còn đồ, nhưng trên thực tế bọn họ cũng không phải hoàn toàn là người chơi bời lêu lổng.

Trong đó ngược lại có một người thật sự thiếu nợ cờ bạc, nhà cửa đều bán mà vẫn trả không nổi, mấu chốt là người đó còn có vợ và con thơ, bị chủ nợ truy đòi mỗi ngày, cuộc sống vô cùng thê thảm.

Nhưng sau khi hắn bị bỏ tù thì nợ trong một đêm được trả sạch, trong nhà còn mở một quầy bán quà vặt.

Mộc Lạp Lạp từ trước đến nay luôn coi thường người như thế, biết rõ ràng cờ bạc dẫn đến cửa nát nhà tan nhưng vẫn không chịu thu tay lại, không đếm xỉa đến vợ con, người như thế cho dù bị chủ nợ đánh chết cũng đáng đời.

Mấy người còn lại đều là trong nhà xảy ra chuyện, bản thân bọn họ nghề nghiệp cũng không coi là tốt, có người là bày quán bánh rán ven đường, có người là công nhân thông thường, nhưng người nhà đều gặp phải bệnh tật. Nói chung là cuộc sống không vượt qua nổi, nhưng giống nhau, sau khi bọn họ bị bỏ tù thì nan đề trong nhà gặp phải đều được giải quyết.

Trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Đương nhiên là không. Sau khi ra kết quả điều tra, Mộc Lạp Lạp càng thêm khẳng định sự kiện dâm loạn kia chính là bẫy tự mình Mộc Diệp làm ra.

Tuy nhiên à thật sự đã dốc hết vốn liếng giúp những người đó giải quyết phiền phức, sợ là tốn không ít tiền đi?

Có đôi khi cuộc đời quả thật bất đắc dĩ, tiền đối với một số người mà nói là một thứ không quan trọng chút nào, bọn họ ngày thường tiêu xài đều là tiền bạc, chưa bao giờ phải thử nghiệm đến nhân gian khó khăn.

Mộc Lạp Lạp của quá khứ chính là người như vậy. Tuy rằng cô không phá của nhưng trong cuộc sống cũng tuyệt đối là muốn gì sẽ có đó, không có bất kỳ hạn chế.

Nhưng mấy người kia đều bị chuyện tiền bạc làm khó, cuối cùng lựa chọn phương thức này để cứu cánh.

Mộc Lạp Lạp không nói được trong lòng mình là cảm giác gì. Cô không có oán hận quá lớn đối với những người chỉ chứng lão mình, nhiều nhất chỉ là thất vọng mà thôi.

Nhưng đối với Mộc Diệp, cô thật sự hận đến tận xương tủy.

Không có ai sẽ có bất cứ ấn tượng tốt gì đối với một người luôn muốn đưa mình vào chỗ chết.

Vào lúc biết được tin mình của kiếp trước bị đuổi ra khỏi nhà thì Mộc Lạp Lạp đã bắt đầu kế hoạch, cô phải nghĩ biện pháp tìm được bằng chứng, vạch trần Mộc Diệp.

Nhưng mấy người kia đều ở trong tù, không phải có thể tùy tiện gặp. Có thể Mộc Diệp cố ý muốn cho bọn họ ngồi tù, không để cho Mộc Lạp Lạp được cơ hội tìm bằng chứng.

Có điều bản thân cô không có cách, Phó Cảnh Phi còn có thể không có cách nào sao?

Mộc Lạp Lạp của quá khứ tính tình bướng như trâu, thà mình vĩnh viễn không có cách nào giải quyết vấn đề này cũng không có khả năng đi cầu xin Phó Cảnh Phi – người mình coi là kẻ thù. E rằng Mộc Diệp cũng chắc chắn điểm ấy, mới càng thêm không kiêng dè gì cả.

Nhưng đó là Mộc Lạp Lạp của quá khứ thôi, cô bây giờ là một người quật cường, hơn nữa bây giờ cũng không xem Phó Cảnh Phi là kẻ thù, tuy rằng hơi ngượng ngùng để Phó Cảnh Phi giúp mình, nhưng chỉ cần có thể có chứng cứ rửa sạch tội cho mình, Mộc Lạp Lạp còn sợ da mặt dày ư?

Hai ngày nay Mộc Lạp Lạp trên cơ bản là đang làm chuyện này.

Phó Cảnh Phi ra tay, rất nhanh đã đã thông được con đường gặp mặt cùng mấy người kia, thế nhưng Mộc Lạp Lạp không có đi gặp bọn họ.

Mà khi đó Phó Cảnh Phi giống như biết tất cả mọi chuyện, anh nói: “Những người kia là vì người nhà, không có khả năng đổi lời khai.”

Mộc Lạp Lạp rất ngạc nhiên Phó Cảnh Phi biết nội tình, còn tưởng là thủ hạ cô phái đi điều tra đã nói cho anh biết.

Thật ra Phó Cảnh Phi không có nói cho cô biết, sau khi chuyện kia xảy ra thì anh đã đi điều tra qua.

Về phần vì sao anh chưa hề ra làm chứng cho Mộc Lạp Lạp... thâm ý trong này Phó Cảnh Phi vĩnh viễn sẽ không nói ra.

Anh sợ sau khi nói ra, Mộc Lạp Lạp sẽ giận anh.

Mà ý nghĩ của anh ngay lúc đó thật sự rất đơn giản... Thay vì giúp Mộc Lạp Lạp giải quyết vấn đề lần đó, để cho cô tiếp tục dần dần bị khi dễ, còn không bằng trực tiếp buộc người đến bên cạnh mình, có anh đích thân che chở, Mộc Lạp Lạp ít nhất sẽ không tiếp tục bị uất ức như vậy nữa.

Đương nhiên, vì sao Phó Cảnh Phi không trực tiếp giải quyết Mộc Diệp dĩ nhiên là có nguyên nhân khác...

Mộc Lạp Lạp cũng biết những người đó là vì người nhà, chắc chắn sẽ không làm tiếp chuyện mạo hiểm, nếu bọn họ đều bằng lòng ngồi tù cũng là hoàn toàn vì bất cứ giá nào.

Mộc Lạp Lạp nhanh chóng đổi phương hướng, cô đi điều tra hành tung của Mộc Diệp vào đêm đó.

Ngày đó cô chuốc say Mộc Diệp là tám giờ tối, nhưng lúc Mộc Diệp được Thẩm Văn Xương chạy đến cứu đã là hơn mười giờ tối.

Ngày đó Mộc Lạp Lạp phân phó mấy người đem Mộc Diệp vứt ra vùng ngoại ô xong thì rời khỏi quầy bar, cho nên mới không biết mấy người kia có dựa theo phân phó của cô mà đi làm hay không.

Khoảng thời gian hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc có ai biết xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Hơn nữa có người nói lúc đó Mộc Diệp là bị phát hiện ở trong phòng bao. Nơi cô chuốc say Mộc Diệp là ở quầy bar, địa điểm khác nhau, rất đáng đi điều tra một chút.

Mộc Lạp Lạp lấy được một phần video theo dõi, sau khi xem xong liền phát hiện không thích hợp, còn chỉ có mình cô mới biết không đúng.

Trên video biểu hiện thời gian là chín giờ, cô chuốc say Mộc Diệp ở quầy bar, sau đó cô rời khỏi, không đến bao lâu thì mấy tên côn đồ đi tới, đỡ Mộc Diệp đi phòng bao.

Đây là chứng cứ của bên Thẩm Văn Xương sau khi chuyện xảy ra, Mộc Lạp Lạp còn phải nhờ cậy Phó Cảnh Phi mới lấy được. Còn Phó Cảnh Phi làm sao có mấy thứ này, người đàn ông này bản lĩnh lớn như vậy, còn sợ lấy không được một phần video theo dõi?

Nhưng mà bản thân Mộc Lạp Lạp biết cô không tới tám giờ rưỡi đã rời khỏi quán bar.

Cô ngồi xe rời khỏi, camera theo dõi dọc đường này nhất định có thể chụp được quá trình rời đi của cô, như thế so sánh chẳng phải có thể chứng minh chút gì sao?

Dù cho không thể rửa sạch toàn bộ tội danh của cô, ít ra có thể nói rõ video là làm giả.

Sau đó nữa, Phó Cảnh Phi bỗng nhiên cho Mộc Lạp Lạp một thứ.

Sau khi cô nhìn thấy thì rất khiếp sợ. Sao không lấy ra sớm một chút, cô đỡ phải phiền toái như vậy!

Thứ trong tay Mộc Lạp Lạp là một bản ghi chép tài khoản và một đoạn video.

Trong bản ghi chép tài khoản là chứng cứ tài khoản đứng tên của Mộc Diệp đã gởi tiền cho gia đình của mấy người đương sự.

Mà video là ghi lại mấy người kia gặp mặt cùng Mộc Diệp, thời gian gặp mặt xảy ra một ngày trước sự kiện say rượu uy hiếp. Mộc Diệp đặc biệt dặn dò sau cùng đối với mấy người kia, thậm chí coi như là một loại uy hiếp, nếu như bọn họ không cắn chặt răng cái gì cũng không nói thì Mộc Diệp nhất định sẽ làm ra một ít chuyện không tốt đối với người nhà của bọn họ.

Mộc Diệp là tài chủ của bọn họ, có thể giúp bọn họ giải quyết phiền toái lớn nhất ở trước mắt, bọn họ chỉ cần ngồi mấy năm tù là tất cả phiền phức trong nhà đều biến mất, còn có thể được một khoản tiền không nhỏ, chuyện tốt như thế đối với mấy người cùng đường mà nói thì làm sao có thể không nắm chặt. Mấy người đó dĩ nhiên đều gật đầu bảo đảm, tuyệt đối dựa theo phân phó của Mộc Diệp mà đi làm.

Tối hôm trước Phó Cảnh Phi đã đưa cho Mộc Lạp Lạp mấy thứ này, sau khi cô nhìn thấy thì rất kinh ngạc: “Sao anh có thể có mấy thứ này?”

Phó Cảnh Phi không thể nào sớm biết được ý nghĩ của Mộc Diệp, sau đó phái người giám thị à chứ? Nhưng nhìn góc quay của video này, rất kín đáo và khéo léo, không giống như tùy tiện tiện tiện là có thể quay.

“Không phải là anh, là mấy người trong tù.” Phó Cảnh Phi vỗ vỗ đầu Mộc Lạp Lạp: “Bọn họ vì giữ miếng, sợ Mộc Diệp lừa bọn họ, cho nên đã thâu đoạn video này, dùng làm lợi thế của bọn họ, nếu như Mộc Diệp không làm dựa theo ước hẹn của bọn họ, bọn họ sẽ giao video này cho cảnh sát.”

Mộc Lạp Lạp rất rầu rĩ: “Sao em không có nghĩ đến cái này...”

Phó Cảnh Phi bật cười: “Không nghĩ tới cũng rất bình thường, bọn họ giấu video này rất bí mật, anh phải tìm thật lâu mới được.”

Mộc Lạp Lạp thở dài một tiếng: “Cho nên nếu anh tới trả thù Mộc Diệp, hoàn toàn có khả năng giết chết à trong tích tắc.”

“Anh từng đề nghị qua, nhưng mà em không muốn để anh làm” Phó Cảnh Phi nhướn mày, kéo Mộc Lạp Lạp vào trong ngực mình.

“Tự em làm mới có ý nghĩa... Nhưng có anh giúp em, em thắng ả cũng rất dễ mà.” Mộc Lạp Lạp cười hi hi. Đạo này da mặt cô ngày càng dày, nhất là sau khi xác định lòng của mình thì càng không chút khách sáo đối với Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi nhìn nét lém lỉnh trên gương mặt có tâm sự gì đều viết lên của Mộc Lạp Lạp, dứt khoát cúi đầu cắn một cái trên môi cô, nhẹ nhàng ngậm lấy.

Về phần sau đó... Mộc Lạp Lạp lại bị hôn đến đầu vầng mắt hoa, suýt chút đã quên lên kế hoạch chuyện hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Chương 152.2

Trở về hiện tại, sau khi Mộc Lạp Lạp xin lỗi một phen, người ở đây rất ngạc nhiên với tính cách thay đổi của cô, Mộc Chính Thịnh cùng Mộc Diệp đều rất khó hiểu nhìn cô vài lần.

Mộc Chính Thịnh nhìn đứa con gái này của mình, tuy rằng Mộc Lạp Lạp từng tính cách kiêu ngạo ương ngạnh một chút, nhưng vẫn bằng vào thành tích xuất sắc mà trở thành tồn tại có giá trị đối với Mộc Chính Thịnh. Nuôi ra một đứa con gái vừa đẹp lại thành tích tốt như thế, rất nhiều người đều biểu hiện hâm mộ đối với Mộc Chính Thịnh.

Thế nhưng về sau Mộc Lạp Lạp tựa như biến thành người khác, chuyện cô làm ngày càng quá đáng, thậm chí vượt qua ranh giới cuối cùng. Lúc có người hỏi ông ta tại sao Mộc Lạp Lạp biến thành như vậy, Mộc Chính Thịnh cảm thấy vô cùng mất mặt.

Sự nghi ngờ cùng khinh thường của người khác đối với Mộc Lạp Lạp chính là sự miệt thị đối với người cha là ông ta. Suy cho cùng bất kể Mộc Lạp Lạp làm cái gì, đều sẽ có người quy kết đến mặt gia giáo.

Khoảng cách lần trước gặp đứa con gái này của ông ta đã qua thật lâu, chính là lần Mộc Chính Thịnh đuổi Mộc Lạp Lạp ra khỏi nhà.

Ngày hôm nay thấy Mộc Lạp Lạp, ông, người làm cha này, trong lòng không thể nói là không phức tạp.

Mộc Chính Thịnh ngại vì mặt mũi nên không có phản ứng lại Mộc Lạp Lạp, ông ta lạnh lùng quay người đi. Thật đúng như ông ta từng nói lúc trước, viễn viễn không có đứa con gái Mộc Lạp Lạp này.

“Chị, hôm nay chị... tại sao tới nơi này?” Mộc Diệp cũng không đáp lại lời xin lỗi vừa rồi của Mộc Lạp Lạp, dòi chủ đề, trên mặt vẫn mang nụ cười thản nhiên.

Mộc Lạp Lạp nặn ra vài giọt nước mắt, bi thương nói: “Mộc Diệp... Có phải cô còn không chịu tha thứ chuyện ngày đó tôi chuốc say cô không? Tôi biết là tôi không đúng, nếu không phải tôi thì cô cũng sẽ không bị mấy tên côn đồ các kẻ kia đề mắt tôi...”

Hôm nay Mộc Diệp ăn mặc chói lọi, cùng Mộc Lạp Lạp hơi khiếm tốn tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Mức chênh lệch như vậy khiến lòng Mộc Diệp rất sáng khoái. ả muốn thấy Mộc Lạp Lạp luân lạc tới tình trạng này, thậm chí cuộc sống càng thảm ả lại càng hài lòng.

Có điều là ả không hiểu tại sao Mộc Lạp Lạp lại nhắc tới chuyện ngày đó lần nữa, người phụ nữ này muốn làm gì?

“Chị, chuyện lần đó em đã tha thứ cho chị. Cũng đã trôi qua rồi, em sẽ không truy cứu nữa, chị cũng đừng nên nhắc lại.” Mộc Diệp vừa nói vừa suy nghĩ Mộc Lạp Lạp đây là muốn làm gì. Thông minh như ả đương nhiên sẽ không cho rằng Mộc Lạp Lạp chỉ vô ý nhắc tới.

Huống hồ với tính cách của Mộc Lạp Lạp, hôm nay sao xảy ra biến hoá lớn như vậy? Vừa rồi cô ta ả thể mà không có trứng thông lọng của ả...

Trong lòng Mộc Diệp đã đề cao cảnh giác, chuẩn bị ứng phó với những bất ngờ ngoài dự tính của mình.

“Mộc Diệp, không ngờ cô vẫn không có nói cho mọi người biết sự thật... Lâu như vậy tôi vẫn vì thanh danh của cô mà giúp cô giấu diếm, nhưng thật không ngờ cô...” Mộc Lạp Lạp thờ dài một tiếng, ý tứ hàm súc.

Lời cô vừa nói ra, lập tức đưa tới thảo luận không nhỏ. Đây là sao, chuyện đó vẫn có nội tình gì ư?

Đều là những người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, tuy mọi người cho rằng chuyện đó do Mộc Lạp Lạp tìm người làm, nhưng lúc này nghe giọng

điệu của cô, còn như là có khúc mắc gì.

Bây giờ có ai nói được chính xác kết quả? Kết luận quá sớm thường sẽ bị kết quả chân chính dùng dùng làm mất mặt.

Mộc Diệp nhu nhu nhược nhược lui về sau một bước, về mặt khổ sở: “Chị, chị đang nói cái gì? Tại sao chị muốn nói như vậy? Chuyện lần đó em đều đã tha thứ cho chị, cũng không có khởi tố chị, nhưng chị chẳng những không cảm kích mà còn muốn làm gì?”

Mộc Chính Thịnh nhìn không được, quát lớn: “Mộc Lạp Lạp! Mày mau rời khỏi đây cho tao, đừng có ở đây gây sự! Những chuyện mày làm mọi người đều biết, cũng không cần giải thích nữa.”

Mộc Lạp Lạp nhún vai, nói với Mộc Chính Thịnh: “Cha, ngài không tin nhưng không có nghĩa là tôi không thể nói ra chân tướng.”

Cô thay đổi giọng điệu, khách sáo và không còn tình cảm chút nào.

Đến bây giờ, Mộc Lạp Lạp coi như là triệt để tuyệt vọng đối với người cha này, sẽ không mang những kỳ vọng gì với ông ta nữa.

Sau này nếu báo thù xong, cô quang minh chính đại trở lại Mộc gia cũng chỉ là đi lấy lại những thứ thuộc về mình mà thôi.

Mộc Chính Thịnh vô cùng tức giận trừng Mộc Lạp Lạp: “Mày, cái đứa con gái bất hiếu này, tao thật sự đã nuôi lớn mày vô ích...”

“Ngài quên ngài đã đuổi tôi ra khỏi Mộc gia rồi ư? Tôi bây giờ ở trong mắt ngài cũng không tính là con gái của ngài rồi?” Giọng Mộc Lạp Lạp bình thản, nhưng tràn đầy ý châm chọc.

Ngôn Viễn đi tới kéo Mộc Lạp Lạp, nhắc nhở cô không nên quá kích động.

Y không hiểu rõ quỹ đạo phát triển của sự việc bây giờ, hoàn toàn khác với dự đoán của y, chỉ có thể nhìn sự việc thoát khỏi dây cương, mất khống chế.

Mộc Chính Thịnh chỉ vào Mộc Lạp Lạp, rống to: “Mày cút cho tao!”

“Cha, hiện ở đây cũng không phải là tiệc của ngài, là của Thẩm gia.” Về cao ngạo Mộc Lạp Lạp lúc này ngược lại không thay đổi chút xíu nào. Cô luôn có bản lĩnh này, nếu như có ý định chọc giận một người, thật sự có thể khiến đối phương tức giận đến xi khói.

Mộc Diệp vượt giận cho Mộc Chính Thịnh, trách móc Mộc Lạp Lạp: “Chị, sao chị có thể nói với ba như vậy? Tuy rằng ba bây giờ còn đang giận, nhưng nếu chị quyết định chịu sửa chữa thì vẫn sẽ cho chị cơ hội trở lại Mộc gia.”

Mộc Lạp Lạp hừ mũi một cái, khoanh tay không nói.

“Chị, chị vẫn nên rời khỏi đây đi, biểu hiện hôm nay của chị thật đã khiến cho chúng tôi thất vọng.”

Mộc Diệp ra lệnh trục khách, nhìn có vẻ thật như là bị lời của Mộc Lạp Lạp thương tổn.

“Mộc Lạp Lạp, lời vừa rồi cô còn chưa nói hết đó? Chẳng phải cô nói cô không có làm loại chuyện kia, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?” Có người thấy không đủ náo nhiệt, cố ý ồn ào lên.

Mộc Lạp Lạp cười thầm trong lòng. Cô biết những người này sẽ không bỏ qua khả năng được hóng chuyện.

Trước đây cô không biết giải thích với những người không liên hệ này cô không có làm những chuyện kia, nên mới diễn biến đến kết quả rốt cuộc mọi người đều chán ghét cô.

Trên thực tế, nếu như Mộc Lạp Lạp trước đây chịu hạ mình, giả bộ không thông minh thì cho dù không ai tin cô nhưng cũng không đến mức đứng về phía đối lập với cô như vậy.

Chỉ ít hiện tại có người còn thật quan tâm đến chân tướng của sự việc. Mộc Lạp Lạp không để ý bọn họ quan tâm rốt cuộc bởi nguyên nhân gì, tóm lại có người quan tâm là được rồi.

“Tôi chưa từng nói qua với người khác, đêm đó là tôi chuốc say Mộc Diệp không sai, nhưng sau đó tôi đã rời đi. Tôi sai khiến những người đó, mục đích cũng không phải là đi làm chuyện kia đối với Mộc Diệp.”

“Đó không phải là cô làm, mà là cô kêu người làm đấy chứ, ngộ nhờ bọn chúng chột này lòng tham thì sao?”

Mộc Lạp Lạp nói: “Cho nên vừa rồi tôi mới xin lỗi, xin lỗi cho dự tính ban đầu của tôi, nhưng mà tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện mình không hề làm.”

Khoan hãy nói, đêm nay Mộc Lạp Lạp xuất hiện ở nơi này, hơi thở bình tĩnh trên người thật đúng là không giống với cô của trước kia lắm.

Hơn nữa dáng dấp cô vốn đẹp, mặc màu đen khiêm tốn nhưng lại có khí chất khác biệt, khiến cho không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

Tuy rằng cô không ăn mặc lộng lẫy như Mộc Diệp, nhưng trong lòng mọi người vẫn biết cô hai của Mộc gia này quả thật đẹp hơn cô ba nhiều, có điều

con người chẳng ra sao cả....

Nhưng hôm nay mọi cử động của Mộc Lạp Lạp đều rơi vào trong mắt mọi người, còn có chút thay đổi, huống hồ hôm nay Mộc Lạp Lạp cũng không có tức giận, vẻ thảnh thơi cong môi lên quả thật là tinh thần phấn chấn.

Đây gọi là gì, hân phong thái đặc biệt?

Vẫn có một số người rất thương thức tính cách như thế này của Mộc Lạp Lạp.

“Ha, vẫn rất có cá tính...”

“Nhưng mà chuyện kia, những tên côn đồ đó không phải đều đã chỉ chứng Mộc Lạp Lạp cô làm ư?”

“Trừ phi cô có chứng cứ gì?”

Vốn có một số người thật sự không tin, nhưng lời vừa rồi của Mộc Lạp Lạp không giống như là nói láo, thật như có nội tình gì.

Hơn nữa bọn họ có lẽ cũng chỉ đơn giản muốn vô giúp vui.

Nhưng bất kể nói thế nào, đều phù hợp với mong muốn của Mộc Lạp Lạp giây phút này.

Thấy tình hình sự việc tiến triển có chút kỳ lạ, Mộc Diệp nắm chặt nắm tay. Tuy rằng ả không sợ Mộc Lạp Lạp thật sự sẽ tìm được chứng cứ gì, nhưng vì lý do an toàn... Ánh mắt ả chợt động, đột nhiên khóc lên.

“Chị, em thật sự rất thất vọng. Khi đó đều là em cầu xin ba, mới để cho chị không bị khởi tố, sao bây giờ ngược lại chị đến oán giận em?”

Ả khóc như thế, những người vừa rồi còn hơi ngạc nhiên với chân tướng của sự việc lại lập tức thay đổi ý nghĩ.

“Mộc Lạp Lạp, cô đừng có cãi chày cãi cối nữa, nhìn Mộc Diệp người ta tốt bao nhiêu, đã không có truy cứu cô.”

“Đúng vậy, nhận sai đi, sau này đừng làm chuyện như vậy nữa.”

Mộc Lạp Lạp cong mắt, lẳng lặng nhìn Mộc Diệp rơi lệ.

Cô không nói một lời nào, khiến mọi người không đoán được cô đang suy nghĩ gì.

“Mọi người đừng nhìn tôi ạ, tôi đang đợi Mộc Diệp khóc xong đây.” Mộc Lạp Lạp lộ ra nụ cười sáng ngời.

Ánh mắt Mộc Diệp toát ra vẻ dữ tợn, nhưng bị ả giấu rất kỹ, không có ai phát hiện.

“Mộc Lạp Lạp, được rồi! Mày mau chóng rời khỏi đây!” Mộc Chính Thịnh thật sự nhìn không được nữa. Hai người đều là con gái của ông ta, nhưng Mộc Diệp rõ ràng càng như là một chiếc áo bông tri kỷ hơn Mộc Lạp Lạp.

Vừa săn sóc lại dịu dàng, Mộc Chính Thịnh lúc này đã hoàn toàn nghiêng về phía đứa con gái này.

Hơn nữa Mộc Diệp làm đứa con gái ngoài giá thú nhiều năm như vậy, trong lòng ông ta ít nhiều vẫn có một chút áy náy.

“Chị, hay là chị đi đi, bây giờ chị không thích hợp tham gia tiệc như vậy...” Mộc Diệp lau nước mắt, biểu hiện đặc biệt nhu nhược.

“Được, vậy tôi đi.” Ngoài dự liệu của mọi người, Mộc Lạp Lạp thật sự sáng khoái rời đi như lời nói.

Cô khoát tay một cái: “Loại tiệc tùng như thế này tôi cũng không có hứng thú tham gia, mọi người ăn uống vui vẻ.”

Mộc Lạp Lạp vừa dứt lời, chỗ nào đó của phòng tiệc bỗng nhiên truyền tới một tiếng nghiêm nghị: “Đứng lại!”

Ngay cả Mộc Lạp Lạp cũng giật nảy mình. Thật ra cô không có dự định đi thật... Dù sao thì cô đã an bài tốt đội ngũ ra sân, cô định trốn ở trong góc phòng, vừa uống sâm panh vừa xem kịch vui.

Ai mà không có mắt làm rối loạn kế hoạch của cô thế?

Theo giọng nói nhìn sang, Mộc Lạp Lạp nhú mày. Tại sao là Thẩm Văn Xương?

À đúng rồi, hôm nay là tiệc của Thẩm gia, hân xuất hiện ở đây cũng rất bình thường.

Có điều hân không có xuất hiện ngay từ đầu cùng Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp hoàn toàn quên mất sự hiện hữu của hân.

Thẩm Văn Xương đi về phía đám người. Hân mặc bộ âu phục màu xám tro, vóc dáng cao to rất có cảm giác áp bức.

Đương nhiên đây chỉ đối với người bình thường mà nói, trong nhà Mộc Lạp Lạp còn có một người rất có cảm giác áp bức, nhìn thấy Thẩm Văn Xương cô hoàn toàn không có cảm giác gì. Người đàn ông này tuy là một người đàn ông chất lượng tốt, nhưng so với Phó Cảnh Phi... không ngạc nhiên chút nào, Phó Cảnh Phi hoàn toàn thắng.

“Văn Xương!” Mộc Diệp thấy Thẩm Văn Xương xuất hiện, lập tức đi qua kéo vai hắn, tựa sát vào hắn.

Thẩm Văn Xương vỗ vỗ lưng Mộc Diệp, hai người bày tỏ tình cảm ân ái, khiến một đám ghen tỵ.

Mộc Lạp Lạp khinh thường liếc trắng mắt ở trong lòng, làm như không ai có bạn trai như vậy... Cô còn có một vị hôn phu đó được không!

“Diệp Diệp, đừng khóc.” Thẩm Văn Xương an ủi Mộc Diệp, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Mộc Lạp Lạp. “Nếu ai khi dễ em, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Mộc Diệp ghen ngào nói: “Thật ra cũng không có gì... Chỉ là chị, chị ấy...”

Cô thế nào? Mộc Lạp Lạp lắc đầu, hiện tại thật sự cảm thấy diễn xuất của Mộc Diệp khoa trương đến nỗi không mặt mũi nhìn. Ắ sẽ không thật sự xem mình như nữ chính bạch liên hoa trong tiểu thuyết tình cảm đó chứ?

“Mộc Lạp Lạp, cô lại muốn làm cái gì?” Thẩm Văn Xương ôm Mộc Diệp, hung hăng trừng Mộc Lạp Lạp.

“Tôi không hề làm gì cả nha, tôi bắt quá chỉ đến kẻ khổ mà thôi.”

“Cô trăm phượng nghìn kế chạy tới bữa tiệc của tôi quá rồi, rốt cuộc có ý gì!” Giọng của Thẩm Văn Xương rất có vẻ hận rên sát không thành. “Mấy tên côn đồ kia là tôi đích thân xử lý, tôi cho rằng Diệp Diệp không có đối với cô như vậy, cô còn không biết tri ân báo đáp?”

Lúc này Mộc Lạp Lạp thật không nhịn được nữa, ném một cái lườm về phía Thẩm Văn Xương.

“Ngại quá Thẩm tổng, tôi còn thật không rõ cái gì là tri ân báo đáp, dù sao những người ở trong này không có ai có ơn đối với tôi.”

“Cô! Trước đây Diệp Diệp không nên nể tình cô là chị mà bỏ qua cho cô!”

Mộc Lạp Lạp lãnh đạm ném một câu trở lại: “Thẩm tổng, xin đừng quên lần trước là ai hãm hại tôi.”

Những người khác không rõ, nhưng Thẩm Văn Xương và Mộc Diệp đều rất rõ ràng.

Vì vậy sắc mặt của hai người đều thay đổi, của Mộc Diệp là hận, của Thẩm Văn Xương là bối rối.

Lần đó Thẩm Văn Xương hiểu lầm Mộc Lạp Lạp, cuối cùng mới phát hiện là Mộc Diệp làm, vì thế hấn canh cánh trong lòng hồi lâu.

Nhưng Mộc Diệp là người bên gối hắn, hắn sẽ không làm gì đối với ả, cuối cùng vẫn là Mộc Lạp Lạp tự nói không truy cứu Mộc Diệp.

Trong lòng Thẩm Văn Xương giờ khắc này phức tạp trước nay chưa từng có.

Vụ án kia do hắn theo từ đầu tới cuối, dù sao bị tổn thương là người phụ nữ của hắn, cho dù hắn công việc bề bộn cũng nhìn thì giờ phân giải mỗi một tiến triển.

Mấy tên côn đồ đều phải chịu giáo huấn, chỉ có Mộc Lạp Lạp không có chuyện gì.

Nhìn bề ngoài là Mộc Diệp lòng dạ thiện lương, nhưng trên thực tế khi Thẩm Văn Xương giải quyết bọn chúng thì phát hiện một chuyện kỳ quái...

Trong lúc Thẩm Văn Xương điều tra thì phát hiện thời gian Mộc Lạp Lạp trở lại Mộc gia không giống với trong video theo dõi.

Nhưng Thẩm Văn Xương rốt cuộc cũng không có truy cứu tiếp. Có lẽ là trong tiềm thức của hắn biết nếu tiếp tục điều tra thì sẽ biết được một số sự thật mà hắn không muốn biết.

Ngày hôm nay Mộc Lạp Lạp nhắc nhở Thẩm Văn Xương lần nữa, đó là điều hắn không dám đi đối mặt, cho nên phản ứng mới lớn như vậy.

Bởi vì Thẩm Văn Xương gián đoạn bước chân rời đi của Mộc Lạp Lạp, cô liền dứt khoát ở lại chỗ này.

Thẩm Văn Xương nhìn về mặt thần nhiên của Mộc Lạp Lạp, trong lòng từng trận lửa đốt, hắn nghiêng rằng nói: “Mộc Lạp Lạp, cô không nên đắc ý như thế!”

Mộc Lạp Lạp vừa định phản bác, cửa phòng tiệc lại bị đẩy ra lần nữa.

Chương 166: Chương 152.3

Người đi vào mặt mày lạnh lùng nghiêm nghị, đáy mắt có kiêu ngạo bề ngoài, hai tay anh cắm ở trong túi quần, dáng người cao ngất, đôi mắt quyền rũ kia lạnh lùng quét qua mọi người.

Phó Cảnh Phi cong môi cười, trầm giọng nói: “Tôi thích, thế nào?”

Mộc Lạp Lạp tròn to hai mắt nhìn. Sao Phó Cảnh Phi vào được? Chẳng phải đã nói chờ cô gặp phải chuyện gì không thể giải quyết được thì anh mới đến giúp sao, bây giờ anh tiến vào, chuyện không phải không dễ chơi mà?

Phó Cảnh Phi mà biết được trong đầu Mộc Lạp Lạp đang suy nghĩ gì, nhất định sẽ nghiêm phạt cô thật tốt.

Thù hờ của anh đã sớm trà trộn vào, trực tiếp tình huống hiện trường với Phó Cảnh Phi. Anh có thể nhìn đến bây giờ đã là cực hạn, còn phải chờ đợi thế nào nữa?

Đối với Mộc Lạp Lạp mà nói, ngày hôm nay ở đây cũng không gặp phải thương tổn gì mang tính thực chất. Những thứ này cô đều nghe đủ ở kiếp trước, sớm đã quen, cho nên không có bất kỳ khác thường gì.

Nhưng Phó Cảnh Phi không cảm thấy như vậy. Mộc Lạp Lạp hôm nay đối mặt với tất cả ở trong này đều giống như có người cầm dao đâm vào ngực anh, anh một giây cũng không nhìn nổi nữa.

“Wow, là Phó Cảnh Phi chăng?”

“Thiếu gia của nhà họ Phó? Sao anh ta lại đến?”

“Lẽ nào Mộc Lạp Lạp thật sự cùng với Phó Cảnh Phi? Tôi từng nghe người ta nói, nhưng làm sao cũng không thể nào tin được...”

“Đây chính là Phó Cảnh Phi nhé, sao anh ta coi trọng Mộc Lạp Lạp cơ chứ?”

Mộc Lạp Lạp rất muốn nói với người nói lời này: Chẳng lẽ ghét tôi, đi coi trọng cô?

Nhưng không đợi được Mộc Lạp Lạp nói, đôi mắt sắc bén của Phó Cảnh Phi nhẹ nhàng quét qua mọi người, liền khiến mọi người vô thức nín thở ngưng thần, thở mạnh cũng không dám.

Phải làm thế nào để hình dung khí thế của Phó Cảnh Phi? Người này ngoại trừ từ lúc sinh ra đã mang theo khí chất kiêu ngạo, cả người đều là cảm giác áp bức không cho người sao lãng, toát ra khí chất độc nhất vô nhị, sâu không lường được, khiến cho người ta khiếp sợ một cách khó hiểu.

Phó Cảnh Phi mười mấy tuổi đã lăn lộn trên thương trường, áp lực không nói cười tùy tiện trên người anh từ trước đến nay rất có tác dụng đe dọa.

Bước chân trầm ổn, Phó Cảnh Phi trực tiếp đi qua mọi người, tới bên cạnh Mộc Lạp Lạp. Không cần làm gì cả cũng đã chiêu cáo thiên hạ Mộc Lạp Lạp thật sự là người của anh.

“Ồi chào, chẳng phải đã nói bây giờ đừng tới sao...” Mộc Lạp Lạp nhỏ giọng lầm bầm một câu, chỉ để Phó Cảnh Phi ở bên cạnh nghe được.

Phó Cảnh Phi đưa cánh tay khoát lên vai Mộc Lạp Lạp, ý tứ không cần nói cũng biết.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp thật là rất ấm áp. Cô biết Phó Cảnh Phi không thể nhìn cô bị khi dễ, cho nên xuất hiện lúc này.

Thẩm Văn Xương lại lần nữa đối mặt giao chiến cùng Phó Cảnh Phi. Lần trước người thua là hắn, lần này... Kết quả cho đến bây giờ còn chưa xuất hiện.

“Về chuyện trước kia, Lạp Lạp còn không có thật sự truy cứu, nhưng cô ấy không truy cứu không có nghĩa là tôi không truy cứu.” Ánh mắt Phó Cảnh Phi lạnh như băng, “Mộc Diệp, cô có thể chọn nói ra sự thật, hoặc là tôi tới giúp cô nói rõ.”

Mộc Diệp bị ánh mắt lạnh lùng của Phó Cảnh Phi nhìn giật mình trong lòng, sau lưng ả vô thức lạnh cả người, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Nếu không phải là Phó Cảnh Phi, ả mới sẽ không có phản ứng như thế. Ánh mắt của người đàn ông này thật sự đáng sợ, anh ta cứ thần nhiên nhìn người ta như vậy cũng khiến cho người ta cảm thấy như là bị thủ dữ đáng sợ nhất nhìn chòng chọc, không có chút cơ hội tẩu thoát nào.

Mộc Diệp miễn cưỡng lên tinh thần, nắm thật chặt cánh tay Thẩm Văn Xương, nhỏ giọng lầm bầm: “Văn Xương...”

Người đàn ông như Thẩm Văn Xương cũng sẽ không để cho người phụ nữ của mình bị người ta uy hiếp.

Hắn mạnh mẽ hạ quyết tâm, cứng rắn nói: “Sự thật đã có, chuyện kia là tôi đích thân đi điều tra, tuyệt đối không có vụ tội Mộc Lạp Lạp, khẩu cung của mấy tên côn đồ kia vẫn còn, các người còn muốn nói sáo thế nào?”

Phó Cảnh Phi cười khê, khoé môi cong lên mang theo trào phúng kẻ cả, anh không để Thẩm Văn Xương trong mắt chút nào: “Anh nói sự thật thì là sự thật? Vậy tôi cũng nói Lạp Lạp không có sai khiến mấy người đó đi khi dễ Mộc Diệp.”

Thẩm Văn Xương nghiêng răng nói: “Phó Cảnh Phi, anh thật là khinh người quá đáng!”

Mộc Lạp Lạp xen vào nói: “Úi giời, cái gì gọi là khinh người quá đáng? Anh ấy nói rõ ràng là sự thật!”

“Cô câm miệng!” Thẩm Văn Xương rống lên một tiếng.

Mộc Lạp Lạp không khỏi sùng sốt.

Phó Cảnh Phi nhìn Thẩm Văn Xương, nửa híp mắt, vẻ mặt bình thản, nhưng toàn thân lại tản mát khí thế khiến người sợ hãi.

Anh nói: “Gọi người vào.”

Mọi người còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên có một người phụ nữ vọt vào phòng tiệc, chị ta xông thẳng về phía Mộc Diệp: “Chính là cô phải không, chính là cô dùng tiền để chồng tôi ngồi tù? Tào nghiệp chướng mã! Bệnh của tôi dù cho trị không hết cũng không muốn anh ấy kiếm cái loại tiền độc ác này!”

Người phụ nữ muốn đến gần Mộc Diệp, cuối cùng lại bị Thẩm Văn Xương đẩy ra, hắn lạnh lùng nói: “Cô là ai! Muốn làm cái gì?”

Người phụ nữ té ngồi trên mặt đất, khóc có thể nói là thê thảm.

Chị ta không ngừng nói: “Bệnh này của tôi cho dù không chữa trị được... cũng không thể kiếm tiền độc ác như vậy...”

Rất hiển nhiên, người này là Phó Cảnh Phi tìm tới.

Người này là một trong những người nhà của mấy tên côn đồ kia, lúc trước bị nhiễm trùng đường tiêu hóa phải thay thận, nhưng mà trong nhà không có tiền.

Bỗng một ngày có tiền chữa bệnh, nhưng chồng chị ta lại ngồi tù.

Người này còn không biết chồng mình rốt cuộc phạm tội gì, khi chị ta biết nguyên nhân phía sau thì khóc rất thê thảm.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, trên đời này người bất hạnh nhiều như vậy, những người đó cũng đều rất bất đắc dĩ mới chọn loại phương pháp này.

Cô sẽ không hận những người đó, nhưng mà việc Mộc Diệp làm, cô sẽ không tha thứ.

Thù hạ của Phó Cảnh Phi đỡ người phụ nữ lên, chị ta vẫn không ngừng khóc. Nhìn từ quần áo mặc trên người, thấy được cuộc sống rất túng quẫn.

Sắc mặt Mộc Diệp đã hoàn toàn trở nên khó coi, trong ánh mắt của ả rõ cuộc có tia hoảng loạn.

Người phụ nữ này làm sao biết được ả dùng tiền sai khiến những người kia?

Mộc Diệp hoàn toàn không ngờ rằng chuyện sẽ phát triển đến nước này. ả từ trước đến nay làm việc đều cẩn thận từng li từng tí, tận lực không lưu lại sơ hở, nhưng chuyện này là sao đây?

Trong lòng Mộc Diệp suy nghĩ phải làm gì, nhưng có chút vô lực phát hiện hình như mình thật sự không có cách để giải quyết phiền toái này.

“Cô đang nói cái gì... Tôi hoàn toàn không biết cô.” Mộc Diệp nói, ném ánh mắt cầu cứu về phía Thẩm Văn Xương.

Lúc này hình như chỉ có Thẩm Văn Xương mới có thể cứu ả.

Thẩm Văn Xương che chở Mộc Diệp, lên giọng: “Cô là ai, ai mang cô tới đây? Bảo vệ đâu, đuổi người cho tôi!”

Mộc Diệp lặng lẽ xả hơi, chỉ cần người phụ nữ này bị mang đi trước, chuyện tiếp theo ả còn có thể nghĩ cách giải quyết...

Bảo vệ nghe vậy, định dựa theo phân phó của Thẩm Văn Xương mang người phụ nữ này đi.

“Tránh ra!” Người nói chuyện là thủ hạ của Phó Cảnh Phi, anh ta đỡ người phụ nữ, thái độ cứng rắn. “Tôi xem ai có thể mang chị ta đi!”

Phó Cảnh Phi vẫn ung dung, nhẹ giọng nói: “Nên nói cái gì cứ nói đi, không cần chờ.”

Về mặt bảo vệ khó xử, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thẩm Văn Xương là chủ của bữa tiệc ngày hôm nay, nhưng Phó Cảnh Phi lại là một người không thể trêu chọc, hai bên đều không thể trêu chọc.

Ánh mắt Thẩm Văn Xương u ám, cố sức bình tĩnh nhìn Phó Cảnh Phi: “Phó thiếu gia, đây là chuyện của chúng tôi, anh không cần phải xen vào chuyện của người khác là tốt nhất.”

“Chuyện của người khác? Tôi không cảm thấy đây là chuyện của người khác.” Ánh hào quang trong đôi mắt đẹp của Phó Cảnh Phi lưu chuyển, phong thái phi phàm. “Nói đi, có tôi ở đây, không ai dám động.”

Vào lúc Phó Cảnh Phi nói chuyện, Mộc Lạp Lạp ngắm những người ở xung quanh vài lần. Cảm xúc trong mắt những người phụ nữ kia rõ ràng là đang si mê Phó Cảnh Phi.

Thật là! Người đàn ông này không chút nào biết cái gì gọi là khiêm tốn!

Mộc Lạp Lạp bĩu môi. Phó Cảnh Phi quả thật là một yêu nghiệt, người đàn ông tốt như thế, may là, may là bây giờ đã là của cô...

“Tôi phát hiện một cái đĩa trong tủ sắt ở nhà, là của chồng tôi để lại, trước đây tôi không có chìa khoá để mở ra, rốt cuộc tìm được chìa khoá, mở tủ sắt ra mới phát hiện cái đĩa kia... Bên trong có người phụ nữ này cùng chồng tôi, còn có quay mấy người khác, bọn họ đang thương lượng chuyện, chính là cô ta cho chồng tôi tiền, bảo họ hãm hại một người khác...” Người phụ nữ nói ra những chuyện mà chị ta biết được.

“Về phần cái đĩa kia, tôi đã đưa cho vị tiên sinh này.” Người chị ta nói là Phó Cảnh Phi.

Người phụ nữ này sở dĩ chọn nói ra là bởi vì lương tâm của chị ta, cùng với không muốn chồng của mình ngồi tù.

Tuy rằng ông ta ngồi tù là vì tiền, nhưng chuyện như vậy cũng không phải là một chuyện tốt.

Sau khi người phụ nữ này nói ra chân tướng sự thật, Mộc Lạp Lạp vô cùng bình tĩnh, cô nhìn chăm chú vào Mộc Diệp, muốn xem phản ứng của Mộc Diệp.

“Nói miệng không bằng chứng, ai biết các người nói là thật hay giả.” Có người tiếp tục ồn ào.

Trên thực tế, khi người phụ nữ này nhắc tới cái đĩa thì sắc mặt của Mộc Diệp đã thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Trước đây ả thật sự không ngờ tới những người đó sẽ ghi hình lại, ý đồ dùng để uy hiếp ả.

Cho dù bây giờ video ghi hình còn chưa có lộ ra ở trước mặt mọi người, nhưng nếu Phó Cảnh Phi cũng đã xuất hiện ở đây, vậy chứng minh anh ta đã nắm giữ chứng cứ.

Thảo nào Mộc Lạp Lạp biết được, thì ra đều là Phó Cảnh Phi ở sau lưng giúp cô ta!

Trong lòng Mộc Diệp có thể nói là đem Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi mắng một lần.

“Nếu muốn chứng cứ, vậy lấy ra đi, để mọi người đều biết chân tướng.” Phó Cảnh Phi nói năng mạnh mẽ. “Lạp Lạp bị hiểu lầm lâu như vậy, bây giờ nên để mọi người biết ai mới thật sự là đầu têu.”

Mộc Lạp Lạp bồi thêm một câu: “Trách tôi trước đây quá thiện lương.”

Tuy nói xong những lời này bản thân cô cũng rất ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Chương 153.1: Sẽ Không Cho Là Tôi Để Ý Cô Chứ

Phó Cảnh Phi nói được là làm được, lập tức bảo thủ hạ đem video ra.

Mộc Lạp Lạp không biết Phó Cảnh Phi làm thế nào để video nổi với màn ảnh lớn của phòng tiệc. Tóm lại, anh vừa ra lệnh một tiếng là trên màn hình lớn của phòng tiệc bắt đầu phát hình video.

Mộc Lạp Lạp đặc biệt chú ý đến phản ứng của Mộc Diệp. Lúc hình ảnh thứ nhất phát ra, trong mắt ả là một mảnh xám tro.

Đối mặt với chứng cứ vô cùng xác thực như vậy, ả còn có biện pháp gì đây?

Mộc Lạp Lạp nghĩ, đây chỉ là mới bắt đầu thôi, những gì cô muốn trả lại cho Mộc Diệp há chỉ là cái này? Tiếp theo cô sẽ để cho Mộc Diệp biết, kiếp trước ả đã làm bao nhiêu chuyện xấu, kiếp này sẽ bị báo ứng bấy nhiêu.

“Thật là đặc sắc, tự mình đạo diễn một màn kịch như thế.” Giọng nói của Phó Cảnh Phi vắng lặng, trào phúng, càng khiến cho người ta như bị ngàn vạn thương tổn.

Cả người Mộc Diệp nhìn có vẻ như lung lay sắp đổ, thần sắc trên gương mặt đó vô cùng đặc sắc.

Nhất là khi tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ lạ đặt ở trên người Mộc Diệp, Mộc Diệp càng cảm nhận được sự mất mặt trước nay chưa từng có.

Ả không hề nghĩ tới có một ngày như vậy, bị vạch trần chuyện mình từng làm ở trước mặt nhiều người nhìn thế này.

Cho dù lần kia ả hãm hại Mộc Lạp Lạp bị Thẩm Văn Xương biết, ả cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ thật sự bại bởi Mộc Lạp Lạp.

Nhưng chuyện ả gặp hôm nay lại như một thau nước lạnh tưới lên đầu ả, ướt lạnh thấu tim.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp vô cùng vui sướng, rốt cuộc khiến Mộc Diệp ném được mùi vị mình đã từng hưởng qua. Cái loại trải nghiệm bị ánh mắt khinh thường của mọi người nhìn này, chắc hẳn rất là vui vẻ hử?

Đương nhiên, Mộc Lạp Lạp cũng không chỉ bằng chuyện này mà có thể hoàn toàn thắng ngược trở lại Mộc Diệp.

Suy cho cùng hình tượng của ả trước đây ở trong lòng mọi người mười phần vẹn mười, cho dù lúc này vì chuyện vậy mà trên lưng mang một chút vết nhơ, nhưng Mộc Diệp hoàn toàn có thể nói là bị Mộc Lạp Lạp ức hiếp quá sâu cho nên mới muốn trả thù.

Bởi vì Mộc Lạp Lạp quả thật làm chuyện xấu không chỉ một lần đối với Mộc Diệp, nhưng tiếc là hết lần này đến lần khác cô đều thất bại, còn bị Mộc Diệp tìm được cơ hội cắn ngược lại cô một cái.

Nhưng mà lúc này đây, ít ra có thể cho mọi người hiểu rõ Mộc Diệp cũng không phải ngây thơ vô hại như nhìn bề ngoài vậy. Chỉ cần mọi người bắt đầu có cái nhìn khác đối với Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp sẽ thật hài lòng.

Lần này là cô muốn cho Mộc Diệp ném thử xem mùi vị bị người ta phỉ nhổ mà thôi.

“Được rồi, nếu mọi người đều biết chân tướng, tôi cũng không muốn nói nhiều. Nói chung đây là chuyện quá khứ, trên thực tế không có quan hệ gì với tôi, nên nói xin lỗi tôi cũng đã nói rồi, sau này mọi người gặp tôi cũng không cần mắng tôi điểm này nữa nhé. Còn những thứ khác các người muốn mắng thì tiếp tục mắng đi.” Mộc Lạp Lạp cười tủm tỉm nói với mọi người một câu, sau đó nhìn Mộc Diệp sắp lộ ra như bị uất ức to lớn gi: “Cô cũng đừng làm bộ nữa, hận tôi thì hận tôi đi, tôi biết cô đều đang suy nghĩ gì. Chẳng phải là nghĩ sau này làm sao chinh tôi sao? Tuy cô đi, muốn làm cái gì thì cứ việc làm đi, tôi sẽ chuẩn bị cho tốt khai chiến với cô.”

Mộc Lạp Lạp ung dung thản nhiên nói xong, lộ ra một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Mấy câu nói của cô lập tức lại tạo nên một hình tượng hoàn toàn khác biệt cho mình.

Có người lẩm bẩm một câu: “Không hiểu sao cảm thấy Mộc Lạp Lạp rất bánh phải không?”

Sau khi xem xong video, vẻ mặt của Mộc Chính Thịnh rất là xấu hổ.

Ông ta luôn nhận định là lỗi của Mộc Lạp Lạp, nhưng bây giờ lại bị sự thật bề mặt, biết được chuyện này đều chỉ là Mộc Diệp tự biên tự diễn, có ý hãm hại Mộc Lạp Lạp.

Mặc kệ rốt cuộc nguyên nhân Mộc Diệp làm chuyện này là gì, có phải là trả thù vì bị Mộc Lạp Lạp ức hiếp đã lâu hay không, nhưng nếu là ả làm thì ả không thể thoát khỏi trách nhiệm này.

Mộc Chính Thịnh nhìn Mộc Lạp Lạp, áy náy nói: “Lạp Lạp... Trước đây ba đã trách oan con.”

“Đừng, ngài không cần nói với tôi những lời này, tôi không chịu nổi.” Mộc Lạp Lạp cười lạnh một tiếng. Bây giờ cho dù Mộc Chính Thịnh muốn để cho cô quay về Mộc gia, cô cũng không thể nào trở lại.

Chờ đến ngày cô trở về, nhất định phải khiến toàn bộ dấu vết tồn tại của Mộc Diệp ở Mộc gia biến mất hết. Cô muốn lấy lại mọi thứ thuộc về mình, những thứ bị Mộc Diệp chiếm lấy, cô sẽ đoạt lại.

Có những thứ nhất định là của ai thì chính là của người đó, người khác vĩnh viễn không giành đi được.

Mộc Chính Thịnh bị thái độ của Mộc Lạp Lạp làm nổi giận, xụ mặt: “Ba đều đã nói xin lỗi với con, con còn muốn thế nào!”

Xin lỗi ư, nếu không phải vì mặt mũi của ông ta, ông ta biết nói xin lỗi sao?

Huống hồ, người cha này của cô e là thầy Phó Cảnh Phi ở chỗ này, mới có thể nghĩ đến phải nói xin lỗi.

Trước kia khi cô rời khỏi, tuy rằng Phó Cảnh Phi mang cô đi, nhưng cũng không phải ai cũng biết, cho dù biết cũng không phải ai cũng tin. Rất nhiều người cũng không muốn tin Phó Cảnh Phi ấy mà thích người như Mộc Lạp Lạp.

Ở trong mắt bọn họ, Mộc Lạp Lạp tất nhiên là không xứng với Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi trong mắt rất nhiều phụ nữ tuyệt đối là một bông hoa lạnh lùng cao ngạo không thể đụng vào, sinh trưởng trên bờ vực thật cao, còn tàn ra sức quyến rũ, để cho bọn họ ở dưới nhìn lên là tốt rồi.

Nhưng một ngày nào đó có người có thể chạm vào anh, những người ở dưới nhìn lên gần gần cả cổ này đương nhiên sẽ ghen tỵ.

“Cha, tôi không cần ngài nói xin lỗi tôi, tôi cũng không nghĩ ngài đã sai lầm, ngài chỉ là không chọn tin tưởng tôi mà thôi, việc này cũng không sai.”

Mộc Chính Thịnh thấy Mộc Lạp Lạp không nể mặt ông ta như thế, tức giận vung tay lên, đi thẳng.

Về mặt Thẩm Văn Xương rất phức tạp.

Hắn vẫn ôm Mộc Diệp, nhưng cánh tay hắn ôm ả đã sắp buông lỏng ra.

Có rất nhiều lời, nhưng nơi này không thích hợp nói ra.

Mộc Diệp không nói một lời, vành mắt hồng hồng, vẫn rất khiến người thương yêu.

Tuy rằng mọi người đều biết chuyện này là Mộc Diệp làm, nhưng ở trong mắt nhiều người, đầu sỏ gây nên vẫn là Mộc Lạp Lạp.

Nếu không phải là Mộc Lạp Lạp trước đây vừa đánh vừa mắng người em gái này, Mộc Diệp sẽ không chịu không nổi mà làm ra chuyện như vậy, một cô gái tốt bao nhiêu.

Đây cũng bởi vì Mộc Diệp trước đó đã tạo nên hình tượng thật quá tốt, cho nên tất cả mọi người càng muốn chọn tha thứ cho Mộc Diệp.

Và lại, bọn họ không phải là muốn tha thứ Mộc Diệp, bọn họ chỉ bởi vì không dám nhìn thẳng vào một sai lầm mình phạm phải mà thôi. Nếu bọn họ không tha thứ cho Mộc Diệp, vậy chẳng phải sẽ chứng minh trước kia ánh mắt nhìn người của bọn họ có sai lầm sao... Rất nhiều người đâm lao thì phải theo lao.

Mộc Lạp Lạp bắt đầu từ giây phút này sẽ không định tiếp tục giả bộ nữa.

Lúc trước còn muốn lợi dụng Mộc Diệp khinh địch đối với mình mà đi làm một ít chuyện, đến bây giờ đã hoàn toàn không cần giả bộ nữa.

Dù sao thì chỗ cô đã nắm giữ rất nhiều chứng cứ bắt lợi đối với Mộc Diệp, cũng bắt đầu giao chiến chính diện cùng Mộc Diệp, sau này cô sẽ từng bước một trả lại những chuyện Mộc Diệp đã làm, tiếp tục giả bộ nữa cũng không có nghĩa gì. Huống hồ với sự thông minh của Mộc Diệp, sau chuyện này hôm nay cũng sẽ bắt đầu hoài nghi cô.

Nhưng mà hôm nay Mộc Lạp Lạp còn bỏ quên một người. Ngôn Viễn gần như không có lên tiếng bắt đầu từ giây phút Thẩm Văn Xương tới.

Trước khi đi Mộc Lạp Lạp liếc nhìn y. Ánh mắt của y và Mộc Lạp Lạp đối diện, trong đôi mắt ôn hoà kia của y viết đầy cảm xúc phức tạp, có áy náy, hồ thẹn, còn có thật nhiều thứ Mộc Lạp Lạp nhìn không hiểu.

Mộc Lạp Lạp thờ dài trong lòng một hơi, e là Ngôn Viễn cũng đoán được lúc trước mình lợi dụng y.

Nhưng những việc cô làm so với Mộc Diệp thì tính là cái gì chứ?

Hôm nay Ngôn Viễn thấy Mộc Diệp và Thẩm Văn Xương ở cùng với nhau, ghen tỵ trong đầu chắc cũng đã lên tới đỉnh.

Mộc Lạp Lạp biết, Ngôn Viễn sớm muộn sẽ có một ngày bùng nổ, cho dù cô không hề làm gì.

Đây coi như là Mộc Diệp tự chôn một quả mìn cho mình, đến lúc đó bị nổ tan xương thì cũng là ả tự mình chuốc khổ, không trách được ai.

Về phần Ngôn Viễn có chịu bị nổ tan xương cùng Mộc Diệp hay không, đó là chuyện của y.

Mộc Lạp Lạp từ lâu đã không xem y là bạn bè của mình, cũng sẽ không đi quan tâm tương lai của y.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình trước đây đã quá coi trọng Ngôn Viễn, cũng không phải là coi trọng con người y, mà là quá coi trọng kỷ niệm cùng y. Những ngày thơ ấu chất phác cùng thời thiếu niên này đã từng chiếm giữ một phần vô cùng quan trọng ở trong lòng cô, khiến cô sẵn lòng đi tin tưởng Ngôn Viễn hoàn toàn.

Nhưng mà sau đó Mộc Lạp Lạp lại bị Ngôn Viễn đoạt đi tất cả kỷ ức tốt đẹp, trong cô không còn có khoảng thời gian kia, khoảng thời gian từng khiến

cô quý trọng bằng mọi giá đều trở thành một chuyện cười.

Tuy nhiên bây giờ cô nhìn rất thoáng, nếu đã không có nữa, vậy cũng không thèm nghĩ tới nữa.

Mộc Lạp Lạp coi như năm tháng thanh xuân của mình bị chó gặm...

Không có cổ ky, Mộc Lạp Lạp thẳng thắn khoác tay Phó Cảnh Phi, tựa vào bên người của anh, nói: “Chúng ta đi chứ?”

Phó Cảnh Phi nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Đi thôi.”

Hai người bọn họ đứng chung một chỗ khiến người xung quanh đột nhiên sinh ra một loại ảo giác: trong thế giới của bọn họ tựa như chỉ có đối phương, người khác tuyệt đối không có khả năng chen chân vào thế giới của bọn họ.

Những người cảm thấy Mộc Lạp Lạp không xứng với Phó Cảnh Phi hơi ghen tỵ nghĩ... Bất kể nói thế nào, ít ra Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi đứng chung với nhau là một hình ảnh đẹp mắt.

Đến đây, bữa tiệc hôm nay triệt để trở thành một vở hài kịch.

Có người vẫn đứng về phía Mộc Diệp, còn trái lương tâm an ủi: “Không sao đâu Mộc Diệp, chúng tôi còn không biết cô là ai sao, chuyện kia khẳng định là nhất thời hồ đồ.”

Có người bắt đầu lung lay bất định, cảm thấy Mộc Lạp Lạp không phải xấu xa như trong tưởng tượng của bọn họ.

Nhưng mặc kệ thế nào, hôm nay mục đích trả thù Mộc Diệp của Mộc Lạp Lạp đã triệt để đạt được, cũng hiểu được quá trình vạch trần Mộc Diệp vô cùng thoải nguyện, nhất là sau khi nhìn về mặt biến hoá của Mộc Diệp, càng cảm thấy đặc sắc.

Người phụ nữ khóc suốt được mang đi, khách khứa cũng đều tản đi.

Mặt Thẩm Văn Xương đen thui, hần nói: “Chúng ta trở về hãy nói.”

Như thế nào đi nữa hần cũng sẽ không chần vãn ngay trước mặt nhiều người, như vậy cũng là vứt đi mặt mũi của hần.

Dưới một số tình huống, Thẩm Văn Xương đúng là một người đủ bình tĩnh. Cho dù Mộc Diệp lần nữa lưng mang hành vi hãm hại Mộc Lạp Lạp, nhưng hần vẫn có thể tiếp tục bình tĩnh.

Mộc Diệp nghiêng răng, đã bắt đầu tự hỏi làm thế nào giải quyết phiền toái ngày hôm nay, đồng thời sau này nên đối phó với Mộc Lạp Lạp ra sao.

Ngay lúc bọn họ đi, Ngôn Viễn luôn không nói gì, ngũ quan ôn hoà của y hơi vắn vẹo, kéo Mộc Diệp lại: “Mộc Diệp.”

Thẩm Văn Xương sắc bén nhìn Ngôn Viễn, hỏi Mộc Diệp: “Các người còn có chuyện nói?”

Trong lòng Mộc Diệp mắng Ngôn Viễn không có chuyện gì mà kiếm chuyện, nhưng nét mặt bình tĩnh nói: “Ngôn Viễn, có chuyện gì sau này hãy nói đi... Hôm nay em rất mệt.”

Ngôn Viễn vẫn kéo cổ tay Mộc Diệp, ánh mắt rất uể oải, nhưng lại cố chấp như thế.

Mộc Diệp quyết tâm, trực tiếp gắng sức rút tay của mình đi. Bây giờ ả mới phát hiện, vừa rồi Ngôn Viễn kéo cổ tay của ả rốt cuộc dùng sức cỡ nào, khiến trên cổ tay ả xuất hiện một vết đỏ.

“Mộc Diệp...” Giọng Ngôn Viễn rất yếu ớt, tựa như đang vớt vát cuối cùng.

Mộc Diệp lạnh lùng xoay người, nói với Thẩm Văn Xương: “Văn Xương, chúng ta đi thôi.”

Ngôn Viễn cứ cố chấp đứng tại chỗ như vậy, nhìn bóng dáng của Thẩm Văn Xương và Mộc Diệp đi xa. Bóng lưng của y dĩ nhiên cũng viết đầy cô đơn.

Trên đường về nhà cùng Thẩm Văn Xương, Mộc Diệp luôn rất thấp thòm.

Thẩm Văn Xương quặm mặt lại không nói gì cả, như là bình yên trước khi giông tố tới.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Chương 153.2

Thật ra Mộc Diệp cũng không phải là hiểu rất rõ con người của Thẩm Văn Xương, tuy rằng ả biết Thẩm Văn Xương thích ả, cũng sẵn lòng làm rất nhiều chuyện vì ả, đối với ả rất cưng chiều.

Nhưng trong lòng ả vẫn có chút sợ Thẩm Văn Xương. Dù sao Thẩm Văn Xương không giống như Ngôn Viễn, có thể dễ dàng bị ả nắm bắt.

Mộc Diệp làm cho Thẩm Văn Xương thích ả cũng mất công sức một hồi. May là Thẩm Văn Xương thích loại tính cách dịu dàng và hiểu ý người như ả, hơn nữa mỗi lần Mộc Lạp Lạp ra tay với ả Thẩm Văn Xương đều nhìn ở trong mắt, lại tỏ ra rộng lượng, khiến Thẩm Văn Xương yêu thương ả, cuối cùng triệt để thích ả.

Mộc Diệp đã sớm quyết ý phải bắt giữ Thẩm Văn Xương, tuyệt đối không buông tha một người có thể lợi dụng như hắn. Bất kể là gia thế hay địa vị của Thẩm Văn Xương đều có thể thỏa mãn toàn bộ lòng hư vinh của Mộc Diệp. Hơn nữa, ả cũng hiểu được chỉ có người đàn ông như Thẩm Văn Xương mới xứng với ả.

Đương nhiên, người như Phó Cảnh Phi hoàn toàn không ở trong phạm vi suy xét của Mộc Diệp.

Nếu không phải Mộc Lạp Lạp, Mộc Diệp ngay cả tư cách gặp Phó Cảnh Phi cũng không có, Phó Cảnh Phi càng chắc sẽ không lấy mắt nhìn ả.

Ở trong mắt Phó Cảnh Phi, nguyên nhân duy nhất khiến anh nhớ tới Mộc Diệp có lẽ cũng chỉ là điểm ả là em gái của Mộc Lạp Lạp.

“Văn Xương.” Mộc Diệp cố gắng khai thông với Thẩm Văn Xương.

Nhưng Thẩm Văn Xương chỉ nói: “Có chuyện gì, trở về rồi hãy nói.”

Mộc Diệp cứ thế thấp thỏm dọc đường.

Lúc này trong lòng ả cực hận Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi, nhất là Mộc Lạp Lạp. ả làm sao có thể chịu được hôm nay danh tiếng của Mộc Lạp Lạp đã vượt lên trước ả, còn bỏ lại một ván?

Nhưng tương tự, ả hận nếu không phải Phó Cảnh Phi, hôm nay ả có thể hoàn mỹ kích thích Mộc Lạp Lạp, làm cho Mộc Lạp Lạp đi lừa gạt cổ phần công ty của Phó Cảnh Phi.

Nhưng xem từ tình huống ngày hôm nay, có rất nhiều chuyện đã vượt ra khỏi tưởng tượng của ả.

Mộc Diệp không khỏi nghĩ, lẽ nào Mộc Lạp Lạp đã cùng một chỗ với Phó Cảnh Phi? Sao cô ta có thể không hận Phó Cảnh Phi?

Ả tự nhận là hiểu rất rõ tính cách của Mộc Lạp Lạp. Mộc Lạp Lạp chán ghét Phó Cảnh Phi như thế, làm sao có thể thay đổi cái nhìn đối với Phó Cảnh Phi nhanh như vậy? Đây quả thật là chuyện ngàn lẻ một đêm!

Như vậy rốt cuộc bởi vì cái gì khiến Mộc Lạp Lạp hôm nay như biến thành người khác?

Ả nghĩ mãi không ra.

Trở lại nơi của Thẩm Văn Xương, biệt thự này bây giờ là Mộc Diệp cùng hắn ở chung. Mộc Diệp thỉnh thoảng sẽ quay về Mộc gia, thỉnh thoảng ở cùng chỗ với Ngôn Viễn, thời gian còn lại đa số đều sống cùng Thẩm Văn Xương ở chỗ này.

“Em muốn nói cái gì thì nói đi, anh nghe em giải thích.” Biểu hiện của Thẩm Văn Xương rất bình tĩnh, nhưng như vậy ngược lại khiến Mộc Diệp rất sợ.

“Xin lỗi, Văn Xương.” Mộc Diệp không ngại biện, ả tựa vào vai Thẩm Văn Xương, dùng ánh mắt chân thành nhìn hắn. “Em biết anh chắc chắn rất thất vọng, em gạt anh, em biết đây là lỗi của em.”

“Mộc Diệp, em không chỉ lừa tôi một lần.” Cộng với lần hãm hại kia, đây là lần thứ hai.

Mộc Diệp cười rất thê lương: “Bởi vì em quá quan tâm anh, cho nên mới phải lừa anh. Em sợ sau khi anh biết cái em không hoàn mỹ kia thì sẽ không thích em.”

Thẩm Văn Xương cau mày.

Mộc Diệp nói: “Thật ra em cũng không hoàn toàn thiện lương như vậy, em biết tức giận, sẽ tức giận, nhưng mà anh biết không, em từ nhỏ đã là đứa con gái ngoài giá thú, từ nhỏ tới lớn học nhiều nhất là làm sao nhìn sắc mặt người ta mà làm việc. Mẹ em thường đánh em, chỉ cần lúc bà ấy không vui là sẽ đánh em, còn mắng em vì sao không là con trai, nói nếu em là một đứa con trai thì ba sẽ nhận bọn em về nhà. Cho nên em chỉ có thể vô cùng nghe lời, giả bộ đặc biệt ngoan, như vậy không phạm phải sai lầm, mới sẽ không khiến mẹ đánh em. Sau khi lớn lên cũng là như thế, em sợ người khác biết em không phải hoàn mỹ, em sợ mọi người sau khi biết sẽ không thích em. Nhất là anh, Văn Xương.”

Thẩm Văn Xương yên lặng nghe Mộc Diệp kể lể, vẻ mặt hơi thay đổi.

“Em quá yêu anh, cho nên em mới sợ anh sẽ không thích em, em lo được lo mất, sợ anh bởi vì em không tốt một chút là không cần em nữa. Văn Xương, anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời em, em có thể không muốn gì cả, chỉ cần anh.” Nước mắt Mộc Diệp chảy xuống khiến người ta thương cảm. “Cho nên khi em bị Mộc Lạp Lạp khi dễ, em cũng biết nghĩ đến trả thù, em chỉ là người bình thường, em không phải là có thể luôn chịu được. Cho nên em làm những chuyện kia đối với chị ta, bởi vì em phát hiện, chị biết nhường nhịn trái lại vô dụng, còn có thể khiến Mộc Lạp Lạp ức hiếp em hơn. Em thật sự không chịu nổi mới có thể như vậy... Nhưng mà sau khi em làm những chuyện kia, thật ra vẫn luôn rất sợ, em sợ anh biết, sợ anh sẽ không cần em.”

“Chị ta là chị của em, từ nhỏ mọi thứ đều là của mình, có thể vĩnh viễn không kiêng dè gì cả, cho dù thế nào đều có người cưng chiều chị ta như vậy, giống như Phó Cảnh Phi. Nhưng em chỉ có anh, Văn Xương, em yêu anh.”

Mộc Diệp phân tích một hồi, có thể nói là chí tình chí nghĩa, cảm động sâu sắc.

Nếu Mộc Lạp Lạp nghe được những lời này của ả, khẳng định sẽ ở một bên rồi lẽ nói: quá cảm động, cô suýt nữa là tin.

Mộc Diệp luôn có loại bản lãnh này, có thể nói dối hoàn toàn không đỏ mặt, cái gì cũng nói giống như có thật.

Những lời này của ả thật đúng là không giống như giả, hơn nữa nói vô cùng thật lòng thật dạ, dù cảm động, còn có thể thỏa mãn tâm lý đàn ông của Thẩm Văn Xương.

Dù sao có một người phụ nữ yêu mình như thế vẫn rất khiến người như hán cảm thấy thỏa mãn.

Thẩm Văn Xương vuốt vuốt tóc Mộc Diệp, thờ dài, lại tha thứ cho ả lần nữa: “Sau này đừng bao giờ... làm loại chuyện ngu xuẩn như thế này nữa. Nếu Mộc Lạp Lạp làm gì nữa thì nói cho anh biết. Anh... sẽ giúp em.”

Mộc Diệp rất cảm động gật đầu: “Văn Xương, cảm ơn anh.”

Ả cúi đầu, tựa vào ngực Thẩm Văn Xương, nụ cười khoe miệng lại vô cùng âm u lạnh lẽo.

...

Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi cùng ngồi xe trở về. Cô ở trên xe vô cùng hưng phấn, thật có chút đứng ngồi không yên: “Ồi chao, hôm nay rốt cuộc xả được cơn giận, em thật vui vẻ.”

Phó Cảnh Phi đè tay cô lại làm cho cô ngồi xuống đàng hoàng: “Biết em vui rồi, hưng phấn rồi lại hưng phấn.”

Bởi vì trên mặt Mộc Lạp Lạp vẫn treo nụ cười, gương mặt đỏ hây hây, màu sắc mê người khiến anh rất muốn tới cắn một cái.

Anh đây cũng là suy nghĩ cho Mộc Lạp Lạp, nếu như anh nhìn không được ở chỗ này làm chút gì đối với cô, anh tin rằng khoảng thời gian tương lai rất dài Mộc Lạp Lạp sẽ không để ý tới anh.

Tuy rằng anh thật muốn thử một chút... Nhưng mà không gấp được.

Suy cho cùng lúc Mộc Lạp Lạp xấu hổ lên thì ngược lại sẽ cắn người.

“Con giận này em nín thật lâu.” Mộc Lạp Lạp lộ ra vẻ vui mừng ngây thơ. “Tuy đây chỉ là bước đầu tiên, nhưng cũng tốt là cho Mộc Diệp một bạt tai nặng nề, khiến ả biết em không phải dễ chọc như vậy.”

“Đúng đúng đúng, em là người của anh, ai dám đến trêu chọc em?”

Mộc Lạp Lạp vẻ hơi xấu hổ lườm Phó Cảnh Phi một cái: “Hôm nay anh nên chậm một chút, anh vừa tới liền đoạt đi tất cả nổi bật của em.”

Bàn tay Phó Cảnh Phi chậm rãi xoa nhẹ gáy Mộc Lạp Lạp, anh sâu kín nói: “Em còn muốn thể hiện thế nào nữa?”

Mộc Lạp Lạp ho nhẹ một tiếng. Đương nhiên sẽ không nói cho Phó Cảnh Phi biết thời điểm đó cô cảm thấy mình vô cùng bảnh, vô cùng thu hút.

Có điều tuy cô không nói nhưng Phó Cảnh Phi cũng đoán được cô đang suy nghĩ gì.

“Nếu anh không đến, em liền đắc ý ngút trời.” Phó Cảnh Phi hữu ý vô ý vuốt ve da gáy cô, đẩy lên một trận cảm xúc tê tê.

Mộc Lạp Lạp nhìn không được giật giật thân thể, muốn thoát khỏi loại cảm xúc kỳ quái này.

Phó Cảnh Phi trầm giọng nói: “Đừng lộn xộn.”

Bộ áo Mộc Lạp Lạp mặc hôm nay có một chỗ rất kêu gọi, lúc này vừa vận hiện ra ở trong mắt Phó Cảnh Phi, không ngừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng trong lòng Phó Cảnh Phi.

“Tại sao chứ, để em hưng phấn một chút không được sao.” Mộc Lạp Lạp còn chưa dự báo được nguy hiểm tới gần, chẳng qua cảm thấy giọng nói của Phó Cảnh Phi sao đột nhiên khàn khàn...

Phó Cảnh Phi cười hừ một tiếng, kể tai cô nói: “Nếu em muốn ở chỗ này, anh sẽ không từ chối.”

Trong nháy mắt Mộc Lạp Lạp hiểu ý của Phó Cảnh Phi, mặt cô liền cứng lại, theo ánh mắt của Phó Cảnh Phi thấy được phong cảnh tốt ở trước người mình.

Chết tiệt! Hôm nay cô không nên mặc bộ áo này!

Áo được cắt may vừa khít ở khuôn ngực, bình thường nhìn chỉ là một chỗ gọi cảm nho nhỏ, nhưng vào lúc này lại tràn đầy vẻ kêu gọi.

Lúc Mộc Lạp Lạp đang hối hận thì Phó Cảnh Phi bỗng nhiên nói: “Ai đưa tới bộ áo này vậy?”

Anh rõ ràng phân phó chỉ cho Mộc Lạp Lạp mặc những bộ quần áo khiêm tốn nhất, sao có thể kêu gọi như thế?!

Vốn đã đủ quyến rũ, lại mặc hấp dẫn như vậy, trêu chọc lòng của anh đều muốn thiêu cháy.

Phó Cảnh Phi nghĩ hôm nay trở về anh nên thảo luận thật tốt lần nữa với người phụ trách việc này...

Mộc Lạp Lạp đương nhiên sẽ không nói đây là quần áo trước kia của cô, lúc ấy không có để trong tủ cho nên không bị Phó Cảnh Phi thanh lý.

Mộc Lạp Lạp ở trong mắt Phó Cảnh Phi tóm lại là làm thế nào cũng đều giống như đang quyến rũ anh, càng không muốn thấy cô phô bày quá đẹp ở trước mặt người khác.

Mặc kệ thế nào, Mộc Lạp Lạp đều chỉ có thể là của một mình anh.

Phó thiếu gia rất cố chấp nghĩ.

“Cảnh Phi.” Mộc Lạp Lạp nằm ở trên đùi Phó Cảnh Phi, cố ý mở to hai mắt làm vẻ dễ thương.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi tối sầm lại. Người phụ nữ chết tiệt này đang làm cái gì đây?

Từ góc độ của anh nhìn xuống, không chỉ nói Mộc Lạp Lạp cảnh xuân sống động mà ngay cả ánh mắt xinh đẹp của cô cũng tràn đầy sức quyến rũ.

Phó Cảnh Phi hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Gi?”

“Em là của anh.” Cô nhìn chăm chăm vào mắt Phó Cảnh Phi, nói ra một câu hoàn toàn không báo trước như vậy.

“...” Phó Cảnh Phi yên lặng khoảng mấy giây, sau đó liền đẩy Mộc Lạp Lạp ra, nhanh chóng mở cửa sổ xe xuống.

Về phản động tác này là thế nào... Tơ máu đỏ trong mắt Phó thiếu gia có thể biểu hiện tâm tình lúc này của anh đang run rẩy.

Đôi khi anh thật sự ước gì có thể nuốt Mộc Lạp Lạp vào bụng, để cho cô và mạch đập của mình hoà làm một thể cùng hít thở, như thế thì sẽ không bao giờ mất cô.

Càng không thể nào chịu nổi sự khổ sở Mộc Lạp Lạp trêu chọc, hết lần này tới lần khác người phụ nữ này còn không biết cô ở trong mắt anh hấp dẫn cỡ nào.

Trong mắt Phó Cảnh Phi, mỗi ánh mắt mỗi động tác của Mộc Lạp Lạp đều có thể đánh vỡ nội tâm bình tĩnh của anh.

Trên thế giới này cũng chỉ có Mộc Lạp Lạp có bản lĩnh như thế.

Mộc Lạp Lạp không ngờ tới mình cố ý quyến rũ một chút, Phó Cảnh Phi sẽ có phản ứng lớn như vậy, cô ngượng ngùng nói: “Em không phải cố ý...”

Phó Cảnh Phi nghiêng răng nói: “Em tốt nhất là không phải cố ý.”

Nếu không thì anh không ngại để cho cô ném thư kết cục cố ý quyến rũ anh là cái gì.

Mộc Lạp Lạp le lưỡi, nói: “Em chỉ muốn nói em đã ở cùng với anh, cho nên anh hoàn toàn không cần lo lắng em còn sẽ rời đi gì gì đó. Anh xem, hôm nay ba nói xin lỗi với em, em cũng không có đáp lại ông ta.”

Phó Cảnh Phi trong gió thu gào thét đã bình phục nội tâm, anh quay cửa xe lên, ánh mắt rốt cuộc biến thành một mảnh sáng trong.

“Được, anh tin.” Phó Cảnh Phi hôn Mộc Lạp Lạp một cái, bày tỏ tín nhiệm đối với cô.

“... Sau này em muốn mặc quần áo gì thì tự em quyết định nhé.” Mộc Lạp Lạp rút cuộc lộ ra mục tiêu của mình.

Phó Cảnh Phi cứng người, hung hăng nói: “Đừng mơ!”

Mộc Lạp Lạp dựa vào anh kêu rên một tiếng: “Không có dân chủ một chút nào!”

“Ai nói dân chủ với em? Ở chỗ anh, đừng hòng.”

Mộc Lạp Lạp làm mấy cái mặt quỷ, bằng mặt không bằng lòng đáp ứng, dù sao thì sau này cô còn có thể cãi lý nữa.

Rốt cuộc đã KO* Mộc Diệp một lần thật nặng, Mộc Lạp Lạp ngay cả buổi tối ngủ cũng cười.

(*là knockout)

Cô thật vất vả mới thoát khỏi Phó Cảnh Phi ngủ ở phòng của mình, thế nhưng nửa đêm vẫn bị Phó Cảnh Phi ôm cả người lẫn chần vào phòng của anh.

Đón ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh mắt dịu dàng tình cảm của Phó Cảnh Phi cứ dừng trên mặt Mộc Lạp Lạp như vậy, nhìn rất lâu.

Anh dùng ngón tay miêu tả ngũ quan của Mộc Lạp Lạp, dừng lại một lát ở khoé miệng cong cong của cô, không tự chủ ngay cả khoé miệng của mình cũng cong lên.

Ngay cả bản lĩnh lớn như vậy Mộc Lạp Lạp cũng có, có thể trong lúc ngủ cũng ảnh hưởng đến tâm tình của anh.

Đem Mộc Lạp Lạp dựa sát vào ngực mình, ôm toàn bộ cô vào trong ngực, Phó Cảnh Phi mới hài lòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Chương 153.3

Cho nên sáng hôm sau thức dậy, khi Mộc Lạp Lạp kinh ngạc phát hiện mình lại nằm ở bên cạnh Phó Cảnh Phi thì rất buồn bực.

Cô rốt cuộc làm thế nào chạy đến trên giường của Phó Cảnh Phi?

Phó Cảnh Phi vừa thức giấc, ánh mắt vẫn còn mang theo lười biếng, tiếng nói cũng khàn khàn của lúc mới thức, hấp dẫn một cách khó hiểu.

Anh nói: “Anh đã ngủ từ rất sớm.”

Ngủ ý, không biết cô làm thế nào chạy đến trên giường của anh nữa.

Mộc Lạp Lạp dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Phó Cảnh Phi: “Không có khả năng.”

Mặt Phó Cảnh Phi bình tĩnh: “Thật.”

Anh vốn ngủ sớm, nhưng mà nửa đêm thức dậy, thuận tiện ôm cô vào, thế thôi.

“Không phải là tự em chạy tới chứ... Sao em không nhớ là em có thói quen mộng du.”

Phó Cảnh Phi tiếp tục bình tĩnh phụ họa: “Rất có thể.”

Mộc Lạp Lạp cười khan một tiếng: “Haha, phải không.”

Phó Cảnh Phi như đinh đóng cột: “Đúng vậy.”

Trán Mộc Lạp Lạp toát mồ hôi lạnh, trực tiếp lấy gối nằm bịt đầu Phó Cảnh Phi, cả người đều đề lên gầm gừ: “Phó Cảnh Phi, anh có cần ấu trĩ như thế hay không hả! Em cũng không phải là đứa con nít ba tuổi! Ai mộng du mà vẫn đem chần tới cùng chứ hả!”

Thế nhưng một giây kế tiếp, Mộc Lạp Lạp đã bị Phó Cảnh Phi chuyển đổi vị trí. Phó Cảnh Phi cầm lấy hai tay cô chống ở đầu giường, thân thể nóng hổi kề sát cô, mắt nhìn chăm chú: “Cho nên?”

Giọng của anh rất là nguy hiểm.

Mộc Lạp Lạp vội cầu xin tha thứ: “Em sai rồi! Phó thiếu gia, ngài muốn thế nào thì thế đó! Ngài vui vẻ là được rồi!”

Phó Cảnh Phi cười lạnh: “Anh rất không ngại xin nghỉ hôm nay, em cũng có thể theo bồi anh ở chỗ này.”

Về phần cùng anh làm cái gì, đương nhiên Mộc Lạp Lạp có thể đoán được.

Mộc Lạp Lạp rất là hối hận, mới sáng sớm sao cô lại muốn tìm đường chết?

Cô khóc không ra nước mắt, nói: “Em thật sự sai rồi... Em chín giờ phải gạt thẻ đi làm, nếu không thì trừ tiền lương của em!”

“Em có thể tới công ty anh.” Phó Cảnh Phi rất bất mãn, nếu Mộc Lạp Lạp đi công ty của anh thì hai người có thể gặp mặt bất cứ lúc nào, thuận tiện làm vận động buổi trưa gì gì đó...

“Em cái gì cũng không biết, đến công ty anh làm cái gì chứ, chỉ biết cản trở...” Mộc Lạp Lạp mới sẽ không đồng ý với Phó Cảnh Phi.

Cô dùng tôn nghiêm thề rằng, nếu cô đi công ty của Phó Cảnh Phi, người đàn ông này tuyệt đối sẽ không quan tâm đến bất cứ cái nhìn của ai đi quyến rũ cô ở bất cứ nơi đâu, vào bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó cho dù mọi người biết cô là vị hôn thê của Phó Cảnh Phi cũng sẽ âm thầm nguyên rủa hai người bọn họ đi, xét cho cùng còn có rất nhiều chó độc thân đấy.

Phó Cảnh Phi không vui vì Mộc Lạp Lạp lại lần nữa cự tuyệt anh, áp suất quanh thân đều thấp đi vài phần.

Mộc Lạp Lạp thờ dài thườn thượt lần nữa, sắp tới chủ động hôn Phó Cảnh Phi một cái: “Anh xem, chúng ta cứ như vậy không phải rất tốt ư? Nếu như luôn gặp mặt thì sẽ khiến đối phương phiền chán.”

“Sẽ không.” Phó Cảnh Phi nhú mày. “Anh vĩnh viễn sẽ không phiền chán em.”

Mặc dù biết đây là suy nghĩ chân thật của Phó Cảnh Phi, nhưng lời này so với lời tỏ tình còn động lòng người hơn, khiến lòng Mộc Lạp Lạp như ăn mật ngọt.

“Em biết, nhưng mà khoảng cách sinh nhớ nhưng mà, đừng giận em” Mộc Lạp Lạp mềm giọng làm nũng.

Phó Cảnh Phi nhìn cô chăm chăm một hồi, cuối cùng thoả hiệp khẽ cắn chóp mũi cô: “Thua em luôn.”

Mộc Lạp Lạp hi hi cười khúc khích.

Buổi sáng Mộc Lạp Lạp rất vui vẻ đi công ty, nhưng vừa tới mới biết được hôm nay còn phải đi đài truyền hình một chuyến.

Khi biết mình phải đi đài truyền hình, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Mộc Lạp Lạp chính là tuyệt đối không nên gặp phải cái vị đại minh tinh Thẩm Thanh Nhượng kia.

Cái người xấu xa kia lần trước ấy thế mà đăng weibo châm ngòi thổi gió, suýt nữa biến cô thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Mộc Lạp Lạp thậm chí nghĩ nếu sau này mình gặp phải anh ta thì nên trốn xa một chút. Cô luôn cảm thấy cái vị đại minh tinh kia đang thù vặt bởi vì lúc đó cô cự tuyệt yêu cầu phỏng vấn của anh ta.

Thật là hẹp hòi.

Nhưng đã là nhiệm vụ cấp trên phân phó xuống, Mộc Lạp Lạp vẫn phải đi làm, chỉ có thể mang theo lòng thấp thỏm đi đài truyền hình.

Đồng thời dọc đường đi đều mong mỏi không gặp phải Thẩm Thanh Nhượng.

Bởi vì gần đây Thẩm Thanh Nhượng đều có công việc ở bên đài truyền hình này, hình như anh ta tạm thời tham gia khâu hình chương trình của đài truyền hình, Mộc Lạp Lạp cũng chỉ mới biết.

Về phần làm sao cô biết được, đương nhiên là bởi vì trong phòng làm việc có một đám fan của Thẩm Thanh Nhượng, khi biết Mộc Lạp Lạp phải đi đài truyền hình thì lập tức căn dặn cô nếu gặp được Thẩm Thanh Nhượng thì nhất định phải xin chữ ký.

Chữ ký? Sau này cô đụng phải đại minh tinh đó đều sẽ lập tức đi vòng, điên rồi mới có thể sắp tới xin chữ ký.

Sự kiện weibo khiến Mộc Lạp Lạp nhận thức nguyên vẹn: Thẩm Thanh Nhượng là một tồn tại không thể trêu chọc. Tuy rằng cô không sợ anh ta, nhưng mỗi lần đều phải đề Phó Cảnh Phi giải quyết phiền toái cho mình thì cũng không tốt lắm.

Cho nên Mộc Lạp Lạp liền quyết định, có thể cách thật xa Thẩm Thanh Nhượng thì liền cách thật xa.

Cô cầu nguyện dọc đường, sau khi đến đài truyền thì lại phát hiện dường như thượng đế không có nghe được cầu nguyện của cô.

Cô vừa mới đi tới phòng khâu hình tìm Bạch Vũ liền gặp Thẩm Thanh Nhượng.

Thẩm Thanh Nhượng đảm nhận chức giám khảo tạm thời của chương trình talent show* Bạch Vũ khâu hình, chịu trách nhiệm về mặt tổng hợp các điều

kiện phán xét đồng thời cho ra ý kiến đối với các đối thủ tham gia.

(*là show như The Voice, Vietnam idol...)

Mộc Lạp Lạp đều có thể tưởng tượng ra có Thẩm Thanh Nhượng gia nhập, đến lúc đó phát hình tiết mục này tỉ lệ người xem sẽ cao cỡ nào.

Mộc Lạp Lạp vốn định tìm Bạch Vũ, nhưng nhìn thấy Thẩm Thanh Nhượng ngồi ở chỗ của giám khảo. Anh ta mặc một cái áo khoác lông cừu màu trắng, cảm nhận ẩn bên trong lông trắng, gương mặt đó vẫn mười phần hấp dẫn.

Khi tầm mắt Mộc Lạp Lạp chạm tới Thẩm Thanh Nhượng liền quyết định tạm thời rời khỏi, gọi điện thoại cho những người phụ trách bàn bạc trước, nói chung là không muốn gặp phải Thẩm Thanh Nhượng.

Tiếc là không như mong muốn, Bạch Vũ thấy được Mộc Lạp Lạp, trên gương mặt sáng sủa đẹp trai lập tức hiện ra một nụ cười: “Lạp Lạp, lại đây!”

Bộ dáng khi làm việc của Bạch Vũ sẽ ít đi vài phần vẻ sinh viên, rất khôi ngô tuấn tú.

Mà Bạch Vũ la lên một tiếng cũng thành công hấp dẫn sự chú ý của Thẩm Thanh Nhượng, anh ta xa xa đưa mắt đặt ở trên người Mộc Lạp Lạp, mắt híp lại như con mèo.

Mộc Lạp Lạp bất đắc dĩ đi tới: “Bạch Vũ, đang bận ư?”

“Tạm tạm, chờ đạo diễn diễn tập qua một lần trước.”

“Nếu anh bận rộn thì chuyện quay bù quảng cáo chúng ta sẽ bàn lại sau.”

Video dài truyền hình quay về bất động sản kia của Thẩm thị, bên Thẩm thị cảm thấy vẫn thiếu chút gì, cho nên để Mộc Lạp Lạp qua bàn bạc, quay bù một ít.

“Vậy được, chúng ta đợi một chút hãy nói, nhưng cô có thể ở đây chờ tôi, xem bọn tôi diễn tập một chút cũng rất vui.” Bạch Vũ rất nhiệt tình mời.

Mộc Lạp Lạp rất muốn từ chối, nhưng cũng không muốn làm mất mặt mũi của Bạch Vũ, liền nói ở đây xem một hồi.

Ấn tượng của Bạch Vũ đối với Mộc Lạp Lạp rất tốt, cho nên đối với cô rất chân thành. Đối mặt với người như vậy, Mộc Lạp Lạp cũng chỉ có thể thật lòng thật dạ mà đối đãi.

Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp vừa tìm một chỗ ngồi xuống thì Thẩm Thanh Nhượng ngồi chỗ giám khảo bên kia liền đi qua.

“Ý, người tò tính với tôi hôm bữa.” Giọng của Thẩm Thanh Nhượng rất dễ nghe, fan của anh ta đều nói giọng của anh ta là giọng subwoofer*, ai nghe đều mang thai.

(*subwoofer: là speaker tạo ra âm bass rất thấp)

Mộc Lạp Lạp hết sức cố gắng biểu hiện lịch sự: “Thẩm tiên sinh, chào ngài.”

Cô hoàn toàn giả bộ làm như lần đầu tiên gặp Thẩm Thanh Nhượng.

“Hừ, tôi thật không ngờ cô còn có chút bối cảnh, toàn bộ tin tức quan hệ xã hội hôm đó đều sạch sẽ.”

Mộc Lạp Lạp giả ngu: “Tôi nghe không hiểu anh đang nói gì.”

Trên gương mặt con lai của Thẩm Thanh Nhượng xuất hiện một tia cười nhạo: “Giả bộ cái gì chứ, tôi lại không có nổi giận với cô, tuy nhiên người đại diện của tôi mắng tôi hồi lâu, nói tôi coi chừng chọc tới nhân vật lớn.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Thẩm Thanh Nhượng không nhịn được khoát tay một cái: “Được rồi, tôi đến là nói xin lỗi với cô, chuyện hôm đó là tôi không có suy xét đến hậu quả, đã mang tới cho cô hậu quả không tốt.”

Mộc Lạp Lạp thật không ngờ Thẩm Thanh Nhượng qua đây là nói xin lỗi.

Cô vốn cho rằng một đại minh tinh như thế khẳng định hoàn toàn không xem chuyện kia là chuyện to tát gì.

“Tôi cũng không có giận anh ạ.” Nếu đối phương đã nói xin lỗi, Mộc Lạp Lạp cũng liền hoà hoà khí khí cười một cái.

Ánh mắt Thẩm Thanh Nhượng tới lui trên mặt Mộc Lạp Lạp hai vòng: “Biết rồi, biết rồi, vậy cứ thế đi.”

Tánh của người này hơi cáu kỉnh, động một chút là lộ ra vẻ mặt tức giận.

Mộc Lạp Lạp không khỏi nghĩ, người này may mắn là có bề ngoài tuyệt hảo, bằng không với tính tình như thế này đúng là không nhất định có thể nổi tiếng được.

Nhưng cô cũng hiểu được, trong giới giải trí trai xinh gái đẹp không ít, tuy rằng bề ngoài của Thẩm Thanh Nhượng xuất chúng nhưng nếu không có thực lực thì cũng không đi tới bước hôm nay.

Mộc Lạp Lạp vốn nghĩ rằng Thẩm Thanh Nhượng nói xong câu đó sẽ đi, nhưng phát hiện Thẩm Thanh Nhượng không hề có ý định rời đi, ấy thế mà trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

Mộc Lạp Lạp: "...” Cô nghi ngờ nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Nhượng, sao cảm thấy người này ngồi ở đây không giống như là có lòng tốt gì?

Khoé miệng Thẩm Thanh Nhượng chột cong lên, dáng vẻ đó khiến tim Mộc Lạp Lạp loạn nhịp một cái.

Sao cảm thấy nụ cười này của Thẩm Thanh Nhượng hơi quen quen?

Sau lưng cô chột lạnh: “Thẩm tiên sinh, anh có thể trở về chỗ giám khảo của anh, chỗ tôi ngồi không thoải mái...” Cô cũng là nói thật lòng, bên kia có trà có bánh, đãi ngộ rất tốt.

Thẩm Thanh Nhượng chống cằm, miễn cưỡng nói: “Vừa khéo, tôi cảm thấy chỗ này ngồi thoải mái hơn.”

Có phải đầu của đại minh tinh này bị bệnh gì không hả? Mộc Lạp Lạp phỉ nhổ trong lòng.

Nhất là Thẩm Thanh Nhượng cứ vô tư ngồi bên cạnh cô, khiến cho rất nhiều người ở đây đều liếc trộm sang bên này.

May là nơi này bây giờ không có fan, nếu không đến lúc đó nhất định lại truyền ra tin tức.

Mộc Lạp Lạp quả thật muốn quỳ xuống cầu xin vị đại minh tinh này cách xa cô một chút.

Hơn nữa có Thẩm Thanh Nhượng đợi ở chỗ này, cô ngay cả hít thở cũng mất tự nhiên.

“Hi.” Thẩm Thanh Nhượng bỗng cười khẽ một tiếng, mang đầy ý trêu tức.

Mộc Lạp Lạp cau mày nhìn về phía anh ta, không biết anh ta muốn làm gì.

Thẩm Thanh Nhượng nói: “Phản ứng này của cô thật mắc cười.”

Mộc Lạp Lạp: "...” Cô có thể nói một tiếng cút không?

Lúc Mộc Lạp Lạp chưa kịp phản ứng thì Thẩm Thanh Nhượng chột kẻ tới gần cô.

Mộc Lạp Lạp sợ đến suýt nữa trượt xuống khỏi băng ghế, chỉ thật sự giật mình một cái, không có nhân tố khác.

Thẩm Thanh Nhượng cứ nhìn thẳng Mộc Lạp Lạp như vậy, dùng cặp mắt xanh biếc kia nhìn chằm chằm cô.

Mộc Lạp Lạp nói: “Thẩm tiên sinh, nếu anh muốn nói chuyện thì phiền cách tôi ra một chút trước...”

Thẩm Thanh Nhượng lại duy trì tư thế này, nghiền ngẫm nhìn Mộc Lạp Lạp, hồi lâu mới cười nói: “Ôi chào, Mộc Lạp Lạp, không phải là cô cho rằng tôi vừa ý cô đó chứ?”

Mộc Lạp Lạp thật sự rất muốn gào thét. Ai có thể tới bắt anh ta không? Người này đúng là bệnh thần kinh!

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chương 154.1: Không Nể Mặt Mũi

Mộc Lạp Lạp cười nhạt: “Thẩm tiên sinh, tôi còn thật không có khẩu vị nặng như vậy.”

Lần này đổi thành Thẩm Thanh Nhượng ngăn người ra. Lời này của Mộc Lạp Lạp là có ý gì, cho rằng anh thích cô là một chuyện nặng khẩu vị ư?

Sắc mặt của Thẩm đại minh tinh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mộc Lạp Lạp vẫn muốn nói gì đó, chợt nhớ tới một điều rất kỳ quái: “Sao anh biết tôi tên gì?”

Cô nhớ rõ là chưa hề giới thiệu mình với Thẩm Thanh Nhượng mà? Tuy rằng Bạch Vũ từng gọi tên cô, nhưng cũng không có gọi ra cả họ, sao Thẩm Thanh Nhượng biết được tên họ cô?

Không phải đại minh tinh này bởi vì mang thù cho nên đặc biệt điều tra cô, định tùy cơ trả thù đó chứ?

Cô không muốn lại chọc ra một kẻ thù không giải thích nổi... Nếu vậy, Thẩm Thanh Nhượng cũng quá nhỏ mọn.

Mộc Lạp Lạp ở bên này thông nào một hồi, Thẩm Thanh Nhượng ở bên kia vẻ mặt rất là đặc sắc. Anh ta cách xa Mộc Lạp Lạp, ngón tay thon dài chống cằm, vẻ khó hiểu.

Mộc Lạp Lạp liếc nhìn anh ta một cái, dứt khoát đứng dậy định cách người này xa một chút.

“Mộc Lạp Lạp.” Thẩm Thanh Nhượng bỗng mở miệng.

Mộc Lạp Lạp bắt đầu nhìn anh ta: “Thẩm tiên sinh, ngài còn có phân phó gì ạ?”

Cô cũng không phải là người của đài truyền hình, thật ra không cần dè dặt cẩn thận với Thẩm Thanh Nhượng, chẳng qua vì không để không chọc giận vị đại minh tinh tính tình nóng nảy này, miễn cho anh ta đến lúc đó bỏ bê không làm, người xui xẻo cũng là Bạch Vũ.

Tuy rằng mới quen Bạch Vũ không bao lâu, nhưng Mộc Lạp Lạp luôn cảm thấy đó là một người tốt, chung đụng cho tới bây giờ khiến Mộc Lạp Lạp cảm thấy xem như là một người đáng kết giao.

Nhưng Mộc Lạp Lạp cũng sâu sắc nhận thức được ánh mắt nhìn người của mình không chuẩn cỡ nào, ví dụ như Ngôn Viễn, cho nên cũng thật không dám quen thân.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, cô bây giờ nói không chừng có chứng sợ kết bạn, những bạn bè quen biết trước kia ngày thường rất thân thiết, nhưng đến lúc quan trọng thì đều không chút do dự xa cách cô, một chút phân vân cũng không có.

Đôi mắt đẹp lẳng lơ kia của Thẩm Thanh Nhượng nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp một hồi, cuối cùng không nói gì chỉ phát phát tay: “Được rồi, cô đi đi, không còn chuyện của cô nữa.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Cô cảm thấy mình sắp biến thành anti-fan* của Thẩm Thanh Nhượng, nhờ đâu ngày nào đó nhìn không được thật sự sẽ nói xấu anh ta ở trên mạng... Đương nhiên, Mộc Lạp Lạp nghĩ nếu mình thật sự làm như vậy, nhất định sẽ bị fan của Thẩm Thanh Nhượng vây đánh.

(*fan chống lại)

Cô mới không muốn so đo với fan cuồng!

Nói với Bạch Vũ một tiếng, Mộc Lạp Lạp đi tìm những người phụ trách khác trước, sau khi bàn bạc xong chuyện thì đã gần trưa.

Tiếp đó cô nhận được điện thoại của đồng nghiệp, Khuru Đình đặc biệt kích động trong điện thoại, nói: “Lạp Lạp, Lạp Lạp!”

“Hả? Gì vậy?” Trong lòng Mộc Lạp Lạp chợt dâng lên dự cảm xấu.

“Hôm nay cô ở đài truyền hình gặp Thẩm Thanh Nhượng chứ?”

Mộc Lạp Lạp rất muốn nói không có.

Nhưng lời của cô còn chưa nói ra, chợt nghe thấy Khuru Đình nói: “Tôi thấy Thẩm Thanh Nhượng đăng weibo, anh ta đang ở đài truyền hình!”

Mộc Lạp Lạp chỉ có thể nói: “... Gặp được.”

Khuru Đình dùng giọng hết sức khẩn cầu, nói: “Lạp Lạp, cô giúp tôi xin chữ ký đi, Thẩm Thanh Nhượng thật sự rất nổi tiếng, xin chữ ký vô cùng khó...”

“Được rồi, tôi sẽ cố gắng.” Tuy Mộc Lạp Lạp rất muốn nói với Khuru Đình cô rốt cuộc đã kết thù với Thẩm Thanh Nhượng, xin chữ ký thật sự không nhất định có thể được.

“Nếu có thể, cô kêu anh ta viết tên của tôi nhé!”

Cái này là được đăng chân lân đăng đầu... Nhưng Khuru Đình thật sự là một cô nàng rất đáng yêu, trong công việc chiều cô Mộc Lạp Lạp không ít, cô cũng nên đồng ý.

Mộc Lạp Lạp xoắn xít nửa ngày, vẫn chỉ có thể nhắm mắt đi phòng quay, vừa vặn lúc này khâu hình cũng gần kết thúc.

Tuy Mộc Lạp Lạp rất không tình nguyện, nhưng nếu đã đồng ý với Khuru Đình giúp cô ta xin chữ ký thì sẽ nhất định làm được.

Cô thật ra luôn là người nói được làm được, đối đãi với bạn bè trong quá khứ cũng đều rất chân thành, nếu ai cần giúp một tay cô đều sẽ không hề thoái thác. Nhưng không ngờ rằng những bạn bè kia vẫn xem nặng thân phận địa vị hơn, sau khi cô gặp khó khăn thì đều ly tán.

Thấy thân hình kết thúc, Mộc Lạp Lạp lên tiếng chào hỏi Bạch Vũ rồi đi về phía Thẩm Thanh Nhượng.

“Thẩm tiên sinh.” Mộc Lạp Lạp dùng giọng vô cùng lễ phép nói.

“Mộc Lạp Lạp...” Thẩm Thanh Nhượng nhướn mày, trên cao nhìn xuống cô: “Cô có chuyện gì ư?”

Mộc Lạp Lạp cười hi hi: “Tôi có một người bạn vô cùng thích anh, muốn xin anh cho cô ấy một chữ ký, sẽ không làm lỡ thời gian của anh đâu, anh có thể ký cho tôi một cái hay không?”

Thẩm Thanh Nhượng nhìn Mộc Lạp Lạp từ trên xuống dưới, cười tuyệt tình: “Không ký.”

Mộc Lạp Lạp: “... Cũng chỉ viết mấy chữ mà thôi, làm ơn đi.” Cô ra sức nhịn xuống nóng nảy.

Thẩm Thanh Nhượng suy nghĩ một chút, nói với thâm ý khác: “Thật sự muốn ký tên?”

Mộc Lạp Lạp thành khẩn gật đầu.

Thật ra trong lòng cô đã xoay mất khinh thường người này vài lần. Không phải là ký tên thôi sao, Thẩm Thanh Nhượng rõ ràng đều đã ký cho các nhân viên công tác khác, sao đến cô thì không được?

Cho nên cô kết luận, Thẩm Thanh Nhượng nhất định còn đang ghi hận chuyện cô đã từ chối lúc phỏng vấn ngày đó.

“Cô đã muốn tôi ký tên như vậy.” Thẩm Thanh Nhượng kéo dài giọng. “Thì cho cô một cơ hội nhé.”

Mộc Lạp Lạp rất muốn nói: cũng không phải là tôi muốn, là đồng nghiệp của tôi muốn, ai thèm anh ký tên chứ!

Thế nhưng nếu nói ra lời như vậy, hôm nay tuyệt đối đừng hòng lấy được chữ ký của anh ta, quay về công ty cũng không tiện báo cáo kết quả nhiệm vụ cho Khuru Đình.

“Cùng theo tôi ăn cơm trưa đi, ăn rồi ký cho cô.” Thẩm Thanh Nhượng nói với vẻ như bô thí cho Mộc Lạp Lạp.

“... Tôi có thể từ chối không?”

“Không thể.” Thẩm Thanh Nhượng cười nhe cả răng, một nụ cười đẹp, nhưng giọng điệu thì rất xấu xa. “Thế thì tôi không thể ký tên cho cô.”

Mộc Lạp Lạp bụm mặt, thờ dài nói: “Vậy được, ăn cái gì, tôi mời.”

Thẩm Thanh Nhượng hồ hững liếc cô: “Cô cảm thấy tôi giống người cần phụ nữ mời ăn cơm ư?”

Mộc Lạp Lạp bắt đắc dĩ, cô làm sao biết!

Đại diện của Thẩm Thanh Nhượng là một người đàn ông hơn ba mươi, đeo kiếng, mặc áo cùng quần bó sát, nhìn có vẻ hơi đàn bà.

Người đại diện ở bên cạnh yên lặng nhìn, cho tới lúc này mới chen lời. Anh ta vừa mở miệng, quả nhiên cũng mang theo vài phần nữ tính: “Ồi trời ơi đại minh tinh của tôi ơi, cậu nghĩ sao mà nói đi là đi? Chẳng phải buổi chiều còn chụp hình tạp chí sao, chúng ta phải qua bây giờ!”

Thẩm Thanh Nhượng phớt lờ anh ta, đi thẳng ra ngoài, thuận tiện dắt tay Mộc Lạp Lạp.

Người đại diện giậm chân tại chỗ: “Thật sự là gặp phải một tổ tông khó phục vụ thế này!”

Mộc Lạp Lạp bỏ tay Thẩm Thanh Nhượng ra, dò xét nói: “Nếu không thì anh ký tên cho tôi trước đi, tôi sẽ cùng anh đi ăn?”

Thật ra cô muốn chờ đến khi Thẩm Thanh Nhượng ký tên thì nắm lấy cơ hội chạy trốn. Cô không muốn cùng anh ta ăn cơm một chút nào, nếu không thì đến lúc đó không giải thích được, lại bị fan của anh ta mắng thì làm sao bây giờ?

Mặc dù bây giờ trên mạng không có ảnh chụp Mộc Lạp Lạp nữa, nhưng rất nhiều fan của Thẩm Thanh Nhượng đã nhớ được tướng mạo của Mộc Lạp Lạp, bởi vì cô là một hồ ly tinh muốn quyến rũ Thẩm Thanh Nhượng.

Mộc Lạp Lạp thật rất rầu, nhưng những fan hôm đó lại không biết chạy đi đâu, cô chỉ cần không ra mặt, nỗi oan ức này Mộc Lạp Lạp cũng chỉ có thể tiếp tục đeo.

Nhưng chuyện này không phải rất quan trọng, dù sao thì Phó Cảnh Phi đã giúp cô giải quyết phiền toái đó, cô không cần lo lắng nữa.

Tuy nhiên bây giờ phải bắt đầu đi ăn cơm cùng Thẩm Thanh Nhượng, người này nhìn hẳn là không rất rảnh rỗi, dáng vẻ vô cùng bận rộn, không biết anh ta rốt cuộc nghĩ gì mà hẹn cô đi ăn cơm.

Chỗ ăn cơm không cách xa đài truyền hình lắm, Thẩm Thanh Nhượng đội mũ lưỡi trai, mang kính râm, khẩu trang, toàn thân đều vô trang đầy đủ.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy cái bộ dáng này của anh ta chắc là không ai có thể nhận ra. Thế nhưng lúc ở trong đài truyền hình lại có người chào hỏi với Thẩm Thanh Nhượng, khiến Mộc Lạp Lạp thấy được tên này rất nổi tiếng, đã nguy trang thành cái dạng này mà vẫn có thể dễ dàng bị fan nhận ra.

Vì thế cuối cùng Mộc Lạp Lạp bị Thẩm Thanh Nhượng nắm lên xe thương vụ của anh ta. Xe từ bãi đậu xe ngầm đi ra ngoài, lái thẳng đến một quán cơm Trung Quốc gần đài truyền hình.

Lúc gọi món ăn, người phục vụ nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Nhượng hồi lâu, suýt chút là sững sờ tại chỗ, vẫn là Thẩm Thanh Nhượng gõ bàn một cái nhắc nhở cô ta, người phục vụ mới phản ứng lại, liên tục nói xin lỗi: “Ngại quá Thẩm tiên sinh... Xin hỏi anh muốn ăn gì ạ?”

Vậy mà cũng bị nhận ra.

Thẩm Thanh Nhượng trực tiếp vứt thực đơn cho Mộc Lạp Lạp: “Cô gọi đi.”

Mộc Lạp Lạp bị buộc tiếp lấy, sau đó gọi món ăn mình thích, không để ý đến Thẩm Thanh Nhượng chút nào.

Dầu sao đi nữa anh ta đã kêu mình gọi.

Kết quả, Thẩm Thanh Nhượng thật sự dễ dàng tiếp nhận, anh ta nhìn cũng không nhìn thực đơn, sau khi Mộc Lạp Lạp gọi món xong thì trả lại cho người phục vụ để cô ta đem đi.

“Anh không nhìn xem có món gì anh không thích ăn sao?” Vì tránh cho Thẩm Thanh Nhượng lại gây sự với cô, Mộc Lạp Lạp cố ý hỏi thăm một câu.

Thẩm Thanh Nhượng liếc cô một cái: “Ở đâu mà lảm lời như vậy?”

Mộc Lạp Lạp: “Ha ha.”

Quá trình chờ món ăn đem lên vô cùng dài vô. Mộc Lạp Lạp chỉ có thể tận lực không để ý đến sự tồn tại của Thẩm Thanh Nhượng ở đối diện, lấy điện thoại đi động ra bắt đầu lướt weibo.

Cô cúi đầu suốt, không có chú ý tới Thẩm Thanh Nhượng trước sau đặt ánh mắt phức tạp ở trên người cô.

Bởi vì trên mạng ùn ùn những bài post mới, Mộc Lạp Lạp xem, trong lòng tốt hơn một chút, đến lúc cô ngẩng đầu lên lại thì Thẩm Thanh Nhượng đã đang chơi điện thoại đi động của mình.

Nhún nhún vai, Mộc Lạp Lạp cho tới giờ phút này cũng không hiểu được tại sao Thẩm Thanh Nhượng muốn mình ăn cơm trưa với anh ta, hơn nữa không có biểu lộ bất cứ ý nghĩ kỳ quái gì, hành động cùng con người của anh ta vô cùng hợp lý.

Thật là một người đàn ông kỳ lạ... Cô không khỏi nghĩ.

Nếu Thẩm Thanh Nhượng cũng không nói gì, Mộc Lạp Lạp dứt khoát tiếp tục vui đùa lên mạng. Sau khi lướt một hồi thấy được một bài post mới trên weibo đúng đầu bài yêu thích.

“...Chờ ăn cơm trưa.” Kèm theo là một tấm ảnh chụp bộ đồ ăn.

Mộc Lạp Lạp nheo mắt lại, ngẩng đầu, không phải là Thẩm Thanh Nhượng vừa update đó chứ... Người này còn chụp một tấm hình trên bàn, thế mà cô không có phát giác.

Yên lặng quay trở lại, Mộc Lạp Lạp cũng không chú ý tới bình luận bên dưới bài post của Thẩm Thanh Nhượng.

... Nhìn chằm chằm tấm ảnh một phút đồng hồ, tôi thấy gì đó ở trong hình, ảnh ngược trong cái đĩa không phải là Thanh Nhượng của chúng ta chứ?

... Ảnh ngược trong cái đĩa kia là của người phụ nữ, đúng không?

... Quạc quạc quạc, tôi cảm giác như bị vạn điểm công kích, chẳng lẽ thật là phụ nữ?

... Không nên đoán mò, là nhân viên công tác mà thôi.

Dù sao đi nữa rất nhanh fan bình luận trong weibo của Thẩm Thanh Nhượng đã sôi sùng sục.

Mộc Lạp Lạp đối với những chuyện này không biết chút nào, bởi vì thức ăn đã được đem lên.

Cô thuộc về người nhìn thấy đồ ăn là nhiệt tình, không để ý đến Thẩm Thanh Nhượng là một người khó nắm bắt, cô cho rằng ăn lớn hơn, vui vẻ ăn.

Mộc Lạp Lạp không có nhận thức chút căng thẳng nào, ngay cả khi ăn com cùng Phó Cảnh Phi cô cũng không rụt rè, chớ đừng nói chỉ ngồi đối diện cô chỉ là một người hoàn toàn không quan trọng.

Tuy nhiên cô vẫn bớt thời gian chú ý một chút tới phản ứng của Thẩm Thanh Nhượng đối diện, kinh ngạc phát hiện quá trình ăn com của anh ta hoàn toàn có thể dùng “một mảnh tinh mạch” để hình dung. Từ trạng thái ăn com của Thẩm Thanh Nhượng nhìn có vẻ anh ta căn bản không như là đối diện với thức ăn, nếu không phải ngồi đối diện anh ta, Mộc Lạp Lạp nhất định sẽ nghĩ về mặt này của Thẩm Thanh Nhượng rất giống như đối mặt với kẻ địch huyết hải thâm thù gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Chương 154.2

“Ăn một bữa com mà thôi... Về mặt này của anh đặc biệt quá nghiêm túc đấy.” Mộc Lạp Lạp nhin không được nói.

Thẩm Thanh Nhượng tư thế thanh nhã đưa thức ăn vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, sau đó nói: “Ăn với tôi mà nói chỉ là điều kiện tất yếu để duy trì mạng sống, tôi không cảm thấy vui thích.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Sao cảm thấy sự hình dung này quen thuộc như vậy?

“Nếu anh không thích ăn, vừa rồi nên gọi món anh thích.” Mộc Lạp Lạp không đành lòng, luôn cảm thấy về mặt ăn com của Thẩm Thanh Nhượng quá đau khổ.

“Tôi không có món thích ăn.” Thẩm Thanh Nhượng hỏi hột lác đầu.

“Vậy anh còn kêu tôi đi ăn với anh...” Mộc Lạp Lạp rất khó hiểu.

Thẩm Thanh Nhượng chớp chớp đôi mắt xanh biếc: “Tôi thích nhìn người khác ăn.”

Đây là sở thích kỳ lạ gì vậy? Trong lòng Mộc Lạp Lạp lần nữa dùng hai chữ “quái nhân” hình dung Thẩm Thanh Nhượng.

“Yên tâm đi, tôi tìm cô đi ăn com không có ý gì khác.” Thẩm Thanh Nhượng cười xấu xa. “Tôi không có vừa ý cô.”

“Tôi biết!” Mộc Lạp Lạp làm mặt quỷ. Cô cũng không có tự mình đa tình nghĩ Thẩm Thanh Nhượng thích cô.

Dù sao cô chưa bao giờ nghĩ yêu thích là một chuyện rẻ tiền, có thể dễ dàng thích một người.

“Tôi thường tìm người khác đi ăn với tôi, nhưng mà nhân viên quanh tôi đều đã bị tôi làm phiền, cho nên tôi mới kêu cô.” Thẩm Thanh Nhượng giải thích với Mộc Lạp Lạp một cách hiếm có.

“Tại sao?”

Ngón tay thon dài của Thẩm Thanh Nhượng vọc cái muỗng: “Bởi vì tôi không thích ăn, nhưng thích xem người khác ăn.”

Đây thật là một sở thích kỳ quái, không ngờ đại minh tinh này còn ngầm có một sở thích đặc biệt như thế...

Mộc Lạp Lạp không để ý tới anh ta nữa, tiếp tục tiêu diệt đồ ăn trước mặt mình. Cô bận rộn cho tới trưa, quả thật đói cực kỳ.

Lúc Mộc Lạp Lạp đã ăn uống no đủ, Thẩm Thanh Nhượng cũng đã ăn xong đồ ăn trước mặt mình, không dư lại chút nào.

Cô nhú mày, chẳng phải là không thích ăn sao? Lẽ nào thật sự nhìn người khác ăn anh ta mới ăn được?

Cái này cũng không giống như chứng bệnh kén ăn...

Nghĩ không ra, Mộc Lạp Lạp làm biếng suy nghĩ tiếp.

Thẩm Thanh Nhượng gọi người phục vụ tới tính tiền, đối phương còn đỏ mặt thỉnh cầu nói: “Thẩm tiên sinh, tôi rất thích anh, có thể cho tôi chữ ký được không?”

Thẩm Thanh Nhượng cười rạng rỡ, không chút do dự đồng ý ký tên cho đối phương.

Mộc Lạp Lạp ở một bên nhìn, trong đầu có vạn thảo nê mã* lao nhanh qua.

(*thảo nê nãi: http://img22.mtime.cn/up/2010/08/05/211730.54905796_500.jpg

còn có nghĩa lông là chữ thê ‘ĐM’)

Ký tên cho người phục vụ dễ dàng như vậy, ký tên cho cô mà đòi điều kiện? Trong lòng Mộc Lạp Lạp đâm tiểu nhân.

“Nếu đã ăn com xong rồi, lúc trước anh đồng ý ký tên cho tôi, bây giờ có thể chứ?” Mộc Lạp Lạp không có ý định tiếp tục lãng phí thời gian.

Thẩm Thanh Nhượng lười biếng vươn tay: “Lấy giấy bút ra.”

Mộc Lạp Lạp liền đưa lên giấy bút, cảm thấy Thẩm Thanh Nhượng này quả thật là một lão Phật gia, thời thời khắc khắc cần người thận trọng hầu hạ.

Ký tên như rồng bay phượng múa, Thẩm Thanh Nhượng cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Bạn cô tên gì?”

Mộc Lạp Lạp nói: “Khuru Đình.” Mộc Lạp Lạp đưa tên của Khuru Đình trong điện thoại cho Thẩm Thanh Nhượng nhìn qua một cái, để anh ta biết hai chữ đó.

Không lâu sau Thẩm Thanh Nhượng đã đưa trả lại giấy bút.

Mộc Lạp Lạp nhìn một cái, Thẩm Thanh Nhượng này không hổ được fan bầu là người tình của công chúng, viết một câu ký tên một cái cũng... cuốn hút như thế.

... “Cho Khuru Đình yêu mến, tôi nhìn thấy tên cô như thấy nụ cười rực rỡ của cô, sẽ mãi mãi nhớ.”

Mộc Lạp Lạp phi nhỏ: “Anh chưa gặp người ta, làm sao anh biết nụ cười của cô ấy rực rỡ?”

Thẩm Thanh Nhượng nhún vai không để ý: “Chỉ cần cười một cái bao giờ cũng rực rỡ, cái này sẽ không sai chứ?”

Tuy anh ta viết tùy tiện như thế, nhưng Mộc Lạp Lạp đã có thể tưởng tượng sau khi Khuru Đình thấy những lời này thì sẽ kích động cỡ nào. Sợ là sau đó sẽ càng thích Thẩm Thanh Nhượng hơn, trở thành fan trung thành đến chết của anh ta, hơn nữa không cách nào tự kèm chế.

Mộc Lạp Lạp nói: “Vậy cảm ơn anh.”

Dù sao được ký tên như thế, còn ăn không một bữa com... Thật ra cô vẫn rất ngưỡng mộ.

Nhưng đến lúc cuối Mộc Lạp Lạp đề cập đến vấn đề cưa đôi thì bị Thẩm Thanh Nhượng nghiêm khắc cự tuyệt.

Cô mới phát giác được Thẩm Thanh Nhượng này có lẽ đã quen thói mạnh mẽ giải quyết tất cả vấn đề.

Cùng Thẩm Thanh Nhượng rời đi, lúc gần tới cửa Mộc Lạp Lạp nói: “Chúng ta tách ra thôi, nghe lời người đại diện của anh nói chiều nay anh còn công việc khác... Tôi trở về công ty mình.”

“Chờ đã.” Thẩm Thanh Nhượng kéo cô lại trước khi cô đi.

“Còn có chuyện?” Mặt Mộc Lạp Lạp không tình nguyện.

Thẩm Thanh Nhượng trực tiếp làm lơ về không tình nguyện của cô, nhét tấm danh thiếp vào trong tay cô: “Điện thoại của tôi.”

“Ồ.” Mộc Lạp Lạp gật đầu, thuận tay bỏ vào giỏ. “Tôi đi đây.”

Thẩm Thanh Nhượng đen mặt, kéo Mộc Lạp Lạp lại lần nữa.

Mộc Lạp Lạp rất không vui nhìn anh ta: “Anh rốt cuộc còn muốn làm gì nữa?”

“Cho tôi số điện thoại của cô.” Về mặt Thẩm Thanh Nhượng lạnh lùng ngạo mạn.

Mộc Lạp Lạp liền không để ý đọc số của mình cho Thẩm Thanh Nhượng.

Thẩm Thanh Nhượng lấy được số của Mộc Lạp Lạp, lúc này mới hài lòng thả người: “Cô đi đi.”

Mộc Lạp Lạp được lệnh, vui mừng rời đi.

Thẩm Thanh Nhượng nhìn bóng lưng vui mừng của cô, khoe miệng vô thức cong cong. Mãi đến khi chuông điện thoại di động vang lên, nhận điện thoại, người đại diện ở bên kia lại gào thét: “Tiểu tổ tông của tôi, ối trời ơi, ngài đến hiện trường quay chụp nhanh lên, không thì chúng ta vi phạm hợp đồng!”

Nụ cười khoe miệng của Thẩm Thanh Nhượng biến mất, anh ta lạnh lùng nói: “Đã biết, tôi tới liền.”

Mộc Lạp Lạp lấy được chữ ký, trong lòng thả lỏng. Tuy rằng quá trình ngoan ngoãn một chút, nhưng cũng coi như đã hoàn thành giao phó của Khuru Đình.

Nếu không lấy được thì sau khi trở lại công ty Khuru Đình nhất định sẽ hô to gọi nhỏ, khiến cô hết sức khó xử.

Cô nàng Khuru Đình này rất nhiệt tình, ngoài mặt nhìn rất không có tâm nhãn, nhưng Mộc Lạp Lạp biết đối phương thật ra cũng là người rất thông minh, cách xa với bề ngoài nhìn có vẻ ngu ngốc.

Vì thái độ của Khuru Đình đối với cô bây giờ coi như không tệ, Mộc Lạp Lạp cũng liền vui vẻ chung đụng với cô ta.

Đi tàu điện ngầm trở về công ty, Mộc Lạp Lạp vừa mới ra khỏi thang máy liền kinh ngạc nhìn Khuru Đình vọt về phía mình.

Chẳng lẽ cô ta chờ từ trưa tới giờ ở chỗ này vì chữ ký trong tay mình ư? Cái này cũng hơi quá si mê Thẩm Thanh Nhượng...

Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp nhanh chóng phát hiện suy nghĩ của mình đã sai, bởi vì Khuru Đình không phải tới vì chữ ký.

“Khuru Đình, tôi lấy được chữ ký cho cô rồi.” Mộc Lạp Lạp rất vui vẻ lấy bản ký tên trong giỏ ra.

Khuru Đình xông lại, vội kéo cô vào trong thang máy, đồng thời nhấn nút xuống lầu một.

“Khuru Đình, cô làm gì vậy?” Mộc Lạp Lạp không hiểu sao cả, hoàn toàn không biết là chuyện gì xảy ra, cũng không hiểu Khuru Đình bị điên cái gì.

Giọng Khuru Đình gấp rút, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mộc Lạp Lạp: “Lạp Lạp, cô hãy nghe tôi nói, hôm nay cô không nên tới làm, tôi sẽ giải thích với chị Lina cô còn đang làm việc ở bên đài truyền hình.”

“Vi sao?” Cô khó hiểu.

“Bởi vì...” Khuru Đình do dự nói. “Cái vị kia của tổng giám đốc Thẩm, em gái của cô lại đến rồi... Hơn nữa chúng tôi cảm thấy hôm nay cô ta đến đây, bầu không khí không đúng lắm, chẳng lẽ tôi gây sự với cô? Cho nên cô tốt nhất là tránh đi một chút trước, tạm thời không nên xuất hiện ở phòng làm việc.”

Mộc Lạp Lạp hoàn toàn ngăn cản cả người.

Cô thật không nghĩ đến lúc Mộc Diệp xuất hiện, những đồng nghiệp này sẽ chọn giúp cô.

Lần đó Mộc Diệp đột nhiên xuất hiện trong phòng làm việc, lẽ ra đem tới ảnh hưởng cực lớn cho Mộc Lạp Lạp, nhưng lại bị Mộc Lạp Lạp lạnh trí hoá giải, sau đó không chỉ không bị đồng nghiệp xa lánh mà còn bởi vì tính tình sang sảng của cô mà được rất nhiều người thích.

Có lẽ quan trọng nhất là Mộc Lạp Lạp tính tình thẳng thắn, ít tranh giành với đồng nghiệp. Tiền thưởng thành tích, xếp hạng ra sao Mộc Lạp Lạp đều thoải mái, xếp hạng không có cô, cô cũng không đi tranh luận.

Hành vi này của cô có lẽ khiến mọi người cảm thấy cô vĩnh viễn không tranh giành cái gì ở đây, không có mang đến cạnh tranh gì, cho nên mọi người không đặt cô vào trong hàng ngũ đối thủ cạnh tranh, vì thế ít đi một ít tranh đấu gay gắt.

Hơn nữa, chuyện Mộc Lạp Lạp bị hãm hại lần đó, giữa đồng nghiệp đã truyền nhau một giả thuyết. Có người vào lúc không có ai đã thảo luận: cái người nói xấu Mộc Lạp Lạp kia thật ra cũng hoàn toàn không phải là Ric đã bị công ty xa thải, phía sau Ric thật ra còn có người khác. Còn người kia là ai, tất cả mọi người sẽ không nói ra, nhưng trong lòng nhiều người đều có suy nghĩ của mình...

Tuy rằng ngày thường Mộc Diệp nhìn có vẻ oai phong tám hướng ở trong công ty, tất cả mọi người sẽ bởi vì thân phận ả là bạn gái của ông chủ mà nịnh bợ ả, nhưng bởi vì một ít thủ đoạn của Mộc Diệp cộng thêm ông chủ ngầm thừa nhận, nên cũng có người bất mãn đối với Mộc Diệp.

Nhưng vì ngại thân phận ông chủ của Thẩm Văn Xương, không ai dám biểu lộ ý nghĩ.

Mà giờ khắc này, Mộc Diệp xuất hiện trong phòng làm việc lần nữa, những đồng nghiệp này đều không hèn mà chọn đứng về phía Mộc Lạp Lạp.

Mặc dù Mộc Diệp đều biểu hiện ra mặt dịu dàng hiền lành, nhưng đã có thể xa thải những đồng nghiệp của bọn họ từng mơ ước ông chủ, mọi người đều biết đây cũng không phải là một người dễ trêu chọc.

Các đồng nghiệp theo bản năng xem Mộc Diệp trở thành người yếu, còn đặc biệt chính nghĩa đến bảo vệ cô.

Mộc Lạp Lạp nói không chút cảm động nào là giả, trong lòng cô vẫn còn có chút cảm kích. Ít ra những đồng nghiệp đó vào thời điểm này còn nghĩ tới kêu cô tạm thời chạy khỏi đây.

Sau khi thang máy hạ xuống tầng một, Mộc Lạp Lạp lại nhấn lần nữa.

Khuru Đình kinh ngạc nói: “Lạp Lạp, cô làm cái gì vậy? Cô đừng dè vào miệng cạp chứ! Chúng tôi đều cảm thấy cô ta tới làm khó dễ cô.”

“Yên tâm đi, tôi không sao đâu.” Mộc Lạp Lạp nở nụ cười. “Tôi lại không có làm chuyện gì xấu, còn sợ cô ta sao?”

Chẳng qua vào tối qua chỉ vạch trần bộ mặt thật của Mộc Diệp mà thôi.

Hôm nay nếu Mộc Diệp dám thật sự đến gây sự với cô, cô cũng không ngại vạch trần ả một lần nữa. Sự thật cùng chứng cứ đều bày ở nơi đây, đến lúc đó xem Mộc Diệp giải thích như thế nào?

“Nhưng mà Mộc Lạp Lạp...” Khuru Đình vẫn rất không yên lòng, gương mặt lo lắng.

“Trời ơi, không cần lo lắng, bản thân tôi còn không sợ mà.” Mộc Lạp Lạp rút cuộc có cơ hội lấy ra bản chữ ký. “À, chữ ký của đại minh tinh Thẩm mà cô muốn đây.”

Khuru Đình thấy chữ ký, lập tức bùng mặt hét lên một tiếng: “Lạp Lạp, cô thật sự giúp tôi xin được chữ ký?”

Cô ta lấy qua, khi thấy bên trên còn viết cho mình một câu thì càng giật mình nhảy dựng lên ở trong thang máy: “Trời ơi tôi thật muốn điên rồi! Thẩm Thanh Như ở đây thế mà viết cho tôi một đoạn như vậy?! Lạp Lạp, tôi thiệt yêu cô!”

Mộc Lạp Lạp vội kéo cô ta: “Dừng lại dừng lại, đừng có phá hư thang máy.”

Lúc này Khuru Đình mới thu liễm một chút, nhưng vui vẻ trên mặt vẫn vô cùng dày đặc.

Việc này là đến từ sức hấp dẫn của thần tượng, chỉ có người thích mới hiểu được, Mộc Lạp Lạp cho tới bây giờ đều không có thần tượng gì, tự nhiên sẽ không hiểu tại sao Khuru Đình phải hưng phấn như thế.

Nhưng nhìn về kích động của cô ta, lòng Mộc Lạp Lạp cũng thay đổi tốt lên.

Đến khi thang máy lên lầu, hưng phấn của Khuru Đình đã trôi qua gần hết, cô ta lại bắt đầu lo lắng cho Mộc Lạp Lạp: “Cô thật sự muốn trở về hả, Mộc Diệp ngồi trong phòng làm việc đã lâu, cũng không nói gì. Cô không biết đâu mọi người chúng tôi thật ra đều rất sợ cô ta, tôi không nói ra được là cảm giác gì, nhưng cô em gái này của cô không giống cô chút nào cả.”

Mộc Lạp Lạp vỗ vỗ vai cô ta: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

“Vậy được rồi, nếu một lát thật sự xảy ra cái gì, dựa vào chuyện cô giúp tôi lấy được chữ ký này, tôi nhất định giúp cô chạy đi!” Khuru Đình vội về mặt anh dũng hi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Chương 154.3

Mộc Lạp Lạp bật cười, đây cũng không phải là xã hội đen trả thù, nghiêm túc như thế làm gì?

Cô và Khuru Đình cùng ra khỏi thang máy, đi vào phòng làm việc.

Khoảnh khắc đi vào, Mộc Lạp Lạp cảm giác được bầu không khí là lạ trong phòng làm việc.

Bình thường mọi người không có việc gì thì đều thích nói chêm chọc cười, chỉ cần không có lãnh đạo tới kiểm tra, không chậm trễ công việc thì nghỉ ngơi giải trí cũng sẽ không ít.

Nhưng hôm nay mỗi người đều quy quy củ củ ngồi trước bàn làm việc của mình, mọi người đều cẩn thận tận tâm làm việc, không giống với ngày thường chút nào.

Mộc Lạp Lạp vừa nhìn cũng biết, quả nhiên là Mộc Diệp ở chỗ này.

Lần trước lúc Mộc Diệp tới cũng vậy, mọi người đều vừa nịnh bợ ả vừa trốn tránh ả, thái độ thật phức tạp.

Nụ cười trên mặt Mộc Lạp Lạp ngược lại không hề thay đổi chút nào, lúc cô đi vào vẫn rất nhẹ nhàng chào hỏi cùng mọi người.

Đồng nghiệp thấy cô đi vào thì vẻ mặt hơi đổi, có người quay sang nháy mắt ra hiệu với Khuru Đình, giống như đang hỏi cô ta tại sao không thành công ngăn cản Mộc Lạp Lạp.

Khuru Đình lắc đầu bất đắc dĩ, tỏ vẻ mình bất lực.

Mộc Lạp Lạp làm bộ vẻ không biết gì cả, đi thẳng đến bàn làm việc của mình, quả nhiên liền thấy Mộc Diệp ngồi ở đó.

Hôm nay ả ăn mặc rất thực nữ, chỉ nhìn bề ngoài không chút nào như là một người phụ nữ tâm cơ thâm trầm.

Nhưng Mộc Lạp Lạp đã nhìn thấu toàn bộ ả ta, biết Mộc Diệp nhìn như một sợi dây đẹp nhưng trên thực tế là một con rắn rất độc, hoa văn bề ngoài càng xinh đẹp càng có thể dồn người vào chỗ chết.

Kiếp trước lúc Mộc Lạp Lạp chết trong biển lửa vẫn nhớ rõ nụ cười đắc ý sau cùng kia của Mộc Diệp. ả đã thành công khiến Mộc Lạp Lạp trắng tay, bị toàn thế giới vứt bỏ.

Thế nhưng ai ngờ ông trời cũng muốn cho cô cơ hội tới báo thù chứ? Xem ra thượng đế lão nhân gia đều biết ai mới là người đáng tội...

“Mộc Diệp, cô đến rồi ư.” Mộc Lạp Lạp thấy Mộc Diệp không lộ ra chút giạt mình nào, bình tĩnh nhìn cô.

Ánh mắt của Mộc Diệp và Mộc Lạp Lạp đối nhau, giữa hai người vô hình có sóng ngầm cuộn cuộn, rõ ràng là một câu cũng chưa nói nhưng thật giống như đã trải qua ngàn vạn lần tranh đấu.

Có điều về thù địch nơi Mộc Diệp nhiều hơn một chút, còn Mộc Lạp Lạp nhìn Mộc Diệp lại là rất lạnh lùng bình tĩnh.

Có lẽ bởi vì hận thù quá sâu, không ai có thể thờ ơ đối với người đã hại chết mình, nhưng Mộc Lạp Lạp cho dù hận Mộc Diệp thấu xương, đã ở trong đầu bầm Mộc Diệp thành tám mảnh nhiều lần, cái loại thù hận này đã ăn nhập vào linh hồn, nhưng bên ngoài lại không bộc lộ chút nào.

Lúc này Mộc Lạp Lạp nhìn Mộc Diệp càng giống như là nhìn một người xa lạ thông thường.

Cô nghĩ, Mộc Diệp đối với cô mà nói đã không chỉ là một kẻ thù đơn giản như vậy, chỉ có triệt để trả lại tất cả vết tích hận thù ả đã đóng lên trên người cô, cô mới có thể hoàn toàn thoải mái.

Thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh mộng Mộc Lạp Lạp vẫn có thể nhớ tới biển lửa tàn phá kia, màu đỏ nhuộm mắt, có đôi khi dằn vặt Mộc Lạp Lạp đêm không thể chợp mắt.

Chẳng qua cô luôn che giấu tốt, ngay cả Phó Cảnh Phi cũng không có phát hiện cô nằm mơ gặp đau khổ và giãy dụa.

“Chị.” Cảm xúc như thủy triều xuống ở trong mắt Mộc Diệp nhanh chóng biến mất, ả cũng khôi phục bình tĩnh.

Người xung quanh âm thầm quan sát bên này, nhưng không thấy hình ảnh đáng sợ như trong tưởng tượng, bọn họ đều cho rằng hôm nay Mộc Diệp hùng hổ là muốn tìm Mộc Lạp Lạp khó dễ, không ngờ hai người nói mấy câu đã khôi phục bình thường.

Mộc Lạp Lạp thả gọng xích ở trên bàn làm việc, mình thì dựa vào bên cạnh bàn, cúi đầu nhìn Mộc Diệp: “Hôm nay cô tới tìm tôi có chuyện?”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp rất kinh ngạc, thật ra cô không ngờ mình lại có thể bình tĩnh nói chuyện cùng Mộc Diệp như vậy. Tuy rằng tất cả đều chỉ là bình tĩnh bề ngoài, cô đoán là Mộc Diệp lúc này đã mắng cô đến máu chó đầy đầu, nhưng nét mặt vẫn duy trì nụ cười thích hợp.

Mộc Lạp Lạp trong quá khứ lòng tự trọng cực cao, Mộc Diệp cũng là người như vậy chứ gì? ả cũng sẽ không dễ dàng tháo xuống nguy trang của mình, bất kể ả có chán ghét đường nào cũng sẽ không dễ dàng lộ ra ngoài mặt, nhất là lúc có người nhìn cùng Mộc Lạp Lạp không nể mặt mũi.

Chính bởi vì chắc chắn điểm này, cho nên Mộc Lạp Lạp hôm nay mới không có một chút lo lắng nào.

Tôi đa Mộc Diệp sẽ dùng cách khác thiết kế bẫy hãm hại, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng cách ngu nhất.

“Chị làm việc ở đây thế nào?” Mộc Diệp nhìn như rất quan tâm hỏi một câu.

“Nhờ phúc của cô, cũng không tệ lắm.” Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai, giọng thản nhiên.

“Vậy sau này chị có tính toán gì không?” ả cũng rất bình tĩnh, nụ cười trên mặt không đổi.

Mộc Lạp Lạp thấp giọng hỏi: “Cô đang thăm dò tôi?”

Nụ cười trên mặt Mộc Diệp biến mất, trong mắt có vài phần thù hận.

Mộc Lạp Lạp hài lòng nhìn phản ứng của Mộc Diệp, phóng khoáng cười vài tiếng: “Dự định sau này tôi cũng không biết nữa, chị em chúng ta đã lâu không gặp mặt nhỉ, đương nhiên, tôi qua là bất ngờ gặp được.”

Cô đây là đang cố ý nhắc nhở Mộc Diệp: hôm nay tốt nhất đừng có nghĩ tới quỷ kế gì, nếu không cô sẽ không khách sáo phơi bày chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Mộc Diệp tuyệt đối sẽ không muốn ngã hai lần trong cùng một cái hố, nhục nhã như tối hôm qua Mộc Diệp chịu một lần là đủ rồi, ả không muốn chịu lần thứ hai.

Vì vậy Mộc Diệp cũng nở nụ cười, lại biến trở về Mộc Diệp dịu dàng giả dối kia: “Chị, chị đang nói gì vậy, chị làm việc bận rộn thế, em muốn tìm chị nhưng chị đều không có thời gian.”

“Tôi phải làm việc mà, hơn nữa, tôi lại không giống cô, yêu đương vất vả như vậy.” Mộc Lạp Lạp cười cũng rất hồn nhiên ngây thơ.

Về thù hận trong mắt Mộc Diệp chừng như sâu đậm mười phần, nhưng không thể biểu lộ chút nào ở chỗ này, quả thật giận đến hàm răng sưng đỏ: “Phải không, chị thật biết nói đùa.”

“Cô còn chưa nói cô tới đây tìm tôi làm gì đây?” Mộc Lạp Lạp mở to mắt vô tội nhìn Mộc Diệp. Hừ, chẳng phải giả bộ về vô tội thôi sao, cô cũng biết đó được không!

Lúc này Mộc Diệp mới nói chính sự: “Ba nói muốn chị về nhà ăn cơm.”

Lúc ả nói câu này có thể nói là trăm ngàn không tình nguyện, nhưng cũng nói ra.

Mộc Lạp Lạp khẽ cau mày. Cô thật không ngờ cha kêu cô về nhanh như vậy.

Mặc dù hôm qua sau khi làm sáng tỏ chuyện dâm loạn trước đây, Mộc Lạp Lạp đoán rằng cha bởi vì nhiều nguyên nhân sẽ để cho cô trở lại Mộc gia, nhưng cũng không ngờ bây giờ chỉ mới qua một đêm mà đã bảo Mộc Diệp đến kêu mình trở về.

Hơn nữa, cha đã già quá lắm cảm rồi sao, rõ ràng biết quan hệ của mình cùng Mộc Diệp cứng nhắc như thế, vẫn kêu Mộc Diệp đến mời mình, ông ta không sợ mình không đồng ý ư?

Nhưng mà... Mộc Diệp nghĩ rồi lại nghĩ, có lẽ bởi vì là Mộc Diệp đích thân đến nói với mình tin tức này, nếu mình chán ghét Mộc Diệp như vậy, vừa vặn sẽ vì bức bối Mộc Diệp mà chọn trở về.

Xem ra người cha này của cô cho tới bây giờ cũng còn là một người tình khôn.

Nhất là bây giờ ngay trước mặt nhiều đồng nghiệp như vậy, nếu Mộc Lạp Lạp không đồng ý thì có thể tạo thành chút ảnh hưởng không tốt ở trong mắt người khác. Dù sao không phải ai cũng đi hỏi nguyên nhân, bọn họ chỉ quan tâm đến cái mình đích thân nhìn thấy thôi.

Xem ra bữa cơm này mình không thể không trở về ăn rồi?

Thoáng suy nghĩ một chút liền quyết định, Mộc Lạp Lạp sáng khoái trả lời: “Vây được, khi nào trở về, tôi nhất định đúng hạn đến.”

Mộc Diệp nói: “Vây cuối tuần này đi, chị rời nhà lâu như vậy, người nhà cũng đều nhớ chị.”

Mộc Lạp Lạp nhe răng cười: “Ừ, được.”

Mộc Diệp đã nói xong ý, cũng nên đi. Trước khi ả đi, nhìn đánh giá triệt để Mộc Lạp Lạp.

“Sao vậy, em gái thân yêu của tôi?” Nụ cười trên mặt Mộc Lạp Lạp nhìn có vẻ như thật.

Mộc Diệp nhìn cô chòng chọc hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Trước đây thật sự đã xem thường cô.”

Giọng của ả ép tới rất thấp, vừa vặn chỉ có Mộc Lạp Lạp có thể nghe được.

Từ sau khi Mộc Diệp tới Mộc gia, tất cả mưu kế từng cái từng cái một, hơn nữa trên cơ bản đều rất hoàn mỹ, khiến Mộc Lạp Lạp không đường nào ứng phó, lui về sau từng bước, thua thương tích đầy mình.

Ả đã mưu tính rất lâu, cũng chưa từng để Mộc Lạp Lạp vào mắt, thực tế đều chứng minh Mộc Diệp mới là kẻ thắng.

Nhưng đột nhiên hôm qua trong bữa tiệc, Mộc Diệp vốn kế hoạch hoàn mỹ lại chợt bị phá vỡ, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên như biến thành người khác, cô không chỉ không trúng kế mà còn liên hợp cùng Phó Cảnh Phi, phản lại Mộc Diệp một quân.

Khiến Mộc Diệp không chút chuẩn bị nào đã bị đánh không có sức đánh trả.

Nếu không phải ả lạnh trí ứng phó, Thẩm Văn Xương không có truy cứu trách nhiệm với ả, không thì thật sự xong rồi.

Mộc Diệp tuyệt đối sẽ không có giọng điệu bức mình này, ả hoàn toàn không thể chịu đựng bị bại bởi Mộc Lạp Lạp một lần, ả nhất định sẽ thắng lại!

Nghe xong giọng châm biếm của Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp cũng nhỏ giọng nói: “Không phải chứ, cô cũng mới biết hôm qua ư, tôi đã không phải là tôi trong quá khứ rồi, thật ra tôi cũng cảm thấy mình rất không tệ.”

Mộc Diệp cười khẩy: “Hừ, cô đừng vui mừng quá sớm, trước kia cô là bại tướng dưới tay tôi, sau này sẽ còn là bại tướng dưới tay tôi.”

Mộc Lạp Lạp cúi người xuống, kề vào bên tai Mộc Diệp, khẽ nói: “Phải không, chúng ta nhìn đi, hôm qua chẳng phải cô bị thua tôi sao? Chuyện sau này

có ai nói chính xác được đây.”

Mộc Diệp hung hăng trừng cô: “Chờ xem!”

“Được, chờ xem, xem cô còn có cách nào? Tôi theo hầu.”

Mất đối mắt cùng Mộc Lạp Lạp một hồi, Mộc Diệp chợt đứng lên, đang lúc mọi người kinh ngạc, tiếng giày cao gót đầy tức giận rời đi.

Sau khi ả đi, Mộc Lạp Lạp cũng thu lại nụ cười của mình, mặt không chút cảm xúc nhìn bóng lưng của ả.

Bây giờ rốt cuộc chính thức phá rách da mặt cùng Mộc Diệp, nguy trang cùng Ngôn Viễn lúc trước cũng không tiếp tục nữa, mình coi như là rốt cuộc phản chiến.

Sau này khẳng định Mộc Diệp sẽ cảnh giác cao độ đối với mình, không giống với hoàn toàn không có chuẩn bị mới có thể trở tay không kịp như lúc này đây.

Tuy nhiên Mộc Lạp Lạp biết, nếu cô tìm phiền toái cho Mộc Diệp, sớm muộn có một ngày phải bại bộ, cùng với hao tâm tổn sức tiếp tục nguy trang, còn không bằng bây giờ khiến cho Mộc Diệp biết.

Hơn nữa, hiện giờ chứng cứ trong tay cô đã sắp đủ rồi, nếu vậy, mặc kệ Mộc Diệp có tâm kế thế nào cũng không có chút tác dụng gì.

Mộc Diệp sớm muộn sẽ trả giá thật lớn cho những chuyện ả làm.

Mộc Diệp vừa đi, bầu không khí toàn bộ phòng làm việc cũng nhanh chóng vui vẻ lên. Khuru Đình đến bên cạnh Mộc Lạp Lạp nói: “Trời ơi, quan hệ chị em của các người có phải là rất tệ không hả, cảm thấy các người chung đụng với nhau thật kỳ lạ.”

Mộc Lạp Lạp nghe xong liền cố ý than thở nói: “Cô biết đó, chúng tôi là cùng cha khác mẹ, tình cảm như thế luôn là không thâm sâu.”

“Ái chà, thật sự là mỗi nhà có nỗi khó xử riêng...”

Mộc Lạp Lạp không nói gì thêm nữa, cũng không có ý định nói quá nhiều chuyện của mình cho những đồng nghiệp này biết.

Khuru Đình cũng không tiếp tục hỏi, cô ta lại nhìn bản chữ ký của mình với vẻ si mê rồi đi, không rảnh đáp lại Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp thờ dài, đây cũng là một người không tìm không phôi, Thẩm Thanh Nhượng có sức quyến rũ như vậy ư? Sao cô không cảm thấy?

Đến giờ tan tầm, Mộc Lạp Lạp bỗng nôn nóng về nhà, nghĩ đến về nhà là có thể nhìn thấy Phó Cảnh Phi, loại cảm giác nhớ nhà nổi lên bất chợt này khiến lòng cô vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Chương 155: Mọi Việc Không Thuận

Dứt lời, Hứa An Chi như là tìm khẳng định cho bản thân, lần nữa thấp giọng lặp lại một câu: “Tôi từng hỏi hận bao giờ chưa?”

Anh ta khinh thường cười, mang theo cặp tài liệu ra ngoài, thuận tiện phát tay nói tạm biệt với Phó Cảnh Phi: “Nhanh đi theo bởi Mộc Lạp Lạp của cậu đi, biết hôm nay cậu nói chuyện với tôi mà lòng cũng không yên.”

Chờ sau khi bóng dáng Hứa An Chi biến mất, Phó Cảnh Phi ngồi trên ghế mới bắt đầu dĩ lặc đầu, nửa khuôn mặt của anh ẩn trong bóng tối, nhẹ giọng nói: “Hứa An Chi, cậu có...”

Nhưng mà anh cũng không có nói cho Hứa An Chi nghe.

Mộc Lạp Lạp vốn chuẩn bị ngủ, thế nhưng nghĩ đến chuyện đêm hôm trước bị Phó Cảnh Phi ôm vào phòng của anh, Mộc Lạp Lạp cảm thấy ngày mai mình chắc là không thức dậy ở cái giường này.

Cô ở trong phòng này đã lâu, sau khi tới đây luôn ở tại phòng này, mãi cho đến lần đó dưới sự giúp đỡ của Ngôn Viễn đã thoát đi, cuối cùng chết ở trong phòng của chính mình.

Bây giờ chuyện còn chưa diễn biến tới căng thẳng lúc đó, cho nên trong phòng còn chưa có bị chặn lại, bởi vậy cửa sổ còn có thể đẩy ra.

Đêm nay có mặt trăng khó thấy được, Mộc Lạp Lạp khoác áo ngủ đứng bên cửa sổ nhìn trăng. Tuy rằng lễ trung thu đã qua, nhưng mặt trăng tháng này vẫn rất tròn, còn rất sáng, trong phòng dù không bật đèn cũng có thể thấy một chút.

Mộc Lạp Lạp không biết mình đứng bên cửa sổ nghĩ cái gì, tóm lại là cảm thấy trăng quá đẹp, sau đó suy nghĩ vô thức phiêu tán, lại nghĩ tới kiếp trước, tới mình sau khi chết.

Sau khi cô chết, trong thời không kia đã xảy ra cái gì ư?

Thật ra cho tới bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng không xác định được kiếp trước đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc chỉ là cô nằm mơ hay là thật sự đã xảy ra.

Cô nghĩ, có lẽ là mình tiên đoán được, sớm đã biết chuyện sẽ xảy ra sau đó, cho nên bây giờ mới phóng ngửa những chuyện kia phát sinh làm ra thay đổi tương ứng.

Nhưng những việc trải qua này lại thật không giống như là giả, suy cho cùng nếu chỉ là một giấc mộng hoặc là tiên đoán được, tại sao có thể có thể nghiệm chân thật như vậy?

Thậm chí mỗi một việc trải qua hãy còn ký ức mới mẻ, mỗi một chuyện từng làm, mỗi một lời từng nói nói đều là bản thân trải qua.

Cho nên Mộc Lạp Lạp càng nghiêng về chuyện đã xảy ra kiếp trước đều là thật.

Có điều vì chút nguyên nhân không giải thích được mà cô đã đạt được thời khắc sống lại.

Nhưng nếu nói vốn có thời khắc như thế, vậy quỹ đạo của người và sự việc lại phát triển như thế nào?

Cô chỉ nhớ rõ trước khi chết thấy được Phó Cảnh Phi tuyệt vọng như vậy, nhưng sau đó tất cả cũng không có ấn tượng, không nhớ rõ cái gì cả.

Mộc Lạp Lạp nhìn trăng trên bầu trời, hơi bất đắc dĩ nghĩ, cô vô thức rất sợ bên trong cái thời không kia. Bởi vì cô chết đi... Phó Cảnh Phi lại sẽ như thế nào đây?

Phó Cảnh Phi có thể bởi vì cô chết mà làm ra một ít chuyện càng cực đoan hay không?

Suy nghĩ một chút, ngay cả nhịp tim của Mộc Lạp Lạp cũng tăng nhanh.

Phó Cảnh Phi mở cửa, thấy chính là hình ảnh Mộc Lạp Lạp đứng đờ ra bên cửa sổ, bóng lưng của cô mỏng manh yếu đuối, dưới ánh trăng như nhuốm một vầng sáng nhàn nhạt.

Trong lòng anh căng thẳng một cách khó hiểu. Mộc Lạp Lạp như vậy luôn khiến anh không có cảm giác an toàn, không cách nào khẳng định mình đã có cô.

Lúc Mộc Lạp Lạp tỉnh hồn lại thì đã rơi vào trong ngực ấm áp. Hai tay Phó Cảnh Phi vòng ở hông cô, ôm cô chặt vào trong ngực, thấp giọng nói bên tai cô: “Đang nghĩ gì vậy?”

Một luồng hơi nóng bên tai Mộc Lạp Lạp khiến người cô hơi nhũn ra.

“Không có ạ, không có suy nghĩ gì cả.” Mộc Lạp Lạp cũng không nói cô bây giờ đang nghĩ tới anh.

Tuy rằng người nghĩ tới là... anh trong một thời không khác.

Nhưng bất kể là người nào, đều là Phó Cảnh Phi.

Tựa như Mộc Lạp Lạp dám chắc bất kể xảy ra chuyện gì, Phó Cảnh Phi cũng sẽ không rời khỏi cô.

Sờ sờ tóc Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi chống cằm trên đỉnh đầu cô, cùng cô nhìn trăng. Hai người không nói gì cả, bầu không khí quanh mình trở nên ấm áp lên.

“Phó Cảnh Phi, anh cảm thấy em bây giờ và em lúc trước, ai tốt hơn?” Mộc Lạp Lạp hỏi một câu ngớ ngẩn.

Ở trong mắt người khác, đương nhiên cô bây giờ tốt hơn.

Nhưng ở trong mắt Phó Cảnh Phi, bất kể là Mộc Lạp Lạp của lúc nào, đều là người anh quý trọng.

“Quên đi, không hỏi cái này, không có ý nghĩa gì.” Mộc Lạp Lạp đột nhiên bỏ dở đề tài này, đổi đề tiếp. “Chuyện em kêu người đi điều tra hình như có kết quả.”

“Chuyện gì?”

“Có liên quan với Mộc Diệp.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Em gần như có thể hoàn thành chuyện em muốn làm, báo thù trút giận.”

Phó Cảnh Phi không trả lời cô, thái độ rất rõ ràng, ủng hộ tất cả quyết định của Mộc Lạp Lạp.

“Thật ra, anh biết tại sao ban đầu em muốn đối nghịch cùng Mộc Diệp không?”

Phó Cảnh Phi cúi đầu nhìn gò má xinh đẹp của Mộc Lạp Lạp, dịu dàng nói: “Tại sao?”

“Bởi vì... lúc mới bắt đầu em thật sự xem ả là em gái của mình, nhưng mà sau đó lại phát hiện ả căn bản không có nghĩ như vậy.”

Mộc Lạp Lạp rốt cuộc hạ quyết tâm muốn đem bí mật này của mình nói cho Phó Cảnh Phi, để anh biết nguyên nhân trong đó: “Tính cách em thật sự rất bàng quan, không có hận ả, chẳng phải là thêm em gái thôi sao, em cũng không sợ ả đến giành gia sản với em, dù sao Mộc gia nhiều tiền như vậy, tùy tiện chia cho em chút tiền em cũng thỏa mãn. Thế nhưng Mộc Diệp, ả không nghĩ như vậy.”

Những chuyện Mộc Diệp làm, quyền nhậm ký ghi lại tất cả thù hận của Mộc Diệp, trong đó miêu tả tất cả, đều là nguyên nhân thúc đẩy Mộc Lạp Lạp. Cô hận Mộc Diệp, hận Mộc Diệp lừa gạt chân thành của cô, hận tất cả điều Mộc Diệp làm, đặc biệt là hận chuyện ả viết kia.

“Thật ra sau khi bình tĩnh một chút đã nghĩ lại, em cảm thấy trong chuyện Mộc Diệp nói có rất nhiều điểm đáng ngờ, ví dụ như ả nói là ả đẩy mẹ em ra làn xe chạy tới, mới khiến mẹ em xảy ra tai nạn. Nhưng mà ả sẽ không sợ lúc đó có bất cứ ai chứng kiến mọi chuyện ả làm sao? Mà tài xế lúc đó cũng không có nhắc tới là mẹ em đột nhiên xông ra, tài xế nói là bởi vì ông ta lái xe mệt, hơi nhắm mắt một chút, lúc mở ra lại đụng vào người... Dù sao thì chuyện Mộc Diệp viết trong quyền nhậm ký thật ra có rất nhiều điểm đáng ngờ.”

Về mặt Phó Cảnh Phi rất nghiêm túc: “Ngay từ đầu là ả bày kế?”

“Ừm, mỗi ngày ả đều có ý dẫn dắt em trả thù ả, nhưng vừa làm đều bị người khác phát hiện, sau đó em dần dần biến thành người xấu trong miệng mọi người. Tuy nhiên có lẽ cũng là tính cách của em khi đó có vấn đề, không phát hiện ra đã tạo thành rất nhiều kẻ địch, cuối cùng mới có thể bị mọi người đều chán ghét.”

“Không có.” Phó Cảnh Phi ánh mắt phức tạp hôn lên tóc cô, kiên định nói. “Em không có vấn đề, là bọn họ có vấn đề.”

Hiện nay lưu hành một cách nói: một người ghét bạn có thể là vấn đề của người đó, nhưng một đám ghét bạn nhất định là vấn đề của bạn.

Trên thực tế lời nói này quá cực đoan, một đám người ghét bạn, có lẽ đều không phải xuất phát từ thật lòng, bọn họ có thể đang theo ý kiến của người khác mà thôi. Hơn nữa phẩm chất riêng của bạn biểu hiện ra một trời một vực với bọn họ, bọn họ sẽ cho bạn là một ngoại tộc, muốn đuổi bạn ra ngoài.

Giống như Mộc Lạp Lạp bây giờ mặc dù có thay đổi so với quá khứ, nhưng phần lớn nhân tố trong tính cách đều là thói quen từ nhỏ đến lớn tạo thành, căn bản không cách nào thay đổi, cô chỉ hơi lui bước một ít, không bèn nhọn như vậy nữa mà thôi.

Quá khứ cô có lỗi sao? Ít ra đối với những người ghét cô mà nói, cô không có bất kỳ lỗi gì.

Phó Cảnh Phi nói: “Anh biết em là người như thế nào, cho nên anh tin tưởng em, bọn họ không biết, cho nên bọn họ có vấn đề.”

Mộc Lạp Lạp thật sự rất vui có một người tin tưởng cô vô điều kiện như Phó Cảnh Phi. Tuy rằng bản thân cô cũng không biết tín nhiệm của Phó Cảnh Phi đối với cô rốt cuộc đến từ đâu, thậm chí bản thân cô cũng hồ thẹn, cảm thấy mình không đáng cho Phó Cảnh Phi dịu dàng đối đãi mình như vậy.

Nhìn trăng một hồi, Phó Cảnh Phi đưa tay đóng cửa sổ lại, anh nói: “Nên đi ngủ rồi.”

Tiếp đó Mộc Lạp Lạp liền đỏ mặt một cách khó hiểu...

Chỗ của Hứa An Chi không cách xa lắm với biệt thự Phó Cảnh Phi ở, nhưng lộ trình lái xe vẫn cần hơn mười phút.

Lúc anh ta rời đi coi như là đã khuya, cho nên xe cộ trên đường cũng không thể nói là nhiều.

Đêm cuối thu có vài phần lạnh lẽo, Hứa An Chi mở cửa sổ xuống, như vậy có thể cho không khí bên trong xe thoáng một chút, không bị ngột.

Trong xe đang hát không biết là bài gì, rất hưng phấn, nhịp trống mạnh mẽ chớp nhoáng, tràn đầy hơi thở xao động vô hình.

Trong đêm khuya như thế, loại âm nhạc này chẳng những không khiến Hứa An Chi hưng phấn chút nào, ngược lại khiến anh vô cùng buồn bực.

Anh nhìn đèn neon sáng chói ở bên ngoài cửa sổ xe, trong đầu vô thức nghĩ đến lời của Phó Cảnh Phi.

Cô ấy thật sự đã trở về?

Cái ý nghĩ này một khi thăng lên trong đầu, giống như làm thế nào cũng không tiêu tan được, khiến cả tim Hứa An Chi đều rối loạn.

Rất nhiều người nói là anh không có tim, thật ra ở đây có mà, rõ ràng vẫn an ổn đập trong lồng ngực anh, nhưng ngoại trừ đập thì cũng không thấy có bản lĩnh khác.

Nhưng vài câu nhắc nhở nhẹ bồng của Phó Cảnh Phi lại đủ để Hứa An Chi lúc này lòng rối bời bời.

Anh hưng hăng vỗ tay vào trên tay lái, xe liền phát ra âm thanh càng thêm chói tai phiền não.

Chết tiệt... Gió lạnh thổi trên mặt Hứa An Chi, khiến khuôn mặt khô ngô của anh nhìn có vẻ trắng bệch.

Người quen anh đều biết, lúc Hứa An Chi tức giận là bộ dáng như vậy.

Đầu chân mày không nhú chút nào, nhưng chỉ khuôn mặt trở nên trắng bệch này là có thể báo trước lòng anh dậy sóng.

Môi mỏng của Hứa An Chi mím chặt, căng thành một đường thẳng, gần như độ cong vô tình, nhưng lại đẹp trai động lòng người.

Anh tắt radio đi, trong xe rốt cuộc khôi phục yên tĩnh, thế nhưng anh lại cảm thấy càng khó chịu hơn.

Vì vậy bản thân lại lâm vào trong bức bối lần nữa.

Một giây tiếp theo đó, trong không khí một tiếng va chạm lớn, Hứa An Chi không có vi phạm luật giao thông không hiểu sao đã cùng người khác đụng nhau.

Nhưng không phải là anh đụng người ta, là người ta đụng đít anh.

Hứa An Chi bức bối ngay cả dạ dày cũng bắt đầu đau. Sao hôm nay mọi việc đều không thuận vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Chương 156: Ngã Đổ

Trong tình huống bình thường, đối mặt với chuyện tông vào đuôi xe như thế này, Hứa An Chi đều lười gọi cảnh sát giao thông, thậm chí quyết như thông thường, đương nhiên là với tình huống đối phương đồng ý chịu trách nhiệm hoàn toàn.

Thế nhưng hôm nay Hứa An Chi phát hiện mình gặp phải một đương sự không dễ chọc.

Hứa An Chi lái là chiếc Audi, không có gì nổi bật, giá của nó cũng không cao lắm.

Tuy là luật sư nổi tiếng nhất thành phố Long, tiền kiếm được hàng năm của Hứa An Chi cũng đủ cho anh hoang phí vào xe, nhưng anh luôn cho rằng biết đâu ngày nào đó gặp phải trả thù, mua một chiếc bền chắc là được rồi.

Có điều chiếc này của anh thật ra đã được tu sửa rất nhiều chỗ, chẳng qua người bình thường sẽ không nhìn ra.

... Ví dụ như kiếng chống đạn chẳng hạn.

Cũng không phải Hứa An Chi cẩn thận quá mức, thỉnh thoảng anh nhận vụ kiện cáo rất nhạy cảm, không tránh khỏi đắc tội với một số người.

Thông thường sau khi biết bối cảnh dòng dõi của anh, rất nhiều người liền bỏ đi ý niệm trả thù ở trong đầu, nhưng giả như ngày nào đó gặp phải một kẻ không có mắt thì sao?

Hứa An Chi cho rằng mình là một người rất tiếc mạng, cho nên phải sớm chuẩn bị vẹn toàn.

Khi Hứa An Chi từ trên xe mình xuống tới, chuyện đầu tiên là chụp ảnh làm chứng trước. Bình thường trong tình huống khi anh lái xe bị tông vào đất, tài xế phía sau đương nhiên chịu trách nhiệm hoàn toàn, tuy nhiên xe cộ tổn hại không tính là quá nghiêm trọng, Hứa An Chi đánh giá một chút, hẳn là trong phạm vi bảo hiểm bồi thường của đối phương mua.

Loại chuyện này thông thường đều rất dễ giải quyết.

Sau khi Hứa An Chi chụp hình thì mới quan sát chiếc xe tông vào đuôi xe mình một chút, lại tám tặc vài tiếng, đúng là chiếc xe tốt.

Ferrari, loại xe ngày ở thành phố Long không ít, nhưng chiếc xe này nhìn bề ngoài cũng biết là một chiếc số lượng có hạn, đoán là lật toàn bộ thành phố Long cũng không tìm ra được mấy chiếc.

Khoảnh khắc khi nhìn đến chiếc xe này, trong lòng Hứa An Chi ngược lại sinh ra một ý nghĩ khác. Anh cảm thấy tai nạn tông vào đuôi xe ngày hôm nay này sẽ không dễ giải quyết như vậy.

Quả nhiên, sau khi Hứa An Chi chụp hình xong thì chủ xe mới chậm rãi thông thả từ trên xe bước xuống. Chủ xe vừa xuống xe, mùi rượu trên người ngay cả Hứa An Chi cách hẳn ta rất xa cũng ngửi thấy được.

Thật đúng là khéo, gặp phải một tên say rượu lái xe.

Đôi mắt hoa đào của Hứa An Chi loé sáng lên, nghĩ quả nhiên dự cảm linh nghiệm, chuyện này thật đúng là không dễ xử lý.

Chủ xe là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc một áo jacket phi công*, mái tóc chải lên, nhìn ngũ quan sắc bén kia cũng biết là một người tính tình không tốt.

(*link tham khảo hình: http://www.wanhuajing.com/pic/1512/2212/3419575/2_600_648.jpg)

Nhưng lúc này hẳn ta mùi rượu đầy người, cặp mắt cũng rất mơ hồ.

“Tiên sinh, anh xem chuyện này nên trực tiếp báo cho công ty bảo hiểm hay là?” Hứa An Chi tựa vào bên cạnh xe của mình, lạnh nhạt hỏi.

Người nọ trừng ánh mắt mơ hồ nhìn Hứa An Chi, nhìn cả nửa buổi cũng không làm ra phản ứng gì.

Trong khoảnh khắc Hứa An Chi nghĩ... vì lý do an toàn, có lẽ mình nên báo cảnh sát.

Anh thấy người chủ xe kia vẫn trong trạng thái say rượu, vừa lấy điện thoại ra báo cảnh sát vừa bắt đầu dĩ nghĩ, may là hôm nay hẳn ta chỉ đụng đít xe mình, nếu đụng vào người khác, chuyện đã có thể âm ỉ lớn.

Loại lái xe sang lại say rượu này chắc chắn sẽ dẫn tới một trận sóng to gió lớn.

Có điều điện thoại của Hứa An Chi còn chưa gọi thông, một luồng sức mạnh khổng lồ đánh tới, điện thoại di động của anh đã bị văng ra ngoài.

Hứa An Chi nhìn điện thoại di động tan tác nằm trên đất, lập tức không nhìn được nghĩ, vẫn là điện thoại đời Nokia tốt biết bao nhiêu...

“Báo cảnh sát cái gì?” Người nọ có lẽ là từ trong trạng thái chéch choáng kịp phản ứng, xong lại lấy điện thoại di động của Hứa An Chi ném xuống đất.

Hứa An Chi bất động thanh sắc nhìn hẳn ta, chậm rãi thẳng người lên, ánh mắt sắc bén vài phần.

Người đàn ông kia vóc người cao, nhưng ở trước mặt Hứa An Chi vẫn kém một chút. Hứa An Chi liếc hẳn ta, lắc đầu: “Xem ra chuyện hôm nay xử lý tốt thì.”

Anh vốn không muốn xem vào chuyện của người khác, say rượu lái xe chẳng hạn, đó cũng là trách nhiệm của cảnh sát. Nếu người này dứt khoát báo cho công ty bảo hiểm thì chuyện đã giải quyết rồi, anh cũng sẽ không báo cảnh sát.

Nhưng tình hình phải trái hôm nay không thể không báo cảnh sát.

Tiếc là điện thoại di động của Hứa An Chi đã tan tác, nhặt lên có lẽ cũng không dùng được.

Trên đường này có mấy cái mắt điện tử, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có cảnh sát giao thông trên đường tuần tra đến, Hứa An Chi liền kiên nhẫn đợi.

“Ngại quá, tôi đã trung cầu ý kiến của anh, anh đã không muốn thông qua công ty bảo hiểm thẩm giải quyết, vậy thì tôi cũng chỉ đành báo cảnh sát.” Hứa An Chi tự cho là mình vẫn còn đầy đủ kiên nhẫn.

Còn cảm thấy kỳ lạ, vừa rồi lúc lái xe anh bức bối một cách khó hiểu, bây giờ tâm tư bị chuyện khác choán lấy, trái lại thả lỏng.

Cũng không biết người đàn ông đâm đầu kia rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu, ngay cả thân hình cũng lung lay, nói năng câu chữ càng không rõ ràng lắm, khiến Hứa An Chi thầm phi nhỏ đã say thành như vậy mà cũng dám lái xe trên đường, thật sự là không muốn sống nữa.

“Tôi kêu anh báo cảnh sát sao!” Người đàn ông kia miệng hùng hùng hồ hồ, sau đó lấy điện thoại di động của mình ra. “Tôi phải tìm luật sư của tôi đến giải quyết!”

Hứa An Chi nhướn mày, chuyện như thế này mà cũng phải tìm luật sư, quả nhiên là người có tiền.

Có điều anh cũng là luật sư, không có bất kỳ ý kiến gì đối với lời uy hiếp của đối phương, anh nói: “Được, tìm đi.”

Điện thoại của tên đó vừa thông, như Hứa An Chi nghĩ, cảnh sát giao thông tuần tra cũng đã tới. Tuy rằng lúc này xe cộ trên đường không nhiều, nhưng hai chiếc xe lớn như vậy lại dừng ở chỗ này cũng không thích hợp.

“Xảy ra chuyện gì?” Cảnh sát giao thông đội mũ cảnh sát từ xe mô tô xuống tới, cau mày hỏi tình huống.

“Đồng chí cảnh sát giao thông, ngài cũng nhìn thấy rồi đó, tông vào đuôi xe, nhưng mà vị chủ xe này say rượu lái xe, ngài xem bây giờ xử lý thế nào?”

Chuyện tiếp theo không cần nói cũng biết, bây giờ kiểm tra say rượu lái xe rất nghiêm, cho dù không có hành động kiểm tra đại quy mô gì, nhưng một khi phát hiện đều là sẽ xử lý nghiêm minh.

Ít ra vừa mới bắt đầu là như thế này, còn sau này người có quan hệ dấn xếp gì đó là chuyện về sau.

Hứa An Chi nhặt điện thoại di động dưới đất lên, rút ra sim của mình, còn lại những mảnh vụn thì trực tiếp ném vào trong xe.

Cùng nhau đến đồn cảnh sát, tên say rượu lái xe bị kéo đi làm kiểm tra độ cồn trước. Xử phạt nặng nhẹ phải xem người này uống bao nhiêu.

Sau khi hẩn tới, có lẽ là tỉnh rượu một chút, mặt bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, còn không quên gọi vài cú điện thoại.

Hứa An Chi lơ đãng nghe được vài câu. Tên này đại khái là đang báo tin cho luật sư của mình, căn dặn đối phương phải lập tức tới ngay nộp tiền bảo lãnh hẩn ra ngoài.

Khi đó Hứa An Chi hơi khinh thường nghĩ: tên này cũng thật xui xẻo, vì sao hết lần này tới lần khác đến trêu chọc anh cơ chứ? Tường nộp tiền bảo lãnh... không có cửa đâu.

Hứa An Chi không phải là một người thích gây phiền toái, nhưng chuyện đụng đít xe hôm nay, thái độ của đối phương trong suốt quá trình rất tồi, không có chút ý tứ nói xin lỗi nào, còn ném hồng điện thoại di động của anh, anh không thể như một vị thánh, vốn không muốn chuốc phiền phức làm gì nhưng bây giờ đã quyết định thế rồi.

Cho dù tên này có quan hệ to lớn thế nào, cũng đừng hồng được vô tội thả ra từ trong tay anh.

Vốn ý nghĩ này chỉ lướt nhẹ qua trong đầu Hứa An Chi, nhưng sau khi nhìn đến luật sư tên đó mời tới thì Hứa An Chi gật gù nghĩ, nói không chừng anh thật sự phải dạy dỗ hẩn thật tốt một chút.

“Điều Lực, sao hôm nay anh lại đi uống rượu?” Một giọng nói trong trẻo lời cuốn vang lên bên tai Hứa An Chi, khi đó anh đang làm biên bản.

Tiếp đó Hứa An Chi ngẩng đầu, sau nhiều năm qua đi, gặp lại Lan Tô Quân lần nữa.

Anh thậm chí nghĩ không ra lần trước gặp cô là lúc nào, trong khoảnh khắc đó Hứa An Chi khó mà nói trong lòng mình nghĩ cái gì, cũng không biết mình nên tới chào hỏi hay không.

Hứa An Chi hiếm khi nảy sinh lòng do dự như vậy. Trên toà anh cho tới bây giờ đều là một người rất quả quyết, bất kể luật sư của đối phương giảo biện ra sao đều có thể bị anh tìm được lỗ hổng, sau đó từng bước ép sát, cho đến khi đối phương không còn manh giáp. Anh đứng là một người mạnh mẽ.

Nhưng khi nhìn đến Lan Tô Quân thì Hứa An Chi nghe được trái tim trong lồng ngực mình điên cuồng đập loạn. Anh tưởng rằng trái tim không có sự sống nữa, nhưng đột nhiên như thấm nước mưa khôi phục sức sống.

Đó còn chỉ vì thấy được Lan Tô Quân mà thôi.

Bao nhiêu năm trôi qua, cô ấy vẫn có sức ảnh hưởng khó quên đối với anh.

Lan Tô Quân mặc một bộ đồ công sở đơn giản, bên ngoài là một chiếc áo khoác, tóc hơi xoắn xoắn trên vai, mang giày cao gót, đánh môi son đỏ mọng, toàn thân đều lộ ra vẻ mạnh mẽ, khiến cho người ta cảm thấy người phụ nữ này táo bạo.

Điều Lực chính là người đàn ông say rượu kia. Khi hẩn nghe thấy câu hỏi của Lan Tô Quân, về không sao cả nói: “Uống thì sao?”

Lan Tô Quân tựa như rất tức giận, cặp chân mày lá liễu nhíu lại, trong mắt phượng xinh đẹp tràn đầy tức giận: “Tôi nói anh không thể cho tôi yên tĩnh chút sao? Lúc ở Canada mặc sức anh chơi thế nào, nhưng bây giờ ở trong nước, anh không thể làm kiểu đó được nữa biết không?”

“Tôi mặc kệ... Dù sao thì cô là luật sư của tôi, cô chịu trách nhiệm đem tôi ra.” Điều Lực chơi điện thoại di động, dáng vẻ con nhà giàu.

Hứa An Chi không chú ý, mãi đến người cảnh sát ghi chép nhắc nhở anh một tiếng, anh mới phản ứng lại.

Sau đó anh thu hồi ánh mắt, như rất bình tĩnh tiếp tục đem chuyện xảy ra hôm nay nói cho cảnh sát, nhưng hai tay đặt dưới bàn của anh lúc này đang nắm chặt lại với nhau, đến nỗi đốt ngón tay đều bởi vì dùng sức quá mạnh mà trở nên trắng bệch.

Chớ đừng nói chi là trái tim của anh lúc này vẫn chưa đập chậm lại.

Bên kia, Lan Tô Quân đang dặn dò Điều Lực cái gì, mãi cho đến khi Hứa An Chi đứng dậy thì cô mới như cảm nhận được sự hiện hữu của anh, quay đầu qua.

Tiếp đó biểu cảm trên gương mặt tự tin của Lan Tô Quân cứng lại, cô nhìn Hứa An Chi với vẻ hơi khó thể nào tin.

Hai người bọn họ cứ nhìn nhau như vậy mấy giây. Ánh mắt của Hứa An Chi giống như mang theo dao găm, có thể dễ dàng đâm bị thương người.

Mãi sau Lan Tô Quân khôi phục bình thường trước Hứa An Chi. Đôi môi duyên dáng của cô cong lên một độ cong, có một tầng không khí hư ảo thật mỏng quanh quần lúc cô nói chuyện: “Đã lâu không gặp, luật sư Hứa.”

Hứa An Chi nghĩ: vì sao cổ nhân ngày xưa lúc gặp lại đều chỉ biết dùng cách thức không thú vị như thế?

Giống như một câu đã lâu không gặp là có thể bù đắp được những thiên son vạn thủy đã bỏ qua, có thể khiến cho gặp lại sau xa cách nhiều năm giống như tràn đầy tình cảm động lòng người.

Hứa An Chi cười nhạt.

Nhưng phong cách đẹp của anh khiến anh cũng mất cong lên, lộ ra nụ cười ngả ngón trước sau như một: “Đã lâu không gặp, luật sư Lan.”

Tuy rằng cuối cùng Hứa An Chi cũng chỉ có thể dựa theo cách thức mình không thích nói một câu đã lâu không gặp, nhưng anh phát hiện quả thật tìm không được cách nào tốt hơn.

Thật ra anh rất muốn hỏi Lan Tô Quân một câu: đã nhiều năm không gặp như vậy, làm sao cô biết anh vẫn còn làm luật sư chứ?

Chẳng phải nói cô vừa mới về nước ư, không hiểu rõ mọi thứ đối với trong nước mới đúng.

Anh không dám nói ra chút tưởng tượng không đâu kia ở trong lòng mình, cũng không dám có bất kỳ bộc lộ nào. Làm sao anh có thể để Lan Tô Quân nhìn ra thấp thỏm bất an của anh giây phút này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Ngã Đổ (Tt)

“Ý, thì ra các người quen nhau? Vậy tình cảm tốt nhỉ, Lan Tô Quân, cô hãy thương lượng với anh ta một chút, chuyện này cứ định như vậy đi.” Lúc này Điều Lực đã thật sự tỉnh rượu, vẻ mặt cười đáng ăn đòn.

Mà kiểm tra nồng độ rượu của hắn đã sớm ra, trong mỗi 100 ml máu của hắn chứa 81 mg lượng cồn, thật là khéo, trên mức say rượu lái xe chỉ một tí.

Nhưng Hứa An Chi nghĩ nếu kiểm tra lúc hắn vừa tông xe thì nhất định sẽ không chỉ nhiều đây, trên đường tới đây cũng đã tiêu tán một ít. Tuy nhiên cho dù như vậy, hắn cuối cùng vẫn là say rượu lái xe.

Thế mà hắn lúc này còn có thể thoải mái chơi điện thoại di động như vậy, đối thành người khác có lẽ đang sầu sột ruột làm sao tìm được quan hệ trốn tránh xử phạt. Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng Lan Tô Quân có thể làm cho hắn tránh được bị phạt?

Hứa An Chi cười nhạt trong lòng.

Điều Lực nghĩ thật là tốt, chỉ cần Lan Tô Quân ra tay khẳng định sẽ xử lý tối phiền phức hắn gây ra lần này.

Nhưng Hứa An Chi không như ước nguyện của hắn, anh chỉ nhếch khoé miệng vô tình, lãnh đạm nói: “Điều tiên sinh, căn cứ vào ‘Luật an toàn giao thông’ mới, uống rượu điều khiển xe có động cơ sẽ tạm giam bằng lái ba tháng hoặc hơn, phạt tiền năm trăm tệ hoặc hơn; say rượu lái xe có động cơ sẽ bị Sở an toàn giao thông hạn chế cho đến khi tỉnh rượu, mười lăm ngày tạm giam cùng tạm tước bằng lái ba đến sáu tháng và phạt tiền từ năm trăm đến hai ngàn tệ, mà độ cồn trong máu người lái xe bằng hoặc lớn hơn 80 mg/100 ml thì sẽ bị coi là hành vi say rượu lái xe. Thật không may, kiểm tra độ cồn của anh là 81 mg/100 ml, vì thế hành vi hôm nay của anh là say rượu lái xe.”

Hứa An Chi bình tĩnh phổ cập cho Điều Lực một chút về hành vi say rượu lái xe sẽ gặp xử phạt thế nào, sau đó lại từ hình tượng luật sư nghiêm túc khôi phục lại bình thường, khoé miệng vẫn mang theo một nụ cười mỉa mai: “Thuận tiện nói thêm câu nữa, điện thoại di động của tôi vừa rồi bị anh ném bẻ, căn cứ vào điều quy định thứ 49 của ‘Luật quản lý và xử phạt trị an’, trộm cướp, lừa đảo, tranh mua, cướp đoạt, xáo trá vơ vét tài sản hoặc cố ý tổn hại tài vật công và tư thì tạm giam từ năm đến mười ngày, có thể phạt tiền năm trăm tệ hoặc hơn. Cho nên Điều tiên sinh, chuẩn bị thật tốt bị tạm giam đi.”

Trước đó Hứa An Chi luôn biểu hiện rất bình thường, không có nói rõ thân phận của mình với cảnh sát, cho nên lúc này khi anh đầu vào đây nói ra điều lệnh luật pháp, không chỉ Điều lực mặt vô cùng kinh ngạc mà những cảnh sát kia cũng có chút giật mình.

Tuy rằng bởi vì Điều Lực biểu hiện ra thân phận phú nhị đại, những cảnh sát kia còn đang suy nghĩ kết quả hôm nay người này sợ là cuối cùng cũng chỉ bị nộp tiền bảo lãnh, dù sao khắp thành phố Long đều có người không dễ trêu chọc, người có quyền thế rất nhiều, những cảnh sát nhỏ nhoi như bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo lệnh của cấp trên.

Suy cho cùng những chuyện tương tự bọn họ đã gặp quá nhiều trong phiên trực của mình. Những quý tộc quyền thế này cho dù phạm tội, rất nhiều người đến cuối cùng cũng đều nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Thì giống như chuyện đua xe xảy ra ở thành phố Long khoảng thời gian trước, lái xe cũng là một phú nhị đại, đụng chết người, cuối cùng cũng dùng tiền chấm dứt. Gia đình bên kia vốn rất nghèo, chỉ cần dùng tiền là có thể giải quyết.

Có thể cũng bởi thế mới có ngày càng nhiều người phách lối.

Dân chúng bình thường cũng chỉ là người thấp cổ bé họng, không cách nào đấu tranh cùng quyền quý.

Xe Hứa An Chi lái mặc dù là Audi, nhưng còn kém rất xa với Ferrari của Diêu Lực, cho nên cảnh sát xử lý vụ án này đều cho rằng đến cuối cùng cũng chỉ là dùng tiền giải quyết, còn say rượu lái xe gì gì đó... đến cuối cùng tất nhiên cấp trên sẽ lại ra lệnh thả người.

Bọn họ đã thấy chuyện như thế này rất nhiều, sớm đã coi nhẹ.

Nhưng hôm nay vị này lại là một luật sư... Nếu như vậy, hướng đi của chuyện khó mà nói được.

Diêu Lực bị khí thế lộ ra của Hứa An Chi chấn động, hồi lâu mới nói: “Vậy, vậy thì sao...”

“Vậy thì sao? Rất đơn giản thôi, mặc kệ trong nhà anh ra bao nhiêu tiền, vận dụng bao nhiêu quan hệ đến bảo lãnh anh, tôi đều sẽ kiện cho anh ở trong sở tạm giam cho đến khi đủ thời gian.” Hứa An Chi khinh thường nhìn Diêu Lực. Người như thế cùng lắm được xem như là một u ác tính của xã hội, coi như anh chính nghĩa nhân danh trừ hại một lần là được.

Tuy rằng giam không được bao lâu, nhưng coi như là một giáo huấn đối với hắn.

Hứa An Chi cảm thấy mình bây giờ cũng không cần quan tâm có phải là trêu chọc tới phiền toái hay không, chẳng qua anh chỉ lười đi đối phó, cũng không có nghĩa là không đối phó được.

Lan Tô Quân một mực im lặng ở bên cạnh, mãi đến khi Diêu Lực lớn tiếng quát: “Anh là luật sư thì sao chứ! Lan Tô Quân cũng là luật sư của tôi!”

Xem ra tên con ông cháu cha này rất tin tưởng vào luật sư cá nhân của mình, tin cô có bản lĩnh bảo lãnh hắn ra ngoài.

Hứa An Chi liếc Diêu Lực một cái, dùng một loại ánh mắt phức tạp khó thể nào hình dung nhìn Tô Lan Quân, nhưng giọng nói rất bình thản: “Vậy xem xem vị luật sư này của anh có bản lĩnh đó hay không.”

Lan Tô Quân bĩu môi một cái, muốn nói điều gì, nhưng không có nói ra.

Hứa An Chi hí hóp mắt đánh giá cô, thấy được rất nhiều thay đổi trên người cô. Thật ra Hứa An Chi rất muốn hỏi Lan Tô Quân, hỏi cô mấy năm qua có tốt hay không, hỏi cô mấy năm nay đã làm gì, hỏi cô... có nghĩ tới anh hay không.

Nhưng những lời này cũng chỉ quanh quẩn trong cổ họng anh, từ đầu đến cuối đều không nói nên lời.

“Lan Tô Quân! Cô nhanh lên một chút giúp tôi nói chuyện! Không phải ba tôi trả cô nhiều tiền như vậy là để cho không cô sao?!” Diêu Lực giận rống lên.

Ngón tay cầm giỏ xách của Lan Tô Quân nắm thật chặt, mãnh liệt nhịn xuống cảm xúc của mình.

Hứa An Chi nhìn cô nói: “Cô kiếm tiền của người như thế, có vẻ cũng cực khổ nhỉ.”

Trong lời của anh mang vài phần ý châm chọc, chọt như một thanh kiếm đâm vào ngực Lan Tô Quân.

Cô quay đầu sang nhìn Diêu Lực, lạnh lùng nói: “Im miệng! Anh gây phiền phức lớn như vậy, tôi sẽ nói cho cha anh biết.”

Diêu Lực giận dữ muốn phản bác, nhưng lại dằn xuống vì uy phong của người cha trong miệng cô, không dám nói tiếp.

Lan Tô Quân lưng thẳng tắp, nâng cằm đối diện với Hứa An Chi, trong lời nói có vài phần cố chấp cùng bướng bỉnh: “Tôi làm việc cho ai còn chưa tới phiên luật sư Hứa lo lắng cho tôi, ngài nên lo lắng cho bản thân ngài thì tốt hơn.”

Sau đó cô lại nói: “Tôi là luật sư đại diện của Diêu Lực, tất cả các công việc của anh ta đều do tôi phụ trách, ngài muốn làm gì đều có thể trực tiếp trao đổi với tôi. Còn ngài muốn đương sự của tôi ngồi tù, cũng phải nhìn xem tôi có đồng ý hay không.”

Lan Tô Quân giống như cả người đều gai bén nhọn, bao vây chung quanh cô, khiến cô đau thương bất nhập.

Hứa An Chi gật đầu, lộ ra một nụ cười lạnh như băng: “Tốt, vậy cứ thế đi.”

Cảnh sát vây xem xung quanh đột nhiên cảm giác được giữa hai người này có phải đã xảy ra huyết hải thâm thù gì chẳng, bằng không sao nhìn đối phương giống như là nhìn kẻ thù vậy?

Diêu Lực rất muốn Lan Tô Quân mang hắn đi liền bây giờ, nhưng có Hứa An Chi ở đây, hiển nhiên là không cách nào thực hiện được.

Cô ở bên ngoài gọi điện thoại thật lâu, không biết là đã liên lạc với bao nhiêu quan hệ.

Điện thoại của Hứa An Chi đã bị hư, chỉ có thể mượn điện thoại di động của một cảnh sát. Lúc anh nói chuyện cũng không tránh né, trực tiếp nói ở trước mặt rất nhiều người: "... Bác Trữ, mặc kệ ai tới cầu xin, tạm giam Điều Lực đều phải thực thi, ai cũng không thể thả anh ta."

Sau đó, theo mệnh lệnh cấp trên, chuyện của Điều Lực nên xử lý thế nào thì xử lý thế đó, không du di chút nào.

Người cảnh sát ghi biên bản do dự hỏi: "Bác Trữ mà anh nói không biết là..."

Hứa An Chi cong cong môi: "Chính là người mà anh nghĩ."

Người cảnh sát hít một hơi. Vị này mặc dù là một luật sư, nhưng là một luật sư lai lịch không nhỏ, tên con ông cháu cha kia hôm nay rốt cuộc gặp xui lớn.

Hứa An Chi xuyên qua cửa kiếng thấy được Lan Tô Quân đứng bên ngoài. Cô không ngừng gọi điện thoại, tuy rằng lưng vẫn thẳng tắp, nhưng bóng lưng kia tự động nhìn hơi có vẻ gầy yếu và hiu quạnh.

Tim Hứa An Chi như vô hình bị một bàn tay bóp lại, có chút đau đớn.

Anh đưa mắt đặt trên người Điều Lực ngồi ở bên kia như không có chuyện gì, híp mắt, đáy mắt loé lên vẻ lạnh lùng.

Tên con ông cháu cha này... đáng bị giáo huấn thật tốt.

Nhưng mà giáo huấn hẳn lại sẽ liên lụy Lan Tô Quân. Hứa An Chi hơi bất đắc dĩ, cho dù qua bao nhiêu năm như vậy, thái độ của Lan Tô Quân đối với anh vẫn giống như là kẻ thù, nhưng anh lại còn có chút không nỡ mang đến cho cô nhiều phiền phức.

Hồi lâu sau, Lan Tô Quân rốt cuộc cúp điện thoại. Lúc cô đi trở vào trên người mang theo hơi nước nhàn nhạt.

Đêm cuối thu đã rất lạnh, hướng hồ lúc này đã hơn ba giờ sáng. Cô vốn nên nằm ngủ ở trong chăn ấm áp, giờ đây lại không ngừng lo âu, xử lý chuyện phiền phức khiến cô nhức đầu.

Hứa An Chi lại đem trách nhiệm đổ lên trên đầu tên con ông cháu cha này lần nữa...

Lan Tô Vân đi tới, gò má của cô hơi trắng một chút, có lẽ là vì gió lạnh thổi, nhưng đôi môi vẫn đỏ mọng xinh đẹp biểu lộ sự mạnh mẽ cùng cố chấp của cô.

Lan Tô Quân đi vào, câu đầu tiên là nói với Hứa An Chi, cô nói: "Luật sư Hứa, lần này lại là anh thắng."

Đối diện với loại chuyện này, người thứ nhất Lan Tô Quân thông báo là cha của Điều Lực, nhưng đối phương quanh năm phát triển ở Canada, mặc dù trong nước có quan hệ không nhỏ nhưng mà không thân.

Cho nên Lan Tô Quân chỉ có thể dựa vào quan hệ của mình, cầu xin rất nhiều người, gần như là dùng tới mọi mạng lưới quan hệ của cô.

Nhưng cuối cùng lấy được một câu nhàn nhạt của vị Phó cục trưởng: "Cục trưởng Ninh đã nói qua, chuyện này nên xử lý thế nào thì xử lý thế đó, nếu cô thật muốn giải quyết chuyện này, phải đi cầu luật sư Hứa đi, lời của cậu ta có tác dụng hơn so với tôi."

Trong khoảnh khắc đó Lan Tô Quân cảm nhận được nhiệt độ máu đang giảm xuống.

Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn không có cách nào thắng nổi Hứa An Chi, đối phương trước sau đều đứng trên trời cách rất xa cô, khiến cô không có sức tới gần.

Trong mắt Lan Tô Quân ẩn giấu một nỗi rất sâu, nhưng không có biểu hiện ra ngoài. Cho dù cô thua Hứa An Chi cũng mang theo vài phần kiêu ngạo nhàn nhạt: "Tôi thua, không lời để nói."

Hứa An Chi hít sâu một cái, hết sức làm cho mình biểu hiện càng thêm vô tình: "Vậy hãy để cho đương sự của cô chuẩn bị cho tốt bị tạm giam đi."

Lan Tô Quân lạnh lùng nói: "Không cần anh nhắc nhở, tôi biết nên làm thế nào."

Cảnh sát xử lý chuyện này tới nói: "Vậy luật sư Hứa, anh về trước đi, hôm nay cũng đã rất muộn rồi, chuyện sau đó chúng tôi sẽ xử lý."

"Được, làm phiền các người."

Thật ra Hứa An Chi còn muốn nói gì đó với Lan Tô Quân, nhưng sau khi anh nói xong với cảnh sát thì phát hiện Lan Tô Quân đã vội vã đi tìm đương sự của cô. Điều Lực vô cùng bất mãn với kết quả của mình, không ngừng cãi vã với Lan Tô Quân. Lan Tô Quân rất kiên nhẫn trấn an lòng của hắn ta, không biết rốt cuộc nói cái gì đó với hắn.

Hứa An Chi nhìn bọn họ đang nói chuyện, có chút đổ kỵ một cách khó hiểu, nụ cười khoe miệng càng thêm lạnh giá.

Anh gần như là mang theo một thân tức giận rời đi, không có xe, chỉ có thể đứng ở ven đường chờ xe.

Bóng dáng cao ngất của Hứa An Chi đứng ở ven đường, gần như dung nhập vào bóng tối, nhưng thỉnh thoảng đèn xe rọi trên người anh, phác họa đáng người anh đặc biệt sáng ngời.

Từ đồn cảnh sát đi ra, Lan Tô Quân nhìn bóng lưng của Hứa An Chi, trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia chậm rãi bị một tầng hơi nước trải đầy.

Hứa An Chi không có xoay người, nên cũng không thấy Lan Tô Quân ở phía sau nhìn chăm chăm bóng lưng của anh hồi lâu, ánh mắt ấy gần như rõ ràng chan chứa cảm xúc gì đó.

Thật ra đôi thành bình thường, Hứa An Chi luôn có thể nhạy cảm đối với ánh mắt của người khác, nhưng hôm nay nội tâm của anh bị các cảm xúc phức tạp tràn đầy, phức tạp khó mà nói rõ, ngay cả suy nghĩ đều có vài phần hỗn loạn.

Làm một luật sư, Hứa An Chi từ trước đến nay đều lý trí tinh táo, hiếm khi không kiềm chế được nổi lòng như ngày hôm nay, thậm chí không có khả năng xảy ra lắm.

Nhưng hôm nay sau khi anh nhìn thấy Tô Lan Quân thì hết thấy đều thay đổi. Trong lòng anh hốt hoảng không thua gì lần đầu tiên lên toà, thậm chí cho dù hồi đó lần đầu tiên lên toà làm luật sư bào chữa, Hứa An Chi cũng không có như ngày hôm nay.

Anh cố hết sức lộ ra vẻ lạnh lùng bình tĩnh, nhưng chỉ có bản thân biết trong lòng khó có thể bình tĩnh cỡ nào.

Lan Tô Quân vừa xuất hiện liền biểu thị cuộc sống yên tĩnh trước đây của anh sẽ triệt để bị rối loạn.

Hồi tối lúc Phó Cảnh Phi ở trong phòng sách đã nhắc tới Lan Tô Quân đã trở lại, Hứa An Chi liền có dự cảm, anh cảm thấy chẳng mấy chốc sẽ gặp mặt Lan Tô Quân.

Tuy rằng thành phố Long rất lớn, nhưng muốn tình cờ gặp được một người vẫn có thể, nhưng Hứa An Chi cũng không ngờ lại gặp được cô nhanh như vậy.

Có điều Hứa An Chi lại có chút chán nản nghĩ, cho dù sự trở về của Lan Tô Quân sẽ quấy nhiễu cuộc sống của anh đến tận cùng, nhưng trong lòng anh đã có một tia vui vẻ không dễ phát giác.

Thật không có tiền đồ.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Gặp Nhau Ở Văn Phòng Luật

Hứa An Chi cứ như vậy suy nghĩ chuyện của mình, chính dồn lại mạch suy nghĩ hỗn loạn, hoàn toàn không phát hiện ra Lan Tô Quân đang đứng phía sau.

Mãi đến khi Hứa An Chi ngồi lên taxi rời khỏi, Lan Tô Quân mới nhịn không được mắng một câu: “Hứa An Chi... Anh cái tên khôn kiếp này...”

Hứa An Chi sáng hôm sau mới nói cho Phó Cảnh Phi biết chuyện đã xảy ra, may là trong nhà anh còn có điện thoại di động sơ cua, không cần lại đi mua.

Đồng nghiệp ở Văn phòng luật đều tỏ vẻ rất khó hiểu đối với hành vi đột nhiên ngồi xe đi làm của luật sư Hứa. Luật sư Hứa nhướn mắt cười nói: “Tôi đây là đang cho các người cơ hội săn đón, hiểu không?”

Sau khi Phó Cảnh Phi nghe nói thì hỏi Hứa An Chi có cần giúp hay không.

Hứa An Chi một tay bung tách cà phê một tay cầm điện thoại di động, nhẹ nhàng phóng khoáng nói: “Chuyện nhỏ như thế này mà đáng cho cậu ra tay ư?”

Phó Cảnh Phi không cho Hứa An Chi mặt mũi, như đinh đóng cột: “Nếu chỉ là một chuyện nhỏ thì cậu sẽ không gọi điện thoại cho tôi. Nói đi, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Haizz” Hứa An Chi thở dài. “Sao cái gì cũng không thể gạt được cậu vậy?”

Phó Cảnh Phi bật cười: “Sáng sớm đã lăm mồm, đừng nói nhảm.”

“Tôi gặp được Lan Tô Quân.” Hứa An Chi thu lại ý cười, nghiêm mặt nói.

Phó Cảnh Phi ngăn người, không ngờ Hứa An Chi sẽ gặp cô ta nhanh như vậy.

Anh cũng là tình cờ biết được tin Lan Tô Quân trở về, tối hôm qua mới nói cho Hứa An Chi thì Hứa An Chi liền gặp cô ta. Đây có thể nói là rất có duyên không?

Hứa An Chi nói tất cả chuyện đã xảy ra cho Phó Cảnh Phi biết, cuối cùng còn bồi thêm một câu: “Cậu không có nhìn thấy ánh mắt của Lan Tô Quân đâu, thật giống như muốn ăn tôi vậy đó.”

Phó Cảnh Phi nói: “Biết đâu cô ta thật sự muốn ăn cậu.”

“Ôi trời ơi, không đúng, không nên nói như vậy, phải nói là cô ấy rất muốn giết tôi.” Hứa An Chi lại lộ ra nụ cười không đúng đắn.

“Tiếp theo cậu định làm như thế nào?” Phó Cảnh Phi hỏi trúng tim đen, trong nháy mắt liền khiến Hứa An Chi không dám đối diện với vết thương bị xé ra.

“Tôi có thể làm gì?” Anh ta cười khỏ nói. “Tôi có thể làm gì Lan Tô Quân bây giờ?”

“Cậu nói xem?”

“Cậu hỏi tôi, tôi cũng không biết. Hay là không hề làm gì, thì như trước kia đi, nên uống rượu thì uống rượu, nên yêu đương thì yêu đương... Nhiều phóng khoáng.”

Phó Cảnh Phi im lặng, sắc mặt khó coi.

Nếu không phải Hứa An Chi không mong muốn người khác quản chuyện của cậu ta, Phó Cảnh Phi nghĩ hay là mình sẽ đi tìm Lan Tô Quân nói chuyện một chút. Nhưng anh quả thật không thích hợp làm chuyện như vậy.

Có điều những chuyện đã xảy ra giữa Hứa An Chi và Lan Tô Quân khiến Phó Cảnh Phi cảm thấy mấy năm nay Hứa An Chi sống rất khổ.

Phó Cảnh Phi luôn là một người bao che, bất kể là bạn bè hay là vợ của anh, chỉ cần anh cho là người đáng coi trọng thì đều mặc kệ người đó làm cái gì, sẽ ủng hộ người đó vô điều kiện.

“Hứa An Chi, những ngày cậu sống lẩn trốn còn chưa đủ sao?” Phó Cảnh Phi lạnh giọng hỏi.

“Đương nhiên...” Hứa An Chi thở dài một tiếng. “Đương nhiên đủ rồi.”

Giống như dự cảm của Mộc Lạp Lạp, Hứa An Chi chưa bao giờ là một người thích phóng túng tùy tiện, anh ta trước đến giờ không phải như thế.

Nhưng mà nếu không dùng cách như vậy làm tê liệt bản thân, khiến mình cho rằng mình sống rất tốt thì Hứa An Chi cảm thấy mình sớm muộn sẽ bị dấn vật đến chết.

Cái loại cảm giác nhớ nhung nhưng không đạt được này quá gian nan, Phó Cảnh Phi bây giờ trái lại đã vượt qua. Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên đổi tính, khiến tất cả nỗ lực trước kia của Phó Cảnh Phi đều có hồi báo, hai người cả ngày khoe ân ái trước mặt anh khiến anh thật hâm mộ.

Nhưng Lan Tô Quân này, làm cho Lan Tô Quân thay đổi có lẽ càng khó hơn.

Trước đây Hứa An Chi không hề nghĩ tới Mộc Lạp Lạp sẽ hiểu tâm ý của Phó Cảnh Phi đối với cô, đó cũng là một người không tìm không phỉ, vô cùng ngốc, bị người khác bán mà còn thay người ta đếm tiền. Trong quá khứ, Hứa An Chi thật muốn bắt Mộc Lạp Lạp lại bỏ đầu cô ra xem xem trong đầu cô rốt cuộc cấu tạo bằng gì, bằng không sao luôn tin người không nên tin, không nhìn thấy người luôn trung thành và tận tâm đối với cô như vậy?

May là bây giờ Mộc Lạp Lạp đã thay đổi thông minh hơn một chút, không bị người ta lừa như trước kia nữa, biết ai mới là người đáng cho cô tin tưởng, biết ai mới là người đáng cho cô quý trọng.

Thế nhưng Lan Tô Quân phải thay đổi sao đây? Cô ấy đúng là quá thông minh, nhìn chuyện gì đều rất thấu đáo. Có đôi khi Hứa An Chi muốn cô ấy ngu một chút, nói không chừng hai người bọn họ không cần phải đi tới bước như ngày hôm nay.

Nhưng mà loại chuyện này Hứa An Chi vô cùng bất lực.

Nếu đây chỉ là một vụ án thì tốt biết bao nhiêu, có điều lệ pháp luật đã định, bất kể hành động gì cuối cùng đều có thể dùng điều lệ để giải quyết.

Tuy nhiên tất cả có liên quan tới Lan Tô Quân đều khiến cho anh có chút bất lực, không thể đối mặt thật tốt, không cách nào bình tĩnh.

“Cậu biết tôi muốn nói cái gì, tóm lại suy nghĩ thật kỹ đi.” Phó Cảnh Phi không nhiều lời, anh biết Hứa An Chi có thể hiểu rõ ý của anh.

“Ừm, biết rồi.”

Hứa An Chi cúp điện thoại, uống một hơi cạn sạch tách cà phê. Trên bàn làm việc còn có một núi giấy tờ cần anh đi xử lý... Luật sư đại danh đình đình của thành phố Long đầu có dễ làm như vậy?

Phòng làm việc của Hứa An Chi ở vị trí trong cùng của Văn phòng luật, là phòng của người đầu tư Văn phòng luật này, cũng là ông chủ, tuy nhiên trên danh nghĩa không phải là anh.

Nhưng người nơi này đều coi anh là lão đại, có chuyện gì đều nghĩ đến tìm anh đầu tiên.

Hứa An Chi ngoại trừ lên toà thì sẽ vô cùng nghiêm túc, thời điểm khác đều là bộ dáng cà lơ phát phơ, vô cùng không đứng đắn. Đồng nghiệp của anh, nhất là thực tập sinh, đều rất thích đùa giỡn với anh.

Vì vậy khi anh trên đường đi pha cà phê nữa thì có một thực tập sinh nói: “Lão đại, hôm nay anh làm sao vậy, nhìn có vẻ tâm trạng không tốt?”

Hứa An Chi bung tách cà phê, nhướn mắt một cái: “Có sao? Từ đâu mà nhìn ra được?”

Ánh mắt của thực tập sinh dò xét từ trên xuống dưới một hồi, nói: “Chỗ nào cũng đều nhìn ra tâm trạng của anh hôm nay không tốt.”

Hứa An Chi xuy cười một tiếng: “Vậy coi như hôm nay tâm trạng tôi không tốt đi, thế nào?”

“Tại sao tâm trạng anh không tốt vậy, không phải là vì cái kia chứ?” Thực tập sinh thần thần bí bí.

Hứa An Chi hỏi: “Cái kia?”

Một người khác nói với sang: “Bởi vì ngài lo lắng danh tiếng đệ nhất luật sư thành phố Long của ngài bị cướp đi đó!”

Hứa An Chi: “...” Anh dùng ánh mắt ra hiệu bọn họ nói tiếp.

Thực tập sinh nói: “Em nghe nói là Evelyn kia đã trở lại rồi, chính là luật sư người Hoa vô cùng có tiếng ở Canada đó, tên tiếng Trung là gì nhỉ, Lan cái gì đó?”

“Lan Tô Quân!” Một người khác nói. “Không biết lần này cô ta về nước là ở luôn hay vẫn muốn đi nữa? Máy vụ án năm ngoái của cô ta đều rất nổi tiếng...”

“Nhờ đâu cô ta trở về cướp đi danh tiếng của lão đại chúng ta thì làm sao bây giờ?”

Hứa An Chi im lặng nhìn bọn họ: “Các người lên toà là dựa vào danh tiếng à?”

“Tụi em chỉ hình dung một chút thôi, nhưng mà Evelyn kia thật sự rất lợi hại á.”

Đương nhiên lợi hại, mấy vụ án cô ta phụ trách lúc trước, biểu hiện trên toà đều có thể nói là hoàn mỹ, làm sao Hứa An Chi có thể không biết Evelyn?

Danh tiếng của Lan Tô Quân ở Canada cũng rất vang, có điều Hứa An Chi trước đến giờ đều giả vờ không biết mà thôi.

Anh cho tới bây giờ đều giả vờ không nhận ra một người như vậy, giống như chỉ có như vậy mới có thể khiến cuộc sống của anh khá hơn một chút.

“Được rồi, đều đi làm chuyện của mình đi, hôm nay rảnh rồi cũng chớ quấy rầy tôi.” Hứa An Chi nói xong liền trở về phòng làm việc.

Sau đó một nữ thư ký của Văn phòng luật bỗng nhiên vào nói: “Lão đại, có người tìm ngài.”

“Có hẹn trước không, không có hẹn trước sẽ không gặp, hôm nay tôi nhiều việc bề bộn.” Hứa An Chi cũng không để ở trong lòng, mỗi ngày người tìm anh rất nhiều, nếu anh đều gặp mỗi người thì còn làm việc cái gì nữa?

“Cô ấy nói tìm ngài có chuyện rất quan trọng.”

Hứa An Chi nhấp một ngụm cà phê: “Tôi phải lập tức làm công việc rất quan trọng... Nếu cô ta muốn uỷ thác, các người ai rảnh thì nhận đi, tóm lại tôi không rảnh.”

“Nhưng mà...” Thư ký nói. “Cô ấy nói ngài nhất định sẽ gặp cô ấy.”

Hứa An Chi cau mày: “Ai có giọng điệu lớn như vậy?”

“Cô ấy nói tên cô ấy là Lan Tô Quân.” Thư ký nói.

Hứa An Chi suy nghĩ chút nữa là không bùng vỡ tách cà phê, nếu như rót bể coi như mất thể diện.

Lan Tô Quân... Quả nhiên là phong cách của cô ấy.

Hứa An Chi biết Lan Tô Quân sẽ không tro mắt nhìn đương sự của cô bị giam lại. Nói vậy đã có người mách nhỏ với cô ấy, bảo cô ấy muốn giải quyết

chuyện này thì nhất định phải tới tìm anh mới được.

Đa số thời gian, Lan Tô Quân đều là người không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ.

Hứa An Chi hiểu cô rất rõ, thậm chí còn hiểu hơn bản thân anh.

“Đề cô ta vào đi.” Hứa An Chi nói xong câu đó liền trực tiếp vào văn phòng của mình, tuy nhiên bước chân hơi mất trật tự.

Lúc Lan Tô Quân đi vào, Hứa An Chi đang chống cằm chờ ra nhìn chăm chăm máy vi tính. Anh nhìn có vẻ như rất đang nghiêm túc làm việc, trên thực tế không có làm gì cả.

Anh lại có vài phần chờ mong cùng khẩn trương khó hiểu. Tâm trạng như thế này xuất hiện trên người luật sư Hứa quả thật rất buồn cười, nhưng hôm nay lại xuất hiện.

Hôm nay Lan Tô Quân vẫn ăn mặc rất chuyên nghiệp, có điều dung mạo của cô xinh đẹp cho nên dù chỉ mặc quần áo đi làm cũng có vẻ khác biệt, tóc xoắn xoả ra rất nữ tính.

Hứa An Chi để ý thấy hôm nay cô đôi son môi, màu rất nhạt, khiến khí thế toàn thân cô yếu bớt vài phần.

Sau khi Lan Tô Quân vào phòng làm việc của Hứa An Chi thì theo bản năng đánh giá chung quanh một vòng.

Phòng làm việc của anh không hề cứng nhắc, ngoài núi hồ sơ vụ án cùng sách luật trên giá sách ra, còn bày rất nhiều đồ vật, cây xương rồng ở trên bàn cũng khiến cho toàn bộ phòng làm việc thêm một chút sức sống.

Lan Tô Quân không làm bộ khách sáo, mắt phượng xinh đẹp của cô loé lên vẻ cười, trực tiếp cầm lên cây xương rồng ở trên bàn: “Không ngờ anh còn có tâm tình trồng cây kiểng?”

Hứa An Chi tùy ý liếc một cái, tản ra vẻ coi thường: “Không phải là tôi trồng, là Jenny đưa cho tôi, Jenny là người thư ký tiếp đón cô vừa rồi.”

Lan Tô Quân hỏi ngược lại Jenny mới gặp lúc này, ngực to eo nhỏ, dáng dấp xinh đẹp, không giống như là làm việc ở văn phòng luật mà giống như một yêu tinh hơn.

Tươi cười trong mắt Lan Tô Quân biến mất, vẻ mặt lại trở nên xa cách lần nữa.

Hứa An Chi không có chú ý tới vẻ mặt thay đổi của cô, lãnh đạm nhìn cô: “Sao, hôm nay cô đi cầu tôi là vì vị đương sự kia của cô?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Chương 159.1: Mắc Lừa

Trên mặt Lan Tô Quân hiện lên vẻ chán chờ, như là dưới quyết định rất lớn nói: “Chuyện Điều Lược say rượu lái xe là lỗi của cậu ta, nhưng tôi mong rằng anh có thể buông tha cậu ta, cha của cậu ta kính xin anh nhất định thả cậu ta ra...”

Hứa An Chi thuận tay mở ra một quyển sách luật ở trước mặt, nhướn mày nhìn Lan Tô Quân: “Chỉ là gộp tội xử phạt, đợi ở trong tù nửa tháng mà thôi, chẳng lẽ anh ta có gan say rượu lái xe mà không có gan gánh trách nhiệm?”

“Điều Lược vừa về nước, đối với tình hình trong nước không rõ lắm, nếu không cậu ta sẽ không...”

Hứa An Chi cười lạnh một tiếng, cắt ngang Lan Tô Quân nói: “Nhìn có vẻ khi anh ta ở Canada vi phạm luật không ít, cô vì anh ta thu dọn cục diện rồi rầm có lẽ đã thành thói quen.”

Lan Tô Quân tự biết đuối lý, cô dùng thái độ hết sức thành khẩn cầu xin nói: “Chỉ cần anh có thể không truy cứu cậu ta, sau khi tôi nộp tiền bảo lãnh thì nhất định sẽ nhắc nhở cậu ta, không cho phép cậu ta tái phạm lỗi lầm tương tự.”

Hứa An Chi đứng lên khỏi ghế, anh vòng qua bàn làm việc đi tới trước người Lan Tô Quân, từ trên cao nhìn xuống cô.

Đã nhiều năm không gặp, Lan Tô Quân thật ra thay đổi rất nhiều, một cái nhăn mày, một tiếng cười còn có sức hấp dẫn đáng sợ hơn so với dĩ vãng. Năm ấy cô chính là mỹ nhân lạnh lùng nổi tiếng của khoa luật, đến nay cũng chỉ càng mê người hơn nữa.

Nhưng Hứa An Chi cảm thấy mình có phần nhìn không hiểu Lan Tô Quân.

Có thể anh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy rõ cô, anh luôn chỉ tự cho là hiểu Lan Tô Quân, trên thực tế hoàn toàn không hiểu cô.

“Tôi cho rằng cô xuất ngoại mấy năm nay là theo đuổi pháp luật chân chính trong lòng cô... Bây giờ nhìn lại cũng không gì hơn cái này, cả ngày làm một người đi xử lý hậu sự cho một tên con ông cháu cha, đây là mục tiêu rồi đi khi ấy của cô?” Giọng Hứa An Chi lãnh đạm, ánh mắt sa sầm.

Lan Tô Quân bị ảnh hưởng bởi vẻ hằn học nhàn nhạt tản ra từ Hứa An Chi, cảm thấy hít thở đều hơi khó khăn.

Hứa An Chi là một người tính tình rất tốt, đa số thời gian đều là cười, nhưng một khi anh tức giận cũng khiến cho người ta kinh hãi run sợ.

Trước đây, lúc học đại học, Hứa An Chi là một nhân vật phong vân, chủ yếu vì bộ dáng anh xuất chúng, tính cách lại tốt, từ trước đến nay sau lưng đều một đám vây quanh đi theo.

Rất ít người nhìn thấy bộ dáng tức giận của anh, Lan Tô Quân lại có may mắn thấy qua rất nhiều lần, cho nên cô biết lúc Hứa An Chi tức giận đáng sợ bao nhiêu.

“Không phải như anh nghĩ, nhưng tôi là luật sư của Diêu Lực, tôi phải có trách nhiệm với cậu ta. Huống chi cha của cậu ta cũng đã khẩn cầu tôi đừng để cho Diêu Lực bị khổ, tôi không có cách nào cự tuyệt.” Lan Tô Quân kéo ra một chút khoảng cách với Hứa An Chi, gần anh quá sẽ khiến cô không cách nào suy nghĩ thật tốt.

Hứa An Chi chỉ cong môi một cái, dựa vào trên bàn làm việc, cúi đầu, mặt mày giấu trong bóng tối: “Cho dù hôm nay cô cầu xin tôi, chuyện này cũng không có chỗ để cứu vãn. Chi là hơn mười ngày mà thôi, tôi không tin anh ta ngay cả chút khổ này cũng chịu không nổi?”

“Nhưng mà...”

Hứa An Chi cắt ngang Lan Tô Quân lần nữa: “Tôi không cho là chúng ta cần tiếp tục nói đến cái đề tài này nữa, nếu hôm nay cô tới cũng chỉ muốn nói chuyện này với tôi, vậy thì không cần, tôi sẽ không đổi ý.”

Lan Tô Quân siết nắm tay, mặt tươi cười ửng đỏ lên: “Hứa An Chi, sao anh phải cố chấp như vậy?”

“Tôi cố chấp ư? Tôi chỉ đang... làm việc theo luật mà thôi.” Hứa An Chi thẳng người lên, lần nữa sát vào Lan Tô Quân, hơi thở dâng lên xung quanh cô. “Ngược lại, cô còn nhớ ước nguyện ban đầu làm luật sư không?”

“... Không phải như anh nghĩ.” Lan Tô Quân vô cùng bất lực, cô biết Hứa An Chi hiểu lầm rất sâu đối với mình, chốc lát không có cách nào giải thích rõ.

Hơn nữa cũng không thấy Hứa An Chi sẽ bằng lòng nghe lời giải thích của cô...

Hứa An Chi nhìn Lan Tô Quân với khoảng cách gần, con ngươi loé lên, cảm xúc hết sức phức tạp.

Nhưng Lan Tô Quân đã không để cho anh cơ hội tiếp tục hoài niệm, cô vén tóc ra sau tai, lộ ra lỗ tai xinh xắn cùng chiếc cổ thon dài.

“Anh đã không muốn thương lượng với tôi, vậy tôi đi, hôm nay làm phiền anh luật sư Hứa, tạm biệt.” Lan Tô Quân lễ phép nói tạm biệt.

“Chờ đã!”

Lan Tô Quân quay đầu nhìn Hứa An Chi, hỏi: “Luật sư Hứa đổi ý ư?”

Khoé miệng Hứa An Chi là ý cười châm chọc, ánh mắt lợi hại đe dọa nhìn Lan Tô Quân: “Chúng ta đã nhiều năm không gặp, cô không định ôn chuyện cùng bạn cũ sao?”

“... Không có gì hay để ôn chuyện.” Lan Tô Quân ngheh cổ, như một con thiên nga trắng kiêu ngạo.

Hứa An Chi siết quả đấm. Có đôi khi anh hận đến ngứa răng đối với tính cách này của Lan Tô Quân, nhưng anh lại khẳng khái thích đáng về quật cường này của cô, mà còn khó có thể tự kiềm chế.

“Được lắm, cô đi đi.” Hứa An Chi gạt đầu, hất cằm lên ý bảo Lan Tô Quân có thể đi.

Anh nghĩ, đây là anh cho Lan Tô Quân một cơ hội cuối cùng.

Mất phương của Lan Tô Quân dừng lại trên người Hứa An Chi hồi lâu sau mới rời đi không quay đầu lại, mang theo quật cường cùng tự kiềm chế trước sau như một của cô.

Không biết qua bao lâu, Hứa An Chi mới một chương hát tài liệu ở trên bàn xuống dưới đất, đồng thời hai tròng mắt phấp phồng.

Đồng nghiệp ở bên ngoài nghe được tiếng động trong phòng làm việc của Hứa An Chi, cùng với vừa rồi lúc Lan Tô Quân rời đi tuy rằng mặt không cảm xúc nhưng rõ ràng có vẻ gọn sóng, đều không hẹn mà cùng nghĩ giữa vị luật sư nổi tiếng lừng lẫy ở Canada và lão đại của bọn họ... không đơn giản như vậy á.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt liền tới lúc Mộc Lạp Lạp trở về Mộc gia.

Phó Cảnh Phi vốn định cùng Mộc Lạp Lạp trở về, nhưng tạm thời có chuyện rất quan trọng cần anh giải quyết, hơn nữa phải do đích thân anh ra mặt.

Mộc Lạp Lạp nói với anh: “Anh đi giải quyết chuyện làm ăn của anh đi, em có thể tự mình đối phó, yên tâm đi.”

“Anh không yên tâm em.” Ngón tay thô ráp của Phó Cảnh Phi vuốt ve môi Mộc Lạp Lạp.

“Có cái gì mà không yên tâm? Em cũng không phải là đứa con nít, hơn nữa lần này về nhà em cũng không cần phải làm cái gì.” Mộc Lạp Lạp rất bất đắc dĩ.

“Cũng bởi vì em về nhà nên anh mới không yên tâm em.” Ánh mắt Phó Cảnh Phi u ám.

“Em sẽ xem Mộc Diệp rốt cuộc có chiêu gì, sau đó thì...” Lời tiếp theo của Mộc Lạp Lạp bị chặn trong cổ họng, Phó Cảnh Phi cắn môi cô, đầu lưỡi từ kẽ môi tiến vào trong, mặc sức càn quét.

Đây là một cái hôn chiếm hữu rất mạnh. Phó Cảnh Phi đem tất cả tâm tình của mình thông qua môi răng quần quít đưa cho Mộc Lạp Lạp, khiến cho tâm thần cô đều cuốn đi.

Đến lúc kết thúc, Mộc Lạp Lạp đỏ mặt tựa vào vai Phó Cảnh Phi, không ngừng thở dốc, hơn nửa ngày mới nói ra lời hoàn chỉnh: “Em sẽ bảo vệ tốt bản thân, hơn nữa thủ hạ của anh cũng sẽ cùng với em, không cần lo lắng, em nhất định sẽ trở về đúng hạn.”

Phó Cảnh Phi khẽ vuốt ve mặt của cô, con ngươi sâu sắc một mảnh đen nhánh, giọng khàn khàn: “Được.”

Có thể có được cho phép của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp mới xem như yên tâm lại, nếu không thì cô về Mộc gia cũng còn phải lo lắng.

Tuy rằng cô quả thật không biết mục đích lần này cha gọi cô về rốt cuộc là gì, nhưng có lẽ Mộc Diệp sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, phía Mộc Diệp chắc chắn còn có chiêu gì đang chờ cô.

Nhưng cô không có lo lắng, tới thì tới đi, dù sao cũng đã chính thức tuyên chiến cùng Mộc Diệp, sẽ không sợ âm mưu quỷ kế của ả.

Trên đường Mộc Lạp Lạp quay về Mộc gia, nhìn phố xá bên đường ngày càng quen thuộc, trong lòng có chút buồn bã.

Cô từ nhỏ đã lớn lên ở đây, quen thuộc mỗi một tấc đất nơi này, lại càng không nói tới trong nhà của Mộc gia, ở đó mang rất nhiều kỷ niệm thời niên thiếu, đối với cô mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt.

Nhưng bây giờ Mộc gia đã không thuộc về cô, bắt đầu từ lúc bị đuổi ra cô đã không có quan hệ cùng nơi này nữa.

Lần này trở về, Mộc Lạp Lạp bắt quả chỉ muốn đi lấy một vài thứ thuộc về mình mà thôi.

Khu biệt thự chỗ Mộc gia ở coi như là khu nhà giàu ở thành phố Long, tắc đất tắc vàng, không phải ai cũng có thể mua được nhà ở nơi này.

Khi Mộc Lạp Lạp còn bé là hàng xóm với Ngõn Viễn, cho nên hai người mới có thể từ nhỏ đã bắt đầu lập được tình bạn thâm sâu, nhưng tiếc là bây giờ đều biến thành mây khói.

Lúc đến cửa chính Mộc gia, Mộc Lạp Lạp mới kinh ngạc phát hiện nơi này thay đổi rất nhiều. Kịp trước cô hôn mê trực tiếp bị mang về đây, ngoại trừ căn phòng của cô thì hoàn toàn không có cơ hội thấy nơi khác, đến sau khi nở thì toàn bộ ngôi biệt thự đều gần như bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cho nên đây coi như là trong hai kiếp, sau khi cô bị đuổi ra khỏi Mộc gia, lần đầu tiên chân chính trở về.

Trước kia ở cổng không thấy cây đa, suối phun ở trong sân cũng không có, thay vào đó là một vườn hoa, tuy rằng rất đẹp nhưng ngược hoàn toàn với trong trí nhớ của Mộc Lạp Lạp, khiến cô cảm thấy vô cùng xa lạ.

Ở cổng không biết tự bao giờ đã nuôi một con bẹc giê Đức, cao to oai phong đứng ở cửa, nhìn một cái cũng cảm thấy thật dọa người.

Con bẹc giê nhìn thấy Mộc Lạp Lạp xuống xe, liền liềm mạng sủa về phía cô, giống như nhìn thấy kẻ xấu gì đó.

Mộc Lạp Lạp đứng ở nơi con bẹc giê cắn không tới, vẻ mặt rất lạnh nhạt, nghĩ cũng biết con chó này là ai nuôi, bao gồm tất cả thay đổi nơi này cũng đều là ý của Mộc Diệp. Ắ thật sự cho rằng thay đổi nơi này là thật sự có thể chiếm lấy tất cả nơi này, xóa đi dấu vết của cô sao?

Mặc dù bây giờ Mộc Lạp Lạp không thêm về đây, quay về cũng chỉ là muốn phát tiết một hơi mà thôi, nhiều nhất coi như là chấp niệm của cô, không thật sự có mong đợi gì về đây.

Nhưng Mộc Diệp lại xem nơi này là báu vật, vì trở thành chủ nhân mới của nơi này nên ôm tất cả sao?

Mộc Lạp Lạp nhấn chuông cửa, cô không muốn xông vào, mặc dù nhìn như vậy rất có vẻ như cô là một người khách.

Không lâu lắm, cửa biệt thự được mở ra, có người giúp việc đi ra.

“... Cô là?” Mặt mũi người đến rất lạ, Mộc Lạp Lạp không nhớ trước đây trong nhà có một người giúp việc như thế.

Xem ra ngay cả người giúp việc trong nhà Mộc Diệp đều thay toàn bộ?

“Tôi là Mộc Lạp Lạp.” Mộc Lạp Lạp không nói nhiều. “Đề tôi vào.”

“Thì ra là tiểu thư Lạp Lạp? Mau, mời vào, tiên sinh đã dặn cô sẽ trở về...”

Dưới sự chỉ đạo của người giúp việc, con béc giê kia ngược lại nghe lời một chút, không có tiếp tục nhe răng trợn mắt với Mộc Lạp Lạp nữa, yên lặng nằm ở cạnh cửa.

Khoảnh khắc chân chính bước vào nhà, trong lòng Mộc Lạp Lạp càng phức tạp.

Tổng thể trang trí trong biệt thự mặc dù không có thay đổi, vẫn là phong cách châu Âu tráng lệ, nhưng một ít chi tiết đã khác. Trong quá khứ cô thích nhất là nằm trên sa lon trong phòng khách xem ti vi, vì vậy trên bàn trà đều luôn trữ sẵn đồ ăn vặt, thế nhưng bây giờ cái bàn bày đồ ăn vặt đã không thấy nữa, gối ôm cô thích nhất trước đây cũng đã biến mất.

Chớ đừng nói chỉ là dấu vết cuộc sống vốn có trước đây của cô ở chỗ này, bây giờ toàn bộ bị phai mờ sạch sẽ. Thậm chí Mộc Lạp Lạp hoài nghi có phải trước đây mình đã sống ở chỗ này hơn hai mươi năm không?

Nơi này hoàn toàn trở thành một nơi xa lạ.

Trong nháy mắt này Mộc Lạp Lạp càng cảm thấy ở chỗ Phó Cảnh Phi trái lại giống như nhà của cô hơn. Nơi đó đã hiện đầy hơi thở của Mộc Lạp Lạp, không giống chỗ này, hoàn toàn là một môi trường lạ lẫm.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Chương 159.2

Trong lòng sôi trào, nhưng trên mặt Mộc Lạp Lạp ngược lại vẫn bình tĩnh, cô tự ngồi trên ghế sa lon, nhẹ giọng hỏi người giúp việc kia: “Những người khác đâu?”

“Tiên sinh ra ngoài, chắc sắp về rồi, Mộc tiểu thư ở trong phòng, tôi sẽ đi gọi cô ấy ngay bây giờ.”

Mộc Lạp Lạp chú ý tới xưng hô của chị ta. Chị ta gọi cô là tiểu thư Lạp Lạp, gọi Mộc Diệp là Mộc tiểu thư, như thế khiến cô cảm thấy thật có ý tứ.

Trong mắt người giúp việc mới này Mộc Diệp mới là chủ nhân của cái nhà này, mà cô ngược lại càng giống như một người ngoài hơn.

Tuy nhiên bây giờ cô cũng không mấy quan tâm đến những thứ này, dù sao đối với cô mà nói có phải là khách hay không cũng không quan trọng, hôm nay cô trở về nhưng sẽ rất nhanh chóng rời khỏi nơi này, ý nghĩa của Mộc gia bây giờ đối với Mộc Lạp Lạp đã sớm biến mất không còn.

Chờ hôm nay sau khi cô lấy được thứ thuộc về cô thì càng có khả năng sẽ không trở lại nữa.

Chẳng phải Mộc Diệp thích nơi này sao? Vậy cho ả toàn bộ đi, mong rằng sau này ả còn có tâm tình đi hưởng thụ.

“À, chị đã trở về?” Mộc Diệp đột nhiên xuất hiện ở trên cầu thang, làm bộ chào hỏi với Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu liền thấy ả đứng trên cầu thang, vẻ mặt tươi cười giả nhân giả nghĩa.

Người này thật đúng là có đủ nghị lực, ở nhà cũng không có bao nhiêu người ngoài, còn muốn làm bộ chị em tình thâm với cô sao? ả không cảm thấy như vậy rất cực khổ ư?

Cuộc sống nguy trang như thế này rất mệt mỏi, Mộc Diệp này cũng rất kiên trì, sắp khiến Mộc Lạp Lạp cảm động trao giải Oscar cho ả.

“Mộc Diệp, cô thật sự không cảm thấy như vậy mệt chết ư?” Mộc Lạp Lạp tiện tay cầm cái gối dựa vào, mặt bắt đầu dửng dưng.

Ánh mắt Mộc Diệp chợt biến đổi, không ngờ Mộc Lạp Lạp nhanh như thế đã đối địch cùng với ả.

Ả vốn cho là ít nhất ở ngoài mặt Mộc Lạp Lạp sẽ làm bộ hoà thuận cùng ả, dù sao thì Mộc Lạp Lạp muốn quay về Mộc gia đến thế.

Giây phút đó Mộc Diệp chợt phát hiện ả hoàn toàn không cách nào đoán chính xác tâm tư của Mộc Lạp Lạp được.

Những biểu hiện bây giờ của Mộc Lạp Lạp khiến ả vừa nghi ngờ lại khó có thể tin.

Mộc Diệp luôn cho là tất cả thủ đoạn của ả đều rất hoàn mỹ, kế hoạch của ả sẽ không có sai lầm mới đúng, làm sao Mộc Lạp Lạp lại phát hiện việc ả làm, hơn nữa còn lừa ngược lại ả?

Cái người chị bị Mộc Diệp cho rằng rất ngu ngốc trong bất chợt lại trở nên khó có thể nắm bắt.

Đây đối với Mộc Diệp mà nói là cực kỳ khó tiếp nhận.

“Mộc Lạp Lạp, cô bây giờ thay đổi không ít nhĩ.” Mộc Diệp chậm rãi đi xuống lầu, ánh mắt vẫn đặt trên người Mộc Lạp Lạp, quan sát nhất cử nhất động của cô, giống như có thể nhìn thấu cô.

Mộc Lạp Lạp dừng dung nhún vai: “Có sao, thật ra tôi cảm thấy rất hoàn hảo, tôi vẫn luôn là như vậy, có điều cô không có phát hiện mà thôi.”

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp không thể nào nói cho Mộc Diệp biết cô tuy rằng vẫn là cô, nhưng linh hồn thật sự thì đã sớm không còn là của Mộc Lạp Lạp trong quá khứ kia. Cô đã là một người chết qua một lần, đương nhiên sẽ không bị Mộc Diệp đàn áp như trong quá khứ nữa.

“Hừ, cô đừng tưởng rằng cô vạch trần tôi là có thể thắng nổi tôi.” Mộc Diệp đi xuống, khinh thường nói. “Cô xem, bây giờ tôi vẫn là chủ nhân ở đây, nhưng cô chỉ có thể là một người khách.”

“Tôi biết.” Mộc Lạp Lạp nói rất thành khẩn. “Cô thích làm chủ nhân thì cứ việc làm đi, tôi không có hứng thú đối với chuyện này.”

Mặt mộc Diệp không tin: “Mộc Lạp Lạp, cô đừng có cứng miệng, tôi sẽ không cười nhạo cô, dù sao thì giấc mơ của cô cũng không thực hiện được, mặc cho cô cố gắng thế nào, Mộc gia cũng sẽ không có chỗ dung thân của cô.”

Mộc Lạp Lạp bĩu môi cười, gật đầu như công nhận: “Cô nói có lý.”

“Có điều, cô nghĩ tôi có Phó Cảnh Phi rồi còn quan tâm đến Mộc gia ư?” Mộc Lạp Lạp khiêu khích nhìn Mộc Diệp.

Có Phó Cảnh Phi đứng sau lưng cô, một Mộc gia tính là gì?

Như chợt trúng chỗ đau của Mộc Diệp, trên mặt thanh tú của ả xuất hiện vẻ căm hận: “Mộc Lạp Lạp, cô sẽ không luôn may mắn như vậy, đợi đến khi Phó Cảnh Phi không cần cô nữa, cô còn có gì đáng tự hào?”

“Tôi biết, nhưng trước hết đợi đến ngày Phó Cảnh Phi không cần tôi rồi hãy nói.” Mộc Lạp Lạp cười lắc đầu. “Mọi người đều nói, nhưng ai có thể bảo đảm nhất định sẽ có một ngày như vậy chứ?”

Hơn nữa, bây giờ Phó Cảnh Phi đã chuyển nhượng phần lớn tài sản đến tên cô, đây còn chưa thể nói rõ cái gì ư?

Đương nhiên Mộc Lạp Lạp sẽ không nói cho người khác biết.

Để cho bọn họ chờ mong đi, muốn ngày nào đó Phó Cảnh Phi vứt bỏ cô, nhưng tiếc là ngày đó e rằng vĩnh viễn sẽ không tới.

Mộc Diệp hung hăng nói: “Vậy chờ xem đi!”

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng động, chắc là có người đã trở lại.

Mộc Diệp trừng Mộc Lạp Lạp một cái, quay đầu liền đổi thành một vẻ mặt dịu dàng.

Mộc Lạp Lạp nhìn tốc độ trở mặt của ả, lòng sùng sốt, diễn xuất tốt như vậy không đi làm diễn viên thật sự là đáng tiếc.

Cửa lớn mở ra, Mộc Chính Thịnh đi vào, bên cạnh ông ta còn có một số thân thích của Mộc gia.

Mộc Lạp Lạp nhìn bọn họ, hết sức thờ ơ.

Cô thật sự rất không muốn đi tới chào hỏi. Có thể nói hôm nay cô tới là chỉ muốn đi lên lầu lấy đồ đạc của mình, sau này sẽ không bước vào đây một bước.

Nhưng hôm nay cô hiển nhiên không thể tùy hứng như thế, nếu làm như vậy thì ngày mai lại sẽ có tin tức xấu liên quan đến cô truyền đi, những nỗ lực lúc trước của cô sẽ uổng phí.

Mộc Lạp Lạp nghĩ, kết quả cô muốn là tất cả mọi người biết cô không sai, cô mới là một người chính nghĩa, nhưng cuối cùng cô sẽ không quay về.

Như vậy mới có ý nghĩa.

“Ba, bác cả, thím...” Mộc Diệp lần lượt chào hỏi từng người một, biểu hiện nhiệt tình, lễ phép có thừa.

Mộc Lạp Lạp đưa mắt nhìn một cái, trong lòng đếm một phen, nghĩ hôm nay người tới thật là không ít.

Người nhà họ Mộc đều không ở cùng một chỗ, nhưng thỉnh thoảng các thân thích cũng sẽ tụ lại với nhau. Hôm nay nhìn dáng vẻ này đúng là tất cả thân thích đều đến đông đủ.

Mà nhìn từ phản ứng của bọn họ, sự xuất hiện ở đây của Mộc Lạp Lạp khiến bọn họ rất giật mình.

Mộc Lạp Lạp đứng tại chỗ, môi cong lên, tương tự lộ ra nụ cười mười phần vẹn mười: “Cha, con đã về.”

Sau đó Mộc Lạp Lạp cũng lần lượt chào hỏi từng người thân thích này, biểu hiện giống như chưa từng rời đi bao giờ, còn muốn nhiệt tình lễ phép hơn Mộc Diệp.

Cô vừa cười vừa nghĩ, chẳng phải diễn thôi sao, cô cũng biết đó được không!

“Biết trở về là tốt rồi.” Mộc Chính Thịnh ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Lạp Lạp. Chuyện xảy ra ở bữa tiệc của Thẩm gia hôm đó khiến ông ta rất bất ngờ, dù sao thì trong quá khứ ông luôn cho rằng Mộc Lạp Lạp đã làm ra loại chuyện đó đối với Mộc Diệp, thậm chí ông ta nghĩ đều là mình không có giáo dục Mộc Lạp Lạp tốt mới dẫn đến Mộc Lạp Lạp biến thành kiểu như thế.

Nhưng trong bữa tiệc ngày đó, khi tất cả chân tướng vạch trần, nói Mộc Chính Thịnh không chút hồ thẹn là giả, dù sao hai người đều là con gái của ông ta, mỗi hờ rãnh lạnh, trước đây ông ta quả thật quá mức thiên vị Mộc Diệp.

Cho nên khi Mộc Diệp chủ động xin lỗi, đồng thời nói muốn cho Mộc Lạp Lạp trở về, ông ta liền thuận thế đồng ý.

Dù sao cũng là con gái của ông ta, ở suốt bên ngoài thì ra thể thống gì?

“Lạp Lạp à, sao bỗng nhiên trở về?” Bác cả của Mộc Lạp Lạp là một người hiền lành, không có tiếng nói ở Mộc gia, lúc trước khi Mộc Lạp Lạp bị đuổi đi ông ta cũng không nói gì.

Mộc Lạp Lạp đã không ôm bất cứ kỳ vọng gì đối với những thân thích này, hoàn toàn đưa họ trở thành người không liên quan mà đối đãi.

“Cha kêu cháu về thì cháu về. Dù sao bây giờ mọi người đều biết cháu chưa từng làm chuyện kia, những tên lưu manh và sự kiện dâm loạn kia đều không có liên quan gì với cháu.” Mộc Lạp Lạp không chút khách sáo nói trước mặt mọi người. “Dù sao thì bây giờ bây giờ mọi người đều biết tất cả trước đây đều là người em gái tốt của cháu giả họa cho cháu, oan ức của cháu đã nói ra hết, đương nhiên có thể trở về.”

Mộc Lạp Lạp nói điều này, những thân thích Mộc gia ở đây đương nhiên đều nghe thấy, cho nên lúc này bọn họ đều ngưng ngưng cười, không có phát biểu ý kiến gì.

Sắc mặt của Mộc Diệp hơi tái nhợt, nhu nhược nhìn Mộc Lạp Lạp: “Chị, ban đầu là em không tốt, bây giờ tất cả mọi người nói rõ ràng hiểu lầm này, sẽ không có những không vui kia nữa.”

Mộc Lạp Lạp gật đầu: “Đúng vậy, cho nên tôi mới trở về đây.”

Cô không muốn cùng Mộc Diệp tranh đấu gay gắt ở chỗ này, dù sao trong lòng mọi người đều rõ ràng, cô không muốn tốn sức nhắc lại.

“Được rồi, nếu đã trở về thì những chuyện kia đừng nói nữa.”

Mộc Chính Thịnh bày ra vẻ gia chủ: “Đêm nay coi như là tẩy trần cho Lạp Lạp.”

Mộc Lạp Lạp không có bất cứ ý kiến gì.

Trước khi ăn cơm, bầu không khí trong phòng khách rất là lúng túng, mọi người nhìn Mộc Diệp và Mộc Lạp Lạp ngồi ở hai đầu sa lon, muốn nói gì đó nhưng lại sợ hai người này đều không vui.

Những thân thích này thủy chung chỉ là thân thích, thật sự có thân phận địa vị vẫn là trực hệ của Mộc gia.

Mộc Lạp Lạp làm bộ không nhìn thấy bọn họ lúng túng, cô câu được câu không nói chuyện trên trời dưới đất một hồi, làm như không thấy thể hiện của Mộc Diệp.

Dù sao cô cũng biết tất cả Mộc Diệp làm đều là cố ý biểu hiện cho cô xem, muốn thời thời khắc khắc nhắc nhở cô: Mộc Diệp mới là chủ nhân của Mộc gia.

Ai thêm chứ... Mộc Lạp Lạp phì nhả trong lòng.

Lúc ăn cơm, Mộc Chính Thịnh bảo Mộc Diệp cùng Mộc Lạp Lạp ngồi xuống hai bên tay ông ta, còn rất là uy nghiêm căn dặn dạy dỗ vài câu cái gì là chị em phải chung sống hoà thuận, đối với nhau phải biết một vừa hai phải, nói một tràng.

Mộc Lạp Lạp coi như không nghe thấy, cũng không thèm để ý những lời này của ông ta rốt cuộc là nói cho mình nghe hay là nói cho Mộc Diệp nghe, chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không nói gì cả, yên lặng nghe.

Trên thực tế Mộc Lạp Lạp trở về lần này, tính cách của cô có thay đổi vô cùng lớn so với trước đây, những thân thích này đều nhìn ở trong mắt, tuy rằng không nói nhưng đều đang nghĩ, nếu lần này Mộc Lạp Lạp trở về, sau này gia sản của Mộc gia rốt cuộc sẽ phân cho ai thật đúng là khó nói.

Nếu Mộc Lạp Lạp biết được suy nghĩ của bọn họ, nhất định sẽ ngửa mặt lên trời thét dài ba tiếng.

Những người ở đây, bao gồm Mộc Diệp, đều cho rằng đuổi Mộc Lạp Lạp đi liền vạn sự đại cát, nhưng trên thực tế Mộc Chính Thịnh hoàn toàn không nói cho bọn họ biết, thật ra rất nhiều tài sản của Mộc gia đều được mẹ cô để dưới tên cô, nhất là của hồi môn của bà năm ấy càng không phải là số tiền nhỏ, hơn nữa không thuộc về tài sản của Mộc gia hôm nay.

Nhưng ngoài bản thân Mộc Lạp Lạp ra, ai cũng không có tư cách lấy được chúng, bao gồm Mộc Chính Thịnh.

Cũng may ông ta còn là một người cha không mất lý trí muốn tranh đoạt tài sản với cô, nếu không đến cuối cùng những chuyện hư hỏng này của Mộc gia thật sự sẽ trở thành đề tài bàn tán sau bữa cơm ở thành phố Long.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179: Chương 159.3

“Lạp Lạp, trong khoảng thời gian này cháu đã ở đâu? Không thật sự ở chỗ của cái vị nhà họ Phó kia chứ...” Thím của Mộc Lạp Lạp, một người phụ nữ rất trẻ, đặc biệt quan tâm hỏi cô.

Mộc Lạp Lạp nhìn bà ta, không giấu diếm: “Ừm, cháu ở chỗ của Phó Cảnh Phi.”

“Vậy xem ra hôn ước của cháu và anh ta vẫn giữ à? Thím tưởng là Phó gia không lọt mắt những gia đình nhỏ nhoi như chúng ta chứ.”

Đôi đứa Mộc Lạp Lạp gấp thức ăn dừng một chút, nói tiếp: “Trước đó cháu có đến nhà họ Phó, ông nội Phó cũng không có không lọt mắt chúng ta.”

Mộc Chính Thịnh giật mình nói: “Ồ? Con đã đến nhà họ Phó?”

“Ừm.”

“Vậy Phó gia, rốt cuộc là thái độ gì?”

“Có thể có thái độ gì? Chỉ cần Phó Cảnh Phi nói một câu muốn cưới con, ai dám không đồng ý?” Mộc Lạp Lạp không khỏi nghĩ đến trên bữa tiệc sinh nhật của mình, Phó Cảnh Phi nhẹ nhàng nói ra muốn khôi phục hôn ước, khi đó cũng đã chấn kinh rất nhiều người.

Mộc Lạp Lạp luôn cho rằng người cha này của mình sẽ hết sức bỡ ngỡ quan hệ cùng Phó gia. Ông ta cũng từng vô cùng muốn mình gả cho Phó Cảnh Phi, thậm chí hoàn toàn không quan tâm đến ý kiến của mình.

Thế nhưng lúc này, sau khi Mộc Lạp Lạp nói ra những lời đó thì ông ta lắc đầu ngoài dự liệu của Mộc Lạp Lạp: “Ba thấy nhà họ Phó này gia đại nghiệp đại, Mộc gia chúng ta trèo không tới, Lạp Lạp, nếu con không muốn gả như lúc trước, lần này ba nhất định đứng về phía con.”

Mộc Lạp Lạp thật sự giật mình. Làm thế nào cô cũng không nghĩ tới người cha yêu nhất là quyền thế này của mình sẽ nói ra lời như vậy, khi nào ông ta đã coi nhẹ đối với quyền thế của Phó gia như vậy?

“Cha, cha không có nói đùa chứ?”

“Đương nhiên ba nói thật. Con là con gái của ba, trước kia là ba không có nghĩ đến cảm thụ của con, bây giờ thì khác, ba nhất định đi tìm Phó gia từ hôn. Dựa vào cái gì mà bọn họ muốn cưới con gái của ba thì cưới?”

Nụ cười khoe miệng của Mộc Lạp Lạp hơi mĩa mai một chút, làm sao cũng không thể tin được lời này là cha của cô nói ra.

“Đúng vậy.” Mộc Diệp đột nhiên nói xen vào. “Phó gia chắc chắn khinh thường Mộc gia chúng ta, chị gả đi cũng chỉ sẽ bị coi thường, chúng ta cần gì phải có sẵn chứ? Ở thành phố Long này gia tộc ngang ngửa với Mộc gia chúng ta không phải là không có, con nghĩ nhất định có một người đàn ông càng thích hợp với chị hơn.”

Mộc Diệp không nói lời nào thì tốt, à vừa nói, trong nháy mắt Mộc Lạp Lạp liền hiểu mọi thứ.

Hôm nay lại là Mộc Diệp giờ chiều tình cảm?

À đã bàn bạc cái gì với cha, để ông ta đồng ý nói ra lời bảo mình không cần gả tới nhà họ Phó?

Mộc Lạp Lạp nghĩ trong này rất có thâm ý.

Mộc Lạp Lạp không lên tiếng, cô ngược lại muốn nhìn xem kế tiếp còn muốn trình diễn tiết mục gì?

Có Mộc Diệp hứa theo, Mộc Chính Thịnh lập tức gõ thước quyết định: “Vậy cứ thế đi, ngày mai ba sẽ đi tìm Phó gia từ hôn, chuyện hôn nhân của Lạp Lạp và Phó thiếu gia sẽ không tính, chúng ta giới thiệu người thích hợp hơn cho Lạp Lạp.”

“Đừng đó, chị khẳng định cũng không thích nhà họ Phó đi, cái loại gia tộc chênh lệch quá xa với chúng ta như thế này, đỡ cho người ở thành phố Long đều nói Mộc gia chúng ta đang trào cao.”

“Đừng vậy... Vừa khéo, bên bác có một người rất thích hợp, nhà họ Trần có một thằng bé tuổi xấp xỉ với Lạp Lạp của chúng ta, người đó vừa du học ở nước ngoài trở về, chắc chắn là hợp, vậy bác liền làm bà mối giới thiệu qua lại một chút?” Nói chuyện là bác gái của Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp lẳng lặng nhìn bọn họ bàn bạc, hoàn toàn xem cô là một sinh vật tàng hình.

Rõ ràng cô mới là người làm chủ, nhưng không ai nghe ý kiến của cô.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp thật lạnh lẽo, nghĩ quyết định của mình quả nhiên không sai, Mộc gia đã không phải là Mộc gia trong trí nhớ của cô.

Sau khi mọi người khí thế ngất trời thảo luận xong thì cô mới hơi mở miệng: “Ngại quá, tôi đã quyết định gả cho Phó Cảnh Phi, cho nên cha không cần phiền phức nữa, cũng không cần giới thiệu người khác cho tôi.”

Mộc Chính Thịnh nghe Mộc Lạp Lạp không chút lưu tình cự tuyệt, cả giận nói: “Con nói cái gì?”

“Cha không có nghe rõ sao? Vậy tôi lập lại một lần nữa là được, tôi đã quyết định gả cho Phó Cảnh Phi.”

Mộc Chính Thịnh rất không tin: “Trước đây chẳng phải con rất ghét Phó Cảnh Phi ư? Sao bây giờ lại muốn gả cho cậu ta?”

“Cha, khoảng thời gian này khi tôi bị đuổi ra khỏi Mộc gia, chỉ có Phó Cảnh Phi chịu chứa chấp tôi. Trong khi tất cả mọi người hiểu lầm tôi thì anh ấy lại kiên định tin tưởng tôi không có làm ra chuyện như vậy đối với Mộc Diệp. Nếu anh ấy sẵn lòng tin tưởng tôi thì tôi cũng sẵn lòng ở cùng với anh ấy.”

“Hơn nữa, trong quá khứ cha mong muốn tôi gả cho Phó Cảnh Phi như vậy, sao bây giờ tôi bằng lòng gả cho anh ấy thì cha lại không hài lòng?”

Không biết Mộc Chính Thịnh suy nghĩ chút gì, nhưng thái độ vẫn rất kiên định: “Ba nói không được là không được, mặc kệ con muốn gả cho ai cũng không thể gả cho Phó Cảnh Phi.”

“Vì sao?” Mộc Lạp Lạp rất khó hiểu. Vì sao ông ta không để cho cô gả cho Phó Cảnh Phi?

“Tóm lại là không được! Ngày mai ba sẽ đi nhà họ Phó từ hôn!” Mộc Chính Thịnh không cho Mộc Lạp Lạp cơ hội giải thích chút nào.

Mộc Lạp Lạp nghĩ không ra, nếu như đây là kế hoạch của Mộc Diệp, à rốt cuộc làm thế nào khiến cha đồng ý, thậm chí không ngại đắc tội với Phó gia?

“Cha, nhưng Phó Cảnh Phi sẽ không đồng ý. Nếu ngài cố ý từ hôn sẽ chọc giận anh ấy. Đến lúc đó Phó Cảnh Phi làm ra chuyện gì bất lợi đối với Mộc gia thì tôi không dám chắc.” Nếu nói lý không được, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể dùng cách uy hiếp.

Mộc Chính Thịnh giống như thật sự vì sự uy hiếp của Mộc Lạp Lạp mà suy nghĩ, nhưng không biết vì sao cuối cùng vẫn rất cứng rắn nói: “Mặc kệ thế nào, con cũng không thể ở cùng với Phó Cảnh Phi.”

Trước đây ước gì cô và Phó Cảnh Phi ở bên nhau, bây giờ thì làm sao cũng không chịu bọn họ ở bên nhau, ông ta là cha của cô nhưng cô không thể nào hiểu được.

Nói hết lời, Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình không cần phải nói nữa, cô thẳng thắn dứt khoát nói: “Bất kể như thế nào tôi đều sẽ cùng với anh ấy, cha, bây giờ ngài không thể làm chủ đối với cuộc đời của tôi, từ giây phút ngài đuổi tôi ra khỏi Mộc gia, tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi trở đi, ngài không phải là cha của tôi nữa.”

“Con nói cái gì?!” Mộc Chính Thịnh vô cùng giận dữ, ngay cả khoe miệng cũng đang run rẩy. “Con chó quên trên pháp luật ta vẫn là ba của con!”

“Phải không, vậy thì sao?” Mộc Lạp Lạp không chút do dự đứng lên, chạy lên lầu.

Cô muốn đi lấy đồ đạc của mình, sau này sẽ không trở lại nữa.

Vốn cô quyết định chung sống cùng cha tốt một chút, cho dù sau này không có quan hệ thân tình chân chính gì, nhưng ông ta cũng thật sự là cha của

mình.

Tuy nhiên những lời ông ta nói hôm nay, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, mặc kệ Mộc Diệp ở giữa đã làm gì, đều sâu đậm kích thích Mộc Lạp Lạp.

Hơn nữa bây giờ Mộc Lạp Lạp không hy vọng nghe nhất là người khác kêu cô tách ra cùng Phó Cảnh Phi.

Cô là một người tình cảm hơi hợt, nhưng một khi quyết định mục tiêu tình cảm thì chắc chắn sẽ không giữ lại chút nỗ lực cùng nhiệt tình yêu thương nào. Huống chi trên đời này đâu còn có người thứ hai đối tốt với cô như Phó Cảnh Phi vậy?

Mộc Lạp Lạp biết mình đã sớm yêu anh, càng không có khả năng rời khỏi anh.

Giận đùng đùng đi lên lầu, định đi tới phòng của mình, nhưng trước khi vào cửa, Mộc Lạp Lạp lại bỗng nhiên có chút dự cảm không tốt.

Cô luôn cảm thấy tình cảnh bây giờ của mình có chút không ổn.

Vội gọi điện thoại báo cho vệ sĩ đi theo mình, sau khi bảo bọn họ tới đón mình thì Mộc Lạp Lạp lại xoay người đi xuống lầu.

“Cha, mới rồi là tôi quá nóng tính một chút, nhưng quyết định của tôi sẽ không thay đổi, ngài cũng nên biết, Phó Cảnh Phi không phải là người dễ trêu chọc, nếu như ngài chọc giận anh ấy, toàn bộ Mộc gia đều bị huỷ.”

Mộc Lạp Lạp khuyên nhủ Mộc Chính Thịnh lần cuối cùng.

Mộc Chính Thịnh nghiêng răng nói: “Con đã không muốn rời khỏi cậu ta, vậy ở nhà phản tỉnh lại cho tốt đi, không cần đi chỗ đó nữa, đợi đến khi con quyết định rời khỏi cậu ta mới thôi.”

Mộc Lạp Lạp nhíu mày: “Ngài có ý gì?”

“Có ý gì chị còn chưa rõ sao, chị gái?” Mộc Diệp cười với thâm ý khác. Ầ ồ phát phát tay, lập tức xuất hiện mấy người đàn ông vạm vỡ võ trang đầy đủ.

“Các người mời tiểu thư Lạp Lạp trở về phòng đi, không có lệnh của tôi không cho phép cô ta rời phòng một bước, biết chưa?”

“Vâng!” Mấy người đàn ông vạm vỡ nhận lệnh, trực tiếp nói với Mộc Lạp Lạp. “Tiểu thư, xin mời.”

Trong nháy mắt phân tích tình huống trước mắt, Mộc Lạp Lạp biết mình bây giờ bị vây vào thế bị động, cha lại còn phái những người này đến muốn nhốt cô lại, thật là buồn cười.

Rốt cuộc tại sao ông ta muốn làm như vậy?

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ trong lòng, cũng không có phản kháng, đành hoảng lên lầu, đi đến phòng của mình.

Nhưng lúc cô bị ném vào phòng thì đối phương còn lấy đi điện thoại di động của cô.

Mộc Lạp Lạp hí mắt nghĩ, thật tốt là trước đó mình đã báo cho vệ sĩ, nếu không thì hôm nay thật đúng là khó nói.

Mộc Lạp Lạp ngây ngốc ở trong căn phòng này, trong lòng coi như bình tĩnh, chỉ cảm thấy đã rất lâu rồi không có trở về, thật sự rất xa lạ.

Tốt xấu gì kiếp trước cô còn chết ở chỗ này, nhưng cảm giác không giống nhau.

Ngày đó lúc cô cho nổ bom, Thẩm Văn Xương và Ngôn Viễn liền vọt vào, Mộc Diệp cũng bị ảnh hưởng, nhưng ả được cứu ra ngoài kịp thời, nếu không đã cùng cô chết ở chỗ này.

Nếu như đều cùng nhau chết ở chỗ này, như thế ít nhiều mới xem như là báo thù.

Kết sắt trong phòng vẫn đặt chỗ đó, không có dấu vết bị động tới chút nào.

Mộc Lạp Lạp đoán rằng nhất định Mộc Diệp đã thử mở cái kết sắt này, nhưng mà ả không cách nào mở ra được, cũng chỉ có thể bỏ thôi.

Về phần mục đích hôm nay nhốt cô lại chỗ này, bây giờ Mộc Lạp Lạp còn chưa có nghĩ ra được.

Nhưng nếu cô đã báo cho vệ sĩ biết, đối phương sẽ nhanh chóng nói cho Phó Cảnh Phi, anh sẽ rất nhanh tới cứu mình ra ngoài.

Nhưng xa ngoài dự đoán của Mộc Lạp Lạp, cô đợi rồi đợi ở trong phòng cũng không thấy có bất cứ động tĩnh gì.

Lẽ nào Phó Cảnh Phi còn chưa biết chuyện mình bị nhốt ở đây?

Trong lòng Mộc Lạp Lạp bối rối một cách khó hiểu, đồng thời đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, mê man, mí mắt cũng càng ngày càng nặng, cuối cùng cô mệt mỏi nằm ý ở trên giường ngủ, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Lúc Mộc Lạp Lạp tỉnh lại lần nữa hoàn toàn không biết là mấy giờ. Cô nhìn sắc trời sáng sủa bên ngoài, xoa đầu chân mày nặng trĩu, mới nhớ cuộc nhớ tới mình hôn mê ngủ mất chuyện gì đã xảy ra.

Mà giờ phút này cô thậm chí không biết mình ở đâu, tất cả trang trí xung quanh đều rất xa lạ, hơn nữa không có đồng hồ, không có điện thoại di động, cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu.

Sao Phó Cảnh Phi còn chưa tới cứu mình?

Bất chợt Mộc Lạp Lạp rất lo lắng, có phải đã xảy ra chuyện gì khiến Phó Cảnh Phi quá bận rộn không thể chú trọng đến cô?

Tìm cô đập rất nhanh, giống như có dự cảm không tốt gì.

“Này! Mở cửa! Mộc Diệp!” Mộc Lạp Lạp không có cách nào, chỉ có thể không ngừng gõ cửa, gần như là đập.

Rất nhanh, cửa được mở ra, nhưng mà không có Mộc Diệp, cũng không có Mộc Chính Thịnh. Chỗ này hoàn toàn xa lạ, chỉ có cô cùng những vệ sĩ ở bên ngoài.

“Mộc tiểu thư, cô nên yên lặng ở trong phòng đi, có chúng tôi ở đây, cô không trốn thoát được đâu.”

Vừa rồi Mộc Lạp Lạp thử qua, cửa sổ phòng này hoàn toàn phong kín, thậm chí không phải dùng chìa khóa. Xem ra Mộc Diệp đã sớm phái người bố trí lại nơi này, chẳng qua là cô không có phát hiện ra ngay từ đầu.

“Anh kêu bọn họ đến gặp tôi.” Mộc Lạp Lạp bình tĩnh nói.

“Tiểu thư Mộc Diệp đã phản phò, cô bây giờ chỉ nên yên lặng ngồi ở chỗ này.”

“Anh kêu Mộc Diệp tới gặp tôi.” Mộc Lạp Lạp nhắc lại.

“Cô đừng nghĩ nữa, bây giờ không có ai muốn tới nơi này, cô vẫn nên ngoan ngoãn ở trong phòng đi, đừng khiến chúng tôi áp dụng biện pháp cứng rắn.” Người kia nói câu này xong, cũng không tiếp tục nói lời vô ích cùng Mộc Lạp Lạp nữa, trực tiếp đẩy mạnh cô vào bên trong cửa, đóng cửa lại lần nữa.

Mộc Lạp Lạp đứng ở trong phòng, tuy rằng hoàn toàn không có bị hạn chế tự do tay chân, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở đây không đi đâu được.

Và lại bây giờ cô ở nơi đâu cũng không biết được, nghĩ lại đêm qua cô đột nhiên ngủ... Mộc Lạp Lạp cau mày, chẳng lẽ nước uống hôm qua của cô có vấn đề?

Cho dù cô phòng bị Mộc Diệp, nhưng thật không ngờ ả lại dùng phương pháp này, thậm chí còn liên hợp với Mộc Chính Thịnh. Nhưng mục đích làm như vậy của bọn họ rốt cuộc là cái gì, cho tới bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng không cách nào nghĩ ra.

Bây giờ cô ở chỗ này, cái gì cũng không làm được, dường như chỉ có thể mặc cho số phận.

Mộc Lạp Lạp nắm chặt hai tay. Không thể theo sự chi phối đơn giản như vậy, cô nhất định phải nghĩ cách đi ra ngoài! Tuyệt đối không thể ngây ngốc ở chỗ này, chờ cho Mộc Diệp ở bên ngoài muốn làm gì thì làm.

Nhưng mà phải dùng cách gì rời khỏi chỗ này đây?

Mà khi Mộc Lạp Lạp nghĩ hết tất cả cách rời đi, cô không biết bên ngoài đã lật trời.

Toàn bộ thành phố Long tuyết chút nữa loạn cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Kẻ Phản Bội Là Ai

Sau khi Phó Cảnh Phi họp xong, hỏi Khương Nghị trước tiên: “Bên Lạp Lạp sao rồi?”

Khương Nghị nói: “Hiện giờ không có tin tức gì, chắc còn ở Mộc gia.”

“Giờ còn chưa kết thúc ư?” Phó Cảnh Phi cau mày, hơi khó hiểu tại sao bây giờ Mộc Lạp Lạp vẫn còn ở Mộc gia.

Khương Nghị giải thích: “Người đi theo Mộc tiểu thư còn chưa có truyền về tin tức, cho nên Mộc tiểu thư lúc này chắc còn ở Mộc gia.”

“Ừm.” Phó Cảnh Phi đáp một tiếng. Vì thân phận người tham gia hội nghị lần này quá quan trọng nên anh phải đích thân theo, liền để cho Khương Nghị chú ý đến tình hình bên kia.

Phó gia có thể sẽ không ngủ ở thành phố Long cũng bởi vì quan hệ không tệ với các phe phái, trong này đều là những người ngồi ở vị trí cao quan trọng cần không ngừng bảo toàn.

Vị Bộ trưởng tới ngày hôm nay cũng là nhờ có mối quan hệ của anh cả Phó Cảnh Phi, có hiệu quả thúc đẩy đối với những vụ làm ăn ở trong tay Phó Cảnh Phi.

Vì khi Phó Cảnh Phi cùng vị quan trọng này ăn cơm tối xong, đưa về khách sạn, lúc đó vẫn không có tin tức của Mộc Lạp Lạp, về mặt tất nhiên không thể vui được.

Phó Cảnh Phi từ Shangri-La đi ra, ngồi lên xe, Khương Nghị đã ngồi ở đằng trước.

“Vẫn không có tin tức?”

“Không có ạ.” Về mặt của Khương Nghị cũng hơi đổi, có chút nặng nề. “Tôi đã liên lạc với bên kia, đều nói không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng tôi gọi điện thoại cho Mộc tiểu thư lại không có trả lời.”

Đầu chân mày Phó Cảnh Phi ngưng lại, mắt sáng như đuốc: “Liên lạc cô ấy không được?”

“Vâng, gọi điện thoại thấy tắt máy.”

Phó Cảnh Phi cau mày nói với tài xế: “Đi Mộc gia.”

“Vâng, thiếu gia.”

Dọc đường đi Khương Nghị đều cố gắng hỏi tình hình bên phía Mộc gia, nhưng trước sau đều được câu trả lời giống nhau.

“Mộc tiểu thư chưa hề rời khỏi Mộc gia, cho nên chắc còn ở đó.”

Cánh tay Phó Cảnh Phi chống trên khung cửa sổ, đầu óc liên tục xoay chuyển suy nghĩ điều gì.

Nếu không có tình huống ngoài ý muốn, điện thoại của Mộc Lạp Lạp sẽ không mãi không thông, hơn nữa thời gian cô về Mộc gia đã dài như vậy, không nên một chút tin tức cũng không có.

Trừ phi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Boss, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Khương Nghị hỏi.

“Tôi gọi điện thoại cho Mộc Chính Thịnh trước.” Phó Cảnh Phi không chút do dự bấm điện thoại của Mộc Chính Thịnh, gương mặt đẹp ẩn trong bóng tối.

Nhưng điện thoại gọi không thông, vẫn không ai nhận.

Chân mày Phó Cảnh Phi nhíu chặt, môi căng thành một đường thẳng, thái độ không vui đang từ từ phát ra.

Nếu như là trước đây, khả năng lớn nhất Phó Cảnh Phi có thể nghĩ đến bây giờ chính là Mộc Lạp Lạp về Mộc gia, rút cuộc chạy trốn khỏi anh, không muốn quay lại nữa.

Nhưng nếu nói Mộc Lạp Lạp thỏa hiệp trong thời gian dài như vậy, thậm chí còn bằng lòng ở bên anh, đều chỉ vì có thể trở lại Mộc gia, Phó Cảnh Phi tuyệt đối sẽ không tin.

Cho nên anh không có hoài nghi Mộc Lạp Lạp chạy trốn khỏi anh.

Nhưng bây giờ Mộc Lạp Lạp mất đi tin tức, dù cô có ở Mộc gia hay không và ở lý ở Mộc gia để làm gì, Phó Cảnh Phi đều sẽ trước hết tìm ra cô, mang đi.

Chuyện sau đó thì sau đó hãy nói.

Bây giờ mục đích quan trọng nhất là tìm được Mộc Lạp Lạp trước.

Nếu như cô thật sự muốn rời khỏi anh... Không có nếu như.

Phó Cảnh Phi nắm chặt nắm tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, biểu hiện anh lúc này đang đè nén tâm trạng của mình như thế nào.

Tuy bên ngoài Khương Nghị coi như là mặt tê liệt, bộ dáng rất bình tĩnh, nhưng thật ra tim đều đã vọt đến cổ, không ngừng cầu nguyện ở trong lòng:

Mộc tiểu thư ơi, cô tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nha, nếu cô có chuyện gì thì cuộc sống của bọn tôi nhất định sẽ là những ngày khổ sở nhất đó biết không...

Trên cơ bản, hôm nào Khương Nghị nhìn sắc mặt của ông chủ nhà mình là có thể biết hôm đó anh và Mộc Lạp Lạp chung đụng như thế nào.

Nếu như hôm đó là mặt đen đi làm thì nhất định Mộc Lạp Lạp lại chọc giận Phó Cảnh Phi.

Nếu như hôm đó khoé miệng của ông chủ vẫn mang theo một chút ý cười nhọt nhọt, như vậy hai người đã chung đụng không tệ.

Đối với khí thế vừa mạnh mẽ lại khiếp người của Phó Cảnh Phi, Khương Nghị làm thư ký số một bên cạnh Phó Cảnh Phi có thể nói là mỗi ngày đều nhận áp lực như vậy, nhưng không hề quen được.

Nếu không phải cậu ta trời sinh mặt tê liệt, biểu cảm gì cũng sẽ không viết lên mặt, thì đã sớm bị xa thải bởi vì biến hoá trong lòng mỗi ngày.

Nói cho cùng, cậu ta là một thư ký thích oán thầm trong bụng...

Lúc này cậu ta chỉ nhìn vẻ mặt của ông chủ nhà mình là biết chuyện rất nghiêm trọng. Hôm nay cậu không cần nghĩ đến đúng giờ về nhà ngủ, nhìn nét mặt bình thản nhưng thật ra sóng cuộn mãnh liệt của Phó Cảnh Phi là có thể báo hiệu có chuyện lớn xảy ra.

“Hôm nay là ai chịu trách nhiệm an toàn của Lạp Lạp?”

Khương Nghị không chút ngập ngừng trả lời: “Số 6 và số 7”

“Kêu bọn họ canh kỹ ở bên ngoài Mộc gia, không cho phép bất cứ ai ra vào.” Phó Cảnh Phi ra lệnh.

“Vâng, tôi lập tức nói cho bọn họ biết.”

Xe chạy nhanh ở trên đường, Phó Cảnh Phi không nói một lời nhìn chăm chăm phong cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ, trên người tản ra áp suất nhân nhọt thật là đáng sợ.

Lòng Khương Nghị không ngừng lo lắng, chỉ mong Mộc tiểu thư ngàn vạn lần vẫn còn ở Mộc gia, tốt nhất là bởi vì điện thoại di động hết pin nên mới không nghe điện thoại, nếu không thì chuyện thật sự rất nhức đầu...

Vì vậy dọc đường đi cậu ta ngoài mặt không chút cảm xúc nhưng bên trong thì bỏ não, xe rất nhanh đã đến khu biệt thự chỗ Mộc gia ở.

Lúc bọn họ tới nơi, số 6 và số 7 đều đang canh giữ bên ngoài biệt thự Mộc gia, ngồi trên một chiếc Cherokee* màu đen

(*tên đầy đủ là Jeep Cherokee, là một loại xe SUV do hãng Chrysler chế tạo)

Nhìn thấy xe của Phó gia, hai người cùng xuống nghênh đón. Phó Cảnh Phi không chút do dự tự mình mở cửa xe ra, dáng người cao ngất cho dù so với số 6 và số 7 là bộ đội đặc chủng xuất ngũ cũng không kém chút nào, tuy nhiên bao bọc trong tây trang hơi lộ ra thon gầy.

Nhưng người rõ ràng nhất là Mộc Lạp Lạp, cô hoàn toàn biết thân hình trông có vẻ gầy gò này trên thực tế tràn đầy bao nhiêu sức mạnh.

Có điều bây giờ cô không có ở đây nên không cách nào tương tượng.

Giọng của Phó Cảnh Phi trầm thấp nghiêm túc hỏi số 6 cùng số 7: “Lạp Lạp chưa từng đi ra?”

“Chúng tôi luôn canh ở chỗ này, Mộc tiểu thư không hề rời đi.” Người nói chuyện là số 6, mang tai nghe, trên người trang bị rất tân tiến.

Phó Cảnh Phi nhàn nhạt liếc anh ta một cái, gật đầu không nói nữa.

Anh xoay người đi nhấn chuông cửa Mộc gia.

Đèn đường bên cửa đổ xuống toả ra vàng sáng lờ mờ, bao phủ xung quanh Phó Cảnh Phi khiến toàn thân anh nhìn có vẻ vừa thần bí vừa khiếp người.

Cho đến khi có người mở cửa, vẻ lạnh lùng đến vô cùng trên mặt Phó Cảnh Phi mới hơi thu liễm một chút, anh nói: “Xin chào, tôi là Phó Cảnh Phi, tôi tới đón Mộc Lạp Lạp.”

“...Phiền ngài chờ ở chỗ này một lát, tôi đi thông báo cho tiên sinh.”

Phó Cảnh Phi cũng không có xông vào, mà là đặc biệt kiên nhẫn chờ ở bên ngoài, trong ánh mắt như che phủ một lớp sương mù dày đặc.

Rất nhanh có người từ trong nhà đi ra, khoảnh khắc Mộc Chính Thịnh thấy Phó Cảnh Phi thì rất nhiệt tình chào hỏi: “Thì ra là Phó thiếu gia à, hôm nay ngọn gió nào thổi ngài tới đây? Mau mau, mời vào...”

“Không cần, bác trai, cháu là tới đón Lạp Lạp, phiền bác báo cho cô ấy một tiếng, có thể về nhà rồi.”

Thái độ của Phó Cảnh Phi rất rõ ràng, hôm nay tới đây cũng không có ý gì khác, chỉ là vì Mộc Lạp Lạp.

Hơn nữa, câu nói “có thể về nhà rồi” trong miệng anh làm thế nào cũng nghe ra được ý muốn độc chiếm trong đó, triệt để đem Mộc Lạp Lạp vào bên trong địa bàn bảo vệ thuộc về mình.

Về mặt của Mộc Chính Thịnh thay đổi một chút, nhưng vẫn duy trì nụ cười trên mặt: “Cảnh Phi, cậu đừng nói chơi, Lạp Lạp thật vất vả mới về nhà, sao muốn đi theo cậu chứ.”

Ông ta đối xung hô, nhìn như đang rút ngắn quan hệ với Phó Cảnh Phi, nhưng trong lời nói mang ý cự tuyệt cũng rất đậm.

“Bác trai, cháu không phải là đến hàn huyên với bác, nếu bác không muốn thông báo cho Lạp Lạp thì thứ lỗi cho cháu ngày hôm nay mạo muội.” Thái độ của Phó Cảnh Phi càng thêm rõ ràng và cứng rắn, hôm nay bất kể như thế nào cũng muốn mang Mộc Lạp Lạp đi.

Trán Mộc Chính Thịnh có mồ hôi lạnh toát ra, nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ: “Lạp Lạp đã thật lâu không có gặp mặt với người làm cha là tôi đây, Cảnh Phi à, cậu hãy về trước đi, khoảng thời gian trước nhờ có cậu chiếu cố, sau này tôi sẽ rút ra thời gian đặc biệt tới cửa cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Phó Cảnh Phi dầu muối không vào, bước lên trước một bước nhỏ, thân hình cao to cho Mộc Chính Thịnh áp lực rất lớn. “Cháu chỉ cần mang Lạp Lạp đi.”

Mộc Chính Thịnh cũng là một người đã lăn lộn trên thương trường rất nhiều năm, ông ta tới tới lui lui đã gặp không ít nhân vật lợi hại, nhưng người tuổi như Phó Cảnh Phi mà đã tu luyện được khí thế bức người như vậy vẫn là lần đầu.

Cho nên dù ông ta không thừa nhận bị khí thế của Phó Cảnh Phi ảnh hưởng đến cũng không được.

Điều này khiến ông ta nhớ tới lúc từng gặp ông cụ Phó, cũng là như vậy.

Người nhà họ Phó hình như từ lúc sinh ra đã mang theo bản lĩnh tài trí hơn người, cho dù không lộ ra bất cứ thái độ kiêu ngạo nào nhưng vẫn giống như là đang coi thường người ta.

Mộc Chính Thịnh hít một hơi, lạnh lùng nói: “Hôm nay Lạp Lạp đã trở về thì không đi nữa, vẫn là mời Phó thiếu gia về đi.”

Phó Cảnh Phi híp mắt lại: “Bác trai nói cái gì?”

“Tôi nói, Lạp Lạp hôm nay trở về thì không định đi nữa, nó là con gái của tôi, đương nhiên tôi biết nó muốn làm gì, khoảng thời gian trước nhờ có cậu chiếu cố, nhưng nếu Lạp Lạp đã trở về thì sẽ không cần tiếp tục quấy rầy nữa.”

“Cháu sẽ không cảm thấy phiền phức.” Phó Cảnh Phi hơi nghiêng mặt, sống mũi cao cùng hốc mắt sâu như cất giấu rất nhiều cảm xúc, khiến cho người ta nhìn không rõ lắm suy nghĩ trong lòng anh. “Bác trai, bác chỉ cần để Lạp Lạp đi ra gặp cháu là được rồi, còn cô ấy có bằng lòng rồi đi cùng cháu hay không là cô ấy quyết định.”

Đương nhiên, Phó Cảnh Phi nghĩ, đây chỉ là một lý do thoái thác mà thôi.

Cho dù hôm nay Mộc Lạp Lạp dám nói cô không muốn rời đi... Phó Cảnh Phi cảm thấy mình vẫn sẽ trói cô ấy đem đi.

“Xin lỗi nha Phó thiếu gia.” Chợt có giọng nói vang lên cắt ngang trò chuyện, Mộc Diệp đi ra cửa, đứng cách xa cười. “Nhưng mà chỉ nói chi không muốn rời đi cùng anh.”

Con người thâm trầm của Phó Cảnh Phi như dao nhọn đâm về phía Mộc Diệp, anh nói: “Kêu Lạp Lạp đi ra gặp tôi.”

Mộc Diệp nhún vai: “Nhưng mà chỉ nói chi không muốn gặp anh, hôm nay chỉ trở về liền nói với chúng tôi nhiều lời trong lòng chi. Chị ấy sau này đó hả, vẫn muốn sống ở Mộc gia, sẽ không quay lại với anh nữa.”

“Thật sao?” Khoé miệng Phó Cảnh Phi nổi lên nụ cười nhạt, không chút khách khí. “Cô nghĩ tôi sẽ tin lời của cô ư?”

“Phó thiếu gia không tin thì thế nào? Anh xem, chi có phải là không muốn đi ra gặp anh không?” Mộc Diệp cười rất là đắc ý.

Á che môi cười duyên, rồi như nghĩ tới điều gì, nhắc nhở Mộc Chính Thịnh: “Đúng rồi ba, không phải ba muốn nói chuyện với Phó thiếu gia ư, sao quên mất rồi?”

Mộc Chính Thịnh nhìn Mộc Diệp một cái, mới như là rút cuộc quyết định nói với Phó Cảnh Phi: “Vốn định hôm khác đến cửa nói xin lỗi, nhưng nếu hôm nay Phó thiếu gia đã tới, vậy tôi cũng nên nói. Lạp Lạp nhà chúng tôi khó có thể hưởng thụ được yêu thương của Phó thiếu gia, Mộc gia chúng tôi cũng chỉ là một gia tộc bình thường, không có cách nào so với nhà giàu sang quyền thế như Phó gia, miễn cho người ta nói Lạp Lạp nhà chúng tôi treo cao, tôi nghĩ, hôn ước của cậu và Lạp Lạp thì thôi đi.”

Phó Cảnh Phi tiêu hoá một ít lý do thoái thác của Mộc Chính Thịnh, nụ cười khoé miệng rất ư lạnh lùng: “Ý của bác là, muốn từ hôn?”

“Tuy rằng Mộc gia chúng tôi chỉ là tiểu môn tiểu hộ, nhưng cũng sẽ không khom lưng vì quyền thế, ban đầu đồng ý Lạp Lạp và cậu hứa hôn là tôi xung động, nhưng nếu ngay từ đầu cậu đã từ hôn thì chứng minh nhà chúng tôi cũng có thể cự tuyệt. Tóm lại, Phó thiếu gia, mong cậu thứ lỗi, ở thành phố

Long này người có thể xứng đôi với cậu không phải là không có, còn Lạp Lạp nhà chúng tôi, cậu hãy buông tha cho nó đi.”

Trên thực tế, lời yêu cầu từ hôn của Mộc Chính Thịnh khiến trong lòng Phó Cảnh Phi dậy sóng không nhỏ, tuy nhiên vẻ mặt của anh nhìn vẫn bình tĩnh, không để lộ chút biểu cảm.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chương 160.2

Phó Cảnh Phi cong môi cười nói: “Đây chỉ là ý kiến của bác trai đi.”

Anh nói rất bình tĩnh nhưng nụ cười nhàn nhạt kia lại không có tình cảm gì, lạnh lẽo như băng.

“Dĩ nhiên không phải!” Mộc Chính Thịnh còn chưa kịp nói, Mộc Diệp đã giành lời. “Ba nói vậy đương nhiên là kết quả sau khi thương lượng cùng chị, tuy rằng chị luôn ở chỗ của anh nhưng một lòng muốn về nhà. Phó thiếu gia, khoảng thời gian trước thật sự đã làm phiền anh, chị về nhà sau này tôi và ba đều sẽ chăm sóc chị ấy.”

Phó Cảnh Phi cười lạnh nhìn về phía Mộc Diệp, khiến sau lưng ả bắt gặp chột lạnh, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười.

“Hả, tôi ngược lại thật không biết khi nào cô và Lạp Lạp có tình cảm tốt như vậy.”

“Phó thiếu gia, chuyện anh không biết có rất nhiều, chẳng qua là chị không thích anh nên đương nhiên không thể nào nói cho anh biết!” Mộc Diệp kích thích Phó Cảnh Phi.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi lạnh lẽo: “Thật sao? Vậy hãy để Lạp Lạp ra gặp tôi, cho dù muốn từ hôn cũng phải có đương sự ở đây.”

Trên thực tế, Phó Cảnh Phi đã rất lâu rồi không có bình tĩnh như vậy.

Anh không mấy may tin lý do thoái thác của Mộc Diệp và Mộc Chính Thịnh chút nào, còn tại sao Mộc Chính Thịnh lại đột nhiên đổi ý, mãnh liệt yêu cầu từ hôn, điểm này anh sẽ phải người điều tra sau. Nhưng những lời Mộc Diệp nói, về phía Phó Cảnh Phi hoàn toàn không có nhập vào tim anh.

Mộc Diệp nói: “Chị nói chị không muốn gặp anh, mời Phó thiếu gia hãy về đi.”

“Chuyện từ hôn, hôm khác tôi sẽ đến cửa tỏ lời xin lỗi. Phó thiếu gia, hôm nay Lạp Lạp mới trở về nhà, cậu nên cho nó một ít thời gian, không nên gây sự.” Mộc Chính Thịnh không chịu lùi một bước, trước sau đều treo quyết định từ hôn ở bên mép.

“Tôi ngược lại không biết, khi nào Phó gia tôi muốn từ hôn?” Giọng của Phó Cảnh Phi bình thản, nhưng ẩn nói mạnh mẽ, mang theo cứng rắn không cho phép sao lãng. “Về phần Phó Cảnh Phi tôi muốn gặp người, chưa từng không gặp được.”

Mộc Chính Thịnh nổi giận: “Phó Cảnh Phi, cậu muốn làm gì?”

Cho dù Mộc gia ông không chọc nổi Phó gia, ông ta cũng trăm điều khách khí với Phó Cảnh Phi, nhưng ông ta tốt xấu gì cũng coi như là một người thành công, dĩ nhiên không thể chịu đựng có người uy hiếp mình.

Cho nên Mộc Chính Thịnh từ từ cũng nổi lên dáng vẻ bề trên.

Phó Cảnh Phi vẫn coi Mộc Chính Thịnh như bề trên mà đối đãi, cho dù Mộc gia ở trong mắt nhiều người nhà họ Phó hoàn toàn cũng chỉ là một nhà giàu mới nổi, nhưng bởi vì có sự tồn tại của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi chưa từng có bất cứ không lễ phép gì đối với vị bác trai này. Nhưng tiếc là tình hình bây giờ khiến Phó Cảnh Phi cảm thấy ít ra tạm thời không cách nào đối đãi khách sáo được.

Cho dù sẽ mạo phạm, Phó Cảnh Phi cũng không quan tâm.

Chuyện anh muốn làm trước mắt là gặp Mộc Lạp Lạp trước, có lời gì, anh đều muốn nghe chính miệng cô nói ra.

“Tôi làm cái gì, quyết định bởi thái độ của bác trai. Nếu bây giờ Lạp Lạp xuất hiện ở trước mặt tôi, vậy thì cái gì tôi cũng sẽ không làm. Nếu không có, vậy tôi chỉ có thể mạo phạm thôi.”

Nhìn thấy thái độ của Phó Cảnh Phi không phải như đang uy hiếp, vẻ mặt của anh cực kỳ nghiêm túc, rất như là nói được sẽ làm được.

Ánh mắt Mộc Diệp chột sáng lên: “Phó Cảnh Phi, chỗ tôi có lời của chị, nếu hôm nay anh không tin, tôi có thể bật cho anh nghe, chị ấy đúng là không

muốn gặp anh, cho nên mới kêu tôi thu âm lại cho anh nghe.”

Phó Cảnh Phi hí hóp mắt nhìn Mộc Diệp, lạnh lùng nói: “Bật đi.”

Mộc Diệp cúi đầu lấy điện thoại di động ra, khoe miệng lộ lên nụ cười vô cùng gian ác, nhưng chỉ thoáng qua rồi mất, che giấu vô cùng tốt.

“Nè, anh nghe đi.”

“... Mỗi ngày em đều phải nghĩ cách nguy trang một chút, chỉ có như vậy mới có thể không bị hắn phát hiện, chỉ có đạt được tín nhiệm của hắn em mới có thể chạy trốn khỏi hắn. Phó Cảnh Phi đúng là bệnh tâm thần, em hoàn toàn không biết hắn suy nghĩ cái gì...”

Trong đoạn ghi âm này, Mộc Lạp Lạp nói chán ghét Phó Cảnh Phi, biểu đạt nguyện vọng khẩn cấp muốn rời khỏi anh, thậm chí bày tỏ nếu như có thể thì sẽ không bao giờ muốn ở bên cạnh anh nữa, tốt nhất là cả đời cũng không muốn nhìn thấy anh.

Đó đúng là giọng của Mộc Lạp Lạp, cái giọng dễ thương mang theo chút kiêu ngạo, chỉ nghe giọng đều có thể tưởng tượng đến vẻ mặt ngay lúc đó của Mộc Lạp Lạp, trong giọng nói của cô tiết lộ tất cả tâm tình của cô.

Đó là người từ trước đến nay đều không thích che giấu tâm tình của mình, bất kể cảm xúc gì cũng đều thích viết trắng ra trên mặt, mang ở trong giọng nói.

Bắt đầu từ chữ thứ nhất Phó Cảnh Phi đã nghe ra, anh tuyệt đối không có khả năng nghe lầm giọng của Mộc Lạp Lạp.

Thế nhưng giọng nói anh thích này, lời nói ra từ giọng nói ấy lại khiến giây phút này Phó Cảnh Phi có cảm giác hít thở ngưng lại.

Cái loại cảm giác tim bị người bóp chặt, sau đó bị người cầm một con dao nhọn đâm rách lớp da trái tim, hung hăng tiến tới, lập tức đâm vào thịt mềm, máu tươi chảy ròng, đau thấu tim gan khiến Phó Cảnh Phi không khỏi nhắm mắt lại.

Da tay của anh vốn trắng như gốm sứ, lúc này càng có vẻ mất đi huyết sắc, bất kể là môi khê run rẩy hay là con ngươi co rút lại, đều biểu đạt tâm trạng của Phó Cảnh Phi lúc này đang sóng trào mãnh liệt.

Mở mắt ra, Phó Cảnh Phi chợt bắt lấy cổ của Mộc Diệp, bàn tay dùng sức bóp. Màu da tái nhợt của anh giống như bị một tầng sương đen bao vây, trong cặp mắt kia tản ra lạnh lẽo khiến người ta sợ hết hồn.

Giọng của anh lạnh như băng nói: “Nói cho tôi biết, Mộc Lạp Lạp ở đâu?”

Mộc Diệp vô cùng khiếp sợ đối với hành vi bất chợt của Phó Cảnh Phi, ả dùng sức gạt bàn tay bóp lấy cổ ả của Phó Cảnh Phi, nhưng hoàn toàn không cách nào đẩy ra, chỉ có thể dùng sức vùng vẫy nói: “Phó... Phó Cảnh Phi... Buông... Chị ấy không muốn gặp anh... Không phải là tôi nói, là chị ấy... Chị ấy ghét anh...”

Phó Cảnh Phi hí hóp mắt nói: “Cô lặp lại một lần nữa.”

Sức lực trong tay anh hơi lỏng ra một chút, khiến Mộc Diệp có thể thở hào hển nói một câu hoàn chỉnh: “Là chị nói, chị ấy ghét anh, không muốn gặp anh nữa, chị ấy ghét anh đến nỗi không muốn đích thân nói cho anh những lời này! Phó Cảnh Phi, anh đừng nghĩ nữa, chị ấy vĩnh viễn không thể ở bên cạnh anh, đời này anh cũng không thể ở cùng chị ấy!”

Những lời này gần như là Mộc Diệp rống ra, ả vừa rống vừa cười, là loại cười như vừa châm chọc vừa khinh thường: “Phó Cảnh Phi, anh thích chị ấy thì sao chứ? Anh vì chị ấy bỏ ra nhiều như vậy, chị ấy không yêu anh là không yêu anh, thậm chí chị ấy cũng không muốn chính miệng nói cho anh biết chị ấy ghét anh bao nhiêu! Có thể thấy được chị ấy rốt cuộc có bao nhiêu chán ghét với những việc trải qua cùng anh!”

“Anh đừng quên, ban đầu là anh từ hôn trước, nhưng sau đó lại là anh nói muốn khôi phục hôn ước. Anh cho chị tôi là ai, anh vung tay liền tới sao? Từ khi đó chị ấy bắt đầu hận anh rồi! Anh biết gần đây tại sao chị ấy muốn làm bộ thích anh không? Bởi vì chị ấy ghét anh, muốn rời khỏi anh, cho nên chị ấy mới chịu đựng chán ghét mà thân cận với anh, anh quả nhiên bị chị ấy lừa đúng không? Tôi cho anh biết, chị ấy luôn liên hệ với chúng tôi, mỗi lần chị ấy đều nói cho chúng tôi biết chị ấy chán ghét cuộc sống cùng với anh cỡ nào, chị ấy từ đầu tới cuối đều chưa hề thích anh!”

Lời của Mộc Diệp nói vẫn có một chút tác dụng.

Chỉ ít trùng hợp với những gì trong hiện thực, cũng vừa khiến bất an trước đến nay của Phó Cảnh Phi được một giải thích hợp lý.

Anh hoàn toàn không thể tin tại sao Mộc Lạp Lạp lại đột nhiên thay đổi từ sau lần tuyệt thực kia, khi tỉnh lại Mộc Lạp Lạp chợt biến thành người khác, cô không hề kháng kháng đòi muốn rời đi, cũng không tiếp tục tranh đấu với anh, tất cả biểu hiện của Mộc Lạp Lạp đều như một vở kịch bày ra tỉ mỉ, đi quyền rũ Phó Cảnh Phi nhảy vào bẫy.

Thậm chí bao gồm cái ôm đối với Phó Cảnh Phi khi Mộc Lạp Lạp vừa mới tỉnh dậy cũng giống như là giả.

Tất cả những điều đó đều tới quá đột ngột nên mới khiến cho người ta khó tin.

Trên thực tế, Phó Cảnh Phi không chỉ một lần nghĩ tới khả năng này, nhưng mỗi lần anh đều nghĩ cho dù đây chỉ là một cái bẫy anh cũng nguyện ý chủ động nhảy vào.

Đơn giản vì người khiến anh nhảy vào bẫy là Mộc Lạp Lạp.

Mộc Diệp hài lòng nhìn vẻ mặt khê biến của Phó Cảnh Phi, cho dù sự biến hoá chỉ rất nhẹ nhưng Mộc Diệp nghĩ vậy cũng đủ rồi.

À nghĩ, lúc này đây Phó Cảnh Phi nhất định sẽ tin Mộc Lạp Lạp lừa anh ta... Chỉ cần khiến quan hệ của hai người bọn họ bị phá hư, xem ai còn có thể đi cứu Mộc Lạp Lạp?

Đã không còn Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp liền sẽ không xong.

Nếu không phải Phó Cảnh Phi vẫn còn ở chỗ này, Mộc Diệp đã muốn cười to lên vì kế hoạch hoàn mỹ của ả.

Kết quả, Mộc Diệp còn chưa có đắc ý lâu thì Phó Cảnh Phi cong khoe môi nói với Mộc Diệp: “Mộc Diệp... Nếu như cô lừa tôi, cô biết hậu quả sẽ là cái gì.”

Phó Cảnh Phi lạnh lùng ra lệnh một câu: “Ra tay đi.”

Lời của anh vừa ra, liền có mấy người đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đưa tay kéo Mộc Diệp và Mộc Chính Thịnh ra, trong lúc bọn họ vô cùng kinh ngạc với động tác thô lỗ thì đã đi vào trong biệt thự của Mộc gia.

“Các người muốn làm gì?!” Mộc Chính Thịnh nổi giận dưng dưng đối mặt với một đám người xâm nhập, muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại bị bọn họ dễ dàng ngăn lại.

Ngay sau đó, trong phòng liền vang lên tiếng gào liên tục không ngừng, những thân thích của Mộc gia vẫn còn ở bên trong, đối mặt với một đám người không rõ thân phận như thế này đều bị dọa.

Phó Cảnh Phi không chút cố kỵ nào đến hậu quả mình kêu người xông vào Mộc gia, dù sao đi nữa mặc kệ có cái gì, anh đều có thể giải quyết.

Điều duy nhất anh không thể thực sự giải quyết có lẽ chính là bản thân Mộc Lạp Lạp.

Mộc Chính Thịnh giận tím mặt nói với Phó Cảnh Phi: “Cậu thật sự khinh người quá đáng!”

Về mặt Phó Cảnh Phi không đổi: “Nếu bác trai không muốn để Lạp Lạp tới gặp tôi, tôi cũng chỉ có thể tự mình đi tìm.”

Thế nhưng ngoài dự tính của Phó Cảnh Phi, sau khi thủ hạ của anh đi vào tìm một vòng đi ra lại báo cáo: “Boss, bên trong không có người.”

“Boss, không có bóng dáng của Mộc tiểu thư.”

“Boss, Mộc tiểu thư không có ở trong biệt thự...”

Phó Cảnh Phi cau mày, sắc mặt trở nên rất kém.

Mộc Diệp vuốt tóc cười kiêu ngạo: “Hừ, chị không muốn gặp anh cho nên đã sớm rời đi rồi. Phó Cảnh Phi, lần này anh đừng có nghĩ tìm được chị.”

Trong mắt Phó Cảnh Phi ẩn chứa tức giận, anh gật đầu: “Phải không.”

Sau đó anh liền không chút do dự xoay người rời đi.

Nếu chỗ này không tìm được người, vậy chứng minh bây giờ Mộc Lạp Lạp quả thật đã không có ở đây.

Phó Cảnh Phi ngồi lên xe, Khương Nghị ở trong xe rất lo lắng nói: “Boss... Làm sao bây giờ?”

Khương Nghị thấy rõ ràng tiến hoá của chuyện, lúc này trong lòng cậu ta đã không còn than vãn, chỉ còn lại những lo lắng rối rắm.

Tuy rằng quan hệ với Mộc Lạp Lạp cũng không phải rất gần, nhưng Khương Nghị làm thư ký của Phó Cảnh Phi có thể nói là đã chứng kiến sự tiến triển tình cảm của Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi.

Về phần vì sao cậu ta biết, đương nhiên là nhìn ra được từ trạng thái đi làm ngày hôm đó của ông chủ.

Khương Nghị nghĩ, Mộc Lạp Lạp ở trong lòng ông chủ đã chiếm một ảnh hưởng vô cùng quan trọng, nếu như quan hệ của hai người tan vỡ, vậy ông chủ sẽ phải chịu đã kích như thế nào, điều này thật đúng là khó nói.

Tuy rằng người ngoài thấy Phó Cảnh Phi đều là vô cùng mạnh mẽ, cứng đầu cứng cổ, nhưng đó chỉ là dưới tình huống không có dính dáng tới Mộc Lạp Lạp, một khi chuyện có liên quan tới Mộc Lạp Lạp thì Phó Cảnh Phi sẽ từ trên mây rớt xuống, trở nên như người bình thường.

Không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay là xấu...

Khương Nghị rất là phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Chương 160.3

“Về biệt thự trước.” Phó Cảnh Phi ra lệnh.

“Vậy số 6 và số 7 thì sao ạ?” Khương Nghị nghĩ tới hai người chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của Mộc Lạp Lạp còn đang ở bên ngoài biệt thự Mộc gia.

Hai người kia lần này coi như là mất chức, thậm chí ngay cả Mộc Lạp Lạp rời khỏi Mộc gia khi nào cũng không biết, không biết cuối cùng ông chủ sẽ xử lý bọn họ như thế nào.

Về mặt Phó Cảnh Phi lãnh đạm nhìn ngoài cửa sổ: “Kêu bọn họ tiếp tục canh chừng.”

“Vâng.”

Không biết Phó Cảnh Phi suy nghĩ gì đó, lại nói: “Phải thêm mấy người đi theo Mộc Diệp, cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện.”

Khương Nghị lĩnh mệnh: “Phân phó liền lập tức.”

Trở về biệt thự không đến bao lâu, Hứa An Chi liền mang theo một thân mùi rượu tới.

Phó Cảnh Phi ngửi mùi rượu từ trên người Hứa An Chi một cái, rất ghét bỏ: “Cậu đi mượn rượu giải sầu à?”

Mất như hoa đào của Hứa An Chi cong lên: “Mượn rượu giải sầu? Sao có thể? Tôi rõ ràng là đang vui mừng uống rượu hưởng lạc.”

Phó Cảnh Phi không chút khách sáo vạch trần anh ta: “Cậu đừng có lăm mồm với tôi, tôi còn không biết cậu sao?”

Hứa An Chi không đứng đắn nằm dài trên ghế sa lon: “Trẻ như vậy tìm tôi có chuyện gì? Mộc Lạp Lạp đâu?”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi lập tức sắc bén lên: “Không thấy cô ấy?”

“Hả?” Hứa An Chi lập tức tỉnh rượu, anh ta tròn to mắt nhìn chằm chằm Phó Cảnh Phi. “Không thấy là có ý gì, không phải cô ấy quay về Mộc gia ư, sao lại biến mất?”

“Lúc tôi đi đón cô ấy thì đã biến mất rồi, không có ở Mộc gia.”

“Không phải cậu phái người bảo vệ cô ấy ư, sao có thể biến mất, có tin tức không?”

Phó Cảnh Phi liền kể cho Hứa An Chi nghe chuyện đã xảy ra hôm nay.

Hứa An Chi nghe xong, vẻ mặt vô cùng đặc sắc: “Không phải chứ? Ý cậu là Mộc Lạp Lạp đều là lừa gạt cậu, cô ấy đều vì mê muội cậu, khiến cậu lơ là, sau đó có thể nhân cơ hội rời khỏi cậu?”

Phó Cảnh Phi không vui nhìn anh ta: “Đó không phải là ý của tôi, là Mộc Diệp và cha của Lạp Lạp nói.”

“Hả... Vậy cậu tin à?”

Phó Cảnh Phi nhìn vẻ mặt của Hứa An Chi, rất là khinh bỉ: “Cậu nghĩ tôi sẽ tin?”

“Sao tôi cảm thấy là cậu tin...” Hứa An Chi không sợ chết nói.

Về mặt Phó Cảnh Phi chợt ngưng đọng, có vẻ từ chối cho ý kiến.

Thật ra cũng không phải là chưa từng hoài nghi, nhưng đã rất nhanh chóng mạnh mẽ ép xuống suy nghĩ như vậy.

Mặc kệ xảy ra cái gì, đến cuối cùng Phó Cảnh Phi đều chọn tin tưởng Mộc Lạp Lạp, đây chắc chắn là quyết định không thay đổi.

“Bọn họ còn nói muốn từ hôn.” Phó Cảnh Phi bung ly nước lên, uống một hớp cạn sạch nước lọc bên trong.

“Chuyện này thấy rất kỳ lạ... Mộc Chính Thịnh không giống như người muốn vứt bỏ vinh hoa phú quý. Tuy rằng lợi tức làm ăn của Mộc gia không tệ, nhưng ông ta không có khả năng buông tha cơ hội quan hệ thông gia cùng Phó gia, lợi ích ở bên trong làm sao tiền lời hàng năm của nhà họ Mộc ông ta có thể so sánh được? Làm sao ông ta sẽ buông tha cho?”

Phó Cảnh Phi ngồi trong ghế sa lon rộng lớn, hai chân bắt chéo, tư thế tao nhã mang theo vài phần cao quý: “Tôi cũng cảm thấy lạ.”

“Cho nên...”

“Cho nên tôi nghĩ Lạp Lạp biến mất có liên quan với Mộc Diệp.” Phó Cảnh Phi nói. “Tôi kêu người nhìn chăm chăm Mộc Diệp, từ chỗ cô ta mới có thể thu được một ít tin tức.”

“Sau đó cậu còn định làm thế nào?”

Phó Cảnh Phi cười với vẻ hung ác: “Đương nhiên là tìm cho ra người.”

Mặc kệ có hiểu lắm gì hay không, anh đều muốn gặp được Mộc Lạp Lạp mới nói.

Về phần lý do thoái thác kia của Mộc Diệp, cái gì mà Mộc Lạp Lạp không muốn gặp anh, anh tuyệt đối không tin.

Cho dù Mộc Lạp Lạp thay đổi quá mức bất ngờ, nhưng gần đây tất cả biểu hiện của cô lại không giống như là làm bộ, nhất là ánh mắt thỉnh thoảng biểu lộ ra xấu hổ cùng ái mộ của cô.

Phó Cảnh Phi nhíp ngón tay, chắc chắn trong chuyện này có kỳ quái.

Vì vậy, bắt đầu từ đêm nay toàn bộ thành phố Long đều rối loạn.

Phó Cảnh Phi điều động tất cả lực lượng có thể tham gia, thù hạ của anh bắt đầu điều tra từ xung quanh Mộc gia, thiết bị giám sát dọc đường đều bị lấy ra, kiểm tra từng chiếc xe một, nỗ lực tìm kiếm. Người không biết tình hình thậm chí tưởng là đang tầm nã phạm nhân phạm án lớn gì.

Về phần bên phía Mộc Diệp, ả vẫn luôn ở Mộc gia, không có động tĩnh, nhưng bên ngoài Mộc gia đều bắt đầu bố trí kiểm soát nghiêm mật, thậm chí không chỉ hành tung của Mộc Diệp mà những người nhà họ Mộc đều đều bị theo dõi.

Những hành động này của Phó Cảnh Phi đã biểu đạt thái độ rất rõ ràng, đó là muốn tìm ra Mộc Lạp Lạp, cho dù lật lên toàn bộ thành phố Long cũng không hề gì.

Mà hành động tìm người quy mô lớn như vậy tất nhiên cũng sẽ dẫn tới một ít rối loạn trong xã hội.

Thế nhưng đến cuối cùng lại có người của phía chính phủ ra tuyên bố đây là lần hoạt động diễn tập bí mật của thành phố Long, lập tức không ai nói cái gì nữa.

Động tĩnh nơi Phó Cảnh Phi quá lớn, cuối cùng trực tiếp kinh động tới ông cụ Phó.

Ông cụ đặc biệt phái Phó Ngộ tới hỏi tình huống, Phó Cảnh Phi bảo Phó Ngộ đi trả lời ông cụ là anh đang tìm cháu dâu của ông.

Ông cụ Phó liền lập tức nổi giận, thậm chí xuất sơn một cách hiếm có, đến biệt thự của Phó Cảnh Phi.

Đã rất nhiều năm ông chưa có tới nơi này, nhưng bởi vì lần trước sau khi Mộc Lạp Lạp cùng trở về với Phó Cảnh Phi, quan hệ của ông cụ và Phó Cảnh Phi hơi dịu đi một chút, khiến ông cụ quyết định lần này đến thăm anh một cái.

“Lạp Lạp làm sao vậy?” Ông cụ ngồi trên sa lon, gương mặt uy nghiêm nghiêm nghị.

“Không thấy.” Phó Cảnh Phi thành thật trả lời.

“Ai có bản lĩnh lớn như vậy, dám đem giấu cháu dâu của ta?” Ông cụ vừa nghe đã cảm thấy tình hình chuyện không đúng. Mộc Lạp Lạp là cháu dâu của ông ta, động tới Mộc Lạp Lạp tương đương với không nể mặt ông ta.

“Không biết.” Phó Cảnh Phi nói. “Cho tới trước mắt là Lạp Lạp tự mình rời khỏi cháu, không muốn cháu tìm được cô ấy.”

“Cháu cãi nhau với nó?”

“Không có.”

“Vậy tại sao?”

Trong mắt Phó Cảnh Phi lộ ra ánh dữ tợn: “Nếu có người muốn tạo dấu hiệu giả như vậy, cháu sẽ để cho bọn họ đắc ý một chút là được.”

“Như vậy có thể giải quyết được hay không? Nếu như không giải quyết được, ông cho người của ông đi tìm.”

“Ông nội yên tâm đi, chút chuyện này cháu còn có thể đối phó.”

Ông cụ Phó nói: “Vậy cháu còn đánh mất người! Ngộ nhờ có chút gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ!”

Về mặt Phó Cảnh Phi thân nhiên: “Bất kể là ai, đều sẽ trả giá thật lớn.”

“Xử lý cho tốt đi, đừng có làm mất mặt ông.”

“Cháu biết.”

Vì vậy, hai ông cháu làm ra hiệp định từ đây.

Tóm lại, chờ đến khi Phó Cảnh Phi tra ra chân tướng của chuyện thì tuyệt đối sẽ không tha cho đối phương.

“Có điều là... Mộc gia nói muốn từ hôn.” Cảnh Phi nói cho ông cụ Phó.

Ông cụ Phó lập tức thổi râu mép đứng bật dậy: “Từ hôn? Mộc gia này muốn tạo phản đây!”

Phó Cảnh Phi cười một cái: “Có lẽ sắp tới bác trai Mộc sẽ đặc biệt đến biểu đạt áy náy từ hôn.”

Ông cụ Phó năm xưa là ai? Đó là một cấp tướng tuyệt đối nói một không hai trên chiến trường, ai dám vi phạm mệnh lệnh của ông kết cục đều sẽ rất thảm.

Ông ta suốt đời chinh chiến, đã quen với trên cao ra lệnh xuống, không chịu đựng được nhất là có người chống lại mệnh lệnh của ông.

Mà bây giờ hôn ước của Phó Cảnh Phi và Mộc Lạp Lạp ông ta đã tán thành, liền đại biểu mối hôn ước này có ông ta ủng hộ.

Nếu ai từ hôn thì có nghĩa là coi thường ông ta.

Ông cụ Phó mạnh mẽ cả đời, đến già cũng sẽ không cho phép chuyện ngỗ nghịch như vậy xảy ra.

Cho nên lúc này ông cụ nói: “Là ai muốn từ hôn? Mộc Chính Thịnh à?”

“Dạ.” Phó Cảnh Phi mặt không biểu cảm, trên thực tế về cười trong mắt rất giống như con hồ ly xảo quyệt.

“Ông đích thân đi tìm ông ta! Ông ta thật có lòng can đảm, ông xem ông ta còn dám từ hôn ở trước mặt ông hay không?” Ông cụ nói đi là đi, ngay lập tức muốn đi đến Mộc gia trước.

“Ông chờ một chút, chờ sau khi cháu tìm được Lạp Lạp về hãy đi.”

Ông cụ Phó lập tức hiểu ý của Phó Cảnh Phi. Anh cũng phải cần nhân cơ hội này hoàn toàn xác định quan hệ của hai người.

Có lẽ nên trực tiếp kết hôn, cột Mộc Lạp Lạp vào trên bàn hộ khẩu của nhà họ Phó anh.

Ông cụ rất hài lòng, không hổ là cháu nội của ông, có sự quyết đoán năm xưa của ông...

Mà trong khi đó, thù hata của Phó Cảnh Phi vẫn còn tiếp tục tìm kiếm Mộc Lạp Lạp.

Hứa An Chi bớt thời giờ đến gặp Phó Cảnh Phi một lần: “Tôi thật lấy làm lạ, người của cậu một mực coi chừng ở bên ngoài, vậy làm sao Mộc Lạp Lạp biến mất từ Mộc gia được?”

Phó Cảnh Phi ngồi trong thư phòng, trên bàn bày bức ảnh của Mộc Lạp Lạp. Cô trong ảnh còn cột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục học sinh rộng rãi, nhưng cười đến sáng rỡ, đối diện với ống kính bày ra “V” thật to. Rõ ràng là tư thế rất ngốc, nhưng cô làm lại rất đẹp, trong mặt mày đều là vẻ thanh xuân.

Bộ dáng Mộc Lạp Lạp từ nhỏ đã xinh đẹp, tuy rằng ngũ quan đẹp đến rục rờ nhưng không thể phủ nhận lần đầu tiên nhìn thấy cô sẽ vô cùng kinh diễm*.

(*kinh diễm: bị choáng váng bởi cái đẹp)

Anh ta liếc nhìn bức ảnh một cái, khoe miệng bất giác nở nụ cười nhưng nháy mắt đã biến mất.

“Tôi đã nghĩ đến vấn đề này.” Phó Cảnh Phi nói. “Cô ấy mất tích đêm qua, nhưng vẫn luôn có người canh chừng ở bên ngoài, cô ấy không có khả năng rời đi mà không bị phát giác.”

“Trên điện thoại di động của cô ấy không phải có định vị sao, có tin tức không?”

“Điện thoại di động ở Mộc gia, không có ở trên người cô ấy.” Phó Cảnh Phi gật gù, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Vậy sắp biến thành án không phá được?” Hứa An Chi vẫn là bộ dáng rất thả lỏng.

Một ngày này gần như toàn bộ thành phố Long đều là thủ hạ của Phó Cảnh Phi đang hành động, phân bố khắp ngõ ngách của thành phố, còn thiếu chút nữa là kiểm tra từng nhà.

Trên cơ bản mỗi một địa điểm bị hoài nghi đều đã kiểm tra qua một lần, có điều là vẫn không tìm được Mộc Lạp Lạp.

Chủ yếu cũng vì thành phố Long thật sự quá lớn, không phải dễ dàng tìm ra một người như vậy.

Thậm chí khó như là mò kim đáy biển.

“Bên phía Mộc Diệp vẫn theo chứ, không có tin tức gì sao?”

“Cô ta rất khác thường, một mực ở Mộc gia.” Phó Cảnh Phi nói. “Cô ta phạm tội.”

“Người phụ nữ này vậy mà rất lợi hại...” Hứa An Chi tầm tắc vài tiếng, “Mộc Lạp Lạp gặp phải cô ta coi như là gặp đối thủ mạnh mẽ.”

Phó Cảnh Phi không có phản ứng gì, vẫn còn suy nghĩ gì đó.

Hứa An Chi nhìn về mặt của anh, chỉ biết nhất định là anh đã nghĩ tới điều gì.

“Có manh mối à?”

Phó Cảnh Phi nghe Hứa An Chi hỏi, ánh mắt xa xăm hướng về phía ngoài cửa sổ.

Anh nhìn lá cây bắt đầu tàn ở bên ngoài cửa sổ, gió thổi qua liềm rụng trên mặt đất.

“Hứa An Chi, cậu nói xem, tôi nên xử trí kẻ phản bội như thế nào?”

Hứa An Chi thuận miệng nói: “Phản bội? Kẻ như thế đương nhiên là phải giết gà dọa khỉ thật tốt...”

Cho dù anh ta là một luật sư nhưng cũng chưa bao giờ trốn tránh một số chuyện đen tối.

Anh ta cũng chưa bao giờ phủ nhận mình không phải là hoàn toàn sạch sẽ.

Suy nghĩ của Hứa An Chi trên chuyện này giống như với Phó Cảnh Phi, cùng lắm chỉ là một ít ràng buộc đạo đức. Đạo đức vốn cũng chỉ là một loại công cụ của giai cấp thống trị mà thôi, thứ này từ trước đến nay đều tùy theo mỗi người.

Chỉ cần mình không tổn thương đến người vô tội, làm chút chuyện có vẻ như máu tanh thì sao chứ?

Ví dụ như xử trí kẻ phản bội.

Trong rất nhiều gia tộc lớn, loại chuyện này đã từ lâu là chuyện xảy ra hàng ngày. Nếu như tha thứ đối với mỗi một người dám phản bội, sẽ chỉ khiến ngày càng nhiều người to gan lớn mật, quên ai mới là người làm chủ tuyệt đối.

Đây giống như là đạo lý hiển nhiên thiếu nợ thì trả tiền...

Hứa An Chi lập tức hiểu, anh ta nhướn mày, kinh ngạc nói: “Ý của cậu là?”

Phó Cảnh Phi gật đầu, tỏ ý công nhận.

Hứa An Chi hít vào một ngụm khí lạnh, trách không được chuyện này diễn biến thành như vậy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Chương 161.1: Cứu Người

Phó Cảnh Phi nhìn về mặt khê biến của Hứa An Chi, ngược lại về mặt rất nhẹ nhàng: “Chúng ta hàng ngày sống quá dễ chịu, đều đã quên phải cảnh giác bất cứ lúc nào.”

Hứa An Chi khó tin lắc đầu: “Đúng như cậu nói, chúng ta đã lâu rồi không gặp phải khiêu chiến.”

Không nói địa vị của Phó gia ở thành phố Long, thủ đoạn sắc bén, thành phố Long này không có mấy ai dám trêu chọc.

Nhưng có lẽ bởi vì như vậy, như Phó Cảnh Phi đã nói, hàng ngày sống dễ chịu quá lâu, không có gặp phải bất cứ phiền phức gì, cho nên mới bỏ quên điểm này.

“Sau lần này tôi sẽ thanh lý toàn bộ người ở bên cạnh một lần.” Phó Cảnh Phi lạnh lùng nói. “Chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra lần thứ hai.”

“Vậy cũng tốt, nhưng mà xem ra Mộc Lạp Lạp lần này cũng là vì...”

Nụ cười của Phó Cảnh Phi vô cùng tàn khốc: “Những người đó tôi sẽ khiến cho bọn họ đều trả giá thật lớn.”

Hứa An Chi tán thành: “Nếu không thì lần này Mộc Lạp Lạp chịu khổ vô ích?”

“Ừm.” Về mặt Phó Cảnh Phi lạnh tới cực điểm. “Cậu có rảnh đi cùng với tôi xem người kia khai báo ra sao không?”

“Đương nhiên phải đi rồi! Cho dù không có rảnh tôi cũng phải đi đó biết không!” Nụ cười trên mặt Hứa An Chi rất là hưng phấn. “Đã lâu rồi tôi không nhìn thấy kẻ phản bội xuất hiện, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ?”

Phó Cảnh Phi bất đắc dĩ: “Biết cậu thích xem náo nhiệt mà.”

“Có điều... bây giờ còn chưa có tung tích của Lạp Lạp.”

“Yên tâm đi, sẽ nhanh chóng biết được thôi.” Khôi phục bình tĩnh, Phó Cảnh Phi đã trở lại thành điềm vương la sát khiến rất nhiều người ở thành phố Long run sợ trong lòng kia.

Hứa An Chi cùng Phó Cảnh Phi ra khỏi biệt thự, đứng bên ngoài là vệ sĩ bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Bọn họ nhìn thấy Phó Cảnh Phi đi ra, khom lưng nói: “Boss.”

Ánh mắt thản nhiên của Phó Cảnh Phi xẹt qua trên mặt bọn họ, nhẹ giọng nói: “Người đội kia đều ở cửa nhà Mộc gia ư?”

“Đều ở đó.” Một vệ sĩ trả lời.

“Rút hết bọn họ về đây.” Trong ánh mắt của Phó Cảnh Phi có khí thế bề ngễ nhìn vạn vật, chỉ một ánh mắt cũng đủ khiến người ta kinh đảm run sợ.

“Nhưng chẳng phải cần có người canh bên Mộc gia ư? Từ bỏ bên đó sao?”

Dáng người Phó Cảnh Phi cao ngất, hai tay xuôi ở bên người, một động tác đơn giản đều cho cảm giác khí phách ngút trời.

Anh nói: “Gọi về.”

Mệnh lệnh của Phó Cảnh Phi vĩnh viễn không cho người cự tuyệt, người nọ lập tức lĩnh mệnh: “Dạ, tôi lập tức đi thông báo, kêu bọn họ trở về.”

Hứa An Chi yên lặng tiến đến bên cạnh Phó Cảnh Phi: “Cậu đã biết là ai?”

Phó Cảnh Phi bình tĩnh gạt đầu.

Hứa An Chi lại hỏi: “Làm sao cậu phát hiện ra được là ai?”

“Đến lúc đó thì cậu sẽ biết.” Phó Cảnh Phi không có ý định nói cho Hứa An Chi biết bây giờ cũng bởi vì hiện tại có nhiều người ở đây, không thích hợp nói bí mật của chuyện.

Sau khi thông báo truyền đi một chút thì Phó Cảnh Phi lại liên lạc với Khương Nghị. Rất nhanh, mấy người tâm phúc bên cạnh Phó Cảnh Phi đều tới hiện trường.

Ngay cả Phó Ngộ cũng tới.

Lúc thấy Phó Ngộ, Hứa An Chi nhưn mày, đại khái hiểu ý tứ hôm nay của Phó Cảnh Phi.

Có lẽ là anh muốn triệt để dựng lên địa vị của mình, coi như là chuẩn bị sau này có một ngày tiếp nhận Phó gia.

Nếu muốn cang đáng một gia tộc khổng lồ như Phó gia, không phải chỉ có năng lực là đủ, đã tâm cùng quyết đoán đều ắt không thể thiếu.

Nhưng Phó Cảnh Phi từ trước đến nay đều có vẻ không hứng lắm. Mặc cho tất cả mọi người nói anh đã nhất định là người thừa kế, Phó Cảnh Phi cũng không có biểu hiện ra bất kỳ cái gì gọi là hưng phấn, anh vẫn bình tĩnh làm việc của mình như trước, khiến người ta không moi móc ra được bất kỳ tật

xấu gì.

Nhưng thật sự đã đến lúc cần thiết phải tiếp quản Phó gia, vậy nên cần dựng lên đầy đủ quyền uy ở nội bộ Phó gia, khiến cho tất cả mọi người đều sợ anh, khiến cho tất cả mọi người đều phải vì uy nghiêm của anh mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có lẽ là trước đây Phó Cảnh Phi quá mức thờ ơ nên mới khiến cho có vài người nghĩ rằng có thể có cơ hội để lợi dụng.

Nhưng Hứa An Chi là tâm phúc chân chính của Phó Cảnh Phi, anh ta biết mọi thứ có liên quan đến Phó Cảnh Phi, đương nhiên biết thực lực thật sự của Phó Cảnh Phi, cũng biết suy nghĩ của những người đó ngu xuẩn cỡ nào.

Bây giờ Hứa An Chi nghĩ lại thậm chí cảm thấy Phó Cảnh Phi vẫn còn thật khiêm tốn.

Thế nhưng lúc này đây Mộc Lạp Lạp gặp chuyện đã triệt để chọc giận Phó Cảnh Phi, khiến anh không ần nhẫn nữa.

Ngoại trừ trong phút chốc lúc ban đầu Phó Cảnh Phi cảm thấy khiếp sợ và khó tin, anh rất nhanh chóng xác định Mộc Lạp Lạp chắc chắn đã gặp phải chuyện không thể xử lý.

Anh nguyện ý tin tưởng cô.

Về phần ai dám làm như vậy, đương nhiên chỉ còn lại có một Mộc Diệp.

Có điều lúc này đây bên cạnh mình xuất hiện nội gián, điều này khiến Phó Cảnh Phi cảm thấy cần phải chỉnh đốn lại thật tốt. Nếu không thì sau này lại xảy ra chuyện như vậy, bất kể đối với ai – Phó Cảnh Phi hay là Mộc Lạp Lạp mà nói, đều không phải là chuyện tốt.

Nếu Phó Cảnh Phi trông coi Phó gia, như vậy sau này sẽ tiếp xúc được rất nhiều cơ mật, nếu như bị người phản bội ất sẽ tạo thành tổn thất cực lớn.

Nếu bởi vì bên cạnh mình xuất hiện kẻ phản bội dẫn đến Mộc Lạp Lạp bị thương tổn, anh càng không cho phép.

Cho nên có lẽ đây là lần giết gà dọa khỉ lớn nhất những năm gần đây của Phó Cảnh Phi.

Sau khi Phó Ngộ đến, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, cười đùa nói: “Đây là sao? Tìm được Lạp Lạp rồi?”

“Chưa.” Phó Cảnh Phi nói cho cậu ta biết. “Vì chuyện khác.”

Hứa An Chi vỗ vỗ vai Phó Ngộ, lời lẽ chân thành nói: “Sau này có lên thuyền giặt cũng không cần nghĩ xuống.”

Phó Ngộ đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không hiểu được chuyện gì xảy ra.

Nhưng Hứa An Chi lại rõ ràng.

Phó Cảnh Phi và anh cả của mình là đồng minh cùng một chiến tuyến, Phó Ngộ đương nhiên cũng đứng về phía này.

Phó Cảnh Thành mong muốn Phó Cảnh Phi có thể quan tâm nhiều đến Phó Ngộ, để cậu ta theo Phó Cảnh Phi học tập, cho nên Phó Cảnh Phi đây là thật sự định kéo Phó Ngộ vào phe của anh.

Trước kia Phó Ngộ tối đa chỉ là chân chạy vặt nhẩn tìn, hoàn toàn chưa từng làm chuyện gì có ý nghĩa thật sự, hơn nữa cậu ta bây giờ là nhân viên thuộc thể chế nhà nước, thân phận coi nhà tương đối đặc biệt.

Tuy nhiên Phó Cảnh Thành là người làm cha, lúc mình còn tại vị đều tất nhiên sẽ tìm cách đề bạt Phó Ngộ. Cậu ta phải mau sớm thành thực, nếu không đối mặt với sự xáo quyết đa dạng của thể chế thì đối phó ra sao?

Phó Ngộ không thể tiếp tục làm một gã con ông cháu cha chỉ biết sống phóng túng, bản thân cậu ta cũng biết đã đến lúc mình nên gánh vác một ít trách nhiệm, cho nên gần đây luôn học tập cùng Phó Cảnh Phi.

Về phần tại sao Phó Cảnh Phi có thể vượt qua những người cùng tuổi này, Phó Cảnh Thành làm anh cả đã nói với Phó Ngộ như vậy: “Phó Cảnh Phi là được ông cụ đích thân nuôi lớn, tâm mắt của chú ấy không phải con có thể so sánh được.”

Ông cụ Phó gần như đem kinh nghiệm suốt đời mình truyền thụ cho Phó Cảnh Phi. Phó gia không phải ai cũng có tư cách này, cho dù bọn họ đều là con cháu của ông cụ nhưng cũng không từng được tiếp thụ cảm giác đích thân giáo dục như vậy.

Ông cụ Phó đã truyền thụ cho con cháu rất nhiều thứ, nhưng không phải ai cũng có thể gần như tiếp nhận tất cả giáo dục từ ông cụ như Phó Cảnh Phi.

Cho nên rất nhiều người nói Phó Cảnh Phi không giống như nhiều đứa cháu của Phó gia, mà rất giống như một đứa con của ông cụ.

Phó Cảnh Phi hầu như thừa kế tất cả ưu điểm năm xưa của ông cụ, bất kể là sự quyết đoán hay là sự uy nghiêm.

Ban đầu Phó Ngộ thật sự không hiểu, nhưng sau đó từ những chuyện xảy ra, cậu ta rốt cuộc hiểu được nguyên nhân hôm nay Phó Cảnh Phi đặc biệt gọi cậu ta đến.

Trung thành là điều rất quan trọng, nhất là thời chế độ quân chủ.

Phó Cảnh Phi trời sinh là người có khí thế lãnh đạo khiến anh nhất định là cấp trên, nếu mai sau Phó Ngộ muốn phụ tá anh thì phải học được chuyện thứ nhất chính là trung thành.

Những người rút về từ Mộc gia đã nhanh chóng đến. Phó Cảnh Phi trước đó đã kêu Khương Nghị phái một nhóm người thực lực mạnh nhất đi bảo vệ Mộc Lạp Lạp, lần này cũng là đội đó đang canh ở bên ngoài Mộc gia.

Người Khương Nghị phái đi đều là tuyển chọn mới nhất, có vài người thậm chí là bộ đội mới xuất ngũ, kỹ thuật chiến đấu đều trong thời gian mạnh mẽ nhất, làm một vệ sĩ là hoàn toàn hải lòng.

Khi bọn họ từ trên xe bước xuống, trong ánh mắt không chút kinh ngạc nào của Hứa An Chi cùng ánh mắt buồn bực của Phó Ngộ, Phó Cảnh Phi vừa rồi vẫn im lặng đứng đó đã bước chân vững chãi đi tới, sau đó một cước đá vào trên người người kia.

Những người này thật ra đều là những người đàn ông thẳng thắn cương nghị, trước đây đều đã chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, nhưng từ sau khi xuất ngũ thì công việc hiện nay đối với bọn họ mà nói thật ra chỉ là một công cụ kiếm tiền, mặc dù lúc bọn họ nhận việc đã được tiếp thụ qua, phải trung thành đối với người thuê họ.

Nhưng ở trong mắt những người này, người thuê họ vĩnh viễn chỉ là người thuê, giữa bọn họ chỉ có lợi ích tiền bạc, sẽ không trung thành như bảo vệ quốc gia mình trong quá khứ.

Khi Phó Cảnh Phi đạp một người trong bọn họ té trên đất thì đám đàn ông này đều nóng mắt.

“Boss, anh làm gì vậy?”

“Boss, anh gọi chúng tôi về là vì mục đích này?”

Đối mặt với những người đàn ông vóc người to lớn này, Phó Cảnh Phi ngược lại ngay cả ánh mắt cũng không có biến hoá chút nào.

Anh hoạt động gân cốt một chút, một cước vừa rồi như thiết bản đánh vào người kẻ xui xẻo kia, giày da giẫm lên trên người hắn, kiểm chặt hắn lại.

“Cậu biết cậu đã làm gì không?” Giọng của Phó Cảnh Phi hoà nhã, như là đang bình thản nói đến thời tiết hôm nay.

“Boss... Anh buông tôi ra!”

“Buông cậu ra? Chờ đến khi cậu thừa nhận cậu đã làm gì thì tôi sẽ buông cậu ra.” Phó Cảnh Phi tăng thêm lực chân.

Anh nhìn có vẻ gầy gò nhưng sức mạnh khác thường.

“Số 6, cậu không phạm sai lầm, làm sao có thể bị đối xử như thế?!”

“Cùng lắm thì công việc này không làm, chúng ta không phải là đến để chịu lắng nhục!”

“Số 6! Cho anh ta biết tay một chút! Chúng ta cũng không phải là người dễ bị ăn hiếp!”

Những vệ sĩ này nhìn đồng bạn của mình bị lắng nhục như vậy, lập tức tinh thần quần chúng xung động, thậm chí nhìn như muốn xông lên đối kháng với Phó Cảnh Phi.

Số 6 bị Phó Cảnh Phi đạp ở dưới chân, cũng chính là người vệ sĩ chịu trách nhiệm an toàn của Mộc Lạp Lạp vào ngày cô bị mất tích, trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng bị thương.

Số 6 bị Phó Cảnh Phi đạp ở dưới chân, cũng chính là người vệ sĩ chịu trách nhiệm an toàn của Mộc Lạp Lạp vào ngày cô bị mất tích, trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng bị thương.

Hắn không phải là không nghĩ đến, nhưng mà vừa rồi động tác của Phó Cảnh Phi rất nhanh, hơn nữa mang theo sức mạnh cực lớn, ra tay vào lúc hắn hoàn toàn không có phòng bị, khiến bây giờ hắn hoàn toàn bị kìm chế.

Phó Cảnh Phi lạnh lùng lườm bọn họ, ngoài dự đoán của mọi người thả chân ra. Anh lui về sau một bước, dáng người tràn đầy khí thế: “Đứng lên.”

Số 6 liền từ dưới đất bò dậy, một thân bùn đất rất là thảm hại.

Trong mắt Phó Cảnh Phi là một mảnh lạnh lẽo: “Cho cậu một cơ hội, nếu cậu đánh ngã tôi, tôi tạm tha cho cậu, nếu cậu không thể, cậu biết kết quả rồi đó.”

Những vệ sĩ theo số 6 trở về đều kích động: “Con mẹ nó bỏ công việc này đi, số 6, đánh nó thật mạnh vào!”

Hứa An Chi ở một bên tầm tắc: “Đây là muốn tạo phản nha...”

Phó Ngộ thì là càng xem càng hiểu rõ, càng hiểu rõ càng kinh ngạc, ngay cả sắc mặt cũng trắng vài phần.

Bây giờ cậu ta rốt cuộc hiểu rõ ý của Phó Cảnh Phi gọi cậu ta đến, đây không phải là muốn cậu ta sớm học tập trung thành như thế nào ư?

Số 6 siết nắm tay, nhìn chòng chọc Phó Cảnh Phi. Hắn không giống như đồng bọn của hắn, bọn họ không biết chút gì chuyện đã xảy ra, cho nên mới hưng phấn như vậy.

Mà số 6 lại bởi vì rất rõ ràng, trong lòng của hắn hiểu rõ, biết mình đã làm gì, cũng biết chuyện mình làm đã bị Phó Cảnh Phi phát hiện, cho nên lúc này trong lòng hắn ngược lại là một mảnh bi thương.

Bởi vì kết quả hắn có thể gặp phải chắc chắn sẽ khiến hắn không có sức nhận lấy.

Nhưng chuyện là hắn tự chọn làm, không có tư cách hối hận.

Có điều hôm nay Phó Cảnh Phi cũng cho hắn một cơ hội chạy thoát. Nếu như hắn đánh ngã được Phó Cảnh Phi, như vậy hắn thật sự tìm được đường sống trong chỗ chết...

Tuy rằng vừa rồi Phó Cảnh Phi chế ngự hắn, nhưng số 6 cho rằng đó là vì dưới tình huống hắn không có chuẩn bị, bây giờ Phó Cảnh Phi không thể ra tay bắt chột được nữa, hắn đã chuẩn bị xong, tại sao phải sợ anh ta?

Là một người trải qua giữa mưa bom bão đạn, số 6 cảm thấy hôm nay mình nhất định có thể thắng.

Bây giờ mới thật sự là hắn nắm tính mạng của mình trong lòng bàn tay...

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Chương 161.2

“Được.” Số 6 bày ra tư thế, ánh mắt hung ác.

Đồng bọn của hắn ở xung quanh đều bắt đầu kích động cổ vũ, gương mặt hưng phấn.

Những người kia đều là vì đặc biệt bảo vệ Mộc Lạp Lạp mà được điều tới, nhưng mà những người bên cạnh Phó Cảnh Phi đều là từ khi Phó Cảnh Phi vừa ly khai Phó gia đã ở bên cạnh anh. Tuy rằng mấy năm nay có lục tục thay đổi nhân viên nhưng phần lớn đều biết sơ lược ông chủ của mình.

Chính bởi như vậy bọn họ đều dùng ánh mắt như ngày tận thế nhìn nhóm người đang kích động kia.

Thật ra bọn họ muốn nói, tuy rằng bọn họ là vệ sĩ bên cạnh Phó Cảnh Phi, nhưng công việc của bọn họ từ trước đến nay đều rất đơn giản, thậm chí thường luôn ăn không ngồi rồi.

Bởi vì đa số thời gian Phó Cảnh Phi đều không cần bọn họ đến bảo vệ...

Có điều những người này là mới tới, không phải là người ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, đương nhiên sẽ không biết những điều này.

Trên thực tế bọn họ nghĩ có thể nói là Phó Cảnh Phi căn bản không cần bọn họ.

Suy cho cùng, ông cụ Phó mà bản thân Phó Cảnh Phi từ nhỏ lớn lên bên cạnh là ai chứ? Ông ta là đại tướng quân cả đời trên lưng ngựa, dẫn theo quân lính đánh thắng bao nhiêu trận, bao nhiêu lần dưới mí mắt quân địch tìm được đường sống trong chỗ chết, năm xưa trong bộ đội ông ta nổi tiếng nhất chính là một thân võ nghệ.

Năm xưa ông cụ Phó hoàn tục từ Thiếu Lâm tự, sau đó mới đi đầu quân, trước khi ông ấy hoàn tục thì đã học được một thân võ nghệ.

Võ nghệ này toàn bộ đều truyền thụ cho Phó Cảnh Phi.

Mà người như số 6 tự kiêu cho là mình đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, những tiếp thụ của Phó Cảnh Phi há có thể so với hắn ư?

Cho nên khi số 6 gầm lên xông về phía Phó Cảnh Phi, kết cục rất nhanh đã xuất hiện.

Đây gần như là trận đấu nghiêng về một phía, Phó Cảnh Phi học sớm nhất là Thái cực, cho nên anh nhìn có vẻ không hề cường tráng nhưng những sức

mạnh này đều giấu trong kinh mạch của anh, bao gồm chiêu thức. Đánh nhau với kẻ địch, Phó Cảnh Phi từ trước tới giờ chưa từng không thạo Phó Cảnh Phi khoá cổ tay của số 6 vịn một cái, “rắc” một tiếng, cổ tay của hắn liền bị gãy.

Sau đó anh thả ra nhấc chân lên, số 6 không kịp tránh đã bị đầu gối của Phó Cảnh Phi thúc mạnh vào bụng của hắn.

Tất cả sau đó đều biến thành một trận hành hạ đến chết, Phó Cảnh Phi ngay cả vẻ mặt cũng chưa từng thay đổi đã giải quyết xong số 6.

Phó Cảnh Phi cười lạnh, nhìn số 6 té quỵ dưới đất, nhẹ giọng nói: “Tôi đã cho cậu cơ hội, nhưng mà cậu đã không nắm lấy.”

Những vệ sĩ bên cạnh Phó Cảnh Phi đã sớm biết được kết quả, lúc này đều rất phối hợp vỗ tay.

Còn những tên khác đều mặt khiếp sợ và không tin.

Hứa An Chi còn không quên một câu châm dầu vào lửa: “Các người biết sư phụ của anh ta là ai không? Là quán quân võ thuật toàn quốc... Tuy nhiên sau đó cũng thua anh ta.”

Sau khi Phó Cảnh Phi trưởng thành đã mời một số quán quân võ thuật đến dạy, hoặc là nói học những tinh hoa của võ thuật khác.

Tóm lại, trên bản lĩnh võ thuật của anh so với của ông cụ Phó năm xưa cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Chẳng qua điều này không được người thường biết, nhất là Phó Cảnh Phi nhiều năm có thể duy trì vóc người mặc tây trang thon gầy, vai rộng lưng hẹp, trên người tìm không ra một chút thịt dư nào.

Thân hình như vậy luôn sẽ khiến một số người sinh ảo giác, ví dụ như người vạm vỡ như số 6.

Mặt của số 6 xám ngoét, không có bất kỳ sức sống nào. Hắn ta cũng tự hiểu mình chạy không khỏi một kiếp này: “Cơ hội của tôi đã dùng hết rồi, ngài muốn xử tôi thì cứ việc xử đi.”

Phó Cảnh Phi cho đến lúc này mới giọng nói lạnh như băng nói cho mọi người biết: “Số 6 đã liên kết với người ngoài, lần này Lạp Lạp mất tích có liên quan tới hắn.”

Số 6 rất nhanh đã bàng hoàng nói ra tất cả những gì mình làm.

Ngày đó trong nước của Mộc Lạp Lạp bị bỏ thuốc ngủ, sau khi cô hôn mê thì đã bị Mộc Diệp đưa ra khỏi nhà. Lợi dụng khoảng thời gian khi số 7 đi toilet, số 6 đã trơ mắt nhìn Mộc Diệp đưa Mộc Lạp Lạp đi nhưng không có bất cứ hành động gì.

“Số 6, cậu phạm vào ngu ngốc gì vậy?”

“Sao cậu có thể làm ra chuyện như thế?”

“Cậu đã quên ngày đầu tiên chúng ta đã cam kết phải vĩnh viễn trung thành và tận tâm với người thuê sao?”

Số 6 quỳ trên đất, cúi đầu, không có nguy biện cho mình, ngược lại đúng là một người dám làm dám chịu.

“Nói đi, tại sao cậu chọn phản bội?” Hai tay Phó Cảnh Phi đút trong túi quần, phong thái bất phàm, thậm chí khiến cho người ta khó có thể tin anh vừa dễ dàng giải quyết xong một người vạm vỡ.

“Là lỗi của tôi.” Số 6 cứng cổ, nhìn có vẻ như định một mình gánh tất cả.

“Cậu cảm thấy cậu không nói cho tôi biết, tôi sẽ không điều tra ra ư?” Sự chắc chắn trong lời nói của Phó Cảnh Phi khiến cho người ta không dám hoài nghi độ tin cậy của anh.

Thật giống như chỉ cần anh nói thì nhất định sẽ thực hiện như thế.

Số 6 im lặng.

Những người khác, chẳng hạn như vệ sĩ bên cạnh Phó Cảnh Phi, cũng cảm thấy hôm nay mình đã xem được một vở kịch, bị kinh sợ không nhỏ.

Đương nhiên bọn họ hiểu rõ chuyện mình thấy hôm nay có ý nghĩa gì, ví dụ như nếu bọn họ dám chọn phản bội thì đó chính là kết cục của bọn họ.

Những vệ sĩ bên cạnh Phó Cảnh Phi trên thực tế có thu nhập rất khả quan, nhưng đồng thời cũng sẽ phải chịu càng nhiều lợi ích mê hoặc.

Bởi vì liên tục không ngừng có người muốn thông qua bọn họ thu được tư liệu của Phó Cảnh Phi, tốt nhất là biết tất cả hành tung của Phó Cảnh Phi, như vậy mới tiện cho bọn họ ra tay.

Những cám dỗ tiền bạc kia thật sự quá mê người, tràn đầy sức hấp dẫn, một khi vương vào liền có thể hướng về phía địa ngục vạn kiếp bất phục.

Cho nên những người này đều luôn trong lòng hết sức nhắc nhở bản thân, bất kể gặp phải cái gì đều tuyệt đối không thể chọn phản bội, bởi vì kết cục như vậy tuyệt đối không phải là mình có thể tiếp nhận được.

Luôn luôn có người cố gắng đi mê hoặc bọn họ, bất kể là dùng cách gì, nói chung chỉ cần khiến cho bọn họ chọn làm một người phản bội là được rồi.

Số 6 chính là như vậy.

Cuối cùng, dưới cái nhìn lảng lạng soi mói của Phó Cảnh Phi, số 6 không chống lại được áp lực, đành hoàng khai ra.

Lần đầu tiên số 6 gặp Mộc Diệp là sau ngày thứ nhất hắn bảo vệ Mộc Lạp Lạp đi làm.

Tóm lại Mộc Diệp đã biết thân phận của hắn, hơn nữa đã nghĩ cách câu được hắn.

Mà chỗ Mộc Diệp đã ra giá quá mức hấp dẫn.

Nói thật, cả đời số 6 cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, sau khi hắn biết số tiền liền động lòng.

Nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, vào ngày đầu tiên bọn họ nhận việc đã tiếp nhận răn dạy, kết cục của kẻ phản bội sẽ rất thảm.

Thế nhưng trước sự hấp dẫn của tiền bạc luôn có người sẽ quên những phiêu lưu cùng nguy hiểm, bọn họ sẽ liều lĩnh chọn mạo hiểm.

Số 6 chính là như vậy.

Hắn lựa chọn mạo hiểm, vì khoản tiền kia, đánh cược một lần.

Nhờ đâu cuối cùng Phó Cảnh Phi không có điều tra ra là hắn làm thì sao? Nói vậy, qua vài năm là hắn có thể mang theo khoản tiền kia rời khỏi, sau đó cả đời áo com không lo.

Số 6 đã suy nghĩ mọi chuyện tốt đẹp, thế nhưng cuối cùng hắn lại dưới bàn lĩnh của Phó Cảnh Phi.

Chỉ có một ngày mà thôi, hắn đã bại lộ, hơn nữa hiện giờ gặp phải kết cục có thể sẽ vô cùng bi thảm.

Sau khi Mộc Diệp nói cho hắn biết kế hoạch, còn nói với hắn chỉ cần làm theo lời ả là nhất định sẽ không bị phát hiện.

Trên thực tế, số 6 không cảm thấy mình có bất cứ đề lộ gì, hắn cảm thấy mình cũng không có bỏ sót cái gì, nhưng vẫn bị Phó Cảnh Phi phát hiện.

Phó Cảnh Phi nổi lên nụ cười lạnh như băng: “Ngày đầu tiên các người nhận việc đều đã biết, trung thành đối với tôi mà nói quan trọng bậc nào, thế nhưng cậu đã chọn phản bội, vậy cũng đã nghĩ tới chuẩn bị tiếp nhận hậu quả của phản bội.”

Anh không phải là một người độc ác, nếu muốn chọn rời đi, khi hợp đồng đến kỳ hạn, sau khi hợp thức thủ tục nghỉ việc thì đều có thể nhận được một khoản chi phí không nhỏ.

Thế nhưng phản bội thì không được tha thứ.

Đồng bạn của số 6 lúc này đã không nói ra được câu nào, bọn họ thậm chí đều khó có thể tin số 6 sẽ trở thành người thứ nhất phản bội trong bọn họ.

Nói nhiều như vậy, mục đích hôm nay của Phó Cảnh Phi đã đạt được, anh chỉ muốn khiến cho người khác thấy không chỉ là không thể chấp nhận phản bội, tốt nhất là ngay cả tâm tư phản bội cũng không muốn có.

Bởi vì mặc kệ thế nào, cuối cùng đều bị anh phát hiện.

Phó Cảnh Phi khẽ phát tay: “Đem hắn đi.”

Số 6 cuối cùng bị đưa đi đâu không ai biết, nhưng tất cả mọi người đều tránh né chuyện đã xảy ra hôm nay, đến nỗi bọn họ không dám nghĩ đến kết cục của số 6 sẽ là cái gì.

Nhất là trong thành phố này mỗi ngày đều có nhiều vụ án mất tích như vậy, còn có nhiều người đi lưu lạc chết, Phó Cảnh Phi muốn xử lý một số 6 rất dễ dàng.

Sau khi bọn vệ sĩ rời khỏi, Phó Ngộ rất lấy làm lạ hỏi Phó Cảnh Phi: “Chú... Làm sao chú biết số 6 là kẻ phản bội?”

Phó Cảnh Phi thờ ơ nói: “Đoán.”

Phó Ngộ: “...” Đoán mà chú cũng dám phô trương âm ỉ trình diễn tiết mục như vừa rồi, không sợ nhờ đâu đoán sai người sao?

Phó Cảnh Phi chỉ nói với Phó Ngộ: “Tôi sẽ không đoán lầm.”

Anh cũng sẽ không nói cho những người vệ sĩ kia biết làm sao anh biết được số 6 là kẻ phản bội. Anh muốn cho tất cả mọi người sợ anh, bởi vì nếu sợ

mới không dám sinh ra bất kỳ tâm tư gì.

Hứa An Chi đã xem được kịch hay, nhìn Phó Ngộ cười: “Sao cậu ngu thế.”

Phó Ngộ: “Ha ha.”

Cậu ta chỉ ngu hơn con hồ ly Phó Cảnh Phi một chút mà thôi.

Thật ra ở trong vòng đầu Phó Ngộ coi như là một nhân vật khá.

Chỉ là không đủ để lấy ra so sánh với Phó Cảnh Phi.

Tuy tuổi của anh không lớn nhưng trước nay luôn được bàn tán, nhắc đến ở đẳng cấp cao nhất.

Phó Cảnh Phi rút cuộc kiên nhẫn giải thích: “Mộc Diệp gọi khoản tiền kia cho số 6, thông tin tất cả tài khoản của bọn họ đều có người đặc biệt theo dõi.”

Cho nên chỉ cần trong tài khoản của người nào đột nhiên sinh ra một khoản tiền, rất dễ dàng để lộ.

Hơn nữa, ngay từ đầu khiến Phó Cảnh Phi hoài nghi là lúc ở bên ngoài Mộc gia, số 6 trả lời câu hỏi của anh rất cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí một chút do dự cũng không có.

Chính vì hần biểu hiện quá hoàn mỹ mới khiến cho Phó Cảnh Phi nổi lên nghi ngờ.

Theo lý mà nói, người mà mình bảo vệ bị mất tích thì càng nên khẩn trương mới đúng.

Nhưng biểu hiện của số 6 lại không giống như là khẩn trương.

Hết thấy đều như đã chuẩn bị trước.

Phó Ngộ thở dài: “Cháu lại không biết cụ thể chuyện xảy ra, đương nhiên không đoán ra được.”

Cậu ta chỉ là thiếu một ít kinh nghiệm mà thôi, đây cũng là nguyên nhân Phó Cảnh Thành nhờ cậy Phó Cảnh Phi chiếu cố cậu ta.

Phó Ngộ đúng là hơi quá ngây thơ.

Hứa An Chi đuổi người: “Chuyện này giải quyết xong rồi, sau này hần là không cần lo lắng vấn đề kẻ phản bội.”

Đây cũng là một lần vấp và suốt đời nhần nhã, bởi vì chuyện phản bội như thế này cho dù bây giờ không xảy ra thì sau này cũng gặp phải.

Nhưng cách làm ngày hôm nay của Phó Cảnh Phi rất có thể bóp chết tất cả mầm mống, đem tâm tư của những người đó bóp chết từ trong trứng nước.

“Quả nhiên ba cháu nói chỗ cháu phải học còn rất nhiều...” Phó Ngộ bắt đầu thừa nhận sự thật này.

“Chuyện đã giải quyết, tôi về ngủ đây. Hôm nay bỏ lỡ thời gian làm bạn cùng mỹ nữ, Phó Cảnh Phi cậu nên thưởng cho tôi.”

Phó Cảnh Phi cười nhạt: “Đem Lan Tô Quân thưởng cho cậu, thế nào?”

Hứa An Chi cười ngả ngón: “Nếu cậu có bản lĩnh đem cô ấy thưởng cho tôi, tôi cực kỳ vui lòng.”

Phó Ngộ: “Lan Tô Quân là ai?”

Phó Cảnh Phi nói: “Hỏi cậu ta đó.”

Hứa An Chi nói: “Tôi mới không trả lời cho cậu, tiểu Ngộ Ngộ.”

Phó Ngộ: “Ha ha.”

Phó Ngộ lại hỏi: “Vậy tiếp theo làm gì?”

Phó Cảnh Phi liếc nhìn thời gian, môi mông hể mở: “Tiếp theo, đi cứu người.”

Đã biết chiếc xe Mộc Diệp đưa Mộc Lạp Lạp đi, liền có thể rất dễ dàng tra ra được.

Cũng bởi vì lúc đó camera theo dõi của khu biệt thự đều bị Mộc Diệp che lại, mới mãi không tìm ra.

Nhưng đêm nay số 6 đã khai ra toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Chịu Chết Uy Hiếp

Hứa An Chi quay đầu nhìn Phó Cảnh Phi: “Đi cứu người ngay bây giờ?”

“Ừm.” Phó Cảnh Phi nói. “Các người không cần đi, tôi đi là được rồi.”

Phó Ngộ hỏi: “Chúng tôi đi nói không chừng sẽ giúp được một tay.”

Hứa An Chi kéo tay cậu ta đi ra ngoài: “Tôi nói cậu ngu cậu còn không tin, cậu đi để làm gì? Giành công với chú Phó của cậu sao? Loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này giao cho chú Phó thân yêu của cậu đi làm là được rồi...”

Bóng dáng của Hứa An Chi và Phó Ngộ càng lúc càng xa, xa xa một câu theo gió bay tới: “Giúp tôi nói với Mộc Lạp Lạp một tiếng, ngày mai cùng ăn cơm nhé...”

Phó Cảnh Phi bật cười, từ từ, nụ cười mới thu lại.

Anh nhẹ giọng nói: “Xuất phát.”

Sau đó có người từ chỗ tối đi ra, đi theo sau anh.

Hành động giải cứu chân chính bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Mộc Lạp Lạp ngây ngốc ở nơi hoàn toàn không biết này tròn một ngày đêm. Đương nhiên bản thân cô không cách nào thật sự xác định thời gian trôi qua, cho nên cũng không biết đến giờ đã trôi qua bao lâu, chỉ có thể đoán được từ quỹ đạo mặt trời ở bên ngoài đại khái mình ở chỗ này đã bao lâu.

Bị nhốt, không có điện thoại di động, không có bất cứ thiết bị thông tin gì, không cách nào liên hệ với thế giới bên ngoài, cuộc sống như thế khiến Mộc Lạp Lạp trong thoáng chốc tưởng là đã trở về thời xưa.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp đã đủ thời gian hiểu được rõ ràng quá trình của chuyện xảy ra lần này, cô cũng biết mình đã trúng bẫy của Mộc Diệp.

Nói thật, cho đến lúc ấy Mộc Lạp Lạp còn ôm một tia chờ mong đối với cha mình.

Thế nhưng sau khi Mộc Chính Thịnh nói ra không cho phép Mộc Lạp Lạp gả cho Phó Cảnh Phi thì Mộc Lạp Lạp mới xem như là đã thật sự tuyệt vọng.

Cô cho rằng cha mình có thể bởi vì hồ thẹn mà có thay đổi, nhưng cuối cùng sự thật lại cho thấy Mộc Chính Thịnh vĩnh viễn chỉ là Mộc Chính Thịnh kia, mặc kệ chuyện gì xảy ra, ông ta đều là người cha khiến Mộc Lạp Lạp thất vọng.

Thật ra sớm nên biết trước đây ông ta có thể phản bội mẹ tìm tiểu tam ở bên ngoài, còn sinh ra Mộc Diệp, chuyện này cũng đủ để nhìn ra Mộc Chính Thịnh là một người đàn ông tồi.

Chó không đòi được bản tính ăn cướp, Mộc Lạp Lạp từng nghĩ cha ở phương diện cuộc sống lung tung cũng sẽ không ảnh hưởng đến ông ấy làm một người cha như thế nào. Bây giờ nghĩ lại đúng là cô trước đây quá mức ngây thơ.

Một người thật sự yêu gia đình tha thiết thì không chỉ sẽ có trách nhiệm với vợ mà còn sẽ có trách nhiệm đối với con gái, cũng sẽ không chọn sống lung tung ở bên ngoài.

Huống hồ tuổi của Mộc Diệp trên thực tế cũng không có nhỏ hơn Mộc Lạp Lạp bao nhiêu, có lẽ Mộc Lạp Lạp mới được sinh ra không bao lâu là Mộc Chính Thịnh đã lén lút qua lại với mẹ của Mộc Diệp.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp thật sự lần đầu tiên cảm thấy khinh bỉ đối với người cha của mình.

Bỏ ông ta qua một bên không nói nữa, lần này trúng kế của Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp luôn cảm thấy chuyện rất kỳ lạ.

Cô rõ ràng đã nhấn tin cho người canh ở bên ngoài, tại sao bọn họ không có báo cho Phó Cảnh Phi biết?

Nếu Phó Cảnh Phi biết mình gặp khốn cảnh gì thì sẽ không tới bây giờ còn chưa xuất hiện, trừ khi anh cũng gặp phải phiền phức gì khó có thể giải quyết.

Ai có bản lĩnh cao như vậy, khiến Phó Cảnh Phi gặp phải khốn cảnh không cách nào giải quyết?

Vì vậy tự đáy lòng Mộc Lạp Lạp bắt đầu hoài nghi trong chuyện lần này... xuất hiện nội gian.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình vẫn tương đối cảnh giác, quay về Mộc gia nhưng đều đề phòng, bởi vì có Phó Cảnh Phi phải người coi chừng cô ở bên ngoài, chỉ cần bên cô báo cho biết là bên kia sẽ biết liền.

Thế nhưng cuối cùng Phó Cảnh Phi lại không có tới cứu mình.

Ngoại trừ nguyên nhân Phó Cảnh Phi gặp phải phiền phức gì, khả năng lớn nhất còn lại chính là tín hiệu cầu cứu của mình trên thực tế không có truyền tới chỗ của Phó Cảnh Phi.

Lời giải thích này có thể khiến cho Mộc Lạp Lạp suy nghĩ ra vì sao Phó Cảnh Phi còn không có tới cứu mình.

Nhưng rất hiển nhiên, bây giờ còn nghĩ tới cái này cũng không có tác dụng gì, tóm lại hiện tại cô đã bị Mộc Diệp nhốt, đồng thời bên ngoài còn có một nhóm người mà cô không cách nào giải quyết được.

Mộc Lạp Lạp muốn tự cứu mình, trong nhất thời lại không có cách tốt hơn.

Không có cách nào trốn thoát, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể tự hỏi mục đích lần này của Mộc Diệp.

Nếu thật sự xuất hiện nội gian, dưới tình huống Phó Cảnh Phi không biết mình bị nhốt lại, Mộc Diệp sẽ mượn cơ hội làm những chuyện gì?

Nghĩ như vậy, Mộc Lạp Lạp chỉ cảm thấy nhịp tim tăng nhanh mấy phần.

Chẳng lẽ Mộc Diệp muốn... mượn cơ cô muốn chạy trốn, sau đó chọc giận Phó Cảnh Phi ư?

Càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn, tim của Mộc Lạp Lạp đều đã vọt đến cổ.

Nếu là những chuyện khác anh còn có thể không tin, nhưng một khi dính đến mình, Phó Cảnh Phi tuyệt đối sẽ rất dễ bị chọc giận.

Nếu mà Mộc Diệp hoàn mỹ tạo ra dấu hiệu giả, nói cô không muốn ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, muốn trốn khỏi Phó Cảnh Phi, sau đó Mộc Diệp sẽ phối hợp với cha, nhất là nếu như cha ở trước mặt Phó Cảnh Phi nói ra từ hôn... Phó Cảnh Phi sẽ nghĩ như vậy?

Mộc Lạp Lạp cảm thấy lòng cô đều lạnh. Trước khi tới cô hoàn toàn không cách nào ngờ rằng cha sẽ kêu cô từ hôn, cho nên căn bản không thể có sách lược đối phó nào.

Hơn nữa cô cũng biết rõ mình là người có tiền án, cho dù Phó Cảnh Phi không nói, Mộc Lạp Lạp cũng nhìn ra được nghi ngờ của anh.

Đối với mình đột nhiên thay đổi, Phó Cảnh Phi nhất định là ôm thái độ hoài nghi rồi?

Hơn nữa không chỉ Phó Cảnh Phi, đổi thành bất cứ người nào gặp phải tình huống như vậy – một người rõ ràng hôm trước còn bởi vì muốn bỏ trốn mà âm thầm tuyệt thực, ngày hôm sau lại hoàn toàn thay đổi – loại chuyện này rất nhiều người đều sẽ nảy sinh ý nghĩ nghi ngờ.

Bản thân Mộc Lạp Lạp cũng rất kinh ngạc đối với trình độ tín nhiệm cô của Phó Cảnh Phi. Anh vậy mà có thể mạnh mẽ ngăn chặn tất cả nghi ngờ, hoàn toàn chọn tin tưởng cô.

Đây cũng là nguyên nhân Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình đã định trước rơi vào tay giặc. Một Phó Cảnh Phi như vậy, cô làm sao mà không thích?

Nhưng lần này nếu như Phó Cảnh Phi tin thì nên làm cái gì bây giờ?

Mộc Lạp Lạp cũng không phải sợ Phó Cảnh Phi sau khi tin Mộc Diệp thì sẽ làm ra chuyện gì đối với mình, cô chỉ là không muốn khiến Phó Cảnh Phi bởi vì chuyện vô căn cứ mà... khổ sở.

Cô chôn đầu mình thật sâu trong đầu gối, hơn nửa ngày mới nhận được xung động muốn khóc.

Lần này... tuyệt đối không thể lại khiến cho Phó Cảnh Phi buồn vì mình.

Kiếp trước, về mặt của Phó Cảnh Phi ở bên ngoài biệt thự Mộc gia quá mức chấn động, khiến Mộc Lạp Lạp đến nay nghĩ lại đều cảm thấy tê cả da đầu. Anh mất tuyệt vọng như vậy, đối với Mộc Lạp Lạp mà nói lực tác động quá mức to lớn.

Cô thật vất vả mới may mắn lấy được một cơ hội sống lại, đây là ông trời ban ơn.

Sau khi Mộc Lạp Lạp sống lại cũng đã quyết định phải báo ơn. Lý ra cô đối với Phó Cảnh Phi rất tốt mới đúng... Kết quả vẫn là bản thân cô gây ra phiền phức cho Phó Cảnh Phi.

Mộc Lạp Lạp cắn răng bò dậy từ trên giường. Hiện giờ mặc kệ xảy ra cái gì, cô phải nghĩ cách ra khỏi nơi này, nhất định phải làm cho Phó Cảnh Phi biết cô ở chỗ này, tìm được cô.

Cho dù sẽ đánh đổi một số thứ, nhưng Mộc Lạp Lạp hiểu được chỉ cần khiến cho Phó Cảnh Phi biết là được rồi.

Anh chỉ cần thấy được mình không hề rời đi thì sẽ không hiểu lầm.

Tìm tòi trong căn phòng này hồi lâu, Mộc Lạp Lạp rốt cuộc phát hiện vật mình muốn ở trong phòng tắm.

Cô quyết tâm, cầm lấy đồ chạy đến cửa.

“Này! Này! Người đâu!” Mộc Lạp Lạp điên cuồng gõ cửa, gần như là gào thét.

Kiếp này cô dùng giọng lớn như vậy để nói chuyện, cảm thấy thanh quang sắp phải rách rồi.

Rốt cuộc có người đến mở cửa. Vẫn là cái người lúc trước, hần ta không kiên nhẫn nhìn Mộc Lạp Lạp: “Không phải đã nói cô đừng có vọng tưởng rồi khỏi đây, gõ cái gì mà gõ, tóm lại cô nghĩ cách gì cũng không chạy thoát được.”

Mộc Lạp Lạp lui về sau một bước, trầm giọng hỏi: “Anh thật sự không thả tôi ra ngoài?”

“Tôi đã nói rồi, không có khả năng thả cô ra ngoài.”

“Được.” Mộc Lạp Lạp gật đầu, trực tiếp giơ tay lên, trong lòng bàn tay cô nắm một đầu dao nhọn, không lớn, nhưng nhìn đầu dao sắc nhọn là biết vật đó tuyệt đối có lực sát thương.

Mộc Lạp Lạp quay đầu nhọn con dao vào cổ của mình, nhắm ngay huyết quản, nơi hiểm yếu nhất, cô lạnh lùng nói: “Nếu anh không thả tôi ra ngoài, tôi liền một dao đâm vào. Mộc Diệp kêu các người giam giữ tôi, tuy nhiên không có kêu các người nhìn tôi chết chứ? Anh biết nếu như tôi xảy ra chuyện gì thì sẽ có kết quả ra sao không? Phó Cảnh Phi, anh biết Phó Cảnh Phi là ai không? Anh ta là vị hôn phu của tôi, nếu như anh ta biết tôi xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ điều tra ra rốt cuộc là ai khiến tôi xảy ra chuyện. Đến lúc đó... các người sẽ chịu không nổi đâu.”

Người nọ bởi vì động tác đột nhiên của Mộc Lạp Lạp mà sợ hết hồn, cũng thật không ngờ Mộc Lạp Lạp lại bỗng nhiên làm ra hành động như vậy.

Mộc Lạp Lạp thấy hần sùng sốt, nói tiếp: “Mộc Diệp cho anh bao nhiêu tiền, anh làm việc cho cô ta chắc là cô ta cho anh không ít tiền đi? Thật ra các người làm chuyện này bất quá chỉ là vì tiền mà thôi, cần gì đưa mình vào nguy hiểm chứ? Nếu anh thả tôi, tôi bảo đảm sẽ không truy cứu trách nhiệm với anh, kẻ thù của tôi chỉ có Mộc Diệp, tôi sẽ không liên lụy người vô tội. Hơn nữa Mộc Diệp cho anh bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ cho anh như thế, anh còn không bị mối đe dọa khác.”

Thấy người nọ vẫn không có động tác gì, Mộc Lạp Lạp quyết tâm, cầm con dao đâm vào cổ mình một chút, vừa đứng chọc thủng da, liền lập tức có máu đỏ tươi trào ra từ da thịt trắng nõn của cô, đỏ chói mắt.

“Trời ơi! Cô đừng động!” Người nọ bị hành vi không sợ chết của Mộc Lạp Lạp mà kinh sợ, nhất thời mất chủ ý.

Chủ yếu cũng là vì Mộc Diệp không có nói cho bọn họ biết đối mặt với tình huống như vậy rốt cuộc nên làm như thế nào.

Mộc Diệp chỉ kêu bọn họ trông chừng Mộc Lạp Lạp cho tốt, không thể để cho cô rời khỏi. Nhưng hành động tìm chết như vậy của Mộc Lạp Lạp thật sự ngoài dự liệu.

“Anh chỉ cần chịu thả tôi ra, tất cả những gì tôi đồng ý với anh đều có thể làm được...” Mộc Lạp Lạp tiếp tục thử thăm dò.

Người nọ bắt đầu do dự. Bọn họ vốn là thu tiền làm việc, cũng không có lòng trung thành gì, cho dù tạm thời đổi ý cũng không có gì ghê gớm.

Mà ngay tại lúc này, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng động lớn, lúc người nọ và Mộc Lạp Lạp đều chưa kịp phản ứng thì đã có người vọt tới.

Phó Cảnh Phi một thân áo khoác màu đen, cả người như âm hồn trong đêm tối. Khi anh thấy Mộc Lạp Lạp đứng đó, mũi dao quay vào cổ, trên da còn có máu chảy ra thì đôi mắt đen như mực kia lập tức đầy màu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Chương 163.1: Cứu Về

“Phó Cảnh Phi...” Mộc Lạp Lạp bất ngờ thấy Phó Cảnh Phi xuất hiện ở trước mặt mình, cả người đều ngây dại.

Cô thật không ngờ chỉ một hai ngày không gặp mà thôi, lúc nhìn thấy Phó Cảnh Phi lần nữa lại có cảm giác như vậy.

Thật giống như đã vượt qua năm ánh sáng xa xôi gặp lại, Mộc Lạp Lạp thậm chí có chút nói không ra lời.

Bị nhốt ở nơi này hoàn toàn không biết là chỗ nào, bản thân Mộc Lạp Lạp cũng không có bất kỳ hoảng hốt cùng sợ hãi gì. Trên thực tế cô rất coi nhẹ đối với sinh tử của mình, tuy nhiên khiến cho cô có chấp niệm chỉ là Phó Cảnh Phi mà thôi.

Nghĩ đến nếu như mình mất tích không thấy có thể khiến Phó Cảnh Phi hiểu lầm, cô mới muốn liều mạng rời khỏi nơi này, sau đó tìm Phó Cảnh Phi nói cho anh biết: cô không phải muốn rời khỏi anh, bất kể ra sao cô cũng không thể nào chọn rời khỏi anh.

Bất tri bất giác, Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp mà nói đã có ý nghĩa vô cùng.

Mà giờ khắc này Phó Cảnh Phi xuất hiện ở trước mắt Mộc Lạp Lạp nhìn có vẻ hơi tiêu tụy, hốc mắt của anh hiện đầy tơ máu, bên môi thậm chí có một vòng râu xanh nhạt tua tủa.

Tuy rằng cái bộ dáng này của Phó Cảnh Phi ngược lại có một loại bơ phờ gọi cảm, nhưng vẫn khiến Mộc Lạp Lạp đau lòng.

Cô không nhận được tự trách mình, nếu không phải mình trúng bẫy của Mộc Diệp thì anh cũng sẽ không như vậy.

Phó Cảnh Phi nhìn Mộc Lạp Lạp một cái, cảm xúc trong con ngươi hết sức phức tạp, viết lên đủ loại tâm tình, toàn bộ cuộn trào mãnh liệt đan vào với nhau, biến hoá thành một thạch chùy nện ở trong lòng Mộc Lạp Lạp.

Bọn họ chỉ nhìn đối phương một cái, sau đó Phó Cảnh Phi không nói gì, áo khoác màu đen của anh bay lên không trung, góc áo vạch ra một độ cong, giây kế tiếp người nọ liền ngã trên đất.

Mộc Lạp Lạp nhìn người đàn ông ngã trên đất, lại nhìn hòng súng đen ngòm trong tay Phó Cảnh Phi, kinh hô: “... Hắn đã chết?”

Lúc này Phó Cảnh Phi mới nhàn nhạt nói: “Súng thuốc mê mà thôi.”

Mộc Lạp Lạp thở ra một tiếng: “Vậy à, em còn tưởng rằng lại chết nhanh như thế chứ.”

Có điều động tác rút súng bắn vừa rồi của Phó Cảnh Phi đúng là đẹp trai vô cùng... Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình vào lúc này cũng có thể si mê đối với Phó Cảnh Phi như thế cũng là không dễ dàng.

Mà tiếng của cô vừa dứt, Phó Cảnh Phi đã giống như bước qua trăm sông ngàn núi, nhanh tay kéo Mộc Lạp Lạp vào trong lòng.

Cả người cô đều bị sức mạnh cánh tay Phó Cảnh Phi kéo, va mạnh vào trong lòng Phó Cảnh Phi, có thể thấy được anh dùng lực mạnh cỡ nào.

Đón lấy, Mộc Lạp Lạp còn chưa kịp hưởng thụ một chút cảm giác ở trong lòng Phó Cảnh Phi, con dao nhỏ trong tay cô bất tri bất giác biến mất, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, Phó Cảnh Phi đã đoạt lấy cái thứ ngu ngốc trong tay cô, tiếp đó hai mắt đỏ như máu nhìn cô.

“Mới vừa rồi em đang làm cái gì?!” Anh lớn tiếng hỏi, giọng điệu rất nặng nề.

Mộc Lạp Lạp không hề chuẩn bị bị Phó Cảnh Phi rống lên, vô thức muốn lui ra sau, nhưng lại bị hai tay khoẻ mạnh của anh kéo lại.

Cô trừng mắt nhìn: “Em không có làm cái gì...”

Phó Cảnh Phi nhướn mày, trên mặt viết rõ ràng mấy chữ ‘anh rất tức giận’: “Vừa rồi em lấy dao quay vào mình còn nói không có gì? Mộc Lạp Lạp, em...”

Anh vừa nói vừa vùi đầu kiểm tra vết thương trên cổ cô, sau khi thấy may là chỉ trầy một chút da, không có gì đáng ngại, mới lặng yên thở phào nhẹ nhõm.

“Vừa rồi em chỉ vội muốn người kia thả em đi, cho nên mới...” Mộc Lạp Lạp biết lúc này mình giải thích có vẻ rất vô lực, bởi vì trong khoảnh khắc vừa rồi kia cô quả thật đã hù dọa Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi cầm lấy hai tay của Mộc Lạp Lạp, gần từng chữ một: “Sau này mặc kệ gặp phải tình huống gì cũng không thể dùng mình làm vật đánh cược, biết không?”

Mộc Lạp Lạp ra sức gật đầu, biểu đạt thái độ của mình.

Về mặt Phó Cảnh Phi rút cuộc dịu xuống, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại. Từ đêm hôm trước khi anh biết Mộc Lạp Lạp mất tích đã không hề nghỉ ngơi, suốt cả ngày hôm nay hầu như đều tìm kiếm tung tích của Mộc Lạp Lạp, nhân tiện còn phải có trách nhiệm xử lý công việc.

Hơn một ngày không chợp mắt, cho dù tinh thần và thể lực của Phó Cảnh Phi tốt đi nữa cũng sắp hao mòn sạch.

Mộc Lạp Lạp nhận thấy được sắc mặt của Phó Cảnh Phi không tốt, vô cùng đau lòng chui ra khỏi ngực Phó Cảnh Phi, kéo cánh tay anh nói: “Tuy rằng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng anh tìm kiếm em cũng đã mệt mỏi, chúng ta về nhà trước đi...”

Phó Cảnh Phi cong môi một cái: “Được.”

Khăn trương lo lắng của anh chẳng qua cũng chỉ là an toàn của Mộc Lạp Lạp, hiện tại người đã đến bên cạnh mình, nên liền thả lỏng lòng.

Sau khi số 6 khai ra bảng số xe chờ Mộc Lạp Lạp rời đi, thủ hạ của Phó Cảnh Phi đã rất dễ dàng căn cứ theo chiếc xe kia mà tìm được chỗ này giam giữ Mộc Lạp Lạp.

Đây làm một khu biệt thự vùng ngoại thành, cũng không phải rất nổi bật. Lúc đang tra chủ nhân của nó thì Phó Cảnh Phi phát hiện đây là ngôi biệt thự thuộc về Ngôn gia.

Điều này khiến Phó Cảnh Phi cười lạnh nghĩ: xem ra đã đến lúc gõ Ngôn gia một cái.

Mà sau khi bọn họ tìm tới nơi này thì gần như không có tổn sức gì mấy, rất dễ dàng cứu Mộc Lạp Lạp ra.

Bản lĩnh của Mộc Diệp chung quy chỉ lớn như vậy, không có khả năng tìm được người quá lợi hại. Những người này nhìn tướng tá bự nhưng bản lĩnh lại quá yếu.

Khi Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi đi ra ngoài, những người chờ ở bên ngoài đều khom lưng: “Tiểu thư Lạp Lạp, cô đã cực khổ.”

Mộc Lạp Lạp giật mình kinh ngạc, không ngờ rằng bọn họ lại đột nhiên cúi rạp người phò trương như thế. Đây là đã xảy ra cái gì?

Đương nhiên cô không biết trong ngày nay cô mất tích, Phó Cảnh Phi vì tìm cô mà đã sắp hoàn toàn trở thành đầy sát khí, thật sự là một người áp suất thấp khiến người xung quanh đều kinh hồn táng đảm.

Nhất là những lực lượng tinh nhuệ nhất bên cạnh Phó Cảnh Phi này còn gặp một trận tâm lý và xét xử. Tuy rằng cuối cùng người phản bội được tìm ra không phải là bọn họ, nhưng Phó Cảnh Phi đã dùng hành động thực tế gõ cho bọn họ một cái, sau này chẳng những phải trung thành mà còn phải tận tâm tận lực, nhất là đối mặt với chuyện có liên quan đến Mộc Lạp Lạp.

Vị boss này của bọn họ bình thường nhìn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng đụng tới chuyện có liên quan tới Mộc Lạp Lạp thì tuyệt đối không có lý trí đáng nói...

“À, tôi cũng không cực khổ gì...” Mộc Lạp Lạp rất ngượng ngùng, mấy ông lớn như thế này lại khom người đối với mình, cô hơi có chút ngượng ngùng.

Đương nhiên, cũng bởi vì cô không biết những người đàn ông này hai ngày nay đã trải qua thời gian địa ngục như thế nào, nếu như biết, nói không chừng sẽ thẳng thắn tiếp nhận rồi.

Phó Cảnh Phi để Mộc Lạp Lạp ngồi lên xe trước, sau đó xoay người phân phó mấy người thu dọn hiện trường: “Các người biết nên xử lý như thế nào, ghi lại lời khai cho tốt.”

“Vâng, boss.”

Mộc Lạp Lạp ngồi trên xe rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Lúc ở trong phòng, bởi vì không biết rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì cho nên luôn lo lắng, hoàn toàn không có cách nào ngủ.

Cho dù thiếp đi một chút cũng sẽ bắt đầu suy nghĩ miên man, chỉ sợ sau khi mình bị nhốt lại thì Mộc Diệp có thể mượn đề tài mà thổi phồng quá đáng.

Nhưng lúc này có thể ở bên cạnh Phó Cảnh Phi, nỗi lòng lo lắng của cô trong nháy mắt đã để xuống, chỉ cần xác định Phó Cảnh Phi ở bên cạnh cô là cô giống như có thể không sợ hãi.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp đã đến nỗi xem Phó Cảnh Phi trở thành trụ cột tinh thần của mình.

Phó Cảnh Phi khe khẽ vuốt tóc Mộc Lạp Lạp, động tác dịu dàng, ánh mắt nhìn cô cũng đã nhanh chóng mềm thành một hồ nước, rất sợ động tác hơi lớn một chút đánh thức cô.

Thật tốt, chuyện lần này không có tạo thành hậu quả xấu gì, bây giờ cô ấy rốt cuộc đã trở lại trong lòng của mình.

Đối với Phó Cảnh Phi mà nói, có thể thấy Mộc Lạp Lạp, lại khiến cho cô an tĩnh ở trong lòng của mình đã là may mắn lớn nhất.

Đây là một loại chấp niệm gần như điên cuồng người khác không thể nào hiểu được.

Lúc Mộc Lạp Lạp tỉnh lại thì đã bị Phó Cảnh Phi bế vào trên giường, cô trề trề môi, lẩm bẩm tỉnh lại.

“Làm sao vậy?” Phó Cảnh Phi dùng giọng dỗ con nít nói ở bên tai cô.

“Không muốn ngủ...” Mộc Lạp Lạp vô thức vươn cánh tay vòng ở trên cổ Phó Cảnh Phi, da thịt mềm mại giữ chặt lấy anh.

Lòng dạ kiên cường như bàn thạch của Phó Cảnh Phi đều bị một động tác vô thức này của Mộc Lạp Lạp đâm vào, mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Anh cúi đầu hôn trên trán cô một cái: “Có chuyện gì mai rồi hãy nói, trước hết ngủ một chút đi.”

Mộc Lạp Lạp suy nghĩ một chút rồi rơi vào trong con người sâu sắc của Phó Cảnh Phi, cô suy nghĩ một chút, đề nghị: “Cùng nhau đi, anh vì tìm em chắc chắn cũng đã rất lâu không có nghỉ ngơi.”

Phó Cảnh Phi thật không có dự định nghỉ ngơi, anh vẫn còn rất nhiều chuyện phải xử lý, nhưng nhìn con người sáng ngời của Mộc Lạp Lạp thì nói không ra bất cứ cự tuyệt nào.

“Được.” Lúc đối diện với Mộc Lạp Lạp, anh luôn luôn không có bất kỳ giới hạn cuối cùng nào.

Mộc Lạp Lạp hài lòng nở nụ cười. Đại não mệt mỏi rồi khiến cô càng không thể suy nghĩ rõ ràng, chỉ có thể sau khi Phó Cảnh Phi nằm xuống ôm lấy cô thì cô theo thói quen tựa vào ngực anh.

Nhịp tim trầm ổn có lực của Phó Cảnh Phi trong nháy mắt đó giống như có hiệu lực an ổn, khiến cho cô càng yên lòng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Chương 163.2

Đến khi Mộc Lạp Lạp thật sự ngủ no rồi, lúc tỉnh lại thì thời gian đã sang ngày khác.

Cô như chợt nhớ tới cái gì, từ trên giường ngồi dậy, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Phó Cảnh Phi.

Mộc Lạp Lạp vuốt tóc xuống giường, đi kéo rèm cửa sổ ra, trong phòng Phó Cảnh Phi lập tức đầy ánh sáng.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua bây giờ nghĩ lại giống như là một giấc mộng. Lúc cô đang quyết định đập nôi chìm thuyền thì Phó Cảnh Phi xuất hiện như thần tiên, lại một lần nữa cứu vớt cô.

Bất kể khi nào, Phó Cảnh Phi đều là một người mạnh mẽ, có thể cứu cô.

Đi xuống lầu, đi Xảo nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, lập tức hỏi han ân cần: “Mộc tiểu thư tối qua rất trễ mới về tới, bây giờ chắc là đói bụng rồi? Tôi đã nấu cháo, ăn một chút trước nhé.”

“Được, đi Xảo.” Mộc Lạp Lạp cười nhu thuận, lại hỏi: “Cảnh Phi đâu?”

“Tiên sinh ra ngoài rồi, cậu ấy nói sẽ nhanh chóng trở về.”

Mộc Lạp Lạp “Ừm” một tiếng, không hề thắc mắc.

Phó Cảnh Phi không phải là một người rảnh rỗi, chuyện anh cần làm rất nhiều, cũng đều rất quan trọng.

Biết mình lại mang đến... phiền phức cho Phó Cảnh Phi lần nữa.

Mộc Lạp Lạp thở dài. Tuy chuyện này không phải đều là vì cô khinh địch, nhưng đúng là mình vẫn còn coi thường Mộc Diệp.

Coi thường lòng muốn hại cô của Mộc Diệp.

Bản thân Mộc Lạp Lạp cũng thật không cách nào tưởng tượng sao Mộc Diệp có thể hận cô như thế?

Với tính cách vô tư như Mộc Lạp Lạp thật sự không hiểu nổi tại sao phải có thù hận sâu như vậy, cho dù bây giờ cô hận Mộc Diệp như thế, đó cũng là dưới tình huống Mộc Diệp đã làm nhiều chuyện ác độc đối với cô ở kiếp trước, cô đã bị ả ép đến chết, bây giờ trả thù đều là có nguyên nhân.

Nhưng Mộc Diệp này, ả từ ngày đầu tiên tới Mộc gia đã bắt đầu lập kế hoạch tỉ mỉ, thậm chí đã bắt đầu trước khi ả tới Mộc gia. Mà kế hoạch này, thậm chí bao gồm hết thầy nhân tố bên trong, Mộc Diệp đã phải lên kế hoạch trong bao lâu?

Mộc Lạp Lạp nghĩ đến đều cảm thấy đáng sợ. Tại sao có thể có một người lưng mang thù hận sống như vậy?

Dù rằng cha có áy náy đối với Mộc Diệp và mẹ của ả, nhưng mình và mẹ không phải là người bị hại sao?

Mộc Lạp Lạp cảm thấy trước đây mình không có khinh thường thân phận của Mộc Diệp là đã rất tốt, thế nhưng ả từ ban đầu đã hận cô. Nếu không

phải mẹ mình đã qua đời... e là a cũng sẽ không bỏ qua đi?

Mặc dù bây giờ không biết cái chết của mẹ rốt cuộc có liên quan với Mộc Diệp hay không, nhưng chỉ luận về lòng dạ ác độc của Mộc Diệp, nói không chừng trước đây a để cho cô nhìn thấy nội dung viết trong quyển nhật ký kia của a thật đúng là không phải đơn giản như vậy.

Vừa húp cháo vừa nghĩ đến những vấn đề khiến người ta phiền não này, Mộc Lạp Lạp nhìn không được thờ dài. Sao cô lại gặp phải một người biết thái như Mộc Diệp vậy chứ? Cho dù cô không đi trêu chọc, a em gái này cũng quyết tâm muốn đưa cô vào chỗ chết.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy rất là oan ức.

Cho dù Mộc Diệp hận Mộc gia, vậy quan hệ gì tới cô chứ? Cũng không phải là mình kêu cha sai đường lạc lối và không muốn nhận mẹ con bọn họ về Mộc gia.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình đúng là bị một con chó điên cắn phải, với lại làm thế nào cũng không vẫy ra được.

Mãi đến khi Phó Cảnh Phi trở lại Mộc Lạp Lạp mới tạm thời ngưng nghĩ đến vấn đề này, dù sao thì cũng nghĩ không ra kết quả gì.

Nhưng Phó Cảnh Phi cũng không phải một mình trở về. Người đứng bên cạnh anh khiến Mộc Lạp Lạp lập tức từ bên cạnh bàn ăn đứng dậy khỏi ghế.

“Ông nội?” Mộc Lạp Lạp kinh ngạc nhìn ông cụ mặc Đường trang*, vẻ mặt chính khí, tuy rằng tuổi tác đã cao nhưng tinh thần của ông cụ nhìn có vẻ như vẫn khá tốt.

(*link tham khảo hình: <http://image.dqccc.com/productpic/2011/5/28/201105281221545552629835.jpg>)

“Lạp Lạp đã về rồi ư.” Ông cụ Phó đi tới, không cần bất cứ ai đỡ, đi vẫn còn vẻ oai vệ.

“Dạ, về hồi đêm qua.” Mộc Lạp Lạp muốn đi đến bên cạnh ông cụ.

“Cháu ngồi ăn đi.” Ông cụ giơ tay lên ngăn Mộc Lạp Lạp lại.

Phó Cảnh Phi khẽ cười với Mộc Lạp Lạp, cô liền hiểu ý của anh.

Nếu Phó Cảnh Phi cũng kêu cô ngồi, vậy thì cô ngồi xuống tiếp tục ăn cháo.

Ông cụ cũng ngồi xuống bên bàn ăn, ông ta vuốt vuốt râu bạc trên cằm, mang theo nụ cười hiền lành: “Đói bụng rất lâu rồi?”

“Cũng không phải... Chỉ là bọn họ đưa cơm cho cháu nhưng cháu không biết có thứ gì khác hay không, cho nên không có ăn.”

“Vậy, vậy cháu nói cho ông nội nghe một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc Lạp Lạp lại ngẩng đầu, ánh mắt vô thức dừng lại ở chỗ Phó Cảnh Phi.

Cô nhìn ánh mắt của Phó Cảnh Phi, muốn tìm kiếm cái gì từ chỗ anh.

Nhất định ông nội không phải là thuận miệng hỏi vấn đề này, mà nếu ông đã đặt câu hỏi, như vậy mục đích là muốn... ra mặt cho mình?

Mộc Lạp Lạp nghĩ ông cụ Phó đối với Phó Cảnh Phi thật sự là cưng chiều, cho nên cũng tiện thể đối tốt với đứa cháu dâu này của mình. Minh lần này thua bởi Mộc Diệp cũng có thể nói là bị uất ức, ông cụ muốn đòi lại cho mình cũng không phải là không có khả năng.

Phó Cảnh Phi đi tới bên cạnh Mộc Lạp Lạp, bàn tay ấm áp phủ trên đỉnh đầu cô: “Nói đi, không sao đâu.”

Vì vậy Mộc Lạp Lạp mới kể lại hết cho bọn họ nghe chuyện mình gặp phải. Lúc này Mộc Lạp Lạp đã không còn muốn biện bạch cái gì cho cha mình, cô thậm chí dám khẳng định ông ta cũng biết được hành vi bỏ thuốc ngủ trong nước của Mộc Diệp.

Ông ta lại cho phép xảy ra chuyện như vậy thật sự là rét lạnh trái tim của Mộc Lạp Lạp.

Cho dù mình bây giờ không ở Mộc gia nữa, nói thế nào về mặt máu mủ vẫn là con gái của ông ta, ông ta lại có thể ngầm đồng ý cho Mộc Diệp nhốt mình lại. Mặc kệ ông ấy đồng ý là vì mục đích gì, Mộc Lạp Lạp đều không muốn tha thứ cho người cha như ông ta nữa, cũng hiểu được không có người này cũng không quan trọng.

“Cháu vốn vì cha gọi về, chỉ nghĩ là muốn kêu cháu về. Ông ấy luôn rất quan tâm cháu có thể gả vào Phó gia hay không, nhưng bởi vì chuyện cháu bị đuổi ra khỏi nhà lúc trước nên có lẽ ông ấy đã buông tha cháu. Thế nhưng trong bữa tiệc của Thẩm gia hôm đó cháu và Cảnh Phi xuất hiện, có lẽ ông ấy lại dấy lên hy vọng lần nữa.” Mộc Lạp Lạp nắm hai tay, bình tĩnh nói. “Tuy nhiên lần này ông ấy kêu cháu về lại là muốn cháu bỏ đi hôn ước giữa cháu và Cảnh Phi, thậm chí nói muốn cháu quen với người khác.”

Mộc Lạp Lạp dút lời, sắc mặt của Phó Cảnh Phi đã triệt để sa sầm xuống, có loại yên tĩnh đáng sợ.

Ông cụ Phó liếc Phó Cảnh Phi một cái, lại hỏi Mộc Lạp Lạp: “Ông ta thật sự nói như vậy?”

Mộc Lạp Lạp nở nụ cười mỉa: “Thân thích của cháu thậm chí cả giới thiệu cháu cho nhà ai đều đã nghĩ xong, sợ là cũng đã thương lượng xong với đối phương, còn thiếu chút nữa là đem bán cháu qua.”

Phó Cảnh Phi nhíu mày, trên mặt đều là vẻ giận dữ: “Anh xem ai dám!”

Muốn đem người phụ nữ của Phó Cảnh Phi anh gả cho người khác? Phó Cảnh Phi tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Mộc Lạp Lạp là người trong tim anh, làm sao có thể gả cho người khác? Vậy dứt khoát cắt đi thịt trên ngực anh là được rồi!

Mộc Lạp Lạp le lưỡi một cái: “Cảnh Phi, anh đừng nóng giận...” Được rồi, tuy là cô biết Phó Cảnh Phi không thể nào không tức giận.

“Lúc anh đi tìm em ông ta đã đề cập qua với anh.” Bấy giờ Phó Cảnh Phi mới nói cho Mộc Lạp Lạp biết. “Nhưng mà anh cự tuyệt ông ta.”

Mộc Lạp Lạp thốt lên: “Ông ấy đã nói với anh?!”

Mộc Chính Thịnh này rốt cuộc là muốn làm gì? Mộc Diệp làm chuyện như vậy cô có thể hiểu, dù sao à đều cho rằng Mộc Lạp Lạp đã không có Phó Cảnh Phi thì chẳng là cái thá gì. Nếu không có Phó Cảnh Phi, Mộc Diệp tất nhiên sẽ cảm thấy có khả năng thu thập mình tốt hơn.

Nhưng Mộc Chính Thịnh thì sao? Người cha này của cô cả ngày chỉ nghĩ làm sao phát triển được sự nghiệp của Mộc gia, sao ông ấy có thể uổng phí buông tha một tập đoàn lợi ích lớn như Phó gia vậy?

Nếu quan hệ thông gia cùng Phó gia, lợi ích mà Mộc gia lấy được há chỉ là một chút?

Với sự hiểu biết của Mộc Lạp Lạp đối với cha mình, thậm chí ngay cả Phó Cảnh Phi cũng biết, Mộc Chính Thịnh là một người nhiệt tình yêu thích tiền tài cùng địa vị như thế nào, tuyệt đối không có khả năng buông tha cơ hội tốt như vậy.

Vậy rốt cuộc tại sao ông ta nói ra kêu mình hủy bỏ hôn ước, thậm chí không tiếc đắc tội với Phó gia, thậm chí nói muốn đến cửa xin lỗi?

Về điểm này, Mộc Lạp Lạp không thể nào giải thích nổi.

Cô nghĩ, lúc này đây có lẽ cũng là lúc cô và Mộc gia hoàn toàn đoạn tuyệt.

Có đôi khi con người muốn triệt để cắt đứt với môi trường lớn lên của mình không phải là chuyện rất dễ dàng. Bởi vì tất cả ký ức của cô đều gắn liền với nơi đó, tách rời là có nghĩa sau này mình không bao giờ có thể tiếp tục sở hữu đoạn ký ức kia nữa.

Chờ đến khi cô quay lại Mộc gia lần nữa đi lấy tài sản thuộc về mình thì thật sự không có bất cứ quan hệ gì với Mộc gia nữa.

“Ừm, ông ta và Mộc Diệp đều nói, cố gắng làm cho anh tin bọn họ.” Giọng của Phó Cảnh Phi ổn định, đã không còn bất cứ lên xuống gì, khiến Mộc Lạp Lạp không thể hoàn toàn cảm nhận được tâm tình lúc này của anh.

Trong khoảnh khắc ấy anh nghĩ tới khả năng Mộc Lạp Lạp thật sự không muốn đi cùng anh, một khắc đó đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm.

Nhưng may thay người này là Phó Cảnh Phi, anh trước nay trong đáp án đều chỉ chọn Mộc Lạp Lạp.

Cho dù có đôi khi tín nhiệm mang tới kết quả không tốt, anh cũng sẽ không có lựa chọn thứ hai.

Mộc Lạp Lạp lại không khỏi khẩn trương: “Anh không có tin bọn họ chứ?”

Phó Cảnh Phi khẽ liếc cô: “Em nói xem?”

Thấy phản ứng của Phó Cảnh Phi, Mộc Lạp Lạp yên tâm, nói đùa: “Vậy khẳng định là tin tưởng em, bằng không anh cũng sẽ không cứu em.”

Phó Cảnh Phi bất đắc dĩ lắc đầu, cô nàng này vẫn không tính là ngoan.

Sau đó Phó Cảnh Phi nói cho Mộc Lạp Lạp biết một ít chuyện còn lại, như số 6 là người phản bội, cũng khẳng định suy nghĩ của cô.

Sau khi tất cả mọi chuyện đều rõ ràng thì ông cụ Phó đứng lên khỏi ghế: “Chúng ta không kéo dài thời gian nữa, đi thôi.”

Mộc Lạp Lạp ngơ ngác không kịp phản ứng: “Đi đâu ạ?”

Phó Cảnh Phi ôm chặt cô: “Chẳng phải Mộc Chính Thịnh muốn tới cửa từ hôn ư? Vậy tự chúng ta đi.”

Bấy giờ Mộc Lạp Lạp mới hiểu rõ ra, nhin không được vui vẻ cười: “Được.”

Chương 188: Nói Rõ Ràng

Mấy ngày nay Mộc Diệp vì để tránh cho bị người của Phó Cảnh Phi phát hiện tung tích của Mộc Lạp Lạp cho nên vẫn luôn ở Mộc gia, tận lực không để lộ hành tung của ả.

May là ả dùng tiền bạc thu mua người kia bên cạnh Phó Cảnh Phi, lần này mới có thể giam lỏng Mộc Lạp Lạp.

Ả khinh thường nghĩ, Mộc Lạp Lạp rốt cuộc cũng đâu không lại ả?

Mặc dù đã thua mấy lần liên tiếp, nhưng Mộc Diệp nghĩ lần này chắc chắn sẽ khiến cho Mộc Lạp Lạp chịu giáo huấn.

Chỉ cần Phó Cảnh Phi tìm không được người thì sẽ không cách nào chứng thực lời của bọn họ nói có phải là thật hay không. Đến lúc đó lại tuyên bố với bên ngoài Mộc Lạp Lạp muốn kết hôn với người khác, Phó Cảnh Phi cho dù không tin cũng không có bất cứ biện pháp nào.

Phó gia ở thành phố Long đúng là một nhà độc quyền, nhưng ả vẫn không tin Phó Cảnh Phi có thể lật tung trời?

Chỉ cần Mộc Lạp Lạp bị buộc kết hôn với người khác, Phó Cảnh Phi còn sẽ thích Mộc Lạp Lạp sao? Đối với Mộc Lạp Lạp đã gả cho người khác... miễn là Phó Cảnh Phi khinh rẻ thì mục đích của ả đã đạt được.

Trên thực tế, tất cả kế hoạch của Mộc Diệp đều rất hoàn mỹ, chỉ ít ả cho rằng không có bất kỳ sơ hở nào.

Thế nhưng sai lầm duy nhất là ả đã đoán sai tình cảm của Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp.

Rất nhiều người nói Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp chỉ là hứng thú nhất thời, không ai cho rằng tình cảm của Phó Cảnh Phi đối với Mộc Lạp Lạp sẽ kéo dài thật lâu. Bọn họ đều nghĩ, nhân vật như Phó Cảnh Phi chắc là sẽ không mãi chung tình đối với Mộc Lạp Lạp.

Thế nhưng những người đó, bao gồm bản thân Mộc Diệp, đều đã sai.

Bọn họ cho rằng Phó Cảnh Phi là một người có máu lạnh như vậy sẽ không có yêu thương sâu sắc đối với người nào cả. Nhưng Mộc Lạp Lạp lại chính là sự tồn tại quan trọng nhất trong lòng Phó Cảnh Phi, nếu ai dám động một cái đều sẽ bị bùng nổ của Phó Cảnh Phi đập chết tức khắc.

Mà thật ra thời gian gần đây Mộc Diệp cũng không trôi qua tốt như vậy.

Đêm đó trong bữa tiệc của Thẩm gia, để cho Mộc Lạp Lạp trở mình cũng đã tạo cho Mộc Diệp rất nhiều nguy hại mang tính thực chất, phá hủy nguy trang hoàn mỹ trước kia của ả.

Hơn nữa... quan hệ giữa ả và Ngôn Viễn cũng bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên Mộc Diệp ngược lại cũng không để ý tới điểm này, ả vốn lợi dụng Ngôn Viễn đều chỉ để lừa Mộc Lạp Lạp. Nếu bây giờ Mộc Lạp Lạp trên phương diện này đã không bị mắc lừa nữa, bởi nguyên nhân gì đó mà cô đã không thù hận Phó Cảnh Phi nữa, không tiếp tục gây gổ với Phó Cảnh Phi, không cách nào bảo Mộc Lạp Lạp đi lừa cổ phần công ty trong tay Phó Cảnh Phi nữa, cho nên tác dụng của con cờ Ngôn Viễn này cũng theo đó mất đi.

Đêm hôm đó Mộc Diệp không chút do dự lựa chọn Thẩm Văn Xương, sau đó bọn họ đã không còn liên lạc nữa.

Ngôn Viễn bỗng chốc như biến mất cùng hư không, Mộc Diệp không liên lạc được với y, cũng lười hao tâm tổn trí đi tìm y.

Có điều thật may là Ngôn Viễn đã từng tặng Mộc Diệp một ngôi biệt thự, vào lúc này có đất dụng võ.

Phó Cảnh Phi làm thế nào cũng sẽ không tra ra được trên đầu Ngôn Viễn. Dù sao đối với người ngoài mà nói, Ngôn Viễn lại là bạn thân của Mộc Lạp Lạp.

Không để ý, Mộc Diệp đã không biết mấy chuyện xấu kia của ả và Ngôn Viễn đã bị Phó Cảnh Phi cùng Mộc Lạp Lạp biết từ lâu.

Mộc Diệp cho rằng kế hoạch lần này nhất định sẽ thành công, cuối cùng Mộc Lạp Lạp bị Phó Cảnh Phi vứt bỏ, cũng chỉ có thể giống như con chó chết chủ. Bất kể là Mộc gia hay là thành phố Long này đều không còn đất dung thân cho Mộc Lạp Lạp.

Mộc Diệp tưởng chừng như không kịp chờ nhìn thấy trường hợp như vậy, thậm chí vừa nghĩ tới đều cảm thấy lòng vô cùng vui sướng.

Tuy nhiên ả thật không ngờ mới qua một ngày mà đã liên lạc không được với người được ả phái đi giam giữ Mộc Lạp Lạp.

Đương lúc điện thoại gọi thế nào cũng không có người nghe, trong lòng Mộc Diệp rốt cuộc sinh ra một chút hoảng loạn.

Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là?

Ngay cả lòng bàn tay cầm điện thoại di động của Mộc Diệp cũng bắt đầu không tự chủ đổ mồ hôi. Trên thực tế, trong quá khứ ả dùng bất cứ chiêu gì đi đối phó với Mộc Lạp Lạp, cho dù có mặt của Cảnh Phi, cũng vẫn có thể thành công.

Nhưng bây giờ Mộc Diệp phát hiện hình như ả có chút nhìn không thấu con người Mộc Lạp Lạp. Trước đây là người đem tất cả tâm tư viết hết lên trên mặt, bây giờ lại học được ngụy trang, hơn nữa trong vui buồn tức giận hoàn toàn không phân biệt được ai mới là cô chân thật.

Mộc Diệp vẫn không chịu thừa nhận sự thật này, cũng không muốn đi thừa nhận. ả làm sao có thể thừa nhận Mộc Lạp Lạp đã từng bị ả tính kế hết lần này tới lần khác kia bây giờ lại trở nên khác biệt, thậm chí bắt đầu dùng một số mưu kế mà ả không cách nào đối phó được khiến ả mắc câu?

Chuyện lần này là Mộc Diệp đã ra sức đánh một trận, ả thậm chí đều có chút không biết nếu như lần này không thành công thì cần phải đi đối với Mộc Lạp Lạp như thế nào.

Điện thoại bên kia trước sau đều không gọi được, Mộc Diệp không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào Mộc Lạp Lạp đã trốn thoát?

Khả năng này khiến Mộc Diệp bắt đầu hoảng lên. Nếu Mộc Lạp Lạp thật sự trốn thoát, cô ta nói cho Cảnh Phi biết chuyện gì xảy ra, đến lúc đó phải làm sao?

Lúc Mộc Diệp còn đang nghĩ nên làm sao tự cứu mình thì ả chợt nghe thấy tiếng xe.

Có người đến.

Mộc Diệp nhìn mình trong gương, mặt mũi bình thường, tối đa được coi là gương mặt thanh tú. Gương mặt này bây giờ khác đầy vẻ vụn vặt, bên trong còn mang theo một ít sợ hãi.

Ả đang sợ cái gì?

Mộc Lạp Lạp không có khả năng trốn thoát, cô ta nhất định không có cách nào rời đi!

Mộc Lạp Lạp đừng nghĩ tới thắng nổi ả. Mộc Diệp ả mới là tiểu thư thật sự của Mộc gia, Mộc Lạp Lạp về sau chẳng là cái thá gì!

Mộc Diệp siết chặt tay, không kềm chế được nở nụ cười, nụ cười kia vô cùng điên cuồng.

Đám người Mộc Lạp Lạp Lạp đến vừa vặn sau khi Mộc Chính Thịnh về đến nhà không bao lâu.

Ông ta đang ngồi trên sa lon trong phòng khách uống trà thì nghe được chuông cửa vang lên.

Người làm đi mở cửa, Mộc Chính Thịnh nghi ngờ nhìn xem là ai tới vào lúc này, giây kế tiếp liền phun ra một miệng trà.

Tại sao có thể là ông cụ Phó?

Phải nói là người đời này Mộc Chính Thịnh sợ nhất thật chỉ có một ông cụ Phó.

Lúc nhỏ ông ta từng theo gia chủ năm đó của Mộc gia đi gặp ông cụ, sự uy nghiêm của ông cụ đã để lại cho ông ta ảnh hưởng rất sâu.

Ngay cả ông nội của Mộc Lạp Lạp cũng phải cung kính đối đãi chứ đừng nói chi Mộc Chính Thịnh, ông ta ở trước mặt ông cụ Phó cũng chỉ là một hậu sinh mà thôi.

“Ông cụ Phó, sao ngài rảnh rồi hạ cố đến chơi thế?” Mộc Chính Thịnh lập tức đặt tách trà xuống, vội dùng khăn giấy lau khô vệt nước, đứng dậy nghênh đón.

Trong khoảnh khắc này Mộc Chính Thịnh hoàn toàn quên mình từng ở trước mặt Phó Cảnh Phi nói muốn huỷ bỏ hôn ước, hơn nữa muốn đích thân đến cửa bầy tỏ áy náy với ông cụ Phó, trong thái độ của ông ta còn mang theo vài phần e ngại.

Lúc ông cụ nghiêm túc thì có đủ lực sát thương, cặp mắt kia như con báo đốm đủ khiến người ta sợ mồ hôi chảy ròng.

Ngược lại, ông cụ Phó khi duyệt binh có thể đứng ở trên thành lầu nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng, há là người bình thường có thể tưởng tượng? Cho nên một ánh mắt của ông cụ cũng thật sự khiến người ta rất sợ hãi.

Mà giờ phút này biểu hiện của Mộc Chính Thịnh thậm chí không bình tĩnh bằng Mộc Lạp Lạp lúc trước.

Đó là dĩ nhiên, bản thân Mộc Lạp Lạp là người từng chết qua một lần, áp lực oai nghiêm của ông cụ có lớn hơn nữa cô có gì mà phải sợ?

Linh hồn của cô đã tu luyện đủ kiên cường.

“Hừ, tôi tới thăm cậu một chút.” Ông cụ đi tới ghế sa lon, Mộc Chính Thịnh đón ông ta ngồi xuống.

Cho đến lúc này Mộc Chính Thịnh mới nhìn đến Mộc Lạp Lạp, ông ta kinh ngạc hít một hơi: “Chẳng phải con...”

Mộc Lạp Lạp yên tĩnh mỉm cười: “Chẳng phải tôi cái gì? Cha?”

Mộc Chính Thịnh nhin xuống nghi hoặc cùng khăn trương ở trong lòng, cười nói với ông cụ: “Ngài xem, hôm nay ngài tới cũng không nói trước một tiếng, nếu không thì cháu nhất định phải tiếp đãi ngài thật tốt.”

“Tiếp đãi thì không cần.” Ông cụ Phó lưng thẳng tắp, giọng nói nặng nề. “Tôi tới là nói chuyện với cậu một chút.”

Mộc Chính Thịnh khom người nói: “Cụ Phó, ngài muốn nói chuyện gì còn cần tự mình đi một chuyến sao? Hoàn toàn có thể để bọn nhỏ làm giúp.”

Ông cụ quay đầu, lạnh lùng nhìn ông ta: “Tôi nghe nói cậu muốn hủy hôn ước của Lạp Lạp cùng Phó gia tôi?”

Mộc Chính Thịnh không ngờ ông cụ đột nhiên chất vấn, ngẩn ra nói: “Ngài nói cái gì...”

“Tôi thật sự không biết khi nào thì lá gan của cậu lớn như vậy!” Giọng của ông cụ giống như một tiếng rống san bằng đất đai, cả ngôi biệt thự dường như đều vang dội tiếng của ông.

Trên mặt Mộc Chính Thịnh lúc trắng lúc xanh, không ngờ rằng ông cụ Phó sẽ không khách sáo như thế.

“Hôn ước của Lạp Lạp và Cảnh Phi là do cha cậu và tôi cùng quyết định, cậu ở đâu có lá gan đi buly bỏ? Chẳng lẽ là không vừa mắt Phó gia tôi?”

“Cụ, ngài đã hiểu lầm... Cháu làm sao có thể không vừa mắt Phó gia? Chỉ là bởi vì Lạp Lạp nhà cháu thật sự không xứng với Phó thiếu gia, miễn cho sau khi gả vào cũng không lấy được chúc phúc của mọi người, đều nói Lạp Lạp nhà cháu và Phó thiếu gia...”

Mộc Lạp Lạp thật sự muốn cười nhạo vài câu, mượn cô làm cớ, làm cha như ông ta cũng thật không biết xấu hổ.

Sao ông ta quên mất ban đầu trong bữa tiệc sinh nhật là ai không nên mời Phó Cảnh Phi tham dự, chẳng phải vì tác hợp cho quan hệ của cô và Phó Cảnh Phi?

Khi đó tâm tư của Mộc Chính Thịnh là gì người sáng suốt đều thấy rõ, cũng mệt cho Phó Cảnh Phi cho ông ta mặt mũi, đồng ý đi dự.

Tuy rằng lần đó Mộc Chính Thịnh chỉ là vì tác hợp quan hệ của hai người, thậm chí dưới tình huống sau khi Phó Cảnh Phi đã nói lên giải trừ hôn ước, nhưng bây giờ nhớ tới, Mộc Lạp Lạp vẫn rất cảm ơn người cha này của cô.

Ít ra cũng bởi vì ông ta mới có chuyện Phó Cảnh Phi khôi phục lại hôn ước trong bữa tiệc sinh nhật, mới khiến cho cuộc đời sau này của Mộc Lạp Lạp buộc chặt cùng Phó Cảnh Phi, không còn cách nào cời ra.

Trước kia Mộc Lạp Lạp cảm thấy đây là một loại sỉ nhục, bây giờ lại nghĩ cô và Phó Cảnh Phi vẫn rất có duyên phận.

“Xứng hay không xứng là do cậu nói sao?” Ông cụ ngắt lời Mộc Chính Thịnh. “Cảnh Phi và Lạp Lạp hai đứa lưỡng tình tương duyệt, cậu thật sự dám chia rẽ bọn chúng? Cha cậu ở trên trời có linh thiêng nếu biết cũng sẽ giận đến tỉnh lại!”

Về mặt Mộc Chính Thịnh rất là xấu hổ. Ông cụ Phó ở đây, ông ta hoàn toàn không dám nói bất cứ một câu không phải gì. Nếu ông cụ Phó nổi giận, như vậy tất cả làm ăn của Mộc gia có thể hoá thành hư không.

“Chuyện này không cần nói nữa, sau này Lạp Lạp chính là người của Phó gia chúng tôi, chờ đến thời gian thích hợp thì bọn chúng làm hôn lễ.” Ông cụ Phó trực tiếp gõ thước quyết định. “Tôi xem ai dám nói Lạp Lạp không xứng? Nếu ai có bản lĩnh thì nói ngay mặt của tôi!”

Mộc Chính Thịnh rất rầu, nhưng không có biện pháp gì.

“Cậu cũng đã không có cự tuyệt, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Dầu sao chẳng nữa cậu là cha của Lạp Lạp, chuyện này vẫn phải trung cầu ý kiến của cậu.” Ông cụ Phó nói thì nói thế, nhưng trong giọng nói lại một chút cũng không muốn trung cầu ý kiến của Mộc Chính Thịnh.

“Cha.” Mộc Lạp Lạp rớt cuộc lên tiếng, giọng của cô cung kính nhưng không có tình cảm. “Chuyện này đã nói xong, chúng ta nói tới chuyện khác đi.”

Mộc Chính Thịnh nói: “... Nói chuyện gì?”

“Tôi nghĩ, lúc tôi quay về Mộc gia, chuyện trong ly nước bỏ thuốc ngủ, hơn nữa bị Mộc Diệp đưa đến một nơi khác xem ra ngài hẳn là biết chứ?” Mộc Lạp Lạp nhìn chăm chăm Mộc Chính Thịnh. “Vậy ngài có thể nói cho tôi biết một chút, rốt cuộc là tại sao chọn thông đồng làm bậy cùng Mộc Diệp vậy? Lẽ nào ngài không biết hành vi này của ngài và Mộc Diệp đã hình thành phạm tội sao?”

Mộc Chính Thịnh chợt đứng lên, ngực kịch liệt phập phồng: “Lạp Lạp, con đang nói cái gì!”

Phó Cảnh Phi bước ra một bước, dáng người thon dài còn cao hơn Mộc Chính Thịnh một khoảng. Anh dùng tư thế hoàn toàn bảo vệ đứng bên cạnh Mộc Lạp Lạp, lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ: “Bác trai, hôm đó ngài nói Lạp Lạp không muốn gặp tôi, nhưng mà tôi biết chuyện thật sự không

phải như vậy, cho dù ngài là cha của Lạp Lạp —— tôi cũng không cho phép bất cứ ai phá hư tình cảm của tôi và cô ấy.”

Mộc Lạp Lạp thật sự rất không còn lời để nói, gặp phải một người cha như vậy cũng là bất hạnh của cô.

Cô nhìn Mộc Chính Thịnh, lại lơ đãng nâng đầu lên, liền thấy Mộc Diệp đứng ở trên lầu hai.

Không biết ả đã đứng ở đằng kia nghe được bao lâu, nhưng chắc chắn đã biết được tiến triển của tình hình, lúc này trên mặt ả càng hoảng hốt hiếm thấy.

Mộc Lạp Lạp cười nói: “Mộc Diệp, xuống đây đi, ngày hôm nay chúng ta đem chuyện nói cho rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Nguyên Nhân Nặng Nề

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình chờ đợi ngày này đã lâu, Mộc Diệp hận cô thấu xương, bây giờ cô đối với Mộc Diệp cũng chỉ có tràn đầy thù hận. Cái gọi là đấu đá với nhau tới cuối cùng luôn là phải có người thắng kẻ bại.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp thua, hơn nữa thua rất thảm, mất luôn mạng của mình. Nhưng có lẽ là ông trời không muốn thấy cô chết quá thảm, lại cho cô cơ hội một sống lại lần nữa.

Nếu ông trời cũng không muốn thấy cô chết oan uổng, cô làm sao có thể phụ một cơ hội tốt như thế chứ?

Ánh mắt Mộc Diệp phần hận nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp, ngược lại không có tiếp tục trốn ở trên lầu, đi xuống.

Mộc Lạp Lạp nói với Mộc Chính Thịnh: “Cha, ngài và Mộc Diệp đều đã đến rồi, như vậy thì có thể giải thích một chút, tại sao phải khiến tôi và Phó Cảnh Phi tách ra. Còn chuyện tôi bị nhốt lại, tôi đã biết là ngài và Mộc Diệp cùng làm. Nếu ngài muốn giải thích tại sao phải chọn làm như vậy thì tôi sẽ nghe ngài giải thích. Nếu ngài không muốn giải thích thì tôi đây cũng không quan tâm.”

Về mặt của Mộc Chính Thịnh rất lúng túng, bị con gái của mình nói như vậy, mặt mũi của ông ta có thể nói là mất hết. Nhưng bởi vì ông cụ Phó ở đây, ông ta không thể biểu hiện ra bất cứ bất mãn gì.

Rất nhiều người không biết vì sao trước đây Phó gia lại chọn làm thông gia với Mộc gia, nhưng Mộc Chính Thịnh dĩ nhiên là biết. Ông ta đối với ông cụ Phó cũng có e ngại, mặc dù Mộc gia bây giờ là do ông ta làm chủ nhưng vẫn phải chịu nhiều hạn chế, Phó gia chỉ cần khẽ động tay chân là Mộc gia sẽ tan thành mây khói, ông ta phải lo lắng vấn đề này.

Mộc Lạp Lạp nhìn phản ứng của người cha này, vô cùng lạnh lùng nở nụ cười: “Cha, ngài còn do dự cái gì?”

Khí phách ngày thường của Mộc Chính Thịnh đều không thấy nữa, khổ sở liếc mắt nhìn nhau cùng Mộc Diệp, nhưng vẫn không muốn nói ra nguyên nhân.

Mộc Lạp Lạp quay đầu, đứng đối diện với Mộc Diệp đi xuống. Trong ánh mắt của Mộc Diệp nhìn cô tràn đầy căm thù, ngay cả mặt mũi đều có vài phần méo mó.

“Mộc Lạp Lạp... Tôi thật không ngờ chị thoát ra nhanh như vậy.” Mộc Diệp đã không còn cố gắng ngụy biện nữa. Mộc Lạp Lạp có thể xuất hiện ở đây, còn là cùng với Phó Cảnh Phi và ông cụ Phó, cũng đã chứng minh bọn họ biết được chân tướng của chuyện, mà nơi này cũng không có người ngoài, không cần ả làm bộ.

Mộc Lạp Lạp nhếch miệng cười rục rờ: “Đương nhiên cô sẽ không ngờ, cô cho là cô thu mua người bên cạnh Phó Cảnh Phi thì có thể vô tư? Tiếc là cô đánh giá quá cao bản thân mình, cô cho rằng kẻ hoạch hoàn mỹ, nhưng đối với chúng tôi thì trăm ngàn chỗ hở.”

Mộc Diệp nghiêng răng nghiêng lợi trừng Mộc Lạp Lạp: “Hừ, cô đừng đắc ý quá sớm!”

“Tại sao tôi không đắc ý? Trước đây tôi mắc bẫy của cô nhưng không có nghĩa là sau này tôi cũng sẽ mắc bẫy của cô, bây giờ cô còn có thể làm gì?”

Mộc Diệp gạt đầu, trên gương mặt thanh tú xuất hiện vẻ kinh dị: “Được lắm, lần này là cô thắng.”

“Mộc Diệp... Không phải cô cho rằng đây chỉ là một trận thi đấu đơn giản, thắng thua cũng chỉ là canh bạc chứ?”

Mộc Diệp không nói gì, ả ngẩng đầu, mặt lộ vẻ độc ác: “Tôi sẽ không bỏ qua cho cô, Mộc Lạp Lạp.”

“Được, tôi chờ cô.”

Mộc Lạp Lạp trực tiếp hỏi Mộc Chính Thịnh: “Cha, ngài còn không chịu nói ra nguyên nhân?”

Ông cụ Phó uy nghiêm vỗ bàn: “Mộc Chính Thịnh! Mau nói!”

Mộc Chính Thịnh vẫn rồi ren, nhìn không ra sự trấn tĩnh cùng trầm ổn của một người làm chủ Mộc gia nữa.

Mộc Diệp đột nhiên bật cười lên: “Mộc Lạp Lạp... Cô đừng cao hứng quá sớm.”

Phó Cảnh Phi yên lặng đứng ở bên cạnh Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên ánh mắt lạnh lùng phóng về phía Mộc Diệp, Mộc Diệp liền vô thức lui về sau một bước.

Phải nói là khí thế của Phó Cảnh Phi mạnh hơn, còn ông cụ Phó thì căn bản là lười bỏ thí ánh mắt cho Mộc Diệp.

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai, rất không hề gì cười rộ lên: “Tôi cho tới bây giờ cũng chưa hề đắc ý, người đắc ý vẫn là cô chứ? Cô bắt đầu từ ngày đến Mộc gia tới giờ đã muốn đuổi tôi ra ngoài, nhưng tiếc là ông trời còn có mắt, không để cho tôi thật sự bị cô đánh đuổi.”

Mộc Chính Thịnh ở đó do dự hồi lâu, đột nhiên về mặt trở nên mệt mỏi, ông ta bặm mặt nói: “Lạp Lạp... Đừng gây gổ với em con nữa, là cha có lỗi với hai đứa.”

Trong lòng Mộc Lạp Lạp đến lúc này cũng không có bất cứ chấn động gì, người cha này của cô hôm nay rốt cuộc muốn ăn năn? Thế nhưng có ích lợi gì? Hồi đó nhìn không được những cảm dỗ sai đường lạc lối... Hơn nữa nhiều năm như vậy cũng không hề có biểu hiện áy náy, ngược lại rất hưởng thụ cuộc sống tự do thành thói quen như vậy.

Thật ra hôm nay Mộc Lạp Lạp tới đây cũng vì muốn nghe chính miệng Mộc Chính Thịnh nói ra nguyên nhân giúp Mộc Diệp đối phó cô. Chờ sau khi tìm được sự thật thì nên xử lý Mộc Diệp như thế nào... Mộc Lạp Lạp nghĩ mình sẽ không nương tay.

“Cha, những lời này ngài không nên nói với tôi, nhưng tiếc là mẹ tôi đã chết, không nghe được những lời này của ngài. Có điều cho dù bà ấy còn sống có lẽ cũng sẽ không tha thứ cho ngài.”

Về mặt Mộc Chính Thịnh càng suy sụp, ông ta bất đắc dĩ lắc đầu, hồi lâu mới nói: “Lạp Lạp, thật ra ba vẫn không có nói cho con biết...”

Nhìn vẻ mặt buồn nản lúc này của Mộc Chính Thịnh, trong lòng Mộc Lạp Lạp căng thẳng chưa từng có, đi tới gần bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi nghiêng mặt, lông mi hạ xuống lộ ra bóng râm dày đặc, anh lập tức đưa tay ôm Mộc Lạp Lạp.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Mộc Lạp Lạp thật sự nảy sinh ý nghĩ không tốt, nhưng chỉ thoáng qua, cô không kịp nắm chặt.

Tuy nhiên rất nhanh cô đã biết bởi vì cái gì.

Mộc Chính Thịnh thở dài, giọng khàn khàn giống như bánh răng sắt rỉ: “Khoảng thời gian trước cha kiểm tra ra được ung thư gan thời kỳ cuối.”

Khi sáu chữ “Ung thư gan thời kỳ cuối” nhập vào đầu Mộc Lạp Lạp, cô thậm chí còn nghĩ có muốn đi điều tra chuyện này một chút xem có phải thật vậy hay không?

Cô không có lập tức tin tưởng.

Khi đó Mộc Lạp Lạp cảm thấy hết sức đáng buồn. Người này là cha của cô, cũng là người thân nhất của cô trên thế giới này, đương nhiên hiện giờ có lẽ chỉ có thể hình dung trên mặt liên hệ máu mủ, nhưng cũng không thể phủ nhận cho dù cô đã nhìn thấu từ lâu, Mộc Chính Thịnh về mặt máu mủ vẫn là cha của cô.

Nhưng khi người cha này nói ra mình bị ung thư gan thời kỳ cuối, cô chẳng những không có thông cảm mà trái lại còn thấy nghi ngờ.

Làm người một nhà đến tình trạng này, Mộc Lạp Lạp không biết nên hình dung như thế nào.

Mà sau nghi ngờ trong thoáng chốc, lòng Mộc Lạp Lạp lại dâng lên cảm giác bi thương. Nếu Mộc Chính Thịnh thật sự như ông ta nói, mắc ung thư gan thời kỳ cuối, như vậy rất có thể thời gian sống không được bao lâu.

Đến lúc đó, cô sớm đã trở thành người mất mẹ, ngay cả người thân cuối cùng trên đời này cũng không còn nữa... cô không có tính Mộc Diệp vào trong đó.

Đây là loại cảm giác rất kỳ lạ, cho dù Mộc Lạp Lạp đã làm xong mười phần chuẩn bị sau này sẽ không bao giờ trở lại Mộc gia nữa, cũng sẽ không có bất cứ liên quan gì với người cha máu lạnh này của mình.

Nhưng khi ông ta nói ra ông không còn sống lâu nữa, có lẽ là lòng thương người trời dậy, vào lúc này Mộc Lạp Lạp đột nhiên không có hận ông như vậy nữa.

Sinh mệnh là thứ rất yếu đuối, bản thân Mộc Lạp Lạp từng chết rồi sống lại một lần cho nên cô biết cảm giác chết là gì. Mà khi một người đang đối diện với cái chết, bản tính sẽ mang theo hoảng hốt cùng sợ hãi.

Mộc Lạp Lạp không hề nghĩ tới có một ngày như vậy, cho dù sau này cô sẽ không có bất cứ dính dáng gì với Mộc gia, cũng không hề nghĩ tới Mộc Chính Thịnh sẽ bởi vì bệnh mà chết đi, trên cái thế giới này không bao giờ tìm được tung tích của ông ấy nữa.

Thật giống như chỉ cần ông ta còn sống, cho dù hai người không quan hệ nữa nhưng cũng tốt hơn ông ta chết.

Mộc Lạp Lạp không phải là một người có máu lạnh, chợt biết cha mình bị bệnh... trong lòng cô vẫn có chấn động.

“Ung thư gan thời kỳ cuối... Không thể trị?” Mộc Lạp Lạp không có phát hiện giọng của mình đều run rẩy, cho dù cô giả vờ bình tĩnh nhưng vẫn không cách nào thật sự không liên quan đến sự việc.

Mộc Chính Thịnh nặng nề gật đầu.

Mộc Lạp Lạp vô thức nắm chặt tay Phó Cảnh Phi. Cô dùng sức nắm cổ tay của anh, thật giống như vậy mới có thể khiến cho mình tỉnh táo suy nghĩ một vài thứ.

Bàn tay ấm áp của Phó Cảnh Phi nhẹ nhàng đặt ở trên lưng cô, trong mắt anh một màu đen hun hút nhưng khiến cho Mộc Lạp Lạp cảm thấy an lòng.

Lúc này, Mộc Lạp Lạp nhận không được nhớ lại chuyện hồi nhỏ, lúc Mộc Chính Thịnh và mẹ của mình vẫn biểu hiện ân ái, bọn họ thường mang cô ra ngoài chơi, thật sự đối với cô như một công chúa.

Khi đó Mộc Lạp Lạp là đứa bé hạnh phúc nhất trên thế giới, bất kể là cung chiều hay là vật chất cô cũng sẽ không thiếu hụt.

Cô nhớ đến mùa đông đi trượt băng trong công viên, Mộc Chính Thịnh nắm tay cô, là sự bảo vệ mạnh mẽ nhất bên trong thế giới nhỏ bé của cô, cô được Mộc Chính Thịnh để ở trên vai, giống như có được toàn thế giới.

Nhưng chớp mắt cô trưởng thành, những tốt đẹp khi còn nhỏ ấy đã biến mất toàn bộ, thậm chí hướng về phía bóng tối.

Trên thực tế, từ sau khi Mộc Diệp đến Mộc gia, Mộc Lạp Lạp liền mất đi người cha tốt nhất kia, những cung chiều cho cô cuối cùng đều hoá thành hư không, cô mới biết được thì ra Mộc Chính Thịnh cũng không phải là một người cha tốt.

Thế nhưng lúc này, sau khi Mộc Lạp Lạp biết được ông ta bị bệnh thì trong lòng nhận không được nổi lên thương hại. Bất kể là bởi vì ông ta đối mặt với bệnh tật vô tình hay là ông ta sắp rời khỏi nhân thế, trong nhất thời Mộc Lạp Lạp không cách nào điều chỉnh được cảm xúc của mình.

“Bởi vì bị bệnh cho nên ngài muốn tôi và Phó Cảnh Phi tách ra?” Mộc Lạp Lạp hít một hơi thật sâu, không nhận được chất vấn.

“Đến khi cha qua đời... Mộc gia chắc chắn sẽ không như hiện tại, cha chống đỡ toàn bộ Mộc gia nhiều năm qua, sau này cũng không có cách nào tiếp tục chống đỡ nữa.” Mộc Chính Thịnh lắc đầu. “Nếu con gả cho Phó Cảnh Phi, nhìn có vẻ là tốt, nhưng nếu bị ám ức gì thì sẽ không ai có thể ra mặt cho con.”

Mộc Lạp Lạp không biết là bởi vì cái gì, có phải là trong khoảng thời gian này Mộc Chính Thịnh biết mình mắc trọng bệnh không còn sống bao lâu nữa, cho nên bắt đầu suy nghĩ về cuộc đời, rốt cuộc tình ngộ một vài thứ. Ví dụ như ông ta áy náy sâu đậm đối với đứa con gái Mộc Lạp Lạp này, ví dụ như ông ta bắt đầu nghĩ lại trong quá khứ mình đã tạo ra bao nhiêu thương tổn đối với Mộc Lạp Lạp, ví dụ như ông ta muốn tạo ra một hoàn cảnh thích hợp hơn cho cô, cho dù ông ta qua đời cũng bảo đảm Mộc Lạp Lạp sẽ không chịu uất ức gì.

Nhưng Mộc Chính Thịnh giải thích nguyên nhân của những hành động này của ông ta.

Giống như ông ta rốt cuộc có lương tâm, không muốn để cho Mộc Lạp Lạp mạo hiểm cưới sau đó bị Phó gia khi dễ, cho nên mới muốn cô và Phó gia huỷ hôn, sau đó tìm cho cô một hôn sự môn đăng hộ đối hơn, dù cho ông ta chết đi, Mộc Lạp Lạp cũng có thể còn địa vị ở nhà chồng.

Đây là suy nghĩ của Mộc Chính Thịnh, còn suy nghĩ như vậy có tác dụng hay không, làm một người hấp hối sắp chết cũng không lo lắng được nhiều như thế.

Đích xác như Mộc Lạp Lạp nghĩ, cái người này suốt đời đều bởi vì lợi ích của gia tộc mà phấn đấu, đã từng thậm chí sẵn lòng hy sinh con gái của mình.

Thế nhưng khi đối mặt với vấn đề sinh tử thì ông ta mới rốt cuộc dừng lại suy nghĩ cuộc sống của mình có cái gì tiếc nuối hay không, hơn nữa sau khi Mộc Lạp Lạp đã giải thích nguyên nhân bị đuổi ra khỏi nhà lúc đó, xác định hết thấy đều chỉ là Mộc Diệp giả hoạ, cán cân trong lòng Mộc Chính Thịnh lập tức giữ thăng bằng.

Trước đây ông ta đều thiên vị Mộc Diệp, bởi vì Mộc Diệp đã ở bên ngoài danh chính ngôn thuận rất nhiều năm, ông ta cảm thấy rất áy náy. Cho nên sau khi Mộc Diệp đến thì ông rất hy vọng bồi thường cho Mộc Diệp.

Thật ra Mộc Lạp Lạp là người vô tư, căn bản không có quan tâm lắm Mộc Chính Thịnh đối tốt với ai hơn, cho dù cô nghĩ tới chuyện Mộc Chính Thịnh làm đường lạc lối mà cảm thấy chán ghét, nhưng cũng không oán giận ở trên người Mộc Diệp. Nhưng tiếc là Mộc Diệp lại cứ muốn chủ động đụng chạm cô.

Khi Mộc Chính Thịnh thiên vị Mộc Diệp thì lại vô ý hữu ý thấy được rất nhiều chuyện xấu Mộc Lạp Lạp làm. Tuy rằng những chuyện đó đều là quý kế của Mộc Diệp, nhưng Mộc Chính Thịnh người làm cha này lại chưa từng muốn đi tìm hiểu chân tướng của chuyện, có thể nói là lúc trước ông ta căn bản không quan tâm.

Nhưng khi Mộc Lạp Lạp giải thích chân tướng của chuyện trong bữa tiệc của Thẩm gia hôm đó, Mộc Chính Thịnh mới coi như có một chút hổ thẹn.

Ông ta không phải là không phát hiện việc làm của Mộc Diệp đối với Mộc Lạp Lạp, ông ta cũng biết nguyên nhân gây ra là hành vi sai đường lạc lối của ông ta. Thế nhưng người đàn ông ích kỷ này lại chưa từng nghĩ tới đi giải quyết, cứ như vậy mà kéo tới bây giờ.

Mộc Chính Thịnh ngã bệnh là chuyện thật lâu lúc trước, nhưng mãi đến khoảng thời gian trước mới đi bệnh viện kiểm tra. Phía bác sĩ cho ra báo cáo ông ta không thể sống mấy năm nữa, thậm chí tệ bảo ung thư tiếp tục lan rộng, sống chỉ vài tháng. Đến giai đoạn này giải phẫu cùng trị liệu cũng đã vô ích, nhưng bác sĩ vẫn kiến nghị ông ta bắt đầu làm trị liệu, mặc kệ có hữu dụng hay không vẫn phải đấu tranh cuối cùng cho mạng sống.

Dù sao thì Mộc Chính Thịnh vẫn cảm thấy hổ thẹn đối với Mộc Lạp Lạp, muốn bù đắp cho cô, nhưng lại hợp tâm ý của Mộc Diệp, để cho Mộc Diệp lợi dụng Mộc Chính Thịnh nhốt Mộc Lạp Lạp lại.

Mộc Chính Thịnh biết đứa con gái út này của mình làm cái gì, nhưng môi hở răng lạnh, ông ta không muốn phải truy cứu Mộc Diệp.

Tuy nhiên ông ta không truy cứu không có nghĩa là Mộc Lạp Lạp không truy cứu.

Cô tìm chút thời gian khiến cho mình hoàn toàn bình tĩnh lại, thật ra cũng đã nghĩ thông suốt.

Vốn trên thế gian này mạng sống vô thường, mới có thể hôm nay người còn sống rất tốt ngày mai sẽ không còn gặp lại, hết thấy những điều này đều do ông trời định.

Trước kia Mộc Lạp Lạp không tin những thứ này, lại càng không tin thuyết pháp ai cũng có định số, nhưng từ sau khi cô sống lại thì coi như là tin chuyện như vậy. Cho nên chuyện duy nhất người còn sống có thể làm là thật sự quý trọng mỗi một ngày còn sống của mình, không thể phụ ý nghĩa của sinh mệnh.

Chuyện Mộc Chính Thịnh có thể sẽ qua đời đối với Mộc Lạp Lạp mà nói không phải hoàn toàn thờ ơ, thậm chí hơi bị đá kích một chút. Nhưng mà cô lại nghĩ ai mà không chết chứ, cho dù cô có đau buồn cũng không được gì, cùng lắm thì khi Mộc Chính Thịnh còn sống cô sẽ tận hiếu đạo của mình.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Mộc Lạp Lạp không truy cứu Mộc Diệp, tuy rằng Mộc Chính Thịnh nhìn có vẻ như hoàn toàn không có phản ứng.

Mộc Lạp Lạp cũng không ôm kỳ vọng gì đối với Mộc Chính Thịnh, cô chỉ nói: “Cha, ngài yên tâm đi, tôi và Cảnh Phi sẽ luôn ở bên nhau, hơn nữa hôm nay ông nội cũng đã đến đây, là có thể biểu thị tôi ở Phó gia sẽ không phải chịu bất cứ uất ức gì. Có bọn họ, không ai dám không tốt đối với tôi.”

Đến lúc này tất nhiên Mộc Chính Thịnh cũng đã nhìn ra. Phó Cảnh Phi cùng ông cụ Phó – hai nhân vật nặng ký nhất của Phó gia – xuất hiện ở nơi này cũng đủ để biểu đạt thái độ của bọn họ: Mộc Lạp Lạp gả vào Phó gia thì chỉ có cuộc sống tốt hơn, hơn nữa có bọn họ, Mộc gia cho dù không có ông ta cũng sẽ không ngã xuống, thậm chí còn lớn mạnh hơn so với lúc ông ta còn sống.

“Con đã thích... thì tùy con đi.” Mộc Chính Thịnh nhượng bộ.

Hơn nữa có ông cụ Phó ở đây, ông ta cũng hoàn toàn không cách nào ngăn cản.

Chuyện ông ta làm lần này nếu không phải có lý do tốt thì e rằng bây giờ Phó Cảnh Phi đã giận tím mặt.

Mộc Lạp Lạp quay đầu nhìn Phó Cảnh Phi một cái. Anh luôn là như vậy, bất kể chuyện gì xảy ra đều sẽ yên lặng đứng bên cạnh cô, rõ ràng không nói gì cả nhưng lại cho cô đủ lòng tin.

Phó Cảnh Phi sờ sờ đầu cô: “Tiếp theo còn muốn làm gì?”

Ý tứ những lời này của anh biểu thị anh hết sức ủng hộ thái độ của Mộc Lạp Lạp.

Mộc Diệp ở bên kia sắc mặt nhin không được tái nhợt vài phần.

“Đã vậy chúng ta lại nói chuyện khác đi, cha.” Mộc Lạp Lạp nói. “Mục đích của ngài coi như là rất tốt đối với tôi, nhưng người em gái thân mến này của tôi lại không phải nghĩ như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Báo Ứng

“Mộc Diệp, tôi cũng không nhiều lời với cô, cô đã giam giữ tôi phi pháp, cho nên cô định để tôi phải người đưa cô đi cục cảnh sát hay là cô thành thật đi tự thú?” Mộc Lạp Lạp cười híp mắt nhìn Mộc Diệp, thoát nhìn hoàn toàn không giống như là đang thảo luận một vấn đề nghiêm trọng.

Tuy rằng Hứa An chỉ đã gọi điện tới, tình tiết Mộc Diệp là kẻ khả nghi giam giữ người trái phép không coi là vô cùng nghiêm trọng, nếu dựa theo trình tự chính quy thì cũng sẽ không giam giữ bao lâu. Nhưng cho dù đưa Mộc Diệp vào tù ở một vài ngày Mộc Lạp Lạp cũng rất hài lòng.

Hơn nữa, chỉ cần tin tức Mộc Diệp bị tổng giam truyền đi, sau này ả còn muốn lẫn lộn ra sao trong xã hội thượng lưu ở thành phố Long?

Cái người này nguy trạng mình thành hoa sen trắng hiền lành, lần này bất kể thế nào cũng đều tẩy không sạch tội danh trên người.

Ánh mắt của Mộc Diệp như ước gì có thể chém Mộc Lạp Lạp ra thành từng mảnh, thế nhưng đối với Mộc Lạp Lạp cũng không có bất cứ tác dụng thực chất gì.

“Quên đi, nhìn cô không giống như là người chủ động đi tự thú.” Mộc Lạp Lạp dựa vào người Phó Cảnh Phi cười rất vui vẻ. “Lúc tới tôi đã giúp cô báo cảnh sát, rất nhanh cô sẽ biết gieo gió gặt bão.”

Giọng Mộc Diệp khàn khàn thét lớn: “Mộc Lạp Lạp, cho dù tao ngồi tù cũng sẽ không bỏ qua cho mày!”

“Được, tôi chờ cô.” Mộc Lạp Lạp khiêu khích nhìn ả.

Đây vẫn chỉ là một trong những bước mà thôi, sao Mộc Diệp cũng đã phản ứng lớn như vậy?

Đưa Mộc Diệp vào cục cảnh sát, mục đích chính là vì để mọi người hoàn toàn thấy rõ bộ mặt thật của Mộc Diệp. Đến khi ả cũng ném thử được mùi vị mình đã từng trải qua, như thế càng tốt hơn.

Tiếng thét chói tai của Mộc Diệp mới hạ xuống, bên ngoài biệt thự liền vang lên tiếng còi cảnh sát.

Mộc Chính Thịnh có chút không đành lòng nói: “Lạp Lạp, nó tốt xấu gì cũng là em gái của con... Chuyện này hoặc là coi như...”

“Cha, ngài không thể bắt công như thế, chuyện nó đã làm đối tôi, ngài không cấu thành phạm pháp?” Mặt Mộc Lạp Lạp không chút cảm xúc.

Trong mắt Mộc Diệp hiện lên vẻ hung ác: “Mộc Lạp Lạp... Tao nhất định sẽ báo thù...”

“Rõ ràng người báo thù nên là tôi mới đúng. Mộc Diệp, cô lấy tư cách gì nói những lời như vậy?” Mộc Lạp Lạp không chút khách sáo.

Mộc Diệp nhanh chóng bị cảnh sát tới còng tay lại, đưa vào xe cảnh sát.

Sau khi Mộc Diệp ngồi vào xe cảnh sát, Mộc Lạp Lạp vẫy vẫy tay với ả: “Cải tạo cho thật tốt, sớm được thả ra.”

Thật ra cô biết Mộc Diệp sẽ không ở trông bao lâu, nhiều nhất là mười ngày nửa tháng. Nhưng mười ngày nửa tháng đã đủ khiến cho cô hả giận.

Sau khi tất cả đã định, ông cụ Phó tán dương: “Con dâu của nhà họ Phó chúng ta nhất định là phải như thế này.”

Bằng không nếu là một trái hồng mềm thì làm sao đứng bên cạnh Phó Cảnh Phi được?

Mộc Lạp Lạp xấu hổ cười: “Ông nội, ông nói đùa.”

“Được rồi, giờ ông trở về Phó gia đây, các cháu không có chuyện gì thì về nhà đi.” Ông cụ Phó ngồi lên xe hơi của Phó gia, không nói thêm một câu vô ích, sầm rền gió cuốn rời đi.

Mộc Lạp Lạp quay lại nhìn Mộc Chính Thịnh: “Cha, tôi cũng đi trước đây, tôi sẽ nhún chút thời gian trở về thăm ngài.”

Mộc Chính Thịnh rất mệt mỏi phát phát tay: “Đi đi...”

Mộc Lạp Lạp gật đầu, cùng Phó Cảnh Phi rời đi.

Phó Cảnh Phi là một người có cảm giác tồn tại rất mạnh, hôm nay anh hầu như không cần nói một câu nhưng đều có thể khiến người ta chú ý tới anh, và hơn nữa bị khí thế trên người anh làm cho kinh sợ. Lúc Mộc Diệp nhìn đến anh cũng không nhịn được khiếp đảm.

Phó Cảnh Phi chưa bao giờ lãng phí thời gian đối với chuyện không liên hệ tới mình. Mộc Diệp ở trong mắt anh căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, anh thậm chí lười liếc nhìn cô ả một cái, nhưng tất cả những gì ả làm đối với Mộc Lạp Lạp lại khiến Phó Cảnh Phi lửa giận bốc phát.

Nhưng nếu anh đã đồng ý với Mộc Lạp Lạp để tự cô xử lý mối thù hận này, anh sẽ chỉ đứng bên cạnh cô, giúp cô xử lý những chuyện cô không cách nào xử lý.

“Anh biết em bây giờ cảm giác gì không?” Mộc Lạp Lạp ở trên xe đuổi người, gương mặt hướng thụ.

“Cảm giác trả được thù lớn.” Phó Cảnh Phi vuốt vuốt tóc cô, trên khuôn mặt lạnh lùng toát ra ý cười nhợt nhạt.

“Trả lời đúng.” Mộc Lạp Lạp le lưỡi một cái, thoải mái dựa người vào anh. “Nếu kêu em tính xem trong quá khứ rốt cuộc bị Mộc Diệp ngăm hại bao nhiêu lần, cũng không thể đếm hết được.”

Phó Cảnh Phi nhìn Mộc Lạp Lạp nằm ở trên chân mình, gương mặt mộc gần như không có bất cứ tỳ vết nào, làn da tốt như sữa tươi, mặt mày giống như đầy ánh mặt trời.

Anh chậm rãi dùng đầu ngón tay vén tóc của cô: “Trước đây anh đã nhắc nhở em rất nhiều lần, nhưng em chưa bao giờ nghe anh.”

“Em trước đây đó hả... chính là bị quý ám” Mộc Lạp Lạp vươn tay đan mười ngón tay với Phó Cảnh Phi. “Nhưng bây giờ thì không phải vậy, em bây giờ chẳng phải rất thông minh ư.”

Phó Cảnh Phi lộ ra nụ cười cung chiêu.

Mộc Lạp Lạp lại nói: “Cho nên hôm kia khi anh đi tìm em, có bởi vì những lời đó của Mộc Diệp mà... không vui hay không?”

“Nói cái gì?”

Mộc Lạp Lạp đoán Phó Cảnh Phi nhất định là biết rõ mà còn hỏi: “Đương nhiên là có liên quan với em, ví dụ như nói em rất muốn rời khỏi anh... không muốn gặp lại anh nữa, vân vân.”

“Cô ta cho anh nghe một đoạn ghi âm” Phó Cảnh Phi nói cho cô biết.

“Ghi âm cái gì?”

“Em nói em muốn rời khỏi anh, rất ghét anh.”

“Em nói lúc nào?” Mộc Lạp Lạp rất ngạc nhiên, tiếp đó lại nghĩ tới khả năng duy nhất. “Chẳng lẽ là khi em gọi điện cho Ngôn Viễn, bọn họ có ghi âm lại...”

“Có lẽ vậy.”

Mộc Lạp Lạp vội ngồi dậy: “Phó Cảnh Phi, anh đừng bị mắc lừa nhé! Những lời đó em đều là để phỉnh Mộc Diệp và Ngôn Viễn, bởi vì bọn họ muốn em lừa gạt cổ phần công ty trong tay anh...”

Phó Cảnh Phi nhíu mày: “Cổ phần công ty?”

“À... Bọn họ muốn cổ phần công ty của anh. Em không biết lấy để làm gì, nhưng bọn họ vẫn muốn lợi dụng em, tuy nhiên em không có mắc lừa.” Mộc Lạp Lạp cười lấy lòng, sau đó lại nằm ở trên đùi Phó Cảnh Phi, cười rất vui vẻ. “Có điều anh đã đi cứu em, vậy chứng minh lúc đó anh cũng không có tin lời bịa đặt của Mộc Diệp.”

Phó Cảnh Phi gật đầu: “Anh không có tin, anh biết đó là giả.”

Mộc Lạp Lạp đặt chiếc cằm nhọn trên đầu gối của Phó Cảnh Phi, cách một lớp vải, hơi thở của Mộc Lạp Lạp khi nói chuyện cứ như vậy mà trực tiếp phun đến trong da Phó Cảnh Phi: “Sao anh luôn tốt như vậy chứ, luôn luôn tin tưởng em, anh cũng chưa bao giờ hoài nghi em?”

Ánh mắt Phó Cảnh Phi sâu thẳm vài phần, không hề do dự nói như đinh đóng cột: “Sẽ không.”

Mộc Lạp Lạp nhìn không được lại hỏi vấn đề này một lần nữa: “Mặc dù biết anh không có trả lời em, nhưng mà sự tin tưởng của anh đối với em rất cuộc là từ đâu tới, có đôi khi bản thân em cảm thấy mình rất ngu.”

Phó Cảnh Phi đưa bàn tay nhẹ nhàng che trên mắt Mộc Lạp Lạp, giọng anh trầm thấp vang lên bên tai cô: “Em ở trong mắt anh đều là tốt đẹp.”

“Phó Cảnh Phi, anh thật sự là phạm quy đó biết không... Không nên luôn như vậy.” Mộc Lạp Lạp lẩm bẩm. “Anh như vậy sẽ chỉ khiến em ngày càng thích anh...”

Lời của Mộc Lạp Lạp còn chưa dứt đã bị nụ hôn của Phó Cảnh Phi chặn lại. Động tác của anh mềm mại cuốn hút môi cô, nói cho cô biết tình cảm của anh.

Cô luôn biết Phó Cảnh Phi là một người không thích biểu đạt tình cảm của mình, anh luôn làm nhiều hơn nói, thậm chí cho tới bây giờ cũng không nói, cứ như vậy cung chiêu cô không một câu oán hận nào. Bản thân Mộc Lạp Lạp đã hoàn toàn hoà tan trong nhu tình của Phó Cảnh Phi.

Nếu người đàn ông là một cái máy điều hoà, đối với ai cũng đều là người đàn ông ấm áp, vừa ga lắng lại vui tính, mặc dù sẽ khiến rất nhiều người thích nhưng cũng rất dễ khiến người ta không có cảm giác an toàn.

Ít nhất trên một số mặt Hứa An Chi chính là người như vậy. Những người phụ nữ chung đụng với anh ta đều sẽ yêu anh ta, loại yêu này không nhất định là tình cảm, mà là thưởng thức đối với nhân cách cùng cư xử của anh ta. Bởi vì anh ta là chuyên gia hải hước phóng khoáng, phẩm chất tao nhã, thoả mãn kỳ vọng của rất nhiều người đối với đàn ông chất lượng tốt.

Nhưng Phó Cảnh Phi không phải như vậy. Nếu là lúc anh lạnh lùng thì sẽ không có thái độ tốt đối với bất cứ người nào, đi lại như một pho tượng điêu khắc băng băng.

Nhưng khi anh dịu dàng thì lại khiến cho người ta hoàn toàn không đỡ được sức quyến rũ đến từ anh. Chỉ cần anh chuyên chú ngưng mắt nhìn bạn, hoàn toàn có thể quảng mũi cời giáp giờ tay đầu hàng.

Mà Mộc Lạp Lạp cảm động và thoả mãn nhất chính là tất cả dịu dàng của Phó Cảnh Phi đều chỉ có khi liên quan tới cô. Ngoài cô ra, bất cứ người phụ nữ nào ở trước mặt anh đều có thái độ thống nhất, luôn giữ khoảng cách nhất định, phép xã giao chu đáo nhưng mang theo cảm giác mười phần xa cách, vĩnh viễn khiến cho bạn cảm thấy trước mặt anh cách một tầng sương mù, không có cách nào tiếp cận.

Phó Cảnh Phi đúng là một đoá hoa trong núi hấp dẫn nhất, toàn thân anh đều là sức quyến rũ trí mạng, nhưng lại khiến mọi người cố gắng tới gần chỉ có thể thất bại tan tác quay trở về.

Thế nhưng một đoá hoa lạnh lùng cao ngạo như thế lại bị mình hái được... Mộc Lạp Lạp nghĩ đến còn cảm thấy khoái trá.

Lúc ban đầu khi cô biết được mình và Phó Cảnh Phi có hôn ước, nhưng bởi vì từ trước tới nay chưa từng gặp anh, chẳng qua là cảm thấy rất phiền chán. Mà sau khi nhìn thấy Phó Cảnh Phi thì những cái được gọi là chống cự có lẽ cũng chỉ là lòng tự trọng bị quấy phá, thậm chí thời điểm đó cô nghĩ chẳng phải là mình ôm ý nghĩ thông qua đối chọi gay gắt để dẫn tới sự chú ý của Phó Cảnh Phi?

Bây giờ nghĩ lại, thật đúng là có chút ấu trĩ.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Phó Cảnh Phi cô đã biết người đàn ông này thu hút cỡ nào, khi đó cô liền hiểu Phó Cảnh Phi trên thực tế chính là một kiếp nạn khó qua nhất trong đời cô.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp đã dùng sai phương pháp, sau đó trong cuộc sống bị mình nguy trang lừa dối, trong lòng bỏ quên điểm tình cảm này đối với Phó Cảnh Phi.

Nhưng mà mặc kệ thế nào, cũng may là cô đã sống lại lần nữa, thậm chí có thể giống như bây giờ, nằm ở trong lòng Phó Cảnh Phi, cùng anh hôn môi, cảm thụ được ôm ấp ấm áp của anh.

Hôn môi chấm dứt, giọng Phó Cảnh Phi mang chút khàn khàn lâm bảm bên tai Mộc Lạp Lạp: “Vậy em thích anh hơn một chút đi, càng nhiều càng tốt.”

Nếu như vậy, anh cũng không cần đi lo lắng cô không biết khi nào sẽ rời đi, anh cũng có thể có đầy đủ lợi thế khiến Mộc Lạp Lạp cam tâm tình nguyện sống ở bên cạnh anh.

Mộc Lạp Lạp sẽ không biết bất an trong lòng Phó Cảnh Phi, cô vĩnh viễn không cách nào nhận thức được Phó Cảnh Phi sợ mất cô cỡ nào.

“Được, anh đối với em tốt hơn một chút là em thích anh hơn một chút.” Mộc Lạp Lạp vui vẻ làm giao dịch với Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi vuốt ve cánh môi đỏ của cô, gật đầu trả lời: “Được.”

Mộc Lạp Lạp nhướn nhướn mày: “Em sẽ nhớ kỹ lời hứa hôm nay của anh.”

“Em có thể luôn nhớ.”

Mộc Lạp Lạp bị ánh mắt mềm mại của Phó Cảnh Phi nhìn chăm chú, cô sa vào bên trong thâm tình của anh, không cách nào thoát khỏi, cũng không bao giờ muốn rời đi nữa.

Chuyện Mộc Diệp bị cảnh sát mang đi nhanh chóng truyền khắp toàn bộ giới thượng lưu của thành phố Long.

...

Mộc Lạp Lạp đã sớm nói, trong giới thượng lưu ở thành phố Long này vĩnh viễn không có bí mật gì cả, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều sẽ truyền khắp với tốc độ nhanh nhất, vĩnh viễn có người thích hóng chuyện chú ý đến. Bọn họ mới mặc kệ trong đó có thâm ý hay không, bọn họ chỉ quan tâm đến những gì họ thấy thôi.

Cho nên bọn họ đã nhanh chóng biết được nguyên nhân Mộc Diệp bị cảnh sát mang đi, tất cả mọi người chỉ cảm thấy bị sự thật đùng đùng bẽ mặt, bị hung hăng quạt mấy bạt tai.

Những người này đều từng ngầm châm biếm Mộc Lạp Lạp, mỗi lần bọn họ đều nói Mộc gia có người như Mộc Lạp Lạp quả thật là bất hạnh của Mộc gia. Mỗi lần lúc bọn họ châm chọc Mộc Lạp Lạp thì lại sẽ thuận tiện nói một câu: vẫn là Mộc Diệp tốt, vừa dịu dàng lại thiện lương, tuy rằng bộ dáng không đẹp như Mộc Lạp Lạp, nhưng ngược lại phẩm hạnh tốt hơn nhiều.

Mà bây giờ, những lời bọn họ từng nói đều đang cười nhạo chính bọn họ, khiến cho bọn họ hiểu: cho ra nhận xét quá sớm có đôi khi chưa chắc đã đúng.

Trong những người đó có rất nhiều người đổ kỵ Mộc Lạp Lạp, đương nhiên ước gì nhìn thấy cô sống không tốt.

Thế nhưng những gì xảy ra trong bữa tiệc của Thảm gia khiến bọn họ đều biết, thì ra Mộc Lạp Lạp bị đuổi ra khỏi nhà là quỷ kế của Mộc Diệp, lần đó khiến cho bọn họ nhất định bị mất mặt vì quá khư.

Mà lần này, hiện thực càng tát vào mặt bọn họ vang hơn.

Hành vi nhốt Mộc Lạp Lạp lần này của Mộc Diệp hoàn toàn vi phạm giam giữ người trái pháp luật. Mộc Lạp Lạp là người bị hại, chỉ cần không tha thứ, như vậy Mộc Diệp nhất định phải bị giam một khoảng thời gian.

Nếu thế, Mộc Diệp liền trở thành một người có tiền án.

Rất nhiều người ngoài mặt chẳng quan tâm, nhưng thật ra đều rất kiến nghị bạn bè của mình có bối cảnh không sạch sẽ. Cho nên đến khi Mộc Diệp ra ngoài, những người vốn giao hảo với ả này e là sẽ không chút do dự tuyệt giao với ả, không còn có bất cứ qua lại gì.

Mà tin tức Mộc Diệp bị bắt lập tức trở thành đề tài thích bàn tán nhất trong lúc trà dư tửu hậu ở thành phố Long. Bọn họ đưa tin này trở thành chuyện thú vị nhất gần đây, đủ loại bàn tán về nội tình Mộc Diệp bị bắt.

Những người này đều là gia thế rất tốt, cho nên mọi tầng lớp đều có người quen, bởi vậy rất dễ nghe được nguyên nhân hậu quả Mộc Diệp bị bắt.

Khi bọn họ biết Mộc Diệp bị bắt là bởi vì giam giữ người phi pháp, sắc mặt đều trở nên khá là khó coi.

Suy cho cùng người bị hại là Mộc Lạp Lạp, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Nếu như nói chỉ là một hai lần, bọn họ có thể kiểm soát cho Mộc Diệp, là bởi vì Mộc Lạp Lạp đối với Mộc Diệp không tốt trước, cô ta mới muốn trả thù. Thế nhưng gần đây mọi người trên thực tế đều biết Mộc Lạp Lạp như hoàn toàn biến thành người khác, thành thành thật thật đi làm, không giống như là đang tiếp tục gây hấn với Mộc Diệp.

Nhưng hết lần này tới lần khác Mộc Diệp vẫn cứ có thủ đoạn ác liệt như thế, hơn nữa mặc kệ nguồn gốc nguyên nhân là cái gì, hành vi của Mộc Diệp khiến cho lòng chính nghĩa của đa số mọi người bị chấn động, vô cùng không đồng ý với hành vi của ả.

Vì vậy tin tức Mộc Diệp bị bắt cứ như thế mà tiếp tục xôn xao. Tất cả mọi người nhất trí nghĩ, Mộc Diệp này có lẽ thật không phải như bọn họ thấy ngoài mặt, trước đây bọn họ cũng bị nguy trang của ả lừa gạt.

Những người này không chịu được nhất là hành vi như vậy, bởi vì sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy mình bị lừa dối, bị Mộc Diệp đùa bỡn.

Cho nên đến khi Mộc Diệp đi ra... Thật sự sẽ ném được cảm thụ Mộc Lạp Lạp từng thể nghiệm qua.

Mộc Lạp Lạp cũng sẽ không có chút mềm lòng nào, bất kể hiện đang nghênh đón Mộc Diệp là cái gì cũng đều là hậu quả ả ta tạo thành, không có liên quan với bất cứ người nào. Suy cho cùng cô không có buộc Mộc Diệp nhốt cô lại.

Dưới tình huống như vậy, giới bạn bè của Mộc Lạp Lạp thoáng cái náo nhiệt lên. Quá khứ từng bị rất nhiều người cho vào danh sách đen hoặc là block, bây giờ toàn bộ đều add trở lại, có quen hay không đều đến hỏi han ân cần, thuận tiện bày tỏ áy náy, hy vọng Mộc Lạp Lạp bỏ qua cho hiểu lầm của bọn họ lúc trước.

Trước kia Mộc Lạp Lạp gặp phải tình huống như vậy đương nhiên sẽ cười lạnh cự tuyệt toàn bộ, nhưng bây giờ cô ngược lại hoà ái hồi âm, khiến những người đó đều tìm không ra được lỗi. Tuy nhiên cô biểu hiện ra đầy cảm giác xa cách, khiến rất nhiều người thức thời không tới quấy rầy cô nữa.

Mộc Lạp Lạp đối mặt với những người này trong lòng ngay cả một chút rung động cũng không có. Cô giống như đang làm một chuyện hoàn toàn không có liên quan tới mình, ứng phó chẳng hề để ý.

Từ lúc mình gặp rủi ro đã thấy rõ lòng người khó nói, bây giờ sẽ không bao giờ tốn thời gian với những bạn bè vĩnh viễn không thật lòng này.

Mà khi Mộc Lạp Lạp ứng phó với những người này, cô nhận được một cú điện thoại, trước khi nhận được cú điện thoại này cô suýt chút nữa quên đi sự hiện hữu của y.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: 167: Từ Biệt

Từ sau ngày ấy ở bữa tiệc của Thẩm gia vạch trần bộ mặt thật của Mộc Diệp, Mộc Lạp Lạp đã không còn được tin tức gì liên quan tới Ngôn Viễn.

Cô không biết sau hôm đó Ngôn Viễn đã đi đâu, cũng không có nhớ tới y.

Đối với Mộc Lạp Lạp mà nói, Ngôn Viễn lừa gạt cô, khiến cô bị một lần phản bội nghiêm trọng nhất trong đời và cũng từng khổ sở rất lâu.

Bây giờ đối với Ngôn Viễn cô gần như coi y là một người xa lạ mà đối đãi, không để ý đến y nữa.

Về phần những thù hận kia, Mộc Lạp Lạp biết mình cũng hận y nhưng sẽ không đối đãi như Mộc Diệp, bởi vì vào mức độ nào đó Ngôn Viễn cũng là một người đáng thương. Nhìn y có một ngày biết được bộ mặt thật của Mộc Diệp, sau đó không thể ở bên nhau cùng Mộc Diệp, tiện thể biết được trước đến nay chỉ bị Mộc Diệp xem như con cờ mà thôi, như vậy không phải là càng có ý nghĩa hơn so với trả thù y sao?

Vừa nhìn thấy người gọi điện thoại tới là Ngôn Viễn, Mộc Lạp Lạp hơi sững sốt một chút, cô không biết Ngôn Viễn gọi điện thoại tới vào lúc này là nguyên nhân gì.

Ngày đó trên bữa tiệc, y nhìn thấy biểu hiện của Mộc thì nên biết Mộc Lạp Lạp đã sớm nhìn thấu y, biết tất cả những việc y làm đều chỉ là lừa gạt cô, y đã từ lâu không phải là cái người thân cận nhất bên cạnh Mộc Lạp Lạp hồi xưa.

Nhưng lúc này y lại gọi điện thoại tới, muốn nói gì đây?

“Lạp Lạp...” Điện thoại kết nối, giọng của Ngôn Viễn nghe rất mệt mỏi, không có cảm giác khiến cho người ta như tắm gió xuân trước đây.

“Có chuyện gì ư?” Mộc Lạp Lạp không tiếp tục nguy trang nữa, giọng nói lãnh đạm rất nhiều.

“Lạp Lạp, có phải em rất hận anh?”

“Anh nghĩ sao, Ngôn Viễn?” Mộc Lạp Lạp hỏi ngược lại. “Nếu người anh tin nhiệm nhất phản bội anh, anh có hận người đó hay không?”

Ngôn Viễn im lặng thật lâu mới rút cuộc chật vật mở miệng: “Lạp Lạp, hôm nay chúng ta gặp mặt đi.”

Mộc Lạp Lạp sững sờ, Ngôn Viễn yêu cầu gặp mặt, có ích lợi gì?

“Được, anh nói địa điểm đi.” Mộc Lạp Lạp suy nghĩ một chút, tuy nhiên vẫn đáp ứng. Cô cảm thấy thật hứng thú với nguyên nhân Ngôn Viễn tìm cô gặp mặt.

Lúc này sắc trời còn sớm, Mộc Lạp Lạp theo địa chỉ Ngôn Viễn cho, đi tới một con đường tên là Học Viện.

Khi cô tới đó thì không nhìn được quay nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ thất thần.

Ngôn Viễn thế mà hẹn cô đến con đường bên cạnh trường trung học. Lâu lắm rồi cô chưa từng trở về, sắp quên mất địa danh nơi này.

Trường trung học của bọn họ coi như là một trường đứng đầu thành phố Long, cho nên gần như chiếm một nửa địa bàn trên con đường này, đối diện trường học là rất nhiều cửa hàng.

Tới cái quán Ngôn Viễn nói, Mộc Lạp Lạp nhìn bảng hiệu nghi ngờ một chút mới nhớ được đây là chỗ cô và Ngôn Viễn thường ăn cơm thời cấp ba, cho dù mấy năm nay đã đổi bảng hiệu nhưng cái tên thì ngược lại vẫn không có đổi.

Hôm nay Ngôn Viễn tính chơi chiêu hoài cự sao? Mộc Lạp Lạp cảm thấy buồn cười, nhìn thoáng qua phía đối diện. Trường trung học của cô lúc này đang tan trường, học sinh mặc đồng phục lục tục đi ra từ trong trường, trên mặt bọn họ đều tràn đầy thanh xuân dào dạt.

Mộc Lạp Lạp nhún vai, quay đầu đi vào trong quán. Những ký ức ấy của cô đều đã phai mờ theo dòng thời gian, thế nào cũng không tìm về được, cũng không có ý định tìm về.

Ngôn Viễn ngồi cạnh cửa sổ đưa mắt nhìn bên ngoài. Y mặc một cái hoodie màu trắng, mặt mày yên tĩnh như tranh vẽ, mang máng giống như Ngôn Viễn mà Mộc Lạp Lạp biết trong quá khứ.

Nhưng Mộc Lạp Lạp biết đây chỉ là bề ngoài mà thôi, bất kể là Ngôn Viễn hay là cô đều đã sớm không còn là bọn họ của trước đây.

Mộc Lạp Lạp đi tới ngồi xuống. Ngôn Viễn chuyển mắt trở về từ bên ngoài cửa sổ, y nhìn Mộc Lạp Lạp, cười khề một tiếng: “Em đã đến rồi.”

“Ừm.” Mộc Lạp Lạp tiện tay gọi một ly cà phê rồi chống cằm nhìn Ngôn Viễn. “Anh kêu tôi tới là muốn nói cái gì?”

Trong mắt ôn hoà của Ngôn Viễn ánh lên hồ thẹn, y nói: “Xin lỗi Lạp Lạp, tất cả trước đây đều là anh gạt em.”

“Tôi biết, anh không cần xin lỗi tôi.” Vì bây giờ xin lỗi cũng không có tác dụng gì, cô có thể chọn không nhận.

“Anh hiểu rất rõ tính cách của em, biết em chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh, cho nên anh sẽ không cầu xin em tha thứ, chỉ là muốn để em biết áy náy của anh mà thôi.” Lúc Ngôn Viễn cười lên rất dịu dàng, trong mắt mày đều giống như bao bọc ánh sáng nhu hoà.

“Anh nói xin lỗi với tôi, còn có chuyện gì khác không?”

Bấy giờ Ngôn Viễn mới hơi đổi sắc mặt: “Chuyện của Mộc Diệp... Anh đã nghe nói.”

Dù sao thì ngôi biệt thự Mộc Diệp giam giữ Mộc Lạp Lạp là của Ngôn Viễn, y không có khả năng không nghe nói.

Phó Cảnh Phi cũng đã nhắc nhở người nhà họ Ngôn, kêu Ngôn Viễn cẩn thận chọn bạn, đừng để lại bị lợi dụng.

Nói thì nói thế, nhìn có vẻ như chỉ đang quan tâm đến Ngôn Viễn, nhưng thật ra là đang cảnh cáo người nhà họ Ngôn, bao gồm Ngôn Viễn, không nên tái phạm lỗi giống như vậy.

“Nếu như anh đến cầu xin cho cô ta, tôi có thể nói thẳng cho anh biết, không có khả năng.”

Ngôn Viễn cười khổ lắc đầu: “Anh không phải là đi cầu xin.”

“Vậy anh hỏi đến cô ta để làm gì?”

“Ngày đó trong bữa tiệc của Thẩm gia anh mới biết được, thì ra anh và Mộc Diệp là người của hai thế giới, anh rất thích cô ấy, nhưng mà vào giây phút quan trọng nhất cô ấy cũng sẽ không chọn anh.”

Mộc Lạp Lạp tán thưởng nói: “Rốt cuộc anh đã tỉnh ngộ.”

Ngôn Viễn bất đắc dĩ nói: “Em đang giấu cọt anh ư?”

Mộc Lạp Lạp rất thành khẩn trả lời: “Tôi đây là đang khích lệ anh, cuối cùng đã không tiếp tục mù quáng nữa, như người tôi từng tin tưởng.”

Có đôi khi cái gọi là tình yêu sụp đổ chỉ trong nháy mắt rất ngắn, nhưng trên thực tế trong nháy mắt này đã sinh ra vô số nền tảng, yêu nhiều càng bộc phát ra, mới có thể khiến cho tình yêu tan biến toàn bộ.

Đối với Ngôn Viễn mà nói, y rất yêu Mộc Diệp nhưng lại chỉ có thể làm một tình nhân bí mật không thấy được ánh sáng của ả, cho dù Mộc Diệp luôn trấn an Ngôn Viễn nhưng cũng không thể thật sự khiến lòng y bình tĩnh.

Càng thích một người càng không thể không để bụng, y đã sớm không thể chịu đựng được hết thảy của Mộc và Thẩm Văn Xương.

Cho đến trên bữa tiệc của Thẩm gia, Mộc Diệp không chút do dự chọn chạy về phía Thẩm Văn Xương đã rốt cuộc trở thành cọng cỏ cuối cùng đè chết lạc đà, triệt để ép vỡ tất cả yêu thích của Ngôn Viễn, khiến y rốt cuộc tỉnh ngộ.

Trong nháy mắt đó y rốt cuộc đã xác định được Mộc Diệp đối với y mà nói chỉ là một người không cách gì ở chung với nhau.

Mặc kệ Mộc Diệp đến cùng có thích y hay không hai người bọn họ cũng không thể ở bên nhau, bởi vì Mộc Diệp sẽ không chọn y.

Có đôi khi muốn buông một người xuống không phải là một chuyện dễ dàng, thậm chí cần phải trải qua một phen đấu tranh tê tâm liệt phế mới có thể thật sự quên đi mình đã từng yêu thương sâu sắc. Nhưng có đôi khi muốn bỏ một người xuống lại giống như chỉ là chuyện của một ý niệm, trong nháy mắt liền hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Ngôn Viễn chính là loại sau. Y đã từng thích Mộc Diệp như vậy, thậm chí vì Mộc Diệp mà bỏ qua tình bạn nhiều năm cùng Mộc Lạp Lạp, thế nhưng kết quả lại không đạt được gì cả.

Sau đấy, trong lòng Ngôn Viễn dâng lên nỗi hận vô hạn đối với Mộc Lạp Lạp.

Bọn họ từng là bạn bè thân nhất, thế nhưng tình bạn này đã bị y phá hủy không chút lo lắng gì.

Ngôn Viễn hiểu Mộc Lạp Lạp, cho nên biết nếu sau khi Mộc Lạp Lạp bị phản bội thì sẽ không bao giờ tha thứ. Y cũng không có hy vọng cầu xin Mộc Lạp Lạp tha thứ y, y chỉ là đến nói lời xin lỗi.

“Tuy rằng anh không biết lúc nào thì em biết được anh và Mộc Diệp... Nhưng anh chỉ muốn nói với em, sau này anh sẽ không cùng cô ấy có bất cứ quan hệ gì.”

Mộc Lạp Lạp thoáng giật mình nhưn nhưn mảy: “Anh quyết định rời khỏi cô ta?”

Ngôn Viễn cười cay đắng: “Anh nghĩ... E là sau khi anh mất đi giá trị lợi dụng thì cô ấy sẽ không cần anh nữa.”

Từ sau bữa tiệc của Thẩm gia đến hôm nay, Mộc Diệp không hề liên lạc với y nữa.

“Thế nào, anh đã đoán được... Mộc Diệp lợi dụng anh?”

Ngôn Viễn lắc đầu: “Anh không phải là thằng ngu, trước kia bị những thứ tự cho là yêu thích đánh lừa, thật ra suy nghĩ tỉ mỉ một chút cũng rất dễ dàng

hiểu rõ.”

Y thủy chung là một người thông minh, rất nhanh đã nghĩ thông suốt tất cả.

Y đoán, Mộc Diệp đối với y từ đầu tới cuối chưa từng có bất kỳ tình cảm gì, chẳng qua là thấy y có giá trị lợi dụng mới tiếp cận y mà thôi.

Nhưng đối với Ngôn Viễn mà nói, quá khứ thủy chung là một đoạn tình cảm chân thành, y không muốn phá hư, cũng không có đi tìm Mộc Diệp.

Thậm chí Ngôn Viễn nghĩ cứ rời khỏi như vậy cũng tốt vô cùng.

Ai trong đôi mà không có chút thất bại chứ?

“Ngôn Viễn... Tôi đã từng rất nhiều lần nghĩ, có một ngày khi anh biết được Mộc Diệp chỉ là lừa gạt tình cảm của anh thì anh sẽ phản ứng ra sao, tôi sẽ phản ứng ra sao.” Mộc Lạp Lạp nói một cách thực tế. “Tôi nhìn ra được, anh bây giờ thật sự rất khó chịu, chỉ là không có biểu hiện ở trước mặt tôi. Mà tôi, ngược lại rất cao hứng, bởi vì anh cuối cùng đã nhận được giáo huấn.”

Ngôn Viễn có chút thất thần, y nói: “Chỉ cần em cảm thấy vui, coi như là anh đền bù em một chút.”

“Tôi rất vui, bởi vì anh bây giờ là một người thất tình, tôi rốt cuộc báo được mối thù lớn.”

Cho dù hiện giờ Ngôn Viễn không nói gì nhưng Mộc Lạp Lạp có thể nhìn ra y bị đá kích rất lớn. Khi y hiểu ra Mộc Diệp đối với y tất cả cũng chỉ là lợi dụng, có lẽ đã tan nát cõi lòng.

Đây là điều Mộc Lạp Lạp rất muốn thấy khi mới vừa sống lại.

Ngôn Viễn bất đắc dĩ nở nụ cười: “Em mãi mãi đều là lòng dạ thẳng đuột như thế này.”

“Vậy sau này anh có tính toán gì không?” Mộc Lạp Lạp bình tĩnh hoà nhã thảo luận tiếp cùng Ngôn Viễn.

Dù sao hôm nay từ biệt, tất cả quá khứ của cô và y đều xem như hoàn toàn biến mất.

“Không biết, còn chưa có nghĩ, có thể sẽ thành thành thật thật đi làm, sau đó tiếp quản kinh doanh của gia đình.”

“Vậy tôi chúc anh sau này đừng phá sản.” Mộc Lạp Lạp nhìn cả phê bốc hơi nóng trên bàn, cô không uống một ngụm nào, mà ly cà phê này cũng đã nguội lạnh rất nhanh, thật giống như đoạn ký ức kia.

Mộc Lạp Lạp lại nói: “Phó Cảnh Phi tới đón tôi, tôi đi trước.”

Ngôn Viễn gạt đầu, không có giữ lại: “Tạm biệt.”

Mộc Lạp Lạp vẫy vẫy tay, không hề lưu luyến xoay người rời đi.

Ngôn Viễn vẫn ngồi tại chỗ, ở phương hướng của y vừa vặn có thể nhìn thấy bóng lưng của Mộc Lạp Lạp. Có một chiếc xe hơi dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe quay xuống, bên trong lộ ra người đàn ông với gương mặt đẹp trai cao quý, mặt đầy cung chiêu nhìn Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào, bọn họ dường như hôn nhau một chút.

Ngôn Viễn quay đầu lại, vẻ mặt bình tĩnh mới vừa rồi chậm rãi nứt ra, có đau đớn cùng hận ý sâu đậm lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: 168: Cách Khác Quay Về Trường Cũ

Hầu như Mộc Lạp Lạp vừa lên xe đã bị Phó Cảnh Phi ôm hôn đến đầu óc choáng váng, hơn nửa ngày mới có cơ hội lấy hơi.

“Phó Cảnh Phi, anh làm gì thế...” Mộc Lạp Lạp bất đắc dĩ dựa đầu vào trên vai Phó Cảnh Phi thở dốc.

“Hừ.” Phó Cảnh Phi hừ lạnh một tiếng, hết sức biểu đạt mình bất mãn đối với chuyện Mộc Lạp Lạp gặp mặt cùng Ngôn Viễn.

“Ôi trời ơi, anh sẽ không lại ghen nữa chứ?” Mộc Lạp Lạp đắc ý nhìn Phó Cảnh Phi.

Vì vậy kết quả Mộc Lạp Lạp khiêu khích Phó Cảnh Phi chính là bị hôn nồng nàn lần nữa.

Mà trong toàn bộ quá trình, xe vẫn dừng ở ven đường không có chạy. Tài xế rất bất đắc dĩ đứng ngồi không yên ở ghế lái, suy cho cùng ông chủ còn chưa có ra lệnh, anh ta cũng chỉ có thể chờ thế này...

Sau khi Mộc Lạp Lạp cầu xin tha Phó Cảnh Phi mới tha cho. Con người u tối của anh nhìn chằm chằm gò má ửng đỏ của cô, trong mắt tràn đầy thoả mãn.

“Phó Cảnh Phi, anh biết không, đối diện chính là trường trung học của em.” Mộc Lạp Lạp muốn nói sang chuyện khác cho nên liền ghé vào trên cửa sổ chỉ chỉ.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi dời qua, bình tĩnh gật đầu: “Anh biết.”

Mộc Lạp Lạp kinh ngạc nói: “Sao anh biết được?”

Phó Cảnh Phi không có trả lời, Mộc Lạp Lạp híp mắt: “Thì ra anh quả nhiên đã điều tra em.”

Phó Cảnh Phi từ chối cho ý kiến.

Mộc Lạp Lạp cũng không cảm thấy kỳ lạ về điểm này. Dù sao thì cô đã sớm biết dựa theo tính cách của Phó Cảnh Phi nhất định sẽ tiến hành điều tra toàn bộ cô.

“Bọn họ dường như đã tan học, anh có muốn cùng theo em đi xem một chút hay không?” Mộc Lạp Lạp đột nhiên nổi hứng, đề nghị.

Phó Cảnh Phi híp mắt nghĩ một hồi, cũng không có cự tuyệt.

Mộc Lạp Lạp thấy vẻ mặt của anh là biết anh đồng ý, lập tức hưng phấn lên: “Chúng ta cùng đi xem một chút, em dẫn anh đi tới lớp học trước kia của em, có lẽ bàn ghế gì gì đó đều đã thay đổi, suy cho cùng cũng rất nhiều năm rồi.”

Phó Cảnh Phi nắm tay cô: “Không sao, chúng ta cùng đi thôi.”

Mộc Lạp Lạp lập tức kích động, nghĩ có thể trở lại trường trung học thăm thầy cô giáo một chút cũng là một loại thử nghiệm đặc biệt. Cô từ sau tốt nghiệp hầu như đã chưa từng trở về, đây cũng coi như là một loại trở về chốn cũ.

Mộc Lạp Lạp ngoan ngoãn được Phó Cảnh Phi dắt xuống xe. Bọn họ cùng nhau băng qua đường đi về phía trường trung học đối diện.

Vừa là giờ cao điểm tan tầm vừa là lúc trường tan học, trên con đường này gần như trở nên đông người như dật cửi, Mộc Lạp Lạp phải nhích sát vào Phó Cảnh Phi một chút.

Anh hơi cúi đầu, hàng lông mi rung rinh của Mộc Lạp Lạp giống như trêu chọc lòng anh, khiến lòng anh mềm nhũn.

Những nữ sinh này mặc đồng phục trung học đầy xe đạp, có tốp năm tốp ba kết bạn mà đi. Ánh mặt trời lặn chiếu vào trên người bọn họ, giống như cái gì cũng không cần làm, chính là thanh xuân dào dạt.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp nhất thời dâng lên bụi ngùi vô hạn, cũng cảm giác mình thật sự không thể quay về những ngày tháng trước kia nữa.

Con người tới một tuổi nhất định nào đó luôn thích hoài niệm, cho dù bây giờ Mộc Lạp Lạp cũng chỉ hơn hai mươi mà thôi.

Mà học sinh đi qua bên cạnh bọn họ, rất nhiều người đều ánh mắt sáng lên, đặt mắt ở trên người Phó Cảnh Phi.

Người này là một hóc-môn nam tính biết đi, bất kể xuất hiện ở đâu đều đủ khiến cho người khác chú ý, bất kể là khuôn mặt đẹp lạnh như băng hay là dáng người cao lớn, phong thái quanh người đều làm cho người ta rất dễ dàng chú ý tới anh.

Đặc biệt là nơi có những thiếu nữ, người đàn ông thành thực như Phó Cảnh Phi không phải là những cậu con trai ngây ngô non nớt có thể so sánh, cho nên càng đưa tới lực chú ý của nữ sinh hơn.

Trong nháy mắt đó Mộc Lạp Lạp còn nghĩ, nếu như mình vào thời trung học thấy người đàn ông như Phó Cảnh Phi thì nhất định sẽ bị cái kiểu đại thúc của anh hấp dẫn...

Thật ra Phó Cảnh Phi năm nay chưa tới ba mươi, ở thành phố này vĩnh viễn là người nổi tiếng hàng đầu đối với những cô gái mới bước vào đời trong giới thượng lưu. Bất kể có phải anh yêu đương hay không, những người phụ nữ mơ ước anh cho tới bây giờ đều chưa từng thiếu.

Bọn họ cùng nhau đi đến cửa trường trung học, Mộc Lạp Lạp liền nghe được bên cạnh có nữ sinh đang len lén nghị luận.

“Mau nhìn người đàn ông kia kìa, bộ dáng thật là đẹp trai...”

“Bên cạnh anh ta là bạn gái nhỉ? Cũng thật xinh đẹp.”

“Khi nào tôi có thể tìm được một người bạn trai đẹp trai như thế thì tốt rồi.”

Ngày nay học sinh trung học thành thực hơn so với hồi xưa, những em này đã bắt đầu trang điểm, bây giờ thoạt nhìn cũng không giống như là thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, tuy nhiên hơi thở thanh xuân trên người bọn họ vẫn luôn có.

Mộc Lạp Lạp liếc bọn họ một cái, trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ hưng phấn. Nếu không phải không khí toát ra quanh thân Phó Cảnh Phi quá mạnh, Mộc Lạp Lạp nghĩ bọn họ sẽ lấy điện thoại di động ra bắt đầu chụp ảnh, hoặc là trực tiếp xông lên xin phương thức liên lạc.

“Phó Cảnh Phi, sự nổi tiếng của anh không tệ lắm.” Mộc Lạp Lạp quàng cánh tay anh, trêu ghẹo anh.

“Có sao?” Anh lạnh lùng nhìn lướt qua xung quanh rồi không nhúc nhích thu hồi ánh mắt, trực tiếp đưa tay ôm toàn bộ Mộc Lạp Lạp vào trong lòng, anh nói: “Không nên nhìn người khác, nhìn anh này.”

Hai gò má Mộc Lạp Lạp thoáng cái liền biến thành đỏ bừng.

Cái loại vô ý biểu hiện ra quyền của bạn trai này của Phó Cảnh Phi thật sự là... khiến cho cô tim đập dồn không thôi.

Lúc này học sinh trong trường học hầu như đều đã rời đi hoặc là ở bên trong nhà ăn của học sinh, đợi đến bảy giờ lại sẽ có học sinh lục tục trở lại tự học buổi tối.

Ở cửa chính liếc nhìn vào bên trong một cái, Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi chạy tới cửa trường học, đương nhiên... bị bảo vệ ngăn lại.

“Ngại quá, trường học không cho người ngoài đi vào, nếu là phụ huynh của học sinh thì xin liên hệ với chủ nhiệm lớp trước.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Phó Cảnh Phi: “...”

Thật ra Mộc Lạp Lạp vừa rồi chỉ là đột nhiên nảy ý, sau đó liền nghĩ đến khả năng này. Dù sao bây giờ cũng không phải là cuối tuần, buổi tối còn có thể có học sinh tự học, dưới tình huống bình thường chắc là sẽ không để người ngoài đi vào.

Thế nhưng Mộc Lạp Lạp vẫn còn có chút không cam lòng. Cô thật vất vả mới qua bên trường học này, hơn nữa hôm nay còn là đi cùng Phó Cảnh Phi, cô đã không kịp chờ muốn cùng chia sẻ trường trung học của mình với Phó Cảnh Phi. Cô muốn dẫn anh đi xem lỗ hồng tường rào trước đây mỗi lần cô trốn học đi ra, muốn dẫn anh đi xem nơi mỗi ngày cô học, muốn dẫn anh đi xem nơi trước đây mình tập thể dục.

Trước kia Mộc Lạp Lạp chưa hề yêu đương, cũng không biết có phải mỗi người đều như thế này hay không, rất muốn cùng đối phương chia sẻ tất cả trải qua trong quá khứ, để người đó có thể thật sự cảm nhận được cuộc sống đã từng của mình, tựa như như thế có thể bù đắp những tiếc nuối trong năm tháng lúc trước bọn họ còn chưa có gặp nhau.

Trong lúc Mộc Lạp Lạp đang hơi rối trí, định nghĩ cách cầu xin bảo vệ để cô đi vào, Phó Cảnh Phi đã ngẩng đầu liếc nhìn tên trường này, sau đó yên lặng lấy ra điện thoại di động.

Mộc Lạp Lạp vốn muốn báo ra tên của chủ nhiệm lớp trung học của mình, mặc dù đã nhiều năm không có trở về thăm, nhưng nghĩ đến hồi đó chủ nhiệm lớp đối với một học sinh cá biệt như cô, ký ức hazy còn mới mẻ.

Không ngừng gấp rắc rối trốn học, đi học cũng cả lo phát phờ, nhìn có vẻ như là học sinh có vấn đề, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn luôn cảm cò đi trước, chỉ cần hơi nỗ lực một chút là có thể xông lên phía trước nhất, khiến những người khác đối với cô vừa ước ao vừa dố kỵ.

Mộc Lạp Lạp cảm thấy thời trung học của mình không có nhiều người như cô lắm, cho nên mặc dù đã qua rất nhiều năm nhưng chủ nhiệm thời trung học cũng có lẽ còn nhớ cô.

Có điều không biết chủ nhiệm lớp bây giờ còn có ở trường này hay không...

Thế nhưng cô còn chưa có hành động thực tế nào, không biết Phó Cảnh Phi bên kia đã gọi điện thoại cho ai.

“Bác Vương, là cháu, Phó Cảnh Phi...” Phó Cảnh Phi nói đơn giản mấy câu, sau đó liền cắt điện thoại di động, sờ sờ đầu Mộc Lạp Lạp. “Được rồi.”

Được cái gì?

Bởi vì vừa rồi Mộc Lạp Lạp một mực suy nghĩ dùng lý do gì để đi vào, cho nên hiện chưa có lập tức phục hồi tinh thần.

“Anh làm cái gì?” Mộc Lạp Lạp hơi thanh tỉnh một chút, hỏi anh.

Phó Cảnh Phi mặt không thay đổi trả lời: “Anh nói anh muốn tới đầu tư.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Nhà đầu tư nào mà chọn lúc tan học đến chứ hả... Dưới tình huống bình thường những người đó đều chọn lúc có nhiều học sinh nhất, vừa nhìn tình hình học sinh đi học vừa có một đồng lớn nhân viên của nhà trường tùy tùng, tốt nhất lại thêm mấy ký giả đi theo, ước gì đem tin tức mình quyền góp công bổ thiên hạ.

Như trường trung học của Mộc Lạp Lạp, tuy rằng coi như là một trường trung học quý tộc, trong học sinh không bao giờ thiếu nhất là kẻ có tiền, thế nhưng đối với lãnh đạo của trường mà nói, có quyền góp hoặc người đầu tư ừ ừ không ngừng đương nhiên là tốt đẹp.

“Ồ đây chờ một chút đi.” Mặt Phó Cảnh Phi hết sức bình tĩnh, thật giống như vừa rồi mình chỉ gọi đi một cú điện thoại thông thường mà thôi.

Quả nhiên, không đến mấy phút, trong trường liền hấp tấp lao ra một đám người, đa số là khuôn mặt xa lạ Mộc Lạp Lạp không biết.

Xem ra hiệu trưởng hiện nay của trường cũng đã đổi?

“Ngài chính là Phó tiền sinh? Ngài khoẻ ngài khoẻ, tôi là hiệu trưởng của trường này, cục trưởng Vương đã nói cho tôi biết...”

Về phần người cục trưởng này, chắc hẳn là cục trưởng bộ giáo dục của thành phố Long.

Mộc Lạp Lạp luôn biết mạng lưới quan hệ của Phó Cảnh Phi rất lớn, toàn bộ bên trong thành phố Long, bất kể là quan chức hay là thương nhân, có lẽ đều có quan hệ với anh, hoặc nói là có quan hệ với Phó gia.

Nhưng tùy tiện tiện nói mình muốn đầu tư gì gì đó như anh, Mộc Lạp Lạp vẫn là trong nhất thời khó có thể tiêu hoá.

Tóm lại mặc kệ thế nào, bọn họ đã được cung kính nghênh vào trường.

Mà trong đám người ra nghênh đón, Mộc Lạp Lạp cũng rút cuộc thấy được một khuôn mặt quen thuộc, là thầy chủ nhiệm kiêm giáo viên chính trị lúc trước của cô.

“Thầy La.” Mộc Lạp Lạp nhìn thấy ông ta, thật cao hứng, lập tức lên tiếng chào.

Thời trung học, giờ chính trị của Mộc Lạp Lạp coi như không tệ. Có đôi khi lên lớp, ông thầy này không có chuyện gì thì sẽ giảng một ít kiến thức bên ngoài sách giáo khoa, ví dụ như tình hình quốc tế, quốc gia đại sự vân vân. Mộc Lạp Lạp sẽ phối hợp ông ấy vài câu, cho nên ấn tượng của ông thầy này đối với cô cũng không tệ.

“Trò là... Mộc Lạp Lạp?” Ông thầy suy nghĩ một chút đã nhận ra Mộc Lạp Lạp.

Cô so với hồi đó nhất định thay đổi không ít, tuy nhiên ngũ quan lại không có thay đổi lớn, hơn nữa cô hồi đó thật sự là một nhân vật phong vân, mỗi thầy cô giáo đều khắc sâu ấn tượng đối với cô.

“Đúng rồi, thầy La, thầy còn nhớ em ạ.”

“Đã nhiều năm rồi, các trò năm đó đã thay đổi không ít.” Thầy La bây giờ cũng đã là một người đàn ông trung niên, già đi không ít so với hồi đó.

Mộc Lạp Lạp cười cười: “Quả thật đã qua rất nhiều năm, nhưng mà thầy La, thầy không khác lắm với hồi đó...”

Thầy La được Mộc Lạp Lạp cười chân thành khen một hồi, vậy mà còn có chút tiếc nuối.

Cuối cùng vẫn là Phó Cảnh Phi nói một câu: “Hiệu trưởng, tự chúng tôi đi dạo trong trường là được rồi, chuyện cụ thể thư ký của tôi sẽ đến nói chuyện cùng ông.”

Hiệu trưởng cười rạng rỡ rồi đi.

Mộc Lạp Lạp kéo cánh tay anh phi nhỏ: “Anh nhất định là quá nhiều tiền.”

“Em nên biết... bọn anh hằng năm đều phải có mức quyền góp cố định.”

Nói như thế không sai, làm ăn càng lớn thì tiền kiếm được càng nhiều, cũng liền có nghĩa cần gánh trách nhiệm xã hội càng lớn. Ngoại trừ số tiền đóng thuế hàng năm, những hạng mục mang ý từ thiện này ắt không thể thiếu. Phó Cảnh Phi không phải chỉ là vừa tiện dùng tới ở chỗ này mà thôi, hướng hồ đây là trường trung học của Mộc Lạp Lạp, Phó Cảnh Phi cảm thấy không thua thiệt.

“Được rồi, vậy trước tiên em dẫn anh đi lớp học hồi đó của em” Mộc Lạp Lạp nói, rất hưng phấn lôi kéo Phó Cảnh Phi đi đến toà phòng học.

Toà phòng học được xây dựng rất đồ sộ, bên trong càng rộng rãi sáng sủa. Toà phòng học bảy tầng hầu như mỗi tầng đều có mười mấy phòng.

“Nguyên tắc phân phối tầng lầu của trường trước giờ chính là xem thử những người tốt nghiệp khoá trước ở lầu mấy. Những người vừa tốt nghiệp trước khi tựu em vào trường từng học ở lầu bốn nên em cũng đến lầu bốn. Chúng ta đi lầu bốn đi.” Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi đi ở trên cầu thang. Trang trí của toà phòng học cũng không có gì đặc biệt, trên vách tường lát gạch men, tuy nhiên là màu trắng rất đơn điệu.

Trong toà nhà vẫn còn rất nhiều học sinh, bọn họ có một số đã nhanh chóng ăn xong cơm tối ở căn tin, sau đó lại lập tức trở về lớp cố gắng làm bài, gần

như từ sáng sớm bảy giờ rưỡi bắt đầu đi học mãi cho đến chín giờ tối, tình huống như vậy gần như phải kéo dài đến trước ngày thi tốt nghiệp trung học.

Đây là hiện trạng của đại đa số học sinh trung học. Tuy nhiên loại cuộc sống khắt khe học tập ở đây vẫn sẽ phát sinh rất nhiều chuyện thú vị.

Chẳng hạn như lúc bọn họ đi lên lầu, trong hành lang vẫn luôn có tiếng nói cười huyền ảo truyền đến.

Đột nhiên đi vào trong môi trường như vậy, Mộc Lạp Lạp có thể nói là cảm khái muôn vàn. Mà Phó Cảnh Phi thì yên lặng quét mắt qua toàn bộ nơi này, tưởng tượng thấy quang cảnh hồi đó lúc Mộc Lạp Lạp đi ở đây là như thế nào.

Lầu bốn bảy giờ là lớp mười một, Mộc Lạp Lạp gần như là chạy tới cửa lớp học của mình, vừa vặn là lớp thứ nhất sau chỗ quẹo cầu thang, sau khi chia lớp cô vẫn luôn ở đây.

Hồi cấp 3, trước khi phân ban tự nhiên hay xã hội thì cùng chung một lớp, sau khi phân ban Mộc Lạp Lạp vẫn thuộc lớp này.

Mộc Lạp Lạp nhón chân lên, xuyên qua cửa sổ nhìn bên trong một cái. Bên trong còn có học sinh cho nên cô vô thức dùng tay ra hiệu với Phó Cảnh Phi một cái, ý bảo nhỏ giọng chút, không nên quấy rầy đến người bên trong.

Đến khi Phó Cảnh Phi đi tới thì Mộc Lạp Lạp liếc mắt chỉ cho anh chỗ ngồi hàng ngày của mình, hàng thứ ba bên cửa sổ, nhìn ra ngoài có thể thấy sân thể dục.

“Hồi đó, khi em không muốn học thì thích ra ngoài xem, chiều nào cũng có thật nhiều người chơi bóng rổ, còn có luyện điền kinh, mỗi lần lòng đều bay ra ngoài theo bọn họ...”

Phó Cảnh Phi nhìn thoáng qua cái vị trí kia, hiện giờ chỗ ngồi đó không có ai, bên trên chất một chồng sách thật cao.

Phó Cảnh Phi thông qua cảnh này giống như có thể tưởng tượng ra năm đó, Mộc Lạp Lạp ngồi ở chỗ kia, quyển sách che ở trước mặt, nghiêng đầu không tập trung, thầy giáo ở trên bục giảng giảng bài cũng không có nhập vào lỗ tai cô, lòng cô toàn là thế giới bên ngoài.

Lúc còn trẻ luôn không an phận, nhất là tính tình Mộc Lạp Lạp là người rất vô tư lự.

Mà khi Mộc Lạp Lạp đang nói chuyện đã qua với Phó Cảnh Phi thì có học sinh từ bên ngoài đi đến, nhìn hai người bọn họ đứng ở cạnh cửa, sừng sốt một chút.

“Xin hỏi các người ở chỗ này là đang tìm ai ạ?” Nữ sinh mặt tròn lấy làm lạ hỏi bọn họ.

Mộc Lạp Lạp khoát khoát tay, lui về sau một bước, nhường đường: “Không có, tôi chỉ tới đây xem một chút.”

Có lẽ là bề ngoài cô xinh đẹp cùng với Phó Cảnh Phi khí thế cường đại không giống như kẻ lén lút, nữ sinh đó chỉ nhìn hai người bọn họ thêm một cái liền đẩy cửa đi vào.

Mộc Lạp Lạp le lưỡi một cái: “Có lẽ chúng ta không nên ở chỗ này cản trở bọn họ học tập.”

Phó Cảnh Phi bật cười.

Cho nên bọn họ liền đổi địa điểm khác.

Vì thế bọn họ cũng không biết, sau khi bọn họ vừa rời đi thì nữ sinh vừa vào lớp học liền quay qua bàn ngồi cùng bàn hưng phấn la lên: “Ôi trời ơi, các người thấy không, có hai người ở cửa lớp học chúng ta, nhìn có vẻ như là người yêu, chỉ số hấp dẫn đặc biệt cao, nhất là người đàn ông đó, mẹ nó thật là cực phẩm đồ nha! Tôi cảm thấy sau khi thấy được anh ta, Thẩm Văn Xương ở trong lòng tôi cũng không thể xếp được vị trí thứ nhất...”

Người ngồi cùng bàn cô ta nhiệt liệt bàn luận: “Ồ đâu ở đâu, mau dẫn tôi đi xem, tôi vừa lướt trong đám bạn thấy rất nhiều người cũng đang bàn luận!”

Đó là thuộc về học sinh trung học, thời gian trong sáng tươi đẹp nhất, ngoại trừ thi tốt nghiệp trung học thì cũng không có phiền muộn gì.

Mộc Lạp Lạp dẫn Phó Cảnh Phi đi nơi cô trước đây thường hay trốn học. Ở một góc khác của trường, dưới tường rào có một lỗ nhỏ vừa vặn có thể chui ra ngoài, cô hồi đó nếu không muốn học thì sẽ trốn đi từ chỗ này.

Nhưng khi bọn họ đến, lỗ thủng có thể để cho Mộc Lạp Lạp trốn học đã không thấy nữa.

“Nhất định là nhà trường tiến hành tu sửa đã phát hiện cái chỗ này, bây giờ dùng xi măng trám lại hoàn toàn.” Mộc Lạp Lạp có chút thất vọng, nhưng vẫn nở nụ cười. “Nhưng trám lại cũng tốt, miễn cho có người mỗi ngày cúp cua.”

Phó Cảnh Phi quệt lỗ mũi cô một cái: “Hồi đó em không phải vậy sao?”

“Em đây đủ thông minh nha, em đúng là một học sinh xuất sắc đó.”

“Ồ? Em thi tốt nghiệp bao nhiêu điểm?”

Mộc Lạp Lạp đặc biệt ưỡn ngực: “Ban xã hội 619 điểm, em chưa từng nghiêm túc học, khoảng thời gian trước khi thi tốt nghiệp mới đứng đắn một chút, thế nào, không tệ phải không?”

Thành tích này của Mộc Lạp Lạp nằm đó trong ban xã hội cũng đúng là số một số hai.

Phó Cảnh Phi bình tĩnh nói: “Anh thi tốt nghiệp 697 điểm.”

Mộc Lạp Lạp: “... Anh không nói em thiếu chút nữa quên anh cũng là người đã tham gia thi vào đại học.”

“Anh tuyển thẳng, nhưng vẫn tham gia thi vào đại học.” Phó Cảnh Phi nói.

“Vậy anh là người đầu cao nhất trong ban tự nhiên của thành phố Long?”

Phó Cảnh Phi gật đầu.

“Thật sự là...”

Trong tình huống không so sánh, thành tích của Mộc Lạp Lạp đúng là vô cùng xuất chúng, nhưng so với Phó Cảnh Phi đậu đại học cao nhất ở thành phố Long này thì thấy được cao thấp xuất hiện.

“Vậy anh hồi đó có vô cùng nghiêm túc học hay không? Chẳng lẽ là mỗi ngày thức đêm đến hai ba giờ mới có thành tích như vậy?” Mộc Lạp Lạp đây là đang tìm tâm lý thoải mái cho mình, tuy rằng chính cô cũng nghĩ không có khả năng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Đánh Mất Trái Tim

“Anh mười lăm tuổi đã bắt đầu theo ông nội học làm ăn, em nghĩ sao?” Ý của Phó Cảnh Phi rất đơn giản, dưới tình huống như vậy, anh có thể có bao nhiêu thời gian toàn tâm đặt vào học hành?

Vừa bắt đầu đại học Phó Cảnh Phi ở quốc nội, sau đó mới xuất ngoại làm exchange student, hầu như hơn phân nửa thời gian đều là ở nước ngoài học tài chính.

“Anh chắc là bị oán hận nhiều lắm! Em đột nhiên cảm thấy hồi đó nếu chúng ta là bạn học thì những bạn học kia của em cũng sẽ không đổ kị em, bọn họ chắc chắn đều sẽ hận chết anh!”

Phó Cảnh Phi kéo Mộc Lạp Lạp hôn một cái, khẽ hừ một tiếng: “Có em đổ kị anh là đủ rồi.”

Mộc Lạp Lạp đỏ mặt nói sang chuyện khác: “Được rồi, chỗ này không có gì đáng xem, chúng ta đi trạm kế tiếp.”

Phó Cảnh Phi đưa tay ra, Mộc Lạp Lạp sững sờ, sau đó cười đặt tay mình vào lòng bàn tay của anh: “Đi thôi.”

Sân trường rất lớn, thật sự muốn đi dạo cũng phải rất lâu. Mộc Lạp Lạp dẫn Phó Cảnh Phi đi từng nơi mình từng sinh hoạt, sau khi lần lượt giới thiệu cho anh, đuổi người: “Đi dạo một quá.”

Phó Cảnh Phi không nhiều lời, trực tiếp đỡ hông của cô, sau đó động tác rất quen thuộc nắm bóp cho cô: “Vậy về nhà đi.”

Mộc Lạp Lạp cười rạng rỡ: “Được.”

Bọn họ trở lại biệt thự, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, dĩ Xảo đã làm xong com nước từ lâu chờ bọn họ.

Mộc Lạp Lạp gần như là điên cuồng chạy về phía nhà bếp, chưa có rửa tay liền cầm đĩa lên gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Vẫn là Phó Cảnh Phi kéo cô lại đi rửa tay, cô đi với vẻ mặt không tình nguyện.

Bọn họ còn chưa ăn com xong, Đậu Đậu đang dựa vào dưới salon lại đột nhiên nhảy lên, hướng ra ngoài cửa sủa.

Mộc Lạp Lạp không ngẩng đầu lên cũng biết là ai tới.

“Sao hôm nay Hứa đại luật sư rảnh rồi vậy?” Mộc Lạp Lạp chỉ chỉ vị trí đối diện. “Cùng ăn com đi.”

Hứa An Chi đi đến ghế salon để cặp tài liệu xuống, thông thả đi tới ngồi xuống, tiện thể kéo kéo cà vạt của mình: “Tôi ăn rồi, không giành với cô.”

“Tốt quá.” Mộc Lạp Lạp tiếp tục đặt sự chú ý của mình vào thức ăn.

Đến khi nghe Hứa An Chi nhắc tới Mộc Diệp thì cô mới lại ngẩng đầu lên.

“Tạm giam nửa tháng.” Hứa An Chi trực tiếp nói kết quả.

Vụ án của Mộc Diệp không phải là anh ta xử lý, do luật sư khác, nhưng nguồn tin tức của anh ta rất rộng, sẽ biết ngay lập tức.

“Mười lăm ngày, coi như là một giáo huấn.” Mộc Lạp Lạp trừng mắt.

Đến khi mười lăm ngày này qua đi, lúc Mộc Diệp được thả ra thì ả sẽ phát hiện thế giới này lại đã thay đổi hình dáng.

“Thẩm Văn Xương muốn đi gặp ả, vận dụng rất nhiều quan hệ.” Hứa An Chi trung cầu ý kiến của bọn họ. “Nhưng nếu các người không đồng ý, Thẩm Văn Xương cũng không có cách nào.”

Phó Cảnh Phi quay đầu nhìn Mộc Lạp Lạp.

Mộc Lạp Lạp không do dự: “Muốn gặp thì gặp đi, Mộc Diệp cũng không làm ra được gì.”

Lại nói, không chừng lần gặp này Thẩm Văn Xương sẽ gây một trận lớn với ả cũng nên.

Tất cả mọi người trong tập đoàn Thẩm thị nói Thẩm Văn Xương thích Mộc Diệp cũng bởi vì ả là một người khiến người ta yêu thương, hơn nữa lòng dạ lương thiện, gọi lên lòng muốn bảo vệ của một người đàn ông trong Thẩm Văn Xương.

Thế nhưng bây giờ Thẩm Văn Xương cũng đã biết việc Mộc Diệp làm, hơn nữa mấy lần trước, các loại chứng cứ đều có thể cho thấy Mộc Diệp không phải là người như vậy.

Chỉ ít đơn thuần cùng thiện lương bên trong của ả có rất nhiều yếu tố giả tạo.

Thẩm Văn Xương một người đàn ông chuyên chế như thế sẽ chịu được Mộc Diệp từ trước đến giờ lừa dối cùng giấu giếm hần sao?

Chỉ suy nghĩ kết quả có thể kia một chút, Mộc Lạp Lạp đã cảm thấy lần trả thù Mộc Diệp này khiến cho cô rất là sáng khoái.

“Vậy được, tôi sẽ nói với bên kia các người đồng ý. Các người không đồng ý, bọn họ cũng không dám để Thẩm Văn Xương đi gặp Mộc Diệp.” Hứa An Chi lười biếng ngồi trên ghế, thoát nhìn hơi có chút uể oải.

Mộc Lạp Lạp hỏi anh ta: “Hôm nay anh lên toà à?”

Hứa An Chi nhướn mày: “Sao cô biết?”

“Nhìn bộ dáng anh mệt như vậy cũng biết là đã tranh cãi kịch liệt một phen.”

“Hôm nay là một vụ án ly hôn, nhà gái bị bạo lực gia đình, nhưng mà nhà trai rất có thể lực, vì vấn đề bồi thường đã cãi thật lâu.”

Mộc Lạp Lạp chống cằm như một đứa trẻ hiếu học: “Vậy anh thắng không?”

Hứa An Chi tự tin cong môi: “Cô nói xem?”

“Chật chặt chặt.” Mộc Lạp Lạp dựng ngón tay cái. “Lợi hại.”

“Ý, nghe được Mộc tiểu thư khen tôi một câu, thật đúng là bất ngờ.” Biểu hiện của Hứa An Chi vô cùng cợt nhả.

Mộc Lạp Lạp không để ý tới anh ta: “Tôi là đang khích lệ anh, miễn cho có ngày anh thua kiện lại không chịu nổi đả kích.”

Hứa An Chi: “...”

“Vụ án kia của cậu thế nào?” Phó Cảnh Phi cho tới lúc này mới nhẹ nhàng mở miệng.

Hứa An Chi vừa nghe giọng điệu của anh cũng biết anh nói cái gì, cũng chỉ có Phó Cảnh Phi có thể không có kỳ chút nào hỏi anh ta mấy vấn đề này.

“Vị thiếu gia của nhà họ Điều kia, có điều Điều gia không phải là người của thành phố Long, lại xuất ngoại nhiều năm như thế, ở nước ngoài cho dù lần lộn tốt nhưng trở về chẳng phải vẫn phải theo quy của trong nước ư.” Hứa An Chi nói. “Định để hần ngày ngốc ở trong đó một tháng rồi ra.”

“Một tháng?” Phó Cảnh Phi nhìn Hứa An Chi. “Cậu dùng biện pháp gì?”

Dựa theo tiến trình bình thường, Điều Lực cùng lắm cũng chỉ hai tuần mà thôi, sao sẽ bị giam một tháng.

Hứa An Chi cười như hồ ly: “Đó còn chẳng đơn giản ư, nói hán ta chống đối cảnh sát, còn thừa cơ chạy trốn. Muốn gài một ít tội danh trên đầu hán ta còn không đơn giản sao?”

Phó Cảnh Phi lắc đầu, nhưng không nói gì thêm.

Bối cảnh của Điều Lược đã sớm bị Hứa An Chi điều tra thấu đáo. Lúc hán ta ở Canada đã đụng chết người nhưng trong nhà có tiền nên đã giải quyết mọi chuyện, không bị pháp luật trừng trị một chút nào.

Điều này có đôi khi Hứa An Chi cảm thấy, nếu nói quốc gia dân chủ, pháp luật hoàn mỹ, ở nơi của những người có quyền thế, trong thế giới tư bản, pháp luật gì đó chẳng phải là thứ vô cùng chó má?

Coi như anh ta lần này làm người tốt, đòi lại chút công lý cho cái người bị chết oan dưới xe của Điều Lược kia.

Đương nhiên, mục đích khác mà Hứa An Chi làm như vậy là cái gì, anh ta nhất định sẽ không thừa nhận.

Mộc Lạp Lạp nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, rất nghi hoặc hỏi: “Điều Lược là ai? Các anh đang nói cái gì vậy?”

Hứa An Chi rất muốn ăn đòn nhìn Mộc Lạp Lạp: “Xin tôi đi, xin tôi tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Cuốn xéo!” Mộc Lạp Lạp liếc mắt. “Tôi vờ như không nghe thấy gì cả còn không được ư?”

Hứa An Chi cười vài tiếng, ngược lại không có giấu diếm: “Hôm đó sau khi đi từ chỗ các người, xe của tôi bị đụng đuôi.”

Mấy ngày nay Mộc Lạp Lạp một mực lo lắng vấn đề quay về Mộc gia, hơn nữa sau đó lại bị Mộc Diệp ám toán, cho nên đến bây giờ mới biết xe của Hứa An Chi bị đụng đuôi.

“Vậy anh không sao chứ?” Ánh mắt Mộc Lạp Lạp lập tức nhìn đánh giá trên người Hứa An Chi.

Phó Cảnh Phi thấy ánh mắt quan tâm của Mộc Lạp Lạp, yên lặng đưa tay gấp thức ăn ở trong chén cô, dẫn đi sự chú ý của cô.

Hứa An Chi nhìn động tác của Phó Cảnh Phi, trong mắt tràn đầy trêu tức nhưng không có vạch trần.

“Nếu tôi có chuyện thì bây giờ cũng không có khả năng ở trước mặt cô.” Hứa An Chi nói. “Chỉ là tai nạn tông vào đuôi xe nho nhỏ mà thôi. Nhưng đối phương là say rượu lái xe... Hơn nữa nói năng lỗ mãng, tôi làm cho hán ta ở đồn cảnh sát một khoảng thời gian lâu.”

“Uống rượu lái xe à? Người như thế nên phạt...” Mộc Lạp Lạp phẫn nộ đồng ý. “Một người bạn học thời đại học của tôi chính vì xảy ra tai nạn xe cộ mà qua đời, tài xế say rượu lái xe, say đến ngay cả đi đường còn không được mà còn dám lái xe. Tôi thấy người như thế đều ước gì có thể quạt bọn họ vài cái tát!”

Hứa An Chi bật cười: “Cô thấy tôi làm không tệ?”

“Đương nhiên.”

“Xem ra chúng ta đồng ý kiến.” Hứa An Chi cười nói. “Tôi nghĩ chúng ta nên uống một ly chúc mừng một chút.”

“... Há?” Mộc Lạp Lạp mờ mịt, sao lại chạy đến chuyện uống rượu?

Trong mắt Phó Cảnh Phi nổi lên vẻ kỳ lạ, anh thấp giọng nói: “Hứa An Chi.”

Anh cũng không phải bởi vì Hứa An Chi mời Mộc Lạp Lạp mà không vui, mà là vì anh nhìn thấy cảm xúc của Hứa An Chi có gì đó không đúng.

Hứa An Chi liếc Phó Cảnh Phi: “Biết rồi, không cho tâm can bảo bối của anh uống rượu.”

Mộc Lạp Lạp bị Hứa An Chi nói toạc khiến cho đỏ mặt, giả vờ trấn tĩnh: “Muốn uống thì uống, tôi sợ anh à?”

Hứa An Chi cũng không nhắc lại đề tài này.

Sau cơm tối, Hứa An Chi chiếm hơn nửa ghế sofa, một tay đùa với Đậu Đậu, trêu chọc nó muốn cắn một cái nhưng không dám, gấp đến xoay quanh.

Mộc Lạp Lạp hí mắt đánh giá Hứa An Chi, lại yên lặng nhìn về phía Phó Cảnh Phi: “Em cảm thấy đêm nay anh ta có cái gì đó không đúng.”

Phó Cảnh Phi điềm tĩnh nói: “Cái gì không đúng?”

“Em không nói được, nhưng trực giác của em nói cho em biết hôm nay Hứa An Chi nhất định gặp chuyện gì, thậm chí thời gian trước gặp anh ta cũng cảm thấy anh ta rất kỳ quái.”

Phó Cảnh Phi bình tĩnh hỏi: “Kỳ quái ra sao?”

Mộc Lạp Lạp suy tư một hồi, rốt cuộc trong đầu loé lên tia sáng: “Em biết rồi!”

Phó Cảnh Phi vuốt tóc cô: “Biết cái gì?”

“Hôm nay anh ta từ lúc tới đây đến giờ cũng không có nhắc tới những nhân tình của anh ta, nào là Amy, Betty, Diana, anh ta chưa hề đề cập tới! Hơn nữa hôm nay Hứa An Chi cũng không có nói muốn đi quán bar dụ dỗ con gái, điểm này không giống với phong cách của anh ta.”

Phó Cảnh Phi khẽ thở dài một tiếng: “Đây thật ra mới là phong cách của cậu ta, cậu ta bây giờ mới là bình thường.”

“Có ý gì?” Mộc Lạp Lạp không hiểu.

Phó Cảnh Phi khẽ nói: “Những gì em thấy Hứa An Chi trong quá khứ đều là giả. Từ ngày Lan Tô Quân trở về, Hứa An Chi thật sự mới trở lại.”

Mộc Lạp Lạp vẫn không hiểu, nhưng mà cô chợt được từ then chốt trong lời nói của Phó Cảnh Phi.

“Lan Tô Quân là ai?” Theo Phó Cảnh Phi, Hứa An Chi của quá khứ là giả, nhưng từ khi Lan Tô Quân trở lại, Hứa An Chi mới biến trở về như bây giờ.

Chứng minh Lan Tô Quân này đối với Hứa An Chi mà nói, rất quan trọng.

Hơn nữa người như thế nào, tình cảm ra sao, mới có thể khiến Hứa An Chi của quá khứ luôn là một người không phải chính mình?

Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên nghĩ đến nhận xét nào đó của mình trong quá khứ. Trước đây khi cô nhìn thấy Hứa An Chi thì luôn nghĩ Hứa An Chi nhìn bề ngoài giống như phong lưu bất kham, nhưng thật cũng không chỉ là cái đáng về đó, tất cả đáng về anh ta lộ ra ngoài tựa như đều đã qua nguy trang tỉ mỉ, Hứa An Chi chân chính kia trên thực tế không phải là đáng về ấy.

Mà Phó Cảnh Phi vừa vận chứng thực nhận xét trong quá khứ của Mộc Lạp Lạp.

Trước kia cô đã cảm thấy Hứa An Chi phong lưu lãng nhăng cũng chỉ là biểu hiện giả dối, mặc dù anh ta nhìn có vẻ vô cùng tùy tiện đối với tình cảm nhưng cũng không phải là cái dạng đó.

“Lan Tô Quân...” Trên mặt Phó Cảnh Phi không có biểu cảm gì, anh nói: “Cô ta là kiếp nạn của Hứa An Chi.”

Từ Phó Cảnh Phi nói ra lời như vậy hình như rất kỳ quái, bởi vì anh chưa bao giờ là người thích nói những lời mũi lòng như vậy.

“Cho nên... Lê nào Lan Tô Quân là bạn gái trước của anh ta?” Mộc Lạp Lạp hạ thấp giọng, không muốn để cho Hứa An Chi nghe được.

Phó Cảnh Phi lắc đầu: “Không phải.”

“Hả? Hứa An Chi thì sao?”

“Chuyện giữa bọn họ rất phức tạp.” Ý tứ chính là một đôi lời nói không hết.

“Vậy người đó lúc trước đi đâu?”

“Canada. Ngày đó Hứa An Chi bị tông vào đuôi xe bọn họ mới gặp mặt. Lan Tô Quân là luật sư đại diện của bên kia.”

Mộc Lạp Lạp hít vào một ngụm khí lạnh, tưởng tượng đến hình ảnh kia một chút. Tuy rằng không biết giữa Hứa An Chi cùng vị Lan Tô Quân kia xảy ra chuyện gì, nhưng vô kịch xa cách gặp lại như thế này cũng thật là bất ngờ.

“Thì ra người kia cũng là luật sư.”

Phó Cảnh Phi gật đầu.

Thoáng cái Mộc Lạp Lạp không biết nên nói cái gì. Tuy rằng Phó Cảnh Phi không có nói cho cô biết nhiều hơn, nhưng chỉ với mấy câu nói đó cũng đã đủ cho cô tưởng tượng ra rất nhiều thứ.

Nhất là Hứa An Chi ở thành phố Long nổi danh là playboy, đàn bà con gái muốn được anh ta cặp gần như đều xếp thành hàng dài. Anh ta quả thật là một người đàn ông phóng đảng mười phần.

Thế nhưng thoát cái anh ta liền thay đổi bộ dáng, giống như bỗng nhiên biến thành một tình thánh vậy.

“Hứa An Chi.” Mộc Lạp Lạp gọi anh ta.

“Lát nữa anh tính đi đâu?”

Hứa An Chi nghi hoặc nhìn Mộc Lạp Lạp: “Về nhà chứ còn đi đâu nữa.”

Thật đúng là nói muốn về nhà. Đây là thật sự định tu thân dưỡng tính, hồi tâm không chơi bời nữa?

Trong lòng Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên tưởng tượng ra một đoạn tình cảm ngược tâm Hứa An Chi bị thương tâm, từ nay về sau nguy trạng bản thân, sau đó mượn ăn chơi đàng điếm để làm tê liệt mình... Nhưng khi người mà anh ta vẫn luôn để ở trong lòng đột nhiên trở về, anh ta tựa như sống lại, không còn ăn chơi phóng túng nữa.

Vỡ kịch ngược tâm trong đầu Mộc Lạp Lạp còn chưa hạ màn, Hứa An Chi đã bỏ thêm một câu: “Sáng mai tôi còn phải lên toà, đáng thương cho mấy tình nhân của tôi, không thể chờ được tôi triệu vồi.”

Mộc Lạp Lạp: “...” Cô thu lại tưởng tượng mới rồi của mình!

Ngay sau khi Mộc Lạp Lạp lộ ra vẻ mặt như ăn phải ruồi, trong mắt Hứa An Chi nổi lên tia sáng quý kẻ được như ý.

Ngay câu hỏi đầu tiên Mộc Lạp Lạp hỏi anh ta là anh ta liền đoán được dụng ý của cô.

Vẫn là Phó Cảnh Phi nhìn anh ta một cái như cảnh cáo, Hứa An Chi mới thu lại lòng trêu đùa Mộc Lạp Lạp.

Hết cách thôi, Mộc Lạp Lạp có đôi khi thật sự quá dễ lừa, rất khơi dậy lòng muốn trêu đùa cô của người ta.

Nhưng Phó Cảnh Phi đương nhiên không có khả năng đem cơ hội như vậy chấp tay nhường cho người, cho dù trêu đùa Mộc Lạp Lạp cũng chỉ có thể là để chính anh làm.

Mà với Hứa An Chi, từ những ngày sống trong ánh đèn neon về đêm trở lại giản dị thật ra cũng chỉ là chuyện trong một đêm.

Thậm chí thật sự như Mộc Lạp Lạp nghĩ, từ ngày Lan Tô Quân quay về trở đi, anh ta đã cảm thấy cuộc sống trước kia vô cùng không có ý nghĩa.

Mọi người đều nói Hứa An Chi anh không có tim, nhưng không biết tim của anh toàn bộ đều cho người khác, nhưng người ta lại không thèm.

Về phần những người phụ nữ luôn chờ có thể cùng với Hứa An Chi cũng sợ là không có cơ hội đó.

Quá khứ anh ta chơi bời như điên, đôi khi mặc cho bạn gái chưa tới thời gian một tuần là đã đổi, nhưng bên cạnh anh ta chưa bao giờ thiếu phụ nữ, người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Thế nhưng cuộc sống như thế đối với Hứa An Chi mà nói chỉ là một cách thức để quên đi Lan Tô Quân mà thôi.

Hoặc là nói cũng không phải là để quên cô ấy, mà là cảm thấy mình dù thế nào cũng không có cách yêu người khác nữa, cùng với mười người phụ nữ và cùng với một người phụ nữ có cái gì khác nhau chứ?

Dù sao cũng đều không phải là Lan Tô Quân.

Những người phụ nữ bị Hứa An Chi vứt bỏ trong quá khứ mà biết anh ta si tình chờ đợi một người như vậy e là đều sẽ cảm thấy khó tin.

Đa số những người phụ nữ chia tay với Hứa An Chi thật ra đều là vui thì hợp buồn thì tan, và lại một đại luật sư như Hứa An Chi vậy cũng chẳng có bao nhiêu thời gian đi làm một người bạn trai tiêu chuẩn, chẳng qua là có thể thoả mãn một chút nhu cầu vật chất của đối phương mà thôi.

Những người phụ nữ chia tay với anh ta dưới tình huống bình thường đều sẽ thu hoạch rất phong phú, bất kể là quần áo đắt tiền hay là giỏ xách và trang sức xa xỉ, đồ bọn họ muốn hầu như đều có thể được.

Đây cũng là nguyên nhân có vô số người muốn ở bên Hứa An Chi, người đàn ông tương mạo khôi ngô tuấn tú lại tiền bạc hào phóng cho tới bây giờ đều được hoan nghênh.

Tuy nhiên bản thân Hứa An Chi đối với cuộc sống như thế từ trước đến nay chán ghét vô cùng.

Anh ta chẳng qua là lúc thời gian rảnh rỗi có một người có thể gọi đến theo bên cạnh mà thôi.

Rất nhiều người không biết, Hứa đại luật sư thật ra rất sợ cô đơn.

Đơn giản không có Lan Tô Quân ở bên cạnh anh ta, có ai có bản lĩnh khiến cho anh ta không bao giờ muộn phiền?

“Mộc Lạp Lạp, cô biết không, cái bộ dáng này của cô vô cùng mắc cười?” Hứa An Chi cố ý khiêu khích cô.

“Tôi chỉ biết cái bộ dáng này của anh rất bức mình!”

Hứa An Chi cười rất vui vẻ, không giống như một đại luật sư oai phong đường đường trên toà chút nào.

“Đậu Đậu qua đây, đừng có chơi cùng người xấu, nếu không mày cũng sẽ bị làm hư đó!”

Đậu Đậu liền ngoắc ngoắc cái đuôi rồi Hứa An Chi, chạy tới trong lòng Mộc Lạp Lạp.

Lúc Mộc Lạp Lạp tức giận cũng dễ nhìn lạ thường, đầu chân mày nhũn lại có vẻ quỵn rũ đặc biệt, Phó Cảnh Phi nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt dịu dàng không tưởng tượng nổi.

Hứa An Chi thở dài, quả nhiên một người cô đơn ở chỗ này luôn sẽ bị bọn họ khoe ân ái.

Vẫn là về nhà ngủ còn có lý hơn.

Phó Cảnh Phi vào lúc Hứa An Chi cáo từ đi về thì ở bên cạnh anh ta nói một câu: “Mãi chờ còn lâu mới có được kết quả tốt.”

Hứa An Chi cười có chút cay đắng, giả vờ không sao cả khoát tay: “Biết rồi.”

Mộc Lạp Lạp đem Đậu Đậu về trong ổ, sau đó nói: “Hứa An Chi đi rồi?”

“Ừm, đi rồi.”

“Giờ em rất muốn gặp Lan Tô Quân kia, người phụ nữ thế nào có bản lĩnh cao như vậy khiến Hứa An Chi vì cô ta mà biến thành bộ dạng như bây giờ?”

Phó Cảnh Phi không trả lời câu hỏi của Mộc Lạp Lạp, là đang suy nghĩ tại sao như vậy, nguyên nhân như thế này cũng chỉ có người hăm sâu vào trong tình cảm mới biết được.

Giống như anh vĩnh viễn yêu Mộc Lạp Lạp.

Hứa An Chi lái xe về nhà, may là anh ta không chỉ có một chiếc xe, nếu không thì thật sự chỉ có thể mỗi ngày đón xe đi làm.

Xe chạy nửa đường, điện thoại di động anh quăng trên ghế phụ đột nhiên vang lên.

Hứa An Chi tiện tay nghe điện thoại, ngay cả biểu thị gọi đến cũng không có nhìn.

“Hứa An Chi, là tôi.”

Trong nháy mắt Hứa An Chi nghe được giọng của Lan Tô Quân sắc mặt liền cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Cự Ly Khoảng Cách

Hôm đó sau khi Lan Tô Quân ghé văn phòng luật của Hứa An Chi thì hai người cũng không có liên lạc qua.

Mà Hứa An Chi cũng không biết phương thức liên lạc tư của anh ta là lúc Lan Tô Quân rời đi đã mó được từ bàn làm việc của những đồng nghiệp khác của anh ta.

“Có chuyện gì?” Giọng của Hứa An Chi nghe rất lạnh nhạt, không chứa đựng tình cảm gì, giọng điệu giải quyết việc công. “Cô tìm tôi không phải lại vì Điều Lược đó chứ?”

“... Không phải.”

Hứa An Chi cười cười: “Tôi còn định nói cho cô biết, cho dù bây giờ cô cầu xin tôi, Điều Lược nên ở bên trong bao lâu thì sẽ ở bấy lâu, một ngày cũng sẽ không ít hơn.”

Lan Tô Quân im lặng một chút rồi mới mở miệng lần nữa: “Hứa An Chi, anh nói chuyện với tôi có thể không đâm chọt hay không?”

“Có sao?” Hứa An Chi khinh thường nhếch khoé miệng.

Rõ ràng rất muốn được nghe thấy giọng của cô ấy, thế nhưng sau khi nghe được lại không có cách nào kềm chế tức giận này sinh.

Hứa An Chi cảm thấy mình vẫn rất nhỏ mọn, nhưng không có cách nào kềm chế bản thân.

Lan Tô Quân không tiếp tục đàm luận đề tài này, cô nói: “Chúng ta gặp mặt đi.”

Lần này đổi thành Hứa An Chi im lặng.

Trước đây lúc Lan Tô Quân còn chưa có về nước, anh thỉnh thoảng thật rất muốn lời Lan Tô Quân từ Canada về, sau đó hỏi cô một câu rốt cuộc có tìm hay không?

Thế nhưng cái ý nghĩ này luôn chợt loé lên trong đầu rồi biến mất, chẳng mấy chốc đã bị anh gạt bỏ.

Trên thế giới này, người khiến cho Hứa An Chi bất đắc dĩ có lẽ cũng chỉ là Lan Tô Quân, thế nhưng anh lại không có bất cứ cách nào đối với cô.

“Được, gặp mặt đi, gặp ở đâu?”

“Tôi lâu lắm rồi không có về... Anh quyết định chỗ đi.”

Đó là lý do mà Lan Tô Quân muốn hẹn bạn bè cũ ra gặp mặt một lần, nhân tiện hỏi thăm lại chút tình xưa, sau đó vẫn duy trì một đoạn tình cảm đã sớm mình đây thương tích như thế, làm bạn bè với nhau?

Anh rất muốn không chút do dự từ chối đề nghị gặp mặt của Lan Tô Quân, thậm chí muốn nói một câu: Anh, Hứa An Chi là ai mà muốn gặp thì gặp?

Thế nhưng... Lan Tô Quân lại chính là cái người có thể gặp mặt anh thì gặp.

Hứa An Chi nghĩ như vậy không khỏi cảm thấy mình rất hẹp hòi, luôn luôn nghĩ về Lan Tô Quân theo chiều hướng xấu. Rõ ràng hai người đều đã lâu rồi không gặp mặt, nói không chừng cô ấy cũng đã sớm thay đổi.

Lắc đầu bất đắc dĩ, Hứa An Chi thuận miệng nói lên một cái địa chỉ.

Nhưng sau khi nói ra miệng, trên gương mặt anh tuần của Hứa An Chi trong kính chiếu hậu không khỏi xuất hiện vẻ hối hận.

Cho nên có đôi khi thói quen là chuyện rất đáng sợ. Vừa rồi trong nháy mắt đó Hứa An Chi đã theo bản năng xem Lan Tô Quân trở thành những người phụ nữ luôn muốn hẹn gặp mặt anh, sau đó nói lên quán bar mà anh thường lẩn lộn.

Anh rất hối hận muốn nói địa chỉ một lần nữa, thế nhưng Lan Tô Quân ở đầu kia điện thoại vẫn luôn duy trì thói quen làm việc sấm rền gió cuốn, anh vừa nói xong thì cô đã lên mạng tra địa chỉ.

“Tôi biết ở đâu, chút nữa chúng ta gặp.” Lan Tô Quân cúp điện thoại rất nhanh.

Người phụ nữ này cũng không xem một chút chỗ đó là chỗ gì mà đã đồng ý?

Cô ấy không sợ mình đem cô ấy quảng vào chỗ nguy hiểm gì ư?

Hứa An Chi mở cửa sổ xe xuống, cánh tay vẫn chống trên tay lái, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào trong xe quá rất mãnh liệt nhưng lại làm cho anh có thể giữ được tỉnh táo.

Hứa An Chi không thể nào nói rõ được tâm trạng của mình bây giờ, cũng lười suy nghĩ.

Buổi tối không có kẹt xe, đến nơi thời gian cũng không trôi qua bao lâu. Dựa theo hành vi ga lăng thường ngày của Hứa An Chi, anh lúc này chắc hẳn là ở chỗ này đợi Lan Tô Quân đến.

Thế nhưng khuyết điểm trí mạng của người này chính là rất nhiều chuyện có liên quan tới Lan Tô Quân đều không thể cư xử rõ ràng, nói trắng ra là rất dễ làm ra chuyện ấu trĩ.

Cho nên mang theo tâm trạng không biết dạng gì, Hứa An Chi đậu xe xong thì đi thẳng tới quán bar, còn không quên gửi tin nhắn cho Lan Tô Quân, nói cho cô biết mình đã tới.

Tuy nhiên tin nhắn vừa gửi đi, bước chân của anh ta còn đang dừng lại trên bậc thang ở cửa quán bar, điện thoại của Lan Tô Quân liền gọi lại.

“Hứa An Chi, anh ở chỗ nào?” Lan Tô Quân không có khách sáo một chút nào, giọng nói quen thuộc như cho tới bây giờ vẫn là bạn bè cũ không có xa lạ.

Nhưng trên thực tế, giữa bọn họ hai bên đều rất rõ ràng, bọn họ nhiều năm không gặp, rất nhiều lời cho dù không nói ra cũng đều ngầm hiểu ý: bọn họ không thể quay lại.

“Tôi ở cửa.” Hứa An Chi nói xong liền nghe được tiếng bước chân ở đằng sau.

Anh quay đầu lại, ở trên bậc thang “từ trên cao nhìn xuống” Lan Tô Quân.

Cô ăn mặc phong cách đơn giản quần jean áo sơ mi, tóc buộc đuôi ngựa, ngọn tóc hơi uốn cong.

Trên mặt cô hầu như không có trang điểm gì, rất tùy ý, thậm chí còn có mấy phần ngây ngô, không giống lắm với cô giỏi giang và xinh đẹp xuất hiện hai lần trước ở trước mặt Hứa An Chi,

Nếu Lan Tô Quân dựng nghiệp ở trong nước chắc chắn cũng sẽ là nhân vật rất lợi hại, bất kể là khí thế hay năng lực làm việc, nói không chừng đều được mệnh danh “bà đầm thép”.

Thế nhưng giờ phút này cô xuất hiện ở trước mặt Hứa An Chi, cuối mùa thu gió có chút lạnh thổi khiến mũi cô hơi hồng lên. Trang phục đơn giản sạch sẽ như vậy thoát nhìn giống như là học sinh – chuyện cần quan tâm không phải là đương sự của cô phải làm thế nào mới có thể giảm được hình phạt, mà là làm thế nào để vượt qua kỳ thi cuối kỳ, tiện thể quan tâm đến thời gian trường nghỉ học.

Lòng được làm cho cứng rắn như sắt của Hứa An Chi vì trang phục đơn giản cũng không đề phòng của Lan Tô Quân như thế mà thoáng cái liền vỡ vụn.

Lan Tô Quân nhẹ nhàng cười rộ lên. Có lúc nụ cười của cô nhìn có vẻ như là trào phúng cùng khinh thường, có năng lực nghiền ép không tiếng động đối với luật sư phía bên kia, thế nhưng lúc này đáng vẻ cô lộ ra hiền hoà vô hại, trên khuôn mặt trắng nõn đôi mắt trong suốt như ngọn đèn bên đường, vô cùng sáng rực.

Trong khoảnh khắc này dường như khoảng cách khá dài giữa hai người bọn họ đều biến mất.

Không ngạc nhiên chút nào Hứa An Chi ngây ngẩn cả người, đến khi anh bình tĩnh lại thì Lan Tô Quân đã chạy tới bên cạnh anh.

“Đi thôi.” Cô nhẹ giọng nói.

Hứa An Chi thu liễm tâm tình, trên mặt lại lộ ra vẻ khinh khinh, nụ cười hờ hững: “Được.”

Song có điều khi đi vào anh vẫn đang suy nghĩ, Lan Tô Quân có vẻ như là hoàn toàn không quan tâm chỗ bọn họ hẹn này là chỗ nào.

Mà Lan Tô Quân, cô luôn dùng khoé mắt nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Hứa An Chi.

Mấy năm nay anh ta đã sớm thành thực hơn so với ngày xưa, cho dù lộ ra nụ cười về bất cần đời nhưng vẫn không ngăn được vẻ thành thực chững chạc trên người anh. Quanh thân anh đều vô thức tản ra sức quyến rũ, dường như có thể dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của người khác, khiến cho ánh mắt của người ta một khi đặt ở trên người anh là không cách nào rời đi.

Về mặt Lan Tô Quân cũng không đề lộ chút nào, nhưng trên thực tế đã suy nghĩ rất nhiều.

Nhất là khi hai người bọn họ cùng tiến đến quầy rượu.

Đây là phong cách bình thường của quán rượu, đèn mờ ảo, múa may loạn xạ, tiếng nhạc âm ỹ vang dội màng nhĩ.

Lan Tô Quân rất muốn nói một câu, địa phương như thế này hoàn toàn không thích hợp để nói chuyện... Nhưng khi thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Hứa An Chi, anh ta có lẽ hoàn toàn không nghĩ tới muốn nói chuyện với cô.

Mà khi bọn họ đi vào trong quán rượu, vẻ mặt của Lan Tô Quân liền không thể duy trì bình tĩnh như thế nữa.

“Jonathan! Chẳng phải tối nay anh không tới sao?” Bọn họ mới đi chẳng được mấy bước thì có một cô gái ăn mặc diêm dúa đã đi tới, trên mặt cô ta trang điểm tinh xảo xinh đẹp, vừa nhìn là bị thu hút.

Sau khi cô ta nhìn thấy Hứa An Chi thì lập tức dán vào người anh: “Jonathan, anh thế mà gạt tôi?”

Hứa An Chi nhìn người phụ nữ đến, cũng không có lộ ra vẻ đặc biệt gì, chỉ biết nói theo: “Amy, tôi chợt nảy ý muốn đến không được sao?”

“Vậy thì phải phạt anh ba ly nhé?” Amy rõ ràng cho thấy không định buông tha Hứa An Chi.

Hứa An Chi bất đắc dĩ nói: “Lần sau tôi sẽ phạt sáu ly được chưa?”

Lúc này Amy mới hài lòng, nhướn mắt lơ đãng nhìn đánh giá trên người Lan Tô Quân một vòng rồi nói: “Hôm nay đổi khẩu vị à? Vậy mấy cô nàng muốn mua vui cho anh chắc phải khóc chết... Được rồi, lần sau tự phạt sáu ly, chúc anh hôm nay may mắn.”

Amy phong thái yêu điệu rời khỏi, nhanh chóng đến trò chuyện cùng với những người khác trong quán rượu.

Lan Tô Quân hơi nhíu mày, liếc Hứa An Chi một cái, lại chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Mà phía Hứa An Chi thật ra cũng không có bất kỳ cảm giác gì.

Bởi vì Amy là bà chủ của quán rượu này, cô ta đối với những người quen đều là một đáng vẻ, thoát nhìn lỗ mãng nhưng thật ra cho tới bây giờ đều không có vượt qua giới hạn.

Trước đây Hứa An Chi từng đảm nhận một vụ án lừa gạt, đương sự của anh – người bị hại, chính là Amy này.

Lúc đó Amy bị người gọi là bạn trai lừa gạt phần lớn tiền vốn lập nghiệp, thế nhưng bên nhà trai còn nói sạo là tự Amy đồng ý đưa cho hắn.

Sau những nỗ lực của Hứa An Chi cuối cùng đã thắng kiện, người bạn trai lòng dạ hiểm độc kia của Amy phải ói ra tất cả tiền bạc.

Ngược lại sau kiện tụng lần đó anh và Amy làm bạn bè, thường hay tới nơi này uống rượu.

Cũng là bởi vì chỗ này của Amy rất an toàn, không có chuyện gì xảy ra khiến anh lo lắng.

Tuy nhiên Lan Tô Quân không biết những điều này, cho nên trong mắt của cô có cảm xúc lay động không rõ.

Bọn họ ngồi xuống trong một góc phòng tương đối yên tĩnh, Lan Tô Quân mới kinh ngạc phát hiện quán rượu này cũng không phải luôn ở trạng thái náo nhiệt. Mới vừa rồi bầu không khí còn đáng cao, lúc này đã biến thành nhạc blues thanh nhã, cảnh vật chung quanh cũng trong nháy mắt trở nên yên tĩnh lại.

Người phục vụ đi tới, nhìn có vẻ rất quen với Hứa An Chi, trực tiếp hỏi Hứa An Chi có phải như cũ hay không.

“Không cần, một ly nước lọc, một ly nước trái cây.”

Trước khi đi người phục vụ còn trêu ghẹo một câu: “Ngài đây là đã đổi tính?”

Hứa An Chi cười đuổi cô ta đi.

Chờ người phục vụ đi khỏi, Hứa An Chi mới nói với Lan Tô Quân: “Ngày mai vẫn là ngày làm việc, khó mà uống rượu.”

Lan Tô Quân gật đầu, ngược lại không có cự tuyệt ý tốt của Hứa An Chi.

Tuy rằng cô cũng không ngại uống rượu, nhưng muốn giữ vững tinh táo nói chuyện, vẫn là cố gắng cách xa rượu một chút.

Lan Tô Quân vẻ mặt hơi phức tạp nhìn Hứa An Chi. Đáng vẻ anh ở đây rất thoải mái, cánh tay tùy ý khoác lên tay ghế sa lon, ngón tay hữu ý vô ý nhip theo tiếng nhạc.

Cô lập tức có thể đoán ra, trước đây Hứa An Chi thường xuyên đến chỗ này.

Hơn nữa vừa rồi sự quen thuộc giữa anh ta và người phụ nữ kia cũng có thể nhìn ra một số chuyện.

Lúc này Lan Tô Quân mới đột nhiên cảm thấy Hứa An Chi và người cô biết trong quá khứ có chút không giống.

Trên thực tế không có ai trưởng thành mà không thay đổi, hướng chi giữa hai người còn có khoảng cách nhiều năm như vậy. Lan Tô Quân thật ra đã sớm liệu được hiện trạng này, chỉ là vẫn làm như không thấy mà thôi.

Lan Tô Quân nhìn bên mặt Hứa An Chi, đột nhiên cảm thấy lời muốn nói không biết nên nói như thế nào.

Vẫn là Hứa An Chi sau khi nghe xong một ca khúc thì quay đầu lại, hồ hững hỏi cô: “Cô hẹn tôi ra không phải chỉ để ngồi như vậy chứ?”

Lan Tô Quân theo bản năng lắc đầu: “Không phải...”

“Thì ra hôm nay cô tìm tôi còn thật chỉ là vì nói chuyện phiếm?” Hứa An Chi như nghe được chuyện gì rất buồn cười. “Đây thật là tin tức lớn, tôi làm sao cũng không ngờ được có một ngày đại luật sư Lan sẽ tìm tôi nói chuyện phiếm.”

Lan Tô Quân hé miệng muốn nói gì đó nhưng lại bị một trận hỗn loạn cắt đứt.

Có người vọt tới bên bọn họ, đèn quá mờ không thể nhận ra được người tới là ai, Lan Tô Quân nhìn Hứa An Chi, nhưng mặt anh ta vẫn bình tĩnh.

“Hứa An Chi... Chẳng phải anh không tới đây sao? Em thấy tin của Amy mới biết được.” Cô gái chạy tới rất xinh đẹp, mày liễu mắt hạnh, nhìn có vẻ tuổi không lớn lắm, mặc một thân đồ thể thao, đó mới gọi là thanh xuân vô hạn chân chính. Cô ta vừa đến liền ngồi ở bên cạnh Hứa An Chi, ôm cánh tay anh, giọng nói vô cùng thân thiết.

Hứa An Chi nhàu mày, có lẽ là thật không ngờ người này sẽ tới: “Sao em lại tới đây?”

“Sao em không thể tới?” Cô gái chu miệng lên, ngược lại có vài phần xinh đẹp. “Em còn tưởng rằng anh thật sự cải tà quy chính đó, còn chưa?”

“Anh nói anh chỉ đi ngang qua nơi này tới thăm một chút, em tin không?” Hứa An Chi cũng không chống cự lại ôm ấp yêu thương của cô gái này, tuy nhiên từ đầu tới cuối đều không có động tác gì, chỉ mặc cho cô ta dựa vào người anh.

“Em mới không tin anh.” Cô gái ở bên cạnh anh làm nũng. “Anh đã tới vậy uống rượu với em nhé?”

“Không được, ngày mai anh còn phải lên toà, ngồi chút đi liền.”

“Không được! Đêm nay nếu em không cùng với anh, những người khác sẽ chiếm lấy anh!”

Hứa An Chi bắt đầu nhìn cô ta, vô cùng đau đầu.

Cô gái này khác với những cô gái ngăm ngăm ý chỉ là vui đùa một chút kia, cô ta là thiên kim tiểu thư của nhà họ Tề ở thành phố Long, cũng không biết sao lại coi trọng anh, nghĩ hết tất cả biện pháp đi theo sau đuôi anh, làm thế nào cũng không bỏ rơi được.

Hứa An Chi có nguyên tắc của mình, không trêu chọc phụ nữ mà mình không thể đụng vào, cái vị trước mặt này chính là như vậy.

Dưới tình huống bình thường, có thể ở cùng Hứa An Chi sẽ đều chỉ vì tiền của anh, sẽ cũng chỉ đơn giản là thích tướng mạo của anh, dù sao cũng vui thì hợp buồn thì tan, không có dính dáng với bất kỳ tình cảm dư thừa gì, mà đối phương cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, sau khi chia tay sẽ không có bất kỳ dây dưa.

Thế nhưng Tề Dạng tuyệt đối không phải là người dễ bỏ rơi như vậy, tình cảm nóng bỏng trong mắt cô ta vừa nhìn là biết đối với anh thật tình, cho nên Hứa An Chi bất kể như thế nào cũng sẽ không chọn chạm vào cô ta.

Nếu là thầm muốn chơi một chút, anh rất tình nguyện, nhưng nếu là muốn lấy được thứ khác thì Hứa An Chi không cách nào đưa đó.

Cho nên hình dung của những người trong giới, Hứa An Chi tuy là cận bã nhưng là cận bã rất có sức quyến rũ.

Hứa An Chi vẫn luôn trốn tránh Tề Dạng, tận lực không cho cô nàng này tìm được hành tung của anh, hoặc là lấy người bên cạnh mình diễn cho cô nàng xem, để cho cô nàng biết khó mà lui.

Nhưng Tề Dạng là người vô cùng cố chấp, biết rất rõ anh không có tình cảm gì nhưng vẫn muốn kiên trì ở bên anh, mặc cho anh nói hết lời cũng không chịu bỏ.

Cũng là lần đầu tiên gặp phải cô gái cố chấp như Tề Dạng, Hứa An Chi thường rất bất đắc dĩ.

Anh không biết cô ta cấu kết được với Amy khi nào, vậy mà khiến cho Amy thông báo hành tung của mình cho cô nàng trước tiên.

Hèn gì hôm nay lúc Amy nhìn thấy anh thì tỏ ra kỳ quái như vậy, còn nói một câu chúc anh hôm nay may mắn... Bị Amy bán đứng, Hứa An Chi rất không biết làm sao.

“Hôm nay anh thật chỉ ngồi ở đây một chút rồi đi.” Giọng của Hứa An Chi hơi lãnh đạm một chút. “Tề Dạng, lúc này em hẳn nên về nhà mà không phải là ở chỗ này.”

Tề Dạng hiện giờ chỉ là năm thứ ba đại học mà thôi, Hứa An Chi còn không có ý nghĩ ăn cỏ non đến nước này.

“Lúc em ra khỏi ký túc xá đã xin quản lý ký túc xá nghỉ, cho nên hôm nay em không định trở về.” Tề Dạng vẫn bướng bỉnh như trước, trong ánh mắt long lanh nước toàn bộ là yêu thích cố chấp.

Mà Lan Tô Quân ngồi ở một bên, trong ánh sáng chớp tắt của ngọn đèn, bên mặt của cô như hoà vào sương mù, không thể nhìn rõ được.

Cô vẻ mặt không đổi nhìn cô gái trẻ nói chuyện cùng Hứa An Chi, không giống như mình mặc dù ăn mặc trẻ trung nhưng đã sớm không còn là mình của hồi đó, trên người cô gái có sức sống cùng tình thần phấn chấn khiến cho cô hâm mộ.

Mà thái độ của Hứa An Chi đối với cô ta... Tuy rằng cự tuyệt nhưng có thể nhìn ra Hứa An Chi đối với cô ta rất nhẫn nại.

Lan Tô Quân không khỏi xuất thần, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

“Nếu bác Tề biết tôi lừa em đi cả đêm không về ký túc xá, ông ấy sẽ giết chết tôi.” Hứa An Chi thiếu chút nữa là quỵ xuống với bà cô này. “Ngoan, đừng quậy, tôi kêu người đưa em về ký túc xá.”

Tề Dạng quay đầu đi: “Không!”

Sau đó đôi mắt đẹp của cô nàng liền quét tới Lan Tô Quân đang ngồi yên tĩnh ở đằng kia.

Không biết vì sao, trong nháy mắt đó lòng Tề Dạng nổi lên cảm giác nguy cơ vô hạn.

Rõ ràng mấy ngày trước Hứa An Chi nói sau này sẽ không thường ra đây chơi nữa, nhưng hôm nay lại dẫn người phụ nữ này tới đây, tình huống như vậy...

Hôm nay Lan Tô Quân ăn mặc trẻ trung cho nên mới nhìn cũng không chênh lệch tuổi lắm.

Vì vậy Tề Dạng liền trực tiếp mở miệng: “Cô ta là bạn của anh à?”

Đầu mâu của Tề Dạng chuyển hướng sang Lan Tô Quân, đầu Hứa An Chi càng đau, anh chỉ có thể nói: “Một người bạn cũ.”

“Bạn cũ? Cũ bao nhiêu?”

Hứa An Chi còn đang suy nghĩ giới thiệu Lan Tô Quân như thế nào, nói thật anh cũng chưa có chuẩn bị tốt.

Lan Tô Quân đã rời khỏi cuộc sống của anh quá lâu, lâu đến cô gái như Tề Dạng hoàn toàn không biết sự tồn tại của cô.

Bao gồm rất nhiều người trong cuộc sống hiện tại của Hứa An Chi sợ là cũng không biết sự tồn tại của Lan Tô Quân.

Đa số bạn bè của anh đều biết đến cả Amy, Kathy, Lora, bao gồm những người phụ nữ thượng vàng hạ cám từng xuất hiện, thế nhưng cũng không biết sự tồn tại của Lan Tô Quân.

Ngoại trừ Phó Cảnh Phi là rõ ràng tất cả mọi chuyện của anh nhất, những người khác đều không biết quan hệ giữa anh và Lan Tô Quân.

Chớ đừng nói chỉ là Tề Dạng bây giờ, khi anh và Lan Tô Quân quen nhau có lẽ Tề Dạng còn đang học tiểu học.

Lan Tô Quân liếc mắt liến bất được vẻ mặt hoảng hốt trong khoảnh khắc của Hứa An Chi, trong lòng vô hình khó chịu, sau đó không ngừng trấn tĩnh lòng: “Sao, luật sư Hứa không biết giới thiệu thân phận của tôi cùng với người ái mộ anh như thế nào ư?”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Thăm Dò Lẫn Nhau

Thật ra lời vừa ra khỏi miệng Lan Tô Quân đã hối hận.

Giọng điệu vừa rồi của cô... mang theo một mùi vị chua, còn có vẻ khiêu khích ở bên trong.

Sau khi cô bình tĩnh lại một chút liền hiểu rõ: cô bây giờ còn không bằng Tề Dạng ở bên cạnh Hứa An Chi đấy.

Ít ra Tề Dạng có thể quang minh chính đại kẻ sát Hứa An Chi, còn có thể tiếp xúc thân mật với anh như thế.

Lan Tô Quân cô lúc này có thể làm những gì? Bất quá chỉ là ở chỗ này nói một ít lời châm chọc, sau khi nói ra đều chua đến rụng răng cô.

Hứa An Chi và Tề Dạng đều thoáng sững sờ, có điều nguyên nhân sững sờ của hai người tuyệt nhiên khác nhau.

Tề Dạng là bởi vì câu nói kia của Lan Tô Quân có ý riêng, khiến cho cô ta càng cảm thấy rằng trên người của người phụ nữ yên tĩnh này truyền đến cảm giác nguy cơ vô cùng to lớn, khiến cô ta đề cao cảnh giác.

Loại cảm giác nguy cơ này thậm chí vượt xa mỗi một người phụ nữ bên cạnh Hứa An Chi trong quá khứ. Cho dù người ở bên cạnh Hứa An Chi thời gian dài nhất... Tên gì nhỉ, Kayla hay là Chloe? Dù sao đi nữa người đó cũng chưa từng có thể khiến cho Tề Dạng cảm thấy có cảm giác nguy cơ như vậy.

Một lần Tề Dạng gặp gỡ Hứa An Chi trong bữa tiệc từ sau khi lên đại học liền quyết định phải chủ động ra quân bắt lấy người đàn ông thành thực này.

So với những cậu trai trong trường học, Tề Dạng luôn cảm thấy Hứa An Chi rất có sự từng trải cùng sức quyến rũ.

Tiếc là thường những người đàn ông vô cùng có sức quyến rũ này đều không dễ dàng đắc thủ như vậy, bởi vì dưới bề ngoài thành thực của bọn họ tất nhiên là đã trải qua rất nhiều chuyện.

Thế nhưng Tề Dạng cho tới bây giờ cũng không có lùi bước, dù sao thì những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Hứa An Chi cuối cùng đều sẽ rời đi và biến mất, cô ta tin tưởng đến cuối cùng Hứa An Chi nhất định là của cô ta.

Cô ta còn trẻ, còn nhiều thời gian từ từ đợi, đợi được đến sau khi Hứa An Chi không muốn chơi bởi nữa là cô ta có thể có cơ hội thừa lúc vắng mà vào, chiếm lấy vị trí trọng yếu bên cạnh anh.

Cái kế hoạch này nhìn như tiến hành thuận lợi, cho tới nay tuy rằng người bên cạnh Hứa An Chi không hề dứt nhưng cuối cùng cũng sẽ không lâu dài. Tuy hứa An Chi đối với cô ta khác biệt, mặc kệ nguyên nhân anh đối với cô ta khác biệt là cái gì – cho rằng cô quá nhỏ tuổi cũng được, cho rằng bậc cha chú bọn họ quan hệ mật thiết không thể ra tay cũng được, chỉ cần Hứa An Chi đối đãi với cô ta khác biệt, như vậy cô ta liền có thể có lợi thế.

Dù sao không phải ai cũng có thể khiến Hứa An Chi đối đãi đặc biệt, những người phụ nữ kia cho dù muốn trở thành khác biệt của Hứa An Chi cũng không có tư cách đó.

Tề Dạng thậm chí có một đạo vì thế mà đắc chí.

Thế nhưng sự xuất hiện của người phụ nữ này... Rõ ràng từ trước tới giờ cô ta chưa từng thấy ở bên cạnh Hứa An Chi, còn cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Tề Dạng không thể nói được đây là cảm giác gì, thế nhưng trực giác của phụ nữ luôn rất chính xác. Giác quan thứ sáu của cô ta khiến cho ngay lần đầu tiên nhìn thấy Lan Tô Quân là đã coi cô như là kẻ địch lớn nhất trên con đường công phá toà pháo đài Hứa An Chi này.

Mà sự sùng sốt của Hứa An Chi lại là bởi vì anh có thể nghe ra chút xíu mùi dấm trong câu nói không mang khách sáo vừa rồi của Lan Tô Quân.

Anh không chắc chắn mình có nghe lầm hay không, nói cho cùng Lan Tô Quân làm sao có thể ghen?

Người phụ nữ này tinh táo quá mức, mãi đến lúc rời đi cũng không có cảm xúc chấp chèn gì quá lớn chứ đừng bảo là ghen tuông.

Trước kia, khi anh và cô bên nhau cũng không có thấy cô ăn dấm chua, cho tới nay đây cũng là một điểm khiến cho Hứa An Chi rất mất tinh thần.

Trước giờ Hứa An Chi cảm thấy bởi vì Lan Tô Quân căn bản không quan tâm anh cho nên mới hồ hững đối với tất cả những gì chung quanh anh.

Bởi vì không dám chắc mình có nghe lầm hay không, môi mỏng của Hứa An Chi khẽ mở: “Cô mới vừa nói cái gì?”

Anh rất muốn xác định, cho mình một đáp án chuẩn xác.

Lan Tô Quân bị quang sáng che khuất ánh mắt có nhiều cảm xúc loé lên trong khoảnh khắc, nhưng cuối cùng lại không có gì cả, toàn bộ biến mất, giọng nói cũng khôi phục bình tĩnh trước sau như một: “Tôi cũng không có nói gì.”

Đấy mắt Hứa An Chi hiện lên thất vọng. Xem đi, Lan Tô Quân làm sao có thể ăn dấm chua anh chứ?

“Hứa An Chi, anh còn chưa có giới thiệu với em đó?” Tề Dạng thấy hai người này trò chuyện, sự tương tác giữa hai người thậm chí sinh ra một loại không khí mà người khác không thể xen vào, vội hỏi lại lần nữa để hấp dẫn lực chú ý.

Vội lại cô ta từ trước đến giờ đều không thích gọi tên tiếng Anh của Hứa An Chi hoặc là gọi anh là anh trai, luôn gọi cả tên lẫn họ của anh.

Thật giống như vậy thì khoảng cách giữa bọn họ đều biến mất, cô ta sẽ thật sự là một người bạn bên cạnh Hứa An Chi mà không phải bị anh xem thành đứa em gái của người bạn tốt thế gia.

Con người từ từ lạnh đi của Hứa An Chi quét qua Lan Tô Quân, nhẹ giọng nói: “Lan Tô Quân, bạn học trước đây của anh.”

“À, bạn học hả?” Tề Dạng giả bộ vẻ không biết gì cả, chào hỏi Lan Tô Quân. “Nếu các anh chị là bạn học, vậy thì lớn hơn em rồi... Nhưng chị nhìn có vẻ rất trẻ, không giống như là chị của em, em kêu tên chị có được không?”

Tề Dạng biểu hiện rất khách sáo, không có chỗ nào vô lễ cả, Lan Tô Quân cũng liền gật đầu theo cô ta: “Kêu tên tôi là được rồi, không cần kiêng dè.”

“Xin chào Tô Quân, em thật trước đây chưa từng gặp chị, lúc trước chị không có làm việc ở thành phố Long sao?”

Lan Tô Quân nói: “Ừm, lúc trước tôi ở Canada, vừa mới về nước.”

“Chẳng trách em nói trước đây cũng chưa từng gặp mặt chị.” Tề Dạng cong mắt nở nụ cười, hơi thờ thanh xuân trên người lộ rõ một cách tự nhiên.

Vốn chỉ hai mươi tuổi, tất cả tinh thần phấn chấn hoàn toàn không có ý nguy trang liền phát tán ra.

Trong mắt cô ta cũng không có quá nhiều thứ thế tục, mắt trong suốt như ngọc bích, khí chất toàn thân cũng có thể nhìn ra cô ta từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình có hoàn cảnh tốt, gia giáo đầy đủ, hơn nữa chưa từng chịu đựng thất bại gì, toàn bộ thế giới đều sáng ngời giống như ánh mắt trong suốt kia.

Con người Tề Dạng giống như tên của cô ta vậy, khiến cho người ta có cảm giác tươi mát đập vào mặt, nhìn thấy nụ cười của cô ta trong lòng đều sẽ rất tốt.

Lan Tô Quân chỉ gặp cô ta lần đầu tiên mà thôi là có thể tinh táo phân tích ra nhiều ưu điểm của cô ta như vậy.

Mắt của cô không khỏi có chút ảm đạm. Người như Tề Dạng là người cô hâm mộ nhất trong quá khứ.

Mọi thứ mà loại người như bọn họ có đều là những thứ mà Lan Tô Quân từng mong muốn mà không thể cầu.

“Tôi mới về nước mấy ngày trước, trước đây cô chưa hề gặp tôi là rất bình thường.” Lan Tô Quân cười cười, bên trong mang theo vài phần xa cách.

Tề Dạng cũng không bởi vì thái độ của Lan Tô Quân mà có bất mãn gì, cô ta như có thể nhìn ra tính cách của người này có lẽ là người không dễ chung đụng lắm?

Cô ta từ nhỏ đã ngâm thìa vàng lớn lên, gia đình hoàn chỉnh, cha mẹ đối với cô ta có cưng chiều lại có giáo dục, cho nên Tề Dạng trên thực tế là một người rất tốt, quen dùng ánh mắt lương thiện nhất nhìn tất cả mọi việc.

Nhưng dù Lan Tô Quân cho cô áp lực trước nay chưa từng có, cô cũng không vì vậy mà có cái gì bất mãn đối với Lan Tô Quân, trái lại cảm thấy trên người của người này có loại phẩm chất đặc biệt khiến người ta sau khi trông thấy cô ấy là không thể dời ánh mắt đi, toàn thân cô ấy dường như đều bao phủ một tầng sương mù dày đặc, khiến người ta muốn tìm tòi hư thực.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng... Tề Dạng nghĩ nếu như Lan Tô Quân sau này thật sự sẽ trở thành tình địch của mình, như vậy trước tiên cô phải hiểu tình địch này.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ trước nay không phải là bịa đặt, hiện giờ Tề Dạng dường như đã phát giác cái gì, mơ hồ cảm thấy Lan Tô Quân chính là kẻ địch lớn nhất của mình.

Tuy nhiên cô cũng không có sợ, cô nghĩ, cho dù giữa Hứa An Chi và Lan Tô Quân có quan hệ gì... Cô cũng muốn quang minh chính đại tham gia cạnh tranh.

“Tề Dạng, giờ thật đã khuya lắm rồi, nếu em không quay về phòng ngủ thì tôi sẽ lập tức báo cho cha em biết.” Hứa An Chi nhìn Tề Dạng, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chú cô ta, giọng nói cũng không giống như là đang nói đùa.

Tề Dạng không tự chủ bệt bệt môi, lộ ra ánh mắt bị thương.

Có lẽ mọi người thấy cô ta như vậy đều sẽ mềm lòng, nếu không phải Hứa An Chi còn nhớ Tề Dạng bây giờ chỉ là sinh viên đại học, không thể qua đêm ở bên ngoài thì anh cũng sẽ mềm lòng, mặc cho cô ở bên cạnh mình.

Dù sao thì lúc này anh không uống rượu, đầu rất tỉnh táo.

“Vậy em chờ lúc anh rảnh rồi thì có thể tới tìm anh chứ?” Tề Dạng không bỏ qua, phải chờ được Hứa An Chi đồng ý với mình mới thôi.

Hứa An Chi nhìn ánh mắt hết sức cố chấp của Tề Dạng, rốt cuộc chậm rãi gật đầu: “Biết rồi.”

Đôi mắt Tề Dạng cong cong, cười rất vui vẻ, cô ta đứng lên, không biết nghĩ tới điều gì, lộ ra một nụ cười tinh ranh, dưới tình huống Hứa An Chi hoàn toàn không ngờ tới đã hôn lên bên má anh một cái.

“Ngủ ngon Hứa An Chi.” Tề Dạng thích ý rời đi.

Hứa An Chi rất bất đắc dĩ nhưng vẫn kêu bảo vệ của quán bar đưa Tề Dạng quay về trường học.

Chờ đến khi bóng dáng trẻ trung của Tề Dạng hoàn toàn biến mất khỏi quán bar, Hứa An Chi mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, có đôi khi anh thật sự không có cách gì với cô nhóc Tề Dạng này.

Lan Tô Quân vẫn yên lặng ngồi ở chỗ đó, yên lặng nhìn tất cả biến hóa cảm xúc của Hứa An Chi.

Rốt cuộc trước khi Hứa An Chi uống nước cô đã mở miệng: “Hứa An Chi, chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp rồi nhỉ?”

Ngón tay Hứa An Chi cầm ly nước có hơi run, anh như suy nghĩ một chút mới trả lời: “Tám năm?”

Thật ra anh nhớ rất rõ, chưa từng có ngày nào quên con số này.

Theo thời gian trôi qua, anh cũng chỉ sẽ nhớ càng rõ hơn.

Nhưng Lan Tô Quân cười bác lại: “Là tám năm lẻ ba tháng.”

Hứa An Chi yên lặng.

Trong nhất thời anh không biết Lan Tô Quân nói cái này là có ý gì?

“Từ khi tôi học năm thứ hai đại học đi du học tới bây giờ, vừa vặn tám năm lẻ ba tháng.” Trên mặt Lan Tô Quân hiện ra nụ cười sáng lạn. “Tuy rằng bây giờ đã muộn, nhưng tôi còn muốn nói một câu: Hứa An Chi, đã lâu không gặp.”

Về mặt của Hứa An Chi rất tối tăm.

Tám năm lẻ ba tháng, từ trong miệng của Lan Tô Quân nói ra tựa như biến thành một con số thật đơn giản, không có bất kỳ ý nghĩa mang tính thực tế gì.

Thế nhưng tám năm này đối với Hứa An Chi mà nói là ký ức cả đời này không bao giờ quên.

Bởi vì không có người này tồn tại cho nên vô cùng gian nan, hầu như mỗi một ngày anh đều tưởng niệm cô để sống.

Cho nên mọi người mới nói luật sư Hứa không có tìm.

Anh nhìn như bất cần đời lang thang giữa những người phụ nữ khác nhau, càng có vô số phụ nữ người trước ngã xuống người sau tiến lên chỉ nhằm chiếm

được ưu ái của anh, nhưng tìm anh vẫn luôn dễ trên người của một người đi tha hương.

“Thì ra cô nhớ rõ ràng như vậy?” Lòng Hứa An Chi không bình tĩnh nhưng lúc nói chuyện lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, thậm chí có thể nói là không hề gì cả.

Khoảng cách giữa Lan Tô Quân và Hứa An Chi tới mấy chỗ ngồi, bọn họ cứ nhìn chăm chăm đối phương như vậy, nhưng đều không thấy rõ cảm xúc trong đáy mắt của hai bên.

Ánh mắt của Hứa An Chi quá thâm trầm, khiến Lan Tô Quân không cách nào biết được anh đang suy nghĩ gì.

Lan Tô Quân gật đầu: “Tôi vẫn luôn nhớ rất rõ.”

Hứa An Chi mỉm môi, nhìn cái người khiến cho anh thỉnh thoảng cảm thấy quen thuộc, thỉnh thoảng lại cảm thấy xa lạ này, anh khẽ hừ một tiếng: “Cho nên?”

Lan Tô Quân hơi cúi đầu, một lọn tóc buông xuống ở bên tai, tương xứng môi màu da trắng nõn, gợi cảm một cách khó hiểu.

“Thật ra không có gì, tôi chỉ là sợ anh quên, cho nên nhắc anh một câu.”

“Có lẽ vậy, hôm nay cô không nhắc tới chắc tôi thật sẽ quên mất.” Hứa An Chi cười ngả ngón, hờ hững nhìn Lan Tô Quân. “Bây giờ tôi cảm thấy nhớ những con số này không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

“Ý nghĩa chẳng phải bởi mình cho? Anh muốn nhớ, muốn quan tâm thì cảm thấy có ý nghĩa.”

Lời hai người bọn họ nói người khác nghe không hiểu mấy, trên thực tế là đang thăm dò lẫn nhau, dò xét mục đích của đối phương, dò xét thái độ của đối phương, anh qua tôi lại đánh võ mồm với nhau.

Có lẽ đây bệnh nghề nghiệp của bọn họ, hoặc có lẽ là cố ý muốn kích thích đối phương.

Hai chân Hứa An Chi treo lên nhau, trong lúc lơ đãng lộ ra khí thế khiến rất nhiều phụ nữ chung quanh đều nhìn về phía này.

Anh là khách quen ở đây, cho nên trong này có rất nhiều người biết Hứa An Chi, sự chú ý đến anh dĩ nhiên cũng tương đối nhiều.

Nhưng một gương mặt xa lạ như Lan Tô Quân đột nhiên xuất hiện ở nơi này cũng đưa tới sự chú ý không nhỏ.

Mặc dù hôm nay cô không trang điểm nhưng gương mặt đẹp cùng dáng vẻ bình tĩnh ưu nhã cũng rất thu hút.

Hai người họ xúm lại vô tình rước lấy sự chú ý của mọi người.

Hứa An Chi lắc lắc ly thủy tinh, bên trong rõ ràng chỉ là nước lọc nhưng lại bị vẻ mặt của anh khiến cho như là rượu ngon gì đó.

Anh nhìn chăm chăm cái ly hồi lâu sau mới nói: “Cô ở Canada sống như thế nào?”

Thật ra từ giây phút lần đầu nhìn thấy Lan Tô Quân ngày đó trở đi Hứa An Chi đã rất muốn hỏi vấn đề này, mấy năm nay anh không hề cố gắng đi tìm hiểu tình hình của Lan Tô Quân, bởi vì một mục ngăn cản mình điều tra tất cả mọi thứ có liên quan với Lan Tô Quân.

Với bản lĩnh của Hứa An Chi cùng với internet ngày nay mà nói, muốn tìm kiếm một người, đồng thời biết được tin tức liên quan tới cô quả thật dễ như trở bàn tay, thế nhưng Hứa An Chi lại không hề làm chuyện như vậy.

Bởi vì cho tới bây giờ anh đều cảm thấy hành vi như vậy rất ngây thơ, với lại rất hèn yếu.

Chỉ có thể lén lén lút lút đi tìm hiểu tình hình gần đây của cô, lặng lẽ nghe ngóng quan tâm cô, hành động như thế Hứa An Chi vĩnh viễn không thể nào làm được.

Từ trước đến nay anh là một người quả quyết dứt khoát, một khi rồi đi là sẽ không đi làm phiền đối phương.

Huống chi trước đây cái người rồi anh trước rõ ràng chính là Lan Tô Quân.

Bất kể có phải là lòng tự trọng nổi lên hay không, Hứa An Chi đã không hề đi tìm Lan Tô Quân.

Cho dù anh từng đến Canada công tác, khoảng cách của hai người từ cách nhau một Thái Bình Dương đến cùng một thành phố, anh cũng không có cố gắng đi xem Lan Tô Quân có sống tốt hay không.

Chọn rồi đi chính là Lan Tô Quân, bị giẫy vò lại là Hứa An Chi.

“Anh nói xem?” Lan Tô Quân hỏi ngược lại.

Hứa An Chi bật cười: “Cô đã hỏi tôi như vậy, xem ra cuộc sống không tồi, có thể trở thành luật sư cá nhân của Diêu Lực kia cũng có thể chứng minh cô

sống tốt.”

Tuy rằng Diêu Lực kia là một đứa con ông cháu cha chỉ biết ăn uống chơi bời còn không ngừng gặp rắc rối, nhưng làm ăn buôn bán của Diêu gia ở Canada rất lớn, Lan Tô Quân có thể trở thành luật sư cá nhân của Diêu Lực, thay hắn xử lý cục diện rối rắm đã chứng minh thực lực của Lan Tô Quân.

Hơn nữa, cho dù anh không có chủ động để ý tới cũng biết được ở Canada có một nữ luật sư rất nổi danh.

“Vậy còn anh?” Lan Tô Quân khề hắt cằm, mắt không chớp nhìn chăm chăm Hứa An Chi.

Động tác này khiến Hứa An Chi phút chốc ngẩn ngơ.

Cô ấy trước đây chính là như vậy, chuyên chú một việc, ví dụ như đi học nghe giảng, hoặc là khi hỏi người khác vấn đề, cô sẽ hơi hắt cằm, lộ ra một đoạn cổ xinh đẹp, hai mắt như cát giấu ngôi sao.

Sau khi bình tĩnh lại, Hứa An Chi để ly nước lên bàn, nhẹ giọng nói: “Tôi không thể nào sống không tốt.”

Lan Tô Quân hừ một tiếng ở trong lòng, đúng vậy, chỉ nhìn anh hôm nay ở đây mọi chuyện đều thuận lợi là biết, cuộc sống của người này há chỉ trôi qua tốt? Anh hoàn toàn là ở trong hưởng thụ...

Hơn nữa, chuyện Hứa An Chi không tốn công sức đã đưa Diêu Lực vào tù cũng có thể nhìn ra Hứa An Chi mấy năm nay vẫn ở vào vị trí cao cao tại thượng.

Anh ta vẫn luôn ở trên đỉnh núi cao nhất, từ khi anh ta ra đời đã báo trước tất cả cuộc sống tương lai của anh ta, đều là ở trên đỉnh núi nhìn xuống vạn vật.

Nhưng cô chỉ có thể bị ai dựa vào cổ gồng của mình, không từ thủ đoạn nào, không tiếc giá cao từng chút bỏ lên.

Đây có lẽ là khác biệt lớn nhất của hai người bọn họ.

“Nhìn ra được cuộc sống của luật sư Hứa vẫn rất mãn nguyện.”

Hứa An Chi híp mắt, đột nhiên rất không kiên nhẫn.

Cứ tiếp tục như thế này có ý nghĩa gì?

Hai người đều im lặng không nói đến chuyện đã qua, nhưng chút hồi ức này căn bản không cách nào thật sự biến mất, anh cũng không thể nào không quan tâm.

Bây giờ Lan Tô Quân đã trở về, liền muốn hỏi hột bỏ qua tất cả quá khứ, giống như cái gì cũng không có xảy ra vậy, thậm chí hai người quay lại làm bạn lần nữa?

Người này tại sao có thể thản nhiên, lạnh lùng đến nỗi anh đều tự ti?

Đúng là mỉa mai.

Anh vẫn cứ bụng dạ hẹp hòi như thế.

“Được rồi, Lan Tô Quân, nếu cô tìm tôi chỉ là vì hoài niệm một chút chuyện quá khứ thì thật đúng là không cần thiết. Tôi hoàn toàn không quan tâm những chuyện đó.” Giọng Hứa An Chi bình thản khiến lòng người vỡ tan. “Hoặc là nói cô muốn làm bạn bè với tôi một lần nữa, tôi cũng chỉ có thể nói, miễn đi, tôi không có hứng thú nhai lại cô, huống chi là nói làm bạn bè với cô nhất định rất không có ý nghĩa.”

Lan Tô Quân bởi vì lời nói của Hứa An Chi mà nhú mày thật sâu.

Cô mang ý không rõ nói: “Hứa An Chi, có phải anh rất hận tôi?”

“Hận?” Hứa An Chi cười giễu cợt một tiếng. “Chẳng lẽ cô không biết có yêu mới có hận? Không có yêu, sẽ không cần thiết nói hận.”

Lời của Hứa An Chi không mang theo tình cảm, tựa như dao sắc nhọn đâm sâu vào trong lòng Lan Tô Quân, khiến cho cô lập tức mặt trắng bệch.

Một giây kế tiếp, Lan Tô Quân thật giống như bị kích thích rất lớn, thỉnh linh nhắm mắt lại, nhào về phía Hứa An Chi.

Môi Lan Tô Quân đặt ở trên môi anh, mang theo xúc cảm âm ấm, nhắm chặt hai mắt, chỉ còn lông mi run rẩy bán đứng tâm tình của cô giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Rốt Cuộc Có Bao Nhiêu Vô Tình

Bờ môi âm ẩm khẽ đung vào môi của Hứa An Chi mang theo chút mùi vị của Lan Tô Quân, như là thoang thoang mùi hoa nào đó, không rõ ràng nhưng rất dễ chịu.

Nụ hôn này, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Lan Tô Quân phủ ở trên Hứa An Chi, cô nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, hai người cách nhau thật gần, hầu như không có bất kỳ khoảng cách gì.

Hít thở giữa hai bên càng sinh ra mấy phần mập mờ khó hiểu, giữa ánh đèn mê loạn xung quanh, rất nhiều thứ dường như đều lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Cuối cùng là Lan Tô Quân dứt ra trước, cô hốt hoảng thẳng người lên, giống như người vừa chủ động hôn môi Hứa An Chi không phải là mình: “Anh đã không có gì tốt nói với tôi, tôi đi trước vậy.”

Hứa An Chi híp mắt, ánh mắt phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

Lan Tô Quân lòng rối bời bời liếc nhìn về mặt Hứa An Chi một cái, dứt khoát vô tình, xoay người chạy trốn chết.

Tuy rằng mục tiêu cô tới đây tới nay căn bản không có thực hiện được, điều muốn nói cũng hoàn toàn không có cơ hội nói ra, nhưng cô tạm thời cũng không muốn nói.

Thật sự là Lan Tô Quân đã đánh giá cao bản thân, cho rằng cách nhiều năm như vậy, lúc mình gặp lại Hứa An Chi đã có thể tỉnh táo chung đụng với anh, nhưng hoàn toàn không như cô tưởng.

Lúc đến gần anh cô thể nhưng lại thiếu tự tin, theo bản năng muốn chạy trốn.

Lan Tô Quân cô đã vô dụng như vậy bao giờ?

Bất kể là lúc rời đi năm đó hoặc là một thân một mình dốc sức làm ở Canada, cô khi đó không có tiền, không bối cảnh, chỉ có thể dựa vào một mình cứng rắn chống đỡ, không biết ngâm bao nhiêu đắng mới có thành tích bây giờ.

Tất cả mọi người hình dung Lan Tô Quân là con bò cạp, cho rằng không thể dễ dàng vào, bằng không nhất định sẽ bị một bài học.

Thật ra cô chỉ là một người tứ cố vô thân ở một quốc gia xa lạ, không có cách nào khác, chỉ có thể tận lực nguy trang mình mạnh mẽ, bách độc bất xâm, cứng đầu cứng cổ. Chỉ có như vậy cô mới có thể ở trên toà án sóng gió dữ dội mà đứng cảm tiến tới.

Hơn nữa, có đôi khi toà án ở nước ngoài càng thẳng thừng hơn, miệng lưỡi sắc bén giữa các luật sư cũng càng hung ác nham hiểm hơn, hơi bất cẩn một chút sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Cô ở nơi đó tám năm, trừ bản thân ra thì cái gì cũng không có.

Có đôi khi phải bắt chấp đi làm một ít chuyện nhưng cũng là việc bắt buộc dĩ, cô ngoại trừ bên ngoài trở nên mạnh mẽ hơn thì còn có biện pháp nào đây?

Lúc này cũng không màng mục đích hôm nay mình hẹn Hứa An Chi ra là cái gì, Lan Tô Quân chỉ có thể bỏ chạy, cũng không lo sau này Hứa An Chi có cười nhạo cô không có can đảm hay không.

Cô vốn đã chuẩn bị đầy đủ, nếu đã trở về vậy không ngại ngừng nhút nhát nữa, thế nhưng khi đối mặt với Hứa An Chi cô vẫn không có tiền đồ thế đấy.

Can đảm cùng quyết đoán gì đó... toàn bộ cút qua một bên đi, cô hiện giờ chỉ muốn rời khỏi cái chỗ này.

Bất kể là hôm nay nhìn thấy Amy hay Tề Dạng, hoặc là nghe được tên anh từ người khác, hoặc là hôm nay Hứa An Chi tới nơi này nhàn nhã, đều giống như đang nhắc nhở Lan Tô Quân một sự thật, khiến cho cô vốn nhiệt tình tràn đầy toàn bộ bị tưới tắt.

Trong thời gian rất ngắn, trong đầu Lan Tô Quân đã suy nghĩ muôn vàn, cô không nói thêm một câu liền đi ra ngoài quán bar, bóng lưng hốt hoảng như có quỷ đuổi theo phía sau.

Ý nghĩ duy nhất bây giờ của cô là mau chạy khỏi nơi này, còn sau đó nên làm gì thì cô hoàn toàn không có suy nghĩ. Mặc cho bánh răng thời gian đi về phía trước, có một số việc nếu cô bó tay vậy cũng không có cách nào.

Bước chân Lan Tô Quân cứ dòn dập chạy ra ngoài như vậy, lần thứ ba gặp Hứa An Chi sau khi về nước lại vẫn là kinh nghiệm không vui vẻ.

Mà khi trong đầu cô là một mảnh tương hồ đứng đón xe ở ven đường, tìm kẻ động một cách khó hiểu.

Một giây kế tiếp, cổ tay cô đã bị người từ đằng sau kéo lại.

Hơi thở quen thuộc truyền đến từ đằng sau, cho dù không nói một câu nào nhưng cô có thể từ trong hơi thở mà đoán được đây là mùi vị thuộc về Hứa An Chi.

Nhưng mà không biết có phải bởi vì anh hiện đang hút thuốc lá hay không, quanh người anh lại nhân nhạ tản ra áp suất thấp, khiến Lan Tô Quân thỉnh thoảng cảm thấy khó thở.

“Lan Tô Quân, sao cô lại tính không nói gì cả đã bỏ chạy?” Trong giọng nói của Hứa An Chi có vài phần tức giận. “Cô ngoài chạy trốn ra chẳng lẽ không có hành động gì khác?”

Lòng Lan Tô Quân rối bời bời, chỗ bị Hứa An Chi kéo như trở nên nóng bỏng. Nhiệt độ lòng bàn tay anh thiếu phồng da cô, trong đêm tối như thế này vô hình khiến cho lòng người ta rung động.

Ngay cả hôn môi vừa rồi cũng không có cảm giác như vậy.

Có lẽ là bởi vì cô vẫn còn ý loạn tình mê dưới cái hôn môi vừa rồi. Nhưng Hứa An Chi cũng không có chút phản ứng nào, cô không có cảm nhận được chút hứng thú nào từ nơi anh, nếu không phải trên môi anh còn có nhiệt độ thì Lan Tô Quân đã cảm thấy mình như đang hôn một pho tượng.

Ban này Lan Tô Quân vội vã muốn chạy trốn cũng bởi vì trong lòng chế giễu mình đối với Hứa An Chi đã không còn bất cứ lực ảnh hưởng nào, còn muốn làm gì nữa? Còn có thể làm gì nữa?

Mà lúc này Hứa An Chi mang theo giọng chất vấn càng làm cho Lan Tô Quân không biết như thế nào cho phải. Cô cho rằng mình có thể bình tĩnh đối đãi, đã nhiều năm như vậy, cô đều đã là một luật sư nổi tiếng, cuộc sống của cô cũng trải qua không tồi, còn có gì phải sợ?

Thế nhưng khi nhìn đến Hứa An Chi về sau cô mới biết được, cô vẫn sợ.

Giống như lúc này Hứa An Chi chất vấn cô, cô không phải là không biết nên trả lời thế nào, mà là không dám trả lời.

Cô vô hình sợ sau khi nói ra đáp án sẽ chỉ làm Hứa An Chi cách cô càng xa hơn.

Rõ ràng giữa hai người không có quan hệ nữa, đã qua tám năm, tình cảm nhiều hơn nữa cũng sẽ tan biến theo năm tháng, thời gian xa cách thật sự đáng sợ, khiến Lan Tô Quân không dám đối mặt.

“Được lắm” Sau khi trầm mặc hồi lâu, Hứa An Chi rút cuộc buông Lan Tô Quân ra, nói một câu mang ý tứ không rõ như vậy.

Lan Tô Quân không biết trong lòng mình rốt cuộc là thờ phào nhẹ nhõm hay có chút thất vọng, cô cũng không quá quan tâm quay đầu nhìn Hứa An Chi thêm một cái, vội vã gọi taxi rồi đi.

Mãi đến sau khi xe lái được một khoảng rất dài cô mới rút cuộc dám quay đầu nhìn một cái, nhưng ven đường đã không còn bóng dáng của Hứa An Chi.

Đây giống như là kết cục giữa bọn họ mấy năm nay, cô dựa vào cái gì mà mong muốn xa vời Hứa An Chi còn đang ở tại chỗ chờ cô?

Gục đầu mất mát, Lan Tô Quân bụm mặt, im lặng khóc.

Mà Hứa An Chi thật ra vẫn nhìn taxi lái đi rồi mới mặt lạnh lùng xoay người, đi đến chỗ mình đậu xe.

Anh dựa vào bên cạnh xe hút vài điếu thuốc, dưới chân tro thuốc rơi đầy đất, lẳng đàng xoay tròn trong gió thu.

Anh dựa nghiêng vào bên xe, cái bóng bị đèn đường kéo dài có vẻ hiu quạnh một cách khó hiểu.

Qua nhiều năm như vậy, người phụ nữ Lan Tô Quân này vẫn nhẫn tâm như thế.

Hứa An Chi thiếu chút nữa đã nghiêng nát răng của mình, âm thầm quyết định, anh ngược lại muốn xem xem người phụ nữ này rốt cuộc nhẫn tâm cỡ nào!

...

Buổi sáng Mộc Lạp Lạp đã đi công ty rất sớm. Bây giờ cô là một cô gái văn phòng thành thành thật thật đi làm, ngay cả đến trễ cũng rất ít.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là sáng hôm đó Phó Cảnh Phi không có tâm huyết dâng trào đề cô lên giường hôn hít một trận cho đến khi cô ngộp thở mới buông tha cô.

Bởi vì đã xem dự báo thời tiết nên trước khi ra cửa Phó Cảnh Phi đã xách cổ áo Mộc Lạp Lạp lên mang cô về phòng ngủ, trông chừng cô thay áo khoác tương đối dày hơn sau đó mới thả cô ra cửa.

Trong nháy mắt đó Mộc Lạp Lạp đột nhiên cảm thấy Phó Cảnh Phi không giống như là vị hôn phu của mình... mà thật đúng là một bề trên, quan tâm cô từng li từng tí.

Tuy nhiên vẫn khiến cho cô rất cảm động.

Hôm nay vừa tới công ty Mộc Lạp Lạp cảm thấy bầu không khí xung quanh mình không đúng lắm.

“Đây là đã xảy ra chuyện gì?” Đúng lúc thư ký của Lina đi qua bên cạnh cô, Mộc Lạp Lạp liền kéo Luru Hi qua hỏi.

“Hôm nay tâm trạng của tổng giám đốc không tốt lắm, không có chuyện gì thì tuyệt đối đừng lên lầu.” Luru Hi hảo tâm nhắc nhở cô. “Sáng sớm mặt đã đen thui, quả thật đều khiến tôi sợ muốn chết. Cũng may hôm nay công việc của tôi hình như không có đi lên lầu, không thì tôi nhất định sẽ điên mất.”

Mộc Lạp Lạp hí mắt: “Tâm trạng không tốt? Có mắng chửi người hay không?”

“Sao không? Vừa rồi có người bôi vì sai vài con số nhỏ mà đã bị ập xuống một trận mắng, không chừng sẽ bị xa thải. Tóm lại Lạp Lạp cô hôm nay ngàn vạn lần cẩn thận một chút nhé!”

“Được rồi, yên tâm đi.”

Mộc Lạp Lạp mang theo nụ cười khó hiểu ngồi trở lại chỗ, trong lòng vui vẻ không thôi.

Xem ra Thẩm Văn Xương đã đi thăm Mộc Diệp, bằng không sao lại đột nhiên biến thành một thùng thuốc súng không thể đựng vào.

Tiếc là không biết Thẩm Văn Xương định thế nào với Mộc Diệp xảy ra chuyện này. Nhưng mặc kệ ra sao, quan hệ giữa hai người bọn họ nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Người đàn ông như Thẩm Văn Xương tuyệt đối sẽ không cho phép người phụ nữ của hắn lừa dối hắn, hành vi của Mộc Diệp phỏng chừng cũng đã chạm tới giới hạn cuối cùng của hắn.

Hơn nữa, chẳng phải mọi người đều nói Thẩm Văn Xương thích Mộc Diệp cũng bởi vì thích sự hồn nhiên cùng lương thiện của ả sao?

Sau khi biết rõ Mộc Diệp không phải là người như vậy, hiện giờ Thẩm Văn Xương nhất định sẽ rất tức giận.

Nghĩ như vậy, Mộc Lạp Lạp bỗng nhiên cảm thấy hôm nay mình nhất định không thể ở lại trong công ty, bằng không ai biết Thẩm Văn Xương kia có thể đột nhiên tìm cô hay không, sau đó trút giận lên người cô?

Mặc dù cô không sợ hắn, nhưng cũng không muốn khi không khiến cho mình ngột ngạt.

Nghĩ đến liền lập tức hành động, Mộc Lạp Lạp vội đi tìm Lina, hỏi chị ta hôm nay có cần ra ngoài làm nhiệm vụ hay không.

“Ra ngoài?” Lina ngẩng đầu lên từ giấy tờ tài liệu. “Sao hôm nay tích cực vậy?”

Mộc Lạp Lạp gật đầu như gà mổ thóc: “Hôm nay nhiệt độ giảm, thời tiết lạnh, em ra ngoài thì rất nhiều đồng nghiệp cũng không cần đi ạ.”

Lý do này nói ra chính Mộc Lạp Lạp cũng không tin, nhưng cô chỉ cần không ở lại trong phòng làm việc thì nói cái gì cũng được.

Lina suy nghĩ một chút rồi nói: “Bên chúng ta phải phái một người đến hiện trường quay quảng cáo của Thẩm Thanh Nhượng, cô đi nhé?”

Mộc Lạp Lạp lập tức hồi hận, có cảm giác như mình tự đào hố chôn mình.

Thẩm Thanh Nhượng này tuyệt đối là một cực phẩm trong những người Mộc Lạp Lạp quen biết, nếu có thể, cô tuyệt đối không muốn gặp lại anh ta.

Nhưng mà hôm nay chuyện này lại là mình chủ động nói ra, từ chối Lina thì không tốt lắm.

“Không có cái khác sao chị Lina? Chạy vặt những chuyện gì đó khác em đều có thể.”

Giọng điệu của Lina không tốt nói: “Chỉ có một chuyện này, bằng không cô cứ ở lại trong văn phòng đi.”

“Em đi!” Thấy Lina tính giao nhiệm vụ cho người khác, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể vội tiếp nhận.

Ít ra Thẩm Thanh Nhượng kia vẫn dễ đối phó hơn Thẩm Văn Xương.

Thành công chiếm được nhiệm vụ ra ngoài, Mộc Lạp Lạp cảm giác xách không chút do dự đi ra ngoài.

Thế nhưng vừa bước vào thang máy liền nghe được có người trong phòng làm việc gọi cô: “Lạp Lạp, tổng giám đốc kêu cô đến văn phòng của anh ta bây giờ!”

Mộc Lạp Lạp vội đóng cửa thang máy, vờ như không nghe thấy gì cả.

Về phần vì sao Mộc Lạp Lạp không đi gặp Thẩm Văn Xương, lý do đương nhiên là bây giờ không muốn phát sinh xung đột với hắn, hơn nữa cô cũng lo lắng Thẩm Văn Xương sẽ cảm thấy là cô cố ý thiết kế Mộc Diệp.

Trời có thể làm chứng, chuyện này thật đúng là tự Mộc Diệp tìm đường chết, không có chút xíu chủ động nào liên quan với cô.

Bất kể ra sao, giờ Mộc Lạp Lạp muốn Thẩm Văn Xương có thể thấy được bộ mặt thật của Mộc Diệp.

Bên ngoài quả thật nhiệt độ giảm xuống, không kịp đề phòng mùa đông cứ như vậy đã sắp tới.

Mộc Lạp Lạp bọc kín quần áo, cũng may hôm nay Phó Cảnh Phi muốn cô mặc dày một chút, bằng không lúc này thật sự sẽ lạnh run.

Thẩm Thanh Nhượng quay quảng cáo ở vùng ngoại thành, anh ta vừa mới đại diện một khoản sản phẩm của Thẩm thị, không có liên quan gì với phòng bất động sản kia.

Quan trọng nhất dưới cờ của Thẩm thị là phòng bất động sản, sản nghiệp của nó cũng có đọc lướt qua, tuy nhiên tỉ lệ không tính là đặc biệt lớn, bây giờ nhìn lại, tìm Thẩm Thanh Nhượng giống như là muốn mở rộng phát triển những sản nghiệp này.

Có điều là bây giờ bất cứ xí nghiệp gì đều cũng thích tìm ngôi sao đang nổi đến làm đại diện, cho nên Mộc Lạp Lạp cũng không bất ngờ gì.

Sau khi Mộc Lạp Lạp đến hiện trường quay chụp ở ngoại ô, hầu như liếc mắt liền thấy được Thẩm Thanh Nhượng.

Nơi đây thật ra là một phố đại học, mấy đại học quan trọng của thành phố Long đều chuyển đến nơi này, tạo thành địa bàn quy mô không nhỏ.

Lần này quay chụp chính là ở trong phố đại học, bởi vậy xung quanh đều tụ tập rất nhiều học sinh, toàn bộ đều đến vì Thẩm Thanh Nhượng. Nếu không phải xung quanh có rất nhiều bảo vệ ngăn lại, e là toàn bộ nơi này đều sẽ bị fan của Thẩm Thanh Nhượng cản trở.

Người đại diện của Thẩm Thanh Nhượng đã biết Mộc Lạp Lạp, sau khi nhìn thấy Mộc Lạp Lạp liền rất kích động cong lan hoa chỉ*: “Ôi trời, sao cô lại tới đây?”

*lan hoa chỉ: cong ngón tay như mấy thái giám thời xưa. Link tham khảo hình: <http://imgn.photophoto.cn/055/104/012/1040120030.jpg>

Mộc Lạp Lạp vô tội nói: “Sao tôi không thể tới?”

Người đại diện thừa dịp Thẩm Thanh Nhượng ở bên kia đang chuyên chú quay phim không có để ý tới bên này, vội vàng kéo cô đến trong góc: “Cô còn nhớ lần trước tiểu tống tông nhà chúng tôi cùng ăn cơm với cô không? Weibo cậu ta đăng kia quả thật đã gây phiền toái cho tôi, đêm đó tôi nhận không dưới mười cú điện thoại của nhà truyền thông, gọi hỏi tôi nghệ sĩ nhà tôi có phải là đang yêu đương hay không. Vì để phủ nhận, nước miếng tôi nói cũng khô hết rồi cô biết không!”

“À, cho nên?” Mặt Mộc Lạp Lạp tỉnh queo.

“Cho nên?” Người đại diện kích động nước miếng bay tán loạn: “Kết luận tôi cho ra chính là tuyệt đối không thể để cho tiểu tống tông gặp cô, bằng không ai biết cậu ta lại sẽ nổi điên làm ra chuyện gì, đến lúc đó xui xẻo, vất vả đều là tôi!”

Nghĩ đến weibo Thẩm Thanh Nhượng đăng hôm đó, bản thân Mộc Lạp Lạp cũng rất bất đắc dĩ, nhưng cô lại không thể ngăn cản Thẩm Thanh Nhượng, anh ta muốn là cái gì đều là tự do của anh ta.

“Yên tâm đi, sau này tôi không thể nào cùng Thẩm Thanh Nhượng đi ăn, không sao đâu.” Mộc Lạp Lạp không phải là người trong giới, cũng không phải là người có thể hiểu được lo âu của người đại diện. Có chuyện gì xảy ra, đó cũng là chuyện của Thẩm Thanh Nhượng, có quan hệ gì với cô?

“Nói thì đơn giản! Hừ! Sau này cô ít cùng tiểu tống tông gặp mặt đi, nếu không phải tôi thấy cô không có hứng thú đối với cậu ấy... Tôi cũng sẽ không cho các người gặp mặt!”

Mộc Lạp Lạp yên lặng liếc trắng mắt: “Tôi chẳng những không có hứng thú đối với anh ta mà anh ta đối với tôi cũng không có hứng thú.”

Người đại diện che miệng cười ha ha vài tiếng: “Nhân loại ngu xuẩn.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

“Được rồi, dù sao thì cô nhớ kỹ lời của tôi là tốt rồi.” Bây giờ người đại diện mới hỏi tới chính sự. “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Mộc Lạp Lạp trưng ra vẻ mặt lạnh lùng: “Tôi nói tới tìm anh bao giờ?”

Người đại diện: “... Thì ra cô không phải là tới tìm tôi, ha ha ha.”

“Công ty phái tôi tới xem Thẩm Thanh Nhượng quay quảng cáo một chút.” Mộc Lạp Lạp nói mục đích đến. “Cũng không có gì quan trọng, đến lúc đó tôi xem hiệu quả quay chụp ra là được rồi.”

“Được, vậy cô tùy tiện đi.” Người đại diện không có tiếp tục nói với Mộc Lạp Lạp nữa, chạy qua một bên nhiệt tình theo nói chuyện với một thợ đạo cụ.

Trong đầu Mộc Lạp Lạp một vạn con thảo nê mã* phi nhanh qua, cô bắt đầu hoài nghi năng lực làm việc của cái vị người đại diện này, Thẩm Thanh Nhượng dưới tay anh ta thật sự có thể phát triển tốt?

*tiếng lóng có nghĩa là “DM”, trong câu này là bạn Lạp Lạp đang chửi thề, link tham khảo hình con thảo nê mã: <http://kingofwallpapers.com/llama/llama-019.jpg>

Mộc Lạp Lạp thấy bên kia còn đang quay chụp, đạo diễn đang đích thân giảng chút gì đó cho Thẩm Thanh Nhượng, vẻ mặt anh ta nghe rất thành thật, mắt xanh đẹp hút hồn một cách khó hiểu.

Nhún vai, Mộc Lạp Lạp liếc nhìn những fan kiên nhẫn đợi ở đằng kia, đi qua một quán trà sữa ở bên cạnh mua ly trà sữa nóng.

Mấy nữ sinh ngồi trong quán trà sữa, trong đó có một người khiến mọi người chú ý – mặc áo len thông thường, không trang điểm nhưng làn da cũng rất đẹp, trắng nõn nà, mày liễu mắt hạnh, cười rộ lên mắt cong cong.

Mộc Lạp Lạp bởi vì rảnh rỗi buồn chán nên liền ngồi trên một chiếc ghế đầu vừa uống trà sữa vừa lên mạng, tiện thể hỏi thăm một chút tình hình nội bộ công ty.

“Sau đó Thẩm tổng có tiếp tục tìm tôi không?”

Khuru Đình trả lời: “Không, chỉ tìm một lần. Cô sao vậy, không có chào hỏi liền lén trốn đi, nếu không phải Lưu Đình nói cô đã nói với chị Lina thì tôi đã nghĩ cô bỏ trốn.”

“Nào có, tôi chỉ là không muốn ngồi ở trong văn phòng. Yên tâm đi, chiều tôi sẽ trở lại, đến lúc đó mang đồ uống cho các người.”

“Được được được, cô chú ý an toàn.”

Mộc Lạp Lạp tắt messenger, liền vô ý nghe được mấy nữ sinh bàn bên kia nói chuyện phiếm.

Cô vốn không phải là người thích nghe trộm người khác nói chuyện, chẳng qua là quán trà sữa này vốn không lớn, nói chuyện là có thể nghe rõ ràng, hơn nữa bọn họ nhắc tới một cái tên khiến Mộc Lạp Lạp vô cùng chú ý.

“Ôi dào, tôi qua không phải cậu đi tìm đại luật sư của cậu rồi ư? Sao sau đó lại trở về, không phải nói ban đêm không trở lại ư?”

Cô gái xinh đẹp mặt nhẵn mày nhỏ than thở: “Hứa An Chi không cho phép tôi ở bên ngoài, cho người đưa tôi trở về.”

“Ý, xem ra đại luật sư của cậu còn là một chính nhân quân tử đó?”

“Tôi ngược lại thật sự mong anh ấy đừng như chính nhân quân tử... Anh ấy luôn coi tôi như em gái, thật là phiền á, tôi rút cuộc làm thế nào mới có thể khiến cho anh ấy thích tôi?”

“Loại chuyện này chúng tớ làm sao biết. Hay là anh ta có người thích rồi? Nếu như anh ta đã có người thích, Dạng Dạng, cậu làm sao bây giờ hả, vẫn muốn tiếp tục theo đuổi anh ta? Cái cậu nam sinh rất đẹp trai của ban chúng ta kia đều nói muốn theo đuổi cậu, ôi chao, cậu không suy nghĩ một chút ư?”

“Đúng vậy, Tề Dạng của chúng ta là một cô gái tốt như vậy, cho dù là đại luật sư cũng không thể nào không thích chứ, trừ phi là đã có người thích...”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Va Chạm Bất Ngờ

Lời của mấy nữ sinh dường như đã nói trúng ý nghĩ trong lòng của Tề Dạng, cô ta chống cằm, đôi lông mày duyên dáng xoắn lại với nhau, trông vẻ rất khó chịu: “Tớ cũng nghĩ vậy, nghe nói người phụ nữ cùng với Hứa An Chi ngày hôm qua kia là bạn học của anh ấy, nhưng mà tớ lại cảm thấy quan hệ giữa bọn họ giống như không phải đơn giản là bạn học bình thường.”

“Ôi dào, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện tình yêu cũng không gấp được, cậu đã thích anh ta lâu như thế, nếu như anh ta thích cậu thì khẳng định đã động tâm với cậu rồi.”

Tề Dạng không phải là một người thích uỷ mị, quệt mặt một cái liền nở nụ cười, mắt híp lại vô cùng tràn đầy tuổi trẻ: “Được rồi, cảm ơn các cậu đã an ủi tớ, tớ cũng không phải là bị cự tuyệt một hai lần. Các cậu chẳng phải đều thích đại minh tinh kia sao, tớ cùng các cậu đi xem đi.”

“Được được.”

“Vậy chúng ta mau đi qua đi, bằng không đến lúc đó người đông sẽ không chen qua được.”

Mấy nữ sinh kéo tay nhau rời khỏi quán trà sữa, trên mặt mỗi người đều sáng ngời tuổi trẻ.

Mộc Lạp Lạp có chút hâm mộ, nhưng lại nghĩ tới nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ. Hứa An Chi... Nếu chỉ là trùng tên Hứa An Chi mà thôi cũng sẽ không khiến cho Mộc Lạp Lạp chú ý.

Quan trọng là bọn họ còn nhắc tới từ then chốt “đại luật sư”. Ở thành phố Long, lại vừa tên là Hứa An Chi vừa là đại luật sư cũng chỉ có một người.

Mộc Lạp Lạp không nhìn được phi nhô trong lòng. Hứa An Chi này cũng ghê gớm nhỉ, ngay cả sinh viên cũng không tha. Tuy nhiên cũng may sinh viên đều là người đã trưởng thành, nếu như là học sinh trung học thì Mộc Lạp Lạp sẽ không còn lời nào với anh ta cả.

Trong lúc vô tình phát hiện một chuyện ngoài lề đôi mắt, trong lòng Mộc Lạp Lạp dâng lên cảm thán sức quyến rũ của Hứa An Chi này thật tràn đầy, nếu như Phó Cảnh Phi cũng cùng một dạng với Hứa An Chi, không có chuyện gì cũng phóng điện đối với phụ nữ, như vậy tình địch của cô phỏng chừng còn xếp thành hàng dài, nhìn không thấy đuôi.

May mà Phó Cảnh Phi chỉ mặt lạnh không nói một lời, những người ngấp nghé sắc đẹp của anh cũng không dám tiến lên thêm một bước, khiến Mộc Lạp Lạp yên tâm không ít.

Tính toán Thẩm Thanh Nhượng bên kia quay phim sắp kết thúc, Mộc Lạp Lạp mới từ trong quán trà sữa đi ra ngoài, đến hiện trường quay phim.

Cũng đúng như suy đoán của mấy nữ sinh vừa rồi, lúc này fan xem Thẩm Thanh Nhượng đã vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, không có kiếng chắn thì sẽ không thấy được người ở bên trong là ai.

Mộc Lạp Lạp thật vất vả mới chen vào được, còn phải dựa vào người đại diện của Thẩm Thanh Nhượng mới thành công đi vào sân quay.

Trong nháy mắt Thẩm Thanh Nhượng thấy Mộc Lạp Lạp liền nhướng chân mày mang ý tứ không rõ: “Ui, ai vậy ta.”

Mộc Lạp Lạp khách sáo: “Chào anh Thẩm.”

Thẩm Thanh Nhượng giống như rất mất hứng ngồi ở trên ghế, xung quanh có trợ lý đưa lên ly nước, anh ta nhàn nhã uống một ngụm: “Mộc Lạp Lạp, sao cô không thú vị vậy chứ.”

Mộc Lạp Lạp cảm thấy ù ù cạc cạc: “Tôi sao chứ?”

“Xi.” Thẩm Thanh Nhượng ý tứ không rõ phì cười một tiếng, không tiếp tục nói hết mà ngược lại vẫy vẫy tay với fan vây xem ở bên kia, dẫn tới hàng loạt tiếng hét chói tai.

“...” Mộc Lạp Lạp nhìn thấy hết thấy, cảm thấy Thẩm Thanh Nhượng này thật là nhảm, rất thích làm ra mấy động tác con nít lầy, lại còn muốn dẫn đến sự chú ý.

Thẩm Thanh Nhượng hài lòng thu tay về, sau khi tiếng hét chói tai của các fan dừng lại thì đặc biệt nhìn Mộc Lạp Lạp: “Nhìn thấy không, đây mới là phản ứng nên có khi nhìn thấy tôi.”

“...” Bệnh thần kinh! Tên này thật tự đại đến nỗi cho rằng toàn thế giới đều thích anh ta!

Thấy Mộc Lạp Lạp không nói, Thẩm Thanh Nhượng vô cùng quyến rũ chớp mắt phóng điện: “Cô đã bị tôi thuyết phục rồi đi?”

Mộc Lạp Lạp nửa ngày mới mở miệng: “Hồi nhỏ anh không phải lớn lên ở trong nước phải không?”

Thẩm Thanh Nhượng sững sốt một chút: “Úi trời, sao cô biết?”

Quả nhiên... Người này không chỉ là con lai mà xem ra một khoảng thời gian rất dài hồi nhỏ cũng đã được giáo dục ở nước ngoài, cho nên mặc dù bây giờ nói tiếng Trung coi như trôi chảy, không có vấn đề khẩu âm quá lớn, nhưng mà có đôi khi mạch não không được bình thường, ý tứ trong lời nói cũng khiến người ta có chút không thể nào hiểu được.

“Lúc rảnh rỗi thì học thêm một chút văn của tổ quốc đi, rất uyên bác biết không?”

Thẩm Thanh Nhượng cầm ly nước, suy nghĩ một chút lại nói, khoe mắt hơi híp lại: “Cô đang cười nhạo tôi?”

“À, hiểu ra rồi? Không tệ, thật là thông minh.”

“Mộc Lạp Lạp!” Thẩm Thanh Nhượng suýt chút là bùng nổ.

Vẫn là người đại diện vọt tới trước tiên vỗ về Thẩm Thanh Nhượng: “Tiểu tổ tông đại minh tinh của tôi ơi, ở đây là bên ngoài, nhiều người nhìn như vậy, chú ý hình tượng một chút biết không?”

Sau khi Thẩm Thanh Nhượng bình tĩnh lại, nói: “Nhưng mà bây giờ tôi rất tức giận.”

“Tức giận, có gì phải tức giận? Tiểu tổ tông, cậu đừng nóng.”

Mộc Lạp Lạp le lưỡi một cái, dù sao thì Thẩm Thanh Nhượng cũng không có cách nào bắt cô. Hơn nữa bây giờ cô không cần tìm anh ta xin chữ ký nữa, càng không có nhược điểm gì có thể bị anh ta lợi dụng, hoàn toàn không cần quan tâm anh ta.

Thẩm Thanh Nhượng thờ phỉ phò bắt đầu làm việc lại. Bộ dạng vừa đẹp trai lại ngô ngố này ở trong mắt của các fan lại khiến cho lòng bọn họ đều tan chảy, cầm điện thoại đi động cùng máy chụp hình chụp liên tục.

Đến khi làm việc lại, Mộc Lạp Lạp liền bắt đầu nói đến chính sự cùng người đại diện, nói một chút những việc Thẩm thị yêu cầu, xác định lại lần nữa.

Cho đến khi bọn họ nói xong thì Thẩm Thanh Nhượng ở bên kia quay phim cũng gần kết thúc.

Các fan muốn đi qua xin chữ ký, nhưng mà mặt của Thẩm Thanh Nhượng lại không hứng lắm.

Anh ta về phòng nghỉ trước, những người khác cũng đều đi theo cùng.

Người đại diện khuyên anh ta: “Cậu ký đi, tiểu tổ tông của tôi, bằng không ngày mai báo chí lại nói rằng cậu làm cao.”

Thẩm Thanh Nhượng nhắm mắt lại, ngũ quan đẹp như một bức tranh: “Làm cao thì làm cao, dù sao thì tôi cũng không muốn ký.”

Mộc Lạp Lạp ở một bên bắt đầu dỗi dằn, gặp phải nghệ sĩ phiền phức như Thẩm Thanh Nhượng này thật sự là đen đủi.

“Muốn tôi ký cũng được.” Thẩm Thanh Nhượng bỗng nhiên mở mắt ra, hai tròng mắt phát sáng. “Kêu Mộc Lạp Lạp cầu xin tôi đi, tôi liền ký.”

“Anh có ký hay không quan hệ gì với tôi? Tôi cũng không phải là fan của anh.” Mộc Lạp Lạp lập tức cự tuyệt anh ta. “Anh đừng có quá đáng!”

Thẩm Thanh Nhượng lại nhắm mắt lại, hoàn toàn không nóng nảy, cười vô cùng chộc tức.

Người đại diện lập tức mượn gió bẻ măng, quay qua khấn cầu Mộc Lạp Lạp: “Ôi ôi cô cũng là một tiểu tổ tông, xin cô thương xót làm theo ý cậu ấy, để cậu ấy đồng ý đi ký tên được không?”

“Không được.” Mộc Lạp Lạp nghiêm nghị cự tuyệt.

Bọn họ còn đang giằng co ở đây, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhạo.

“Xì, chẳng phải chỉ là một minh tinh thôi, có gì tốt mà cao ngạo chứ?” Cô gái đứng ngoài cửa da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, tuổi không lớn lắm, một đôi mắt hạnh vô cùng chói mắt.

Thẩm Thanh Nhượng mở mắt ra nhìn sang, ánh mắt trở nên u ám: “Cô là ai?”

Người đại diện thất kinh: “Cô sao trà trộn vào đây? Mau đi ra mau đi ra.”

Cô gái vẫn bình tĩnh đứng ở cửa, mang theo một tia cười nhạo: “Nhiều fan chờ anh ở ngoài như vậy, dù cho anh không muốn ký tên thì trực tiếp nói với bọn họ không được sao, gương mặt không tình nguyện, làm như ai muốn anh bố thí vậy.”

Cô ta nói không nhanh không chậm, nhưng từng lời ngọc khiến trên mặt Thẩm Thanh Nhượng nổi cơn thịnh nộ.

Nữ sinh đó giống như không cảm thấy, nói tiếp: “Cho dù anh có thực lực hơn những nam minh tinh khác cũng không có nghĩa là anh có thể so với những người bậc nhất.”

Khoé mắt Thẩm Thanh Nhượng nhướng lên, là dấu hiệu tức giận: “Cô nói tiếp đi.”

“Tôi không muốn nói gì, chẳng qua tôi cảm thấy cử chỉ của anh làm thay đổi ấn tượng của tôi đối với anh, may mà tôi không phải là fan của anh, cho tới bây giờ cũng không cảm thấy anh có gì tốt. Vừa khéo tối nay tôi về có thể nói cho mấy bạn cùng phòng tôi biết anh thật ra không phải là cái đáng về trong tưởng tượng của bọn họ kia, cũng khiến cho bọn họ không nên tiếp tục thích anh nữa.”

Người đại diện kinh ngạc che miệng: “Trời ơi, cô cái người này rốt cuộc từ chỗ nào lòi ra vậy, sao có thể nói nghệ sĩ của chúng tôi như thế! Bảo vệ đầu bảo vệ ở đâu, mau tống cô ta ra ngoài!”

“Không cần gọi bảo vệ.” Nữ sinh ưỡn lưng đến thẳng tắp, khí chất nhìn không giống như người bình thường, cô ta cười tùm tùm mắt cong lên, rất lễ phép nói: “Phòng nhiếp ảnh này thật ra là của tôi, lần này là tôi cho các người mượn quay phim, cho nên tôi có thể ra vào tùy ý.”

Người đại diện sững sờ.

Thẩm Thanh Nhượng nhìn chằm chằm cô ta vài lần, cuối cùng ngược lại không có thật sự tức giận mà là nói: “Tôi không phải là cái dạng như cô nói này.”

Con người màu xanh lục của anh ta vô cùng thăm thẳm, như là cát giấu hàng ngàn hàng vạn ngôi sao.

“Phải không. Nhưng mà tôi cũng không quan tâm.” Cô gái khẽ gật đầu. “Tôi đi trước, hi vọng lúc các người rời đi có thể làm cho toàn bộ nơi này khôi phục lại hình dạng như trước.”

Nhìn bóng lưng của cô ta, trong lòng Mộc Lạp Lạp huyết sáo, làm rất đẹp!

Cô bé này nhìn rất quen, Mộc Lạp Lạp ngẫm nghĩ một hồi thì biết cô vừa rời trong quán trà sữa đã nhìn thấy cô gái này, học ở một trường đại học nào đó ở đây.

Cô bé ấy khiến Mộc Lạp Lạp giật mình, nhưng ban nãy lúc vừa nhìn thấy cô ta, cô ta giống như là một sinh viên vậy, chẳng qua là bề ngoài xuất chúng hơn mà thôi.

Nhưng mà lúc cô ta vừa vào, từ đầu tới cuối đều duy trì khí chất rất tốt, ánh mắt bình tĩnh như thế không giống như là một cô gái bình thường.

Nghe lời nói sau cùng của cô ta, cái phòng nhiếp ảnh này là của cô ta?

Có thể mua nơi này, chắc chắn điều kiện gia đình rất tốt.

Nhất là nữ sinh này còn có quan hệ dây mơ rễ má với Hứa An Chi... Mộc Lạp Lạp đột nhiên cảm thấy hết sức hứng thú đối với cô ta.

Cô ta tên là gì ấy nhỉ, nghe bạn học gọi cô ta là Tề Dạng?

Tề Dạng đi khỏi, Thẩm Thanh Nhượng đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

Người đại diện mặt mày thất sắc nói: “Tiểu tử tông, cậu muốn làm cái gì vậy? Đừng nói là muốn đi bắt nạt một cô gái nhé, tuy rằng lời vừa rời của cô ta nói khó nghe một chút, nhưng mà chúng ta cũng không cần tính toán với một cô bé...”

Mắt Thẩm Thanh Nhượng lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Tôi đi ký tên.”

“Ký tên? Vậy tốt, giờ chúng ta liền đi ra ngoài!”

Xem ra lời vừa rời của Tề Dạng còn có chút tác dụng.

Mộc Lạp Lạp đi qua bên cạnh Thẩm Thanh Nhượng, cười nói: “Có đôi khi không thể quá tùy hứng, biết chưa? Bằng không sẽ bị người vây xem không ưa.”

Thẩm Thanh Nhượng kinh ngạc, hừ lạnh một tiếng, đi ra ngoài ký tên cho những fan kích động kia.

Fan ở bên ngoài thấy Thẩm Thanh Nhượng trở ra, tưởng chừng như điên cuồng lên.

Trên thực tế, bây giờ với sắc đẹp thế này, có đôi khi những fan kia sao sẽ quản tính cách nghệ sĩ bạn ra sao? Bọn họ chỉ cần thấy được gương mặt này của bạn là đủ vui rồi, căn bản sẽ không đi để ý tới những chuyện khác.

Thì như những nghệ sĩ có chút vết nhơ vẫn có thể lẫn lộn vô cùng tốt ở trong giới giải trí.

Thẩm Thanh Nhượng thật ra trước nay không có kiên nhẫn, tuy rằng trên mặt không có biểu cảm gì nhưng cũng không có mặt đen, lần lượt lần lượt ký tên cho fan, khi có người gọi tên anh ta cũng sẽ khẽ gật đầu.

Cuối cùng vì bảo vệ phòng ngừa chút nữa bên này càng rối loạn hơn nên mới kết thúc ký tên.

Đến khi fan đều tản đi thì Thẩm Thanh Nhượng đột nhiên nói với người đại diện: “Sau này có thể quên đi phong cách mặt ngẫu không? Tôi không có hứng thú làm tượng gỗ.”

“Sao lại là làm tượng gỗ chứ, cậu rõ ràng là một thực lực phái mà.”

“Thực lực phái? Bọn họ cũng chỉ nhìn gương mặt này của tôi mà thôi.”

“Mặt của cậu có thể khiến cho mọi người nhận thức cậu, sau khi nhận thức cậu mới có thể hiểu cậu mà, mới có thể biết cậu ngược lại là một người phái thực lực...”

Mộc Lạp Lạp liếc về mặt mắt kiên nhẫn của Thẩm Thanh Nhượng, trong lòng thấy mắc cười. Người này thật ra hơi ngây thơ chút, trong tính cách cũng không có vấn đề lớn gì, hơn nữa sau khi thật sự thấy qua mấy lần anh ta làm việc cũng có thể cảm thấy anh ta là một người rất chuyên nghiệp.

Chỉ ít người đối với công việc vô cùng nghiêm túc rất có sức quyến rũ.

Xử lý xong chuyện ở đây, Mộc Lạp Lạp liền trở về công ty. Thẩm Thanh Nhượng sau đó cũng không có đối nghịch với cô nữa, rất sáng khoái thả cô đi.

Tuy nhiên sau khi trở lại công ty, Mộc Lạp Lạp liền hối hận đã trở về sớm như vậy, còn không bằng để Thẩm Thanh Nhượng đối nghịch với cô làm lỡ

chút thời gian!

Cô mới trở lại không bao lâu thì bên trên đã có người tới, kêu Mộc Lạp Lạp đi văn phòng tổng giám đốc một chuyến.

Mộc Lạp Lạp thật sự rất bất đắc dĩ. Thẩm Văn Xương nhất định đã phái cơ sở ngầm ở chỗ này, bằng không làm sao cô vừa về là hắn liền biết chứ?

Lần này cũng không thể mượn cớ tránh né, Mộc Lạp Lạp chỉ có thể đành hoàng đi văn phòng của hắn.

Thẩm Văn Xương ngồi ở ghế tổng giám đốc, trên mặt mang một chút lạnh lùng, nhìn một cái là biết tâm trạng không tốt.

“Thẩm tổng, ngài tìm tôi ạ?” Trên mặt Mộc Lạp Lạp mang nụ cười, tận lực khiến cho mình có vẻ bình thản chút.

“Được rồi, đừng có giả bộ.” Thẩm Văn Xương thoáng cười nhạt. “Ồ trước mặt tôi diễn cái gì.”

“... Tôi không có giả bộ, chẳng qua khi đang làm việc anh là cấp trên của tôi, tôi dĩ nhiên là nên lễ phép một chút.”

“Hừ.” Thẩm Văn Xương để cây bút trong tay “rầm” một tiếng ở trên bàn. “Mộc Diệp bây giờ bị bắt giam, cô hài lòng chưa?”

“Cái gì gọi là tôi hài lòng chưa?” Mộc Lạp Lạp tỉnh bơ. “Chuyện này tôi mới là người bị hại.”

Thẩm Văn Xương đột nhiên tức giận, chột đứng lên: “Nếu không phải cô noi noi nhăm vào cô ấy, cô ấy sao có thể ghi hận cô ở trong lòng?”

Mộc Lạp Lạp nở nụ cười: “Anh muốn cướp tiền còn lo người khác lấy tiền à?”

“Cô đừng có xáo trộn ý của tôi!”

“Thẩm tổng có ý gì?” Mộc Lạp Lạp chậm rãi nói.

“Từ lúc mới bắt đầu, nếu như cô không có làm những chuyện kia, Mộc Diệp cũng sẽ không thay đổi bởi vì cô, cho nên tất cả đều bởi vì cô!”

Phải, Mộc Lạp Lạp nghĩ không sai, Thẩm Văn Xương quả nhiên là giận chó đánh mèo cô.

Cô thật sự là vô tội, rõ ràng là Mộc Diệp phạm lỗi, bây giờ giận chó đánh mèo đến trên người cô, oán trách cô.

“Tôi nghĩ bây giờ không nói rõ ràng được chuyện này với anh, Thẩm tổng, chờ lúc anh tỉnh táo lại thì nói với tôi đi.”

“Tôi bây giờ rất bình tĩnh.” Thẩm Văn Xương ngồi xuống, nắm chặt nắm tay. “Cô muốn làm cho cô ấy ở trong bao lâu?”

“Không phải là tôi muốn cô ta ở trong bao lâu, là chuyện cô ta làm nên ở trong đó bao lâu.”

“Coi như tôi thiếu cô một món nợ ân tình, thả cô ấy ra đi...”

Mộc Lạp Lạp tỉnh bơ: “Thẩm tổng, lẽ nào ngài đã quên lúc trước ngài cũng đã thiếu tôi một món nợ ân tình?”

Thẩm Văn Xương cau mày không nói gì.

“Bất kể là anh có tin tôi hay không, tôi cũng sẽ nói cho anh biết, chuyện này tôi không có gợi ý ai đi xử lý đặc biệt, đều chiếu theo trình tự chính quy mà làm, nếu như anh không tin thì có thể mời luật sư.”

Thẩm Văn Xương tiếp tục im lặng.

“Mặc dù nói ra như là đang khích bác ly gián, nhưng mà tôi phải nhắc nhở ngài một câu, chớ bị tình yêu che mờ mắt.”

Nói xong câu đó Mộc Lạp Lạp liền xoay người, nhẹ nhàng đóng lại cửa văn phòng tổng giám đốc.

Cô đứng ngăn người ở trước thang máy. Kế hoạch tiếp theo phải xem Mộc Diệp sau khi được thả ra sẽ chọn làm cái gì. Bây giờ tranh đấu cùng Mộc Diệp tới giai đoạn gay cấn, trải qua lần này, Mộc Diệp càng sẽ không bỏ qua cho cô, thậm chí đến lúc đó thủ đoạn sẽ càng độc ác hơn.

Mộc Lạp Lạp thật ra cũng rất muốn nhanh chóng xử lý xong thù này, thế nhưng trên thực tế Mộc Diệp không dễ đối phó như vậy. So với biểu hiện hôm nay của Thẩm Văn Xương là có thể nhìn ra, sau khi hắn đi thăm Mộc Diệp, cho dù rất tức giận nhưng có lẽ đến cuối cùng vẫn bị lời ngon tiếng ngọt của á thu phục, mới có thể giận chó đánh mèo đến trên người Mộc Lạp Lạp.

Nhưng mà không biết bước tiếp theo kế hoạch của Mộc Diệp sẽ là cái gì?

Tình huống bây giờ hầu như đã hoàn toàn khác với kiếp trước. Tất cả mọi chuyện đều thoát khỏi quỹ đạo đã từng, cho nên Mộc Lạp Lạp ngoài tận lực nâng cao lợi thế trong tay mình ra thì hình như cũng không cách nào làm thêm chuyện gì.

Nhưng cô thật ra không có gì quá lo lắng, chỉ cần Mộc Diệp được thả ra, một số chứng cứ trong tay cô sẽ được tung ra, đến lúc đó Mộc Diệp sẽ phải

gánh chịu thiệt hại nặng nề mới.

Từ từ chờ xem đi.

Thang máy từ lầu một đi lên, cho nên Mộc Lạp Lạp đợi đã lâu thang máy mới rớt cuộc chuyển động đến tầng này.

“Ding” một tiếng, cửa kính phản quang của thang máy từ từ mở ra, Mộc Lạp Lạp đối mặt với người ở bên trong.

Người đứng ở bên trong mặc áo vest màu trắng, mang theo cặp công văn, đi giày cao gót, mặt trang điểm vô cùng tinh tế, môi đỏ mọng tăng thêm vài phần cảm giác mạnh mẽ, trong mắt là ánh nhìn tự tin, toàn thân rất hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Trong lòng Mộc Lạp Lạp lập tức dâng lên vài phần hâm mộ. Loại phụ nữ khí chất như thế này là cô hâm mộ nhất, vẻ đẹp vô cùng mang tính xâm lược, lại có mười phần gọi cảm cùng quyến rũ, giới giang nghị lực, khí thế tràn đầy.

Người phụ nữ nhìn thấy Mộc Lạp Lạp, khẽ gật đầu rồi bước ra từ trong thang máy, đi qua bên người cô.

Mộc Lạp Lạp còn không nhận được quay đầu lại nhìn thoáng qua, thậm chí trở thành mục tiêu của mình.

Đây mới tuyệt đối là nữ cường nhân đấy!

Nhưng mà hình như trước đây chưa từng gặp ở công ty? Nhìn trang phục của cô ta cũng không giống như là làm việc ở Thẩm thị. Ít ra người trong Thẩm thị cho tới nay còn không có ai khí thế mạnh mẽ như cô ta, cho dù là Lina cũng không thể so với.

Cô ta tới làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Chúng Ta Hẹn Hò Đi

Trên thực tế ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất mà thôi, Mộc Lạp Lạp còn không đến mức nhầm lẫn đến nỗi tốn thời gian dài đi phân tích một người xa lạ.

Có điều hơi thoáng toát ra từ người này đặc biệt mạnh mẽ vẫn khiến ký ức Mộc Lạp Lạp hãy còn mới mẻ.

Mộc Lạp Lạp trở về phòng làm việc, Khuru Đình lại lén lút xông tới muốn biết mục đích Thẩm Văn Xương tìm cô lên.

“Lạp Lạp, cô tiết lộ cho tôi biết một chút đi.” Khuru Đình thần thần bí bí nhỏ giọng hỏi ở bên tai Mộc Lạp Lạp.

“Tiết lộ cái gì?” Mộc Lạp Lạp nhìn về mặt của cô ta, cảm thấy có chút không hiểu ra sao cả, không biết cô ta đang kích động cái gì nữa.

“Là Thẩm tổng tìm cô nói đó.”

“À... Thật ra chỉ là một ít chuyện công việc.” Mộc Lạp Lạp đương nhiên sẽ không nói cho cô ta biết mình vừa rồi đã cùng Thẩm Văn Xương ăn một trận ở trong văn phòng.

“Cô gạt tôi.” Khuru Đình vói về mặt “tôi biết tất cả mọi chuyện”.

“Tôi gạt cô làm gì chứ?”

Khuru Đình trừng mắt: “Tôi đều đã nghe nói... chuyện của Mộc Diệp.”

Bấy giờ Mộc Lạp Lạp mới nghĩ tới Khuru Đình nói là có ý gì.

Cô suýt tí nữa là quên mặc dù Khuru Đình chỉ là một viên chức bình thường nhưng bạn bè trong giới xã giao của cô ta cũng có rất nhiều kẻ có tiền, trong đó có lẽ không ít những nhân vật quan trọng hoặc là con ông cháu cha ở thành phố Long này.

Nếu vậy, Khuru Đình rất có thể đã biết chuyện của Mộc Diệp.

Tin tức của Mộc Diệp đã sớm truyền khắp trong giới thượng lưu ở thành phố Long, đối với rất nhiều người thường ra vào trong giới xã hội thượng lưu mà nói có lẽ đều đã biết chuyện Mộc Diệp bị bắt giam.

Khuru Đình có rất nhiều bạn bè, vậy khẳng định cũng có đường dây biết tin tức này.

Cho nên lúc này cô ta mới đột nhiên tới hỏi cô vấn đề này.

Thẩm Văn Xương là bạn trai của Mộc Diệp, mà cô là chị của Mộc Diệp, khẳng định có rất nhiều người không rõ nội tình đều muốn biết thêm tin tức từ nơi cô.

Hoặc đối với Khuru Đình mà nói, e là cũng đã biết quan hệ giữa cô và Mộc Diệp trên thực tế đã tan vỡ từ lâu.

“Mọi người đều biết rồi hả?” Mộc Lạp Lạp hỏi ngược lại một câu.

“Có một ít đã biết. Trong công ty chúng ta có rất nhiều người đã nghe nói từ mọi đường dây, tiếp đó bắt đầu truyền đi từ trong miệng mọi người.” Khuru Đình không hề có chút che giấu nào. “Tôi đã nhìn ra từ mấy lần trước các người chung đụng với nhau. Quan hệ của hai người các cô không tốt lắm phải không? Thế nhưng cô ta lại diễn về rất thân mật với cô, tuy nhiên làm sao cũng không giống như thật sự là chị em quan hệ tốt. . .”

“Vậy cô không cảm thấy lạ?”

“Có cái gì lạ chứ? Các người là cùng cha khác mẹ, quan hệ không thân thiết cũng là rất bình thường. Dù sao thì lúc trước tôi không thích cô ta nhưng không nói ra mà thôi, lần này nghe được tin này mới phát giác. . . cô ta tâm cơ sâu hơn nhiều. . . so với trong tưởng tượng của tôi.”

Nếu lúc trước Mộc Diệp không tổng khứ những người mơ ước Thẩm Văn Xương trong công ty này thì sẽ không có nhiều người ghi hận ả như vậy, nhưng hành vi kia của ả lại đã ngầm tạo ra rất nhiều hình tượng xấu.

Kiếp trước Mộc Lạp Lạp không có tới làm việc ở Thẩm thị, dĩ nhiên cũng không biết những điều này. Cô hồi đó còn tưởng rằng toàn thế giới đều thích Mộc Diệp chứ, bây giờ mới phát hiện vẫn có nhiều người có thể thấy rõ bộ mặt thật của ả như vậy, đồng thời không thích ả.

“Có điều cô ta thật sự giam cô lại? Lúc đó cô có rất sợ hay không? Làm sao cô trốn ra được?”

“Cô nhiều câu hỏi như vậy nhất thời tôi không biết nên trả lời cô cái nào.”

“Không sao cả, tôi cũng chỉ quá tò mò thôi, nếu cô không muốn nói thì tôi sẽ không hỏi. Nhưng cô nói cho tôi một chút, cô ta phải ở trông bao lâu?”

Mộc Lạp Lạp hồ nghi nhìn Khuru Đình: “Sao cô quan tâm đến vấn đề này như vậy?”

“Tôi có thể không quan tâm sao? Người trước đây bị xa thải là một chị em tốt của tôi, tôi phải đem tin tức này nói cho cô ấy biết để cho cô ấy vui.”

Mộc Lạp Lạp bật cười: “Thì ra là thế.”

“Đúng vậy, chẳng qua bình thường tôi không nói đến với người khác mà thôi, chuyện này tôi cũng nghe người ta nói, trong công ty không có mấy người biết, bọn họ chỉ biết là Mộc Diệp hình như bị giam lại.”

Mộc Lạp Lạp nói cho cô ta biết: “Tình hình có thể phải một tháng.”

“Lâu như vậy?”

“Ừm.”

Khuru Đình cười xảo quyệt: “Đáng tội.”

Mộc Lạp Lạp ghen lời, thẳng ra như vậy khiến cho cô cũng không biết nên nói cái gì mới phải.

“Có điều lần này Thẩm tổng lại không cứu cô ta, rất kỳ quái đó.”

Mộc Lạp Lạp trầm cúi đầu ở trong lòng, không phải là không cứu ả, mà là không có cách nào cứu ả.

“Được rồi, tôi sẽ giữ bí mật, tận lực không nói cho người khác biết, nhưng mà chỉ tận lực. . .” Khuru Đình không chút che giấu ý nghĩ của mình.

Dù sao Mộc Lạp Lạp cũng không sao cả, việc Mộc Diệp làm vốn đáng tội, bị truyền ra cho mọi người đều biết, vậy cũng mặc người ta đi.

Hơn nữa, cô lúc trước bị oan uổng, khi đó chẳng phải toàn bộ người trong giới đều biết được, tất cả mọi người đều mắng cô sao.

Bây giờ Mộc Lạp Lạp đem những đau khổ trước đây trả lại toàn bộ cho Mộc Diệp mà thôi, không có gấp bội đã là Mộc Lạp Lạp nhân từ rồi.

Sắp tới lúc tan làm, Mộc Lạp Lạp đi ra công ty, đột nhiên nhận được điện thoại của Phó Cảnh Phi.

“Gì vậy?” Mộc Lạp Lạp vừa đi vừa hỏi

“Tan làm rồi?” Trong giọng nói của Phó Cảnh Phi có hơi hướm trầm thấp.

“Đúng vậy, mới ra công ty.”

“Lạ Lạ, chúng ta đi hẹn hò đi.” Phó Cảnh Phi ở đầu bên kia điện thoại bình tĩnh nói, không có bất kỳ ngập ngừng gì.

Mộc Lạp Lạp: “...”

Cô vừa mới nghe được Phó Cảnh Phi nói gì vậy?

Hẹn... hò?

Bước chân Mộc Lạp Lạp vô thức dừng lại, giờ điện thoại di động đứng ở bên đường, lộ ra một nụ cười vừa rức rờ vừa ngượng ngùng.

Mặc dù đã ở bên Phó Cảnh Phi, hơn nữa quan hệ giữa hai người đến bây giờ cũng vô cùng thân mật không kể hồ, hầu như không có nhân tố trở ngại gì, nhưng mà hẹn hò gì đó... vẫn thật sự là lần đầu.

“Tại sao không nói chuyện?” Trong giọng nói Phó Cảnh Phi mang theo vài phần nghiến ngấm, nghe ra được tâm trạng của anh giờ phút này không tệ.

“Anh mới vừa nói cái gì... Có muốn lặp lại lần nữa hay không?” Bằng không cô luôn cảm thấy mình nghe lầm.

Bởi vì con người Phó Cảnh Phi phải nói là anh càng thích hợp trực tiếp tặng quà gì đó hơn, hoàn toàn không giống như là loại người theo con đường dịu dàng lãng mạn.

Hơn nữa đối với bản thân Mộc Lạp Lạp mà nói, cô từ nhỏ đến lớn, đây vẫn thật là lần đầu tiên có người nói muốn hẹn hò với cô.

Mặc kệ trước đây có người từng mến thầm cô hay không, cũng không quan trọng quá khứ có người có một chút hảo cảm, thậm chí từng theo đuổi cô hay không, đây đều là lần đầu tiên Mộc Lạp Lạp gặp phải tình huống như thế này.

Nghiêm chỉnh nói cho cùng, trong hai kiếp làm người đây là lần đầu tiên Mộc Lạp Lạp yêu đương.

Bấy lâu cô cũng chỉ là biểu hiện giả vờ trấn tĩnh, thật ra trong chuyện tình cảm hoàn toàn không có bất cứ kinh nghiệm gì đáng nói, cho nên cô đối với cuộc hẹn hò đến đột ngột này... vẫn có mấy phần chờ mong.

“Khụ, hẹn hò à, được.” Mộc Lạp Lạp vô cùng bình tĩnh gật đầu đồng ý.

“Ừm.” Phó Cảnh Phi ở đầu bên kia điện thoại khẽ cười khan một tiếng.

Mộc Lạp Lạp vừa muốn hỏi Phó Cảnh Phi hiện giờ ở đâu, lời còn ở khe môi chưa ra khỏi miệng, một chiếc xe hơi xám bạc đã chậm rãi ngừng trước mặt cô.

Cửa sổ xe quay xuống, khuôn mặt đẹp trai của Phó Cảnh Phi liền xuất hiện ở chỗ ngồi phía sau, bên môi anh treo nụ cười lạnh nhạt nhưng vô cùng quyến rũ: “Lên xe.”

“... Được.” Mộc Lạp Lạp le lưỡi một cái. Tuy giọng của Phó Cảnh Phi là trung cầu, thế nhưng hoàn toàn cũng chưa cho cô cơ hội đồng ý.

Cô đi vòng qua phía sau bên kia, Phó Cảnh Phi đã đứng ở cửa xe, anh xoè bàn tay ra che ở trên thành xe, tư thế ga lăng khiến Mộc Lạp Lạp nhìn không được lại đỏ mặt lần nữa.

Người đàn ông này chỉ là mở cửa xe cho cô một cái mà thôi cũng khiến cho cô tim đập rộn lên. Anh đã bỏ bùa gì cô mới khiến cô hoàn toàn không cách nào khống chế tâm tình của mình ư?

Không gian bên trong xe khiến hơi thở quanh mình của Phó Cảnh Phi lập tức vẩn vít xung quanh Mộc Lạp Lạp, cô bỗng nhiên có chút đứng ngồi không yên.

Mẫu chốt là người đàn ông này hôm nay đột nhiên nói hẹn hò cái gì, khiến cho cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, lúc này không cảm được suy nghĩ miên man.

“Em đang nghĩ gì đó...” Bên tai đột nhiên vang lên giọng trầm thấp cắt đứt suy nghĩ của Mộc Lạp Lạp. Cô giật mình một cái, theo bản năng quay đầu, liền thấy bên mặt đẹp trai của Phó Cảnh Phi gần trong gang tấc.

Con người thâm thúy của anh nhìn thật chăm chú vào Mộc Lạp Lạp, trong mắt loé lên một tia mờ ám, mang theo vài phần quyến rũ.

Mộc Lạp Lạp và anh cách gần như vậy, không nhìn được liền khản trương lên.

Nhưng Phó Cảnh Phi lại cố ý kè lại gần cô một chút, chớp mũi sát vào cô, ngay cả hô hấp của hai bên đều giao hoà với nhau.

“Em không có suy nghĩ gì...”

“Thật?” Phó Cảnh Phi cố ý thấp giọng, có thể nói là tràn đầy mê hoặc.

Bị Phó Cảnh Phi nhìn như vậy, cả người Mộc Lạp Lạp nhin không được căng thẳng. Cho dù từng có cử chỉ thân mật hơn, Phó Cảnh Phi vẫn luôn có thể dễ dàng kích thích tiếng lòng cô.

“Thật!” Mộc Lạp Lạp đương nhiên không thể đành hoàng nói tâm tình của mình cho Phó Cảnh Phi biết, làm bộ gạt đầu.

Nào ngờ Phó Cảnh Phi đã sớm biết tổng suy nghĩ của cô, trong mắt ánh lên vẻ cười, ấy thế mà cần một cái trên chóp mũi cô.

Chóp mũi truyền tới cảm xúc ấm nóng đốt thấu lòng Mộc Lạp Lạp, đến nỗi khiến cho cô trong nhất thời sinh ra ảo giác ừ tai, tựa như trong toàn bộ thế giới chỉ có đôi mắt sâu lắng mê người kia của Phó Cảnh Phi.

“Em nên biết... Đối với anh nói dối là vô dụng nhất.” Phó Cảnh Phi cười nhạo Mộc Lạp Lạp, trong mắt ý cười sâu kín.

“Được rồi, là em đang suy nghĩ, sao anh lại đột nhiên muốn hẹn hò với em...” Mộc Lạp Lạp thật sự không biết Phó Cảnh Phi đột nhiên bị cái gì kích thích hay là bởi vì nguyên nhân khác.

“Em là của anh... Anh không hẹn hò với em thì hẹn hò với ai?”

“Anh!” Cả người Mộc Lạp Lạp ngửa ra sau, sau đó hai tay bịt mắt. “Anh ở đâu học được kỹ xảo tán tỉnh vậy!”

Trong đầu Phó Cảnh Phi thầm đọc cái từ “tán tỉnh” này một lần, cười rất là hóm hớ: “Nói vậy anh đã thành công tán tỉnh em, hửm?”

Mộc Lạp Lạp rề ngón tay ra, từ khe hở nhìn lên Phó Cảnh Phi một cái rồi nhanh chóng nhắm mắt lại: “Không phải đâu!”

Há chỉ thành công trên gheo cô? Thật ra đã khiến cô kèm lòng không đậu khó mà nén được, biết không!

Phó Cảnh Phi luồn tay dưới người Mộc Lạp Lạp, tiếp đó kéo cả người cô lên, mặt đối mặt: “Anh biết bọn họ đều hình dung anh thế nào, không hợp tình người, lạnh lùng tàn bạo, vui giận thất thường...”

“Thì ra anh biết à!” Mộc Lạp Lạp nhin không được híp mắt cười, thì ra Phó Cảnh Phi cũng không phải hoàn toàn không dính khói bụi trần gian như cô nghĩ.

Tuy nhiên thật suy nghĩ một chút là biết, trợ lý đặc lực dưới tay Phó Cảnh Phi nhất định sẽ định kỳ báo cáo với Phó Cảnh Phi một số chuyện quan trọng, trong đó rất có thể có những đánh giá của mọi người đối với anh.

Trước đây Mộc Lạp Lạp thật sự nghĩ Phó Cảnh Phi chính là người như vậy, chỉ nhìn vẻ mặt lãnh đạm của anh cũng sợ đến muốn chạy trốn, càng bởi vì tính tình thất thường của anh mà lòng thấy sợ hãi.

Nhưng bây giờ cô lại nghĩ, lòng của Phó Cảnh Phi tốt nhất là phải thuận, chỉ cần không nghịch anh, nói vài lời khen rai một chút dịu dàng, anh hoàn toàn chưa hề cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của Mộc Lạp Lạp.

Đương nhiên đây chỉ là cái nhìn vào lúc này của Mộc Lạp Lạp, nếu để cho Phó Cảnh Phi – người bị thua thiệt biết được, chắc chắn sẽ nghiêm nghị phản bác.

Tất cả nhường nhịn cùng thỏa hiệp của Phó Cảnh Phi, bao gồm những cung chiều không có nguyên tắc này, cũng chỉ có Mộc Lạp Lạp mới có bản lãnh hưởng thụ được.

“Em cũng cảm thấy như thế ư?” Phó Cảnh Phi sâu kín hỏi.

“Dĩ nhiên không phải! Em chỉ biết là người khác hình dung anh mà thôi...”

“Con đường chúng ta từ lúc mới bắt đầu đã quá gấp rút, dẫn đến anh thiếu chút nữa là bỏ qua em. Cho nên anh định theo đuổi em lần nữa, những thiếu sót mà em trải qua, anh đều sẽ bồi thường cho em.” Phó Cảnh Phi vịn vai cô, lời lẽ thành khẩn, ánh mắt kiên định.

Rất nhanh Mộc Lạp Lạp liền hiểu ý của anh. Phó Cảnh Phi đây là đang nói đến bắt đầu của bọn họ, khi đó Phó Cảnh Phi buộc cô về, cho tới bây giờ, hình thức hai người ở chung thật ra rất kỳ quái.

Không giống như những cặp tình nhân bình thường, trải qua quen biết yêu đương rồi ở chung với nhau. Quan hệ giữa bọn họ từ lúc bắt đầu đã buộc ở cùng nhau, cho dù Mộc Lạp Lạp muốn bỏ trốn cũng không có cách nào.

Cùng nhau đi tới, tính cách Phó Cảnh Phi cũng không phải là người chịu giải thích, tất cả nỗ lực của anh đều sẽ không nói cho Mộc Lạp Lạp nghe.

Nhưng may mà hôm nay hai người vẫn đi cùng nhau.

Tuy nhiên đối với Phó Cảnh Phi mà nói, có lẽ anh vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận với cách làm trước đây, cho dù lặp lại một nghìn lần anh cũng chọn cách ép buộc Mộc Lạp Lạp đi vào khuôn khổ.

Thế nhưng anh vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối, không phải bởi vì mình, mà bởi vì lo lắng Mộc Lạp Lạp, cho nên mới cảm thấy có tiếc nuối.

Mộc Lạp Lạp chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ anh xem chiến lược yêu đương gì à? Muốn theo đuổi em lại từ đầu?”

“...” Phó Cảnh Phi nhú mày. “Không có.”

“Thật ra ừm... Tuy rằng em cho tới bây giờ cũng chưa hề nếm qua nhịp điệu yêu đương bình thường, nhưng đã thấy qua rất nhiều, cho nên trên thực tế em cho rằng cách của anh càng khiến em kỷ ức hầy còn mới mẻ...” Mộc Lạp Lạp cười sáng rỡ. “Nếu như khi đó anh chỉ từng bước theo đuổi em, nói không chừng em sẽ không thích anh đó.”

Thật ra đầu phải là không thích chứ, trước đây lần đầu tiên nhìn thấy Phó Cảnh Phi cũng đã có ngầm nảy tình cảm.

Nhưng cô đại khái biết suy nghĩ của Phó Cảnh Phi, người này tất nhiên là bởi vì cô mới nghĩ ra cách như thế.

Phó Cảnh Phi không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp, giống như muốn hút đi hồn phách của cô.

“Tuy nhiên anh đã bằng lòng yêu đương với em theo trình tự như trai gái bình thường, em không phản đối.” Mộc Lạp Lạp vươn hai tay ôm lên cổ Phó Cảnh Phi, đầu tựa vào ngực anh. “Chỉ cần người đó là anh, làm gì cũng không sao cả, em đều sẽ cảm thấy hạnh phúc.”

Đây coi như là cô đã bày tỏ tâm ý của mình với Phó Cảnh Phi, cũng không biết người đàn ông này có hiểu rõ ý của cô hay không.

Nhưng cô hiển nhiên đã đánh giá thấp Phó Cảnh Phi, từ lúc anh ôm Mộc Lạp Lạp là có thể nhìn ra, anh hiểu.

Lần đầu tiên hẹn hò trong đời, đối với hai người mà nói đều là như vậy, cho nên đứng trong dòng người như dẹt củi trên phố mua sắm, Mộc Lạp Lạp có chút không quen.

Nhất là hai người tay nắm tay, thật sự như tình nhân bình thường vậy.

Cô len lén liếc Phó Cảnh Phi, nhưng thất vọng nhìn khuôn mặt không lộ vẻ gọn sóng gì của anh, Mộc Lạp Lạp không thể nào biết Phó Cảnh Phi có phải cũng có chút chờ mong cùng khẩn trương như cô hay không.

“Vậy trạm thứ nhất chúng ta muốn đi đâu?” Mộc Lạp Lạp hoàn toàn không có chủ ý.

Mẫu chốt là cùng Phó Cảnh Phi đi dạo phố, xem phim, hành động như vậy thật sự không phù hợp với thân phận cùng cá tính của anh á...

Sắc trời muộn dần, nam nữ thời thượng đi dạo phố đi qua bên cạnh họ, có rất nhiều người xoay đầu lại liếc nhìn một cái.

Mộc Lạp Lạp yên lặng nói ở trong đầu nhất định là bởi vì chỉ số hấp dẫn của bọn họ cao, ừ, chính là như vậy.

Sau khi đi một đoạn, Mộc Lạp Lạp cuối cùng cũng biết được kỳ quái ở đâu.

Nơi này là chỗ rất nhiều người trẻ tuổi tụ tập, cả nam lẫn nữ tới lui đều quần áo thời thượng, rất là trào lưu.

Phó Cảnh Phi vẫn mặc quần áo đi làm trang trọng thường ngày, âu phục cắt may lưu loát bao lấy thân hình thon dài của anh, tự có một vẻ quý khí cùng trầm ổn.

Mộc Lạp Lạp đã sớm quen với dáng vẻ thành thực của anh, cho nên trước cũng không cảm thấy kỳ quặc chút nào.

Mà cô cũng mặc đồng phục đi làm tương đối rập khuôn, tuy không cứng nhắc nhưng quả thật không giống như là đến để đi dạo phố.

Trang phục của hai người bọn họ hôm nay dường như rất không hài hoà với không khí ở chỗ này.

“Vậy chúng ta có cần đổi một chút hay không...” Mộc Lạp Lạp từ trong ánh mắt của Phó Cảnh Phi đã có thể nhìn ra anh cũng cùng nghĩ đến một nơi.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Bí Mật Kiếp Trước

Giây kế tiếp Mộc Lạp Lạp đã bị Phó Cảnh Phi lôi kéo đi vào một cửa hàng bán quần áo.

Trong tích tắc từ khi anh bước vào cửa hàng, cả căn phòng giống như đều bao phủ một tầng không khí ngọt ngào, đến nỗi nhân viên cửa hàng cũng

không có lập tức tới chào hỏi mà là ngây ngốc đứng ở một bên không có phản ứng.

Hết cách thôi, không khí trên người Phó Cảnh Phi quá mạnh mẽ, hầu như anh ở đâu là sẽ tạo ra một rãnh áp suất, hoặc nghiêm túc tới cực điểm như sẽ tiến hành đàm phán chuyện làm ăn số tiền khổng lồ bất cứ lúc nào.

Ánh mắt sắc bén của Phó Cảnh Phi chần chờ ở trong cửa hàng một chút, Mộc Lạp Lạp nhìn nhân viên cửa hàng đang ngăn người, lòng vô hình cảm thấy cảnh tượng này rất tương phản...

Anh cũng không có suy nghĩ lâu, trực tiếp từ trên kệ hàng lấy xuống chiếc áo gió màu xám nhạt nhét vào trong lòng Mộc Lạp Lạp, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cô đi thay quần áo.

Mộc Lạp Lạp nhún nhún vai, cô và Phó Cảnh Phi rất ấn ý, có thể nhanh chóng hiểu rõ ý của đối phương. Nhưng các nhân viên ở đây thì lại dùng ánh mắt sợ hãi quan sát bọn họ.

“Tôi có thể thử bộ quần áo này không?” Mộc Lạp Lạp dịu dàng hỏi nhân viên đang ngây người như phỗng.

Thật sự là bởi vì vẻ mặt cùng thái độ này của Phó Cảnh Phi hoàn toàn không giống như đến mua quần áo, mà là giây kế tiếp sẽ nói ra: “Mua lại cửa hàng này.” Nếu như thế sẽ rất kinh.

Nữ nhân viên rốt cuộc có phản ứng, gật đầu liên tục không ngừng: “Có thể có thể, phòng thử đồ ở bên cạnh.”

Mộc Lạp Lạp dùng ánh mắt trấn an Phó Cảnh Phi, sau đó đi thay quần áo.

Trước khi cô trở ra, đối với nữ nhân viên mà nói quả thật là một hồi dày vò.

Người khác đã sớm chạy tới những quầy khác, chỉ còn lại một mình cô ta đứng ở chỗ này, một mặt nghĩ vóc dáng của người khách này thật sự dễ nhìn, tuấn tú như bước ra từ trong tranh, một mặt bởi vì đáng vẻ anh ta mím môi trầm mặc mà cảm thấy tim đập nhanh, bị không khí khiếp người quanh thân anh làm hoảng sợ không dám tới gần một bước.

Mãi đến khi ánh mắt của người khách nam này nhìn về phía cô ta, giọng hết sức từ tính: “Có quần áo nam không?”

“Hả? À! Có!” Nữ nhân viên cửa hàng lại liên tục gật đầu, thậm chí cảm thấy hai chân mình đều mềm nhũn.

Người nữ nhân viên giới thiệu hướng quầy quần áo nam cho Phó Cảnh Phi, nhìn người đàn ông cao lớn này không chút do dự xoay người đi. Cô ta còn chưa kịp thả lỏng trong lòng cùng với suy ngẫm ngũ quan tuấn tú của người này thì đã thấy trong tay đối phương cầm một cái áo gió màu xám tro đi tới.

Tốc độ chọn quần áo này... Anh ta tùy tiện chọn một cái, hoàn toàn không lo lắng có thích hợp với mình hay không ư?

Nhưng nữ nhân viên cửa hàng không dám nói ra như thế, chỉ có thể duỗi tay: “Quý ngài, phòng thử quần áo ở bên kia, mời ngài...”

Phó Cảnh Phi đi thẳng tới, toàn bộ hành trình cũng không có liếc nhìn cô ta thêm một cái.

Cả người nữ nhân viên đều bị khí thế của anh chế ngự.

Mộc Lạp Lạp gần như là cùng đi ra với Phó Cảnh Phi, hai người vừa khéo ở phòng thử quần áo liền nhau, trong khoảnh khắc bọn họ cùng đi ra, ánh đèn toả trên người bọn họ, như là thiên thần hạ xuống.

Đáng đáp Mộc Lạp Lạp vốn xinh đẹp, ngũ quan rực rỡ có tính xâm lược, cộng thêm eo nhỏ chân dài, tùy tiện mặc một cái áo gió cũng có thể mang đến hiệu quả đẹp tuyệt vời.

Về phần Phó Cảnh Phi, người đàn ông này lưng dài vai rộng tuyệt đối là một cái giá áo, áo gió màu xám mặc ở trên người anh vô cùng vừa vặn, nếu chẳng phải nơi này chỉ là một phòng thử quần áo thì quả thật có thể trở thành một sàn catwalk trình diễn thời trang nam. Trên mặt anh không có bất cứ biểu cảm thừa thãi gì nhưng lại khiến cho người ta hoàn toàn không cách nào dời tầm mắt, vững chắc bị anh khoá chặt lại.

“Anh cũng đôi?” Mộc Lạp Lạp nhướn mày ngạc nhiên, nhất là khi thấy màu của cái áo trên người Phó Cảnh Phi giống với của mình.

Vậy đại khái cũng có thể coi là trang phục tình nhân?

Phó Cảnh Phi gật đầu, không hề nhiều lời.

Mộc Lạp Lạp không chút dối lòng khen ngợi: “Đẹp đó.”

Lúc này Phó Cảnh Phi mới lộ ra nụ cười yếu ớt, nét mặt dịu lại một chút, càng mê người hơn so với trước.

Nhân viên cửa hàng ở bên cạnh suýt chút nữa bởi vì nụ cười này của anh mà ngất đi.

Mộc Lạp Lạp len lén nói hai chữ: Yêu nghiệt!

Rời khỏi cửa hàng chuyên doanh, Phó Cảnh Phi lại nắm chặt tay của Mộc Lạp Lạp lần nữa: “Bây giờ có thể.”

Lần này hai người xuất hiện ở đây sẽ không cảm thấy không thích hợp nữa.

“Ồi chào, Phó Cảnh Phi, ánh mắt của anh không tệ nhỉ?” Mộc Lạp Lạp đánh giá qua lại quần áo ở trên người mình và anh. Rõ ràng đều chọn ra trong thời gian ngắn, đồng thời không được coi là quần áo được đặc biệt thiết kế và cắt may hoàn mỹ gì, thế nhưng mặc lên người lại có loại cảm giác phù hợp.

Phó Cảnh Phi chỉ cong cong môi, dùng hai chữ biểu đạt thái độ của mình: “Đương nhiên.”

Vãi! Mộc Lạp Lạp liếc toét mắt anh một cái.

Sau đó, hai người bọn họ thật đúng là đi xem phim một hồi. Một bộ phim Hollywood, đầy kỹ xảo điện ảnh cùng đánh đấm, nam chính sau khi trải qua những khổ cực thì gặt hái được sự nghiệp cùng gia đình, trở thành anh hùng vạn người kính ngưỡng.

Loại phim này bất kể quay bao nhiêu cũng đều là phong cách tựa tựa, tuy nhiên khán giả mãi mãi đều sẽ mua vé, hơn nữa còn vui vẻ mà mua.

Bản thân Mộc Lạp Lạp sau khi xem xong cũng không có cảm giác đặc biệt gì, thậm chí còn không nhớ rõ nội dung phim có điểm nổi bật gì, khen duy nhất chính là kỹ xảo điện ảnh không tệ.

Cô cực kỳ tò mò hỏi Phó Cảnh Phi: “Sau khi anh xem xong có cảm giác gì hay không?”

Phó Cảnh Phi híp mắt một cái, tựa như thật sự nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, sau khi suy nghĩ cả nửa ngày, câu trả lời của anh thật bất ngờ: “Anh tính đầu tư một công ty kỹ xảo điện ảnh.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Đó là lý do mà sau khi bọn họ mới xem xong một bộ phim đã kích thích Phó Cảnh Phi muốn khai thác lĩnh vực thương nghiệp mới?

Mộc Lạp Lạp thật vô cùng bất đắc dĩ.

“Em nghĩ sao?” Thế nhưng Phó Cảnh Phi vẫn rất nghiêm túc hỏi ý kiến của Mộc Lạp Lạp.

“Hừm, em nghĩ, cũng không tệ lắm.” Mộc Lạp Lạp trả lời. “Tuy nhiên cần phải tiến hành đánh giá toàn bộ phương hướng đối với đối tượng đầu tư.”

Phó Cảnh Phi ôm chầm vai Mộc Lạp Lạp: “Anh sẽ kêu Khương Nghị theo sát.”

Người này tuyệt đối không phải là kẻ ăn nói lung tung, cho nên cái kế hoạch này tất nhiên là nghiêm túc.

Lúc này Mộc Lạp Lạp mới chợt hiểu một chút, vì sao Phó Cảnh Phi ở trên thương trường có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Bởi vì độ nhạy cảm cùng sức quan sát của người này cao đến kinh người, có thể ở bất cứ nơi đâu cũng tìm được cơ hội làm ăn mình muốn.

Mộc Lạp Lạp thẳng thắn nói: “Hẹn hò gì đó cũng bắt quá chi là như vậy, bằng không anh cùng Khương Nghị bàn bạc mức độ khả thi của chuyện này được không? Em ở bên cạnh tham gia náo nhiệt, theo các anh học tập nhé.”

Những thứ trước đây học ở trường, cho dù nhiều hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ là lý thuyết. Tuy nhiên nếu học được từ nơi Phó Cảnh Phi nhất định sẽ là kinh nghiệm thực chất.

Mộc Lạp Lạp cũng không ngờ mình thuận miệng đề nghị liền được Phó Cảnh Phi đón nhận. Có lẽ anh sau khi suy nghĩ tường tận một hồi thật sự cảm thấy hẹn hò cũng không có ý nghĩa gì, đối với tình cảm của bọn họ cũng sẽ không có tác dụng xúc tiến gì, chẳng thà đi làm một chút chính sự, hướng chỉ Mộc Lạp Lạp còn nguyện ý tham dự vào.

Vì thế bọn họ ăn nhip với nhau, chỉ đáng thương Khương Nghị thật vất vả về đến nhà thì đã bị hai người tâm huyết dâng trào kéo ra khỏi nhà, đi bàn chính sự.

Bọn họ gặp nhau trong một quán cà phê gần phố thương mại, câu nói đầu tiên sau khi Khương Nghị vào phòng bao là: “Ông chủ, tôi muốn tăng lương!”

Phó Cảnh Phi nhàn nhạt nói bốn chữ: “Tiền thưởng gấp đôi.”

Về tức giận trên gương mặt than Khương Nghị đều biến mất trong nháy mắt, cho dù mặt than như cậu ta cũng suýt chút bật cười.

Tiếp đó bọn họ bàn bạc về vấn đề đầu tư hai tiếng đồng hồ ngay trong quán cà phê. Đến lúc kết thúc thì gần như đã có một bản kế hoạch hoàn chỉnh.

Điều này cũng khiến cho Mộc Lạp Lạp lần đầu tiên trực tiếp thấy được bản lĩnh của Phó Cảnh Phi.

Bất kể anh ở mặt nào cũng đều được coi là nhân vật lợi hại nhất.

Lúc Khương Nghị mang theo bản kế hoạch rời đi còn không quên nhắc nhở Phó Cảnh Phi một câu: “Ông chủ, nhớ kỹ tiền thưởng tôi gấp đôi.”

Thật ra, nếu đổi thành ngày thường cậu ta dĩ nhiên là không dám nói như vậy, nhưng hôm nay có Mộc Lạp Lạp ở đây, cậu ta có gì phải sợ?

Khi ngày hôm nay kết thúc, Mộc Lạp Lạp mới phát hiện hẹn hò của cô và Phó Cảnh Phi đến cuối cùng lại vô thức biến thành trò hoạch thương nghiệp, thế nhưng cô thật sự không có cảm thấy tức giận, ngược lại bởi vì kiến thức được trạng thái làm việc với Phó Cảnh Phi mà cảm thấy vui sướng.

Về phần tối đó sau khi về tới nhà Mộc Lạp Lạp đã bị Phó Cảnh Phi bế bổng lên mang về phòng ngủ, tiếp đó trải qua đủ loại chơi đùa... Cô đã không bao giờ muốn dậy nữa, chỉ muốn nói một câu là: Phó Cảnh Phi, anh cái tên cầm thú này!

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hơn một tuần lễ, một tuần này đối với Mộc Lạp Lạp mà nói là yên tĩnh trước nay chưa hề có.

Hầu như không có bất cứ chuyện phiền lòng gì xảy ra, cô thật sự sống và làm việc như người bình thường. Cô cũng mới phát hiện, thì ra sau khi không còn Mộc Diệp nữa cô thanh thản dễ chịu ra sao.

Mộc Diệp ở trong tù sống như thế nào, Mộc Lạp Lạp cũng không có hứng thú đi quan tâm, cô chỉ hoàn thành từng bước chuyện của mình, hầu như đều đã quên đi sự tồn tại của một người như thế.

Cuộc sống yên bình như thế mãi cho đến khi một tin tức truyền đến mới coi như là hoàn toàn bị phá vỡ.

Hôm nay Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi cùng nhau trải qua cuối tuần. Phó Cảnh Phi đang làm việc trên máy tính, Mộc Lạp Lạp thì nằm trên đùi anh đọc sách, một môi thì dựa thẳng vào anh ngủ một giấc.

Cuộc sống yên tĩnh như thế này trong quá khứ của Mộc Lạp Lạp làm sao cũng không nghĩ được có thể xảy ra, tuy nhiên từ khi cô thật sự hưởng thụ thì cũng cảm thấy khiến cô thật ý lại.

Điện thoại di động ở trong giỏ xách của cô rung lên, Mộc Lạp Lạp lấy ra nhìn thoáng qua, dãy số gọi tới hiển thị đây là thủ hạ của Phó Cảnh Phi.

Mấy người hỏi trước Phó Cảnh Phi cho cô đề sai phái, anh cũng chưa bao giờ hỏi Mộc Lạp Lạp cần những người này đi làm cái gì, anh đã không hề do dự đưa những người này cho cô.

Mà những người này Mộc Lạp Lạp phải đi điều tra một chuyện, đã thật lâu không có tiến triển, cho nên thiếu chút nữa là Mộc Lạp Lạp quên mất.

“Cô Mộc, hiện giờ cô có rảnh không?”

“Ừm, anh nói đi.”

“Như vậy, chuyện cô báo chúng tôi điều tra rốt cuộc có chút manh mối, nhưng chúng tôi đã tới thăm dò, đối phương làm sao cũng không mở miệng.”

“Xác định đối tượng không sai?”

“Dựa vào chứng cứ khắp nơi, nhất định không sai, tuy nhiên còn cần chứng cứ trọng yếu nhất.”

“Tôi biết rồi.” Mộc Lạp Lạp suy nghĩ một chút, nói: “Anh đưa địa chỉ cho tôi, tôi bớt thời gian đích thân đi xem một chuyện.”

“Cô muốn đích thân đến?”

Mộc Lạp Lạp không do dự: “Vâng, các anh nên làm gì thì làm cái đó, không cần kiêng dè tôi.”

“Được rồi...”

Sau khi cúp điện thoại Mộc Lạp Lạp liền rơi vào yên lặng, hồi lâu, trên đỉnh đầu cô mới truyền tới giọng của Phó Cảnh Phi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ một chuyện rất phức tạp.” Mộc Lạp Lạp ngẩng đầu lên, vừa vặn có thể thấy được chiếc cằm góc cạnh rõ ràng của Phó Cảnh Phi. “Anh đoán thử xem?”

Phó Cảnh Phi cúi đầu, con ngươi sâu sắc trong nháy mắt bắt được ánh mắt của cô: “Có liên quan với Mộc Diệp.”

“Ồi chao, đoán được nhanh như vậy.”

“Là người lúc trước anh phái cho em?”

“Anh lại đoán trúng rồi.” Mộc Lạp Lạp muốn tặng cho anh một lá cờ thưởng liệu sự như thần.

“Nói đi, em kêu bọn họ đi điều tra chuyện gì?”

Về chuyện cô kêu đi điều tra, Mộc Lạp Lạp thoáng cái còn chưa biết nói sao cho Phó Cảnh Phi.

Dù sao thì chuyện này vẫn là cô ở kiếp trước trong lúc vô tình đã phát hiện được, có điều khi đó không có năng lực đi chứng thực, đến chết cũng không biết rốt cuộc có phải thật hay không.

Kiếp này từ sau khi cô tỉnh lại liền nghĩ đến vấn đề này, thật tốt là có một Phó Cảnh Phi nguyện ý ủng hộ cô vô điều kiện, để cho cô có thể đi chứng thực bí mật cô phát hiện trước đây rốt cuộc có thật hay không.

Mà ngay cả người của Phó Cảnh Phi cũng tìm thời gian lâu như vậy chuyện mới có tiến triển, điều này có thể chứng minh kiếp trước Mộc Lạp Lạp bất kể thế nào cũng không thể dựa vào bản lĩnh của mình để biết được chân tướng ra sao.

“Không muốn nói thì không cần nói cho anh biết.” Phó Cảnh Phi vuốt vuốt tóc cô, giọng dịu dàng.

Mộc Lạp Lạp bật cười: “Không phải vậy, em chỉ là đang suy nghĩ phải nói thế nào cho anh biết mà thôi.”

“Ừm, anh nghe đây, em nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Đứa Bé Trai

“Dựa vào thông tin em lấy được, Mộc Diệp đã từng sinh một đứa con trai.” Mộc Lạp Lạp nói một hơi không dừng lại. “Khi đó ả ta chắc chỉ có mười sáu mười bảy tuổi.”

Phó Cảnh Phi: “...”

Ngay cả Phó Cảnh Phi luôn trấn tĩnh sau khi nghe được tin tức này cũng không khỏi đổi sắc mặt, thậm chí có chút kinh ngạc hỏi: “Đã xác định?”

“Trên cơ bản đã xác định, chỉ thiếu làm DNA.”

Lúc Mộc Diệp đến Mộc gia thì đã thành niên, mà những gì cô ả từng trải qua cũng chẳng có bao nhiêu người biết.

Mộc Lạp Lạp cũng là vì kiếp trước tình cờ thấy được một phần bản báo cáo kiểm tra sức khỏe của Mộc Diệp, mới suy đoán ra khả năng này. Tuy nhiên khi đó không có năng lực đi chứng thực phát hiện của mình có phải thật vậy hay không.

Nhưng mà kiếp này có người mà Phó Cảnh Phi cho cô, thủ đoạn điều tra càng nhiều, mới có thể điều tra ra được một đoạn chuyện xưa bị giấu diếm.

Về phần trước khi đứa bé này được sinh ra thì càng nhiều chuyện hơn. Bây giờ Mộc Lạp Lạp còn chưa có cách nào biết rõ, có điều cô cũng biết đứa bé này từ sau khi Mộc Diệp sinh ra đã bị ả quăng cho một bảo mẫu chăm sóc, mỗi tháng đứng giờ trả thù lao.

Nhà họ Mộc không có ai biết chuyện này, Mộc Diệp cũng tuyệt đối không thể nào để người ta biết được quá khứ chưa kết hôn đã sinh con của mình, đây đối với ả mà nói tuyệt đối là một sỉ nhục.

Kể cả tin Mộc Diệp về Mộc gia, giao du với Thẩm Văn Xương cũng đều luôn gạt mọi người.

“Tin tức cho biết ả ta chưa từng chăm sóc đứa bé kia, chỉ cho bảo mẫu một khoản tiền bịt miệng để đối phương không thể nói ra chuyện này, sau đó bảo mẫu đã bán đứa bé cho một gia đình rồi trở về quê. Thế nhưng Mộc Diệp cũng không biết.” Mộc Lạp Lạp bình tĩnh nói. “Bên phía bảo mẫu thì khá đơn giản, chỉ cần hơi uy hiếp chút liền khai hết sự thật. Nhưng mà gia đình kia thì ở nông thôn, thật vất vả mới mua được một đứa bé, cũng không phải là lừa gạt mua bán, là người nhà của đứa bé tự nguyện bán cho bọn họ, đương nhiên không có khả năng bọn họ thừa nhận đứa bé kia là bọn họ mua.”

Sau khi Phó Cảnh Phi nghe xong, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Thẩm Văn Xương bây giờ còn chưa biết.”

“Đứa bé là vô tội, đối với loại hành vi vô trách nhiệm này của Mộc Diệp đương nhiên là em rất không tán thành. Tuy nhiên nói theo cách khác, chuyện này rốt cuộc là vết sẹo quá khứ của ả ta, em vốn không có ý vạch trần.”

Từng việc từng việc Mộc Diệp làm đều quyết định Mộc Lạp Lạp sẽ không bao giờ nhân từ nương tay đối với ả.

Mộc Lạp Lạp cũng biết, cho đến khi Mộc Diệp được thả ra thì chỉ ít trong khoảng thời gian này Thẩm Văn Xương sẽ không phát hiện được bộ mặt thật của ả, sẽ còn đối tốt với ả.

Nhưng đâu có người đàn ông nào sẽ nhìn được người mình yêu lừa gạt mình chuyện từng sinh con?

Mấu chốt không ở chỗ rốt cuộc Mộc Diệp từng trải qua chuyện gì, mà chính là thái độ ả đối đãi với đứa bé kia và lừa dối Thẩm Văn Xương.

Một người mạnh mẽ như Thẩm Văn Xương tuyệt đối sẽ không chịu được, mà nếu như nhà họ Thẩm biết được cũng tuyệt đối sẽ không cho phép Thẩm Văn Xương cưới về một người phụ nữ như thế.

Sau khi Mộc Lạp Lạp biết chuyện này thì đã hết sức coi thường Mộc Diệp. Người phụ nữ này mặc dù lúc còn trẻ không hiểu chuyện, đã phạm chút lỗi lầm, nhưng mà vậy cũng không có nghĩa là ả có thể quăng cho con sống đầu đường xó chợ, không hề ngó ngàng tới.

May là Mộc Chính Thịnh hàng năm đều gọi chút tiền cho bọn họ, bằng không Mộc Diệp không có năng lực nuôi sống đứa bé kia, dựa vào sự nhân tâm của ả e là sẽ trực tiếp bóp chết đứa bé từ trong trứng nước.

Về phần tại sao lúc đó Mộc Diệp muốn sinh đứa bé này ra, Mộc Lạp Lạp hiện giờ còn chưa biết được. Tuy nhiên biết được việc ả ta từng trải qua này cũng đã là lợi thế lớn nhất đủ để phá hủy Mộc Diệp.

“Vậy dự định tiếp theo của em là gì?” Phó Cảnh Phi nhéo nhéo mũi Mộc Lạp Lạp, trên mặt đã hoàn toàn khôi phục thân nhiên.

Chuyện của Mộc Diệp đối với anh mà nói tối đa chỉ là một tin tức hơi ngạc nhiên mà thôi, anh cũng không để ý.

“Lúc cần thiết em sẽ mang đứa bé về.” Mộc Lạp Lạp nói ra ý nghĩ của mình. “Còn có những chuyện trước kia của Mộc Diệp cũng phải điều tra rõ.”

Cho dù sau khi Mộc Diệp trở về rất có thể triệt để cắt đứt liên lạc với tất cả giống như hồi đó, nhưng một khi làm chuyện đã rồi thì vĩnh viễn không cách nào xoá bỏ, trước sau gì cũng sẽ trả giá cho tất cả mình làm.

“Thằng bé bây giờ ở đâu?” Phó Cảnh Phi hỏi.

Mộc Lạp Lạp nói ra một địa chỉ, đó là một làng hẻo lánh cách thành phố Long rất xa, nơi đó thậm chí đường lộ cũng không có thông.

“Về phần đứa bé ấy sau này nên như thế nào, em không có tư cách xử lý, nhưng tốt xấu gì cũng có chút quan hệ máu mủ với nhà họ Mộc, cho nên em định đi xem.”

Nguyên nhân quan trọng nhất cũng là vì cái người kia không muốn thừa nhận đứa bé. Tạm thời Mộc Lạp Lạp không có nắm được thông tin huyết thống của Mộc Diệp, nhưng muốn làm kiểm tra DNA cũng không phải là chuyện rất khó. Cho dù cái người kia không muốn thừa nhận, nhưng báo cáo cũng không giả được.

“Đến lúc ấy anh đi cùng em.” Phó Cảnh Phi trực tiếp ra quyết định.

“Được, càng sớm càng tốt.” Mộc Lạp Lạp trái lại không có bất kỳ dị nghị gì.

Trước kia cô và Mộc Diệp đấu nhau hầu như đều là cô ở thế liên tục thất bại, hơn nữa toàn bộ thua rất thảm. Nhưng bây giờ thế cục đã hoàn toàn thay đổi, người cần phải tự cầu phúc đã biến thành Mộc Diệp.

Tốc độ của Phó Cảnh Phi luôn rất nhanh, bọn họ không có chuẩn bị bất cứ dư thừa gì liền khởi hành đến chỗ đó, tốn gần bảy tám tiếng ở trên đường.

Lúc đi trên đường núi lầy lội Mộc Lạp Lạp còn hơi ngần ngại: “Chúng ta đây coi như là khách du lịch sao?”

“Nếu em nghĩ vậy.” Phó Cảnh Phi đi ở phía trước, Mộc Lạp Lạp chỉ cần giẫm lên dấu chân anh đi tới là được.

“Đi nghỉ mà chạy tới cái chỗ này mới là điên, đây cũng quá vắng vẻ.” Mộc Lạp Lạp không khỏi cảm thấy Mộc Diệp thật sự đủ nhân tâm. Con của mình mà cũng có thể không quan tâm quãng ở địa phương như thế này, giống như căn bản không có đứa bé này tồn tại trên đời.

Sau khi đi một đoạn đường núi rất dài, cuối cùng bọn họ đã tới cái làng nhỏ bên trong ngọn núi lớn này.

Mộc Lạp Lạp nhìn gương mặt không có biểu cảm gì của Phó Cảnh Phi, không nén nổi bật cười: “Vốn nên là một ông chủ lớn ngồi ở bàn đàm phán lại cùng em leo núi tới đây.”

Phó Cảnh Phi vỗ vỗ đầu cô: “Coi như rèn luyện.”

Thật ra Mộc Lạp Lạp có thể không cần đích thân tới nơi này, phái người dưới đến xử lý cũng không phải là không được. Nhưng cô vẫn vô hình cảm thấy mình nên đích thân tới một chuyến.”

Về phần nguyên nhân, Mộc Lạp Lạp đương nhiên sẽ không nói là cô ngầm chờ mong nhìn xem bộ dạng của con Mộc Diệp như thế nào.

Đứa bé này vừa sinh ra đã bị Mộc Diệp vứt bỏ, Mộc Lạp Lạp thật ra rất thương hại nó. Nhưng cô không nghĩ lợi dụng đứa bé là một chuyện tốt gì, cho dù đến lúc đó cô dùng biện pháp này làm cho Mộc Diệp thân bại danh liệt cũng sẽ không thật sự xúc phạm tới đứa bé.

Có điều Mộc Diệp đã định không là một người mẹ tốt, ả có thể quăng con trai ruột của mình cho người khác, cũng đủ chứng minh tâm địa của ả rất cuộc lạnh đến cỡ nào.

Cái làng trong núi này rất lạc hậu, nguyên nhân có lẽ là bởi vị trí quá hẻo lánh, cho nên người ở đây rất ít, hầu như đều là người già không có sức lao động gì, đại đa số thanh niên đều đi ra ngoài làm việc.

Nhà người mua đứa bé có con trai đã qua đời rất trẻ, chỉ còn lại hai cụ già đã bảy mươi chăm sóc đứa bé.

Hai cụ già mất đi con, chỉ có thể dùng biện pháp này để tìm an ủi.

Người già vốn rất cố chấp, không thể nào nói lay chuyển được, trước đó phải người đi thử vài lần đều không thể thành công cạy miệng của bọn họ.

Thật ra Mộc Lạp Lạp có thể hiểu thái độ của ông bà cụ nhà này, thật vất vả có một đứa cháu trai, bất kể có phải ruột thịt hay không, đều chăm sóc như bảo vật.

Đương nhiên bọn họ luyện tiếc một đứa bé đã nuôi lâu như vậy.

Kiến trúc trong thôn đều là nhà ngói chiêm đa số, người trong thôn nhìn thấy hai người lạ Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi, tuy rằng đều rất lấy làm lạ nhưng vẫn chỉ đường cho bọn họ.

Mà bọn họ vừa tới nơi liền thấy một đứa bé đang bị ăn hiếp.

Vài đứa bé trai đang đề một đứa bé trai khác trên đất, miệng đang nói một ít tiếng địa phương.

Mộc Lạp Lạp chú ý phân biệt mới hiểu được trong miệng bọn chúng đang nói tới cái gì.

“Không cha không mẹ! Nhất định là một đứa con hoang!”

“Bọn tao mới không thèm chơi cùng với một đứa con hoang!”

“Sau này mày còn dám hét, bọn tao sẽ đánh mày nữa!”

Đứa bé trai bị đề trên đất liều mạng phản kháng, trong miệng lầm bầm: “Tụi mày nói vậy! Ông nội nói tao có cha mẹ!”

Loại chuyện như thế này... Mộc Lạp Lạp chỉ thấy qua ở trên tivi.

Nhưng mà không thể không nói, tuy cô và Mộc Diệp chỉ là chị em cùng cha khác mẹ, thế nhưng khi nhìn thấy đứa bé này Mộc Lạp Lạp vẫn cảm thấy rất quen.

Đứa bé bị đề trên đất tuy rằng mặt mũi đều là bụi, vừa đen vừa bẩn, nhưng cặp mắt sáng ngời kia vẫn thu hút người.

Đứa con này của Mộc Diệp đã thừa kế ưu điểm của ả. Tuy rằng bộ dạng của Mộc Diệp cũng lắm chỉ là thanh tú, nhưng ở trên người một bé trai loại thanh tú này ngược lại có vài phần xinh đẹp.

Tuy nhiên có lẽ cũng bởi thế mới dẫn đến đứa bé nhìn có vẻ yếu đuối, cộng thêm nhiều cậu bé trai vốn dậy thì trễ, cho nên rất dễ bị mấy đứa bé lớn hơn đề ở dưới, chỉ biết bị đánh.

“Đứa bé bị đánh hình như là con của Mộc Diệp.” Mộc Lạp Lạp nhìn Phó Cảnh Phi một cái, định đi lên giải cứu.

Nhưng động tác của Phó Cảnh Phi nhanh hơn cô, anh từng tay một đem những đứa bé trai này bỏ sang một bên, sau đó một phát kéo đứa bé trai ở trên đất lên.

Mộc Lạp Lạp nói với mấy đứa bé trai: “Về nhà nhanh đi, cẩn thận cô nói với thầy cô của các cháu là các cháu ăn hiếp bạn học đấy!”

Đoán là cha mẹ của mấy đứa bé này cũng không có ở nhà, không thể kịp thời dạy dỗ bọn chúng, cho nên Mộc Lạp Lạp liền dứt khoát mang thầy cô của bọn chúng ra uy hiếp.

Quả nhiên, nghe được hai chữ “thầy cô” thì những đứa bé này bởi vì Phó Cảnh Phi xuất hiện mà hoảng hồn, trực tiếp bỏ chạy như một làn khói.

“Cháu bé, cháu có sao không?” Mộc Lạp Lạp ngồi xổm xuống, tiện thể giúp nó phủi bụi ở trên người.

“... Cô là ai?” Trên mặt cậu bé đầy đề phòng, mặc dù biết hai người này mới vừa cứu nó, nhưng vẫn có chút sợ.

“Bọn cô không phải là người xấu, cháu nhìn xem cô chú giống người xấu không?” Mộc Lạp Lạp cười vô cùng sáng lạn.

Bé trai nhìn nhìn Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi mặt không chút cảm xúc, rất muốn nói rằng thầy giáo nói cho tụi nó biết những người nhìn có vẻ tốt đa số đều là người xấu...

“Được rồi, cô chú thật không phải là người xấu.” Mộc Lạp Lạp rất bất đắc dĩ, cậu bé thật sự nhìn có vẻ quá nhỏ, chân tay mảnh khảnh, có lẽ điều kiện sống không tốt lắm.

Phòng chừng gia đình kia mua nó lại từ bảo mẫu cũng tốn không ít tiền.

Sau khi Mộc Diệp quảng đưa bé cho bảo mẫu thì không còn quan tâm đến nữa, chỉ biết mỗi tháng cố định gọi tiền. Cho nên đến bây giờ căn bản không biết đứa con này của mình đã bị bán đến nơi như thế này.

Hoặc giả như là Mộc Diệp biết, cũng sẽ không có phản ứng đặc biệt gì. Trình độ tuyệt tình của người phụ nữ này Mộc Lạp Lạp đã lĩnh giáo từ lâu.

Lấy khăn giấy ra lau lau bụi trên mặt cậu bé, trong lòng Mộc Lạp Lạp không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Một đứa bé như thế sao lại gặp phải một người mẹ không có trách nhiệm như Mộc Diệp?

“Cô chú thật không phải là người xấu?” Cậu bé ngờ vực hỏi một câu.

“Cháu có thể thử tin tưởng cô chú...” Mộc Lạp Lạp chân thành nhìn cậu bé.

Có lẽ là cậu bé đã rất lâu không có chung đụng với người lớn dịu dàng như Mộc Lạp Lạp, có chút bối rối, nhưng thân thể cứng nhắc cũng hơi dịu lại một chút.

Mộc Lạp Lạp còn muốn nói chuyện nữa, đã thấy một ông lão trong ngôi nhà ngói thấp bé bên kia lao tới, bước đi đều run run rẩy rẩy: “Đại Ngu! Trở về mau!”

Cậu bé nghe thấy tên của mình, do dự nhìn Mộc Lạp Lạp một cái, xoay người chạy về phía ông lão.

Ông lão đem Đại Ngu bảo hộ sau lưng mình, ánh mắt già nua nghi ngờ nhìn Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi: “Các người là ai!”

“Ngài là ông của Đại Ngu?” Mộc Lạp Lạp đứng dậy, lễ phép hỏi một câu.

Không biết ông lão nghĩ tới điều gì, trên mặt hiện lên vẻ tức giận: “Các người không được phép tới tìm Đại Ngu nhà tôi! Tránh xa một chút!”

Mộc Lạp Lạp thấy phản ứng của ông ta thì biết ông lão này chắc chắn đã hiểu lầm.

Có lẽ ông ta cho rằng cô là mẹ ruột của Đại Ngu, tới muốn lại đứa con.

“Ngài yên tâm, cháu không phải là đến giành đứa bé với ngài.” Mộc Lạp Lạp đứng bên cạnh Phó Cảnh Phi. “Bọn cháu chỉ là đến hỏi ngài một chuyện.”

Ông lão rất không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn đón Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi vào nhà.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, không có đồ đạc gì, tất cả trang thiết bị cũng đều vô cùng đơn giản.

Mấy hôm nay bà của Đại Ngu ngã bệnh, lúc này đang nằm nghỉ ngơi ở trên giường, nhìn thấy bọn họ vào, muốn nói điều gì đó nhưng sau vài tiếng ho khan vẫn không có nói ra.

Đại Ngu rất hiểu chuyện đi rót nước chăm sóc bà.

Mộc Lạp Lạp để hết tay vào mắt, không khỏi có phần thần thức.

Trên đời này có người com ngon áo đẹp, vinh hoa phú quý, cũng có người ở dưới tầng chót nhất của xã hội, vật lộn với cuộc sống tàn khốc, liều mạng đấu tranh chẳng phải cũng vì sống sót thôi sao.

Ông lão ngồi bên cạnh bếp lò trong phòng, do dự hỏi: “Các người... thật không phải đến đòi đứa bé?”

“Cháu không phải là mẹ của Đại Ngu, ngài đừng hiểu lầm.”

Bây giờ ông lão mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà cháu biết mẹ của cậu bé.” Mộc Lạp Lạp nói tiếp. “Có điều cháu cũng không phải đến thay cô ta đòi về đứa bé.”

“Đại Ngu là được mua từ chỗ một bảo mẫu họ Lưu phải không?” Mộc Lạp Lạp thử dò hỏi một câu.

Ông lão không trả lời ngay, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thật ra ngài không cần lo lắng, cháu đã nói rồi, không phải tới đòi đứa bé.”

Ông lão hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Khoảng thời gian trước đã có người tới...”

Mộc Lạp Lạp nghĩ, những người ông lão nói nhất định là thuộc hạ của Phó Cảnh Phi.

“Nhìn trang phục của các người chắc là người có tiền, chúng tôi không thể trêu vào các người. Nhưng mà Đại Ngu bây giờ là đi theo chúng tôi, hai lão già chúng tôi mặc dù không có bản lĩnh nhưng tuyệt đối sẽ không để Đại Ngu đi theo các người!”

Tuy ông lão tuổi già nhưng có nhận thức của mình, ban đầu khi ông nhìn thấy những người đó vào thôn thì đã đoán được.

Lúc trước bảo mẫu đem đứa bé bán cho bọn họ, thật ra chỉ lấy một khoản tiền rất ít, thậm chí còn cho lại rất nhiều đồ dùng của em bé.

Nhưng đồng thời đối phương cũng nói, đứa bé này là người nhà giàu không muốn, nhưng không biết bao giờ sẽ bị muốn lại.

Cuộc sống của ông bà lão thật sự quá hiu quạnh, mới quyết định mua đứa bé này. Nhưng những lời bảo mẫu đã nói lúc ban đầu kia vẫn luôn giữ ở trong lòng bọn họ.

Lúc thấy Mộc Lạp Lạp xuất hiện, ông lão còn suy nghĩ, ngày này cuối cùng cũng tới.

Tuy nhiên lời của Mộc Lạp Lạp nói rất hiển nhiên đã ngoài dự liệu của bọn họ.

“Đại Ngu đúng là hai người mua về?” Mộc Lạp Lạp truy hỏi.

Ông lão chán nản gật đầu.

Mộc Lạp Lạp thở dài, nhìn về phía Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi lắng lắng quan sát hoàn cảnh của nơi này, một lát sau mới nhàn nhạt mở miệng: “Điều kiện nơi này rất khổ.”

Ngu ý, đứa bé sinh sống ở nơi này cũng không thích hợp.

Trước khi tới Mộc Lạp Lạp đã nói qua với Phó Cảnh Phi mục đích cô tới đây, là muốn thương lượng với ông bà lão một chút, chờ đến khi bọn họ không có năng lực chăm sóc đứa bé nữa thì có thể để cho bọn họ cùng đứa bé đến sống ở nơi có điều kiện tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: 177: Xót Xa

Mộc Lạp Lạp cảm thấy mình thật ra là một người rất hiền lành, ví dụ như gặp phải người ăn xin ven đường cô cũng đều sẽ cho một ít tiền lẻ.

Cho nên nhìn thấy điều kiện sống của bé trai gian khổ như vậy, Mộc Lạp Lạp không thể nào không có chút xúc động.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của bé trai này quá tế nhị, Mộc Lạp Lạp cũng không thể thật sự làm gì cả, nếu như sau này bé trai lớn lên biết chuyện xảy ra giữa cô và Mộc Diệp, nói không chừng sẽ hận cô cũng nên.

Hơn nữa bởi vì chuyện mình sống lại này, đến nay Mộc Lạp Lạp vẫn cảm thấy hết sức mơ hồ, cô nghĩ mặc kệ bởi nguyên nhân gì mà được cơ hội sống lại, đều nên làm vài việc coi như là tích đức.

Bởi vậy cô mới quyết định đích thân đến trung cầu ý kiến của ông bà cụ. Nếu bọn họ bằng lòng thì sẽ có thể đi đến hoàn cảnh sống tốt hơn, cho dù không muốn rời khỏi nơi này thì cũng sẽ có cuộc sống tốt hơn, đối với đứa bé mà nói cũng càng tốt hơn.

Tuy nhiên đợi qua vài năm sau khi ông bà cụ qua đời, đứa bé sẽ thật sự trở thành không ai nuôi. Đến lúc đó Mộc Lạp Lạp sẽ trung cầu ý kiến của đứa bé, nhân tiện nói thân thế của nó cho nó biết.

Có điều là Mộc Lạp Lạp nghĩ, cho dù đổi thành mình gặp phải tình huống như vậy, cũng sẽ không chọn vứt bỏ mẹ của mình.

Cô không hề muốn cố ý khiến đứa bé hận Mộc Diệp. Dù sao nó cũng vô tội, Mộc Lạp Lạp nếu đã quyết định làm chút chuyện tốt, vậy thì sẽ tận lực khiến cuộc sống về sau của nó tốt hơn chút.

Dù sao đối với cô mà nói, bất quá chỉ là chuyện trong khả năng mà thôi.

Cuối cùng ông bà cụ đồng ý với đề xuất của Mộc Lạp Lạp, đợi đến khi bọn họ không cách nào chăm sóc tốt cho đứa bé thì sẽ có người tới mang bọn họ đi nơi tốt hơn.

Đây đối với hai ông bà cụ mà nói, thật ra cũng coi như là một loại giúp đỡ.

Mộc Lạp Lạp thở phào nhẹ nhõm, cũng may ông bà cụ không có quá mức cố chấp.

Tuy nhiên về việc cha của đứa bé là ai, bây giờ còn chưa có tin tức. Nghĩ đến đã nhiều năm trôi qua không hề có người đến tìm, cha ruột của đứa bé

cũng không phải là một người có trách nhiệm gì.

Ông cụ đứng dậy tự đi chăm sóc bạn già, đưa bé đi ra một mình, chớp chớp mắt, hơi thấp thòm nhìn chằm chằm Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi.

Nhìn là biết Phó Cảnh Phi không phải người rành chung đụng với con nít, cho nên trọng trách này tự nhiên sẽ rơi xuống người Mộc Lạp Lạp.

“Cháu tên là Đại Ngu?” Tên này thật chất phác vô cùng.

Đại Ngu gật đầu, bộ dáng sợ sệt.

Mộc Lạp Lạp vẫy tay kêu nó qua: “Ông nội cháu cũng đã mời cô chú vào, vậy chứng minh cô chú không phải là người xấu, lần này cháu tin rồi chứ?”

Đại Ngu đến gần vài bước, “Ừm” một tiếng.

Mộc Lạp Lạp hỏi nó: “Cháu... nhớ cha mẹ cháu không?”

Đại Ngu theo bản năng lắc đầu, lại do dự gật đầu.

“Đây là ý gì?” Mộc Lạp Lạp nhìn không được cười một cái.

“Ông nội nói cháu có ba mẹ, nhưng mà bọn họ không về được.”

Mộc Lạp Lạp thờ dãi trong lòng, không khỏi lại mắng Mộc Diệp vài câu, người phụ nữ này sao có thể ác như vậy? Ngay cả con mình cũng không cần, chỉ vì để có cuộc sống hoa lệ về vang, không chút trời buốc gì.

Tuy rằng những thứ đó rất có sức cám dỗ khó tả đối với nhiều người, nhưng xét cho cùng những thứ đó chỉ là bề ngoài mà thôi, có đôi khi còn không bằng cuộc sống thanh thân bình thường khiến người ta thoải mái hơn.

Nhưng những thứ này đều là đạo lý Mộc Lạp Lạp chết qua một lần mới ngộ ra, đời này có lẽ Mộc Diệp không cách nào hiểu được.

“Cháu biết không về được là gì không?” Mộc Lạp Lạp kiên nhẫn hỏi nó.

“... Cô giáo từng nói, có rất nhiều nguyên nhân khác nhau, con không biết là nguyên nhân nào.” Trên mặt nhỏ nhắn của Đại Ngu xuất hiện vẻ khát khao. “Nhưng cô giáo còn nói, nếu không buông tha thì một ngày sẽ có hy vọng.”

“Có lẽ chờ cháu lớn hơn chút nữa, cháu có thể gặp được bọn họ.” Mộc Lạp Lạp nói.

“Thật à?” Ánh mắt Đại Ngu lộ ra vẻ mong chờ.

Trẻ con luôn ngây thơ như vậy, thế giới của bọn chúng cực kỳ đơn giản, không có yếu tố phức tạp gì, chỉ có khát vọng đơn thuần.

Mộc Lạp Lạp chợt có chút không nỡ cho Đại Ngu biết sự thật một ngày nào đó, so với để cho nó biết mẹ của mình hoàn toàn không muốn mình, còn không bằng để nó ôm hy vọng mà sống.

Đây là lần đầu tiên trong đời Mộc Lạp Lạp mãnh liệt khinh thường Mộc Diệp.

Trước đây cô đối với Mộc Diệp đều là thù hận mà thôi, từ lúc mới bắt đầu tiếp nhận đến càng về sau coi như kẻ thù, nhưng cho tới bây giờ Mộc Lạp Lạp thậm chí cảm thấy không vui vì mình có một người em gái như thế.

Mộc Diệp mưu kế quá sâu, Mộc Lạp Lạp còn nghĩ là tính cách ả có vấn đề, ghen tị cùng nham hiểm quá mức.

Nhưng bây giờ tình huống này lại khiến Mộc Lạp Lạp lần đầu tiên cảm nhận được con người của Mộc Diệp, hoàn toàn không có nhân tính.

“Hy vọng đi...” Thoáng cái Mộc Lạp Lạp không dám trả lời xác thực câu hỏi của đứa bé.

Đại Ngu cười có chút vui sướng, tuy trên mặt còn vết bầm nhưng vẫn mang vẻ ngây thơ chất phác.

Cậu bé đặt ánh mắt trên người Phó Cảnh Phi. Trong tâm hồn nhỏ nhỏ của Đại Ngu, người đàn ông cao lớn này là một hình tượng rất uy vũ, chú ấy nhẹ nhàng ra tay là đã đuổi đi những người ăn hiếp nó, cứu nó. Giống như là... vai trò người cha.

Đại Ngu đã thấy qua hình ảnh về người cha trong sách vở, trong tưởng tượng của nó, cha có lẽ là cái dạng này.

Trong ánh mắt tha thiết của đứa bé, Phó Cảnh Phi vẫn thờ ơ, cuối cùng vẫn là Mộc Lạp Lạp dùng ánh mắt ra hiệu anh, anh mới im lặng kéo Đại Ngu đến trước mặt mình.

“Chú sẽ dạy cho cháu một ít chiêu phòng thân, sau này người khác đánh cháu, cháu liền nghĩ cách đánh lại, không thể để cho bất cứ kẻ nào ăn hiếp cháu.” Giọng Phó Cảnh Phi đều đều nhưng có năng lực ổn định lòng người, khiến Đại Ngu gật đầu không chút do dự.

Mộc Lạp Lạp bất đắc dĩ, quả nhiên là phong cách của Phó Cảnh Phi, đơn giản rõ ràng, gọn gàng dứt khoát.

Sau đó Phó Cảnh Phi thật sự mang Đại Ngu ra sân, chỉ dạy cho cậu bé một vài thuật phòng thân đơn giản.

Con nít học rất nhanh, nhưng cũng không hữu dụng lập tức. Tuy nhiên Phó Cảnh Phi chỉ đơn giản nói mấy câu đã khiến Đại Ngu hiểu ra một đạo lý.

Con người chỉ có khi mềm yếu mới có thể bị người khác ăn hiếp, chỉ bản thân mạnh mẽ thì mới có thể bảo vệ được mình.

Đại Ngu học vô cùng nghiêm túc. Mộc Lạp Lạp dựa vào cạnh cửa yên lặng xem. Về mặt đứa bé đặc biệt chuyên chú, hệt như bắt được cái phao cứu mạng.

Có lẽ thường ngày nó hay bị ăn hiếp, bằng không Phó Cảnh Phi dạy nó, nó cũng sẽ không thật tình như thế.

Mà trên mặt Phó Cảnh Phi không có bao nhiêu biểu cảm, nhưng nhìn ra được anh đang hết sức dạy cho Đại Ngu, dùng thời gian ngắn nhất khiến nó hiểu một ít quy luật quan trọng.

Trong mắt Phó Cảnh Phi, Đại Ngu rất có tính bền bỉ, chỉ cần dạy bảo nhiều hơn, sau này nhất định có thể có phát triển tốt.

Đương nhiên, cũng bởi vì Mộc Lạp Lạp xía vào chuyện bao đồng này, bằng không anh thật sự không có kiên nhẫn nhiều như vậy.

Nói cho cùng anh cũng là vì Mộc Lạp Lạp mới làm như thế mà thôi.

Đứa bé quả thật quá nhỏ, nhanh chóng không chịu nổi huấn luyện bất thường từ Phó Cảnh Phi, nhưng mà nó vẫn cắn răng kiên trì, vẫn là sau khi Mộc Lạp Lạp kêu nó nghỉ ngơi, đứa bé mới ngừng lại.

Trong mắt Phó Cảnh Phi có vài phần tán thưởng.

Lúc bọn họ đến thôn là đã buổi chiều, bây giờ sắc trời đã tối xuống, muốn rời đi chỉ phải chờ sáng hôm sau, cho nên tối nay sẽ ở lại nhà của Đại Ngu.

Nơi này tuy điều kiện không tốt, nhưng giường chiếu các cái đều dọn dẹp sạch sẽ, thức ăn đơn giản nhưng đều là thứ tốt nhất nông thôn có.

Mộc Lạp Lạp đều chết qua một lần, đối với mấy thứ này đã không quan tâm lắm, Phó Cảnh Phi thì lại hoàn toàn không để ở trong lòng.

Tuy nhiên một đại thiếu gia quen sống an nhàn sung sướng ở một nơi như thế này cũng không lộ ra ý ghét bỏ, Mộc Lạp Lạp vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên.

Phó Cảnh Phi đối mặt với ánh mắt của Mộc Lạp Lạp, không nói hai lời đã kéo người vào trong lòng, tiếp đó hôn cô nồng nàn, mãi đến khiến cô hoa mắt chóng mặt mới buông ra.

Đêm này ở nông thôn thời gian qua rất nhanh, sáng hôm sau Mộc Lạp Lạp còn đặc ý tìm đám trẻ con kia ở trong thôn, nghiêm nghị cảnh cáo bọn chúng một phen, sau này không cho phép ăn hiếp Đại Ngu nữa.

Đa số trẻ con hung dữ đều chỉ là giữa trẻ con với nhau mà thôi, đối diện với người lớn bọn chúng đều sợ hãi, cho nên ở trước mặt Mộc Lạp Lạp chỉ dám ngoan ngoãn gật đầu, không dám lở mồm chút nào.

Về phần Phó Cảnh Phi, lần nữa phát huy bản tính thương nhân của mình, khi phát hiện thôn này tuy địa thế hẻo lánh nhưng phong cảnh tươi đẹp, nguồn nước đầy đủ, trên núi còn có vài chỗ suối nước nóng, rất thích hợp phát triển khu du lịch, bèn quyết định đầu tư vào chỗ này.

Còn về số tiền đầu tư của anh, Mộc Lạp Lạp cũng chỉ có thể đỡ trán nói: “Anh thật là người có tiền.”

Phó Cảnh Phi thì lại không có chút phản ứng nhìn cô: “Đều là của em.”

Mộc Lạp Lạp: “...”

Muốn phát triển thôn, sửa đường là chuyện quan trọng nhất. Phó Cảnh Phi không có mang theo trợ lý, nên chỉ tùy tiện để lại một thuộc hạ ở nơi này, bảo cậu ta phụ trách những thủ tục có liên quan, đồng thời mua hết những đất đai có thể mua ở trên núi phía sau thôn.

Thuộc hạ đương nhiên là mừng rỡ, dù sao chỉ cần làm cho tốt, thăng chức tăng lương là nhất định.

Sau khi cán bộ trong thôn biết được tin tức thì càng thiếu chút là bái Phó Cảnh Phi thành Bồ Tát sống. Nơi này bởi vì quá hẻo lánh nên luôn không được coi trọng, cho dù có vài chỗ suối nước nóng nhưng cũng không kích thích được đầu tư.

Nhưng Phó Cảnh Phi là ai? Nơi anh nhìn trúng nhất định là có triển vọng phát triển.

Nên lúc trở về Phó Cảnh Phi mới nhân nhạ nói cho Mộc Lạp Lạp biết, gần đây chẳng mấy chốc sẽ có xây dựng đầu mối giao thông trọng yếu. Nếu như chính phủ cần trưng dụng một ít địa bàn phía sau núi, đến lúc đó đầu tư của anh sẽ thu về hiệu quả và lợi ích gấp bội.

Mấy tin tức này chính phủ địa phương không hề biết, Phó Cảnh Phi cũng không phải sau khi tới đây mới kéo người đi khám phá ra.

Sau khi Mộc Lạp Lạp biết cũng chỉ có thể nói một câu: Quả nhiên là một thương nhân.

Vào lúc bọn họ sắp đi, Đại Ngu liền mất tha thiết mong chờ nhìn chăm chăm bọn họ, không hề nói gì, nhưng vẻ mặt kia rất khiến người ta đau lòng.

Mộc Lạp Lạp sờ sờ tóc Đại Ngu, dặn nó: “Sau này phải nghe lời ông bà biết không?”

Đại Ngu nín rất lâu mới rốt cuộc nói ra nghi vấn của mình: “Cô chú thật sự không phải là ba mẹ của cháu sao?”

Mộc Lạp Lạp ngẩn người một lúc, vành mắt không hiểu sao hơi xòt.

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: 178: Muốn Ắ Thân Bại Danh Liệt

“Xin lỗi, mong rằng có một ngày cháu có thể gặp được họ.” Cho dù lòng Mộc Lạp Lạp rất chua xót, nhưng chỉ có thể nói với Đại Ngu như vậy.

Hơn nữa, hiện giờ cô cũng không đành lòng nói cho Đại Ngu biết sự thật, không nói nó là một đứa trẻ mới mấy tuổi có thể hiểu rõ hay không, nếu như bây giờ nó biết ba mẹ nó không có bất cứ chờ mong gì đối với sự hiện hữu của nó, thậm chí còn tránh không kịp, vậy đối với tuổi ấu thơ của đứa trẻ mà nói là một chuyện rất tàn khốc.

Còn không bằng như bây giờ, để cho nó vẫn mang kỳ vọng tốt đẹp đối với ba mẹ mình, đợi khi nó lớn hơn chút nữa may ra có thể hiểu.

Hơn nữa, ông bà cụ tuy rằng điều kiện nghèo khó, không thể cho Đại Ngu cuộc sống rộng rãi, nhưng trên thực tế bọn họ có thể dành cho Đại Ngu sự quan tâm chân chính của người nhà. Giả sử Đại Ngu thật sự ở với Mộc Diệp, người phụ nữ kia sẽ không thể nào là một người mẹ tốt.

Đại Ngu bởi vì giọng nói dịu dàng của Mộc Lạp Lạp mà mắt long lanh nước, nhưng thẳng bé rất quật cường, từ đầu tới cuối không có khóc ra, cứ nín như thế.

Mộc Lạp Lạp chợt nghĩ, cái ả Mộc Diệp này ghê tởm, nhưng con trai của ả ngược lại là một đứa bé khiến người ta thương yêu, may mắn là không có lớn lên cạnh ả, bằng không bây giờ cũng sẽ không hiểu chuyện như vậy.

“Vậy sau này cô chú còn sẽ đến thăm con không?” Đại Ngu nắm chặt vạt áo của Mộc Lạp Lạp, mắt liếc đến chỗ Phó Cảnh Phi, yếu ớt nói. “Con sẽ rèn luyện thật tốt, sẽ không để cho người khác ăn hiếp con...”

Đối với đứa trẻ tuổi này, một khi có người đối tốt với mình thì rất dễ dàng nhớ kỹ phần ân tình ấy. Cho nên mặc dù Mộc Lạp Lạp đã xác minh với Đại Ngu bọn họ không phải là ba mẹ của nó, nhưng trong tiềm thức của nó đã biến bọn họ thành người thân để đối đãi.

Mộc Lạp Lạp cũng nhìn sang, cô nghịch ngợm chớp chớp mắt với anh.

Vì vậy Phó Cảnh Phi mặt lạnh gặt đầu: “Sẽ.”

Đại Ngu không hề biết có thể có được một hứa hẹn của Phó Cảnh Phi là chuyện quan trọng cỡ nào. Người đàn ông này cho tới bây giờ không hề dễ dàng hứa hẹn, nhưng tuyệt đối là lời hứa đáng giá ngàn vàng.

“Nghe thấy chưa, sau này cô chú sẽ còn đến thăm cháu, hoặc là cô chú sẽ mang cháu vào trong thành phố.”

Đại Ngu ngẩn lệ buông tay ra: “Dạ, con tin cô chú.”

Có lẽ vì những chuyện đứa bé này từng trải qua cho nên có sự điềm tĩnh cùng trấn định quá mức, nhưng cũng bởi như vậy mới càng khiến người ta đau lòng hơn.

Lúc Mộc Lạp Lạp đi còn suy nghĩ, nếu không phải quan hệ của mình và Mộc Diệp đã đến nông nổi cá chết lưới rách, đời này cũng không có khả năng hoà giải thì cô thật sự muốn hàng ngày chăm sóc đứa bé này.

Tiếc là cô và Mộc Diệp quan hệ kẻ thù, quyết định cô không thể nào có quá nhiều thân cận đối với đứa bé này. Có lẽ quan hệ máu mủ đôi khi không thể dễ dàng lờ đi, nói không chừng những tình cảm cô dốc vào đứa bé sau này sẽ gặp phải phản bội.

Việc này cũng không phải Mộc Lạp Lạp quá đa nghi, mà là vì cô gặp phải quá nhiều phản bội, đã không dám dễ dàng tin tưởng người khác nữa, cho dù đây vẫn chỉ là đứa bé.

Tình cảm thanh mai trúc mã giữa cô và Ngôn Viễn nhiều năm như vậy cũng có thể dễ dàng bị phản bội đấy, rất nhiều chuyện nói thế nào cho đúng?

Đưa bé đứng hồi lâu ở cửa thôn, mãi đến khi bóng dáng Mộc Lạp Lạp cùng Phó Cảnh Phi hoàn toàn biến mất, nó mới chậm rãi đi về.

Đường trở về lại tốn bảy tám tiếng đồng hồ, lúc về tới biệt thự thì Mộc Lạp Lạp gần như ngay cả một bước cũng không muốn đi, cả người tê liệt trực tiếp ngã xuống trên ghế sa lon.

“Mệt chết đi được.” Mộc Lạp Lạp nằm dài ra không chút hình tượng nào, còn không ngừng than thở.

“Rất mệt à?” Phó đại thiếu gia ngồi ở bên cạnh cô, phát tay để tất cả người làm đi xuống, sẵn sàng xoa bóp eo thon của cô.

Mộc Lạp Lạp hết sức tự nhiên hưởng thụ săn sóc của Phó Cảnh Phi. Trước kia anh từng theo ông thầy vật lý trị liệu của cụ Phó học mấy ngón nghề xoa bóp, bây giờ đúng lúc có thể phát huy công dụng, khiến Mộc Lạp Lạp lập tức cảm thấy thả lỏng rất nhiều.

Nhiệt độ lòng bàn tay cách lớp vải chạm vào trên da eo Mộc Lạp Lạp, động tác trên tay anh giải trừ mệt mỏi của Mộc Lạp Lạp rất tốt.

Cô chôn đầu trong gối ôm của sa lon, lẩm bẩm: “Sao anh không hề cảm thấy mệt vậy chứ.”

Trên đường trở về, bọn họ đi hai tiếng đồng hồ đường núi, ngồi xe hơn bốn tiếng, rồi ngồi máy bay hơn một tiếng, tiếp tục từ sân bay ngồi xe về nhà. Đi từ sáng sớm, lúc này sắc trời cũng đã dần tối xuống.

Mộc Lạp Lạp lặn lội đường xa mệt mỏi, xe gần như liên tục xóc nảy trên đường núi, tiếng ồn máy bay cũng không nhỏ, cho nên cô muốn nghỉ ngơi nhưng hầu như không ngủ được, lúc này càng cảm thấy cả người đau nhức.

Cảm giác này... quả thật còn lợi hại hơn lúc Phó Cảnh Phi dằn vò cô.

“Anh từ nhỏ đã tập võ.” Phó Cảnh Phi đơn giản ngắn gọn giải thích nguyên nhân mình không có bất kỳ mệt mỏi nào.

Phó Cảnh Phi thật sự luôn như là cái đồng hồ lên dây cót, hiếm khi có lúc dừng lại, hoàn toàn không hề nghỉ ngơi đi về phía trước.

Anh không phải là người sẽ dễ dàng biểu lộ ra bất cứ về mệt mỏi gì, vô luận xuất hiện cái gì, anh đều tuyệt đối là hình tượng mạnh mẽ, chỉ với khí thế toàn thân cũng đủ để ngăn chặn tất cả.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, khi anh đối diện với vấn đề của Mộc Lạp Lạp liên lộ ra cảm xúc khác thường, mới càng khiến Mộc Lạp Lạp động lòng hơn.

Bởi vì cô biết, tất cả người đàn ông này đều liên quan đến vui buồn của cô.

Đầu chân mày của cô đi liền với trái tim của Phó Cảnh Phi.

“Cho nên anh mới càng là cái người nên nghỉ ngơi.” Mộc Lạp Lạp quay đầu qua, Phó Cảnh Phi nghiêm túc nhìn chăm chăm eo cô, chuyên chú xoa bóp cho cô, cố gắng giúp cô giảm bớt nhức mỏi

Nghe thấy lời của Mộc Lạp Lạp, anh nâng mắt nhìn cô, khoé miệng hơi giương lên: “Có em ở đây là được rồi.”

Mộc Lạp Lạp nhin không được đồ mắt.

Những lời này của Phó Cảnh Phi tức khắc khiến cô cảm nhận được cảm giác được coi trọng, thật ấm áp biết bao.

Bất kể cô gặp phải cái gì, Phó Cảnh Phi đều ra sức yêu cô như thế, chưa từng buông ra.

“Nhưng em lại không thể tiêu trừ mệt mỏi của anh, quên đi, đừng xoa bóp cho em nữa, lên lầu ngủ đi.” Mộc Lạp Lạp xoay người ngồi dậy.

Biên độ động tác của cô quá lớn, áo trên hông trực tiếp bị xóc lên, lộ ra làn da trắng nõn nhẵn nhụi. Cái eo nhỏ nhắn cứ như thế lộ ra trong mắt Phó Cảnh Phi.

Ánh mắt Phó Cảnh Phi chợt động, dứt khoát bế ngang Mộc Lạp Lạp không thành thật lên, vừa đi vừa nói: “Vậy thì ngủ.”

Mộc Lạp Lạp: “... Thật ra em nói ngủ không phải là như anh nghĩ.”

Phó Cảnh Phi khẽ nhướn mày một cái: “Vậy ý em nói là gì?”

“Đó là...” Mộc Lạp Lạp kịp thời ngừng lại, cô rút cuộc cảm thấy mình nói thêm gì nữa thì sẽ trúng bẫy của Phó Cảnh Phi.

Lúc này rồi mà người đàn ông này còn muốn đùa giỡn cô, như vậy thật sự khoẻ đó!

“Hừm?” Phó Cảnh Phi kéo dài giọng, cố ý hỏi.

Mộc Lạp Lạp ngậm chặt môi, không định đáp lại Phó Cảnh Phi.

Phó Cảnh Phi bật cười: “Khả trương như thế làm cái gì.”

“Em nào có...” Thật ra cô chỉ là xấu hổ mà thôi, nhưng cũng không muốn bị Phó Cảnh Phi nhìn ra.

Phó Cảnh Phi lắc đầu. Trên thực tế hai gò má ửng đỏ của Mộc Lạp Lạp đã lập tức để lộ suy nghĩ của cô giây phút này, tuy nhiên anh không có vạch trần mà thôi.

Động tác dịu dàng đặt Mộc Lạp Lạp lên giường, Phó Cảnh Phi vuốt đầu cô, nói: “Em ngủ một giấc trước đi, đợi lát nữa nếu đói bụng thì dậy dùng cơm.”

Với tình trạng ngáp liên tục của Mộc Lạp Lạp, lúc này chuyện muốn làm nhất là ngủ, đối với ăn nhất định là tạm thời không có hứng thú.

“Ủm” Mộc Lạp Lạp gật đầu, nhìn Phó Cảnh Phi tắt đèn, sau đó đắp chăn lên cho cô, cô hỏi: “Anh không nghỉ ngơi một chút sao?”

“Anh không cần, ngủ trước đi, ngoan.” Phó Cảnh Phi cúi người xuống, in lên trán cô một nụ hôn dịu dàng, chậm rãi ra khỏi phòng.

Mộc Lạp Lạp quả thật rất mệt mỏi, không rảnh đi suy nghĩ những thứ khác, nhắm mắt lại liền ngủ một giấc ngon lành, ngay cả mộng mị cũng không có.

Một giấc này thật ra không tính là dài, lúc hơn chín giờ Mộc Lạp Lạp đã thức, nhưng tinh thần cô khôi phục rất tốt. Hôm sau là ngày đi làm, cô càng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Dụi mắt, uể oải xuống lầu, Mộc Lạp Lạp lập tức nhìn thấy người đang ngồi trên ghế sa lon.

“Hứa An Chi?”

Trong tay Hứa An Chi bung tách trà đang chậm rãi bốc hơi nóng, anh ta nghe thấy tiếng thì quay đầu, nhướn nhướn mày đối diện với Mộc Lạp Lạp: “Thức rồi?”

Mộc Lạp Lạp “Ủm” một tiếng, không ngạc nhiên chút nào đối với sự có mặt của Hứa An Chi.

Hứa An Chi có lượng lớn hợp tác trên công việc với Phó Cảnh Phi, chuyện bọn họ cần bàn bạc trước giờ rất nhiều. Cuối tuần này Phó Cảnh Phi hầu như dứt bỏ toàn bộ công việc, trở lại một cái, dĩ nhiên sẽ có chuyện mới cần xử lý, lúc này Hứa An Chi tới đây cũng là dễ hiểu.

“Anh tới khi nào vậy?” “Mười phút trước.” Hứa An Chi thoải mái uống trà. “Cô thật đúng lúc.”

“Có ý gì?” Mộc Lạp Lạp vén tóc lên, nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Phó Cảnh Phi, cô hỏi. “Phó Cảnh Phi đâu?”

“Cho nên tôi nói cô thức đúng lúc, cậu ta vừa khéo ở... trong đó.” Lúc lời này nói ra, ngón tay thon dài của Hứa An Chi chỉ về một hướng.

Phòng bếp?

Phó Cảnh Phi ở trong phòng bếp làm cái gì?

Mộc Lạp Lạp buồn bực liếc nhìn Hứa An Chi một cái, biểu cảm trên mặt anh ta rất quái gở, tựa như đặc biệt hưng phấn, anh ta đang hưng phấn cái gì?

Bước chân không tự chủ được bước về phía phòng bếp, trong lòng Mộc Lạp Lạp không hiểu sao dâng lên cảm giác mong đợi.

Tuy rằng cô không thể đoán được Phó Cảnh Phi đang ở trong bếp làm cái gì, nhưng dường như có chút dấu hiệu...

Đèn trong phòng bếp thien về sắc ấm, bởi vậy toàn bộ không gian đều bao phủ một mảnh vàng ấm, vô thức mang đến cảm giác ấm áp.

Phó Cảnh Phi linh hoạt đứng trước bếp, trong nồi nhỏ đang nấu gì đó, không ngừng tản ra hơi nóng cùng với mùi thơm ngào ngạt. Anh chỉ mặc một bộ quần áo trắng, bao lấy cái hông gầy, từ vai rộng đến hai chân thon dài thẳng tắp, toàn thân còn bắt mắt hơn cả người mẫu bên trong cửa kính của cửa hàng.

Mộc Lạp Lạp không khỏi nhìn ngây người.

Phó Cảnh Phi cầm cái muôi, múc một chút nếm thử, về chuyên chú vào giây phút này không hiểu sao hút đi hồn phách Mộc Lạp Lạp.

Cho đến khi anh đập nắp lại lần nữa, thấp giọng nói: “Di Xảo, tiếp theo phải làm gì?”

Mộc Lạp Lạp mới như tỉnh lại từ trong mộng, thấy được di Xảo ở bên cạnh Phó Cảnh Phi.

Khí thế của người đàn ông này quá mức khổng lồ, khiến Mộc Lạp Lạp trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của di Xảo.

Di Xảo cười nói: “Tiếp theo thì nhỏ lửa nấu mười phút, thiếu gia lần đầu tiên làm mà có thể luyện quen như vậy, thật có thiên phú.”

Phó Cảnh Phi khẽ nhếch khoé miệng.

“Chuyện kế tiếp thì giao cho tôi đi, đợi lát nữa tiểu thư thức dậy là có thể ăn canh.”

Phó Cảnh Phi gạt đầu, chậm rãi xoay người lại.

Anh làm rất chuyên tâm, cho nên không có nhận ra Mộc Lạp Lạp đang ở chỗ này nhìn anh, khoảnh khắc quay lại thì hơi sững sốt.

“Sao thức rồi?” Phó Cảnh Phi nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, vài bước đi tới trước mặt Mộc Lạp Lạp.

“Đói bụng nên thức...” Mộc Lạp Lạp thu hồi mắt từ nồi canh, giọng khó hiểu hỏi: “Anh nấu canh?”

Về mặt Phó Cảnh Phi trong nháy mắt mất tự nhiên, nhưng nhanh chóng biến mất không còn tăm tích, anh bình tĩnh gạt đầu: “Ừm.”

Mộc Lạp Lạp cắn môi, trong mắt hiện ra vẻ cảm động: “Phó Cảnh Phi anh...”

“Làm sao vậy?” Phó Cảnh Phi cúi đầu nhìn Mộc Lạp Lạp, ánh mắt thâm tình trước sau như một.

Mộc Lạp Lạp bấu môi, nhào cả người vào trong lòng Phó Cảnh Phi, hai tay ôm hông anh, đầu tựa ở trên ngực anh: “Anh không thể như vậy, khiến em không biết nói cái gì cho phải.”

Anh đối với cô càng tốt, cô càng sa vào thật sâu, càng thích anh hơn.

Thứ tình cảm này dần dần lắng đọng từ tất cả những gì Phó Cảnh Phi làm, tình cảm của Mộc Lạp Lạp cũng từ cảm kích ban đầu cho tới bây giờ hoàn toàn thích người trước mặt này.

Phó Cảnh Phi đối với cô thật sự quá tốt, mọi không ra bất cứ khuyết điểm gì, khiến cô thậm chí có chút hoảng hốt.

Phó Cảnh Phi ôm lấy Mộc Lạp Lạp, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cô: “Em không cần nghĩ nhiều.”

“Phó Cảnh Phi, anh sẽ luôn thích em chứ?” Cô lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ vững vàng của Phó Cảnh Phi, nhịn không được hỏi một câu.

Tuy rằng trước khi cô hỏi ra miệng cũng đã có thể xác định được trả lời của Phó Cảnh Phi.

Đã từng vào lúc cô sắp chết, Phó Cảnh Phi cũng không hề buông cô ra, chớ đừng nói chỉ là bây giờ.

Phó Cảnh Phi cười khẽ, yêu thương hôn lên tóc Mộc Lạp Lạp, trả lời như chém đinh chặt sắt: “Sẽ.”

Cả người Mộc Lạp Lạp cảm động không kèm chế được, bởi vì tất cả nỗ lực của Phó Cảnh Phi đã khiến cô cảm nhận được tình yêu chân chính là như thế nào.

Cái tên Phó Cảnh Phi này, ngay cả bản thân ăn cái gì cũng chưa bao giờ để bụng, càng không thể nào là người vào bếp nấu cơm.

Quần tử xa nhà bếp, trước kia Phó Cảnh Phi chưa từng lãng phí thời gian trên phương diện nấu cơm.

Suy cho cùng quá trình chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, chậm rãi đợi đồ ăn thành hình, anh đã có thể bàn xong một mối làm ăn.

Thế nhưng ở trước mặt Mộc Lạp Lạp, tất cả công việc đều bị vứt ra sau, quan trọng nhất vĩnh viễn chỉ có những gì liên quan đến Mộc Lạp Lạp.

Mà sự biến hoá trong quan hệ của Mộc Lạp Lạp và Phó Cảnh Phi bắt đầu có lẽ là lúc Mộc Lạp Lạp nấu chén cháo kia. Từ sau khi tuyệt thực tỉnh lại, cô liền hoàn toàn như biến thành người khác, đồng thời càng ngày càng gần gũi Phó Cảnh Phi.

Cho nên hôm nay Phó Cảnh Phi nấu canh, coi như là hồi tưởng lại những gì trải qua khi ấy.

“Hai người cô cậu ôm đủ rồi thì đi ra đi.” Hứa An Chi rất thẳng thừng cắt ngang bầu không khí ngọt ngào.

Phó Cảnh Phi lạnh lùng nhìn Hứa An Chi một cái, Hứa An Chi xoè hai tay, tỏ ý anh không phải cố ý.

Mộc Lạp Lạp vội vàng ra khỏi lòng Phó Cảnh Phi, vờ trấn định đi tới phòng khách, nhưng ửng đỏ trên mặt vẫn chưa biến mất.

“Tôi thì tôi nhất định phải giảm bớt số lần tới chỗ này của hai người.” Hứa An Chi thông thả nói “Quá ngược tâm”

Mộc Lạp Lạp vờ như không nghe thấy, tự mình rót ly nước uống.

“Có điều là cuối tuần này hai người đi đâu vậy?” Hứa An Chi tò mò hỏi một câu. “Lúc tôi muốn liên lạc, hai người đều đã lên máy bay, khiến tôi kéo đến bây giờ.”

“Tội tôi đi xuống quê.” Mộc Lạp Lạp nói cho anh ta biết.

“Xuống quê?” Hứa An Chi rõ ràng không tin. “Ai xuống quê hẹn hò chứ?”

Mộc Lạp Lạp tròn to cặp mắt: “Ai nói với anh tụi tôi đi hẹn hò?”

“Tôi đoán.” Hứa An Chi về đương nhiên. “Không thì hai người đi đâu vậy?”

Phó Cảnh Phi gác tréo chân, khoe miệng nhàn nhạt vênh lên, nhìn ra được tâm trạng bây giờ không tệ: “Cậu đoán sai rồi.”

“Hai người thật sự không phải hẹn hò? Vậy đi làm cái gì?”

“Chẳng phải đại luật sư Hứa rất giỏi đoán sao, anh đoán thử xem?” Mộc Lạp Lạp cố ý khiêu khích.

Hứa An Chi: “... Cô cũng thật nhỏ mọn.” Không phải là quấy rầy cô nàng và Phó Cảnh Phi âu yếm thôi sao... Một tên độc thân như anh, bị hình ảnh như thế kích thích, đương nhiên là không vui rồi!

Mộc Lạp Lạp cười đắc ý: “Không đoán ra hả, tôi còn tưởng luật sư Hứa anh đặc biệt lợi hại cơ chứ!”

Phó Cảnh Phi cũng không tiếp lời, cứ thế mà nhìn Mộc Lạp Lạp cố ý kích thích Hứa An Chi.

Cuối cùng vẫn là Mộc Lạp Lạp đùa đủ rồi, mới nói: “Tụi tôi đi tìm người.”

“Tìm ai?”

“Một người đối với tôi mà nói rất quan trọng.” Sau đó Mộc Lạp Lạp kể lại ngọn nguồn chuyện của Đại Ngưu cho Hứa An Chi biết. Về mặt anh ta từ ban đầu đầy hiếu kỳ đến cuối cùng trở nên trang nghiêm.

“Người phụ nữ đó thật là độc ác...” Hứa An Chi cảm thán từ đáy lòng. “Vậy tiếp theo cô định làm gì?”

Ánh mắt Mộc Lạp Lạp tối lại, về mặt lãnh đạm: “Vạch trần tất cả giả tạo của Mộc Diệp, khiến ả hoàn toàn thân bại danh liệt.”

Bạn đang đọc truyện *Lột Xác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.